Den uforbederlige bibliotekar
Niels Jensen

Ravnen

[Illustreret satirisk ugeblad udgivet af Socialdemokratiet].

Udkom 1876-77 og 1878-1921.

Skanningen er udført efter eksemplarer i privat eje.

Mere om tidsskriftet på Dansk Forfatterleksikon:

https://danskforfatterleksikon.dk/1850tit/0102/sknr102245.htm

---

Udarbejdet af Niels Jensen

Nr. 1.

RAVNEN

Søndag d. 1. Januar 1893.

Ingen Begejstring mere.

— De kan da heller aldrig blive begejstret for noget.

— Unge Mand, jeg blev en Gang begejstret for noget — og to Maaneder efter var det min Kone.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Naar man faar lidt godt at drikke.

Has vi fik paa Julens Dage,
Fattigfolk kun fører Klage, |
„bedre Folk sig lod dog smage
Gaasesteg og Julekage;
Fred'rik aad for meget Knas,
Matzen drak, den gamle Jas,
medens vores egen La's
med Smaapiger gjorde Fjas.

Asmussen har rost Fredsberre,
den ku' være meget værre,
tænk derude er en Herre,
som for Sygdom af skal spærre,
men har Læge Lund blot sendt,
gammel Politibetjent,
saa er tidt hans Tilsyn endt,
Asmussen, vær den bekendt!

Dersom Du skal ud at bade
saa bør Du forsigtig lade
Øjet følge Karrets Flade,
Folk kan jo ha'e taget Skade,
smidt en lille fedtet Klud,
som ser nederdrægtig ud,
men til os Du sende Bud,
vi skal varme Hambros Tud

Helsingenserne det volder
Sorg naar Frimænd Tale holder,
Trøst er dog i nogle Boller
Punsch, ved dem man bare solder,
skriver til „Avisen" om
Livet, som i Klubben kom,
den har forhen staaet tom,
den nu staar paa Punsch af Rom.

„Ravnen" glad en Hilsen sender,
til sin store Kreds af Venner,
nu da Aaret atter ender;
i det ny, som vi ej kender,
vil den kradse væk igen
med sin Klo og med sin Pen,
bruge Næb mod den og den,
som er ikke Smaafolks Ven.

Frøken Papa.

Af det franske Bjærgmandsliv.

Hver Morgen, naar Bjærgmændene samlede sig ved Bèrard-Grubens Schakt for at afvente Signalet til Nedfarten. kom tilsidst en høj venlig Mand med en lille Pige paa syv eller otte Aar ved Haanden. Det var Michel Perron og hans lille Datter, som plejede at ledsage Faderen til Gruben. Hver Gang, forinden han foer ned i Dybet, løftede han den lille Pige op til sig, og kyssede hende paa begge Kinder. Saa satte han hende ned paa Jorden igen, og Barnet raabte: Paa Gensyn, Papa!" Saa snart Signalklokken lød, foldede Barnet sine smaa Hænder, og gentog atter og atter Ordet „Papa", indtil hun selv ikke mere gjorde Regning paa, at Faderen kunde høre hende. Saa gik hun til Skolen, hvor hun tilbragte Dagen.

Om Aftenen var Barnet den første ved Schakten. og Michel Perron var altid blandt de første, der kom op. Lige som ved Afskeden om Morgenen, tog han igen Barnet paa sine Arme, lod hende kysse og kærtegne saa meget hun vilde, medens hun idelig gentog „Papa". Hendes straalende Øjne og lykkelige Smil vidnede om den lille Barnesjæls Glæde. Bjærgmændene havde saa ofte hørt hende sige „Papa", de var saa rørte over den Inderlighed, som hun ubevidst lagde i Ordet, at de gav hende Kælenavnet „Frøken Papa".

Og sikkert har et Navn aldrig passet bedre. Faderen levede kun for sit Barn, siden Moderen døde. Det var allerede lang Tid Barnet havde næppe kendt sin Moder. Faderen var hende Alt. Alle Erindringer fra hendes tidligste Barndom gjaldt ham, alene ham. Han var sit Barns Fader, Moder og Legekammerat. Og som hun til Gengæld elskede Faderen! Hvor bekymret hun hver Morgen var for ham, naar hun saa ham forsvinde i den gabende Schakt, hvis Dyb hendes Øjne dog aldrig kunde gennemtrænge.

En Bjærgmand fik en Dag det Indfald, at lade Barnet se ned i Gruben. Med et Forfærdelsens Skrig veg hun tilbage. „Papa gaar der ned!" tænkte hun, „hvis han nu engang ikke kom op igen!"

Og fra den Dag af klamrede hun sig ved Afskeden endnu fastere om Faderens Hals, og spurgte hver Gang rystende og i en hviskende Tone:

„Du kommer da igen, Papa?"

„Som altid, mit Barn."

„Er det ikke farligt dernede, Papa?"

„Slet ikke, min Stump."

„Kan Ingen — kunde Du ikke dø i Gruben?"

„Vær ubekymret," sagde Michel venlig, „jeg døer ikke uden at sige Dig det i Forvejen."

„Saa paa Gensyn, Papa."

Hvad Faderen sagde var hende et Evangelium, og hun gik næsten aldeles beroliget til Skolen. Men Erindringen om det sorte Svælg hun havde set ned i beholdt hun, og hendes ængstlige Bekymring og bange Forventning gentog sig fremdeles hver Morgen og Aften. Hun frygtede stedse, at Faderen en Aften ikke skulde komme op igen.

En Dag lød det Skrækkens Budskab, at der var sket en Eksplosion i Gruben. Kort efter var Schaktaabningen belejret af en stor Skare Mennesker. Andre Skarer kom stormende fra alle Kanter. Man hørte kun et Spørgsmaal fra dem alle: Hvor mange af Bjærgmændene vil slippe levende fra det?"

Ogsaa Michels lille Datter var ilet til og flakkede med opløst Haar omkring mellem Ligene og det knuste Bjælkeværk, som blev befordret op fra Gruben. Hun kaldte i et væk: „Papa! Papa! Papa!"

En Mængde andre Børn løb ligeledes omkring, søgende og raabende paa deres Fædre eller Brødre, men ingen med et saa fortvivlet Udtryk som Michels Datter. Og de lod sig alle vise bort. Men Michels stakkels Barn vilde ikke forlade Pladsen.

(Sluttes.)

Aabent Brev
til
1893.

Unge Ven!

Tillad Erfaringen at give Dem et godt Raad med paa Deres tilstundende Løbebane.

De har en stor Skare af Forgængere at vise hen til, og Fristelsen vil ligge Dem nær for Haanden, den. at følge i det af Forgængerne udtraadte Spor, og saa for Resten at bryde Dem fejl om alt det øvrige. Det er den Fristelse, vi her vil advare Dem for, Verden har altfor længe gaaet i den gamle Skure; — prøv nu, om De er Mand for at lede den, om end kun et Hanefjed ind i en ny. Vi skal af bedste Evne støtte Dem deri.

Unge Mand!

Naar De i Nat Klokken tolv indtræder i den ledigblevne Plads, som velbestaltet Herre over de følgende tolv Maaneder, saa lad Dem ikke af Champagnepropppernes Knalden, og de Hurra- og Velkomstraab, der vil lyde Dem i Møde, forledes til at tro at alt staar saare vel til, og at De kun har at glæde Dem over Modtagelsen og ellers lade fem være lige. Vi venter os noget andet og mere af dem; vi venter, at De i al Fald vil gøre Deres til, at noget af det, der har skæmmet Deres Forgængere, vil blive ændret, at De, i al Beskedenhed naturligvis, vil forsøge paa at blive den, der, for at bruge et gængse Udtryk, tager Skeen i en anden Haand, og drejer Udviklingens rullende Hjul lidt udenfor den i saa mange Aar befarede Kongevej. Vær da vis paa, at vi skal af al Magt skyde bagpaa, om Vejen skulde træffe sig at være lidt træg og ufremkommelig — vi skal ikke svigte den, der ej svigter os — og de kan stole paa, unge Herre, at hvis det ikke er Villien, men kun Kræfterne, De mangler, saa er her Kræfter nok til Deres Disposition, Kræfter, som ikke holder sig tilbage, men vil frem, frem i ny Spor, ad ny Veje.

Skulde det derimod være Villie dertil, der fattes Dem, da maa De ogsaa være forberedt paa, at vi, uanset Deres Tendentser og Lyst, selv tager Affære, og ved egen Hjælp styrer den Vej, ad hvilken vi vil, og saa kommer De dog til at følge med alligevel.

Venskabeligst
„Ravnen."

Da Skolebørnene fik Juleferie.

Læreren: Gaa nu pænt hjem Børn, og jeg vil ønske, at I bliver mere flittige og artige i det ny Aar end I har været i det gamle!

Børnene i Kor: Tak i lige Maade!

Frankrigs Storborgere har just ved Panamakanalen vist, at de, naar det gælder store Foretagender, har en aaben Haand — for Drikkepenge.

En Gendarm og en Regnbue ligner hinanden deri, at de sædvanlig viser sig naar Uvejret er forbi — Vore Betjente ligesaa.

Noget for enhver Smag.

Der averteres:

Besøg

den ny Stegeforretning Jægergade 14. Kogte Kartofler og stegte Varer hele Dagen.

Tørt Pindebrænde til Forhandlere.

Skatteborgerne synger.

Mel.: Peder Skjøtt.

Hvad en gammel Skatteborger
her i Kongens København,
har af baade Kval og Sorger
og af Slid og Slæb og Savn,
det er næsten mer, end man
paa en Studs fortælle kan.

Hele Aaret rundt han slider,
næsten baade Dag og Nat,
Naar han vil til alle Tider
kunne svare Næringsskat
og til Nytaar ha'e det Held,
at ku'e klare al sin Gæld.

For sit Velfærd vil han prise,
og saa gerne takke for,
Magistraten og de vise
Mænd derop' paa Gammeltor'.
de skal klare Sorgerne
pænt for alle Borgerne.

Men iaar — ja, sikken Højtid,
som de der har os beredt!
det vil blive os en drøj Tid,
som man aldrig før har seet,
hvis det gaar igennem alt,
hvorom nys der er fortalt.

De vil nu ha' nye Skatter
lagt paa vores Hus og Hjem,
det er noget der, som batter,
men jeg siger ligefrem:
F— skulde gale dem,
om jeg vil betale dem!

Saa vil de ha'e otte Kirker,
ja, det véd den søde Gud,
det naturligvis bevirker,
at vi mer skal punge ud —
selv om ej til Gjæsterne
at man hør' — til Præsterne.

Og den nye Kommunallov,
som vi gerne vilde ha'e,
da den gamle jo var gal nok,
vil de inte vide a'.
der skal stemmes nu som før
i den gamle Trillebør.

Saa vil de ha'e fler Betjente'
dertil skal der ogsaa Mynt,
men det Knorteregimente,
som af Crone blev begyndt,
ja, det tør vi sige straks,
inte er af prima Slags.

Hvad det Hele anbelanger,
vil jeg sige desperat:
rare smaa Nytaarspresenter
faar vi af vor Magistrat.
Blot vi kunde slippe den —
lad os se at vippe den!

Et brændende Spørgsmaal.

— Det er li'egodt løjerligt, at Maven inte ka' brænde, hva'?
— Passiar! S'gu ka' den brænde.
— Nej, det si'er selv Herren, og han er Doktor, saa han maa da vide det.
— Ja, tidligere, min Putte, da Brandstationen var her i Nikolaj, kunde det have Rimelighed, men nu, da den er flyttet herfra, saa ka' Maven s'gu godt futte a', og det som en Raket, min Pi'e!

Ondskabsfuld.

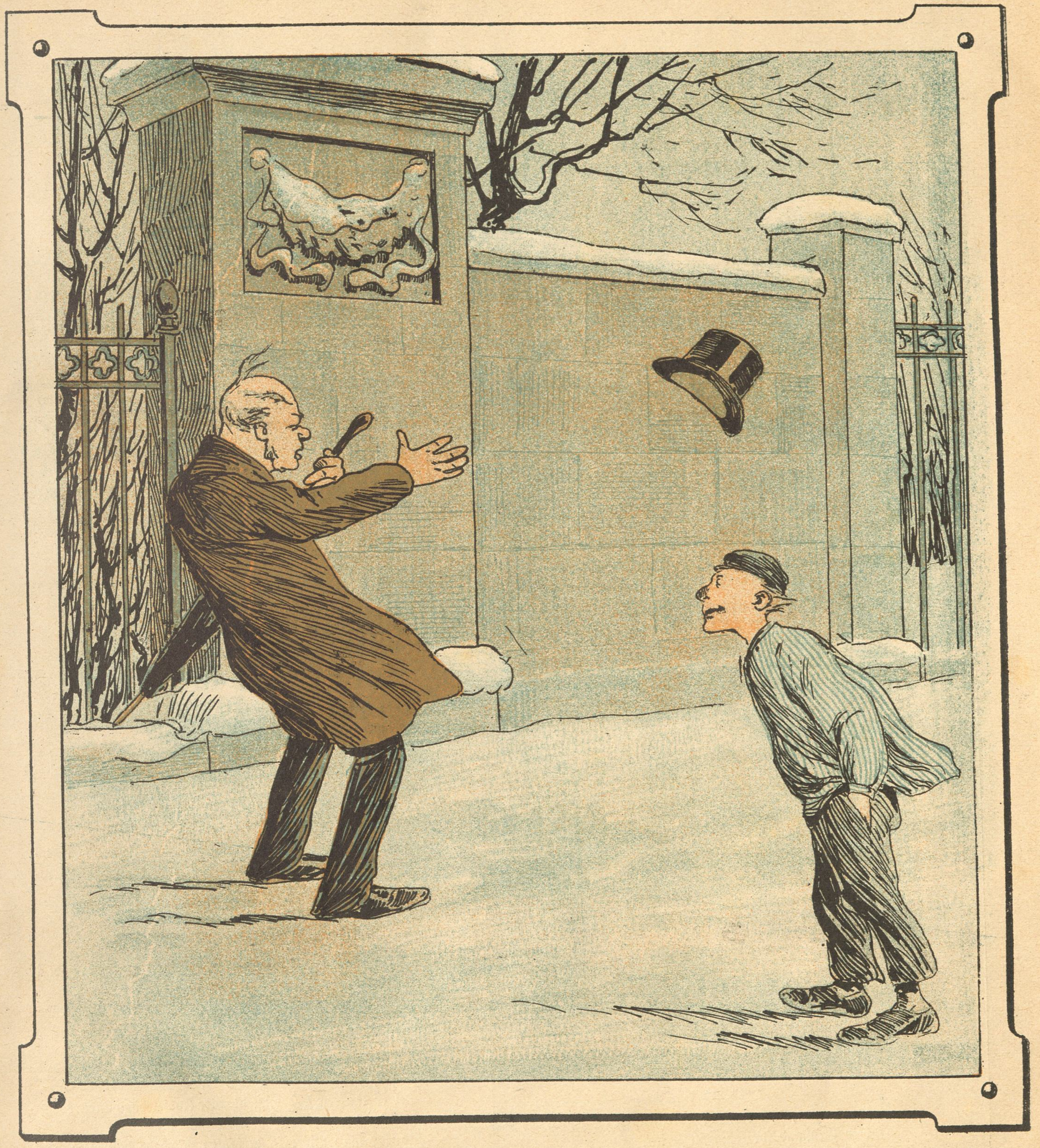

— Blæse med Hatten. Hold fast paa Haaret.

1892.

Januar.

Til Valg i den Herdahlske Rede
drog Colding paa Kriger-Geschæft,
han vandt sig et Navn ved at bede
Forsamlingen holde sin Kæft.

Februar.

Til Kamp A. C. Meyer indbyder
smaa Herdahl, han sku' ha' Dada,
men Ryg han saa ynkeligt skyder,
og gemmer sig bag sin Mama.

Marts.

De Natmænd forhøjede Prisen,
hver Tønde stod fyldt op til Kant,
den „Pris" hjalp, og Enden paa Visen
blev derfor, at Prisen de vandt.

April.

P. Holm jog „Fy Fred'rik" paa Døren
og „Mal mig den", raabte Gevalt,
han tabte fuldstændig Kuløren
og Flæsket i „5te" det faldt.

Maj.

Flagsmykkede Gader og Pladser,
Herolder saa springske til Hest,
og mavekrybende Masser —, —
det kaldte man Guldbryllupsfest.

Juni.

Hvor før vi den 5te holdt Fester,
var øde og tomt denne Gang,
kun Salmesang lød fra de Præster
til Pintseklokkernes Klang.

Juli

Hr. Kolera banked' paa Døren,
at ej han kom ind, det var sært,
vi lukkede nemlig ej førend,
af Sverig vi Kunsten fik lært.

August.

En Fødelandsven af de fede,
til Polen om Arbejdsfolk skrev,
af Fedtebrød blev de snart lede —
for fedt dem vort „Fedeland" blev.

September.

De Tønder, som rummer Latrinen,
blev Genstand for topmaalt Kritik,
og Bøtterne med Margarinen
fik Fedt for Malproperhed fik.

Oktober.

Blandt Damer kom Selvmord i Mode,
Dampsporvognen sporløst forsvandt,
Saulet — „Smukke Leks" — „Dukkeho'de",
for Kælenskab blev Arrestant.

November.

Hr. Ryder, den fornemme Snyder,
blev løsladt — værs'artig — Farvel!
Jens Nielsen, en fattig Forbryder,
blev dømt — derpaa slaaet ihjel.

December.

Med Ildløs i Vester og Øster
bød „92" os Farvel,
den Slutning var trist, men vor Trøst er,
at „93" bringer Held!

Historie.

Læreren: Ja, denne berømte Fyrste var en kærlig Landsfader. Hvad véd Du om hans Broder?

Eleven: Hans Broder — det var en ligesaa kærlig Landsonkel!

Modsigelse.

— Hvorfor bærer Du altid kulørte Skjorter?

— Det er praktisk! De holder sig længer hvide!

Høg over Høg.

Bladene fortæller med megen Omstændighed, at Czaren har været oppe at slaas med en Bjørn

Ogsaa noget at gøre Væsen af! Vi kender en lille Professor, der til Stadighed tumler sin „Bjørn", som en Mis.

Paa Eksercerpladsen.

Sergeanten (til en Menig): Tag ordenlig fat paa Geværet, 45! Saadan præsenterer man sin Dame den første Martsviol, men ikke sin Foresatte et kongeligt Gevær.

I Provinsen.

Gæstgiveren: Jeg haaber, at Herren har sovet godt i Nat.

Den Reisende: Aa, gaa væk! Saa maa De kende Deres Senge forbandet daarlig!

Ærgerligt.

— Det er ligefrem ærgerligt at holde Fødselsdag Nytaarsdag.

— Hvorfor det?

— Jo, for man bliver snydt for en Mængde Presenter.

Bekendtgørelse.

Hvem som vil indgaa borgerligt Ægteskab bliver for Fremtiden ophængt i Magistratens nye Skab.

Borgmesteren."

Ved Flytningen.

Kokkepigen: Fruen har sagt, at vi skal være meget forsigtige med dette Uhr.

Stuepigen: Saa giv hellere mig Uhret og tag Du Ungen, Du er saa klodset, at Du gerne kunde tabe Uhret.

Belysning.

En Reporter beretter begejstret om en Fest:

„Solen straalede af skønne Damers Smil og Lyset fra talrige Petroleumslamper."

Fra Gammelstrand.

En Frue: Den Fisk vil jeg ikke ha'e den er jo død!

Skovshovedkonen: Hør nu, lille Dame: Naar De køber Gaas, er den saa levende?

I Kunsthandelen.

— Har De de syv Muser?

— De mener De ni.

— Undskyld. Jeg tænkte paa de syv magre Køer.

En sund Egn.

— Hvor var De henne sidste Sommer?

— Ovre paa Vestkysten.

— Er det en smuk Egn?

— Jeg siger Dem, at der er saa smukt, at da den lille By endelig anskaffede sig en Kirkegaard maatte de slaa en Mand ihjel, for dog engang at opleve en Begravelse.

Paa Laanekontoret.

En Skuespiller: Jeg faar i Morgen et Forskud af min Direktør — hvor meget laaner De paa det?

Maaske?

Han: Hvad er Oprigtighed?

Hun: Naar jeg sagde alt det Onde, jeg tænker om mine Veninder.

I Juleferien.

— Naa, hvad Nyt fra Hovedstaden, gamle Fyr? Hvorledes lever min gamle Flamme, den smægtende Amanda?

— Aa, hun gør bestandig den samme Lykke hos Herrerne, som for tredive Aar siden. Saa snart hun ser et Mandfolk — synes hun om ham.

Sjælevandring.

— Tror De paa Sjælevandringen?

— Næ — og De?

— Jeg er overbevist om, at den eksisterer.

— Hvad var De da tidligere?

— En dum Torsk.

— Naar?

— Da jeg laante Dem 20 Kroner!

Moderne Skriftsprog.

I sin Tid læstes paa Glasruderne i en Butiksdør:

Ød	ikke
Brygger	Jensen.

Af ganske ny Dato er dette:

Spis	Aal
borg	Fløde Margarine.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"

kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"

udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.

Redigeret af G. Chr. Olsen.

Trykt hos N. Cohen. — København.

En Kvartalsbrøler.

— Værs'artig! Udstyr i Sølv, Præmier i Guld, altsammen for 2 Kr. 50 Øre Kvartalet, og saa »Dannebrog« til at pakke Sagerne ind i.

Nr. 2.

RAVNEN

Søndag d. 8. Januar 1893.

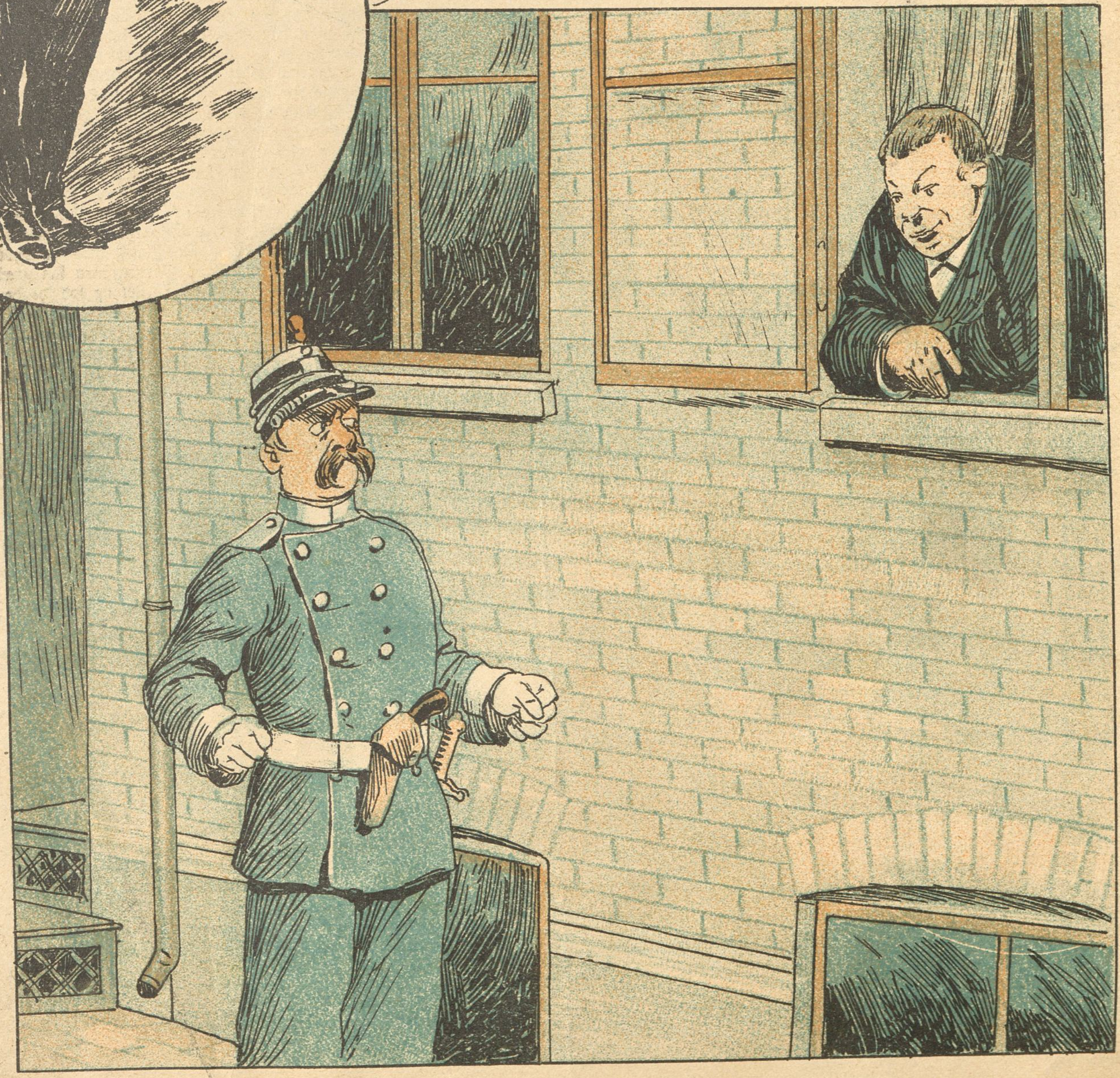

— Hvorfor ler De, naar jeg gaar forbi?
— Hvorfor gaar De forbi, naar jeg ler?

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Malle, Malle.

Olsen (Højres Ugeblad)
ynder Skældsordssjov,
men i Længden selv en Rad
ikke kan faa Lov
til at skrive Smædeord.
Gammelstrands Carl Ploug
bag „Bandit“ og „Bande“ boer,
den er dog for grov.
Olsen, Olsen, om man end er Sekretær,
Olsen, Olsen, i en Ret, nu vel!
Olsen, Olsen, al Ting gaar dog ikke her,
Olsen, den „Bandit“ var kriminel.

Horsens Tugthus har en Præst,
som er ikke blød,
sort han er og som en Pest
hader han hver Rød;
ej sin Fjende elsker han,
nej han nærer Had,
denne gæve Præstemand,
til de Rødes Blad.
Hafftrøm, Hafftrøm, lad dog Solen ej gaa ned,
Hafftrøm, Hafftrøm, bag din Tugthusport,
Hafftrøm, Hafftrøm, om Du ogsaa bliver vred,
Hafftrøm, Du sku' ej Proces ha' gjort.

Skrædderne maa holde op
med at lave Tøj
for den Hosekræmmertrop,
Lønnen er for sløj
Nu er de paa Gaden smidt,
paa den frosne Jord,
Bigler smiler i Habit,
som en Matador.
Bigler, Bigler, Zachariæ, hør nu blot,
Bigler, Zachariæ ta'en med Ro,
Bigler, Zachariæ kender I Boykott?
Bigler, Zachariæ, den er go'.

Verden er da, som jeg tror,
gal, ja det ved Gud,
stilles ret det gale Spor
bli'r Portør'n smidt ud.
Har man været Kusk hos Hahn
og Hr. Hahn er død,
tænk dem blot saa snupper man
Kuskens Naadsensbrød.
Galskab, Galskab, har man under Orgelspil,
Galskab, Galskab, hvor man end ser hen,
Galskab, Galskab, det er det Missionen vil,
Galskab: dersom vi var med paa den.

Frøken Papa.

Af det franske Bjærgmandsliv.

(Forts.)

Michels lille Datter løb fra det ene Lig til det andet, standsede af og til, som om hun i et eller andet Ligs fordrejede Træk frygtede at genkende det eneste, hun søgte Men Faderen var ikke blandt de Døde. Et svagt Haab livede Barnet lidt op. Hun blev roligere, og begyndte at søge efter Faderen blandt de Levende. Men Ingen havde set ham; ingen kunde give Oplysning.

Af de 60 Bjærgmænd, der om Morgenen var stegne ned i Gruben, var femogfyrretyve slupne derfra med Livet og fjorten var dræbte. En savnedes. Det var Michel. Man underrettede hans Datter derom. Hun forstod Meddelelsen og foldede de smaa Hænder, som om hun vilde sige: „Han kommer nok igen!“ Barnet stolede virkelig fast paa, at faa ham at se igen. Hun huskede, at Faderen en Morgen havde sagt: „Jeg dø'er ikke, uden at sige Dig det i Forvejen.“

Man gav nu kun liden Agt paa Barnet. I Løbet af fyrretyve Timer var alle tænkelige Efterforskninger til Ende. Michels Forsvinden var Alle en Gaade. Levende eller død — i hvert Fald havde man dog maattet kunde finde ham, og alligevel var der ikke Spor af ham. Med Grubekortet i Haanden havde Værkets første Ingeniør ledet Efterforskningerne. Den mindste Krog i Minegangene var bleven gennemsøgt paa det omhyggeligste. Det var Alles Anskuelse, at den ulykkelige Bjærgmand var bleven levende begravet under den ved Eksplosionen foraarsagede Sammenstyrtning, men hvor og hvorledes kunde man ikke forklare sig.

I otteogfyrretyve Timer havde Barnet nu i feberagtig Stemning ventet og haabet, uden at blive træt. Hver Gang en menneskelignende Skikkelse kom frem fra Schaktaabningen, sprang hun op. Og naar hun saa i den Ankomne ikke genkendte den længe ventede, indtog hun igen sin Plads med et dybt Suk. Man forsøgte flere Gange at fjærne Barnet, men saa græd hun saa bitterlig, at man strake opgav sit Forsæt og lod hende blive. Tilsidst, mente man, maatte vel Trætheden faa Bugt med hende.

Men ogsaa den tredie Dag, sad Barnet endnu ved Nedgangen til Schakten.

„Vi maa gøre en Ende paa det“, sagde første Ingeniør, og idet han nærmede sig Michels Datter, sagde han til hende: „Vær fornuftig, min Lille.“

„Papa! Søg efter Papa!“

„Ak, Barn! Han er død!“

„Nej!“

Barnet udstødte det „Nej!“ med et saadant Eftertryk, at Ingeniøren blev truffen deraf.

„Hvorfor ikke?“ spurgte han.

„Han vilde have sagt mig det.“

„Stakkels Barn!“ sagde Ingeniøren ved sig selv, og gav et Tegn til at bringe hende bort. Men hun klyngede sig fortvivlet fast til ham og skreg bestandig højere: „Papa er ikke død; jeg vil ned, jeg skal nok finde ham!“

Man bragte Barnet bort og sørgede for, at der blev passet godt paa hende Men allerede en Time efter, var hun igen ved Gruben og bønfaldt Ingeniøren: „Jeg vil ned; jeg skal finde ham!“

Ingeniøren var en godhjærtet Mand. Han grebes af dyb Medlidenhed med Barnet. Han løftede hende op paa sine Arme, traadte ind i Hejsekurven og gav Tegnet til Nedfart.

Hun rystede af Skræk, og Ingeniøren mærkede, hvorledes de skælvende smaa Hænder klamrede sig fastere, det blonde lille Hoved trykkede sig tættere til hans, og Barnets Taarer vædede hans Hals. Kommet ned i Gruben, rev hun sig løs og løb fra ham, raabende i et væk: „Papa! Papa!“

I to Timer løb hun om i Gangene, udspurgte de Bjærgmænd hun kendte, bankede med de smaa knyttede Hænder paa de sorte Vægge, pressede sit Øre op til dem, undersøgte de ubetydeligste Revner, i det hun følte for sig med Hænderne og raabte stadig Papa! Papa!“

(Sluttes.)

Op med Mønten!

Mel.: Komme hvo som komme kan.

Godt begyndt er halv fuldendt
siger man, min Kære,
men Begyndelsen er kendt
for lidt svær at være.
Jeg ved dette Aar især
fandt Begyndelsen saa svær,
thi det lyder atter:
Op med Mønten Fatter!

Nytaarsmorgen jeg Besøg
fik fra alle Kanter,
det for mig var ingen Spøg —
det var „Gratulanter".
Postbud, Vægter, Skraldemand,
allesammen holdt mig an,
Ingen Redning batter:
Op med Mønten Fatter!

Da det gamle Aar var slut
gav jeg til dets Ære,
det en lille køn Salut,
som jeg sku, lad't være,
thi der kom en vred Betjent:
„En Kineser" har De brændt,
Skaden De erstatter —
op med Mønten Fatter!

Hjemme paa vor „Knast" min Ven,
maa vi dygtig fyre,
at vi ej skal fryse, men
Kullene er dyre.
Kulgrosseren tjener godt,
„lægger paa" og siger flot
med en haalig Latter:
Op med Mønten: Fatter!

Arbejd' er saa svært at faa,
hvad skal man da gøre?
Mutter og de kære Smaa
trænger til hver Øre,
Værten banker paa min Dør
siger med et trist Humør:
Ja, her er jeg atter:
Op med Mønten Fatter!

Kaffesladder.

Fru Skade: Jo, véd De hvad, min Kære, af et „Guldaar" at være tog det gamle Aar rigtignok en temmelig kølig Afsked men os — det blæste os jo rent ud et Stykke saa længe det kunde trække Vejret, og naar man rigtig tænker efter saa har det gamle Aar været meget utaknemmeligt for al den Stads der er gjort af det. Vil De nævne mig noget andet Aar, som der er blevet saadan pyntet og dekoreret for og guldkuret til som dette indbildske 1892. Næsten i 14 Dage tror jeg majede København sig ud som et Fastelavnsris i en Legetøjsbutik og bildte sig ind, at Guldaaret var et rigtig skikkeligt og rart Aar, som nok vilde skønne paa, hvad der blev gjort for det, men det brogede Fastelavnsris med Flitterstadset blev et Ris til Københavnernes Bag, og Svien vil være det, som de længst husker fra 92. Jeg vil nu slet ikke tale om de Par Smaatjat med hvilke Aaret langede ud efter Arbejderne, da de vilde gaa i „Kongens Have", mens Højre sov Guldbryllupsrusen ud eller da de beskedent vilde nøjes med deres sædvanlige Grundlovstog. — Sagen var, at 92 syntes der skulde være Maade med Gemytligheden, for 92 havde vældige „Tømmermænd" efter de mange Festdages Svir, 92 var gnaven og fik Kvalme bare ved at høre Tale om mere Fest, 92 vilde ha'e Ro til at æde sine Spegesild og drikke sit Sodavand, 92 begyndte saa smaat at ærgre sig over, at det havde flottet sig temmelig meget, der var bleven Lavvande i Portemonikæsen, og saa syntes 92, at Arbejderne gjorde fornuftigere i, at spare deres Penge. Det var dog ikke nok med, at 92 pludselig blev saa fornuftig, som en Mand sædvanlig bliver, naar han har soldet i en hel Uge og lover sig selv, at blive et bedre Menneske, men en Søndag Morgen vaagnede 92 og kunde tydelig mærke paa sig selv, at det var paa Veje til at blive ligesaa gudsfrygtig, som en gammel Aagerkarl eller som en Arbejdskøber, der skælder sine Arbejdere ud og piner Livet af dem de seks Dage i Ugen og gaar tre Gange i Kirke om Søndagen og til Alters paa de store Højtider. 92 følte en uimodstaaelig Trang til at gaa i Kirke, fandt langt om længe en gammel Salmebog under en Bunke Revyviser og Tivoliprogrammer og traadte saa hen til Vinduet for at se paa Kirkeuhret. „Hva' Fa'en! er der ikke en eneste Kirke i hele Gaden?" udbrød 92 med en from Mine, „skal man virkelig trave helt ud til Garnisons for at høre en Smule Præken? Nej, nu skal Goos skaffe mig mindst otte ny Kirker,

Panamadramaets

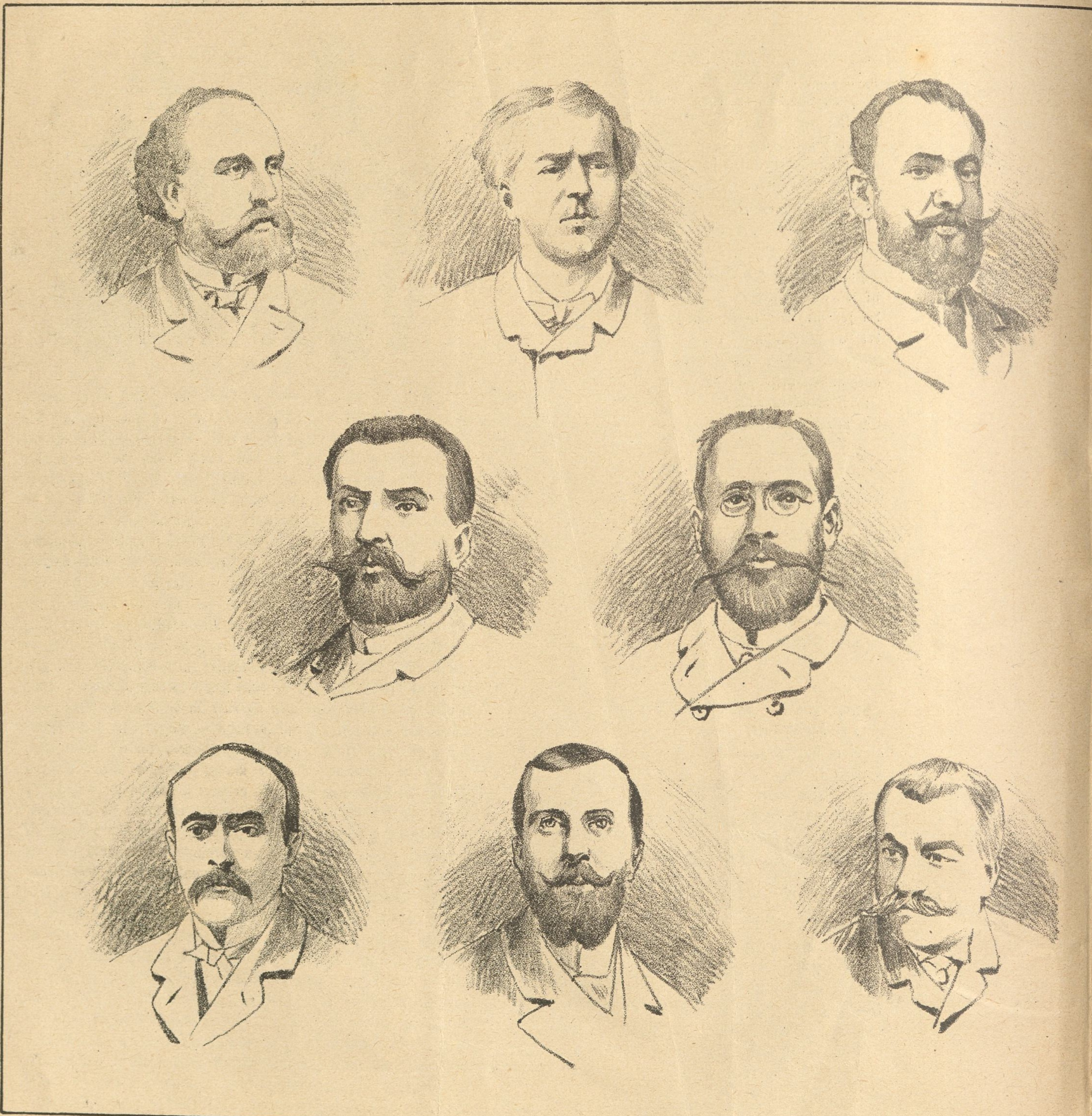

RIBOT,
Konsejlpræsident.

CHARLES FLOQUET,
Præsident for Deputeretkammeret.

BOURGEOIS,
Justitsminister.

EMMANUEL ARÈNE,
Deputeret.

ROUVIER,
fh. Finantsminister.

CLEMENCEAU,
Deputeret

PAUL DÉROULÈDE,
Deputeret.

ANDRIEUX,
fh. Politipræfekt.

s Hovedpersoner.

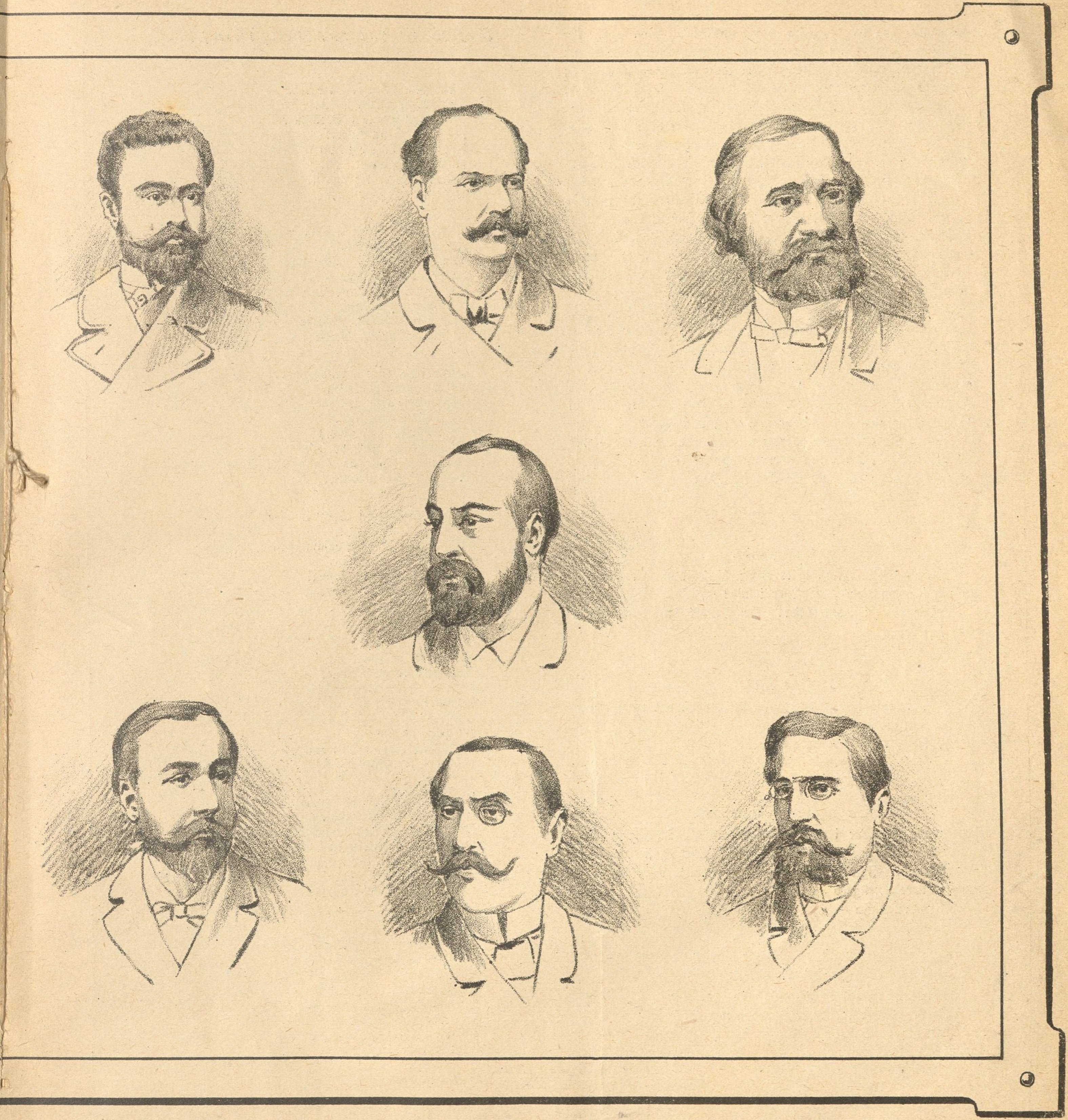

ARTON.

CORNELIUS HERZ

TIRARD,
Finantsminister.

CHARLES DE LESSEPS,
Panamaselskabets Direktør.

MARIUS FONTANE.
Panamaselskabets Sekretær.

HENRI COTTU.
Bestyrelsesmedlem.

SANS-LEROY,
fh. Deputeret.

man maa dog ha'e noget at vælge imellem". Naa — 92 oplevede jo rigtignok ikke at se en eneste af dem, men vi faar dem lige saa sikkert alle otte, som vi har faaet Bahnsons Forter, og hver Gang Rodemesteren stikker Skattebilletten ind ad Døren vil vi komme til at føle Svien af Riset fra 92, og vi vil altid mindes det Aar, som en Balladefyr, der i sine unge Dage morede sig for Andres Penge og som i sin Alderdom blev en skinhellig Bede, der ikke kunde faa Kirker nok — for Andres Penge! Men den strammeste „Forglemmigej", 92 har efterladt os, er dog Huslejeskatten, som jeg dog ikke tror Rigsdagen indlader sig paa, alene af den Grund, at den selv bor til Leje hos Hr. Bahnson, men hvis der er et Liv efter dette, saa vil jeg da haabe, at 92 er kommet et Sted hen, hvor det ikke kan komme frem for bare Kirker, og hvor Huslejeskatten er to Gange saa høj, som Frelserens Taarn, og hvor Magistraten siger: „desse Vej med Sølvtøjet", hver Gang 92 kommer til at nyse, men hvad synes De om, at „Dannebrog" vil gi'e Sølvskeer for den bedste Anvisning til at lave god og billig Mad? Det er naturligvis Meningen, at Husmødrene skal levere Stof til en Kogebog, som vil blive serveret naar Abonnenterne ikke mere kan faa „Dannebrog" til at glide ned. Eller maaske ender det med, at Abonnenterne faar fri Middagsmad og „Dannebrog" til Kaffen i Stedet for Brøvl. Kan Bladet alligevel ikke gaa, saa bliver „Dannebrog"s „Sølvaar" endnu sløjere end det svundne „Guldaar", og saa siger jeg Tak for Kaffe!

Smigrende.

Sangeren (der nylig er bleven hysset ud): Hr. Direktør jeg kan ikke synge mer, det koger i mig!

Direktøren: Aa Skidt! En Tekedel synger altid bedst naar den koger.

For dyrt.

— Laan mig tyve Kroner, min Ven, og sank derved gloende Kul paa mit Hoved.

— Næ, ikke med de dyre Kulpriser.

En ugalant Ægtemand

skændes med sin Kone i en Vens Nærværelse. Da Konen har forladt Værelset, gør Vennen ham Bebrejdelser og siger: „Du forbavser mig! I det første Aar Du var gift, vilde Du spise hende af bare Kærlighed —"

Manden: Ja — havde jeg bare gjort det!

Ideforbindelse.

Assessoren (til en Tiltalt): De har været straffet før for...for...(blader i Akterne), hvad hedder De?

Tiltalte: Eva...

Ass.: Aa, nu véd jeg det. De har været straffet for Frugttyveri.

Triste Nytaarsbetragtninger.

Hvad Nyt vel i det nye Aar?
De spørger ganske sikkert;
og „Ravnen" ud i Byen gaar
og spejder i sin Kikkert
For vores Læsere vi vil
da nogle Smugler samle;
desværre lader det nu til,
at alt er ved det Gamle.

Af Keiser Wilhelm nys vi faar
den vante Nytaarstale.
Paa Sabelen han stadigt slaar —
det er no'en Pokkers Kale!
Det er de vante store Ord,
der stadig er tilhuse,
og den halvtlamme Matador
vil som sædvanlig „knuse"!

I Frankrig er den ellers haard!
der er bestandigt Talen,
saavel ifjor, som nu iaar,
om Panamaskandalen.
Og Tyskerne naturligvis
om Knald og Fald profet'er,
skønt der det gik paa samme Vis
med Welfernes Moneter.

Herhjemme har vi Sorg og Nød,
det er ej Narrestreger,
med Selvmord og Togsammenstød,
lidt mere end vi plejer.
Med Ildebrand og Tyveri
og Sligt man os besværer,
og vi er stadigt ikke fri
for Indremissionairer.

Theatrene, de skulde vist
opmuntre os en Smule;
men der har været meget trist,
det vil vi aldrig skjule.
„Kasino" slider stadigt i
sin evige „Kristoffer
Kolumbus", mens „det Kongelige" gi'er „et Samfundsoffer."

I „Dagmar" skød de Nytaar ind
med „Gøte von Berlichingen",
tynd Suppe paa en Pølsepind —
ja, det var hele Tingen.
En Masse Knaldeffekt man gav
og store Ord i Skyller
og saa en hel Del Brølen af
den tykke Alfred Møller.

„Et Folkesagn" paa Nørregade
er jo meget yndigt,
men at saa Mange kom til Skade,
var dog ellers syndigt.
Hvad af det nye Aar vi faa,
er ej saa rart for Tiden,
dog vil vi trøstig haabe paa,
det bliver bedre siden.

Under Enevælden.

Mel.: Der er i Himlen en Dreng.

Der er i Byen en Mand saa stor,
tro Du mig!
han er grangivelig Matador,
tro Du mig, ja, tro Du mig.
paa Raad- og Domhus han bor.

Han tager Alverden paa et Bræt,
tro Du mig,
han hersker selv over Lov og Ret,
tro Du mig, ja, tro Du mig,
og Spiret bli'er ham aldrig træt.

Naar hastig man om et Hjørne kør'
tro Du mig,
hvad eller en Mand en anden „kløer",
tro Du mig, ja, tro Du mig,
den Synder ej i Synden dør.

Han maaler Bogubogstaverne perfekt.
tro Du mig,
for ham gyser hver en Tyveknægt,
tro Du mig. ja, tro Du mig,
han knuser dem som et Insekt.

Men højst dog hans Vælde rager op,
tro Du mig,
naar Socialismen i samlet Trop,
tro Du mig, ja, tro Du mig,
han tror at knuse med et: „Stop".

Saa gi'er ej han Naade og Pardon,
tro Du mig'
hvad enten det gælder én Person,
tro Du mig, ja, tro Du mig,
eller hele Partiets Procession.

Det saa man nys med en Murersvend,
tro Du mig,
han havde fornærmet fire „Mænd",
tro Du mig, ja, tro Du mig.
at sige „Hædersmænd", min Ven.

Og — vupti! — han blev i Brummen sat,
tro Du mig,
han kom i Forhør ved Dag og Nat,
tro Du mig, ja, tro Du mig,
den Dommer Karl var for sin Hat.

Men Højesteret maatte dog træde til,
tro Du mig,
før de fik med Mureren vundet Spil,
tro Du mig, ja, tro Du mig,
Ingen han havde sagt: Jeg vil —

Nu, lad ham blot more sig med Flid,
— tro Du mig,
der kommer vel nok en anden Tid,
tro Du mig, ja, tro Du mig,
da Sort bli'er Sort og Hvid bli'er Hvid.

Landsoldaten (Syd for Kongeaaen) synger.

I gaar jeg fik min Trøje
flot banket — ein, zwei, drej,
i Dag saa blaat et Øje
til Davre modtog jeg.
Tornystret har jeg prøvet
at gaa med, fyldt med Sten,
og Dagvis bli'er jeg øvet
i Hop med samled' Ben;
tit bli'er af Sabler sleben,
jeg fugtlet, som man si'er.
Ak, ja! det er et Leben,
det er en Sjælesvir,
Tra la, la la la la
tysk Soldat at være, ja!

Som Vaterlands-Forsvarer,
i Sang besynges jeg;
jeg skærmer imod Farer,
det Land, der fostred' mig;
det lyder, oh! saa dejligt,
at sige, helst paa Tryk,
men er tit ubelejligt,
for dem, som lægge Ryg
til maa i Krig mod Fjenden,
i Fredstid mod enhver
Grønskollings Puf og Knubsen
af flade Sliresværd;
Tra la la la la la
det maa tyske Krigsmænd, ja.

Naa! Tiden kan vel komme,
da vi bli'er fri derfor,
naar Kriges Tid er omme,
da bliver Magten vor,
og lad saa tyske Lapse
og danske Sprader med,
forsøge os at „klapse",
— de kommer galt af Sted!
laa væk med alle Slirer,
og Næve-Disciplin,
saa alle Bøddelspirer
skal blive blot til Grin,
Tra la la la la la
den Tid nok skal komme, ja!

„RAVNEN"

udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

A-vis-Mand fra Østers-Land,
maatte for at holde Stand,
efter Abonnenter lede,
gaa fra Dør til Dør og sprede
Lokkemad for hver en Mund

Nr. 3.

Ravnen

Søndag d. 15. Januar 1893.

Modsætningerne mødes.

— Kunde De inte ha' Lyst til at abonnere paa »Dannebrog«?

— »Dannebrog«! Nej Tak, den er mig for vandet.

— Det var da mærkeligt. Oppe paa 2. Sal vilde de heller inte holde den, men det var af den stik modsatte Grund — der sa'e de, at den var for tør.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Tra ra ta bom.

Gottfried stak sin Næse i
Ryders grove Snyderi,
den fandt Politiet stram
og nu har de nappet ham;
er vor Politichef gal:
først man slipper ham, der stjal,
den som Sandhed trak for Dag,
faar sig straks en Vidnesag.
:,: Tra ra ta bom trala
Gud hvor Eugen sku' ha',
han gør selv Retten led,
ved dansk Retfærdighed. :,:

Herskeren i Goos'ens Land,
pirked ved Pontoppidan:
Du som skrev blandt andet „Muld",
er ej værdig til mit Guld,
før Du sværger af som jeg,
hvad der ikke passer sig,
skidt med Ære og med Tro
lad os hykle begge to!
:,: Tra ra ta bom trala
den, som vil Penge ha'
paa vores Statsbudget
maa ta' Moralen let. :,:

Her er Styr ved Dag og Nat,
hvem kan faa den Morder fat?
Politiet blotter sig,
Fyren gaar og gotter sig,
Pressen spiller Politi
og gaar paa Opdageri,
Politiet lægger Pres
paa vor Bys Reporterlæs.
:,: Tra ra ta bom tra la
hvor Carsten han sku ha',
han er saa stiv en Torn,
Mand, lær dog lidt af Korn! :,:

Denne Kulde er sgu drøj
og er ens Mundering fløj,
fryser man om Tæerne,
Ører, Fingre, Knæerne;
skal man frem i Sne og Is,
vilde jo naturligvis
hver Betjent saa gærne gaa
med et Par Galoscher paa.
:,: Tra ra ta bom trala,
tænk Theodor vil ha',
de Gummiben forbudt,
Gud sikken Gummigut! :,:

Frøken Papa.

Af det franske Bjærgmandsliv.

(Sluttet.)

Ingeniøren — der selv var Fader — fulgte hele Tiden med Michels Datter, men blev tilsidst træt af de idelige Forklaringer om hvorledes det var gaaet til, og hvad der var gjort for at finde Faderen. Men Barnet blev uafladelig ved at spørge, og gentog bestandig sit: „Han lever! Søg bare!"

Hun vilde have blevet dernede tre Dage endnu, hvis ikke Ingeniøren med Magt havde sørget for at faa hende op af Gruben igen.

Han gav Ordre til at bringe Michels Datter tilbage til Skolen, og til at sørge for hendes Forplejning; endvidere befalede han, at hvis hun mulig igen kom til Schakten, maatte man paa ingen Maade lade hende komme ned i Gruben. Alle disse Befalinger blev samvittighedsfuldt efterlevede. Men allerede den næste Dag, da Ingeniøren var til Stede i Gruben for at lede nogle Arbejder, følte han, at En rykkede ham i Frakkeskødet. Frøken Papa var kommen igen.

Hun var for anden Gang undsluppen sine Bevogtere. Da man havde vist hende bort fra Schaktindgangen, og hun ikke kunde finde nogen der vilde lade hende slippe ned, skjulte hun sig under en Grubevogn, og kom paa den Maade ned i Gruben. Hun fortalte Ingeniøren sit Æventyr, og han tilgav hende. Faa Minutter efter genoptog Michels Datter sine Efterforskninger. Med feberagtig Hast, lige som den foregaaende Aften, bankede hun paa Kulvæggene, gik og kom tyve Gange tilbage til den samme Plads, uden at blive træt. Arbejderne lagde tilsidst ikke mere Mærke til hende, tilkastede hende bare medlidende Blikke, trak paa Skuldrene og mumlede: „Stakkels lille „Papa!"

Og den lille Frøken Papa søgte videre. Pludselig kom hun bleg, rystende og aandeløs styrtende hen til Arbejderne: „Dèr, dèr er Papa!"

„Hvor, Barn?" spurgte en af Bjærgmændene.

„Der — hans Bluse!"

„Hvor da?"

Fulgt af alle Arbejderne gik Barnet samme Vej tilbage, standsede af og til, vendte om igen.

Hun kunde ikke finde Stedet igen. Alle Kulblokke, alle Gange ligner hverandre. Og dog var hun overbevist om, at have set et Glimt af den blaa Bluse. Og hvor Blusen var, der maatte dog ogsaa Faderen være — uden Tvivl levende. Men nu kunde hun ikke finde det igen.

Trætte af den forgæves Søgen og i den faste Mening, at Sorgen havde gjort det stakkels Barn sindsforvirret, vendte Bjærgmændene en efter en tilbage til deres Arbejde. Men næppe havde de faaet Tid til igen at tage Værktøjet i deres Hænder, da et fortvivlet Skrig naaede deres Øren. Bjærgmændene skyndte sig afsted. Stønnende af Bevægelse, med Øjnene hæftede paa en Plet og gribende med Haanden ind i en Revne, skreg Barnet:

„Jeg har den! Jeg har den!" Den Bjærgmand som kom først, skubbede Barnet til Side og saa efter. Ja, det var ganske rigtig et Stykke Tøj, blaat Tøj — det var en Bluse. Laa der virkelig Nogen? — De gav sig øjeblikkelig i Færd med at hjælpe, hvem og hvad der endnu var at hjælpe. Som Hakkerne susede og ramte i Kullene! Som Skovlene arbejdede! I utrolig kort Tid var der rømmet tilstrækkelig til Side, og dèr i en Fordybning laa virkelig En udstrakt, det var Michel Perron. Her havde han ligget i tre Dage og Nætter.

Raab af Medlidenhed, Forbauselse og Glæde lød fra alle Munde, men det mest gennemtrængende Skrig kom dog fra den lille Piges Læber. Hun kastede sig over sin Fader, slog sine Arme om hans Hals, græd og udstødte næsten halv vanvittig atter og atter Ordet: „Papa!"

Han var meget afkræftet, den stakkels Michel. Udmattet som Følge af Mangel paa Luft og Næring, kom han kun et Øjeblik til sig selv, og besvimede saa straks igen. Men han levede. Frøken Papa havde altsaa Ret. Tanken om hvad han havde efterladt deroppe, havde givet ham tidobbelt Livskraft.

En Maaned senere var han igen paa Benene, vel endnu mager og bleg, men ellers rask og bestemt paa at tage fat paa Arbejdet igen.

Aftenen forinden han igen meldte sig til Tjeneste, gav Bjærgmændene et Festmaaltid til Ære for „Frøken Papa.“ En sand Bifaldsstorm og hjærtelige Haandtryk hilste Barnet, da hun ved sin Faders Haand traadte ind i Salen. Kys og Omfavnelser fulgte efter, og der blev udbragt mangt et Leve og raabt mangt et Hurra til Ære for Festens lille Dronning.

Men mere end én brav Kammerat, der ellers ikke plejede at græde, stjal sig ved denne Lejlighed til at tørre en Taare bort.

Hvad er Lykke?

Lykke er ene og alene Troen paa den. — Lykken er en gylden Kugle, der slaar alle Ni, selv om den er kastet ubehændig. — Lykken er en Drøm, hvis Skønhed man først er sig bevidst, naar den er forbi.

Daarlig klaret.

Damen: Nu blev da Doktor From ogsaa gift.

Herren: Virkelig? Naa, saa er der da et lykkeligt Menneske mindre.

Damen: Slige Bemærkninger frabeder jeg mig, min Herre! Ogsaa jeg er gift.

Herren: Om Forladelse, Frue — min Bemærkning gjaldt kun Mændene.

Bryggereksamen.

Direktøren: Mine Herrer, jeg har nu udførligt forklaret Dem, hvorledes Blandingen af Humle og Malt foretages, og hvorledes den øvrige Fremgangsmaade er. Sig mig nu, Hr. Kandidat Spunds, hvad hører der endnu fremfor alt til, for at sikre Produktet en god Afsætning?

Spunds: En brændende Tørst, Hr. Direktør.

Ægteskabelig Underholdning.

Konen: Lad mig bare være fri for Dit Brøvl, Mikkelsen. Du har friet til mig, og Du kan ikke sige, at jeg er rendt efter Dig.

Manden: Du har Ret, min Pige! Musefælden løber aldrig efter Musen, men den stakkels Mus bliver alligevel fangen.

Han: Frøken, tror De ogsaa paa Sandheden af det gamle Ordsprog: „Et Kys uden Skæg, er som Brød uden Flæsk?“

Hun (tøvende): Det kan jeg virkelig ikke sige Dem, thi jeg har endnu aldrig — —

Han: Naa, naa, lille Frøken, bare ingen Udflugter.

Hun: — — spist Flæskebrød.

Den lille Konge af Spanien har som Legetøj faaet et nyt Ministerium. Figurerne er af Kautschuk, kan sige Ja! og nikke med Hovedet, naar man trykker dem paa Maven. De er malet i liberale Farver.

Ta'en med Ro.

Med Sorgen og Glæden hold Maade!
det vil ret indstændigt vi raade.
man „glædeligt Nytaar!“ os siger —
naar blot ikke Glæden os sviger.

Thi seer man mod fremmede Lande,
saa maa desto værre man sande,
kun Lidet for Glæden er Borgen,
men Chancerne større for Sorgen.

I Tyskland de hærreformerer,
mens Kejseren bromarbasserer;
han ret som en prøjsisk Meduse
hver Modstand vil kue og knuse.

I Frankrig den vingede Fama
med ældgammelt Nyt fra Panama
bevirker de værste Spektakler,
saa selve Regeringen vakler.

Og hist i det britiske Rige
Stormbølgerne stige og stige;
Irlændernes Dynamitarder,
de true nu dets Leoparder.

Herhjemme har Nytaaret bragt os,
hvad vi nu nok selv kunde sagt os:
Betænkningen om en Finanslov,
der bliver vist næppe til Landslov.

Finanslovbetænkningen lover
en Dans paa de vildene Vover.
med Glæden og Sorgen hold Maade,
det vil dog nok allerbedst baade.

Især da et Rygte nu læsper
og hvisker saa sagte, at Jesper
von Bahnson vil snart nu forsvinde —
O, Taare! hold op dog at rinde.

Forresten saa piner Debatten,
der føres om Huslejeskatten.
og alle tilhobe den truer,
men særligt Beværterne gruer.

Med Hud og Haar vil de spise
vor Magistrat og de „Vise“.
Vi alvorsfuldt dog ville raade:
med Sorgen og Klagen hold Maade!

Fint Vink.

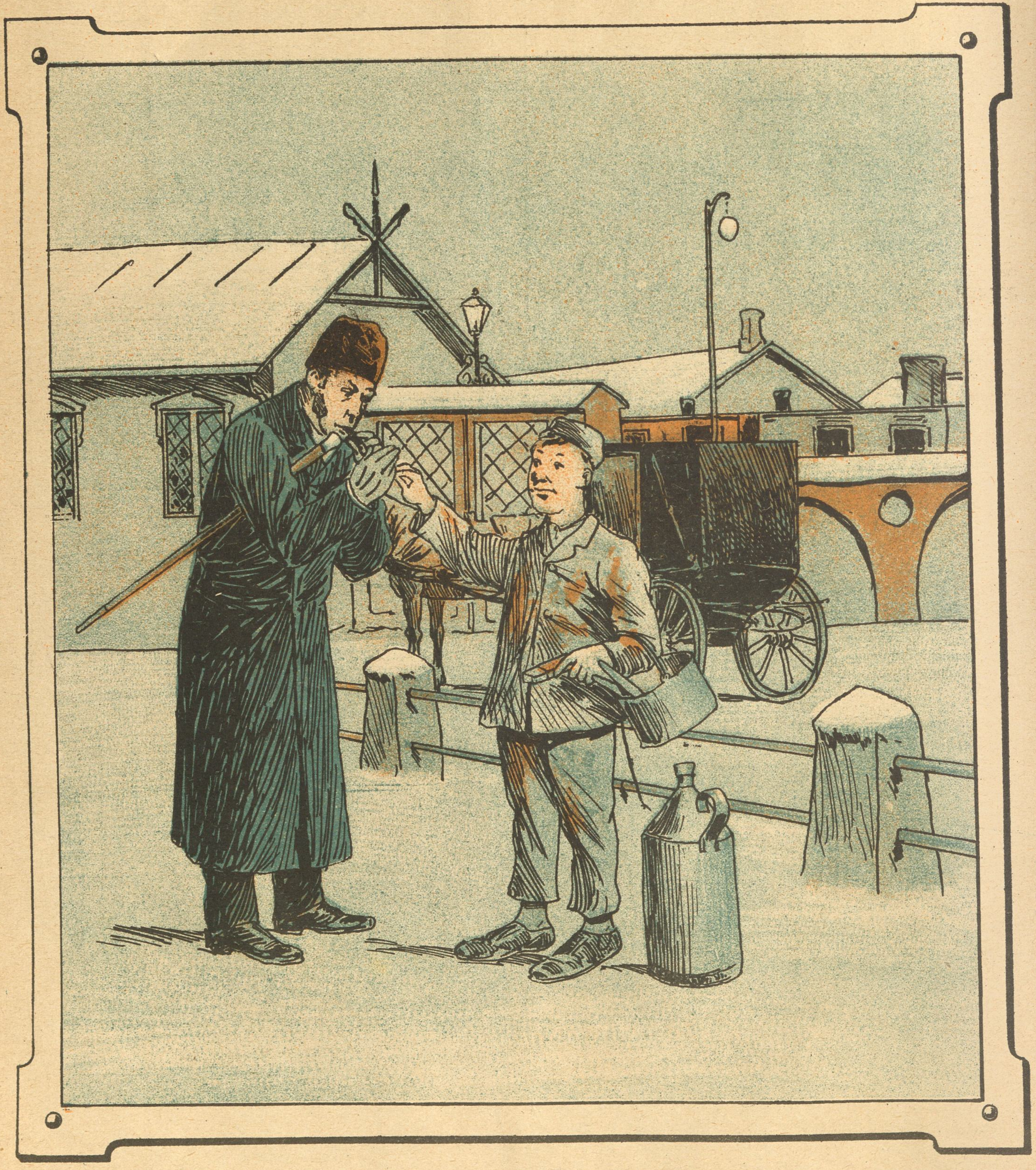

Herren: Kan De gi'e mig lidt Ild, min Ven?
Skomagerdrengen: Det er li'e hva' je' ka'; men havde De bedt mig om en Segar, saa havde De sat mig i den største Forleienhed.

Barnlig Opfattelse.

Lille Betty: Mo'er, Fluen skal vist ud i et nødvendigt Ærinde.

Randbemærkninger til Finansloven.

Pengene for de Annoncer der opslaas paa Banegaardene gaar i Statsbanernes Sygekasse, svarer Ingerslev Finansudvalget. Hvem der bare kunde være i den Sygekasse! sukker adskillige svindsottige Højreblade.

*

Finansudvalget kniber svært paa Olien til Statsbanernes Lokomotiver. — Har da Udvalget glemt det gamle Ord: Naar man smører godt o. s. v.

*

Udvalget vil ikke forhøje Margarine-Inspektørernes Løn, skønt Ingerslev anbefaler dem. — Udvalget mener vel, at „Kunst-Smør"-Anstalten paa Kongens Nytorv er dyr nok.

*

Hof- og Statsrettens Personale maa ikke modtage Drikkepenge, siger Udvalget — ellers vanker der ikke 2500 Kr. i forøget Medhjælp til Retten. Vi tør bande paa, at Personalet synes, at det er en skidt Forretning.

*

Udvalget er noget betænkelig ved de mange Understøttelser til Kapellaner, Goos forlanger til sine Præster. Det kan vi saa godt forstaa! Gik det efter Præsternes Ønske, kom Staten ogsaa til at lønne deres Kokkepiger og andre Piger!

*

Goos vil ogsaa give Bispoppen i Aalborg og Bisop Sthyr paa Falster mere Løn. Udvalgets Flertal siger Pas! — Men vent bare til Finansloven kommer i Landsthinget. Dèr findes nok en Sthyrmand, som „klarer Pynten" for Bispopperne.

*

Derimod vil Goos ikke give Forfatteren Henrik Pontoppidan de sædvanlige 1000 Kr. Det vil Lars Dinesen heller ikke. — Bliv bare ved med den, Lars! Dine fromme Taarer over Pontoppidans „Ugudelighed" er Vand paa Oppositionens Mølle. (Sluttes.)

Ondskabsfuldt.

— Hele den fine Verden var til Stede ved mit Stykkes Première!

— Aa, De mener den Verden, hvor man keder sig!

Længe er ikke evig, men evig er ofte ikke længe.

Spejle er Forfængelighedens Drivhuse.

Ved en Bajer.

— Hvad forstaar man ved en Stok-Konservativ?

— Det maa være En, der sværmer for Prygletraffen.

Nytaars-Skud.

Mel.: Der var en Gang en tapper Mand.

At skyde Nytaar ind, den Skik
vil næppe tabe Kraften;
med Skud paa Skud det lystigt gik
selv sidste Nytaarsaften.
Det er en ligefrem Mani,
som visse Folk for Skud faar,
man skulde næsten tro, at vi
var inde i et Skudaar.

„Med „Løst" og Skarpt" der bliver skudt
saavel af Mænd som Kvinder,
formodentlig at lugte Krudt
de ganske dejligt finder.
En Droske flot man raaber an,
i den man kan sig strække,
og uden vid're skyder man
og lader Krikken trække.

Hos „Dit'ren" Damer søger Ro,
og siden de sig skyder.
En Flødebolle eller to
de til en „Lade" nyder.
Revolveren de lader flot
og lader ligeglade —
de deres Lader skjuler godt,
ja, det maa man dem lade.

Et Bankbud stak en skønne Da'
bort med en Del Finanser,
han vilde til Amerika,
men vupti kom en „Panser",
og nu var Rejsens Glæder slut,
alt Haab om Flugt var bristet,
og Damen, som i ham var skudt,
sin Skytspatron har mistet.

En Mand, som var letfængelig,
naar han saa Mandfolk smile,
og straks blev saa „omgængelig",
som ramt af Amors Pile;
i Pilestræde saas tilsidst
i eget Blod at flyde,
men efter Morderen man vist
en hvid Pind nu kan skyde.

Digterlod.

Mel.: Om Danemarks Kvide.

Om Digternes Kvide der lød en Sang,
saa sørgelig,
der var ingen Penge i Dannevang,
kun Broderkrig;
fredløs Talentet blev tvunget og kuet,
Sulteløn bødes der hver En, som dued',
kun Stymperne reves om Mønten.

Hr. Goos er den høje Kulturens Mand,
for Folk og Fæ!
beskyttende holder i Foderstand
han hvert Mæhæ!
Blot at Folk skriver, som han monne messe,
kan paa hans Brakmark Pegasen lunt græsse,
mens Stymperne rives om Mønten.

Lars Dinesen er sig en Bondemand,
saa jævn som faa;
Agurkesalat han dog brilliant
forstaar sig paa;
derfor dog ikke er sagt, han kan li'en,
bedre lider han „Goos"en paa Stien,
mens Stymperne rives om Mønten.

Pontoppidan er sig en Digter god,
med Pen og Vid;
han skriver for Sandhed med Kraft og Mod
i al sin Id;
ej han dog fulgte de banede Veje,
der, hvor smaa Træerne en Vej kun svaje,
og Stymperne rives om Mønten.

Han vovede no'et, hvad der bli'er af Goos
kaldt Blasfemi;
selvfølgelig blev han for Løn og Ros
aldeles fri,
Lars og Goos sa': Giv ham Tilskud, nej, Kære!
derom kan ej Spor af Tale der være,
lad Stymperne rives om Mønten.

Pontoppidan! mæled de djærve to,
vi vil Dit Vel,
hvis ej Du afsværger Din Kættertro,
saa sult ihjæl;
Aandsfrihed kan her vi slet ikke bruge,
svære Kameler Du maa kunne sluge,
bliv Stymper, som rives om Mønten.

Saalunde det gaar i det Herrens Aar,
i Danmarks Land;
hvis ej man i Folden, som fromme Faar,
ret blive kan;
da maa man værge sig selv som man sjunger;
Ulven den lurer, og Ulven er — Hunger,
men Stymperne rives om Mønten.

Den slemme Ole.

Assessor Lütkens Aftensang.

Den slemme Ole ved Politiken,
er kendt af hele Assessorklikken,
hver lille Lütken, hver lille Gram,
de vil saa gerne udfritte ham.

Og har om Dagen de flittig været,
og kærligt Retten og Sandhed æret,
saa kan saa glade til Sengs de gaa
og drømme om de Vidner smaa.

Da vil saa villig den slemme Ole,
la' af Hr. Lütken sig ta' i Skole;
han vil fortælle alt, hvad han ved,
og gi'e den dejligste „ren Besked".

Han vil fortælle om hver en lille
og nok saa dulgt og fordægtig „Kilde",
som han sin Viden har øset a',
og sin den gode Besked har fra.

Men naar i Gry Morgenvinden blæser,
da vaagner de med saa lange Næser,
og ærgrer sig, at de kun har drømt,
at de har Ole forhørt — og dømt.

I Retten.

Assessoren: Hvad er Deres Beskæftigelse?
Anklagede: Akrobat.
Ass.: Betjent! Luk øjeblikkelig Vinduet!

Et Kys er et Brevkort med Svar tilbage.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

Paa Stumperne.

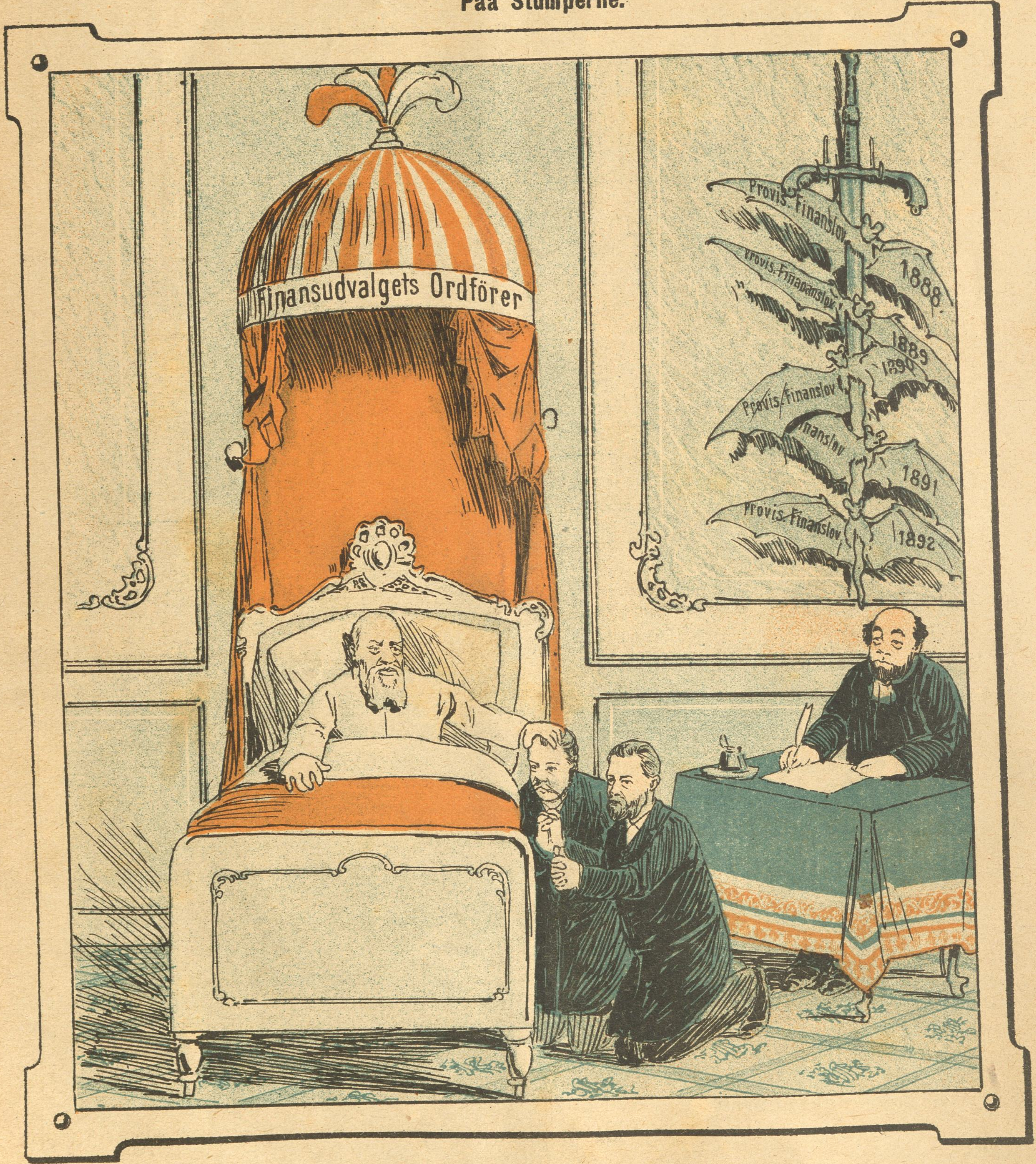

Tutte: Skriv Prokurator! Goos, Nellemann, Estrup og den fynske Minister testamenterer jeg til Dig, min Hjertesøn, Harald. At være Ordfører for 4 Ministre, det er bedre end at være Værtshusholder i Højskolehjemmet, og Bureauchef bliver Du saamæn aldrig .... Og Dig, Du lange opløbne Dreng, Du kan faa Ingerslev og de militære Ministre, de har drillet mig saa tidt, lad mig se Du muntrer dem, Din Bjørnbakker.

RAVNEN

Nr. 4.

Søndag d. 22. Januar 1893.

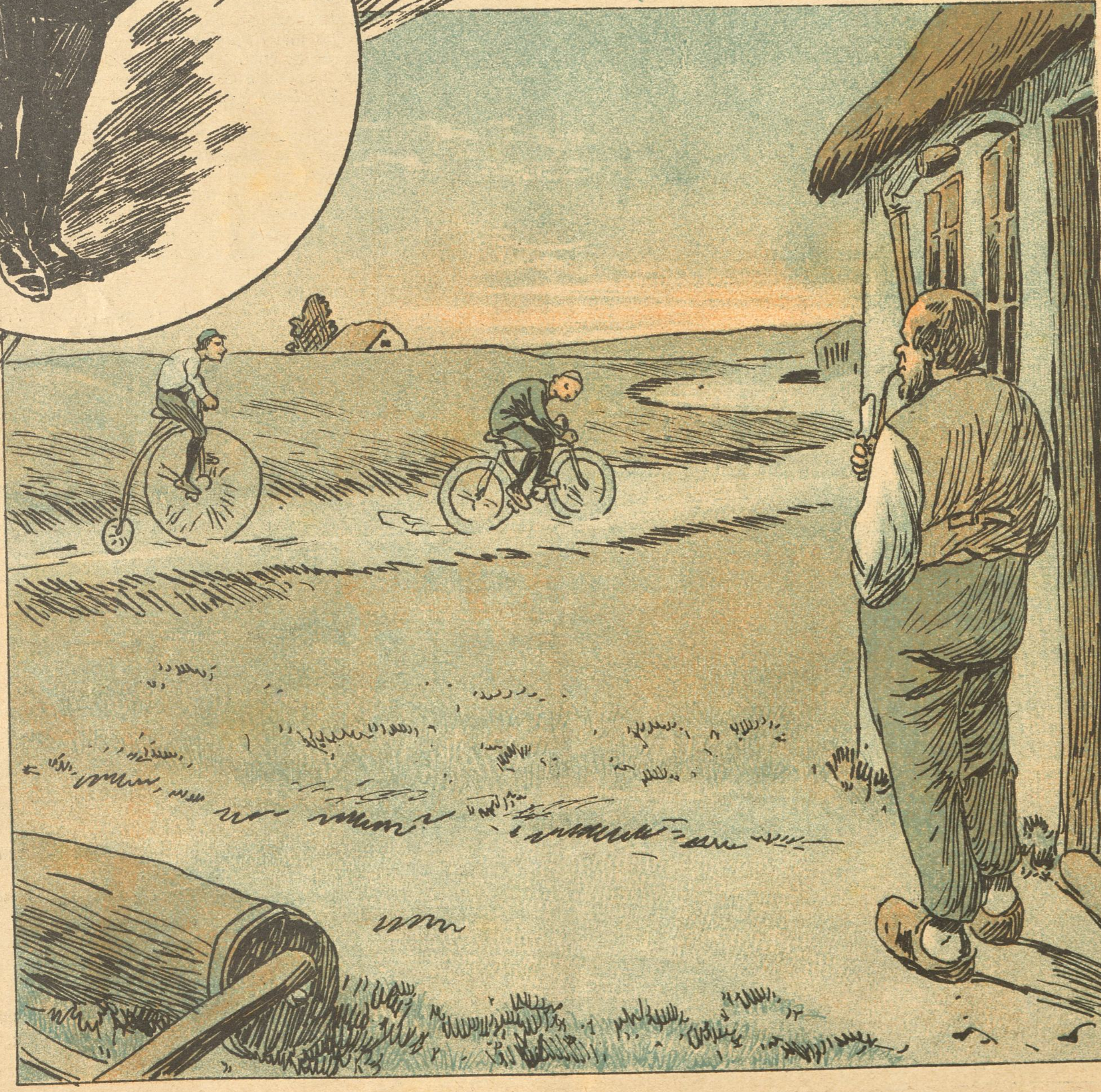

— Næh, dæ æ den stoure s'gu da li'egodt den lille.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Stakkels Hanne.

Hvor de røde Køer bælled
ude hist paa Nørrefælled
og hvor Sportsmænd Kricket spiller,
langs med Holger Danskes Briller,
skal et Hospital opbygges,
og den fule Plan vil lykkes,
Tingets Hunger, Thingets Hunger,
nu skal stilles med Byens Lunger.

Politiets Mænd er raske,
de ku' ikke li'e den Maske,
Kristusmaske, som Hr. Wiehe
anla'e for en falden Pi'e;
Petersen gik paa en Peter,
og Kasino vil Moneter,
ved den tjene, ved den tjene,
for nu skær'en med Magdalene.

Denne Vinter farlig lader,
tænke sig en hel Snes Grader!
John med Skøjteløbersporten
har sin Bane smukt i Orden,
men hans Folk, kan det sig rime,
tredve Øre kun pr. Time,
naar de føjter, naar de sprøjter
hele Natten for Dagens Skøjter?

Vejles Løvenskjold er s'gunte
saadan vidre tjent med Munthe,
han vil ikke udbetale,
men ha' Svogren ind blandt gale,
han vil la' Baronen negle
fra de gode Folk i Vejle,
ha' hans Grunker, ta hans Grunker,
fikken Værge den Jammerjunker.

Der er koldt i Smaafolks Stuer,
paa den sorte Ovn de skuer,
ej at bide, knapt at brænde,
ja, og tænk, hvad saa kan hænde,
Kulgrosse'ren i Avisen
melder han forhøjer Prisen,
Nøden yngler, Nøden yngler
Havesyge hos rige Slyngler.

Skræderens sidste Ønske.

Skræder Nazi laa i de sidste Trækninger. Der saa øde og uhyggeligt ud i Værelset, thi han havde ikke en Kreuzer tilovers hverken til Lægen eller til en Sygeplejerske. Mad behøvede han ikke mere. Paa det blomstrede Sengetæppe laa tyve Gylden, to Ti-Gyldensedler. Ved Siden af det tarvelige Leje sad Præsten paa den eneste Stol. Ved Sengens Fodende stod Natvægteren med en Trompet i Haanden.

„Nazi", sagde Præsten, „Din sidste Time er kommen. Skænk Pengene til Kirken, det er mit gode Raad. Saa læser jeg Dig en Messe og Du faar til Gengæld den evige Salighed. Ellers kommer Du i Helvede!"

„Jeg vil ikke modsige Hans Højærværdighed", brummede Natvægteren, „men Du ved, Skræder, at Musik til Begravelsen, og tilmed i Uniform, faar kun den, der er Medlem af Borgervæbningen. Du er ikke Medlem, faar altsaa ingen Musik. Du har ikke lang Tid til at betænke Dig i, — giv mig nu de tyve Gylden, saa lader jeg Dig straks indskrive og i Overmorgen følger hele Borgervæbningen Dig til Graven med Musik. Jeg forlanger intet for min Ulejlighed.

Skræderen tænkte efter. Præsten mumlede Bønner og Natvægteren blæste pianissimo de første Toner af den mest ynkede Sørgemarsch. Skræderen lyttede snart til den ene, snart til den anden.

Da Natvægteren pludselig holdt inde, greb Skræderen saa hurtigt han kunde de to Pengesedler og rakte dem med rystende Haand til Vægteren.

„Indmæld mig saa. Jeg vil ha'e en ordenlig Begravelse."

Natvægteren skyndte sig bort med Pengene. Den skikkelige Præst blev ikke vred. Han rystede kun sørgmodig med sit runde Hoved og sagde: „Ja, Nazi, det gør mig ondt. Nu faar Du Lov til at blive i Helvede!"

Skræderen rallede.

„Hr. Pastor .... jeg har noget endnu .... dér .... under Hovedpuden ... en Lotterisedbel ... Trækningen er i Overmorgen ... jeg havde haabet, at jeg skulde opleve at mit Numer ... Hr. Pastor, De maa have Lodsedlen."

Præsten trak den lille blaa Lodseddel frem under Hovedpuden og saa først paa de tre Numre. De syntes at behage ham.

„Det er bravt, Nazi, men det er ikke noget Sikkert. Ti Kreuzer i Fornyelsespenge? Hm! Hm! Jeg vil sige Dig noget Nazi. Omsonst er den bitre Død! Kommer Tallene ud, saa kommer Du ud af Helvede og ind i Himlens Herlighed, men bliver Tallene i Hjulet, saa bliver Du ogsaa i Helvede!"

Den døende Skræder foldede Hænderne og bad til Gud, at Tallene maatte komme ud.

Fra Gaden.

En Dreng: Er De inte saa go' og sige mig, hvad Klokken er?

Herren: Jeg har tilfældig ikke mit Uhr hos mig.

Drengen: Pas saa paa, at De inte taber Laanesedlen!

Hvor heldigt!

Den ældre Søster: Jeg ønsker mig en aandrig Mand.

Den yngre Søster: Jeg vil helst ha'e en Dumrian, for med ham kan jeg faa det som jeg vil.

D. æ. S.: Hvor heldigt, at Du har et saadaat Ønske, thi den der vil ha'e Dig til Kone, maa være en Idiot!

En Forskel.

— Naa, nu er I vel lykkelig gift, Du og Din Fanny?

— Ja, — det vil sige, hun er lykkelig og jeg er gift.

O, Magdalene!

Ode
i u„rime"lige Vers til
Politidirektøren.

Højærværdige Eugen!
Som Dydens Fyrtaarn, der rager op
over Landet og viser, hvad Vej vi skal styre,
Du hæver Dit lyse Hoved,
og vagtsomt, blinkende Øjet skuer
over Klipper og Skær, som Moralen truer,
varende de, der i Mørket sejler
og styrer mod Grunden, de ikke kender,
men som Du viser dem, altid vaagen,
altid beredt til et Blink et Vink,
advarende, tyst at sende.

Mod Din Fod fraader Bølgen
i vildt Raseri,
og Skummet den sprøjter
til Vejrs, mod dit Lys,
at slukke det, om den formaaede,
men ikke den kan
og ikke den naar,
Du trodser dens Rasen
og hæver Dit Hoved
højt over Bølgen og Skummet.

Og Krager og andre
blindede Fugle
de tørne imod det haarde Glar
og tumle døde til Jorden.
De ikke forstaar,
at Du spærrer Dem Vejen,
de vil frem, de vil bort,
de vil ikke hindres,
de Daarer!

Saalunde Du rager,
som Fyret i Vejret
advarende blinker dit Øje,
og Bølgen der raser,
imod Dig er os,
og Fuglen, der tørner
imod Dig er os;
Du løfter kun roligt Dit Hoved
og lader os rase og larme.

Moralen: den synkende Skude,
den viser Du sikkert i Havn.

I Wien døde nylig den bekendte Journalist og Satiriker Daniel Spitzer. I sin Tid skrev han følgende Gravskrift over sig selv:

De Slette har jeg gjort slet,
derfor fandt saa Faa det var ret,
Kun nogle mig ydede Tak,
men Alle lo saa de sprak.

Bladene ligner smaa Børn. Naar de skal gaa maa de holdes.

Hvad saa?

Mel.: Min Søn om Du vil i Verden frem.

Saa tidt og ofte udbryde vi:
Hvad saa!
skønt dobbel Betydning ligger i:
Hvad saa!
det siges naar noget os int'resserer,
naar ligegyldige Ting passerer,
selv naar vi sørge,
bekymret vi spørge —
Hvad saa

Naar Vint'ren raser, den Rige si'er:
Hvad saa!
selv om det tredive Grader bli'er:
Hvad saa!
Jeg har det godt i min lune Stue,
jeg kan mig varme ved Ovnens Lue.
Lad Kulden ude
tilfryse min Rude
Hvad saa?

Naar Vint'ren hærger paa Sø og Land
Hvad saa?
og standser Alt for den „simple" Mand,
Hvad saa?
Kan Arbejd' ej faas med bedste Vilje
og Manden tilmed har stor Familje,
han skal forsørge,
med Sorg vil han spørge —
Hvad saa?

Bli'er en af vore paa Gaden smidt —
Hvad saa?
blot Lønnen ønskes forhøjet lidt
Hvad saa?
Straks kalder man os for Tumulanter,
men husk hvad I gør I Fabrikanter,
sæt ingen Kunder
sin Søgning Jer under
Hvad saa?

Naar Livets Gærning engang er endt
Hvad saa?
vi graves ned eller bliver brændt
Hvad saa?
Men bliver vi brændt naar vi er døde,
vil Præsten ikke saa gerne møde,
jeg si'er forresten,
hvis ej vi faar Præsten —
Hvad saa!

Paa Strøget.

— Se, hvilket prægtigt Haar, Frøken Svale har — smukke Piske! Ejendommelig er det kun, at den højre Pisk er mørkere end den venstre.

— Det har Du Ret i, men det mærkeligste er, at i Gaar var den venstre mørkere.

Aand og Legeme.

Ole: Men Maarten da, taar Do Bræjvin aa Brød med ind i æ Kjærk?
Maarten: Ja, Volle! for æ Præst jør aal Tir æ Præken saa laang, saa mæ ser aa blyve sulten; derfor vil a, nærensti æ Præst drække Vaaj aa stor aa snyr Nis, ta mæ æ Bæ Brød aa en Dram.

Randbemærkninger til Finansloven.

(Forts.)

Kom ikke til Goos og tal om Arbejdsløshed — den kender denne overlæssede Mand ikke. Tværtimod! Der er et saadant Slid i Hr. Goos Kontorer, at han absolut maa have for 3200 Kr. mere Medhjælp om Aaret. Ellers segner han og hans udasede ministerielle Arbejdere under Byrden. Men Udvalget kender ingen Barmhjærtighed. Kan Goos ikke klare sig med den Medhjælp han kan faa for 1600 Kr. — saa „lad falde hvad ikke kan staa."

⁂

Det maa nu alligevel være storartet, som der hænges i der oppe i Goos' Kontorer for Undervisning og Kirkevæsen! Tænk! 4600 Kr. ekstra til Kontorudgifter. — Hvorledes den stakkels Minister skal komme ud af det med de lumpne 2600 Kr., som det karrige Udvalg vil give, begriber vi ikke. Man maa blande Vand i Blækket og tigge nogle brugte Penne i de andre Ministerier. Papirhandlere, der har „billige Rester" at sælge, kan straks melde sig.

⁂

Hr. Goos mener, at hans svedte Skrivere vilde finde det forfriskende og behageligt afkølende at have en Islænder imellem sig. Han skulde anbringes i Rigsarkivet, som et Isskab i et Køkken. Men Udvalget frygter, at de, som i russisk Dampbad gispende Embedsmænd, skal faa Snue af at komme Islænderen for nær. For 1600 Kr. mener man at kunne faa en islandsk Kandidat til engang imellem at tage sig af Arkivets islandske Rariteter.

⁂

Charlottenborg skal fikses op med en ny Vaskekælder til 616 Kr. — Nu kan „gamle Hvidt" oppe i Borgerrepræsentanternes Sal, maaske glæde sig til, endelig en Gang at faa sit sorte Ansigt vasket rent! Hvad mener den strænge Hr. Formand?

⁂

Hvis man har en gammel veltjent Paraply, der paa Grund af manglende Overtræk har faaet en slaaende Lighed med Skelettet af en sjælden Fugl eller Fisk, saa kan man gratis faa den optagen i zoologisk Museum. Hr. Goos og Udvalget er nemlig bleven enige om, at Garderobepengene i dette Museum skal bortfalde.

⁂

Hr. Goos sværmer ikke for at støtte ældre uformuende Personer, der giver sig til at studere. 8000 Kr. er nok at anvende paa den Sport. — Saa siger vi det! siger Udvalget.

⁂

Derimod vil Goos gyselig gærne ha'e 47,000 Kr. til et Gymnastikhus for Studenter. Udvalgets Flertal mener, at Studenterne kan vente til de bliver Rekruter, saa faar de nok mere Gymnastik end de skøtter om!

⁂

Hr. Bahnson vil ha'e for 9000 Kr. ny Sekontløjtnanter. — „Den Leg leger vi ikke!" siger Flertallet. (Sluttes.)

Den højere Politik.

Mel.: I Europa er der Marked.

Der er Ting, hvorpaa sikkert man kan regne,
der er altid noget Raaddent allevegne,
men vi bør dog ret taknemmeligt erindre,
det er altid saadan mer eller mindre.
Se, for Øjeblikket synes nu det Raadne,
at det rigtigt vender udenfor det Laadne,
det er særligt, naar man seer omkring i Staterne,
mellem Journalisterne og Diplomaterne.

Først og fremmest denne Panamaskandale,
har jo givet Grund til højst uhøvisk Tale,
udi Frankrig har jo næsten hver Politikus
været Genstand for en ubarmhjertig Kritikus.
Selv den ellers uantastelige Skikkelse
bliver nu beskyldt for væmmelig Bestikkelse;
medens Charles Lesseps og alle Fællerne
kukkelurer i Mazas i selve Cellerne.

Raaddenskaben, den er over al Beskrivelse,
daglig hører man jo om en ny Angivelse.
Hvis man følger med Debatterne paa Stedet,
maa man sige, at de klatter inte me' det.
Det er ikke blot mod selve Kabinettet,
og Regeringen, Beskyldningen er rettet;
nu for nylig har de jo endogsaa vovet,
at ta'e fat paa selve Statens Overhovedet.

Og det lader til, man ogsaa nok har villet,
ha'e de fremmede Gesandter med i Spillet,
baade Rusland og Italien skal længe
have faaet ganske gode Drikkepenge.
Og forresten er der intet, som kan borge
for, at ogsaa her i Danmark og i Norge
og paa Island og i Grønland store Summer
er spredt ud for at støtte dette Numer.

Eskimoerne kan have megen Glæde
af at jolle til Panama i en Slæde,
og naar saa de kommer der, det kan ej fejle,
er det rart, om paa Kanalen de kan fejle.
Derfor mener man naturligvis nu osse,
at Lesseps, der jo inte er en Tosse,
har spredt Summer ud — foruden i Italien
og i Rusland — baade i Grønland og i Australien.

Naa! hvis vi her havde faa't en Snes Millioner,
saa var der i Danmark saamæn nok Personer,
der med herlig Appetit nok vilde sluge dem
og til fælles Gavn og Velfærd vilde bruge dem.
Sikken Masse Kirker vi saa kunde bygge
og en vældig Hob'n Traktater kund' vi trykke.
Ja, det vilde rigt'nok blive til en Festda',
aa! for baade Vilhelm Beck og Bethesda.

Rummel.

Mel.: Rullen gaaer.

Jeg synes, den Rummel gaar helt bra',
:,: Rumlen gaar :,:
Hr. Bahnson ved nok, hvad han vil ha',
:,: Rumlen gaar :,:
hans Rummel heroppe, den er der skam Liv i,
den bliver selv hørt af Hr. von Caprivi,
:,: Rumlen gaar :,:
her kan I tro, at Rumlen gaar.

Hr. Bahnson raslede med sit Sværd,
:,: Rumlen gaar : :
han længtes vel efter Ledingsfærd,
:,: Rumlen gaar :,:
hin Dag, den berømmelige i Slukefter,
har givet ham Tillid til egne Kræfter.
:,: Rumlen gaar :,:
det er gevaltig saa Rumlen gaar.

Caprivi sagde: I Danmarks Land,
:,: Rumlen gaar :,:
fra Sundet til Vesterhavets Strand
:,: Rumlen gaar :,:
Vi er jo nok Ven med Kongen i Landet,
men med Familie, det er noget andet,
:,: Rumlen gaar :,:
Hør! kan I høre, hvor Rumlen gaar.

Vi blæser naturligvis paa, at hist
:,: Rumlen gaar :,:,
men naar uden Ro og uden Rist
:,: Rumlen gaar :,:,
saa er det dog bedst at lægge lidt Mærke
til, hvorom deroppe den gruelig stærke
:,: Rummel gaar. :,:
hvoraf den stærke Rummel gaar.

De Ord kom herop til Landet, hvor
:,: Rumlen gaar, :,:
Bestyrtelsen over dem var stor;
:,: Rumlen gaar :,:
Man drøftede og man kommentered',
saa snøftede man — og dementered';
:,: Rumlen gaar :,:
ligefuldt dog den Rummel gaar.

Indtil en skønne Dag for vidt
:,: Rumlen gaar :,:
og Tyskerne si'er: Hør lidt for frit
:,: Rumlen gaar, :,:
I maa os tillade at tage Affære,
for Fredens Skyld gaar det ej an, at den svære,
:,: Rummel gaar, :,:
gaar det ej an, at Rumlen gaar.

Saa kommer vor Løn, fordi saa lydt
: : Rumlen gaar :,:
og Bahnson bli'er for sin Fæstning snydt,
:,: Rumlen gaar :,:
den Tyskerne ta'er — og det øvrige Gilde,
det maa vi betale — naar det er forsilde;
:,: Rumlen gaar :,:,
saadan til Slut det med Rumlen gaar.

Skanker og Skoser.

Efter Forlydende skal Udenrigsministeren have i Sinde, at lægge Navnet Per til sine øvrige, der saaledes vil komme til at lyde: Reedtz=Per=Thott. Vi foreslaar at han ogsaa kiler Ordet Hotten imellem. Hotten=Thott vil ikke være noget ilde Navn for ham, der i den senere Tid nok ikke har været fri for at være lidt kruset i Hovedet. Ligeledes foreslaar vi ham, at han til Minde om sin Sufflør i Folkethingssalen føjer Ordet Nille mellem Per og Hotten, saa at hans fulde Navn bliver

Reedtz Per=Nille Hotten=Thott.

Særlig i Kina vil dette Navn vistnok vække overordentlig Opmærksomhed og blive betragtet som Tegn paa en høj Byrd.

I Panamitternes Land.

— Hvad har Monarkiet bragt os? Korruption paa alle Omraader!

— For Djævlen! Hvem skulde tro, at Republiken er saa monarkistisk.

Troligt nok.

Hun: Naa, hvor meget beløber mine Moderegninger sig til?

Han: Se selv efter! For mig løber det rundt!

I Skolen.

Læreren: Hvad forstaar I saa ved den gode Hyrde?

Børnene (tier).

Læreren: Tænk Jer engang, at I alle sammen var smaa Lam — hvad var saa jeg?

Flere Stemmer: Et stort Faar.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

En Revyhelt.

Godsejerdemokrat, Fælledkaptajn *W. Dinesen:* Potz Slapperment, Donnerwetter! Vil I sælge vores dejlige Fælleder? Hvor skal Københavns Borgere, saa modtage mig, naar jeg sejrrig vender hjem fra den næste Krig?

Nr. 5.

RAVNEN

Søndag d. 29. Januar 1893.

Et fint Vink.

Faderen: Jeg kunde nok lide at vide, hvorfor Du i den sidste Tid er bleven saa flink til at bringe mig Aviserne

Datteren: Jo, ser Du, Fa'er, Du har jo lovet mig et Par Kanariefugle til min Fødselsdag, og her i disse Blade staar der ofte: Glem ikke de smaa Fugle!

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Der er voldsomt koldt i Fattigmandens Stue,
Stue! ja mon Navnet ej bør være Hul,
Fattigfolk alene ej for Sult maa grue,
Kulden er der, naar Du ej har Mønt til Kul,
nu har Staten vist sig fra den pæne Side,
givet Kul til Salg, det Træk vi godt kan lide,
men til næste Vinter saa bør Magistraten,
selv ha' Kul, saa gi'er vi hver Grosserer Satan.

Mens de Fattige ej Føden kan fortjene,
faar vi Kirker mod den aandelige Nød,
gammelt Ordsprog, at der altid svares: Stene!
naar det Raab fra Armodslejren lød paa Brød.
Alle vore fede Borgrepræsentanter,
som gaar klædt i Pelse og med laadne Vanter,
og har deres Mas med at fordøje,
de gi'er Præstepræk mod Smaafolks Slid og Møje.

Men naar Du er falden iblandt Røverskaren,
vent ej Hjælp da, fra en Kommunallevit,
vent ej heller at en Præst Dig frier af Faren,
nej, den gode Mand vist tænker mest paa sit,
nej, Du finder Hjælpen hos Samaritanen,
naar han hjælpeløs har fundet Dig paa Banen,
som fra Vugge og til Grav er Liv i Smærte,
Tak Du Ædle, som for Lidelser har Hjærte.

Det forleden var lidt Tø og det gav Ælte
alle Handlende paa Gaden fejed rent,
de som ej med Kosten var der, blev s'gu meldte
af Eugens den patroljerende Betjent,
medens Magistratens Torve laa i Pløre,
uden at Eugen fandt noget der at gøre.
Men hvad gør det vel at Magistraten griser,
Direktøren passer kun private Fliser.

Naar et Selskab blot i Kristus pænt adderer,
man det ej med nogen Ret anklage kan,
men saa snart som det i Byggen spekulerer,
er der ligestraks en lille Hage-Mand!
Herregud, hvad vil de Hellige i Verdens
vilde Tummel, nu kan de s'gu staa med Smertens
Vunder, og som Værger se paa Huset,
og de blanke Tusinder, som sank i Gruset.

Kaffesladder.

Fru Skade: Det nytter ikke at nægte det, min Kære, men det gaar vort kære København, som det gik en vis Mand: da han blev gammel, blev han from, gik i Kloster og blev Munk. København er paa sine gamle Dage blevet kirkegal. Det er omtrent det samme som at blive Munk. Jeg tænker, at næste Gang Borgerrepræsentanterne komme sammen er de klædt i Munkekutter, og de, der ikke i Forvejen er skaldede, er barberede oven i Hovedet og har en Rosenkrans dinglende paa Maven, Borgmestrene har Præstekraver paa og Formand Koch er den strænge Prior i det ny Graabrødrekloster som Daad- og Romhuset skal hedde for Fremtiden, og det første de fromme Brødre foretage sig, er at vedtage et af Broder Kayser stillet Forslag om, at døbe Nytorv om til Ny Graabrødretorv. Derefter synger hele Forsamlingen: „Av Marie!" eller hvad det nu er Katolikerne kalde det, hvorpaa Broder Hartmann eller maaske Broder Koch, der er dreven i de Dele, anbefaler at forandre Husets gamle verdslige Indskrift: „Med Lov skal man Land bygge" til det mere moderne og tidssvarende: Med Lyst skal man Kirker bygge. Den fromme Forsamling hyler af hellig Begejstring over det udmærkede Paafund og konstituerer sig paa staaende Fod, som et helligt Tribunal, der skal dømme de fem ugudelige Kættere, Borgmester Borup og Harbo, Juul, Muus og Møller, der, da det kom til Stykket, slet ikke vilde ha'e flere ny Kirker. Der er stærk Stemning for at brænde dem ude paa Pladsen paa et Baal af Kommunens egne Kokes, men i Betragtning af de stigende Kokespriser finder man denne Sport temmelig kostbar og dømmer i Stedet de Ugudelige til at høre et to Timers Foredrag af Broder Gjødesen. De Ulykkeliges fortvivlede Miner vidner om det skrækkelige Indtryk, denne forfærdelige Dom udøver paa dem. Man kan gætte sig til, at de foretrækker Baalet. Men Broder Gjødesen smiler som en jesuitisk Profos ved Synet af sine Ofre. Og Graabrødrene lader Rosenkransen løbe Travløb mellem Fingrene og beder et Par Dusin Fader vor for de arme Syndere. Efter saaledes at have hævnet den krænkede Kirketrang og statueret et afskrækkende Eksempel, kommer en Graabroder med den glimrende Ide: Skal det blive til noget, maa vi ogsaa ha'e Kirketvang. Men de forstokkede, vantro Hunde, der absolut ikke vil gaa i Kirke, skal betale høje Bøder — saa faar vi flere og mange Penge til flere ny Kirker

og flere Præster! — Amen! lyder det rundt i Salen fra fromme Brødre, og dermed er den Sag afgjort. — Se, min Kære, saadan omtrent vil det herefter gaa til i Københavns Borgerrepræsentation, medmindre Vælgerne nu omsider har faaet Øjnene op og ved næste Valg sætter en Stopper for Galskaben. Men det kan jo være, at Koleraen til Sommer sparer os alle Ulejligheden og gør en brat Ende paa hele Jammerligheden, skønt, det er nok ogsaa snavs med Koleraen for Øjeblikket, for Bladene fortæller jo, at den er kommen paa en Galeanstalt nede i Tyskland, formodenlig af Ærgrelse over, at Panamaskandalen har taget Luven fra den, saa ingen Mennesker saa meget som gider tale om Koleraen, endsige være bange for den. At sligt kan bringe gamle Colera morbus til at gaa fra Koncepterne, kan jeg saa godt forstaa, og var jeg i Koleraens Sted vilde jeg sige: Tak for Kaffe!

Moderne Kæmpevise.

Hr. Ploug han sadler sin Ganger op,
hæ, hæ! og ho, ho!
en Pegasus er den just ej af Krop;
hæ, hæ! og ho, ho,
nej! det er en bovlam og spattet Rad,
skeløjet, skævbenet og Gud ved hvad?
og den hedder: Højres Ugeblad,
den Rad.

Hr. Ploug han møder en Samaritan,
hæ, hæ! og ho, ho!
det er ingen Højremand, ta' mig Fan'en,
hæ, hæ! og ho, ho!
Hvad gør den? den mætter hver sulten En,
selv Socialister; naa; den er ren,
min Ganger, saa rap Dig, vær ikke sen,
spænd Ben.

Saa jog han Hæl i den Rallik arm,
hæ, hæ! og ho, ho!
og den slog bagud med megen Harm,
hæ, hæ! og ho, ho!
paa Samaritanen den Sigte tog,
men selv over Skinnebenet sig slog,
saa hjemad med Hump og Halt den drog
som Fjog.

Som Don Quixote Hr. Ploug han slaas,
hæ, hæ! og ho. ho!
Vejrmøller og Sligt han byder Trods,
hæ, hæ! og ho, ho!
Men fælde en Samaritan, nej dog,
dertil hører fler end en Hr. Ploug,
selv om han er ligesaa plump og grov,
som Ploug.

I Provinsen.

Handelsrejsende: Hr. Vært! Hvem er de to Herrer derhenne ved det andet Bord? De er vist ikke her fra Byen.

Gæstgiveren: Jo, det er de to over Titusind i vor lille By.

Hvorfor gaa daarlig klædt?

Hvorfor gaa daarlig klædt, min Fa'er,
naar Kulden er saa haard,
det Spørgsmaal trænger til et Svar,
især i dette Aar
Gid denne Vinters Bal-
faldera,
maa revne med et Knald,
det ønsker dem der savner Vintertøjet.

Der i Annoncer spørges flot:
Hvorfor gaa daarlig klædt?
det kan nu være meget godt,
men er i Nød man stedt
og der kun sparsomt Mønt
falder a',
hvor skal man saa faa Pynt —
man staar sig ej ved Køb af Godtkøbsvarer.

Lad Pengemænd gaa til det Sted,
hvor der faas Godtkøbsting,
som kun er rimpet sammen med
gevaltig' lange Sting
og hurtigt af ens Krop
falder a'.
Slig „Syning" løber op,
fordi at Fabrikanten trykker Lønnen.

Saafremt ej Nyt man købe kan
omtrent hver Maanedsdag,
saa bør man handle hos en Mand,
som kendt er med sit Fag;
hvor Svendens Løn præcis
falder a'
og ej i Ørevis,
og hvor Lock out ej er Betalingsmiddel.

Derfor jeg siger det igen:
Køb Godtkøbsvarer ej,
thi det i Længden, kære Ven,
kan ej betale sig!
Køb aldrig Tøj, som straks
falder a',
men køb den gode Slags —
Hvorfor gaa daarlig klædt, det er Moralen!

De urimelige Arbejdere.

Fruen: Sig mig, Marie, hvorfor strejker min Mands Arbejdere?
Pigen: Fordi de vil ha'e Paalæg!
Fruen: Hvilken Urimelighed! Vi maa saamæn selv købe vort Paalæg dyrt nok.

Tvivl.

Han: G'maaren, Stump! Hvordan har Du det?
Hun: Hvor kender jeg ham fra? Siger han allerede »Du« eller siger han endnu »Du«?

Lighed!

Social Skitse af Fru A. Ch. Edgreen.

De Nygiftes Bolig var straalende oplyst. Alt stod paa sin rigtige Plads, nyt, smukt og moderne, og alt var saa komplet, som om det kunde være Resultatet af mange Aars Anstrængelser.

Det var det i Grunden ogsaa; men Bruden, som dette Hjem ventede paa, kendte intet til disse Anstrængelser eller til Anstrængelse overhovedet.

Hendes Forældres Hus var ikke just pragtfuldt, men Faderen havde dog store Indtægter og Familiens Livsvaner var ret behagelige. Det gik dog ikke an at byde en Pige med saadanne Sædvaner et tarveligt eller dog kun halvt indrettet Hjem. Derfor var ogsaa den Sum som Faderen havde givet til Udstyret straks gaaet med, skønt det sikkert havde været godt om man havde levnet lidt til forskællige smaa Udgifter, thi Mandens Gage var ikke overdreven stor.

Men den unge Pige fandt det saa selvfølgeligt, at naar hun forlod det smukke Hjem, som blev holdt oppe ved Faderens Arbejde, saa skulde det ny Hjem, der blev oprettet ved hendes Mands Arbejde, ikke staa tilbage for det gamle. Naturligvis var der ikke saa mange og mindre Værelser — det var jo netop saa hyggeligt og komplet.

Da den lykkelige lille Brud havde sat sine Silkesko paa Brysselertæppet i sin egen Stue var hun ganske henrykt over sit smukke Hjem; alligevel fandt hun det ganske i sin Orden at hun skulde have det som Gave og for intet, ganske som hun i sit hele hidtidige Liv havde faaet alt foræret, uden at hun til Gengæld nogensinde havde rørt en Finger.

Hun tænkte ikke engang paa, fra hvem hun havde faaet alle disse Gaver. Hun troede, at alt var fra hendes Fader og dermed var den Sag forbi. Og at hver en enkelt lille Genstand i hendes Bolig havde sin egen Historie, det tænkte hun slet ikke paa. Eller rettere sagt. hun tænkte, at det morsomme ved hendes Hjem var den Omstændighed, at det laa der som en blank Tavle, paa hvilken de, hun og han, skulde indskrive deres Historie.

Han havde Smag for Antikviteter og foreslog engang, at købe nogle gamle Møbler. „Jeg holder saa meget af de gamle Sager", sagde han, „de er saa interessante — de har en Historie."

„Men jeg vil ikke, at vore Møbler skal have anden Historie end vor", svarede hun med et Smil, som med et Slag opfyldte Fremtiden med de rigeste Forhaabninger. Saa købte han de nye, en Smule banale, moderne Møbler med største Tilfredshed, thi han vidste jo, at de vilde faa Stil og Karakter ved hans Ægteskabs Historie, hvis første Blad blev betegnet af to sammenslyngede Hænder.

Skade, at denne smukle Drøm var en Illusion; skønt hverken han eller hun tænkte derpaa, havde Møblerne dog en Historie, og ikke just den allermorsomste.

Tæppet fortalte om mange fattige Vævere i Frankrig, som fra Morgen til Aften sled og anstrængte sig for en ussel Løn, tilbragte et Liv blottet for alle Glæder og Adspredelser. Det udskaarne Bord berettede om en dygtig Kunstnerelev, som drømte om at blive Billedhugger og engang havde opnaaet en Præmie i den akademiske Skole, men paa Grund af, at han manglede de fornødne Midler, maatte han arbejde som Haandværker hos en Mester, der ikke betalte ham Fjerdedelen af, hvad han indbragte Mesteren ved sit dygtige Arbejde. Endog Bøgerne i Skabet fortalte sørgelige Historier om bleg-gule, brystsvage Sættere, ja, selv Tændstikkerne fortalte yderst ubehagelige Sandheder om unge Piger med Benædder i Kæbebenene, foraarsaget ved Fosforforgiftning.

Alt det smukke; det jomfruelig uberørte og forventningsfuldt straalende i det nydelige Hjem var lutter Blændværk; i Virkeligheden hviskede det i alle Kroge om Kummer, Nød, Uretfærdighed, Undertrykkelse og ødelagte Eksistenser!

(Fortsættes.)

Ny Kirker.

Mel.: Al mulig Ære.

Ja det er vist, de'
gruelig kriste-
lig er Hovedstaden s'gu
nu;
dens vise Fædre,
dem som vi hædre
med Mandat derom Besked
véd.
Al Ting er der nok af,
somme Ting en Skok af,
Varmestuer en Flok af
og Samaritaner nok af;
det er Kirker blot, der trænges til,
som hele Menigheden længes til,
Kirker kun! Pyt med alt det timelige,
Kirker! det er det eneste rimelige.

Fy, for den slemme!
skal vi herhjemme
være Hedninger, nej Tak!
Snak
ej som Valut'en,
kom ej med Prutten!
Kirker! det er det, vi ska'
ha';
lad dem sulte, fryse,
lad dem harmfuldt fnyse;
Kirkens Lys skal lyse
op — og som Gemyse
faa det skrøbelige Kød paa Gled,
imod Kirkens rige Skød paa Gled;
saa at det glemmer Armods tomme Bord
for Vælærværdighedens fromme Ord.

Derfor vi lirker
og virker for Kirker
kun af lutter hjælpsom Trang;
— sprang
ej vi som Lopper
eller Græshopper
rundt med Listen i hver stor
Hjord;
jo, vi Flid har gjort os,
har med Lister mor't os,
vi har sat Record os,
vi har forespurgt os:
Trænger ej til Kirker, Du, min Ven?
og alle de fromme Faar har svart igen:
Jo, bevar's; deri er vor største Nød,
maa vi blot bé om lidt flere Sten for Brød.

I Sporvognen.

— Det er et skrækkeligt Føre i denne Tid.
— Jamen, naar man kører, saa kan det gaa.

Ondskabsfuldt.

— Hvorledes synes De om mine Digte?
— Deres Pegasus synes at høre til Drøvtygger e.

Under Isgang.

Mel.: I denne Vinter.

I denne Vinter har vi ha't
en usædvanlig Frost,
og det var ikke sjeldent, at
man ikke fik sin Post.
Thi Jernbanen gik — Faldera!
just ikke paa en Prik,
og sommetider Toget rent blev borte.

Hist i Korsør, der er der „Slav",
med denne Istransport,
Borgmester Sylows Havnelav,
det kom nok der tilkort.
De Gamle hænger i — Faldera!
og saa er det forbi
med al Kommando af den Hr. Borgmester.

Ja, Kulden, den er meget trist,
og baade Dag og Nat.
man mærker baade her og hist,
hvordan at den ta'er fat.
En tyve Graders Frost — Faldera!
det er en lumpen Kost,
som otte Graders Brøndum knap kurerer

Se hist i Folkethingets Sal
mod en Finanslov man
har vist sig overmaade sval —
den kommer knap istand.
Med megen Kølighed — Faldera!
der snakkes op og ned
om alle de forskjellige Budgetter.

Albertis rare „Dannebrog"
har nok ej rigtigt Held,
skjøndt mange gæve Slag det slog,
det fryser vist ihjæl,
trods Præmier paa Akkord — Faldera
ja, det maa være haardt
at blive mødt med saadan ækel Kulde.

Ja, det er ganske sikkert, at
vi melde kan pr. Post:
i denne Vinter har vi ha't
en usædvanlig Frost.
og hvis den ikke snart — Faldera!
vil se at tage Fart,
maa alle ha'e en Ekstra-Guttaperchа.

Skanker og Skoser.

Giv Kayser, hvad Kaysers er, sagde Borgerrepræsentanterne i Mandags, og saa vedtog de Kirkerne.

*

Et Gode er der da ved de mange Sogne Byen skal inddeles i. Det vil for Fremtiden ikke blive saa vanskeligt, som før, at blive sendt hjem til Sognet.

Mellem Veninder.

— Kære Agnes, Din ny Barnepige er vist meget smuk?

— Det er hun. Hvorfor spørger Du om det?

— Fordi Din Mand, der er saa skrækkelig distræ, i Dag har omfavnet og kysset Dig flere Gange.

Mislykket Afvisning.

Kammerpigen: Hendes Naade, Grevinden, modtager ikke i Dag!

Modehandlerinden (præsenterer en Regning paa 50 Kr.): Hun skal heller ikke modtage — bare give!

Fra Rekrutundervisningen.

Vagtmesteren: Hvorfor skal Kavalleristen holde af sin Hest?

Rekruten: For det er noget Dyret ka' li'e, og Staten koster det intet!

Af en moderne Roman

„Gør en Ende paa denne skrækkelige Uvished, dyrebare Bertha. Udtal det afgørende Ord og sig, at Du vil blive min. Se, jeg har allerede til Fordel for Dig assureret mit Liv for 10,000 Kr."

Hun saa paa ham, med fine store, udtryksfulde, sværmeriske Øjne og sagde: „Forinden jeg svarer Dig, maa jeg vide hvorledes det staar til med Din Sundhed."

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

Finansloven.

Før og efter 2. Behandling.

Nr. 6.

RAVNEN

Søndag d. 5. Februar 1893.

Pligtfølelse.

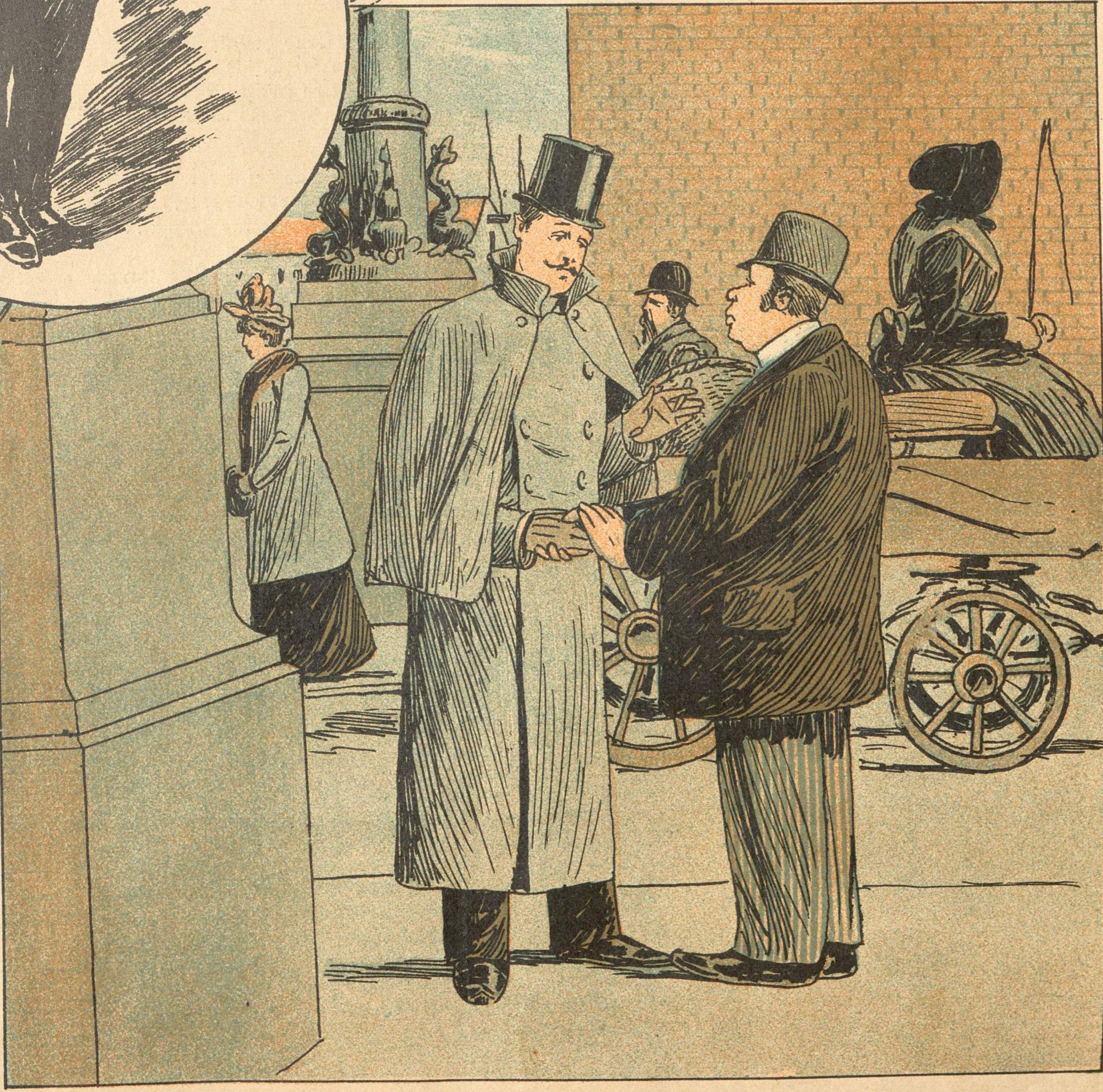

— Hvad hører jeg, kære Ven, Du har forlovet Dig?
— Ja, det skyldte jeg jo mine Kreditorer.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel: O Ægtestand.

Vor kære Magistrat har resolveret'
ingen Ting
til Arbejdsløse, Verden helt forkert
gaar omkring,
man gi'er dem Sten til Kirker, tyg paa dem
og sig Tak,
:,: gaa ud paa „Gaarden og bliv La'gaarslem,
ingen Snak! :,:

Korsøranstalten skaffe Wiinblad Maa-
neder tre,
i Sagen ingen Vidner var at faa,
sligt kan ske,
vi er saa vant der til, det er jo dansk,
ret og slet,
:,: ja nederdrægtig rigtig Nellemannsk
Lov og Ret. :,:

Vor Hof- og Statskalender bliver tyk,
det er godt,
i den staar alle de, som krummer Ryg
for vor Drot,
Claus Berntsen findes i den samme Bog,
det gør han,
:,: og allerstørste Kors bær Biskop Fog,
stakkels Mand. :,:

I Tøvejr er den her i Egnen fæl,
det ved Gud,
paa Fredriksberg Kommunen Skidtet sel'
fejer ud,
den gør det skidt, men noget gaar dog a' —
her i Byen
:,: er Øllgaards Pladser derimod — hu ha
hvilket Syn! :,:

I Lyngby, der hvor Herdahl forhen kry
stod til Rors,
en Holder siger: ikke kryb i Ly
bag din Mo'rs!
den stakkels Charles helst i Hulen blev,
den gi'er Læ,
:,: og der om „Socialismens Løgne" skrev
han, det Fæ. :,:

Randbemærkninger til Finansloven.

(Sluttet.)

Hr. Bahnson vil ha'e 15,000 Kr. til Officersmesser uden for København.

Flertallet: „Du ka' tro nej, Moppe! Den „Messer" skær' ikke!"

⁂

Bahnson faar hverken militære Brevduer, Væddeløbspræmier til fine Officerer eller Gendarmer etc. etc. — Kommer Tid, kommer Provisoriet, tænker Bahnson.

⁂

„Amen!" sukker hans Kollega, Hr. Ravn, der ikke engang faar 75 Kr. til at putte i den Kakkelovn, han har foræret Kirkegængerne paa Kristiansø.

⁂

Vil Hr. Estrup have sin provisoriske Frilagerbygning vedligeholdt, saa maa han selv op med Mønten — erklærer Flertallet. Udvalget vil iøvrigt ikke gi'e en rød Øre til de Udgifter, som nævnte „Estrups Lyst" medfører.

⁂

Hvem skulde tro, at der er travlt i Udenrigsministeriet? „Jo," forsikrer Rheedtz-Thoth, „der er et saa overvældende Slid, at jeg absolut maa ha'e 3,200 Kr. til en ny Departementschef og 6000 Kr. nyt Inventar."

— „Passiar, min Engel," siger Udvalget.

⁂

Pariserne skal vænnes til at spise „vort gode danske Smør". Men det bekendte: „Vil De smage?" koster 10,000 Kr., som Landhusholdningsselskabet vil have Statskassen til at rykke ud med. Udvalget siger Ja. „Det kommer igen," sa'e Bonden osv.

⁂

Det gaar med Hr. Nellemanns provisoriske Politibetjente, som med de gamle nordiske Kæmper. De bliver regelmæssig slaaet ihjæl paa Finansloven, men staar op igen i Hr. Nellemanns Provisoriums „Valhal", hvor der rigtignok hverken vanker Skinke eller Mød, men hvor de altid maa være „paa Støvlerne", desformedelst at det er dem forbudt at gaa med Galosker.

⁂

Hr. Goos vil endelig pynte det kgl. Teaters Tilskuerplads op for 15,000 Kr. og istandsætte Ribe Domkirke for 800,000 Kr. — I Gustav Wieds „Silhouetter" siger ved en Folkefest en gammel Bonde til en lille Dreng, der absolut vil hen at „se Avekatten": „Næ, de' ska' vi inte, min Dreng!" Udvalget siger ligesaa.

Politisk Filosofi.

En berømt tysk Digter sang en Gang: Was ist den Deutschen Vaterland? Ist's Baiernland, ist's Steierland?" — Havde han levet endnu, vilde han ikke have været i Tvivl om, at det tyske Fædreland er Steierland = Steuerland = Skatteland.

Den slemme Wiinblad.

Mel.: Jum! Jum! af Mikadoen.

Der var saa rart i Korsør
By før;
man leved' idyllisk,
saad'n a la van Wüllich'sk,
og fejede selv for sin Dør!
hver Klør
han fejede selv for sin Dør;
paa Fattiggaarden saa fro
man slo'
s'gu svært til Ballonen,
og ramte Personen
imellem — den var ej saa go';
min Tro
især ej for dem, som man slo'.
Og Vand og Brød faldt der let a',
naa, Tak!
og mørk Arrest ofte de ga'
— aa, Snak! —
Det var en Ballade,
og Folk var saa glade
for Anstalten, um! — den var dejli',
de kun' hverken høre
eller se eller spør'e,
at der var den ringeste Fejl i;
nej; de var saa fro,
saa glade, jo, jo,
saa gruelig glade og fro.
Mellemspil (i et Par Aar).

Saa kom der en Redaktør,
Korsør
han fik paa Tapetet
og tænk dem, Gebetet
var Anstalten! Jøss! den fik Smør,
ej før
den havde smagt saadanne Smør;
Wiinblad, den Redaktør hed,
o! bed,
i Fattiganstalter,
der skalter og valter
og klør Folk — paa Knæ med jer ned
og bed,
om i Eders Ansigts Sved:
at Wiinblads Maaneder tre,
Uha!
maa gøre ham saadan til Spe
aa, hva',
at ej han mer skriver
om Misbrug og river
de Slør bort,
hvormed I jer dækker,
for ellers kan hænde,
at ogsaa jer Ende
han hensynsløst blotter — og smækker,
om ogsaa kanske
det skaffer ham Maaneder tre.
Mellemspil (til Højesteretsdommen falder).

Drøjt.

Det maa ligegodt være drøjt, fra Eiffeltaarnets Højde, at styrte ned i Panama-Kanalens Dyb.

De ti Bud
for Borgerrepræsentanter.

1. Bud.
Du skal ikke have anden Mening en Kayser.

2. Bud.
Du skal ikke tage Kaysers Navn forfængeligt.

3. Bud.
Kom Mandagen i Hu, for saa skal Du op og agere Nikkedukke.

4. Bud.
Du skal ære Kayser og Gjødesen og de andre Korifæer, at det maa gaa Dig vel imellem dem.

5. Bud.
Du skal ikke ihjelslaa Kaysers Forslag til Kirker etc. etc.

6. Bud.
Du skal ikke have letfærdig Omgang med Forslag til virkelig Ophjælpning af Borgernes Interesser etc.

7. Bud
Du skal ikke stjæle — Dig bort, naar der tiltrænges Din Stemme til et Kaysersk Forslag.

8. Bud.
Du skal ikke sige eller tænke ondt om, hvad Kayser og hans er.

9. Bud.
Du skal ikke begære — til Smaafolks Vel.

10. Bud.
Du skal ikke begære — til Smaafolks Oplysning eller Forplejning, eller til deres Børns Bedste, eller i deres Interesse, eller nogetsomhelst, som kan gavne og glæde dem.

Hvad siger nu Kayser til alle disse Bud.
Han siger: Jeg, Kayser, véd, hvad der er bedst for alle, store som smaa, og man gør bedst i at følge mig. Det bliver værst for dem, som ikke gør det.

Fyrst Ferdinand af Bulgarien paa Frieri!

Højstærede Prinsesse!
I Gaar stod mit Hjærte paa Rigsdagens Dagsorden, og efterat mit Ministeriums Lovudkast derom var bleven vedtaget, besluttede jeg at gifte mig. Med over to Trediedele Majoritet af den lovgivende Forsamling faldt min Tilbøjelighed paa Dem, og jeg tillader mig derfor, at lægge min udelte parlamentariske Kærlighed for Deres Fødder. Hvis De gengælder mine Følelser, hvad jeg forfatningsmæssig ikke tør nære Tvivl om, saa vil De godhedsfuldt give Deres Imødekommen Udtryk i et Telegram til den bulgariske Minister for de indre Anliggender. De vil derved gøre Formanden for Rigsdagens Forlovelses-Udvalg til den Lykkeligste af alle Dødelige.
Jeg er overbevist om, at vi efter den bulgariske Grundlovs Kap. 5, Afsnit 7—22, og efter Loven til Bekæmpelse af min ugifte Stand, vil leve lykkelige med hinanden. Opfyldt af denne Tanke hilser jeg Dem allerede nu som Deres med overvejende Majoritet Forlovede

Ferdinand, Fyrste af Bulgarien.

Taksigelse.

— Alle og Enhver, som fulgte og bar vor gamle Fader og Svirefader, Piskemager Bjørn, takkes herved af hans

Børn og Svirebørn.

Hans Minde vorde i salig Ihukommalse.

Poesi og Prosa.

Damen: Thi med Glædens Festtoner hilser hun det elskede Barn.... Naa... der havde jeg nær igen snublet over den tossede Unge.

Hr. Colding.

Forleden i Folkethinget stod
et Slag, som nær havde kostet Blod,
thi havde Gendarmerne været med,
som Colding han ønsked' da han blev vred,
saa vilde de sikkert sig forsvaret
og ikke paa Skud og Sabelhug sparet,
thi vi af Erfaring jo véd,
en Gendarm er slem naar han bli'r vred.

Christensen havde de straks skudt ned,
Busk han var sikkert faldet med,
Christensen har dem Driverter kaldt,
Busk sa' noget, der var lige saa galt.
Colding dog tappert dem forsvaret,
men mægted ej, at faa forklaret,
hvad Nytte vi af Gendarmerne har,
derpaa skylder han stadig Svar.

Christensen sa', at Demoralisation
hører til denne Institution,
thi En som rask Disiplinen brød
og blev jaget bort var i grulig Nød.
Se, der stod den stakkels Arme,
berøvet de lyseblaa Klæder saa varme,
ham Skæbnen havde svigtet saa brat,
i Underbukser og Silkehat.

Ravne-Sprog.

Vil Rigsdagen gøre noget der batter,
den lægge en Told paa nye Skatter.

⁂

Har Verden færre »M. M.r«
og færre Maitresser at opvise,
saa havde de fattige mere at spise.

⁂

Naar Pengesækkene skal bløde,
hyler baade Kristen og Jøde.

⁂

Vor Nutids Moral
retter sig ganske efter Hr. Kapital

Skanker og Skoser.

Man skal ikke sætte sit Lys under en Skæppe, NB. af dem til 10 paa en Tønde Kul, sagde Nationaltidende, den troede at vide Besked.

⁂

I et senere Numer maaler den sig selv Skæppen fuld, vel at mærke, af dem, der kun gaar 8 af paa Tønden.

Ny Variation.

Havde Franskmændene ikke Panama ha't, saa havde de slet ingen Panama ha't!

Rimbrev

fra „Ravnen" til en Ven i Ravnekrog.

Mel.: Nu begynder Spillet da. („Intrigerne.")

Kære Ven, i Ravnekrog,
sig hvorledes gaar det dog?
Du er, Pokker skal mig tage,
at beklage,
stakkels Skrog.
Skæbnen Dig fra Byen rev,
det var Pligten, som der drev,
men da vi er gode Venner,
jeg Dig sender
dette Brev.
Jeg skal Dig betro alt hvad der er passeret,
skønt kun lidt er arriveret
siden sidst jeg skrev.

Sikken Frost i dette Aar,
den har været tem'lig haard,
ih, Du milde Gud og Fader,
tyve Grader
knapt forslaar.
Arbejdsløshed bragte Nød,
mange Stakler savned Brød!
Kul, hvormed man skulde fyre,
blev saa dyre —
Pinedød!
hos Kommunen bad man om Hjælp til de Arme,
men dens Svar kun bragte Harme —
Sten for Brød den bød.

Svaret lød omtrent som saa:
Ingen Hjælp I her kan faa,
den private Hjælp vi tror nok
den er stor nok.
Værsgo' gaa!
derimod saa skal nok vi
Jer en Masse Kirker gi',
og i Tilgift, det vist bedst er,
I faar Præster,
saa har I
slet ikke Aarsag til længer at klage,
vi fra Helved's evig' Plage
vil Jer pænt befri.

Naa, en Trøster har vi dog,
det er Menneskevennen Ploug,
dem der arbejdsløse bliver
Plads han giver —
Gu'skelov!
men den „Plads", som de opnaar
er jo paa en Fattiggaard — —
dog, tal ej om Fattiggaarde,
Straf saa saare
let man faar,
derfor er det rigtigst at tie itide,
ellers faar man nok at vide,
hvad der forestaar.

De Troendes Koran.

Mel.: Se, dersom Du morer Dig bolig.

Se, dersom Humøret er daarligt
og Glæden i Livet er smal,
saa skal jeg nu ganske alvorligt
fortælle Dig det, som Du skal.

En Bog, som Du sikkerlig kender,
for Dansken en dyrebar Skat,
se, det er nu Statens Kalender,
og den skal Du blot tage fat.

Saa skal Du gi'e Dig til at blade
i denne velsignede Bog,
for den kan nok Folk gøre glade,
om ikke just videre klog.

Hvor svulmer ej Hjertet af Glæde,
da der man erfare det kan,
hvor ypperligt det er tilstede
i dette vort elskede Land!

En helt imponerende Skare
af Riddere drager afsted
for Øjet, og Du vil erfare,
at Typograf Løber er med.

Se, det maa jo alle fornøje,
at han ej blev gaaet forbi,
og vil for de andre forhøje
Udmærkelsestegnets Værdi.

Af lærde Folk, ej blot Doktorer,
der er en antagelig Flok —
nu laves der jo Professorer
begribeligvis som en Sok.

Og herligt det vrimler med Præster,
som nemt og bekvemt os nu kan,
forsyne med fibre Attester
for, at her er kristeligt Land.

Se, Dommernes Sværm imponerer,
Juristerne har deres Part.
Retfærdigheden florerer
i Landet hos os — det er klart!

Naa! har man nu alt det for Øje,
saa maa man begribeligvis,
sig rigtig af Hjærtet fornøje
og sætte paa Bogen lidt Pris.

Ja, stol I paa mig, mine Venner,
i Fald at Humøret er slet,
saa læs blot i denne Kalender
og alt bliver lyst og saa let!

Lighed!

Social Skitse af Fru A. Ch. Edgren.

(Forts.)

Som en Herskerinde fra Æventyrenes Tid tog den unge Brud, glad og sikker paa sin ubestridelige Ret, denne behagelige Bolig i Besiddelse. End ikke en eneste flygtig Tanke skænkede hun alle de utallige Slaver, hvis Arbejde og Forsagelse hun havde at takke for hver enkelt Genstand, som nu skulde gøre hendes Liv behageligt og bekvemt.

Alligevel rørte der sig i hende en vis uklar Følelse — ikke saaledes, at hun følte at Ingen har Ret til at leve af Andres Arbejde. Dette mente hun nemlig ikke, at hun gjorde; hun levede kun af sin Mands Arbejde, og han maatte jo naturlig forsørge sin Kone. — Men hun følte, at det dog egenligt er et voksent Menneskes Pligt, at udrette noget andet end sørge for sin Adspredelse. Hun vilde gøre sig nyttig. Som ung Pige havde hun just ikke havt meget at gøre, undtagen den Smule Undervisning i Sprog og Musik, som hun havde taget. Hun havde ogsaa været i en Forening, som forsynede fattige Børn med Klæder, og i hvilken der undertiden blev oplæst en eller anden „dannende" Bog, nemlig af en Roman, thi anden virkelig belærende Lekture blev betragtet som „alt for svær".

Men nu var hun jo gift! Og havde hun end som ung Pige nu og da følt hemmelig Utilfredshed med sit uvirksomme Liv, medens Brødrene maatte arbejde hele Dagen, saa forsvandt denne Følelse nu ganske og aldeles. Hun følte nu, at hun havde Ret til at blive betragtet som nyttigt Medlem af Samfundet, og hun talte fra nu af kun med Beklagelse om en ung Piges unyttige Tilværelse. — —

Nu lever hun altsaa ikke mere af Andres Arbejde. Vel er det sandt, at andre Hænder end hendes slagter og udskjærer Kødet, bager Brødet og laver Smørret, som kommer paa hendes Bord, men som Erstatning for dette Arbejde, som Andre hver Dag og hver Time udfører for hende, gør hun vel ogsaa noget, hvoraf de Andre igen drager Fordele? Hendes Mand er hele Dagen i Kontoret; efterhaanden bliver Familien større, han maa skaffe sig større Ekstra-Indtægter, og bestandig faar han færre og færre Timer til sin egen Raadighed. Tilsidst har han næsten slet ingen Fritid; men hvad tager hun sig til i denne Tid.

Fruen vaagner omtrent Klokken 8 om Morgenen — naar hun da ikke den foregaaende Aften, har været ude og er kommet sent hjem. I dette Tilfælde maa hun naturligvis sove ud, skønt Tjenestepigen, som har hentet hende fra Selskabet eller Teatret og maatte vente paa hende, maa være oppe til sædvanlig Tid.

(Sluttes.)

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

Et frygteligt Øjeblik.

Colding: Staa nu fast, Jesper, for nu gælder det Livet.

RAVNEN

Nr. 7.

Søndag d. 12. Februar 1893.

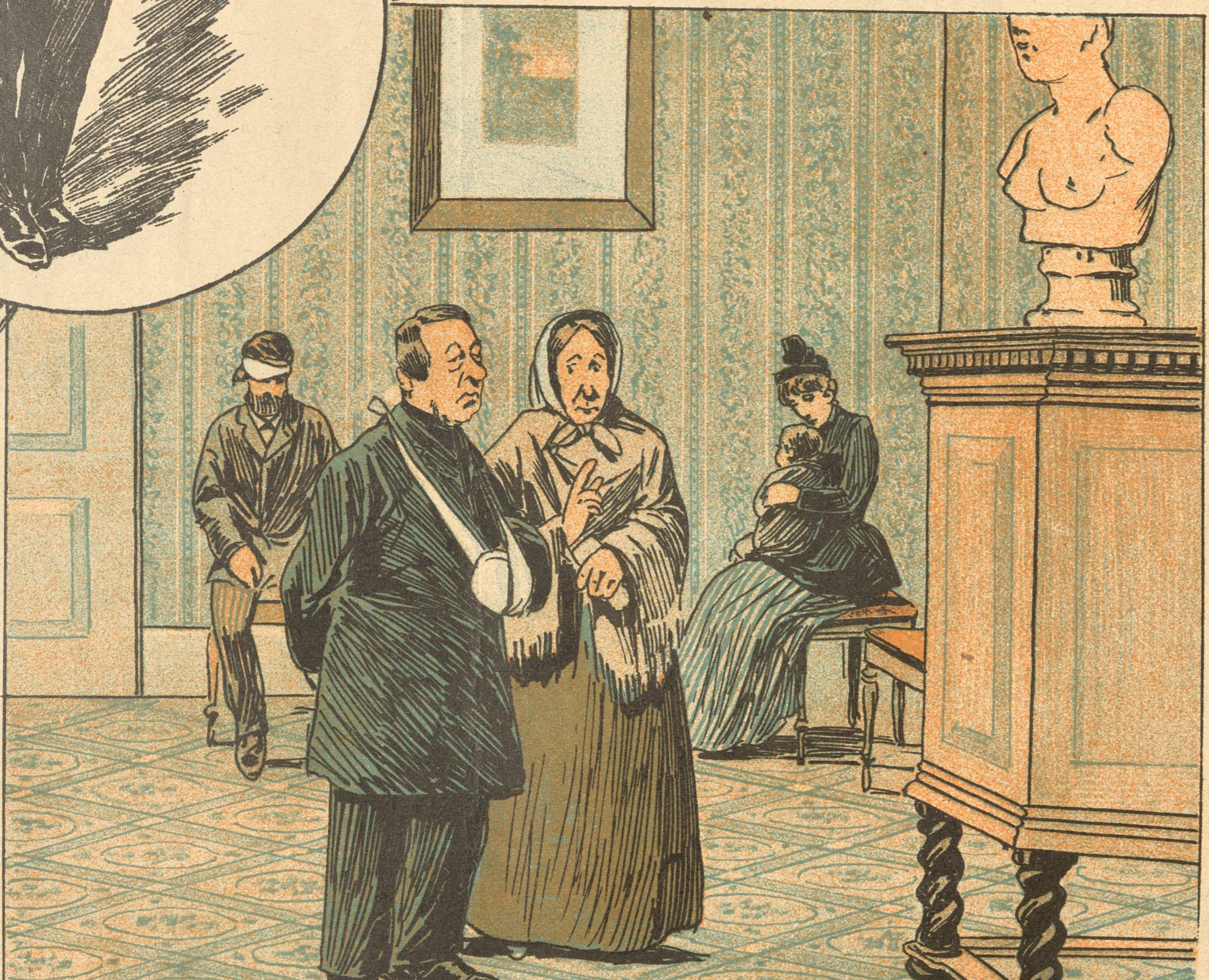

Bonden: Du, Kesten, hva' mon ded æ for en deroppe?
Konen: Ded æ nok en a di Patienter, som Dovteren har aapereret.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel. af Edv. Hansens Repertoire.
(Munken.)

For stakkels Folk, som knapt har Træsko,
der gøres meget her til Lands,
og allerforrest gaar Moresco,
naa Herregud, det er nu hans
Fornøjelse med den Bespisen
af kære smaa Friskolebørn,
og han forvalter Pengegrisen
og gør det godt, den gamle Ørn!
ja!
:,: men Syerskerne de maa nøjes med det tørre Brød
naar Hr. Morescos Skolebørn faar Steg og Risengrød. :,:

Forleden Folketingsdebatten
paa Liciteren godt fik Ram,
men Bramsen sov ej hele Natten,
han blotted' sig saa't var en Skam,
den Direktør dog ellers gælder,
for Ven af Smaafolk, det er sandt,
han til Katheder... nok sagt helder,
arbejdervenlig man ham fandt,
ja!
:,: men være god mod Arbejdsklassen, stop! det gaar ej an,
for saa kan man s'gu ikke tale væk som Højremand. :,:

Den Kongens Foged blev jo gnaven,
fordi vi gav ham Birkeris,
og nu skal Knudsen ta'es i Kraven
til hele Embedsstandens Pris.
Man sagde dog at Kongens Foged
oprindelig var liberal,
men den blev Nellemann for broget
han nedla'e Forbud hos sin Ka'l,
ja!
:,: hvad Fanden kan det hjælpe man er liberal — privat,
naar man paa Embedsvegne bjæffer ad hver Demokrat? :,:

Paa Kristianshavn Hr. Krisjan Jensen
som Højreformand maled væk,
han falde sku' for Aldersgrænsen,
det sidste Valg gav ham sit Knæk.
Thi gaar jeg af, jeg stakkels Maler,
vi er jo paa Tilbagemarsch,
jeg heller ej kan holde Taler,
som Frederik og vores Lars,
næh!
:,: lad Lars faa Ordet og fortælle lidt om Marskens Kvaj,
og se at faa en Rigsdagskandidat, som stikker mig! :,:

Til Nyaar vores Uhre stilles
vi mangler næsten Timer ti,
og Danmark skal atter frem trilles,
det er, det er s'gu kun fordi
at vi har altid væt tilbage,
det bli'r indrømmet nu af Goos,
saa er der da ej Grund til Klage,
og for den Tid skal Goos ha' Ros,
ja!
:,: ja den Tid bliver god, det tror vi alle da forvist,
lidt godt kan der dog komme fra den nye Socialist :,:

Kaffesladder.

Fru Skade: Det gamle Ord siger, at „der er mange Ting i Vejen, naar Fattigmand skal ha'e Barn i Kirke", men de sidste Dage har vist, at der maa vendes op og ned paa hele København for at Friskolebørnene kan faa en Smule Mad. At tænke sig, at hele Hoffet, hele Aristokratiet, Storborgerne og hele Mollevitten med Moresco i Spidsen skal være paa Færde tre hele Dage i Rad og Natten med, og at der skal spilles Komedie, laves Koncert, ageres, koketteres, lamenteres og danses af Gud véd hvad, for at Folk skal bringes til at tænke paa, at der omkring i Friskolerne sidder en Mængde fattige Børn, som trænger til at mættes, og at i al Fald en Del af dem vilde fremdeles faa Lov til at sulte, dersom ikke den saa meget roste „private Velgørenhed", havde faaet Smæk for Skillingen paa Vintermarkedet, havde faaet Lov til at gnide sig op ad de Kongelige og i denne „høje" Stemning havde ladet Mønten rulle — ja, naar jeg tænker paa alt det, saa véd jeg ikke om jeg skal le eller græde over det ynkelige Samfund vi lever i, men jeg faar en Smag i Munden, som naar jeg bliver tvungen til at drikke en Kop „Kaffe" henne hos Fru Hummer, puh! det bare Cikorievand, siger jeg Dem, men fint skal det jo være med Sølvbakke og Sølvflødekande og Sølvsukkerskaal, af „Plet" naturligvis, og saadan synes jeg, at alt Velgørenhedsbavlet er „pletteret", det gebrækkeligste Cikorievand, som ikke har det mindste med virkelig Godgørenhed at bestille, og jeg siger til mig selv, at det Samfund, der kun ved glimrende Fester og i en Slags Dilerium lader sig fravriste en Skærv til de Børn, hvis Forældre det samme Samfund daglig udbytter, uden at lønne dem saaledes, at de kan mætte deres Børn, — det Samfund er ikke en Bønne værd. Og saa gaar disse „velgørende" Mennesker, der maaske har givet en Hundredekroneseddel for en Rose eller for et Glas Champagne, omkring og kroer sig, som om de dermed havde skaffet al Sult og Elendighed ud af Verden med det samme! Og saa har de med al deres bramabaserende „Velgørenhed", kun leveret et nyt Bevis paa, hvor usselt de og deres Parti regerer, idet de bortødsler en Masse Millioner til Fæstninger og Kirker, der skyder op af Jorden som Paddehatte, men lader de Fattige og deres Børn lide Nød, og i Stedet for, at det burde betragtes som den selvfølgeligste Ting af Verden at Alle hver Dag blive mætte, regnes det for en Fest, naar der i den strængeste Aars-

tid engang imellem uddeles nogle Portioner Mad, og Bladene flyder over af Begejstring over al den Velsignelse og Menneskekærlighed, og de ivrigste skraaler: „I vor By behøver ingen at sulte:“ Cikorieskvat! Ev! Nej, min Kære, det er som en fornuftig Mand en Gang har sagt: Verden er en [eneste stor Daarekiste! De Rige gaar omkring og bilder sig ind, at de er godgørende og Menneskevenner, fordi de ved en Fest strammes op til at give nogle Kroner til de Fattige, Bladene skriver, at de Rige er nogle rare Mennesker, og de Fattige synes, at de kan ikke være andet bekendt end at sige Amen! Men den kapitalistiske Udbytning og Udsugning gaar sin uforstyrrede Gang, der udbetales fremdeles den sædvanlige Sulteløn og Friskolebørnene trænger fremdeles til Mad. Det finder man altsammen i sin Orden. Tak for Kaffe!

Petersen.

Mel.: Tordenskjoldsvisen.

Jeg vil synge om en Mand,
vidt berømt ved Sund og Strand;
om en Herre, størst blandt Mænd,
om den gæve Petersen

Da i Vuggen han laa svøbt,
Carsten, tror jeg han blev døbt,
her i Byen, hvor der var Spænd,
fik han Navnet Petersen.

Rul hen over Sort'damssø
Heltesagn, saa pø om pø,
om en Herre, der saamænd,
lyder Navnet Petersen.

Arbejdsmænd gik frem paa Rad,
sa'e: vi tjene kan vor Mad,
hist paa Sort'damssøen, men —
ej de kendte Petersen.

Stiv og stram han for dem stod,
maalte dem fra Top til Fod!
sagde saa: det bliver s'mænd
Løgn; det si'er jeg — Petersen.

Søen er, det véd enhver,
kun for Skøjteløb'res Hær,
bygge Karussel paa den,
fy! nej fy! sa' Petersen.

Arbejdsmænd, de monne gaa,
ej Tilladelsen ku' faa,
det gaar ej saa let hos den
Mand, der hedder Petersen.

I Atelieet.

Tjeneren: Det er mageløst, saa Herren er flittig! Nu har han allerede et nyt Billede færdigt.

Stuepigen: Det er da en let Sag — hans Figurer har jo aldrig Klæ'er paa!

Fastelavnsløjer.

Mel.: Da jeg i Vuggen laa.

Det glade København
har atter Fastelavn,
hver munter Glut og Knøs,
kan nu slaa Gækken løs,
af Sengen spring præcis,
der ellers vanker Ris,
Du for at blive fri
maa Boller gi'e.
De gamle Løjer, som man før har kendt,
dog for en Del forsvundet er omtrent;
man nøjes med en Bolle eller Strut,
det ved man da er ej forbudt.

Men har ej Sjov man mer'
paa gammeldags Maner,
man paa en anden Vis,
maa bruge fine Ris.
Med Pen, med Blæk og Mund
skal rises op af Blund,
hver Søvnig, Dorsk og Dvask,
og det lidt rask!
De „vise Fædre“, som med Ret og Skæl,
skal vaage over Byens Ve og Vel,
de kunne trænge til Opvækkelse —
en Ende med Forskrækkelse.

Lidt Løjer har vi dog
i gamle Parmo Ploug
med samt Hr. „Mal mig den“,
de To kan lave Spænd.
Blandt Højres følle Pjok,
de gav Beviser nok;
de har et dejligt Snit
paa baglænds Ridt.
Thi bagvendt, overskrævs paa Højres So
i skøn Forening ride kan de To.
Ved deres Bistand føles intet Savn
af Narre her i Fastelavn.

I Lyngby skrev en vis
Person, som kaldes „Spids“,
om Højres Ynk og Trang
og dets Tilbagegang,
den lille Herdahls „Ma“,
til lille Herdahl sa':
Er Du en Straamand, føj!
den Spids var drøj.
I Folkethinget var der ogsaa Styr
Hr Bramsen mødte som „Paradedyr“ —
Jo, jo, vi føler saamænd intet Savn
af Løjer denne Fastelavn.

Natsamaritaner

6—7. Febr

n i Zinnsgade.
uar 1893.

Lighed!

Social Skitse af Fru A. Ch. Edgren.

(Forts.)

Fruen staar op, klæder sig paa, forlader sit Sovekærelse og gennemskrider sin Bolig, der skal være gjort ren og opvarmet, i Spisestuen maa Frokostbordet være dækket og her tager hun Plads tillige med sin Mand og Børnene. Disse har allerede været inde i Sovekærelset og har sagt God Morgen, efter at fremmede Hænder havde vasket dem og klædt dem paa.

Efter Frokosten, ved hvilken Mama selv smører Smørrebrødet, bliver de større Børn sendt i Skole, de Smaa til Børneværelset. Manden tager sin Frakke for at gaa til Kontoret og Fruen børster hans Hat.

„Tak, min kære, nu er det godt!"

„Nej, vent lidt, — den er endnu ikke blank."

„Jo — giv mig den kun — jeg kan ikke vente længer."

Men Fruen børster videre.

„Det er sandt", sagde hun som om hun i samme Øjeblik var kommen i Tanke om noget, „vil Du ikke, førend Du gaar, give mig nogle Penge til Husholdningen?

„Hvad? Nu allerede igen! Du fik jo forrige Uge. Det kan virkelig ikke blive ved at gaa paa denne Maade. Pengene svinder jo som Sne i Tøvejr. Nu maa jeg snart igen gøre et Laan, og et til, for at kunne betale det første."

„Ja, sig mig, hvad jeg skal gøre? Jeg sparer jo saa godt som jeg kan.

„Ja, det forstaar sig — den faar man altid."

„Vil Du se min Husholdningsbog?" spørger Fruen og hendes Kinder rødmer af krænket Uskyld.

„Nej, mange Tak! Hvad hjælper det mig, at Udgifter og Indtægter stemmer i Din Husholdningsbog, naar det desværre ikke er Tilfældet i Virkeligheden? For mig er det tilstrækkeligt at vide, at jeg ikke tjener saameget som Du behøver."

„Som jeg behøver!" Taarer. 30 Kroner foreløbig.

I Omnibussen træffer Manden en af sin Kones Veninder, som spørger ham, hvorfor hans Frue havde afslaaet Indbydelsen til at blive Medlem af „Foreningen for den gifte Kvindes Ejendomsret."

„Oprigtig talt — fordi jeg ikke er nogen Ven af disse Emancipationsbestræbelser. Ægtestandens hele Poesi gaar tabt, naar Konen er ganske uafhængig af sin Mand."

Dette sagde han med fuld Overbevisning, ti Minutter efter hin Scene i Hjemmet.

Hans Frue er imidlertid gaaet ud i Køkkenet og giver Kokkepigen Ordre til Indkøb til Dagens Maaltider, sætter selv lidt Frugter og nogle Flasker Vin til Side, som er blevet tilovers fra den foregaaende Dag da der var et Par Herrer til Middag, og udtaler med ejendommelig Betoning sin Forundring over at der er saa lidt Vin til Rest i den ene Karaffe — „jeg er saa sikker paa, at denne i Gaar var halv fuld". Derover bliver Kokkepigen, som har sin Samvittighed fri, saa krænket, at hun finder det under sin Værdighed at forsvare sig; derimod siger hun med] en trodsig Hovedbevægelse: „Ja, Fruen kan jo tro, hvad De vil!" snapper sin Kurv og slaar Døren i efter sig med et højt Knald.

Fruen gaar ind i Værelserne og skælder Stuepigen ud fordi hun ikke har støvet ordenlig af og hun bliver staaende for at passe paa at Pigen begynder igen forfra. Saa taber Fruen sit Lommetørklæde paa Gulvet, men hun trodser sit naturlige Instinkt, at bukke sig og gribe det i Farten. Hvorfor skal hun hjælpe sig selv, naar hun har Andre, hvis Pligt det er at opvarte hende! Pigen tager Lommetørklædet op og nu gaar Fruen for at vande sine Blomster, se sine Børns Klæder efter og skælde Barnepigen ud fordi et eller andet Klædningsstykke ikke er ordenlig stoppet.

(Sluttes.)

Jensen.

Mel.: Dumme Peter.

Ude hist paa Kristianshavn, der gaar den mer og mere sløj,
alle Højremænd si'er: Føj,
vore Planer gaar i Røg,
Socialisterne ta'er Pladsen op, men Kredsen er kaput,
med niende for Høire er for denne Gang det Slut;
vores Maler,
sludrer, taler,
men ej nogen hør' derpaa;
ingen gider
høre Slidder
Sladder, naar de bedre kan faa;
Jensen staar paa Talerstol,
straaler enligt, som en Sol.
:,: Stakkels Jensen, :,:
hvorfor er Du dog saa dum.

Han i Rigsdagen har siddet, men det vared' kun saa kort,
saa blev Jensen jaget bort,
det var ret en slemme Tort,
for de Vælgere, der havde gaaet i Vællingen for ham,
jeg siger, at det næsten ligefrem var Synd og Skam,
de for Manden
rent Forstanden
havde raabt og skreget hen,
saa at nap nok,
ja, og knap nok
de har fundet den igen;
den Gang fandt de, han var stor,
men nu skriger de i Kor:
:,: Dumme Jensen :,:
ak! hvorfor er Du saa dum.

Men i Selvkritiken er og bliver Maler Jensen stor,
han er første Mand i Nord,
og i Lyd med, s'gu jeg tror;
thi han siger: Jeg er dum, det véd jeg, er et sølle Fæ,
men skabt af Kød og Blod og ikke just af Sten og Træ;
jeg ærgerrig
var, men færrig
er jeg nu med denne Sport;
nu jeg trækker
mig i Rækker-
ne tilbage som en.
Jeg mig troede halvt en Gud,
og nu ser jeg saadan ud.
:,: Stakkels Jensen, :,:
ja, desværre, jeg er dum.

Første Spørgsmaal.

Lydia: Vi er i Færd med at danne en Dame-Forening. Vil Du være med?

Blanka: Kommer der ogsaa Herrer?

Den sidste Udvej.

Hun: Kære Mand, kan jeg ikke blive Medlem af en af de mange Foreninger, Du er i?

Han: Hvad vilde Du i en Herre-Forening?

— Hun: Aa, saa kunde jeg maaske opleve at være sammen med Dig i det mindste en Aften om Ugen!

Alles verboten! nix verknoten!

I Fald at De vil i Verden frem,
min Gut!
saa glem blot ikke, hvad der er Dem
forbudt!
mod Politi skal De aldrig snakke,
med „Lov og Ret" skal De ta'e tiltakke,
og aldrig svare,
nej, man skal spare
sit Krudt!

Naar Kongens Foged forkynder stram:
forbudt!
saa gør De bedst i at lystre ham,
min Gut!
Hvis ej man lyder, hvad han forbyder,
man ganske sikkerligt det fortryder,
nej, Tand for Tunge,
De ellers maa punge
herut!

Et Fogedforbud, saa let man faar,
paa Stand,
men saadan at kritisere det, gaar
ej an.
Nej, man bør være overbevist om,
At Kalifens — og Fogedens — Ord er Visdom,
kan ej være bedre
i dette vort Fædre-
neland.

Naar blot De vil bande paa Hvidt er Sort,
Mintro!
saa gaar det hele, som det er smurt,
jo, jo!
og saa er der ikke det mindste i Vejen
for, at De faar med deres Bid af Stegen;
men vær ej kuradsig
og obsternasig
blot No!

Hvordan at det gaar eller ikke gaar,
man kun
bestandigt skal holde sin Mund som Klokkefaar,
sin Mund,
hvis ej man da higer med særlig Længsel
alt efter tre—fire Maaneders Fængsel,
og er den Tradering
med samt dens Servering
ej sund.

Se derfor! vil De i Verden frem,
min Gut!
glem ikke, hvad der er os og Dem
forbudt!
og hvis De vil mukke, saa er det nødvendigt,
De gør det indvendigt ganske behændigt,
thi vel maa det huskes,
at ellers man kudskes
med Knuth!

Kaserneliv.

I Hr. Estrups ny Lov for Livsforsikringsanstalten er der indført den snilde Bestemmelse, at de Forsikrede antages at være yngre end de virkelig er. — Hr. Estrup gør uden Tvivl Regning paa, at denne Bestemmelse skal bevæge en stor Del ældre unge Damer til at lade sig forsikre. Gavstrik.

*

Da samme Lov forleden behandledes i Landsthinget, var Octavius Hansen utilfreds med, at Livsforsikringsanstalten skal kaldes den „kongelige". Da Opgaven er, ved Agenter at jage efter at sikre Anstalten saa mange „Liv", som muligt, vil vi foreslaa et Navn, der tillige bevarer Mindet om en kær Afdød. Altsaa, man kalder Anstalten: Det kongelige Livjæger-korps.

Kan man sige om en Mand, der gifter sig med en Enke, at han har giftet sig antikvarisk? Eller kan Bruden gøre Krav paa at kaldes „saa god som ny?"

I Selskabet.

Frøkenen: Ak, nej, intet er fuldkomment i denne Verden.

Kaptainen: Det er godt at høre, at Frøkenen ikke har set mit Kompagnis Parademarsch!

Paa Langelinie.

Løjtnanten: De er saa kold imod mig, Frøken, keder jeg Dem?

Damen (ser op til den med Regn truende Himmel): Oprigtig talt, jeg længes efter en — civil Herre med Paraply!

Ved Middagsbordet.

Faderen: Det kan jeg li'e, Børn! Spis bare! Det er bedre at faa god Mad for sine Penge end at gi'e Apotekeren dem. Saadan en Gaasesteg bytter jeg ikke med hele Løveapoteket.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

I Landsbyen.

— Hvor kan det være, at Baronen altid gaar paa Jagt med to Hunde, men kun kommer hjem med en?

— Det er ganske simpelt! Grævlingehunden bær han paa Hjemvejen i Tasken, for at det skal se ud som om han har skudt noget.

Nr. 8.

Ravnen

Søndag d. 19. Februar 1893.

Filosofi.

»— — At jeg *bør* holde mig paa Maatten, det staar i *Esmanns* »Magdalene«, om jeg

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Klinkevisen.

I Tyskland dømte Richter Socialismen død,
fordi der ej maa vaskes i Familjens Skød,
selv gamle Tante Manicus sang med i Kor,
men blev sgu Stumm, da Bebel sa'e det sidste Ord.

Kun gamle Bismark gnaver over Richters Pjat,
og venter intet af en Socialistdebat,
nej lad Kanonen skyde og lad Sablen slaa,
se det er noget gamle Tante kan forstaa!

De Hofekræmmermestre laved Herretøj,
„næ Holt en Gang", sa'e Rasmussen, den Pris er sløj;
stik ikke Svende, det er Fa'en ras mig flovt!
og saa løb alle Sømme op i den Lock out.

Det værste Hus paa Kristianshavn skal rives ned,
det er den gamle Smaddrekasse som De véd,
saa glad Fru Perlstein smiler blot ved Tanken om,
hvor meget Guld der ind af Jødens Bule kom.

Den Lejeskat i Pressen skældes ud af Hein,
og blier forsvart i Thinget af den gamle Klejn,
men selv en Raadmand som er Thingmand for sin Part
er ikke med? Hva' sa'e De Raadmand? ja Wassard.

Hr. Høgsbro gal i Skrallen uden sin Kalot
og Liebe skummende af Had, ja tænk dem blot,
fordi den fæle Hørups Blad om Thing gier Bud,
som hviskes, saa skal Referenten smides ud.

Og Præsten udi Ribe, Uffe Birkedal,
vil ikke be' om Regn og Solskin, er han gal?
herut med ham af hver en moderat Avis,
en Hængelaas for Hykleriets Paradis.

Ved Forbundsfesten klinked vores Folk paa Kraft,
et saadant Klinkeri har vi ej længe haft,
vi klinkede, vi spiste, dansede og sang,
paa Højres og de Moderates Undergang.

Kaffesladder.

Fru Skade: Nej, min Kære. det tænkte jeg nok, at Politiet vilde modsætte sig, at Arbejderne laver Karusseller paa Isen. Ser De, med Missionærerne er det en anden Sag. De kan hver Dag lade deres religiøse Karusseller køre rundt omkring i Gaardene uden at det generer og de kan synge Salmer og uddele deres trykte Sager uden at nogen Politiinspektør bliver gnaven derover, men vil et Par Arbejdsløse søge at tjene et Par Øre ved at synge en firstemmig Sang i en Gaard eller uddeler Strejkende nogle Løbesedler, saa kommer hele Politistyrken i Bevægelse med Anholdelser og Konfikationer og der holdes stræng Dom over de slemme Syndere, men Karusseller paa Isen, — hold op med den! Og egenlig behøver Københavnerne jo heller ikke nogen til at „køre rundt" med dem, det besørger deres Borgerrepræsentanter saamæn ganske godt selv, og derfor bliver Stadens „vise Fædre" ogsaa besungne" i Schwanenflygels Revy, og han forstaar sig paa ét, for han er jo selv Vise-Fa'er og laver saa brand(er)farlige Vers, at der ved Premieren gik Ild i Lysekronen paa Scenen, og havde Skuespiller Tvede ikke sat Kronen paa Værket ved at mase den ned i Gulvet, saa havde Revyen næppe skaffet mange Kroner i Kassen, men der kan man se, at naar bare Kronen bliver slaaet plat i det rette Øjeblik, saa kan megen Ulykke afværges, hvad Politiassistent Hollesen i Aarhus skulde have betænkt førend Tilfældet blev kronisk. Nej, maa jeg saa, mens jeg taler om Politiassistenter, be'e om Smit i St. Kongensgade, især hvis det er sandt, at han har Udsigt til at blive Herredsfoged i Vinding, det bliver den rene Vinding! Der kan den plagede Mand maaske faa Lov til at trænere sin Cykle paa Landeaejene uden at blive mulkteret, og der synges vel heller ingen drilagtige Revyviser, men pæne Fædrelandssange og Salmer, t. Eks.: „Hvo véd hvor nær mig er min Ende", som de nok ogsaa sang ved Lars Hansens Begravelse, skønt han var død en hel Maaned eller mere i Forvejen, men det kan jo være at det har været hans Yndlingssalme, for der er mange Mennesker, som trods deres Svagheder er meget religiøse; men nu maa hans Venner og Individer af samme Kaliber som han bekende, at det gamle Ord: „Naar Enden er god, er Alting godt" ikke altid slaar til, og kan det være dem en gavnlig Advarsel, saa har hans sørgelige Skæbne da gjort nogen Nytte. Som Skade altid si'er: Man skal aldrig forsværge Noget i

denne Verden. Der sker de utroligste Ting. Hvem havde vel ventet, at Thomas Nielsen i Landsthinget nogensinde vilde falde paa at beskylde Hr. Goos for at være „for socialistisk“?! Ja, havde han endda sagt Ny-socialistisk! Og hvem havde troet, at Landsthingets Jordemoder-Udvalgs Flertal vilde foreslaa Thinget at forkaste hvad det vedtog ved anden Behandling, nemlig P. Knudsens Forslag om at Jordemødrene skal ha'e 400 Kr. om Aaret i Pension? Jeg synes, at den Fremgangsmaade smager stærkt af parlamentarisk Fosterfordrivelse, og vil Flertallet forlede Thinget til noget i politisk Henseende saa kriminelt, bare fordi en Socialdemokrat er Fa'er til Barnet, saa siger jeg Tak for Kaffe!

Fra „Ravnens“ offenlige Politiret.

Redaktør H. Jensen i Sorø er en slem Dreng. Han kan ikke lide Socialister, og det har han Lov til ikke at kunne; men han har paa den anden Side ikke Lov til at pudse andres Køtere paa dem. Det har han imidlertid gjort i en af sine sidste Numre, og kan derfor ikke undgaa at blive tiltalt derfor, hvorimod Straffen af Hensyn til hans unge Alder som Højremand forandres til en alvorlig Advarsel om ikke at gøre det oftere.

⁂

Forhenværende Møbellaaner Nielsen er tiltalt for at have gjort Forsøg paa Bondefangeri ved at indstifte en Sygekasse, som i Virkeligheden ingen Sygekasse er. Paa Grund af Sagens Beskaffenhed henvises den til — Publikums egen Dom.

⁂

Svinsk Logishus. Logishuset paa Blegdamsvejen (ogsaa kaldet Arrest- og Thinghuset) er tiltalt for at have budt fine Gæster en yderst smudsig og uappetitlig Seng at hvile i. I Betragtning af, at det foreløbig er første Gang, slipper Logishusets Vært med en Advarsel.

Skanker og Skoser.

— Hvad Lighed er der mellem unge Søfolk og gamle Strømper.

— De bliver begge stoppede en Gang imellem.

Præstelogik.

Præsten: (til en fattig Familie): I vil blive rigeligt belønnet i det andet Liv.

Familiefaderen: Hvem kan vide, hvorledes der er at være? Endnu er aldrig Nogen vendt tilbage fra den saakaldte bedre Verden.

Præsten: Men det er jo netop et slaaende Bevis for, at Sjælene befinder sig vel hinsides. Hvor det gaar os godt, der bliver vi.

Lille Betty skulde i Skolen danne en Sætning med Ordet desuden. Efter nogen Spekulation skrev hun: Alle hans Børn var døde, desuden var hans Kone ogsaa blevet ham utro“.

Der er ingenting i Vejen.

„Der er ingenting i Vejen!“
ja, det er et Tidens Tegn,
denne rare Melodi,
nu saa mange stemmer i.
Ja, i baade stort og smaat,
alt skal være lunt og godt —
der er ingenting i Vejen!
her er en velsignet Egn!

Overalt saa er der Nød,
ingen Varme ingen Brød,
ingen Brændsel, ingen Kul,
knapt til Nattely et Hul.
Men vor vise Magistrat,
til den Sang er fluks parat:
„Der er ingenting i Vejen!“
ja, det er et Tidens Tegn.

Om den nye Vælgerlov
nys i Thinget var der Sjov.
Vore „vise Mænd“ vi skal
vælge efter Forholdstal.
Men det er nu aabenbart,
at det Forhold ej er klart.
Ved de fine Folks Beregn-
ing er mange Ting i Vejen.

Da der nu om det blev talt,
ja, saa var det piuegalt.
Tænk! hvis Kayser nu gik a',
hvor fik man en Kejser fra?
Hvis et Valg man stævned' til,
som de mange Smaafolk vil,
der kom alt vist det i Vejen,
at man fik en gal Kaptajn.

Der er sagt saa mange Ting
her om Magistratens „Ring“,
at den brød sig ej et Muk
om de mange Smaafolks Suk;
at man derfor trængte haardt
til en splinterny Akkord.
„Der er ingenting i Vejen!“
sa'e saa Ekscellencen Klein.

For den excellente Klein
er der ingenting i Vejen,
han ifjor er, som bekendt,
blevet Overpræsident.
Som Defensor fluks parat
er han for sin Magistrat.
O! — men — excellente Klein!
der er mange Ting i Vejen.

„Der er ingenting i Vejen!“
„hop kun paa'en! hop kun paa'en!“
si'er Ekscellencen Klein,
der er ingenting i Vejen!
etc.

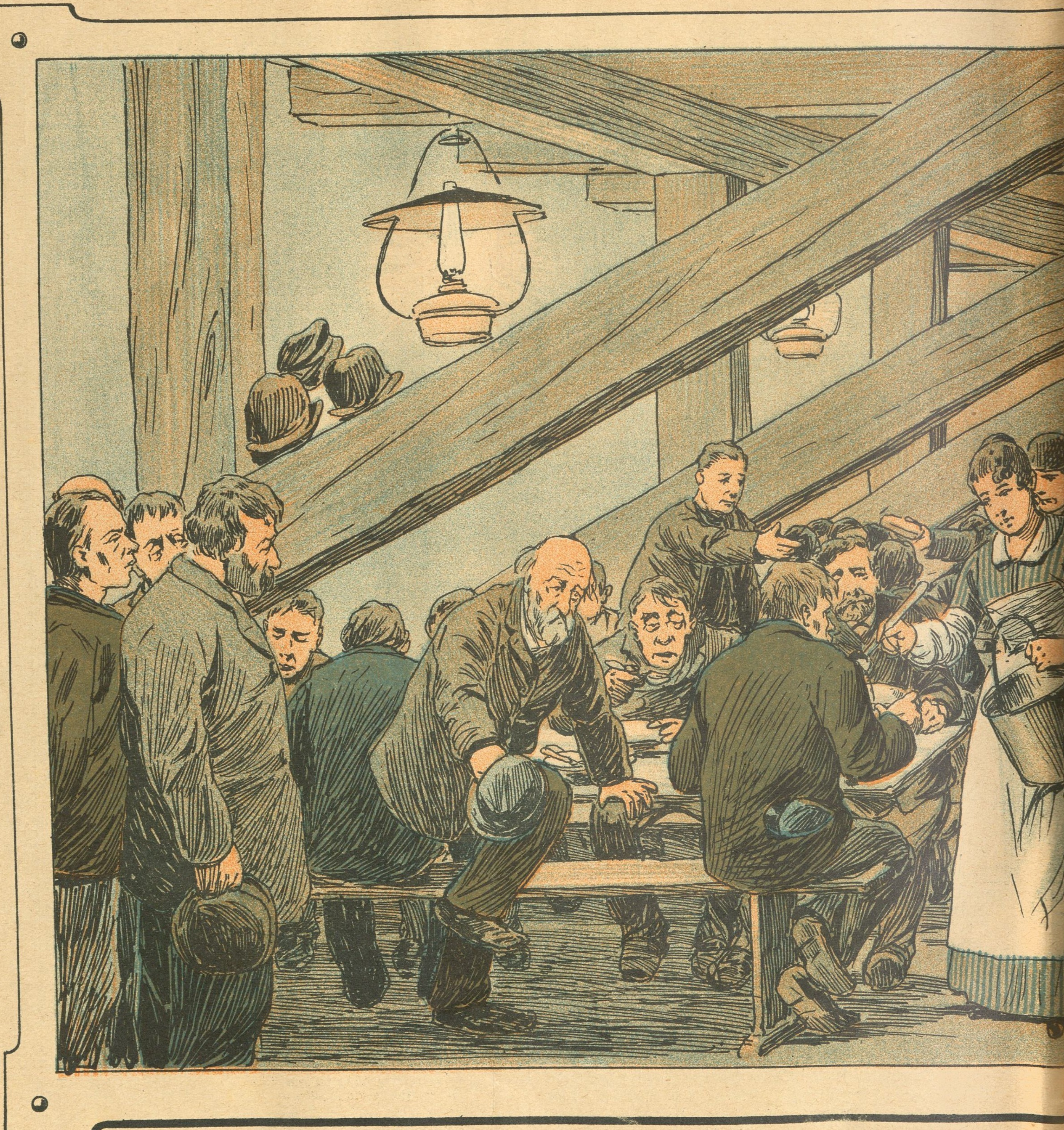

Bespisnin

i „Samaritanen"

Naar Potten er ude.

Mel.: Og føre Vatten og føre Ved.

Aa, Herregud, sa' en Pottema'r,
Gud hjælpe nu os alle tretten,
hans Jagt med Potterne sunken var
og vilde ikke ud af Pletten.
En Mand iførte sig en Dykkerdragt
og fulgte Lastens Vej saa uforsagt,
han pjasked om
til den blev tom
og saa — ja saa var Potten ude!

I denne Vinter er Kulden hvas,
man efter Foraarstiden længes,
Paa Søen bygges et Ispallads,
som nok med Lamper skal behænges,
det Skøjteløberbanen pryde skal
naar der ved Nattetid skal holdes Bal.
Jøs sikken Svir,
hvis Tø det bli'er,
saa er minsandten Potten ude.

Det er ej Smaafolk, forstaar man vel,
som faar paa slige Ting Bevilling,
vil de paa Isen ha' Karussel,
hvorved der tjenes et Par Skilling,
i Timevis ved Politiets Dør
de kommer til at staa og vente før,
de faar et Nej —
fluks gaa jer Vej!
og dermed er saa Potten ude.

Gaa Skræddermestrene frem med Vold
mod deres Svende, skal de mærke,
at Kammeratskab og Sammenhold,
har gjort at Svendene er stærke,
at prøve Kræfter med en Skræddersvend,
er ej saa ganske ligefrem, min Ven,
der tappert slaas
til Maalet naas
og saa, ja saa er Potten ude.

Da nu min Vise snart er forbi,
tilfældig jeg i Tanke kommer,
paa Keglebanen i Tivoli,
der træffer Svendsen vi til Sommer.
Vor flinke Vært fra Rømersgade vil
saa pænt forlyste os med Keglespil,
og vi kan da
en Bajer ta'
fra Fad, naar Potten den er ude!

Lighed!

Social Skitse af Fru A. Ch. Edgren.

(Sluttet).

Fruen leger lidt med de Smaa, naar disse er muntre og artige, men sender dem straks tilbage til Børneværelset naar de er gnavne og trættende; saa sætter Fruen sig til at læse Bladet, men hun læser ikke alene Annoncerne og Føljetonen, thi hun er en intelligent Dame og interesserer sig saa vel for de sidste Rigsdagsvalg som for den sidste Presseproces. Saaledes bliver Klokken Et, og det er Tid at klæde sig paa for at „besørge et Par Ærinder“ d. v. s. at kigge lidt ind i Butikerne, at købe nogle særlig nødvendige“ Smaating til sig selv og til Børnene — Kokkepigen fik kun Halvdelen af de tredive Kroner — og endelig at aflægge et Par Visiter.

Hele denne med Virksomhed udfyldte Formiddag har Fruen uafladelig grublet paa at indføre nogle Besparelser i Husholdningen. I en af Visiterne taler hun derom med en Veninde, den samme som hendes Mand traf i Omnibussen.

„At Du dog har saa lidt Indflydelse paa Din Mand“, sagde Veninden, at han kan komme med en saa latterlig gammel Frase som den, at det bidrager til Ægtestandens Poesi, at Konen skal tigge sin Mand om Penge.“

„Poesi, sagde han, Poesi? Jo, jeg takker, det er Poesi, det, naar han bestandig bebrejder mig, at der gaar for meget med. Jeg tror, han vilde finde det poetisk, naar jeg selv gik i Køkkenet. Ja, engang ytrede han endog, at nu, da den mindste er saa stor og de ældre gaar i Skole, kunde jeg maaske hjælpe mig uden Barnepige. Synes Du, at jeg skulde forsøge det?“

„Nej, slet ikke“, sagde Emancipationsveninden. „Konen skal ikke nedlade sig til at være Mandens Husholderske; hun skal fremfor alt sørge for sin Dannelse og for at udvikle sin Individualitet“. —

Efter Visiterne blev der endnu en Times Tid tilovers, og saa gik Fruen hjem for at gennemblade de nyeste Revuer, thi hun var en Kvinde med aandelige Fornødenheder. Hun vilde have noget, hvorom hun kunde tale naar hun deltog i Selskabslivet.

Derpaa satte hun sig med sin Mand til det dækkede Bord og lod det velsmagende Maaltid rette an; men dette var netop i Dag ikke velsmagende nok. Hun gik derfor ud i Køkkenet og gjorde Kokkepigen Bebrejdelser uden dog at vide, hvori Fejlen laa.

Kokkepigen, der naturligvis lige som alle hendes Arbejdsfæller var ruineret af den stadige Staaen foran den gloende Ovn for at lave Mad til Andre, og som paa Grund heraf og tillige af Klassehad mod dem der kun befaler uden selv at bestille noget, led af kronisk Fortrydelighed, blev vred og svarede uhøfligt.

Fruen satte sin allerfornemste Mine op og spurgte, om Pigen glemte hvem hun (Fruen) var. — Kokkepigen svarede, at det havde hun slet ikke glemt; hun vidste meget godt, at Fruen ikke forstaar hvad hun taler om; hun gad nok se, hvorledes Fruen vilde bære sig ad med at lave Mad.

„Men saadan gaar det, de som ikke selv arbejder, har altid noget at udsætte paa Andre.“

Ikke arbejder! Nej, nu gik Uforskammetheden for vidt. Troede hun, at kun de, som bruger deres Hænder, virkelig arbejder? Det er den sædvanlige dumme Misforstaaelse blandt udannede Folk, der bilder sig ind, at kun legemligt Arbejde er Arbejde.

„Aa nej“, svarede Kokkepigen, „de er ikke saa dumme, som Fruer tror. De forstaar meget godt, at t. Eks. Herren arbejder, skønt han bare skriver, thi de ser, hvor træt han er, naar han om Middagen kommer hjem, og det er jo ham der maa tjene til hele Husvæsenet. Men hvad Fruen arbejder, kan de absolut ikke forstaa, thi de ser aldrig noget til det.

Fruen vilde i dette Øjeblik have givet meget til, naar hun kunde have leveret blot et eneste Bevis paa, at hun arbejdede. Men hendes sædvanlige Sikkerhed var ved denne Lejlighed forsvunden. Førte hun ikke selv Tilsyn med Husholdningen! Men det var jo Kokkepigen, som baade indkøbte Fødevarerne og lavede

Maden. Holdt hun ikke sit Hjem propert og i Orden? Men det var jo Stuepigen, som gjorde rent og støvede af. Sørgede hun ikke for sine Børn? Men det var jo Lærerne og Lærerinderne, som underviste dem og det var Barnepigen som syede og vedligeholdt Børnenes Klæder.

Men hendes Mand passede jo heller ikke hverken Husholdningen eller Børnene. Var det hendes Pligt mere end hans? Skulde hun være hans Husholderske? Var hun ikke hans Lige? Ja! Lige!

Men hun spurgte ikke sig selv: Hersker der Lighed mellem to Personer, af hvilke den ene lever af den andens Arbejde!

Fædrelandsforsvarere.

Mel.: Holmens faste Stok.

Holmens faste Stok
lystelig hinanden prajer,
møder op en bloc,
gaar i Gang med deres Grejer,
men Matrosen, som
sejler paa de salte Vande,
og til Hjemmet kom,
ham gaar det ej li'saa danne;
han som stoppet Gut
maa med Kroner ti sig klare,
hvis da ej han faar
Plads paa vor Ladegaard,
ak ja, ak ja, ak ja!

For sit Fædreland
tro at tjene, maa han blive,
til en Gang paa Stand
hans Indkaldelse de skrive;
ej i Langvejsfart
han maa gaa, at tjene Føden,
nej! sit Flag — hvor klart!
skal han blive tro til Døden,
selv om Døden og
bliver Kuldens eller Sultens;
han skal holde Stand
og sulte som en Mand,
ak ja, ak ja, ak ja!

Derfor giv blot Tid
med at komme ud at sejle,
sult og frys med Flid,
men probér ej paa at „negle",
Flaget kræver Mænd
fuld af Hæder og af Ære;
sulte — ja saamænd,
men at stjæle — nej lad være,
Tiden kommer nok,
selv om end den varer længe,
da Du mønstres, Gast,
som Gut ved højen Mast.
Hurra! Hurra! Hurra!

Derfor, Gutter blaa,
kom herhid fra fjerne Lande,
hvor med Guld I slaa
om jer, hid til Hjemmets Strande;
her i Nøjsomhed
og saa mangen Dyd kan lære,
hvormed siden I
rundt i Verden kan jer blære;
mod den danske Bred
sæt da Kursen og lad skære
rask af Sted med Fart,
her faar I det saa rart.
Ak, ja, ak ja, ak ja.

Hos Urtekræmmeren.

Lærlingen: Maa jeg be'e om tre Sardiner til Mester.
Urtekræmmeren: I Olie?
Lærlingen: Næ, i Papir!

Gravskrift.

Her hviler Pastor Øst,
som vi begravet har.
Han var de Enkers Trøst
og vore Børns Fa'er.

Flot Traktement.

Fruen (præsenterer Gæsterne en Opsats med Æbler): Er det ikke nogle dejlige Æbler — lugt bare!

En Undtagelse.

Mikkelsen: Jeg drikker gærne al Slags Spiritus — undtagen Kognak, den drikker jeg helst!

Endnu har Ingen udgrundet Kvindernes Hjærter — jeg heller ikke, indrømmer en Samtidig.

Kvinderne har altid Ret, navnlig naar de har Uret.

En Sagkyndig.

Konen: Fra hvem stammer Ordsproget Al: er Forfængelighed?

Manden: Fra Kong Salomon — han havde jo tusind Koner.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

Dansk Retfærdighed i 1893.

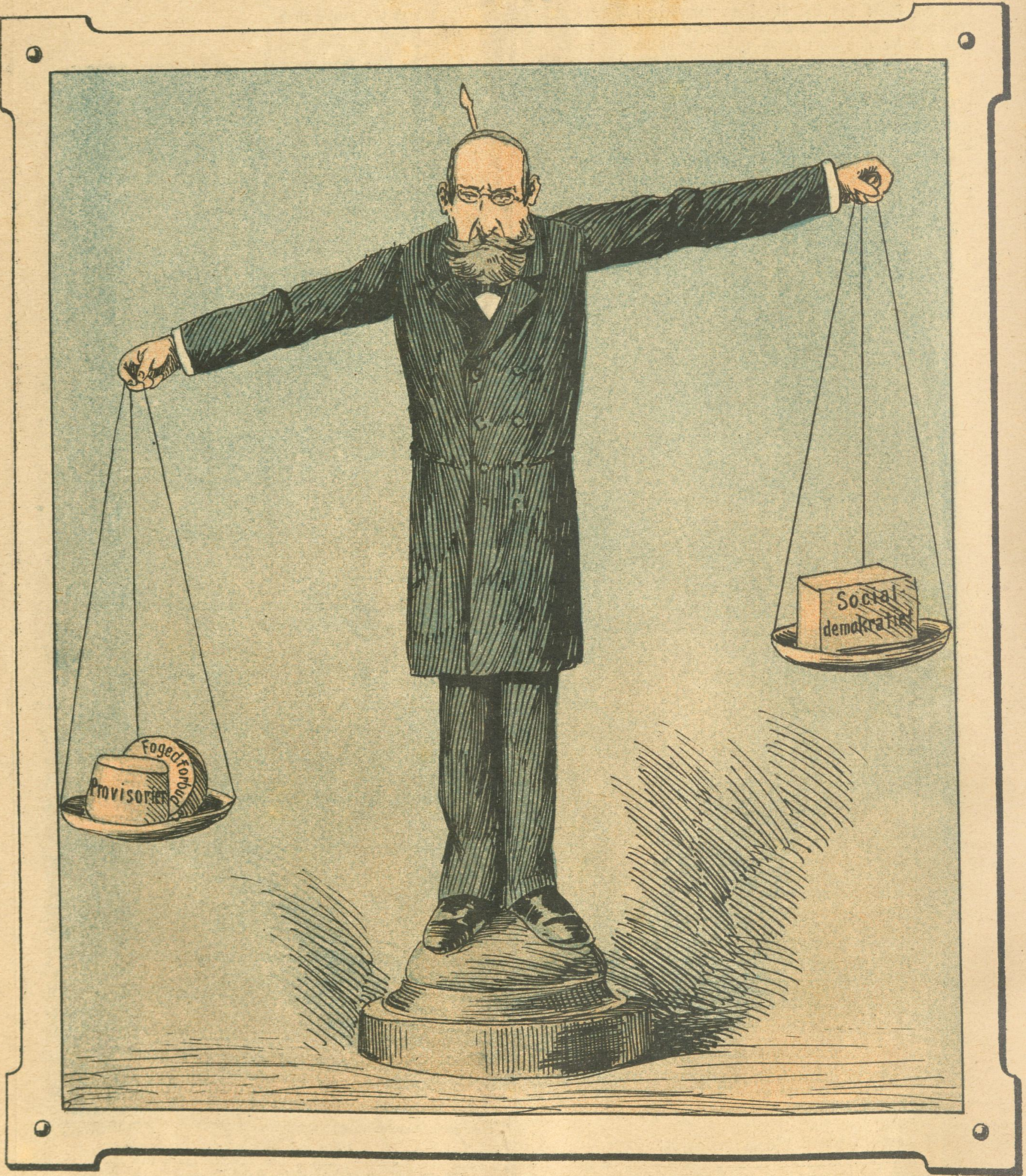

Udkast til en Statue, der foreslaaes opstillet i Hof- og Stadsrettens Lokaler.

Nr. 9.

Ravnen

Søndag d. 26. Februar 1893.

Berømte Snemænd.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Der er ingen Ting i Vejen.

Gud bevares kan de tænke
nogen bedre Ægtemand
end en Apotheker, han
sikkrer ganske flot sin Enke
flere Tusind, det gaar nok an,
Apotheket i Forpagt-
erens Hænder bliver lagt,
Enken aagrer med sit Pund,
den Forretning er s'gu sund,
men de stakkels Syge maa
tage, hvad der følger paa,
flere hundrede Procent, ja,
den Mikstur er ligegodt sur.

Der er Glæde hos hver Dranker,
hver Dileriumskandidat,
som har været før plakat,
ud til Keeleykuren spanker,
lille Henning med er parat.
Ja kan Thygesen faa ham
vænnet af med Korndram
og med Cognac, Bajer, Vin,
er den god hans Medicin,
kan han det, saa skal han ha'
Guldmedalje, ja han ska',
for den er min sandten gnaven
med Professoren, stakkels Fyr!

Abrahams sig fik en Pige,
Haubenlerche, men o Skræk,
Edgar oversatte væk,
hun Repliker fik at sige,
hvor om Stykket ej har et Kvæk.
Saa blev Abrahams skældt ud,
det fortjener han ved Gud,
for hans Styverfængeri
og hans Højrehængeri,
Wildenbruch er ikke Spænd,
men en Edgar, føj for den!
paa et folkeligt Theater
den for(Høyer) ikke dets Ry.

Sikken Dag for vore Lærde,
tænk Dem selve Wilhelm Beck,
Primus i Missionens Reck,
var i Badstustræd' paa Færde,
men hans Foredrag — aa gaa væk!
han sad fast i alt sit Præk,
klemt mod Gulv og Loft og Væg
og opgav sin arme Aand
i en Doktors bløde Haand,
fra den Skærsild nu han gaar
atter ud til sine Faar,
for at lave dem et Helved.
Wilhelm den er Fan' æ' me go'!

Manden med Guldhjærnen.

Af Alphonse Daudet.

Der var en Gang en Mand, han havde en Hjærne af Guld, af purt Guld. Da han kom til Verden troede Lægerne, at det Barn ikke kunde leve. Saa tungt og uformet var dets Hoved. Dog Barnet levede og trivedes som en ung Eg. Men hans Hoved var ham over alt i Vejen, og det var sørgeligt at se som han stødte sig paa alle Møbler. Hvert Øjeblik faldt han. En Dag styrtede han ned ad den høje Trappe, og slog Hovedet saa stærkt mod et Marmortrin, at det drønede som en Guldbarre. Man troede han var død; men da man løftede ham op viste det sig, at han kun havde faaat et let Saar, to eller tre Gulddraaber perlede i hans blonde Haar. Paa denne Maade erfarede Forældrene, at deres Søn havde en Guldhjærne.

Sagen blev holdt hemmelig, den stakkels Dreng selv anede intet derom. Kun nu og da spurgte han, hvorfor han ikke maatte lege paa Gaden med de andre Drenge?

„Man vilde stjæle Dig, mit Guldbarn", svarede Moderen.

Da grebes den Lille af stor Angst for at man kunde stjæle ham, og han legede som før ganske alene. Han talte ikke med nogen, og møjsommeligt slæbte han sig fra Værelse til Værelse.

Da han var atten Aar gammel. fortalte Forældrene ham om den vidunderlige Gave, Skæbnen havde forlenet ham med, og da de dog hidtil havde ernæret og opdraget ham, saa udbad de sig til Gengæld lidt af hans Guld. Sønnen tøvede ikke et eneste Øjeblik med at opfylde deres Ønske, i samme Nu tog han — hvorledes? forraader Æventyret ikke — et Stykke Guld saa stort som en Nød ud af sin Hjærne og kastede det stolt i Moderens Skød . . . Blændet af de Rigdomme, han gæmte i sit Hoved, beruset af sin Magt, forlod han drevet af et vanvittigt Begær, sin Faders Hus og gik ud i den vide Verden, for at forøde sin Skat.

* * *

At dømme efter det Liv han nu førte, idet han med fulde Hænder strøede Guldet ud, skulde man tro, at hans Hjærne var uudtømmelig. Men hans Rigdom formindskedes, og efterhaanden som hans Skat svandt, slukkedes hans Øjnes Glans og hans Kinder blev hule. Og en smuk Dag overbeviste den Ulykkelige sig til sin Forfærdelse om, at det lakkede ad Enden med hans Guld. Det kunde ikke blive ved med disse Nætter, tilbragte i vanvittige Orgier. Det var den højeste Tid at høre op dermed.

Fra nu af begyndte han et andet Liv. Han, Manden med Guldhjærnen, begyndte at leve tilbageholdent, ensomt, af sine Hænders Arbejde, mistroisk og frygtsom, som en Gnier. Han undgik Fristelsen og bestræbte sig for at glemme de skæbnesvangre Rigdomme, dem han aldrig mere vilde røre ved . . . Men desværre havde en Ven fulgt ham i Ensomheden, og denne Ven kendte hans Hemmelighed.

En Nat foer det stakkels Menneske op af Søvnen, han følte en stikkende Smærte i Hjærnen, en frygtelig pinende Smærte. Søvndrukken rejste han sig op og saa i Maaneskinnet sin Ven, der hurtigt skjulte noget under sin Kappe og tog Flugten Endnu et Stykke Hjærne havde man stjaalet fra ham.

Kort Tid derefter forelskede Manden med Guldhjærnen sig, og nu var han fortabt. Han elskede af sit hele Hjærte en lille, blond, Pige, der vel besvarede hans Kærlighed men alligevel holdt nok saa meget af Pragt og Stads og Glimmer.

De Børn.

Der er Fremmede hos Møllers. Fruen er meget stolt af sit smukt dækkede Bord, der vækker de gifte Damers Misundelse. En af Gæsterne slaar et Glas itu. Saa raaber Kai, Familiens yngste Pode: „Aa, Mo'er, det var da kedeligt! Det var et af de Glas, som Du har laant ovre hos Hansens."

Bagvendte Forhold.

Mel. Puslevisen.

Gud fri os, sikken Verden
man lever i, ak ja,
forrykt og bagvendt er den,
en ny vi burde ha'.
Mens mangen fornem Driver
til Luksus sig hengiver,
et Offer mange bliver
for Usselhed og Nød,
skønt der er Klæder nok og Brød,
det er et bagvendt Forhold!

Til flotte Bistrupsfester,
til Guldbryllups=Halloj,
til Kirker og til Præster
gaar Mønten op i Røg;
men der er aldrig Penge
til det hvortil vi trænge,
vi for Eksempel længe,
mod Syges Nød og Kval
har savnet haardt et Hospital —
det er et bagvendt Forhold!

Tidt Syge bukker under
thi Apothek'ren ta'er
ej blødt paa sine Kunder,
han dem i Lommen har.
Des flere Patienter,
des federe Procenter —
de Folk kom, som bekendt er,
i deres Stillinger
ved syge Staklers Skillinger —
det er et bagvendt Forhold.

Man kan ej vore vise
Avtoriteters Flid
i høje Toner prise,
det ses til hver en Tid —
det viste allerbedst sig
med Pesten paa Nordvestvej,
der rørte sig en Blæst ej
før det for Alvor kneb
og Smitten rigtig om sig greb —
det er et bagvendt Forhold!

Et Bagbæst af en Digter,
en højregal Poet,
har mod Moralens Pligter
sig væmmeligt forset.
Det mageløse Asen,
med lidenskab'lig Rasen,
helst baglængs red Pegasen,
hvad der ej passer sig.
Enhver vil vistnok lade mig,
det var et bagvendt Forhold.

Flere ny Jernbaner.

„Ravnen" har i Sinde i Thingene, at lade indbringe Forslag til følgende ny Jernbaner. „Ravnen" mener som saa, at i Slagtetiden kommer det ikke saa nøje an paa en Pølse eller to eller ti mere eller mindre. Og det kan da allenfals kun blive den nægtet.

1. En Jernbane fra Frihedsstøtten til Garderhøjfortet. Den vil om Sommeren kunde paaregne en livlig Frekvens fra de konservative Klubbers Side, og de to respektive Endestationer vilde passe særlig godt til hinanden, i al Fald under det Estrupske Ministerium.

2. En Jernbane fra den nok som bekendte Tulipan Busk i Rigsdagen til en eller anden grevelig Ejendom, hvor de trætte Lovgivere kan tage ud og rekreere sig, naar de trænger dertil. Vaggonerne skal alle være af første Klasses, og monterede med bløde Lænestole af den Moltkeske Facon.

3. En Jernbane fra Bethesda til Bidstrup. Da det Aar for Aar bliver mere og mere nødvendigt, at Bethesda og Bidstrup træder i nærmere Frekvens med hinanden, anbefales denne Linie paa det varmeste til D'Hrr. Rigsdagsmænds Bevaagenhed. Hr. Pastor Vilh. Beck har lovet at overtage Posten som Stationsforstander i Bethesda, og at arbejde for at skaffe saa mange Passagerer som muligt; Returbilletter vil i Reglen ikke behøves at udstedes.

4. En Jernbane fra Finanshovedkassen til det kongelige Teater. Driftsinspektøren bliver Kammerherre Fallesen, og Driften vil hovedsagelig komme til at bestaa af Dækning af Underskud etc.

5. En Jernbane fra Lars Dinesens Bopæl til Rigsdagsbygningen. Den skal nærmest være bestemt til at befordre Sammensmæltere, der er paa Rejse til og fra deres Chef, for at modtage Parolen. Eventuelt skal Priserne være gratis.

6. En Ringbane, udgaaende fra Raadhuset og Byen rundt for at ende samme Steds. Driften agtes at underlægges Tømrermester Kayser — og den er nærmest beregnet for Borgerrepræsentanterne til ret at køre i Ring med Folk.

7. En dobbeltsporet Jernbane til Vestre Kirkegaard; kun til Befordring af Kolera=Lig, agtes at tages i Brug straks paa Foraaret.

Ovenstaaende Forslag til ny Baneanlæg anbefales paa det bedste. „Ravnen".

Forret.

Kusken: Hr. Doktor, jeg siger op til den første.

Lægen: Hvorfor det, Hans? Vi kommer jo godt ud af det.

Kusken: Jamen vi kommer hver Dag for sent hjem, og saa faar jeg altid kold Middagsmad.

Lægen: Det faar jeg jo ogsaa.

Kusken: Jamen De kan ikke sige op, men det kan jeg.

Fra Gaden.

— Naa Jette, hvorledes morede Du Dig paa Maskeraden?

— Aa, Mille, storartet! Jeg var Hofdame og Carl var Prins; vi dansede hele Natten, drak Øl og spiste Bøf med Spejlæg, saa vi var fæ'rig at revne, og bagefter kom Carl op at slaas med en Pranger, der var spansk Ridder og vilde kysse mig. Du kan tro, det gik fint til.

Daarligt Skudsmaal.

Kammerpigen: Luk kun op, Deres Naade — det er jo mig.
Grevinden: Ja, Pokker tro Dig! Der gaar jo aldrig et sandt Ord ud af Din Mund.

Et vigtigt Telegram.

Fruen bliver i sin Ægtemands Fraværelse vækket midt om Natten. Der er kommet et Telegram fra ham. Hele Huset kommer paa Benene. Den ømme Ægtefælle telegraferer:

»S o v s ø d t, m i t k æ r e B a r n!
Din trofaste Emil.«

En Vise om Bryderier.

Af Bryderier er der mer
end nok i disse Tider;
Gjæstgiverne, de Stakler, seer
man stadigt, hvor de slider.
Men Magistraten har en Dom,
den flot til Klagen tier;
dem bryder den sig Pokker om
og deres Bryderier.

Kasino er ej i sit Es,
der er et farligt Røre;
de har jo stadigt deres Læs
med deres Direktøre'.
Fiasko er der stadigt væk,
det slemt til Kassen svier,
men Sander, han er altid kæk
trods alle Bryderier.

Paa Kongens Nytorv er der nok,
ej heller godt at være,
thi Bryderier der en bloc
var nylig jo paafærde.
Selv Abrahams er ikke fri
for al Slags Bryderier,
fordi han havde Maskepi
med „Fabrikantens Piger".

Hvert andet Hus i København,
det har nu snart blandt andet,
i Vinter maattet lide Savn
paa Gassen og paa Vandet.
Men Magistraten skatter væk
paa Lejen, saa det svier,
og leer forresten nok saa kjæk
ad vores Bryderier.

At Bryderen i Øresund,
har sine Bryderier,
det er, forstaar sig, noget fun,
som selve Navnet siger.
Den vil nu nødigt være fri,
det hør til dens Bestilling,
at rage sig i Bryderi
ret som en Kattekilling.

Forleden Dag saa gik den op
mod Hveen for at frydes,
men Isen sagde hurtigt Stop!
den vilde ikke brydes.
Se, det var Bryderi for den,
at ej den brød paa Isen —
og dermed bryder vi, min Ven,
nu af paa Bryderviseu.

Martin'en.

Frit efter H. C. Andersen.

Hvor Højre dog er rart og stor,
Kok! Kok! Kok! Kok! Faldera;
Ærbarhed der og Gudsfrygt bor,
Kok! Kok! Kok! Kok! Faldera.
Man ærer Konger og priser Gud
og skælder Socialister ud,
Kok! Kok! Kok! Kok! ku' ogsaa
fortælle med derom.

Han tit Pegasens Ryg besteg,
Kok! Kok! Kok! Kok; Kokard';
og favned Musen, saa hun skreg:
Kok! Kok! jeg pines svart;
saa smut hun i sit Musehul,
og Martins Sind blev sort som Kul,
hvad eller Kok! Kok! Kok! Kokes!
det kan man ogsaa si'e.

Men Livet er en Jammerdal,
Kok! Kok! o. s v.
og byder kun paa Sorg og Kval,
Kok! Kok o. s. v.
Bagtalelsen har giftig Braad,
sær naar Bagtanke bliver Daad.
Selv Kok! Kok! Kok! falder a',
selv Kok falder a paa den.

Nu sidder han i sin Kasjot,
Kok! Kok! o. s. v.
det maa jo kaldes mindre flot,
Kok! Kok! o. s. v.
af Dommeren han vide faar,
hvor mange Dage eller Aar's,
Kok, Kok! Kok! Kokkeluren,
han nu i Vente har.

Og Højre mistet har en Ven,
Kok! Kok! Kok! Kok! Hr. Kok;
men naar han slutter sig igen
Kok! Kok! det gør han nok —
til Matzens Hær, saa bli'er det „doch",
som Didsdragonen Martin Kok,
Kok! Kok! Kok! Kok! Faldera!
Kok! Kok! Kok! Kok! Kok! Faldera!

Ved Skydeøvelsen.

Underofficeren: Hvad gaar der a' Jer, Folk? I Dag skyder I jo saa jammerligt, som franske Rigsdagsmænd, der duellerer.

Trost.

— Du elsker mig altsaa slet ikke mere, Emma?

— Hvem raader for sit Hjerte Peter? Men jeg vil vedblive at være Dig en Søster.

— En øm?

— Saa laan mig ti Kroner!

Drengene synger.

Ny Remse.

Frit efter Amagermo:er

Jor'emo'r,
Du faar ikke Spor
af Pension — nej! nej!
Du kan gaa Din Vej
Jor'emo'er,
Du faar ikke Spor,
og hvis Du faar,
bli,er den ej, blier den ikke stor,
:,: Jor'emo'er :,:
pas Din Dont her paa denne Jord,
øv omsonst
helst Din Kunst,
saa Du haver vor Bevaagenhed og Gunst.

Jor'emo'er
sand nu vore Ord;
Du Pension vil ha'e,
Du skal Fanden, ja!
Jor'emo'er,
Du faar ikke Spor,
og hvis Du faar
bli'er den ej, bli'er den ikke stor,
:,: Jo'remo'er, :,:
vore Noer
takker skyldigst Dig, — men hver stor
voksen Mand,
si'er paa Stand,
Tja! hvis endda selv at man var Jor'mo'ermand.

Derfor vid,
trods alt Slæb og Slid,
trods Du døjer ondt
i Din strænge Dont,
faar Du ej Spor
af Pension, min Mo'er,
og hvis Du faar
bli'er den ej, bli'er den ikke stor;
Slæb og Slid,
gør Din Flid,
til for gammel Du bli,er en Tid;
d a — nu vel!
sikket Held
kan Du allerhøjest sulte helt ihjel.

Højre gjorde Fiasko med „Kongens København". Kasino har lidt samme Skæbne med „Kejserens København". Det der sejrer er Folkets København!

Gamle Ordsprog.

Naar Fanden vil køre hurtigt, saa spænder han en Præst og en Adelsmand for og sætter en glad Pige som Forløber· Hej! saa gaar 'en i Hopla — uden Pisk!

⁂

Hvor Adel, Præster og Flagermus,
Skøger, Skælmer og graadige Lus
regerer og lever i Sus og Dus,
der synker Folk og Land i Grus.

Trumf.

Fruen: Det er virkelig umuligt nu for Tiden at faa en Pige, der kan bestille noget!

Pigen: Det har Fruen Ret i, og hvis De var Tjenestepige, fik De ikke Lov til at sætte Deres Fødder i et ordentligt Køkken.

Den tyske Digter Herwegh skrev i sin Tid:

Sløje Tider,
drøje Skatter,
Høsten slet i alle Stater.
Dog stadig fler,
og atter fler
og atter fler Soldater!

Herweghs Ord passer endnu.

Paa Ballet

— De er henrivende i Aften. kære Frøken.

— Synes De? Aa, hvor de Herrer dog kan smigre! Det samme sa'e nylig Petersen til mig.

— Tro bare ikke hvad den Løgnhals siger.

I Apotheket.

Kunden: Har De et godt Middel mod Mavekrampe?

Apothekeren: Ja. Her er nogle Piller, som flere af vore Kunder i over tyve Aar har brugt mod Mavekrampe.

Unyttig Bekymring.

— Hr. Pastor, er det rigtigt at bedrage en Jøde?

— Det vilde ganske vist ikke være rigtigt, men gør Dem ingen unyttige Bekymringer, for det sker ikke!

Kendetegn.

— Du, Pedder, i Aften er Fa'er fuld.

— Saa, har han da skældt Mo'er ud?

— Næ, men han har kysset hende!

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

Stor Begravelse.

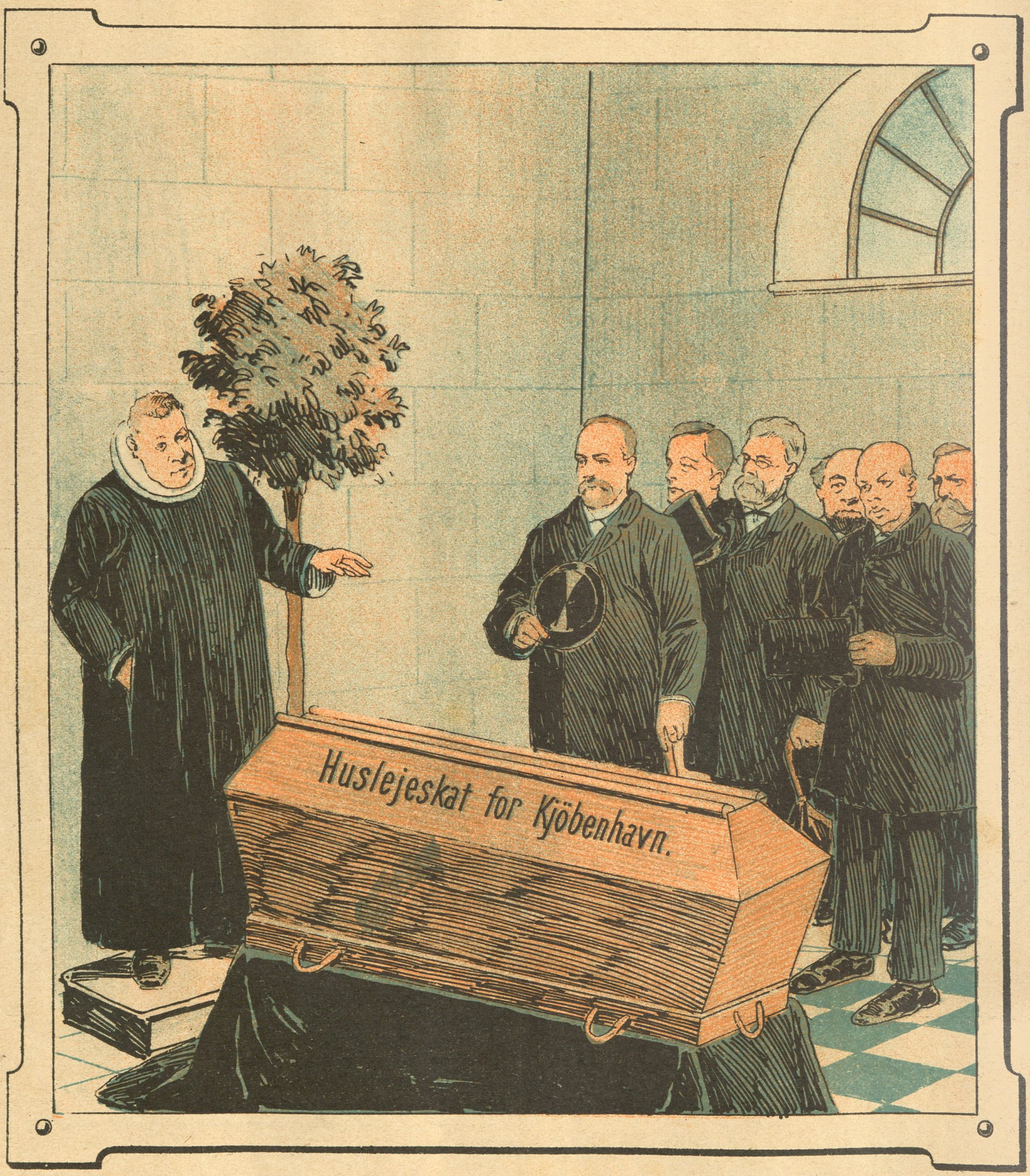

— Som jeg siger Eder, kære Venner, saavel Nutiden, som de Efterlevende, vilde glæde sig over, at denne Skifting er gaaet ind til en bedre Verden, hvor der intet Folketing findes . . .

Nr. 10.

RAVNEN

Søndag d. 5. Marts 1893.

— Véd Du, hva' je' tror? Je' tror nu alligevel, at den Diamant, som vi har købt derinde, den er falsk!

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Du er rig, Du er dejlig, o Syd.

Du er rig, Du er dejlig vor By,
paa højst skidne og opløste Veje,
hvor de Ladegaardslemmer maa feje
for at holde paa Borup'ses Ry;
Magistraten er god, det ved Gud,
vi har gode Borg'repræsentanter,
:,: seks og tred've forsvarlige Vanter,
hvoraf seks efterhaands hældes ud. :,:

Er der Kolera udfor vor Port,
stænker vor Magistrat med Karbolen,
paa de Gader og Veje, hvor Solen,
har af Snesjap Bakterier gjort;
ja, jeg lover for, det bliver rart,
Magistraten den bliver i Rollen,
:,: se paa Æltet ved Jærnbanevolden
og paa Sjappet ved Nørr' Boulevard. :,:

Den hos Højre paa Tømmermænd staar,
Simonsen har lagt Laag paa Terrinen,
men hvad der er passert i Terminen,
deri Haase et Indblik dog faar;
sikket Stof for det punchende Blad,
Simonsen vil nok hudflette Haase,
:,: medens Haase vil lase og mase,
brase paa med et indeklemt Had. :,:

Tænk en Haandværkers Kone skrev paa
disse Uhr-Afbetalings-Kontrakter,
men de Gulduhre ikke hun magter,
derfor lader hun Guld-Uhret staa,
for saa mener hun nok det skal gaa,
men det gik dog alligevel jo 'kke,
:,: nu maa Manden s'gu sidde og sukke
og af Rykkerne lade sig slaa. :,:

Lille Frejlif er Thingreferent,
men er udvist af Rigsdagens Sale,
for han pynter paa Høgsbroe'ses Tale
og han lyver nok lidt, som bekendt.
Se den Straf vi jo ikke kan li'e
og for Resten, ja, „hvad kan det nytte?"
:,: hvordan skal man en Rigsdag beskytte
for en Frejlif og hans Fantasi? :,:

Kaffesladder.

Fru Skade: Jo, kære Fru Stork, det indrømmer jeg, jeg har en skikkelig Mand, men Ulykken er, havde jeg nær sagt, at Skade er alt for skikkelig, naar jeg undtager hans Fruentimmerkommers, men det kan han jo ikke blive berømt ved, med mindre han skulde drive det saa vidt som f. Eksempel Sauvlet, men det ligger nu ikke for Skade at drive det vidt i nogen Retning, og jeg vilde nu saa gyselig gærne ha', at han skulde være en lille Smule berømt, saadan, forstaar De, at hans Portræt kom i Bladene under Rubriken „Øjeblikkets Mænd", „Kendte Ansigter" eller saadan noget. Aa, jeg kunde kysse ham, det gamle Liv, dersom jeg maatte opleve den Glæde, at se hans „ædle Træk forevigende", som det hedder, bare i „København", og der hører da ikke saa meget til, véd jeg. Og hvor det vilde ærgre hele den kære Familie! Og alle vore Bekendte, især Fruerne, vilde da revne af Misundelse, naar de saa Skade trykket a' paa Forsiden „efter Fotografi", som vi har i Kabinet fra Neuhaus, og som ligner udmærket, og det er saamæn til Tjeneste til enhver Tid, naar bare jeg kunde faa Skade til at begaa, havde jeg nær sagt, et eller andet, saa han kunde blive offentligt Mandfolk, men De skal ikke tro, han vil. Kære Skade, sa'e jeg til ham forleden, Du kan da nok begribe, at Din egen Kone ikke vil forlede Dig til noget ondt, men naar Du nu selv ser, at hver andet Menneske hver Dag bliver tegnet af i Bladene med lange Levnetsbeskrivelser, saa kunde Du da sagtens gøre mig den Glæde, at finde paa et eller andet, saa Du ogsaa kunde komme med. Du kunde jo bare, naar Du en Dag sidder oppe paa Folkethingets Tilhørerplads, som Du alligevel gør til ingen Nytte, rejse Dig og raabe: „Leve Republiken"! Du kan tro, det vilde gøre Opsigt, og Freilif Olsen vilde straks hugge en Klo i Dig, og interviewe Dig, og saa kom Du med i „Politikens" Referat. — „Ja, og i Brummen", vrissede Skade gnavent, „og maaske paa Vand og Brød eller paa Vridsløse! Nej, Mutter, den Peter gaar jeg ikke paa!" Saa foreslog jeg ham, at blive Oldermand for Rottejægerne, for De kan jo nok huske, at Skade drev den Geschæft i flere Aar, mens vi boede ved Volden, men saa syntes jeg at det var saa uhyggeligt at leve af døde Rotter, og desuden var de Asener saa sejglivede, at vi nær selv var gaaet til Rotterne af bare Anstrængelse for at faa dem til at krepere, men nu mente jeg, at kunde Skade blive

Oldermand, saa kunde han maaske komme i „Søndagsposten" lige som Oldermand Juul, og det var da altid noget. Men jeg kunde lige saa godt ha'e opfordret ham til at sluge Kommabaciller eller at abonnere paa „Revuen" hvilke to Ting omtrent kommer ud paa ét, for Skade spillede fornærmet og sa'e, at naar jeg endelig vilde ha'e Livet af ham, saa kunde jeg jo bare smide ham ind paa et Fattighus ude paa Landet eller melde ham ind i Vilhelm Bechs Menighed. Jamen, nu skal jeg sige Dig hvad Du kan, sa'e jeg. Og saa fortalte jeg, at der havde staaet i Bladene, at Prinsesse Marie havde faaet Tilladelse til at bære Brandkorpsets Knapper i sin Jaket, og da Skade ogsaa sværmer for Brandmændene fra den Tid han selv stod ved Reserven, desformedelst at han var Dunk i 64, saa syntes jeg det var ganske rimeligt, at han søgte paa at faa Lov til at bære Brandkorpsets Hjælm om Søndagen, naar vi gik ud at spadsere, og saa var jeg da sikker paa, at Skade kom i „Politiken" med Hjælm paa. Men Du Godeste, hvor Skade tog paa Vej! „Vil Du ikke heller ha'e, at jeg skal søge paa, at faa Lov til at ligge med Brandkorpsets Bukser paa om Natten?" skreg han. — Vil De nu sige mig, hvad man skal stille op med saadan et umedgørligt Menneske? Tak for Kaffe!

„Sat ud".

(En Samtale mellem en fattig Lejer og Værten.)

Lejeren: Jeg vilde gærne bede om lidt Henstand med Lejen.

Værten: Der gives ikke længere Henstand; De maa skaffe Penge straks. Har De ikke noget at sætte ud?

Lejeren: Nej, alt er gaaet, jeg har kun Kone og Børn tilbage, og dem kan jeg ikke sætte ud.

Værten: Saa skal jeg være Dem behjælpelig dermed. I Morgen skal jeg besørge baade Dem og Deres Kone og Børn sat ud.

Paa Ballet.

Herren: Jeg forsikrer Dem, min Frøken, der ville undgaas mange ubehagelige Fejltagelser, naar Forældrene lod deres Døtre bære Broscher, paa hvilke Størrelsen af deres Medgift var indgraveret.

Damen: Det er virkelig en god Ide, men saa skulde ogsaa Herrerne paa deres Kravats brodere deres Gæld i tydelige Tal.

Flot Servering.

Naar Fru Knapstrup har Selskab lader hun Smørrebrødspaalæget (Skinke- og Pølseskiver etc.) gaa igennem Vridemaskinen, for at det skal blive større.

Misforstaaelse.

Fruen (kommer hjem): Men Stine, hvad er det? Ingen Ild i Komfuret og Vinduer og Døre aabne?

Kokkepigen: Fruen sa'e jo da De gik ud: I Aften skal vi ha'e koldt Køkken!

I vore Dage.

Mel.: Lott ist todt.

Jeg rent ud sagt bekende maa,
jeg aldrig har kendt Mage,
til Sligt, som Folk kan hitte paa
i vore Levedage.
Af engleren Barmhjertighed
der arrangeres Fester,
men til det smukke Øjemed
kun sjeldent no'et til Rest er;
der spilles, danses, spises, drikkes flot —
det kalder man i vore Dage for at gøre godt!

I „Socialen" et Par Ord
kom frem om gamle Hatte,
to Kræm're straks i Blækket for
og gav sig til at klatte.
En lang Reklame Svaret var
fra disse Samfundsstøtter,
som lutter nye Hatte har
og ingen „Skraldebøtter",
hvad mer de skrev, De skal at vide faa,
giv Agt og hør hvad Folk i vore Dage hitter paa.

Den ene skrev: Jeg gi'r Dusør
bevis saa hvem der kan 'et,
at nogen Stund en gammel „Bør"
til ny jeg har ombannet.
Den Anden loved' derimod,
at han med største Glæde,
hver „Skraldebøtte" i sin Bod
til Frokost vilde æde
med samt Medaillerne — Uf sikke't Fo'r,
i vore Dage er min sandten Konkurrencen stor!

Hvert Land sin Politik maa ha',
foruden den ej gik 'en,
dog her hos os forleden Da'
fordrev man „Politiken".
Den maatte ta' sit Løbepas
og pænt sig anbefale;
den er ej mere paa sin „Plads"
i Danmarks Rigsdags Sale,
naa Herregud, man kan min Salighed,
i vore Dage let af Politiken blive ked!

Ret snart vi skal jo atter til
at vælge „vise Fædre",
lad os saa vise at vi vil
h'a Mænd, som passer bedre.
Vi stemmer paa erfarne Mænd,
som véd hvor Skoen trykker.
Gud fri os for at faa igen
de gamle graa Parykker,
som ved en L'homber vistnok flinkt sig tér,
men véd De hvad, i vore Dage fordres der s'gu mer!

Ubestrideligt.

Løjtnanten: Hvad maa den være, der bliver begravet med militær Honnør?
Rekruten: Død.

Nobelt.

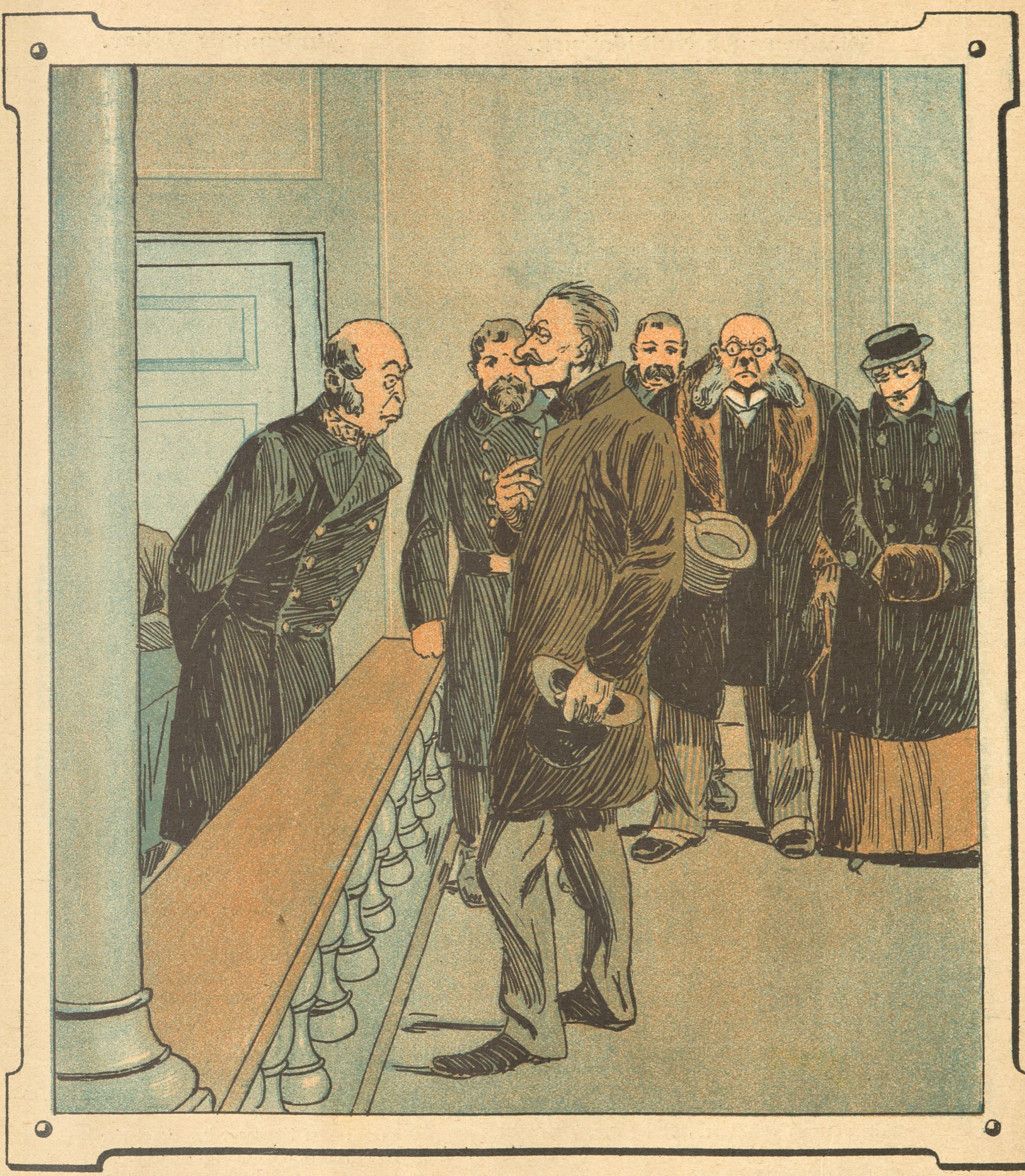

Assessoren: Naa, ja — De er anklaget for ved højlys Dag og midt paa aaben Gaden, at have omfavnet og kysset Etatsraad Petersens Datter. Er De gal, Mand — det er jo en Skandale, De har lavet.

Den Tiltalte: Ja, Hr. Assessor, jeg indser, at jeg har krænket den unge Dame, jeg var jo beruset — men jeg er en Mand af Ære, og véd hvad jeg har at gøre — jeg skal nok gifte mig med hende.

Manden med Guldhjærnen.

Af Alphonse Daudet.

(Sluttet.)

Under Hænderne paa denne elskelige Skabning — halvt Dukke, halvt Fugl — smæltede Guldstykkerne som Voks for Solen. Hun havde alle optænkelige Luner, og han formaaede ikke at nægte hende noget. Selv til det sidste Øjeblik skjulte han for hende sin Rigdoms sørgelige Hemmelighed, af Frygt for at bedrøve hende.

„Ikke sandt, vi er jo meget rige?" spurgte hun.

Den stakkels Mand gav til Svar: „Javist … meget rige."

Og opfyldt af Kærlighed tilsmilede han sin lille Kone, sin lille Fugl, der i al Uskyldighed hakkede ham Hjærnen ud af Hovedet. Men mangen Gang grebes han af Frygt, og det manglede ham ikke paa Lyst til at falde tilbage til sin tidligere Gærrighed. Saa behøvede hans lille Kone blot at hoppe hen til ham: „Lille Mand, Du er jo saa rig! Køb mig dog noget rigtig dyrt!" Og han købte hende noget rigtig dyrt. Saaledes gik det i to Aar. Da døde en Morgen hans lille Kone, uden at man vidste hvoraf, lige som en lille Fugl … Det lidet der var til Rest af hans Skat anvendte Enkemanden til at give sin elskede Døde en kostbar Begravelse. Klokkeringning, Kareter betrukne med Sort, Heste med Fjerbuske, smaa Sølvstjærner paa Fløjlsdækkenerne, intet var ham kostbart nok. Han havde jo nu ikke andet at bruge sine Penge til! Han gav dem ud til Ligkisten, Ligbærerne, til Kranse, alle sine Penge gav han uden at prutte. Da han vendte hjem fra Kirkegaarden var der næsten ikke mere tilbage af hans vidunderlige Hjærne.

Nu saa man ham med forstyrrede Miner at strejfe omkring i Gaderne, med fremstrakte Hænder, vaklende som en Beruset. Om Aftenen, da Butikerne straalede i et Lyshav, blev han staaende foran et bredt Vindu, opfyldt med fine Stoffer og pragtfuldt udstyrede Beklædningsgenstande, og han stirrede ufravendt paa et Par blaa, med Svanedun besatte Atlaskesstøvler. „Jeg kender En, der vil blive meget glad for disse Støvler", sagde han ved sig selv og gik ind for at købe dem. Han glemte, at hans elskelige lille Kone var død.

Fra sit Værelse bag Butiken hørte Ekspeditricen et højt Skrig. Hun ilede ind og foer tilbage af Skræk da hun saa en Mand staa lænet til Disken, stirrende sløvt paa hende med et lidelsesfuldt Blik. I den ene Haand holdt han de blaa Støvler med Svanedunsbesætningen, den anden Haand strakte han ud mod hende, den var ganske blodig og paa Neglenes Rande sad de sidste Rester af hans Guldhjærne.

* * *

Det er Æventyret om Manden med Guldhjærnen og trods dets fantastiske Anstrøg er det sandt fra Begyndelsen til Enden.

Der gives i Verden saa beklagelsesværdige Mennesker, der er fordømte til at leve af deres Hjærne. Med rent Guld, med deres Hjærteblod betaler de Livets smaalige Fornødenheder. Hver Dag bringer dem nye Kvaler, og naar de saa er trætte af Livet ….

Tvivl.

Bondekonen: Sig mig, Hr. Pastor, er Daaben egenlig gyldig naar Gudfa'ren ikke en Gang giver en Sølvske?

Arbejderen maa altid tjene „lidt for meget", uden dette „lidt for meget" gives der intet Velvære for de Fattige. Det strængt nødvendige betyder Lidelser.

Minister Turgot.

Akademiske Volter.

Hr. Rosenberg slog et dundrende Slag,
o hør, o hør, hvor det dundrede!
mod Journalister forleden Dag,
men Talen man ikke beundrede,
men uhha-hu! hvor det dundrede!

Hver Kritiker, det var nu enten et Fæ
eller ogsaa foruden Samvittighed,
som Dagmartheatret vilde bebære,
og al dets stræbende Flittighed,
det sa'e han med grumme lidt Vittighed.

Men saa blev Hr. Carstensen grueligt bøs,
og han og hans Fæller tog Frakkerne,
for Carstensen er ej samvittighedsløs,
og saa gik han fra alle Snakkerne,
og det samme, ja, det gjorde Makkerne.

Hr. Rosenberg blev nu naturligvis
tilbage med alle Vennerne;
men han har nok lavet et slemme Ris,
til sig selv og Riis-Knudsen — i Enderne,
det mener da alle Kenderne.

Forresten drak han siden en Skaal
for Pressens Mænd og for Bladene;
han gjorde sig derved bare til Aal,
hvad der ellers ikke er skadende,
men de griner jo ad ham, Radene!

En anden Kraftkarl dundrede væk —
ja, De hørte formodenlig Donneret?
det var den gemytlige Vilhelm Beck,
der i „Samfundet" talte om „Underet",
og hvad sa'e han i Grunden om „Underet?"

Ja, det var nu underligt nok med den
velsignede Beckske Veltalenhed,
man anede ikke, hvor han vilde hen,
for det var den bare Valenhed,
en underlig-Veltalenhed!

De „Herrer i Aandernes Rige" skal
af saadanne Foredragsholdere,
just ej gøre større Skrald eller Knald —
maaske er det dygtige Soldere,
men deres Vid, det er koldere!

Ved Morgenkaffen.

Konen: Det er en skrækkelig Vane Du har, altid at snakke i Søvne.

Manden: Det indrømmer jeg, men det er jo den eneste Tid, hvor jeg kan faa Lov til at sige noget!

Raa Magt og fejg List er altid svagere end moralsk Kraft og klog Besindighed.

Olesen synger.

Gutter om Bord,
agt paa mit Ord,
Skuden er lille, Søen er stor,
Nielsen er sær,
Gjødesen tvær,
siger vist helst: La' vær —,
de vise Mænd véd ej, hvad de vil ha',
men dertil er vi vant,
vi mægter at klare Pynten endda,
er det ej sandt.

Harboe og Kock
vil endda nok
sige: Aaja! — til en Søernes Stok;
Kock vil ha' Broer,
Nielsen helst roer,
han ej paa Nafta troer,
han si'r, at til Søs er til Søs og ensin
for Søfart gælder Lov
om Søen saa ligger midtvejs eh-bien
i grønne Skov.

Gutter om Bord,
agt paa mit Ord,
Skuden er lille, men har Motor,
og som et Lyn,
vi langs med Byen
stryger, ja sikket Syn;
et Ord er et Ord og en Mand er en Mand,
naar vi gør fælles Sag,
det lykkes at vise paa Søernes Vand
vort gamle Flag.

Skanker og Skoser.

Sikke mange fuldbefarne, der snart vil blive herhjemme. Naar man med Olesens Motorbaad har gjort et Par Rejser i oversøisk Fart, og til Overflod passeret Linien nogle Gange, saa maa man jo kunne tilkomme den Titel.

*

Prinsesse Marie har hos Chefen for Brandvæsenet ansøgt om Tilladelse til at bære Brandvæsenets Knapper i sin Jaquet, hvilken Tilladelse selvfølgelig er bleven bevilget. Inte skulde vel den høje Dame til Gengæld have Lyst til at affe nogle af sine „Knapper" til Brandvæsenet.

I Selskabet.

En ældre Herre (efter ravfalsk at have sunget en gammel Vise for sin Dame): Vil Fruen tro, det var den David sang for Saul?

Damen: Da undrer det mig ikke, at Saul, kastede sit Spyd efter ham.

Søndagsjægeren.

— Jeg skyder paa en Hare og saa klatrer den op i et Træ.
— Og siger Miav?

Bekendtgørelser.

Lock out

Nogle paalidelige og sandhedstro Referenter kan faa Plads i Thingenes Referentloger. Bedste Anbefalinger for Moralitet og god Vandel fordres.

Liebe & Høgsbro.
Formænd.

*

Plads søges.

En yngre flittig og dygtig Referent — kendt med Petit-Branchen, søger Plads i Folkethinget hurtigst muligt. i Mangel af andre Steder paa en Gasarm eller lignende. Billet mrkt. Henry Petit indlægges paa Politikens Kontor.

*

Advarsel.

Alle og enhver advares mod at give de af os udelukkede Referenter Plads, da det er samfundsfarlige og oprørske Tendentser de repræsenterer.

Wrb.
Liebe & Høgsbro.
Formænd.

*

Redegørelse.

At det ikke er nogen Slummer Virksomhed jeg udfolder i Folkethinget skal jeg herved tillade mig at fastholde og eventuelt bevise i Løbet af nogen Tid.

Christian.

*

Bon

En Dame bedes afstaa sin Billet til Folkethingets Dameloge til en ung, smuk Herre. Billet helst med Fotografi, bedes indlagt paa Politikens Kontor. Dybeste Diskretion forsikres.

Varberg.

Kokkepigen (til Høkeren): Tre Pund røget Skinke i en Fart!

Høkeren vil søge en god Skinke ud.

Kokkepigen: Skynd Dem bare! Det er til en Syg!

Kærlighed gør blind — derfor generer det ikke forelskede at Værelset er mørkt.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

Parlamentarisk Sløjd.

Adam Frejlif og Eva Dahl uddrives af Paradiset.

RAVNEN

Nr. 11.

Søndag d. 12. Marts 1893.

Bogstavelig.

Moderen: Hvad er det for en Manér, at Du hele Tiden ser Dig om?
Datteren: Jamen, Mo'er, Du har jo selv sagt, at naar en Pige vil ha'e en Mand, saa maa

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Jo jo, Gøgleri er en nobel Kunst.

En Snedkersvend, som havde været hos Beck
blev furet, fordi Hr. Andreas det vilde,
og nu har da Stadsretten brugt sit Blæk,
dømt Svenden til at være artig og lille.
Men dersom de Svende
med Løbeseddel rende,
ta'er Retten sgu fat i den anden Ende,
:,: det kaldes Ret! :,:

En Mikkelsen gik og holdt Foredrag,
om disse Odd Fellows og hvad de bedriver,
til Stormester Petrus en skønne Dag
til Fogden om Hjælp mod den Mikkelsen skriver,
om Forbud han beder,
om Forbud, som freder
Odd Fellow'ses Frimurerhemmeligheder,
:,: mod Mikkelsen. :,:

Man schreibt von Paris om det Borgerraad,
som sidder paa Taarnet og kigger paa Røgen,
men vor Magistrat gaar ej op i Daad,
den holder sig nede, har Asfalten strøgen,
og Grunde udgraver
til Kirker og laver
en Huslejeskat, som nu Byen haver,
:,: gjort blot til Røg. :,:

I Fald Du for Fattiggæld er kendt fri
og atter kan stemme som Borger i Staten,
saa kan man omtrent holde en mod ti,
at saa laver Fixfaxeri Magistraten,
Du glemmes paa Listen
og det er s'gu vist 'en
Beregning til Støtte for Pengekisten,
:,: naar vi faar Valg. :,:

I Domhuset er den en Smule sløj,
den Vinter som gik, gav kun lidet at gøre,
de Samaritaner gi'er Mad og Tøj,
og Nattelogis tænk blot uden en Øre,
hvem gider vel røve
og Skuffer bedrøve,
naar slet ikke mere de det behøve,
:,: men leve kan? :,:

Den narrede Præst.

Jean Renard var en fattig Skiferdække, gift og Fader til 2 Børn. Han sværmede slet ikke for Flerkoneriet, thi med sin Louise havde han gjort den Erfaring, at en eneste Kone er nok til at gøre en Mand Livet surt.

Jean arbejdede ufortrødent fra Morgen til Aften! han var forvoven og stærk; men trods al Flid i sit farlige Kald strakte hans Fortjeneste dog kun til nogenlunde at sikre ham og hans en tarvelig Tilværelse.

„De to Børn, Mutter og jeg." plejede han at sige, „det bliver fire, og det er ingen let Sag at mætte fire Maver. Det gælder at skaffe, Jean!"

Og han skaffede, den Stakkel, uden dog nogensinde at lære at kende den Følelse, som opstaar ved at kunne lægge nogle faa Kroner til Side.

Den meget strænge Vinter i 1879—80 var særlig haard mod vor Skiferdækker. Arbejde var ikke til at opdrive. For at forhindre Blodet i at stivne i Aarerne maatte han fra Tid til anden „banke Armene". Det var en Motion, men det gav ikke noget i Lommen.

I denne strænge Tid forvildede Jeans Øjne sig ofte op til Kirketaarnets Tag. Han saa der mange Steder, som trængte til at repareres, ikke saa faa Skifersten var styrtede ned. Det saa grimt ud. Der var jo en gunstig Lejlighed for ham til at faa Beskæftigelse!

Et farligt Arbejde var det ganske vist. Jean vidste det, men han forstod sit Haandværk.

For lang Tid siden havde en Storm blæst Vejrhanen ned fra Taarnet Flere Gange havde Borgerne i den lille Kommune henvendt sig til Stedets Præst for at formaa ham til at lade Vejrhanen opsætte igen. Men han havde regelmæssig svaret, at det vilde han gerne, naar det bare ikke var forbundet med Udgifter Men hvor skulde Pengene tages fra?

Jean fik en Idé:

„Jeg vil tilbyde Præsten at sætte Hanen op gratis, naar han overdrager mig at reparere Taget."

Men Præsten var en karrig Person. Han svarede, at det var ham ligegyldigt, at Taget var utæt. Han skulde jo ikke sove under det. At han aarlig fik udbetalt en bestemt Sum til Kirkens Vedligeholdelse talte Præsten ikke om.

„Men reparer bare saa meget De lyster", tilføjede den rare Præst, det vil jeg ikke forhindre Dem i, men jeg betaler ikke en Øre."

Det syntes Skiferdækkeren dog var for lidt. Han bandede Præstens Gærrighed og opgav Tanken om at faa Lov til at reparere Kirketaget.

Kort Tid efter fik Byen en ny Borgmester. Kommunens Overhoved begyndte sin Regering med at opfordre Præsten til at lade Taarnspirets Jærnfane male; den var rusten og det vansirede Spiret mente Borgmesteren.

„Ja, det er godt nok", sagde Præsten, „men hvor skal jeg faa Pengene fra?"

„Bryd Dem bare ikke om det", vedblev Borgmesteren, „lad de kun Fanen male, Kommunen betaler hvad det koster."

„Nu vel, det skal ske, som De ønsker," sagde Præsten.

Jean skulde udføre Arbejdet. Sine Sædvaner og Grundsætninger tro gjorde Præsten sig al Umage for at trykke Prisen for Arbejdet saa lavt ned som mulig. Da han endelig var kommen overens med Jean, sagde den Guds Mand: Men det er naturligvis en Forudsætning, at De saa med det samme sætter Vejrhanen op i samme Køb."

„Nej Tak!" sagde Jean, „det har jeg aldeles ikke i Sinde. De kan jo nok forstaa, at det er dobbelt Arbejde. Hanen skal sidde meget højere end jeg behøver at klattre for at male Fanen. At anbringe Hanen paa sin Plads er et farefuldt Stykke Arbejde, — saa farefuldt, at jeg sætter mit Liv paa Spil derved. Og de kan da ikke for Alvor forlange, at jeg skal risikere mit Liv for ingenting?

„Min Ven", sagde Præsten med salvelsesfuld Mine. „De gør det for Guds Skyld."

„Læser De ogsaa Messer for Guds Skyld, Hr. Pastor?

Men hør nu. Jeg sætter Hanen op naar De betaler mig 36 Kr. til!

„36 Kroner!" skreg Præsten. „Er De gal? Det er en ublu Fordring! Husk dog paa. Kære, naar De først er der oppe er det jo en Bagatel for Dem at klattre de Par Fod højere."

„Og naar der tilstøder mig en Ulykke, vil De, Hr. Pastor, saa for Guds Skyld tage Dem af mine Børn og opdrage dem?

„Lad nu det være godt, lad os komme til Sagen! jeg vil betale Dem 7 Kroner."

„Ah, Hr. Pastor, De benytter Dem af min Fattigdom. De véd, hvor haardt jeg trænger til at tjene de Par Skilling, og De vil drage Fordel deraf. Men, lad gaa! Saa siger vi 7 Kr.

Henrykt over sit heldige Sjakreri skyndte Præsten sig med at fortælle Begivenheden rundt i Byen. Endelig skulde Kirkehanen da igen indtage sin Plads. (Forts.)

Ret og Uret.

For sikkert at gøre Ret, behøver man kun at kende meget lidt til Retsvæsen; men for sikkert at gøre Uret, maa man have studeret Retsvæsen.

En venlig Anmodning.

I en Gæstgivergaard læste man følgende trykte Anmodning: Enhver Gæst anmodes om, ikke paa Trapperne at være venlig mod Opvartningspigerne, fordi der derved gaar for mange Glas, Kopper og Tallerkener i Stykker.

Guldbryllup.

— Har Du hørt, at vor Ven Adolf i Morgen fejrer sit Guldbryllup?

— Vrøvl! Han er jo slet ikke gift.

— Næ, men han skal giftes med en Millionærs Datter.

Livsforsikring.

— Er Deres Selskab nu ogsaa godt?

Agenten: Det allerbedste! Vi udbetaler Pengene selv om De skulde blive henrettet!

Da Petersen kom hjem.

— Hvor har Du været hele Aftenen og den halve Nat, svirende som Du er?

— I — Velgørenhedens Udvalgs-Møde — lille Kone. Det er — nu min Glæde — at gøre — Godt i — Stilhed.

I Skolen.

Læreren: Peter, nu kan Du igen ikke din Salme. Til Straf skal Du lære den udenad tre Gange!

I Frikvarteret.

— Hedder Jeres nye Lere ikke Stær?

— Jo, men han burde hedde Lærke.

— Hvorfor?

— For han slaar altid og immervæk.

Atti! Det nøs jeg paa.

Mel.: Tarata-bom-trala.

Snesjap, Frost og Bygevejr,
Solskin, Regn og Fygevejr,
Vind og Storm, Orkan og Blæst,
veksler som det passer bedst.
Thermometrene i Aar
snart paa Frysepunktet staar,
snart det synker til en-Snes,
snart det kan i Stigning ses.
Ja, det er nydeligt
og derfor tydeligt,
man Snue nemt kan faa,
Atti! — det nøs jeg paa.

Is har Bryderi os bragt,
for en Del os øde-lagt,
dog vi haaber det er slut,
og at Isen nu er brudt.
Vi fik Tø og Ama'er-Ø
blev forvandlet til en Sø,
det er langtfra nogen Spas
med en saadan Suppedas.
Med fine Supperor
den lille Ama'ermor
i Vandet soppe maa
Atti! — det nøs jeg paa.

Sikken Mudder i vor By,
man maa sige Føj og Fy,
den er fyldt med Slim og Slam,
ligner ret en Mudderpram.
Man et Bjerg af kulsort Sne
kan paa Boulevarden se,
selv vort Grøntorv af Morads
stinker som en Losseplads.
Mon Stadens „Vise" vil
bidrage deres til
vi Kolera skal faa
Atti — det nøs jeg paa.

Apropos! de „vise Mænd"
leder mine Tanker hen
paa det Valg som finder Sted
og hvor vi kan tale med.
Mangt et Alvorsord som Svar
til de gode Folk vi har,
vi med vore „Stemmer" nok
vække skal den dvaske Flok.
De Syv, som staar for Tur
vi nok skal give Fur,
de Løbepas skal faa
Atti! — det nøs jeg paa.

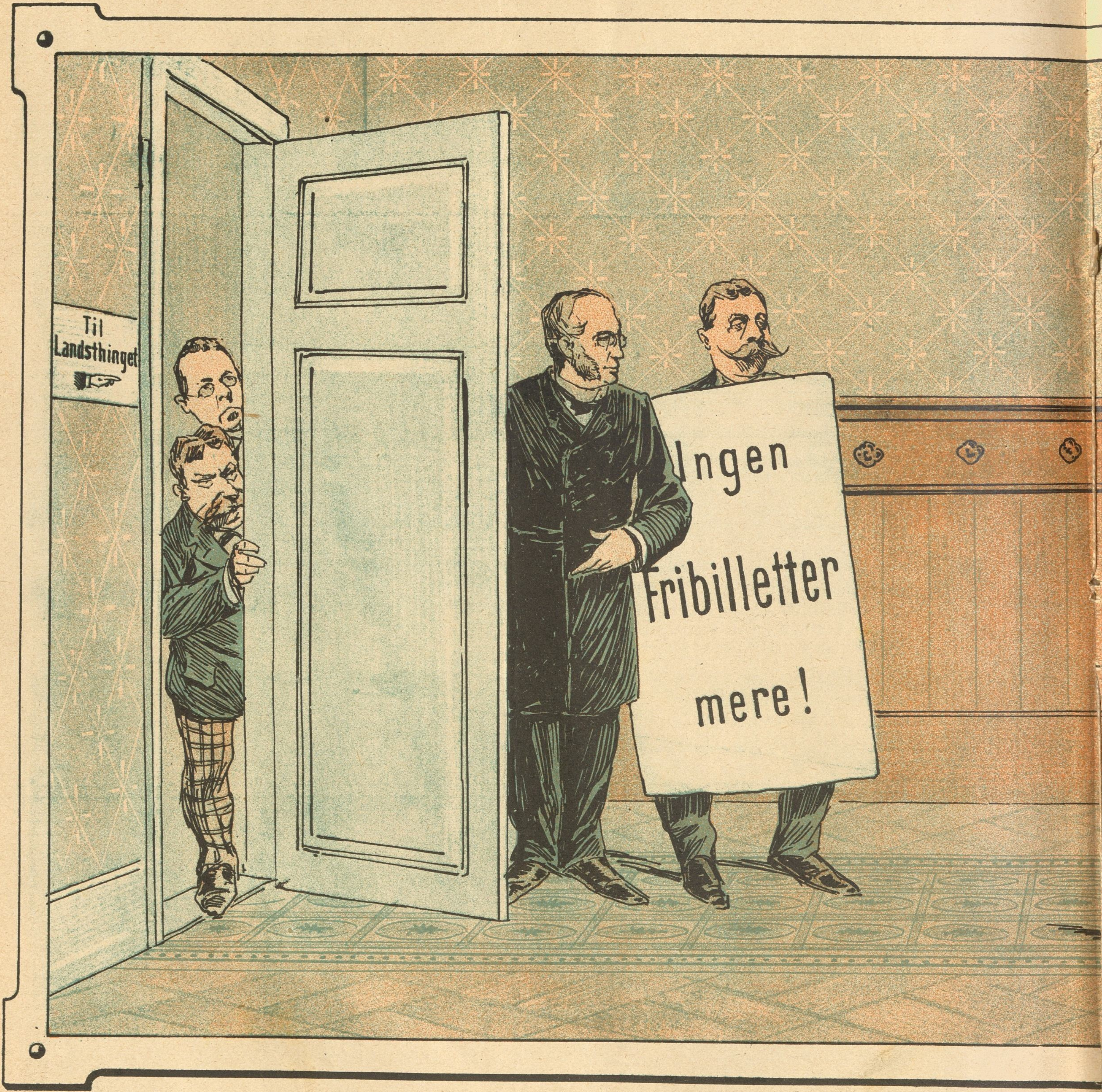

Fra Finanslovens Indtc
(Et Øjebliksbi

— Dynerne.

og i Landstinget.
llede.)

Invalidens Sang.

Den Gang jeg drog af Sted,
da jubled' alle med,
ja, da jubled' alle med,
men da jeg kom igen,
jeg havde ingen Ven,
som Liremand og Fattiglem jeg da blev puttet hen,
jeg blødte for mit Land og jeg kæmped som en Helt,
og Digterne besang mig trindt om ved Sund og Belt,
mit Vankekød jeg fik
med Laurbær som en Slik!
ak ja, ak ja, ak ja.

Paa Dybbøl, Als jeg stod
og kæmped' med stort Mod,
ja, og kæmped' med stort Mod;
i Kampen gik jeg frem,
man sa'e, at jeg var slem,
Poeterne de roste mig, for jeg stod én mod fem;
her hjemme fik jeg „Kassen" og stundom og en Mulkt,
her stod jeg kun mod to, det var Fattigdom og Sult;
den Rest af Liv, der var
de to pint af mig har,
ak ja, ak ja, ak ja.

For Kongen og sit Land
man slaas som kraftig Mand,
ja, man slaas som kraftig Mand,
og naar man gammel bli'er,
er man Nationens Zir,
en „Kasse" eller Fattighuset er den Tak, den gi'er;
for os har Tysken skudt paa, som Brag vi gaar omkring,
og Braggods, ved man nok, regnes for slet ingen Ting,
i Vandel og Værdi,
for det er helst man fri!
ak ja, ak ja, ak ja!

Saa gaa I unge Mænd
med Sabel ud ved Lænd,
ja, med Sabel ud ved Lænd,
staa kæk og herdebred
og lad jer skyde ned,
og bli'er I Invalid er det en Ære, som I véd,
og kan I ikke leve af Æren — saa — nuvel!
I kan dog ikke mere end sulte højst ihjæl,
og derfor gør jer Flid,
lyt til en Invalid,
ak ja, ak ja, ak ja.

Fra Fælleden.

Sergeanten: De er en rigtig Patent-Idiot, 76! men tab bare ikke Modet — De kan alligevel godt drive det til at blive Krigsminister;

Falden ud af Rollen.

Fruen (besvimer).

Herren (til Pigen): Marie, hent Doktoren! Skynd Dem!

Fruen (kommer pludselig til sig selv): Der ser Du! Hvad det koster Dig at kalde Lægen kunde Du omtrent købe den Vinterhat for, som Du saa grusomt nægter mig!

Altid noget.

Grossereren: Godt, jeg vil antage Dem som mine Børns Lærerinde — apropos, forstaar De ogsaa Sprog?

Frøkenen (koket): Aa, ja — jeg kan Øjen-, Blomster- og Viftesproget.

Ogsaa en Grund.

— Naa, saa De siger op, Marie. Hvorfor vil De forlade os?

Pigen: Jo, for hver Gang der er noget i Vejen skælder Herren mig ud akkurat som om det var Fruen han havde for sig.

Ondskabsfuldt.

En Dame, som havde en meget stor Mund, klagede over Øresmerter.

„De har maaske bidt Dem i Øret," mente en deltagende Veninde.

Papegøjen og Apothekeren.

En Købmand fra Provinsen gjorde en lille Tur til Hovedstaden. I en Fuglehandel vakte en talende Papegøje hans højeste Beundring. Han betalte en høj Pris for Fuglen og sendte den hjem, som en Foræring til sin Ven, Apothekeren. Vendt tilbage til Hjemmet begav Købmanden sig straks til sin Ven.

— God Dag, Apotheker.

— God Dag, Købmand. Hvorledes har Du moret Dig?

— Udmærket! Hvorledes gaar det med Papegøjen?

— Aa, Tak for Opmærksomheden! Den var lidt sejg.

— Hvem? Papegøjen?

— Begribeligvis. Den maatte stege i seks Timer.

— Hvad? Har Du stegt Papegøjen?

— Ja, det har jeg rigtignok.

— Apotheker, Du er en Idiot! Det var en lærd Papegøje, den kunde jo tale!

— Aa, hvorfor sa'e den ikke det!

Modersmaalet.

Læreren: Hvoraf kommer det, Klaus, at vi altid taler om et Modersmaal, men aldrig om et Fadersmaal?

Klaus: Fordi Fædrene ikke har no'et og ska' ha'e sagt hjemme.

Det er ikke Racespørgsmaalet, men Klassespørgsmaalet der truer Freden.

Pavens Jubilæum.

Mel. af „En Spurv i Tranedans".

Forleden var der stort Halløj
og meget fint Konklave
i Vatikanets ene Fløj,
alt hos den gamle Pave.
I gamle Rom han nok saa stolt
sit Pavejubilæum holdt,
og lang Vejs fra de Gæster kom,
der farted' til det gamle Rom.

ene og alene for at kysse Pavens Tøffel, for det skal nu være noget af det mest svimlende Lykkebringende, som kan tænkes.

Jo, der var Bal i Haven
forleden Dag hos Paven!

Alverdens Konger sendte Bud
med Hilsen og deslige;
de traadte frem i festligt Skrud
med hvad de skulde sige.
Og det var ikke bare Snak,
hvorfor den Pave sagde Tak,
nej, der var Syle, der var Mynt,
og det var ikke altfor tyndt.

Nej, der var saadan at det kunde batte! Der var saamæn nok at Paven kunde gaa paa Kunstnerkarneval hele Aaret rundt og endda gi'e en lille Skjærv til Samaritanen.

Der kom saa stor en Gave,
ind til den gamle Pave.

Grev Holstein-Ledreborg var mødt
for danske Katholiker;
i en Adresse nok saa sødt
om Pavens Gunst man tigger.
Hans Tøffelregimente maa
vel megen Pris man sætte paa,
og Ledregreven var parat
at være deres Advokat.

Og han blev modtaget paa det Allersomvenligste, da han fik Audients og modtog mange Hilsener til den kære gamle Dinamarca og til Pater Lange. Enhver Danese skal være velkommen, naar han kommer for

at kaste sig paa Maven
med Ærefrygt for Paven.

Al denne Velstand faldt for Bryst,
det ses jo ej saa sjelden';
og der var andre, som fik Lyst
til lidt af Frikadellen.
Aalborgs og Lolland-Falsters Bisp
har gylpet frem et lille Gisp;
en lille Skjærv de beder om
i deres store Fattigdom.

Det er to yngre Mænd, der sidder smaat i det, saa det var jo Synd andet end at gi'e dem noget,

for de er vores Paver,
og de har osse Maver!

Paa Stationen.

Assistenten (til et Ægtepar der er anholdt for Slagsmaal paa Gaden): Skammer De Dem ikke, saadan at slaas paa offenlig Gade! Saadan noget gør ordenlige Folk hjemme.

Hos Modehandlerinden.

— Jeg skulde købe en Hat til min Kone.
— Hvad for et Hoved har Deres Frue?
— Et egensindigt Ho'ede!

I Kokkenet.

Den unge Frue (i en lille Batalje med Kokkepigen): De taler i det hele i en Tone, som om de havde en Kokkepige for Dem.

Pigen: Næ, Frue, det kunde ikke falde mig ind. Der til forstaar De for lidt!

I Hastværk.

Bladnotits: Da vor Redaktør i Formiddags var beskæftiget med at skrive en af sine bekendte ypperlige Artikler, foer en Lynstraale ind gennem Kontorets Vindu og slog ham Saksen af Haanden.

Ved Søndagsparaden.

Oversergeanten: Men plager Fanden Dem, 67! Underbukserne stikker jo frem over Halsbindet.

Ægteskabet og Paradiset.

— Hvorfor gives der ingen Ægteskaber i Paradiset?
— Fordi der intet Paradis gives i Ægteskabet.

Natscene.

Konen: Hvad er 'et Du bestiller, Fatter?

Manden (i Færd med at tage sig en Hjærtestyrkning): Ti bare stille, Mutter! Jeg ska' bare putte en Øre i Samaritanflasken.

Paa Maskeraden.

Hun (tagende Masken af): Aa, hvilken Afføling for mig.
Han: Ogsaa for mig!

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

Rundt paa Gulvet.

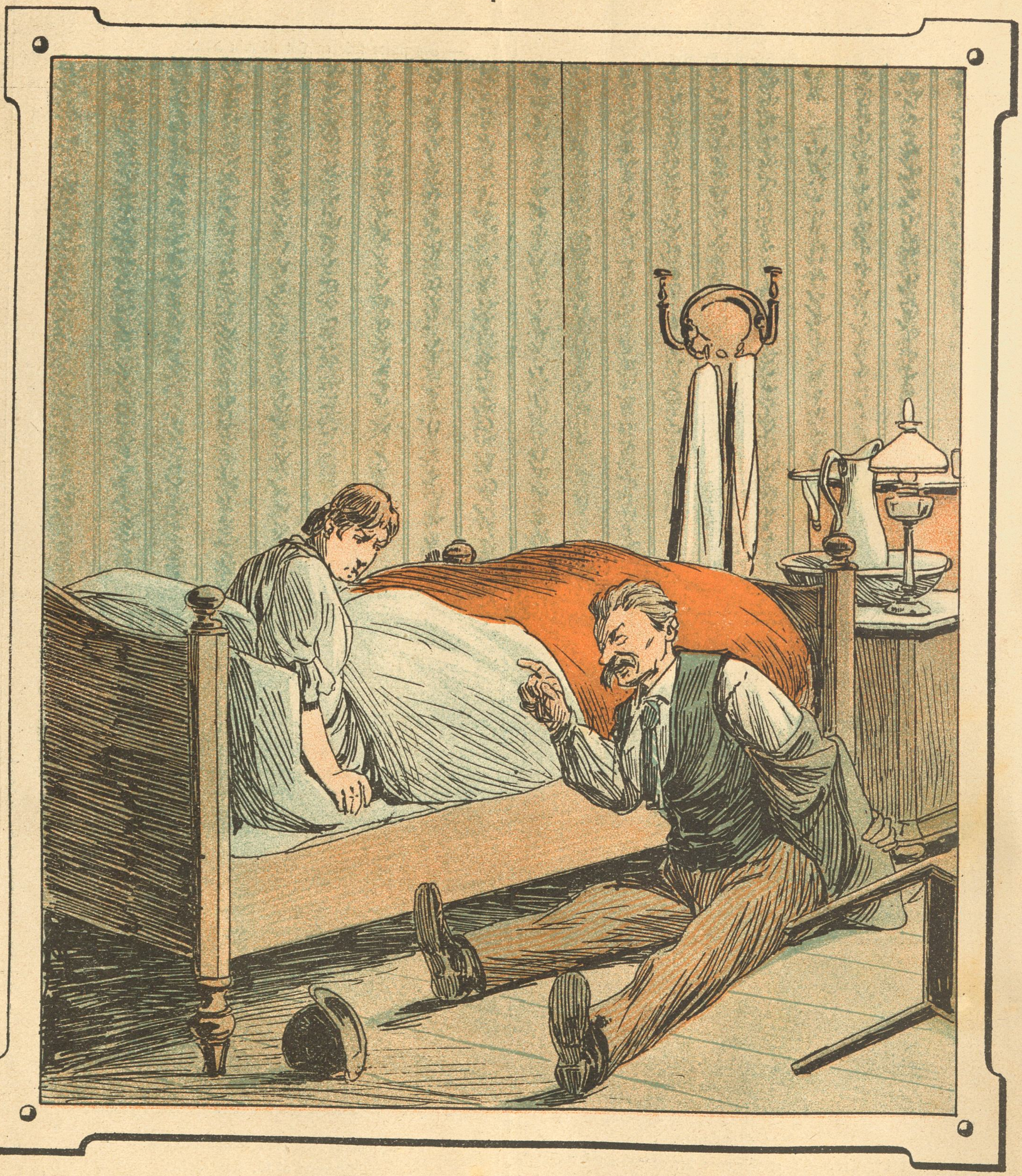

Fruen: Ja, Du er rigtignok en net Kavaler, først løber Du ude den halve Nat, og saa kommer Du hjem og ligger og triller rundt paa Gulvet, som et Svin.

Manden: Je' triller inte rundt, det er mej som sidder ganske stille, og det er Dej og alle Stumperne, der danser rundt om mej, og derfor var det, at je' inte ku' hitte Stolen.

Nr. 12.

RAVNEN

Søndag d. 19. Marts 1893.

En Overordnet.

Grevinden: Hans, tag og gaa en Tur med Hunden.
Tjeneren: Som Deres Naade befaler — men Hunden vil ikke følge mig.
Grevinden: Saa maa De følge Hunden!

Fra sidste Uge.
(Revyvise.)

Mel.: Naar man faar lidt godt at drikke.

Har Du knapt paa Naden Skjorten
si'er Gerson blot: „ta'e Torten
og gaa ud paa Ladegaarden",
der er al Ting i sin Orden.
Rumfordsuppe kan Du faa
og for ussel Dagløn gaa
op i første Klasse naa,
og i Værkstald Tovværk slaa.

Fogden Birch blev portrætteret,
i Hr. Hørups Blad feteret,
blev som Liberal pladseret,
men med Forbud han trakteret
har saa tidt, at hans Portræt
ej hos Hørup ligned Ret,
Lov og Ret, men slet og Ret
Klassefoged, husk paa det.

„Dannebrog" er snart en Gaade,
Bladet vil jo være baade
radikalt og holde Maade,
Flagskib snart i Højres Flaade;
særlig er Alberti go',
Præmiehingst og Præmieko
lader ham slet ingen Ro,
en Proces hvad eller to.

Naar en Journalist tilbyder
Bladet sit lidt Stof om Ryder,
(Konsul, Spekulant og Snyder),
Gottfried man med Fængsel fryder;
man mod Mønsted, lumpen Rad,
som skrev Løgn i Korsgaards Blad,
selv sig bærer bedre ad
og er ellers lige glad.

Vi, som holder fast paa Sagen,
mindes vil Kommunedagen,
og naar Stormænd meler Kagen,
lover vi dem gærne Magen.
Foreløbig skal vi ha'
vor Kommune her sat a',
Jensen, Klaussen, Wiinblad fra'
i Kommunen ind Hurra!

Kaffesladder.

Fru Skade: Ja, min Kære, det er, som min gamle Tante plejede at sige naar nogen gik aldeles op i deres Indbildning: I Tanker kører man i Karet! Og saadan gaar Bahnson, efter hvad han selv sa'e i Landsthinget til Madsen Mygdal, omkring og bilder sig ind, at han ved sin provisoriske Fæstning har frelst Danmark fra at begaa politisk Selvmord! Der skal rigtignok en livlig Fantasi til, men naar Manden nu selv tror det, saa er der bare det at sige, at den Indbildning har været Landet en nedersachsisk dyr Historie, og havde Skade eller en anden dansk Mand faaet det Indfald, at ville lette Statskassen for dens Millioner under det Paaskud, at Landet ellers vilde begaa Selvmord, saa maatte han da være glad hvis han var sluppen med at komme paa Vistrup, men paa Bahnson var det tydeligt at mærke, at han var meget gnaven over, at Madsen Mygdal ikke for længe siden havde indstillet ham til Redningsmedaljen med Tilladelse til at bære samme. Der maa alligevel være en stærk Tro i Israel, hos Provisoriemændene, mener jeg, men Madsen Mygdal er da heller ikke nogen Hedning; tværtimod, han tror endnu paa hvad der staar over det gamle Daad og Romhus: „Med Lov skal man Land bygge", sa'e han til Bahnson, der aabenbart ikke kunde begribe hvad det kommer Fæstningen ved, men hvis vi nu er saadan kørende, at der, som Madsen Mygdal sa'e, ikke er flere Penge i Kassen og at vi for Fremtiden maa laane os frem, saa kan vi maaske opleve, at Estrup en skøn Dag maa sætte Fæstningen paa Assistenshuset for at Ingerslev kan faa Penge til en Jærnbane til Dragør, som Bahnson vil glæde sine Amagervælgere med, eller for at Reedtz-Thott kan faa ansat en ny Gesandt paa Sandwichsøerne, eller maaske for at Goos kan faa bygget en Kirke paa Saltholm, hvor nok endnu aldrig en Præst, ikke engang en Missionær, har prækET, hverken til Højmesse eller til Aftensang. Det vil saaledes stadig komme til at knibe mere med Mønten, og skal vi blive ved at flotte os med Bahnsons Gendarmer, saa kan det kun gaa paa den Maade, at de faa Rigsdagsmændenes Diæter, og saa maa Rigsdagsmændene nøjes med Fribilletterne til det kongelige Teater, men nu sætter jeg bare, at det trods alle Besparelser gaar saa galt, at vi ved en udbrydende Krig ikke kan løse Fæstningen hjem — for den staar jo paa Assistenshuset, som jeg før sa'e! — hvad saa? Eller sæt, at man i en snever Ven-

ding havde sat Assistenshussedlen paa et Laanekontor for at skaffe Penge til Nellemanns provisoriske Assessorer og Politibetjente, og at saa den tykke Gesandt havde købt Sedlen til Kejser W..helm — ja, saa siger jeg Tak for Kaffe!

Stormen paa „København“.

Mel.: Lille Grethe.

Ak, kæreste Hr. Foged,
jeg har kun Sorg og Savn,
snart driller Ferslew mig, og
snart er det „København“;
med ham kan jeg ej kæmpe,
men vel med Henriksen,
jeg derfor be'er Dem følge
med mig og Trykkeren,
til Vogns, til Vogns, lille Foged.

Ja vel, ja vel, bitt' Adler,
nu er jeg straks parat,
men hvorhen gælder Rejsen?
Til Ejby, den Krabat;
Ah! nu forstaar jeg Rumlen,
I vil ej trykke ham!
Jo trykke ham, men ikke
hans Sprøjte, nej saa Skam,
er Du saa med, lille Foged.

Ach so! ach jo, Ihr Herren,
lidt økonomisk Krig;
jovist, og jeg vil sejre
ved „Dannebrog“'ses Flig.
Med „Dannebrog“ i Stævnen,
og Smørret dybt i Last,
jeg staar her klar til Entring,
ret som en Hævnens Gast;
læg Du blot for, lille Foged.

Nu vel, jeg maa Jer følge,
det er min dyre Pligt;
nu kommer Hævnens Veksel,
tre Maaneder fra Sigt;
nu Henriksen og Ejby,
nu vær paa Post som Mænd,
den Tidende vi bringer,
den er just ikke Spænd
(De holder udenfor Københavns Dør).
Hej! stop — det er her, lille Foged.

Skanker og Skoser.

Der spørges os, om „Dannebrog“ er et Splitflag. — Vi tror, at det snarere er et Splidflag.

✲

Giv Kayser, hvad Kaysers er — det vil sige: Giv ham den 25de Lov til at trække sig tilbage til Privatlivets Fred. Han kan nok trænge dertil.

Oberstløjtnantens Mavepine.

Hr. Oberstløjtnant Colding fandt,
han maatte gøre noget
som Rigsdagsmand — ja, ikke sandt?
dog stod det noget taaget,
hvad han vel skulde finde paa;
saa blev det til Latriner,
som flot med Dampkraft skulde gaa,
men Publikum — det griner!

Det skete alt en Gang i Fjor,
han ymtede om Sagen,
men der var ingen gunstig Jord,
det kom nu klart for Dagen.
Ministren ønsked' helst en ren
Besked om disse Baner;
Hr. Colding tænkte: sikken én!
forstaar han ej de Planer?

Hans Plan, det mente han, var god,
og Gødningen var lækker;
derfor sit militære Ho'ed
i ekstra han nu strækker.
En Plan han spekulered' ud,
knapt var den i sin Vorden,
saa sendte han Ministren Bud,
at nu var alt i Orden.

Minister Ingerslev dog lod
den brave Kriger høre,
at han endnu dog ret forstod,
hvordan han vilde køre.
Han fik tillige den Besked,
at han kan ikke faa den
attraaede Bane, før man véd
om Folk kan køre paa den.

Og Krigsminist'ren talte ham
just ikke til med Smiger,
nej, han var baade gram og stram,
imod sin egen Kriger.
En Bastion han sløjfed flot,
det gik saa hel gelinde,
men Jesper Bahnson sagde blot:
„Nej, hør! den gaar nu inte!

Hr. Colding kørte hjem igen
med meget sure Miner;
det er dog ret et farligt Rend,
han har paa de Latriner!
I det vi her nu slutte maa,
det sker i den Forhaabning,
den stakkels Mand dog snart maa faa
en lille Smule Aabning.

Finfølelse.

— Nu sku' da Dælen ... syn's je' itte nok, a' der hele Daven va' nouet der trykkede mæi!
Aa saa æ de' vor Mouers Kaffepose je' ha' hat i Støvlen.

Grøn.

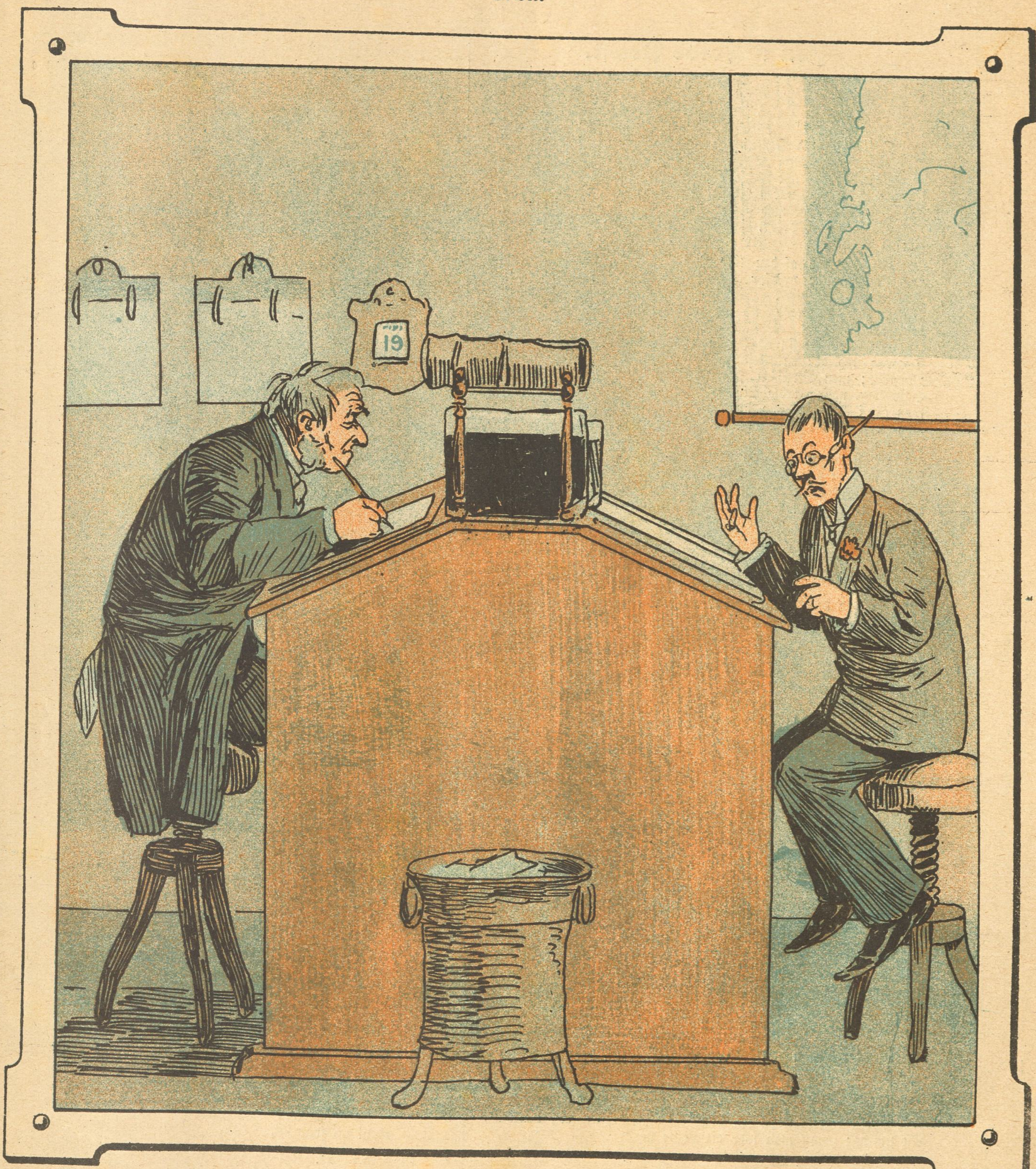

Den unge Bogholder: Jeg kan ikke begribe, hvorfra jeg har faaet den grønne Farve paa Fingrene!
Den gamle Bogholder: De har vist kløet Dem bag Øret.

Den narrede Præst.

(Fortsat.)

Det var mod Slutningen af December. Det ugunstige Vejr vedvarede endnu. Jean var derfor tvungen til at opsætte sit farlige Foretagende noget endnu. Endelig hørte Regnen op: i Løbet af en Nat var Skyerne trukket bort og en Morgen var alle Tage bedækkede med Rim.

„Det er godt Vejr", sagde Skiferdækkeren; „i Dag kan jeg gaa til Arbejdet".

En Mængde af den lille Bys Befolkning havde samlet sig paa Pladsen lige overfor Kirken for at se Jean klatre op ad Taarntaget til Spiret. Han forsvandt i Kirken og kom igen til Syne, da han krøb ud af et Vindu oppe i Taarnets øverste Del.

Da han viste sig og kastede et af sine Tove over den næste Tagkrog lød der en Bestyrtelsens Mumlen fra den ventende Mængde; men Skrækken steg da Jean, der omtrent var naaet Halvvejen, næsten tabte sit Holdepunkt ved at en forrustet Tagkrog gik i Stykker. De opadvendte Ansigter blegnede af Angst; men den øvede Skiferdækker sikrede sig hurtigt en højere siddende Krog,

Opstigningen gik kun langsomt for sig. Klokken 3 om Eftermiddagen var Jean naaet til Taarnets øverste Spids, hvor Spiret begynder. Der bandt han først Fødderne fast til Spiret, surrede et Tov om Livet og begyndte saa sit første Arbejde — at male Fanen. Efter en halv Times Forløb istemte Mængden dernede Glædes- og Bifaldsraab: Spiret var igen smykket med de nationale Farver.

Men tilbage stod endnu at opfylde den vanskeligste Del af de overtagne Forpligtelser. Jean skulde sætte Vejrhanen paa. Atter to Fod højere, og, hvad der var det værste, paa den vandrette Korsstang af Stangjærn.

Nattens Mørke begyndte allerede at brede sit Slør. De nede paa Pladsen staaende Tilskuere kunde endnu kun svagt skimte Omridsene af en mørk Skikkelse. De Ventende grebes af en mere og mere uhyggelig Stemning. Hvor kunde den stakkels Mand vedblive at opholde sig deroppe? Han kunde jo dog ikke mere se at udføre sit Arbejde og svævede tilmed nu i større Fare end nogensinde.

Da viste der sig pludselig et mat Lys paa Taarnets Spids. Som forsynlig Arbejder havde Jean ikke forsømt at tage en lille Haandlygte med. Nu kunde man nede fra ikke se andet end dette svage Lys, der lignede en Stjærne. Den bekymrede Mængde begyndte at spredes. Jean fortsatte sit Arbejde.

* * *

Næste Morgen ved Daggry frembød der sig et forfærdeligt Syn for den lille Bys Indbyggere.

Jean Renard hang paa Taarnspidsen med Hovedet ned ad og med Fødderne i Tovene.

Den Ulykkelige havde tabt Ligevægten. I Faldet var hans Skødskind slaaet over saa at det tildækkede hans Ansigt. Han rørte sig ikke mere. Døden var sandsynlig allerede indtraadt for flere Timer siden.

Den om Ulykkestilfældet hurtigt underrettede Præst udtrykte sine Følelser paa en oprørende Maade.

„Aa, den Klodrian!" skreg Præsten. „Men det er da et Held, at Vejrhanen igen er paa sin Plads!"

Forbavsede Blikke rettede sig fra alle Sider paa den Mand, der ved Synet af en saadan Ulykke overhovedet kunde føle noget som Tilfredshed over en Vejrhane.

„Men Liget kan da ikke blive hængende deroppe", indvendte En uvillig; „man maa lade det hente ned."

„Ganske vist", sagde Præsten, „det maa ned, men hvem vil hente det?"

(Forts.)

„Ravnen"s Præmiegaade.

Af „36 Nnmre" udtrækkes 7, som efter eget „Valg" kan ombyttes med gode Gevinster.

Mel.: Og køre Vatten og køre Ved.

At „knække Nødder" er ganske rart,
gør selv Forsøg derpaa, min Kære —
Vi er det Første og det er klart,
at **se** det Andet monne være,
og **Fæ**, det er min sandten Numer tre,
det sidste er et **d**, et **r**, et **e**. —
Hæng i og gæt,
det er saa let,
kun tvende Ord Du skal udfinde.

Det Hele findes i København
og tæller 36 „Numre",
som hver for sig gør en vældig Gavn,
at sige, det er med at slumre.
Hvert Aar i Marts de vækkes efter Tur,
af deres rare, søde Mandagslur.
De „7" som staar
for Tur i Aar
forhaabentlig gaar ud af Numer.

Ved Vintertid Gade, Torv og Plads
med store svinske Bunker fyldes,
af snavset Sne, Mudder og Morads,
som disse „36" skyldes.
Og naar om Sommeren Kloakens Slam
forpester Luften, saa det er en Skam,
hvem tror man da
det stammer fra?
Gæt paa de samme „36".

Sligt kommer ikke af Pengetrang,
thi Fest der gi'es for Standspersoner,
en Æreport bygges, tænk en Gang,
som koster flere Tusind Kroner,
men klager Arbejdsløse deres Nød
og søger Hjælp til Brændsel og til Brød,
der svares: Gaa!
I skal nok faa
Huslejeskat og nye Kirker.

Nu har jeg sagt, hvad jeg sige vil,
og Gaadens Løsning har jeg lettet,
jeg sikkert nok kan mig glæde til
at Gaaden af Enhver er gættet.
Vi har dog først den rette Løsning, naar
de „36" i Opløsning gaar
og naar den Klat
vi ud faar sat,
da har en stor Gevinst vi vundet!

En Stump Fædrelandshistorie.

Det var i det berømmelige Volmerslag Anno 92. Kampen stod haardt mellem de Danske og Europæerne og Sejren hældede til de sidstes Side Da paa en Gang lød der et Raab fra oven, — alle saa til Vejrs, og se! et herligt straalende Dannebrog for af Sted i Luften, baaret frem af Interviews Luftstrømme og Smør Interesser. Og der lød en Stemme som gennem en uhyre Raaber:

Ved dette Tegn skal I sejre.

Da saa man en Ridder forrest i Striden. Hans Skjold var en flakt Adler, og for hvert Hug han uddelte blev der en Proces paadømt eller afvist. Han greb „Dannebrog" og svingede det over sit Hoved.

Paa samme Tid laa de Danskes, og forenede Sammensmælteres Erkebisp, Lars Dinesen, hensunken i inderlig Bøn. Der fortælles, at hver Gang han af Udmattelse lod Hænderne synke, da trængtes de Danske tilbage, naar han atter hævede dem til Vejrs, maatte Fjenderne fly.

Da ilede en Del Klerke og Undersammensmæltere til og understøttede hans Hænder, indtil Sejren foreløbig var vunden. Og medens Dannebrog vajede over det døde Morgenblad, lød det begejstret i et paa Tro og Love 11-Tusind-stemmigt Kor:

Fra Himlen er Du faldet,
Du Adlers Helligdom
did har Du o s. v.

Gevaltig frit efter Saxo.

Ærlig.

Mads: Ærlighed betaler sig altid.

Mikkel: Det har Du ikke ment før!

Mads: Jamen, kan Du huske den Hund jeg stjal i forrige Uge?

Mikkel: Javel!

Mads: I to Dage løb jeg omkring med den og vilde sælge den, tilsidst for en Krone, men Ingen vilde købe Bæstet, og saa til allersidst bragte jeg Hunden tilbage til sin Ejerinde, og den rare Dame blev saa glad for sin Moppe, at hun gav mig fem Kroner i Dusør.

Efter Forhøret.

Faderen: (stræng): Synes Du nu ikke, Vilhelm, at Løgn er en styg Last?

Vilhelm: Jo, Fa'er, det er ganske vist ikke pænt at lyve, men naar alt kommer til alt kender man ikke endnu noget bedre Middel til at klare sig, naar man ikke vil sige Sandheden.

Paa Ekserserpladsen.

Underofficeren (til Rekruterne): Hvis I ikke trækker Jeres Maver bedre ind saa skal jeg dunke Jer saadan med Geværkolben, at Kartoflerne fra i Middags flyver ud gennem Knaphullerne ligesom Sværmere!

Opdaget.

— Kære Kone, hvis jeg i Dag, forhindret ved uopsættelige Forretninger ikke kan komme hjem til Middag, saa sender jeg Dig et Telegram.

— For at spare Dig Ulejlighed og Udgifter har jeg allerede taget Telegrammet i Lommen paa Din Overfrakke.

En Vælger
til Borgerrepræsentationen.

Efter den gamle Recept.

15 Dele Sløvhed,
15 Dele Ligegladhed,
10 Dele Dovenskab,
10 Dele Fejghed,
25 Dele Underkuelse,
25 Dele Pjank og Tænken paa alt andet.
Udrøres og tages paa Valgdagen den 28de ds.
Til baade ud- og indvendig Brug.

Reaktion,
Læge.

Efter den ny Recept.

25 Dele Mandighed.
25 Dele Eftertanke,
25 Dele Virkelyst,
25 Dele Energi.
At tænke over og rette sig efter den 28.

Fremskridtet,
Dr. med., Kommunelæge.

Det overlades til Læserne selv at bedømme, hvilken af de to Recepter, „Ravnen" anbefaler.

Et tykt Slør, vævet af Uvidenhed og Fordom, hindrer overalt Menneskene i at se Erkendelsens Sol. Men Videnskaben borer et Hul og sønderriver Sløret.

Havde enhver frisindet Mand tiet, saa var der aldrig sket et Skridt til Bedring. Der gives Tider, hvor man maa tale offenligt, fordi Modtageligheden er der, og en saadan Tid synes den nuværende mig at være.

Schiller.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

Konkurrencen leve!

1. Sælger: Væs'go! Sedler til det ny Varelotteri! 2 Kr. 50 Øre Stk. Nu gaar 'en igen med den sjællandske Bondestands Sølvtøj! 3000 Kr. i Gevinst. Væs'go! *Ren Halm i Støvlerne.*

2. Sælger: Her kan De faa Sedler for 1 Kr. 50 Øre. 3200 Kr. i Gevinster. Papir for 1 Kr. Væs'artig. Træd indenfor. Døren er *aaben.*

Nr. 13.

RAVNEN

Søndag d. 26. Marts 1893.

Storkapitalisten.

— Her sætter De mig et Par Sølvpopler, der henne noget Guldregn, og saa forresten dygtig med Gyldenlakker og Kejser-Kroner.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Malle, Malle.

„Dannebrog“ gaar nu i Spænd
med den gamle Ploug,
faar tre nye Højremænd
paa Kommunesjov.
Der er en Hofjuveler,
en, som trykker Blad,
samt en vel bekendt Grosser'
i vor gode Stad.
Secher, Secher anbefaler Listen smukt,
Secher rækker Tunge ad sig sel',
Secher, Brækker, fik med alle Hensyn Bugt,
Secher, Secher, du er bleven fæl.

Nørrefælled skal nok væk,
meget ondt der sker,
ak, vor stakkels Lungesæk:
Svindsot (Militær),
med en slig Bacilleflok
gaar den sidste Stump
Sundhed her i Byen nok
i den Plougske Sump.
Nørrefælled, Blegdamsfælled I skal bort,
Sportsplads, Festplads, Smaafolks Tivoli;
Bahnson, Kayser volder nok vor By den Tort,
Minder, Friluft, Sundhed er forbi.

Slagterne med deres Lav
gik i Juel'ses Spor,
raske traske, Folk med Slav,
sang i Højrekor,
men saa siger Manicus,
at de skal slaas ned,
Landmænd skal ha'e Slagtehus
nu i deres Sted.
Slagter, agter Du paa Manicus Postyr?
Juel nu, Sul nu falde vil i Pris,
Hu ha, Du ska' slagtes ligesom en Tyr,
min Fejl, din Fejl, ja naturligvis!

Tænk, hvad der for nys er hændt,
stadig Sorg og Nød,
Vallø „Fattighus“ er brændt!
Sorgens Budskab lød.
Portneren om Livet tog
mangen gammel Mø,
hende af det Ildhav drog,
ingen monne dø,
men en Dame sagde skam til Portneren,
„husker De, hvem det er De ta'er paa?“
Snak ja, ak ja, hvem beskriver Rædselen,
mangen Kniplingsserk den fæle saa.

Den narrede Præst.

(Fortsat.)

„Det bliver Deres Sag, Hr. Pastor. Lad De hente Arbejdere fra Nabobyen, naar det ikke kan lade sig gøre paa anden Maade; det er jo aldeles ligegyldigt hvad de forlanger. Liget kan jo under ingen Omstændigheder blive oppe paa Spiret.“

At tilkalde Arbejdere fra Nabobyen — det var en dyr Historie, som maatte overvejes, og Præsten tøvede; men han maatte til Sidst give efter. Imidlertid var det blevet bekendt i den lille By, at Præsten havde drevet sin Gærrighed saa vidt, for at sætte igennem, at Vejrhanen blev sat op igen gratis. Hele Menigheden blev derover meget forbitret paa sin „Sjælesørger“.

I en Fart blev der foranstaltet en Indsamling til Fordel for Skifferdækkerens Efterladte og allerede den første Dag blev der overrakt hans Hustru henved hundrede Kroner. Det var jo ikke meget, men Indbyggerne havde givet efter Evne og de var ikke rige. En Mand var rejst til den nærmeste større By for at hente Haandværkere. Men der forlangte man 150 Kr., en Sum, som Præsten fandt latterlig overdreven.

Saa besluttede han den næste Dag, medens Liget altsaa endnu bestandig hang paa Spiret, at foranstalte en Sørgefest foran Kirkens i dette Øjemed med sort draperede Hovedindgang. Indsamlingen til Fordel for Skiferdækkerens Børn, saa ringe den end maatte blive, vilde dog nok indbringe Præsten et Honorar for Sørgetalen o. s. v. Og Præsten brændte af Begærlighed efter disse Penge. Andagtsfulde forenede hans Sognebørn deres fromme Bønner for Jean Renard med Præstens hykleriske Tale.

Men for at begrave Liget var det først og fremmest nødvendigt, at have det. Skiferdækkerens Medborgere viste denne Gang stor Bestemthed. De vilde have Liget ned, om de saa skulde tvinge Præsten til i egen Person, at klattre op paa Taarntaget for at hente det.

Da han traadte ud fra Kirken, saa han sig omgiven af en truende Mængde.

„Hr. Pastor, Liget maa ikke blive hængende; det vilde være en sand Skændsel!“

„Kære Venner, jeg er jo ganske af Eders Mening; hent det bare ned.“

„Det maa De selv gøre, da De vægrer Dem ved at betale andre for det.“ Og allerede skubbede de ivrigste, nogle Tilhængere af det kirkefjendtlige Parti, Præsten tilbage til Kirken.

Meget angst raabte nu Præsten:

„Det er rent umuligt! Jeg kan jo ikke klattre! Og paa Taarntage slet ikke! Jeg vil betale — jeg vil jo betale!“

„150 Kroner!“ lød det fra alle Sider. „Her er de to Haandværkere.“

Ved disse Ord pegede en af Hovedangriberne paa to i Nærheden staaende Skifferdækkere fra Nabobyen. Det var dem, der Dagen i Forvejen havde stillet den bekendte Fordring.

„Gaa bare til Værket, Folk, udbrød bønfaldende Præsten, „jeg betaler, hvad I forlanger“

„Men forud,“ tilføjede en af Skiferdækkerne og traadte nærmere, „og nu forlanger vi 300 Kr.

Præsten stirrede paa dem, som en Vanvittig. 300 Kroner, tre hundrede —!“ stønnede han.

„I Gaar var vi villige til at gøre det for det halve; i Morgen forlanger vi 400!“

„Uforskammethed!“ raabte Præsten. „De Mennesker er besat af Djævelen. 300 Kroner! Nej, det betaler jeg ikke; paa ingen Maade!“

„Det kommer ganske an paa Dem selv!“, bemærkede Skiferdækkeren og vendte sig til sin Kammerat.

„Kom,“ sagde han til denne. Vi spilder vor Tid her.“

Næppe havde de to Haandværkere lavet sig til at gaa, saa gjorde den forbitrede Befolkning igen Mine til at drive Præsten ind i Kirken og op paa Taarntaget. Angstsveden traadte ham denne Gang frem af alle Porer og han skreg:

„Kald Folkene tilbage, jeg vil betale!“

Haandværkerne kom tilbage.

„Som allerede sagt: Vi fordrer kontant Forudbetaling, bemærkede Ordføreren.

Præsten havde indset, at der ikke var anden Udvej for ham, end at gøre gode Miner til ethvert Forlangende. Han hentede Pengene og udbetalte dem under mange Suk mod Kvittering og i Vidners Overværelse til den ordførende Haandværker.

(Sluttes)

Der skal luftes ud.

Mel,: Se til Mollberg, Dansemester.

At der Foraar er i Luften
kan man godt fornemme,
Vaaren bringer Bud med Duften
af den blaa Viol,
Stærene sig føler hjemme,
fløjter nok saa glade;
foraarsklædte Folk sig bade
i den kære Sol.
Kræm'ren paany
Markisen lystig hejser,
Maleren kry
Patentstilladset rejser.
Snavset skruppes af Facaden,
flyder hen ad Gaden,
overalt i hele Staden
skal der luftes ud.

I de strenge Vinterdage
mange gik til Grunde,
Hungertyfus, Nød og Plage
blev dem en Ruin.
Selv blandt Kreatur man kunde
smitsom Sygdom finde,
derfor spærrede man inde
Høveder og Svin.
Selv Martin Koch
man maatte indespærre,
thi der var nok
lidt bagvendt ved den Herre.
Andre, som var slemt paa Potten,
kom jo i Kasjotten,
der var nemlig somathing rotten,
som sku' luftes ud.

Til de gamle vise Fædre,
det paa Tirsdag svier,
man har nemlig Mænd, som bedre,
være kan vor Tolk.
Jensen, Klausen, Wiinblad, Trier,
og tillige har man
Thomsen, Philipsen og Marstrand;
det er brave Folk.
Men faar man Kik
paa Ipsen og paa Hartmann
og Hammerich
dem furer i en Fart man,
de skal ej os mer dupere,
vi vil dem kassere,
Reaktionens Kavallere
skal s'gu luftes ud.

En Helgen.

Frit efter Verdens Gang.

Mel.: Komme hvo som komme vil.

Olaf, Kung i Norges Land,
var en Pryd blandt Fyrster,
kommanderede paa Stand
en Flok fæle Børster.
Olaf Kristen var i Sind,
Kristendommen vilde ind
i sit Folk han banke,
sikken herlig Tanke.

Han tog fat med Ild og Sværd,
døbte, saa det peb i
Tollene — la' bare vær';
tænk til Slut, Bekneb i
var han for det bare Vand
til at døbe i, min Sand-
ten; ja, det gik villig;
han var ikke billig.

Men Nordmændene blev ked
af disse Daabsgilder,
ønsked Olaf Pokker ned,
ned til — Nilens Kilder;
men han vilde ikke selv,
stridig var han som en Elv,
saa slog de ham ihjel da
og saa sa' han Farvel da.

Men nu! tænk i denne Tid,
midt i al vor Vælgen,
har Nordmændene med Flid,
faaet ham gjort til Helgen,
ned til Paven rejste En,
sa'e: Kong Olafs Helgenben
vil vi Fan'en hakke me'
ha' ind i Almanakke'ne.

Paven nikkede og sa'
ja, det ku' sgu passe,
— naa' lad gaa, vi kan jo ta'
ham i fjerde Klasse,
Sendebudet bukked saa
sig og kyssed Pavens Taa,
og gik sin Vej, mens Leo
sa': Hils derhjemme, Addeo!

Se! nu kan Nordmændene
ved Sankt Olaf sværge;
hvad kan vi, jo vi kan se
derpaa og os ærge;
jeg ku'e li' for min Person,
at ha' Lars til Skytspatron,
eller i en snæver Vending
at have Sankte Henning.

Lad os derfor danske Mænd,
midt i al vor Vælgen,
glemme ej, det var sgu Spænd
om vi fik en Helgen,
at faa en „kanon"isert,
kan vist ikke være svært,
vi har nok Personer,
og ogsaa nok Kanoner.

En Frem

Fra Gymnastikhuset

ids Idyl.

for Rigsdagsmænd.
(Frit efter Octavius Hansen.)

Opraab til Vælgerne.

De Repræsentanter, vi har for vor Byes
Kommune, det véd De jo nok,
de skulle nu her med det første fornyes.
Lad os møde frem da i Flok
og stemme paa Folk, vi kan være bekendt,
hvormed vi ad Aare kan vel være tjent.

Paa Raadstuen sidde de viseste Mænd
og drøfte vort Ve og vort Vel;
men naar der nu snart skal vælges igen,
saa vilde det være et Held,
om vi kunde lufte lidt ud deriblandt,
for der er lidt muggent derved — ikke sandt?

Paa Raadhuset hist den ærværdige Flok,
der snakker om Dit og om Dat.
Den snakker og snakker — det gaar som en Sok,
især naar de sætter i Skat.
Men det vilde være just ej til Fortræd,
om vi kunde faa os en Stemme dermed.

De sidder og drøfter alvorligt vor Byes
Brolægning, Asfalten og Gas;
de flot deler ud det elektriske Lys
til hver en betydelig Plads.
Men om der er skummelt og mørkt hos de smaa,
er Ting, de ej altid saa godt husker paa.

Og naar der om Vintr'en er Kulde og Nød,
er Hjælpen som oftest lidt sen;
og kommer man til dem og beder om Brød,
saa giver for Brød tidt de Sten —
de Kirkesten lystigt i Synet man faar,
i Læssevis er de leveret i Aar.

Se, derfor det kunde dog være saa rart,
om vi kunde der ta'e et Tag,
om vi kunde gi'e der og helst da lidt snart,
vor Stemme, vi med, i det Lag.
Det kan være godt nok med Kirker og Præst,
men Brød og saa Arbejde hver dog bedst!

Og derfor vil vi, som man kalder „de smaa",
nu vise, hvor vi ville hen.
Til Urnerne ville vi sluttede gaa,
vi vil have frem vore Mænd.
Thi er vi kun ringe og smaa i en Flok,
vi slutter os sammen, og saa er vi nok!

I Skolen.

Lærerinden: Hvorfor bliver de smaa Børn døbte?
Alice: For at de ikke skal blive Jøder.

Bladstil.

Ved den i Mandags af Politiet foretagne Smørundersøgelse blev der igen nappet tre Bønderkoner, som ikke havde den rigtige Vægt.

Tilfreds.

Fruen (ironisk): Det var da en nydelig Bjørn, Du kommer trækkende med i Aften.

Grosséreren: Det fornøjer mig a' — Du er tilfreds — lille Kone! Men — den har heller — ikke været billig!

De der kan, vil ikke,
De, der vil, kan ikke,
Og, ak, de fleste tør ikke,
— det er den halve Verdenshistorie!

Sorgelige Timer.

Lærerinden: Ja, der gives ogsaa sørgelige Timer; selv I, kære Børn, har sikkert, enhver paa sin Maade, allerede oplevet saadanne. Hvem kan nævne mig et Eksempel?

Jenny: Geografitimerne.

I Selskabet.

— Ja, De har ganske Ret, Kancelliraadinde Brasen er en dum opblæst Person, hun er Hovmoden selv! — Ah, Fru Kancelliraadinde, det var dejligt De kom, vi talte lige om Dem.

En praktisk Pige.

En Rejsende (til Kromandens Datter): Naar jeg betragter Deres Øjne, søde Anna, saa kan jeg slet ikke se mig mæt!

Anna: Det vilde ogsaa være meget ubehageligt for Fa'er.

I Skolen.

Læreren (resiterende): „Da bliver Kvinder til Hyæner!" Hvor forekommer det, Peter?

Peter: I de fineste Familier.

Bum!

— Om Dyrene har Forstand?" sagde Hans Mikkelsen, „ja, det tør jeg vædde paa! Forleden Dag lurede jeg i tre Timer paa en Grævling og da Bæstet omsider kom ud af sit Hul og jeg skød den, saa var det en stor Rotte.

I Kasernegaarden.

Løjtnanten (til en malproper Rekrut): Hvad hedder De?

Rekruten: Svane.

Løjtnanten: Hvorledes kommer De til den Trykfejl?

Stormklokken.

Mel.: For Frihed.

:,: Paa Tirsdag, paa Tirsdag,
for Alvor gaar det løs, :,:
vid det I Mænd, og støt det I Koner,
hører I ikke Stormklokkens Toner,
:,: Ding! Dang! :,:
de bryder gammel Døs.

:,: Hver Vælger, hver Vælger,
skal vækkes op til Mand :,:,
tænke som Mand og handle derefter,
sætte paa Sejren ud sine Kræfter;
:,: Ding, Dang! :,:
hør Varselsklokkens Klang.

:,: De Gamle, de Gamle,
i Stadens Chefskahyt, :,:
de skal helst bort, de var der for længe,
de har os kostet Tiden — og Penge,
:,: Ding, Dang :,:
der kimes imod nyt.

:,: Hvad nytter, hvad nytter,
os Løfterne, de gi'er :,:,
ej dog for Fattigmand de virker,
uden med Huslejeskat og Kirker,
:,: Ding, Dang, :,:
hør Klokken selv det si'er.

:,: Nej! væk med, blot væk med,
den gamle træge Flok :,:
Skam faar den Vælger, der bliver hjemme,
unddrager Fremskridtet sin Stemme,
:,: Ding, Dang, :,:
den Røst er sikker nok.

:,: Lad Højre, lad Højre
blot nøjes med, hvad de har :,:
op tropper Styrken de paa Tælling,
hver Vælger er der en gammel Kælling!
:,: Ding Dang :,:
en Nathue og Nar.

:,: Paa Tirsdag, paa Tirsdag
paa anden Vov det gaar :,:
saa skal det ses, at vi kan gøre
Fjenderne flade, myge og møre.
:,: Ding Dang, :,:
Saa ta'er vi fat i Aar.

Æresfølelsens Toppunkt.

Baronen: Hvad synes Du, Gamle, nu har den Satans Tøs, Blanca, igen faaet mig til at gaa i Vandet! Jeg har betalt hele hendes Gæld. Jeg er dog en stor Idiot!

Greven: Jeg frabeder mig slige Udtryk. Et Menneske der har den Ære at være min Ven, maa ikke højt betegnes som Idiot. Den der gør det, udfordrer jeg!

Skanker og Skoser.

Der paatænkes efter Sigende bragt i Handelen en nyere Udgave af den bekendte Bjørneborgermarsch.

Den begynder saaledes:

Sönar aff ett Folk, som blöt,
paa Kattrups Bud, for Winthers Bret', for Bruns
Fadæser Lytkens Kuller,
end err o. s. v.

*

Gott-fried och bevare mig for disse Journalister, si'er Lytken, de er hverken til at hugge eller stikke i.

*

Efter Forlydende har Assessor Kattrup i Sinde at søge om at faa sit Navn forandret til Klattrup. Vi anbefaler Andragendet; han er en Mand, der har vist, at han ikke klatter med det.

*

Tankesprog for Brandfolk.

Det er ikke godt at være her og der med Prinsesse Marie og Straalemester tillige.

*

La' rulle, Marie.

*

Kor af Brandfolk.

O! Du, Prins-Valdemar,
o! sikken en Viv, Du har.

*

Efter Forlydende har Prinsessen foræret hver af Brandstationerne sit Kontrafæ.

Som bekendt var der i Landsthinget Strid, om Kvindeseminariet skal ligge i Silkeborg eller Ribe. Først valgte det høje Thing Silkeborg, men ved 3. Behandling fik Ribe Fortrinnet. Ribevennerne havde fra Stiftsfysikus Kjær indhentet en af Borgmesteren bekræftet Erklæring om Byens Sundhedsforhold. I denne Erklæring hedder det ordret: „Henved 10 Procent af de Døde døer af Alderdomssvaghed."

„Ravnen" spørger:

Kæreste Kjær! Hvor gammelt skal et Lig være for at dø af Alderdomssvaghed?

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

Fra Guldkuren.

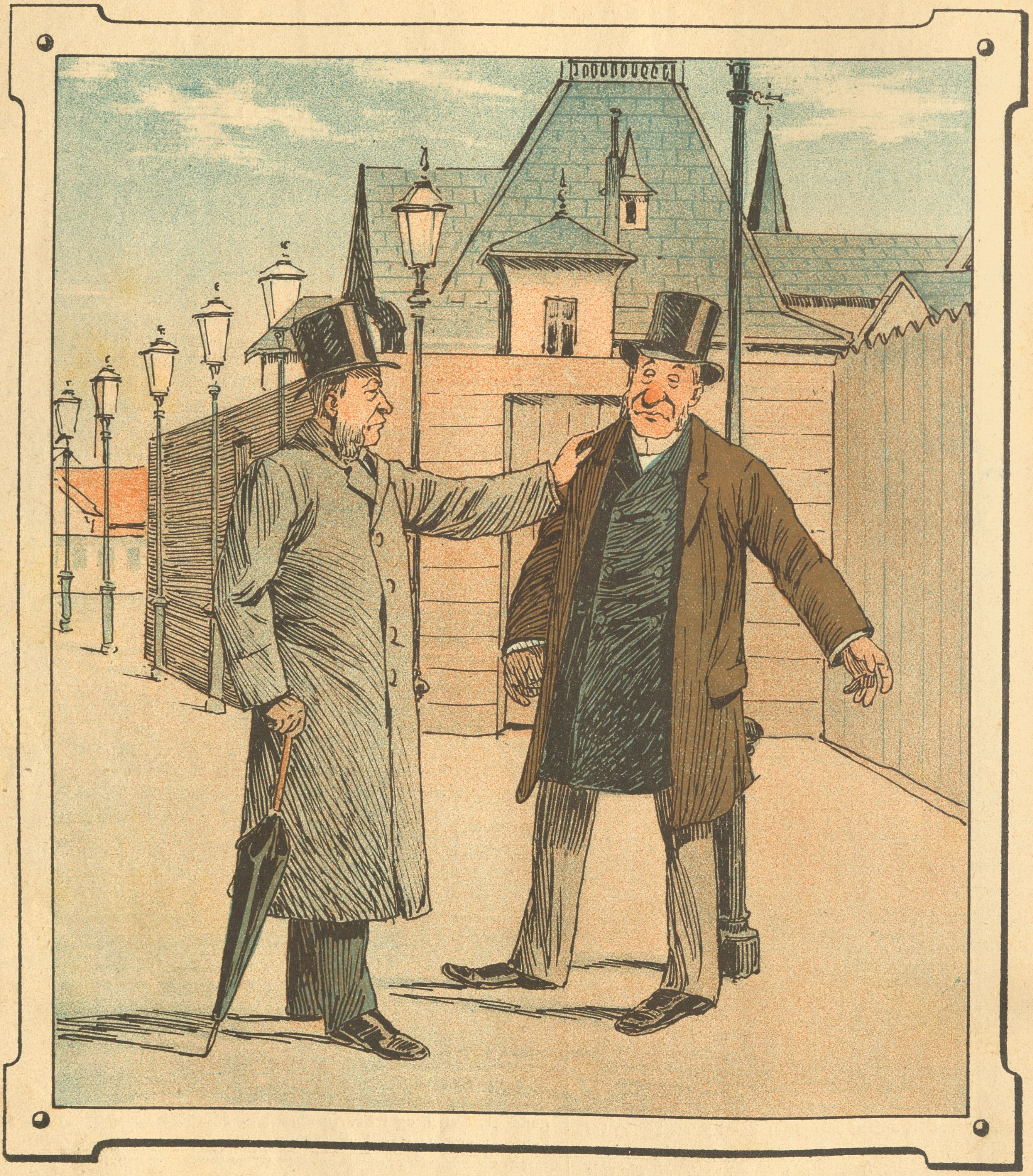

— Men Schrøder dog! Nu er Du jo fuld igen, og kommer dog lige fra Guldkuren.
— Ja, ser Du Sørensen. Jeg synes — jeg skylder mine Børn stadig at være dem et advarende Eksempel.

Nr. 14.

RAVNEN

Søndag d. 2. April 1893.

Astronomi.

Eksaminator: Hvor hurtig bevæger Jorden sig?

Eleven: Efter gammel Beregning kan man sove en almindelig Bjørn ud, medens den vender sig $^1/_2$ Omgang.

Eksaminator: Kan De efter en nyere Beregning sige mig, hvor langt der er fra vor Klode og til Maanen?

Eleven: Efter Sporvognskonduktør »Gamle Peter«s Beregning af $^6/_{12}92$, maa der være $12^1/_2$ Aars 18 à 20 Timers daglig Kørsel.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: I de gode gamle Tider.

I den kommunale Uge
har der været voldsom Leben i vor By,
Højre knaged i hver Fuge,
„Dannebrog" bag Højres Skørter krøb i Ly.
Kirker og Valgret og Lejeskatten,
Værktøjsindløsning, Snekørsel, Flæsk,
piner de Borgermænd hele Natten,
og om Dagen Pressen gi'er Kommunen Tæ'sk.

Der blev lavet „Borgerliste",
Neiendam var ikke vid're sukkersød,
og de mange Gæster vidste
ej hvem der var Vært og som til Huse bød.
Leffland han lesled, mens paa det tørre,
Olsen og Arntzen og Hein straks sprang,
Neiendam færdig med seks og fyrre,
Mødet sluttede med socialistisk Sang.

Fanden som bekendt har Hale
Horn i Panden og paa sine Fingre Klør,
men Missionens raske Ka'le,
laver nu, hvad han har haft Patent paa før;
Folk, som i Forvejen er lidt skøre,
bliver besat af den onde Aand,
Haffstrøm kan gode Beviser føre,
om de Folk, der gaar i Becks, den Ledesbaand.

Til den nationale Scenes
Genoprejsning har vi faaet en Kommission,
hvor Grev Friis med Klavs forenes,
Scharling og Borchsenius som en Person.
Tænk Dem en Klavs som skal dømme Smagen,
se paa Balletten, jo den er ren,
hertil vi hidtil ej har kendt Magen,
men den Ridder Klavs har god Forstand paa Ben.

Jensen, Klausen, Trier Leve,
Marstrand, Philipsen og Thomsen højt Hurra!
de vor gamle By befrier
for den gamle Slendrian, gid de maa ha'e
Held med at tumle selv Raadets Kayser.
og bringe Liv, hvor man forhen sov,
saa, naar hvert Aar 6 à 7 Mand rejser,
København tilsidst kan bygge Land med Lov.

Den narrede Præst.

(Sluttet.)

Næppe var Udbetalingen sket, saa ønskede Haandværkeren først at tale med Bestyreren af Understøttelsesfonden for Renards Efterladte. Han var i Nærheden. Til Præstens og alles store Forbavselse udbetalte Haandværkeren Halvdelen af de modtagne Penge som Bidrag til Understøttelsesfonden og lod sig give Kvittering for Beløbet. Resten delte han lige med sin Kammerat.

„Og nu til Værket!" udbrød han. De Omstaaende havde behøvet nogen Tid til at komme sig af deres Forbavselse over dette synlige Bevis paa godt Kammeratskab. Men nu gav deres Følelser sig Luft med pludselig Magt. Med uhyre Bifald og med de varmeste Haandtryk blev de fremmede Haandværkere belønnet af Mængden, indtil de under Leveraab forsvandt gennem Taarndøren.

Kun en af alle havde ikke taget Del i den almindelige Jubel. Det var Præsten. Som en straffet Synder havde han beskæmmet sneget sig bort i det Øjeblik, da han mærkede, i hvilket Øjemed den fremmede Haandværker vilde tale med Understøttelsesfondens Bestyrer. Paa samme Tid som de fremmede Skiferdækkere traadte ind i Taarnets Indre, forsvandt Præsten under en Del af den støjende Mængdes Haanlatter i Præsteboligen.

Skiferdækkerne kom snart tilsyne, krybende ud fra en Luge i Taarntaget og steg hurtig ad Stigen op til Spiret. Da de var naaet derop, tøvede de en Tid, overvejende hvad de skulde gøre, idet de med forundrede Blikke betragtede Liget, hvis Ansigt ogsaa var skjult for dem. Nede paa Pladsen herskede nu dyb Tavshed. Opmærksomt fulgte man derfra enhver af deres Haandbevægelser. Nu trak en af Skiferdækkerne en Kniv op af Lommen og overskar et af Tovene, i hvilket Liget hang, saa et til, og nu — — Men hvad er det? Sikrede man sig da ikke først Liget? spurte hver i Mængden sig selv.

Men da skar Kniven allerede ogsaa i det tredie Tov. Raabet „Giv Agt!" lød ned, Kniven skar igennem og det nu frigjorte Lig styrtede ned. Mængden udstødte et hundredstemmigt Skrig af Forfærdelse. Liget faldt med et dumpt Brag ned paa Jorden, foer et Stykke i Vejretf faldt ned igen og blev efter nogle lettere Bevægelser liggende lidt borte.

„Uh!" udbrød man paany, da det anden Gang slog mod Brostenene. „Den stakkels Renard!"

„Her er han!" raabte nu en Mand, der banede sig Vej gennem Mængden.

„Jean Renard!" lød det forbavsede Raab først fra en, saa fra flere af den forsamlede Mængde.

* * *

Det var virkelig Jean. Han forklarede med faa Ord, at han havde spillet Præsten et Puds, fordi denne saa uforskammet havde trykket Betalingen ned. Efter at han havde tilendebragt sit Arbejde oppe paa Taarntaget, var han klatret ned, havde afført sig sit Arbejdstøj og udstoppet det til en Straamand. Saa var han igen steget op paa Taget og havde hængt Straamanden op.

Jean betalte de til hans Familie indsamlede Penge tilbage. Men hans Kammerater fra Nabobyen, der var meget fornøjede over Affærens uventede Forløb, var ikke til at bevæge til at tage deres ydede Bidrag tilbage. Jean maatte love dem at anvende Pengene til sin Familles Vel.

* * *

Men dermed var Sagen endnu ikke afgjort.

„Jeg har foranstaltet den Fyr en Sørgefest af første Klasse", sagde Præsten, „og det skal han bløde for".

Han indgav altsaa en Klage mod Skiferdækkeren, der selvfølgelig nægtede at betale.

„Jeg har ikke forlangt Deres Ligtale, Hr. Pastor."

„Det sker overhovedet ikke, at nogen selv forlanger Ligtale, og dog holdes den altid. Man ansaa Dem for død —"

„Men lykkeligvis var jeg det ikke; men under alle Omstændigheder er det aldrig den Døde, der betaler. Send De Deres Regning til mine Arvinger."

„Til Deres Arvinger! De har jo ingen, eftersom De ikke er død."

„Men hvad skulde egenlig den Ligtale gøre godt for?"

„Hvad den skulde gøre godt for? Ulykfalige! Jeg har bedet for Deres Sjæls Frelse!"

„For min Sjæls Frelse! — Bed De for Deres egen Sjæls Frelse, thi om jeg har en, det er endnu usikkert."

„Kætter!" snærrede Præsten.

„Sagen er vanskelig", erklærede Fredsdommeren og afsagde følgende Dom:

„I Betragtning af, at Jean Renard har narret Præsten men dog først blev uforsvarligt udbyttet af denne;

I Betragtning af, at det lige saa vel er Præsternes Hværv at bede for Sjælenes Frelse, som det hører til Skiferdækkernes Fag at anbringe Vejrhaner paa Taarnspir;

Endvidere i Betragtning af, at Skiferdækkeren lige saa lidt kunde genopsætte en Vejrhane, der ikke var falden ned, som Præsten formaaede at bede for en Sjæl, der ikke svævede i Fare;

Og endelig i Betragtning af, at Jean Renard paastaar, at han ikke har nogen Sjæl og derfor heller ikke har hast Trang til Præstens Bøn — kendes for Ret:

Præstens Klage afvises og han idømmes Sagens Omkostninger.

Lidt Astronomi.

Astronomerne sige, at Solens Overflade er grynet. Jeg mener, at den ligner mere Nyboders Brolægning.

Hvad giver det bedste Billede?

*

Saturn har allerede længe været gammel og svag. I Mands Minde har han baaret Mavebælte.

Naar Munden løber.

Se bare Olga, hvor forsømt dette Hus er: Værten lader aldrig reparere. Jeg vilde virkelig skamme mig, hvis der kom et anstændigt Besøg til mig.

Tvivl.

Søndagsjægeren (der langt om længe har skudt en Hare): Se saa! Det maa være nok for i Dag! For hvis jeg skyder en til, saa tror Mutter, at jeg har købt dem hos Vildthandleren!

Glædeligt Nytaar.

Kusken: Hvad fik De i Nytaarsgave af hendes Naade?

Kammerjomfruen: En voldsom Lussing? Gaa ikke ind, Peter, ellers faar De samme Konfekt!

Herren: Det var da godt vi holder, at jeg kan komme ud og strække Benene.

Damen (der har været meget generet af hans lange Ben): Det er ikke nødvendigt, de ere lange nok i Forvejen.

— Vil Du kysse mig? — Gæt. — Du vil ikke? — Gæt om? — Du vil? — Hvor kunde Du dog gætte det.

Den 28. Marts.

Mel.: Stakkels Hanne.

Der var atter Sjov i Gaden,
Borgervalg i Hovedstaden.
Højres gamle Rystepinde,
som sig ellers holder inde,
glemte Podogra og Gigten,
thi de opfyldt var af „Pligten";
ej de turde blive hjemme,
ud de maatte for at stemme.

Hver en gammel sølle Kryster
ved at Højres Grundvold ryster,
og som Støtter de sig stiller
for vort Samfunds raadne Piller.
Disse Orme helst vil være
i forpestet Atmosfære —
der skal Luft til og det gamle
med et Bras vil sammen ramle.

Paa vor Bys Vel gnaver som Mus,
oppe paa vort Raad- og Domhus,
nogle gamle graa Parykker,
vrantne og med sære Nykker.
Intet Under, Folk var kede
af den gamle Muserede;
syv af disse Kavallere'
skulde nemlig afmarschere.

Derfor var der Sjov i Gaden
Liv og Fut i Hovedstaden,
man de gamle vise Fædre
vilde bytte om med bedre,
ej man ynder Mænd som virker
for at skaffe flere Kirker, —
som vil lægge Skat paa Lejen
og vor Valgret ha' a' Vejen.

Mænd som ligefrem sig gasser
ved at lave Losseplådser,
Se engang hen til vort Grønttorv,
er det ej et ganske kønt Torv?
Sikken Smag, jo den er rar den,
og saa har vi Boulevarden —
Bule var den, sidst jeg saa den,
fuld af Snav og Mudder laa den.

Dagen gik og Valget endte
paa dets Udfald var man spændte,
men der Røre blev i Lejren,
da vi modtog Bud om Sejren.
— Vaagn nu op I Nikkedukker
og gnid Søvnen af Jer' Glugger.
Sov ej længer — I bør huske,
vi har Mænd som kan Jer ruske.

Fromt Ønske.

— Fader, bare vi havde saadan en tyk Hud som Elefanterne.
— Hvorfor det min Dreng?
— Aa, du for Moders Skyld, og jeg for Lærerens.

Forsigtighed.

— Kære Nancy, hvis Du vil overraske mig med en Fødselsdagspræsent, saa gør mig den Tjeneste at indrette det saaledes, at jeg ikke behøver at betale Regningen førend om et halvt Aar.

Aprilsvise.

Nu er det April,
Solen med sit Smil
glæder Unges og de Gamles Hjærter.
Hvilket Trylleri!
Naar man blot var fri
dog for de velsignede Koncerter!

Hvor de myldre frem!
den er snart for slem,
thi den gaar dog næsten over Grænsen,
naar Sir Fallesen
lystigt gaar i Spænd
til Koncertdiner med Johan Svendsen.

Og saa se de smaa
Pigebørn, der gaa
fra Konservatoriet og Skolen,
som i samme nu —
uh, det er en Gru!
vise vil, de stryge kan Violen.

De Violer, som
hist paa Marken kom,
huer os dog bedre mange Gange;
og vi lytte vil
langt, langt heller til
Lærkens glade, foraarsfriske Sange.

Og det Blomsterfelt
under Himlens Telt,
som nu myldrer frem i Mark og Moser,
hvidt og gult og grønt,
er vel nok saa skjønt
som de udenlandske Virtuoser.

Derfor gaar vor Vej,
sikkert heller ej
mod beklumrede Koncertlokaler.
Solen sendte Bud,
derfor vil vi ud,
hvor Naturen frejdigt til os taler!

I Restaurationen.

Gæsten (efter forgæves Anstrængelser for at tygge den serverede stegte Due): Opvarter, er denne Due maaske en af dem, som Noah lod flyve ud fra Arken for at søge Land?

Hm!

Herren: Deres Pige er vist meget ordenselskende?

Damen: Ja—a, det er hun. Hvert Øjeblik ser hun til Spejlet, om det endnu er rent.

Paa Ægteskabskontoret.

Mægleren: Men hvorfor har De saa meget mod det smukke Parti?

Herren: Fordi jeg af Princip kun gifter mig af Kærlighed — og selv da ikke under 20,000 Kroners Medgift!

Stille-Ugebetragtninger.

Som bekendt er vi jo i den stille Uge,
hvor hver enkelt Dag har sit bestemte Navn;
Folk de holder hjemme sig ved Disk og Duge,
og Artisterne gør næsten ingen Gavn;
kun politiske Artister har man set paa,
men det var i Forvejen, man jo beredt paa,
Secher viste Palmesøndag sig for Vennerne,
kom dog ej til at staa med Palmerne i Hænderne.

Mandagen var blaa, thi i det blaa man fabled'
under „Dannebrog", som yderst sjældent før,
grumt de slemme Fjender man i Flok nedsabled'
det kan hænd' sig, at man ga' den med Humør;
hvide Tirsdag bar sit Navn saa godt som nogen,
Skrækkens hvideste Gespenster gjorde vaagen,
og man hastede til Valg paa Sechers Side,
medens Kinderne de var af Angsten hvide.

Aske Onsdag den er hell'get Sæk og Aske;
det er noget, som enhver og alle ved;
derfor „Secherne" sørgmodig saas at traske,
op og ned og ned og op og op og ned;
thi „Skær'"torsdagen den oprandt ej saa straalende, som ventet var efter den megen Skraalen;
man var traadt og det alvorligt over Tæerne,
og kun daarligt havde man skam klaret Skær'erne.

Slet Selskab.

Assessoren: For Fremtiden bør De dog holde Dem fra slet Selskab.

Anklagede: Det skal jeg. Hr. Assessoren skal ikke se mig igen saasnart.

Godt Svar.

Lapsen: Hvorfor har du faaet saadan en kort Næse.

Bondedrengen: Fordi jeg ikke skulde stikke den i andre Folks Sager.

Paa Ægteskabskontoret.

— Jeg har fundet en ung Dame, hun er smuk, elskværdig, dannet — —

— Jeg beder, gaa dog til Sagen.

Kong Salomon og Jørgen Hattemager.

Faderen: Hvad hyler Du for, Dreng?

Sønnen: Jeg slog min Finger med Hammeren.

Faderen: Er det noget at græde for? Hører Du mig tude, naar jeg slaar min Finger?

Sønnen: Men saa bander Du, og det maa jeg ikke.

Fra Eksamen.

Professoren: Hvorfra faa vi især vore Risgryn?

Eksaminanden: tier.

Professs.: Kender de da ikke Carolina? (Landskab i Nordamerika, hvorfra der udføres megen Ris.)

Eksamin.: Carolina! Ih, kender Professoren ogsaa hende; hun er en meget vakker ung Pige.

Gækkebreve.

Som sædvanligt har „Ravnen“ udsendt adskillige smaa Gækkevers til nogle af sine gode Venner. For dem, det kan interessere, er herved nogle Stykker af dem.

Til en bekendt Smørmand.

En lille Blomst, jeg sender Dig
men ingen Smørblomst, nej,
det er en Gæk, og tro Du mig
den føler sig hjemme hos Dig.

Til en ligesaa bekendt Bogtrykker.

Jeg sender Dig en Gæk,
ej „Tro og Love“ smykke den,
gem eller kast den væk
men Du maa ikke „trykke“ den.

Til en ikke mindre bekendt fed Redaktør.

Jeg sender Dig en Blomst, en Gæk
paa Eng den første,
men af I to, o! Skræk
er Du den største.

Til en heller ikke helt ukendt Sammensmælter dito.

Stik Næsen i Blomstens „Becher“.
og lugt hvor Du hør til, S.....
— blandt Gækker.

Af Mangel paa Plads skal vi nøjes med at aftrykke det ovennævnte Firkløver.

Dreven.

Gæsten: Hr. Vært, bevis mig den Tjeneste at have det Beløb, jeg skylder Dem, i Erindring, til jeg kommer igen.

Værten: Gærne. Jeg kan jo skrive det med Kridt her paa Døren. Jeg husker nemlig daarligt.

Gæsten: Men saa kan jo enhver læse, at jeg skylder Dem Penge.

Værten: Det er ogsaa sandt. Men — laan mig Deres Overfrakke, saa hænger jeg den over det skrevne, og ingen Uvedkommende kan læse det.

Ved Paraden.

— 66, er De gal? De møder til Parade og mangler en Knap. — Korporal, noter, 66 møder halvnøgen til Parade.

Hvorfor mon?

En Mand, der ikke levede særlig lykkelig i sit Ægteskab, hængte sig i et Træ i sin Have. Da hans Hustru søgte Trøst hos Naboersken, som heller ikke stod paa særlig god Fod med sin Mand, sagde denne kun:

Forær mig dog en Pode af det Træ, gode Naboerske.

— Jeg forstaar ikke, Per Jensen, hvorfor De nu efter 25 Aars Ægteskab vil skilles fra Deres Hustru.

— Synes Hr. Pastoren ikke det er længe nok.

Hvorfor kalder man den Lille „Tyv“ og den Store „Kleptoman“?

Fordi den Lille er fattig, medens den Store har Penge og Indflydelse.

*

Logik er Lidenskabens Kontrarevolution.

*

Klassekampen er et Barn af den praktiske Kærlighed til Næsten.

*

Enhver social Bevægelse er en Kamp for Tilværelsen, kun Udvandringen er en Kamp for Fraværelsen.

*

Af to Ægtefæller der kives er den al Tid den mest skyldige, der har mest at udsætte paa den anden.

*

Ægteskabet er Kærlighedens Sparekasse.

*

„Bare ikke forknyt!“ sa'e Juristen ved Eksamen — saa dumpede han.

*

„Mands Tale er ingen Tale,“ sa'e Madam Rasmussen, hun pryglede sin Mand.

*

„Den Realisme ka' jeg nok li'e!“ sa'e en lille Frøken, da Realskolens Lærer kyssede hende.

*

„Nu dages det!“ sa'e Bumlesen, da han forlod Knejpen.

*

„Mennesket er den ypperste Skabning, Naturens Mesterstykke.“ Dette Dogma som man ikke sjælden støder paa, er slet ikke ilde, naar blot ikke Mennesket selv havde lavet det.

Ingen Kunst.

En ung, smuk Dyrtæmmerske produserer sig i Løveburet. Den store Løve „Nero“ tager kælent et Stykke Sukker af hendes Mund.

En Tilskuer: Det er ingen Kunst! Det kan jeg ogsaa gøre!

Dyrt.: Hvorledes —?

Tilskueren: Ja, lige saa godt som Løven!

Nyt Abonnement paa „Ravnen“
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN“
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

Efter Rigsdagens Hjemsendelse.

Bojsen gav, *Jakob* tog, *Estrups* Navn være lovet!

Nr. 15.

RAVNEN

Søndag d. 9. April 1893.

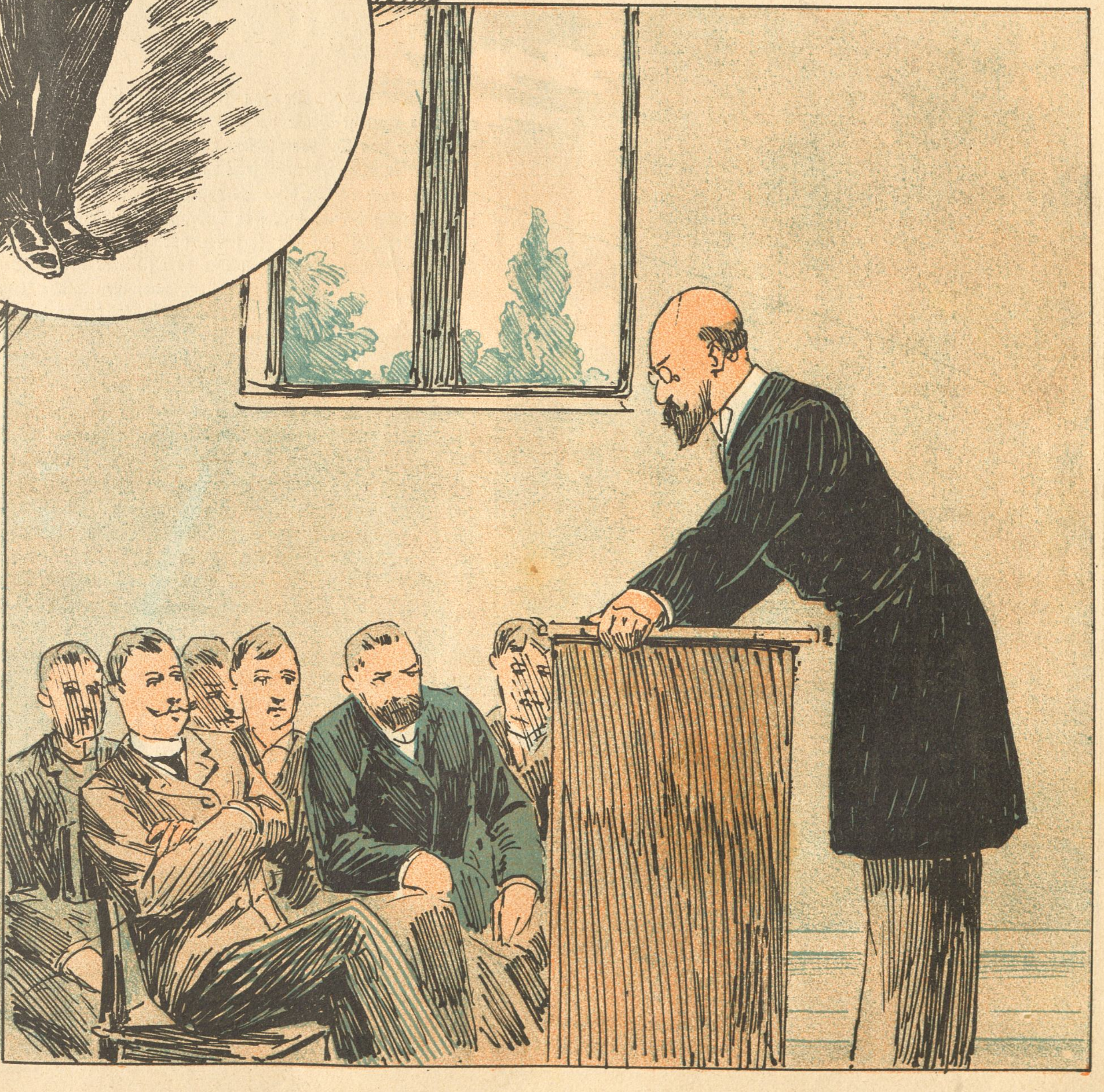

— Iøvrigt skal man ingenlunde, mine Herrer, lade Haant om Religionens Betydning. Den kan ofte have saa højst beroligende Indflydelse — jeg vil sige, som f. Eks. Bromkalium.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Min Laterna magica.

Ole Gottfried slap da ud,
soned' Ryders Brøde,
kækt han stod for Skab og Skud
og for Fængselsføde,
Journalister Gilde holdt,
der sad lille Ole stolt,
drak som Lytkens Bane,
Øl af gammel Vane.

Sammensmælterne har svedt
over Ret og Lands Lov,
men fik ikke makket ret
ordinær Finanslov.
Lars med Sleven skummede,
Bojsen stod og brummede,
Danneskjold sig lapsed,
Matzen gik og snapsed.

Frøken Møllers Dydighed,
grænsed til Askese,
hun var for Mandhaftighed
kendt i vide Kredse,
Pælen sad i hendes Kød,
det blev stakkels Volmers Død,
vi i Forslag bringe
Ingen Kødet tvinge.

A. C. Larsen er maaske
som Je. K. sa'e vittig,
bævrende Aal i Gelée,
men han er skam flittig,
grunder i den gamle Bog
Biblen og gør Verden klog
paa dens Poesier,
Bæv og Jødepi'er.

Paasken svandt den var ret køn,
Folk sig kunde sole,
gik, da Skoven ej var grøn,
paa vor Frihavns Mole,
Frederiksberg og Sommerlyst,
nogle ogsaa tog en Dyst
i Zoologisk Hjørne,
med de slemme Bjørne.

Kaffesladder.

Fru Skade: De kan tænke Dem til, min Kære, jeg drømte i Nat, at Skade var bleven valgt til Borgerrepræsentant, og jeg sad paa Tilhørerpladsen og stenograferede hans Tale lige som de kvindelige Stenografer i Landsthinget, der ikke maa komme i Selskab med de mandlige Stenografer, for det ka' vi ikke ha'e i en ordenlig Forretning, si'er Liebe, hvad der vist morede Kronprinsen kosteligt da han forleden var i Landsthinget og hørte Oktavius Hansen og Knudsen rive de ny Kirker ned saa grundigt, at de maaske aldrig bliver bygget op, naa, men Skade debuterede da med at forlange Mad til Skolebørnene, for det er det vigtigste, sa'e han. Uden Øl og Mad er Helten ingenting, si'er Wessel — om Vett si'er det samme, ved jeg ikke, men det kan nu ogsaa være lige fedt, for det er li'egodt Wessel der forstaar sig paa Levemaade hvad han noksom har bevist i sin Tragedie, hvor Kærligheden nok kan undvære Strømper, men gule Ærter, det skal der til, og jeg kan ogsaa tydelig huske, at Skade og jeg blev forlovet paa røget Svineho'ede og Grønlangkaal, saa jeg kan da nok forstaa, at skal Kærligheden ha'e noget solidt i Brødposen at staa imod med saa er det endnu mere nødvendigt at Skolebørnene faar noget for Tanden, inden de kan faa Appetit til den aandelige Føde, for ellers skriger Tarmene højere end nogen Pærepranger og saa kan Læreren eller Lærerinden gærne pakke ind baade med Luthers lille og med Skriftstederne og Salmerne og Fædrelandshistorie og Geografi og det hele, for Børnenes Tarme bliver dog ved med deres. „Vi vil ha'e Mad!“ Men som Skade sa'e, det er ubegribeligt, at en Borgerrepræsentation, der i sin Midte tæller to Koch'e, en Slagter, og en Høker, ikke at tale om en gammel Kayser og en vælnæret Munck, og som oven i Købet har en hel Øllgaard til Raadighed, ikke kan lave den Smule Mad til Børnene, og Assessor Ipsen er da ellers meget flink til at servere sød Suppe for Borgmestrene, og Ris som Bagværk til de fattige Børn, ligesom Gjødesen klarer sig temmelig godt med Grøden og Vællingen, selv om den somme Tider „brænder lidt paa“ for ham, og Høker Petersen har da vist, at han kan lave en „Frikadelle“ der er ligefrem storartet! Naar man saa betænker, at Oberstløjtnant Sommerfeldt er svært med paa Labskowsen og at der desuden er en Mængde Hoveder som tilbørligt behandlede vilde blive glimrende i en Omgivelse af Laurbærblade saa maa man give Skade Ret i, at

er der Nogen der laver en god Skesuld Mad, saa er det Borgerrepræsentationen! Den kan lave ægte forloren Valglov-Skildpadde paa kommunale Kalveho'eder og Huslejeskat-Ragout med skarp Saus, og til Konfirmationen anbefales Kransekager saa høje som Kirketaarne, — men saa maa De vide, at bedst som Skade talte og Formand Koch dundrede i Bordet med sin Kødhammer — for han gaar jo ikke med Klokke paa, saadan som Liebe og Høgsbro og andre Formænd — saa vaagnede jeg. Midt i Sovekamret stod Skade og hamrede løs med Stokken i Bordet og raabte: „Mutter! Oppositionen har sejret! Hurra!" og saa blev han ved: „Ser Du, Mutter! Nu ta'er vi dem hvert Aar fra Fløjen af! 6 Mand ad Gangen, min Pige, og sætter Oppositionsmænd ind i Stedet for. Og naar saa det ny Raadhus er færdigt saa har ogsaa Oppositionen Flertal i Borgerrepræsentationen og flytter ind med fuld Musik, og saa siger Tante Koch og Tante Kayser og alle de andre gamle Borgertanter: Tak for Kaffe.

Sammensmelterne synger.

Mel. af „De danske i Paris.

Paa Hjemmets Kyst, ved fjærne Strand
hvorhen vi vore Fødder sætter,
vi glemmer ej Forligets Mand,
hans travle Dag, hans bittre Nætter,
med Vemod mindes vil vi Lars,
imedens Taaren Øjet væder,
hans Kamp den sidste Dag i Mar's. —
Danmark! — ham følge Held og Hæder.

Paa Valen han som slagen laa
og ved hans Side Bojsen dratted,
vildt Lars omkring sig harmfuld saa,
som om ej Sagen ret han fatted'
han — Lars — den lille, store Mand,
det hele Højres Stedfortræder,
som slagen. Sorgfuld klager han:
Danmark! — hvor blev min Held og Hæder.

Hvad blev Forliget til? et Pust
i Sivet — — kun et Spild af Kræfter;
man tror sig sejrende, og just
som Sejren bli'er, blier Glæden efter;
men vores Sejr blev Nederlag;
Forliget mere Brød ej æder;
tabt, Bojsen, er vor Livsens Sag,
og med den al vor Held og Hæder.

Paa Operaprøven.

Kapelmesteren: Dybere, meget dybere, Hr Krabbe! Det forslaar endnu ikke!

Sangeren: Undskyld! Jeg er ikke Bugtaler!

I Restauranten.

En yngre Opvarter løber i Hastværket mod en ældre, der gnaven udbryder: Klodrian!

— Undskyld, Hr. Kollega!

Proklamationen.

Ved et Tilfælde ser vi os i Stand til at kunne aftrykke den Proklamation, som af Lars Dinesen var forfattet og bestemt til at oplæses for Sammensmæltnings-Tropperne, naar Forliget forelaa som Kendsgærning. Desværre fik han jo ingen Brug for den.

Her er den:

Brave!

I har gjort Eders Pligt. Fædrelandet takker Eder.

Da det kneb, kneb I ikke ud. Under Eders Høvedsmand, den store Bojsen, stod I fast som Helte, og hældte — hængte, vilde jeg sige, ikke med Hovedet — i Flertal Høvederne. Eders Hjerter slog for Forliget, og paa Eders Læber var de udødelige Ord af vor store Holberre: Gak hen og forliges, I Skavhalse. Derfor! Tak! Tak! I Brave, og Tak endnu en Gang, og tak saa blot af og drag hjem til Eders stille Fred, indtil til Oktober Krigstrompeten atter gjalder og kalder Eder til fornyede Anstrængelser.

Indtil da: Lev vel! og hils Eders Koner og Børn.

Lars Dinesen.
Roi.

For Afskriftens Rigtighed garanterer

„Ravnen".

Avertissementer.

Paa Grund af Konens Sygdom søges straks en anden eller en Pige i Maanedsvis.

☼

En fornem Herre med et sundt Udseende kan faa Plads, som „den helbredede Patient" i en Læges Venteværelse.

Hjærtesuk i Brummen.

— Det hedder altid: „Verden vil bedrages," men saa snart man bare forsøger det en lille Smule — — bums! saa er man nappet!

Ikke umuligt.

Familien A. møder paa Gaden B.

B. Hvor skal I hen?

A. Vi er paa Hjemvejen efter et Besøg i Loppecirkus.

B. Ja saa! Der traf I vel en Mængde gamle Bekendte

Dommeren: Naar er De født?

Tyven: tier.

Dommeren: Naar indtræffer Deres Fødselsdag.

Tyven: Hvorfor vil De vide det. Hr. Dommeren giver mig dog sikkert ingen Present.

Kærlighedsmaaler.

— Karl, jeg er bange, du ikke mer elsker mig.

— Hvor kan Du dog sige det?

— Jo, før brugte Du saa lang Tid, naar Du skulde knappe mine Handsker, nu derimod er Du straks færdig.

Ikke Tid.

Konen: Men saa lad mig dog tale ud, Petersen!
Manden: Nej, Kære, det har jeg ikke Tid til. Jeg skal rejse i Overmorgen!

Beroligende.

— Hvor bor den Tandlæge, som kan trække Tænder smertefrit ud?
— Aa, gaa bare om Hjørnet, saa kan De høre Patienterne skrige oppe hos ham.

Det første socialdemokratiske Møde i Sundby.

I „Røde Løve" i Strandborg samles den lille Bys socialdemokratiske Arbejdere hver Onsdag Aften. Man diskuterer de forskælligste Temaer og Underholdningen staar altid højt over Spidsborgernes Ølpassiar.

Det var en Novemberaften i Fjor. I nogle Uger havde man særlig beskæftiget sig med Agitationen i de omliggende Landsbyer. Der havde allerede været afholdt Møder i forskællige Byer og det gode Resultat begejstrede Partifællerne i Strandborg til den livligste Virksomhed. Der maatte ikke gives en Landsby i hele Omegnen, uden at den inden Aarets Udgang havde haft sit socialdemokratiske Møde!

I den kommende Uge skulde der efter Bestemmelsen indbydes til et Møde i Sundby, en Times Vej fra Strandborg. Straks efter Fyraften den nævnte Dag var Snedker Holm og Former Dahl vandrede til Sundby for at leje Salen i Gæstgivergaarden „Rosen" det eneste Lokale, der egnede sig til Mødet. Hvert Øjeblik kunde man vente dem tilbage. Man vidste, at det ikke just var nogen let Sag at naa Maalet i Sundby, hvis Befolkning udelukkende bestod af Landboere, thi i mange Miles Omkreds gaves der ingen mere sammensvoren Treenighed mod Socialdemokratiet end Præsten, Sognefogden og Skolelæreren i Sundby. De i „Røde Løve" forsamlede Partifæller ventede derfor i ikke ringe Spænding paa de to Affendinges Tilbagekomst.

Endelig kom de, gennemblødte af Regnen, og deres Miner forkyndte de Tilstedeværende straks ved første Øjekast, at Missionen var mislykket.

„I to Timer har vi vadet gennem Landevejsploret mens Regnen skyllede ned, og saa fik vi dog intet for vor Ulejlighed!" udbrød Dahl bittert, medens Holm raabte: „Aa, de fordømte Landsbytyranner!"

„Fortæl! Hvorledes gik det da?" lød det fra de Andre.

Holm fortalte:

„Vi havde efter længere Underhandlinger med Værten omtrent faaet hans Løfte om at overlade os Salen til Mødet, men saa fik han det Indfald først at spørge Sognefogden og Præsten som sad i Værelset ved Siden af. Faa Minutter efter kom Værten ganske betuttet og erklærede, at han desværre ikke kunde overlade os Salen Forgæves mindede vi ham om hans tidligere Beredvillighed og erklærede det uværdigt af en selvstændig Mand, at lade sig paavirke i den Grad. Forgæves!

Præsten og Sognefogeden vilde blive vrede, naar jeg handler mod deres Villie", var Værtens eneste Undskyldning.

Holm tav, og tragisk tilføjede Dahl:

„Partifæller! et Møde i Sundby er endnu for lang Tid absolut umuligt!"

Partifællerne talte længe om Sagen. Saa bad en af dem, Maskinbygger Brandt, om Ordet. Hans Beskæftigelse medførte, at han kun sjælden opholdt sig længere Tid ad Gangen i Strandborg og han kom derfor ikke saa flittig til Onsdagsmøderne. Desuagtet gjaldt Brandt for at være en af de dygtigste Partifæller og en af de mest øvede Talere, der ejede megen Erfaring og Viden. Hans Virksomhed gjorde ham det ogsaa muligt, ret fordelagtigt at gøre det ydre Menneske gældende.

„Venner", begyndte han, „jeg tror ganske bestemt, at jeg skal faa Lokalet i Sundby til vort Møde. I „Strandborg Avis" læste jeg nylig en Notits om, at flere Familier i Sundby agter at udvandre til Amerika. Derpaa baserer jeg min Plan. Det træffer sig saaledes, at jeg skal arbejde i nogle Dage i en Fabrik i Skovkær, og min Vej fører mig altsaa frem og tilbage gennem Sundby. I Dag om otte Dage vil jeg her meddele Eder Resultatet af mit Forsøg.

* * *

Tidlig den næste Formiddag traadte en velklædt yngre Mand ind i „Rosens" Gæstestue i Sundby, hvor han foruden Værten og Værtinden traf to Gaardmænd, der talte sammen om Ejendomssalg. Tjenstivrig hjalp Værten sin nye Gæst af med Overfrakken og spurgte meget ærbødigt, hvad Herren ønskede.

„En Kognak og Vand! Det kan man nok trænge til i det vaade, raakolde Vejr."

„Udmærket!" udbrød Brandt — thi det var naturligvis ham — efter at han havde nippet til Kognaken, „virkelig en udmærket Kognak, Hr. Vært! Den er langt bedre end den bedste amerikanske Brandy. Jeg har ikke smagt den bedre i de forenede Stater. Very good!"

„I de forenede Stater? Er Herren da en Amerikaner?" spurgte Værten respektfuld.

„Det just ikke, Men jeg har levet flere Aar derovre og er saa temmelig inde i Forholdene der. — Aa, vil De give mig et Par Spejlæg, men lidt hurtigt, for jeg har Hastværk."

De to Gaardmænd talte med hinanden, hyppigt skottende til Brandt. Denne var snart færdig med sit Maaltid og lavede sig til at betale, idet han lod falde nogle Ord om at han vilde indtræffe i Sundby igen næste Tirsdag Aften og vilde da spise til Aften i „Rosen". Han bad Værten om at holde en tarvelig Aftensmad parat. Saa gik han og fortsatte muntert smilende sin Vej til Fabriken i Skovkjær. — — —

(Forts.)

Smertensbarnet.

Frit efter Erik Bøgh.

Nu har vi det igen,
det kære Provisorie,
at mangle det, saamænd!
det var en køn Historie,
hvad sku' vi gøre uden det,
Jøs! om vi ha'd' forbruden det,
saa var s'gu Livet ikke værd
at leve et M'nut længer her,
det kære, gamle Skarn,
Estrups eget Smertensbarn.
Kan Du forstaa, hvad det betyder,
naar man belavet paa Forlig
paa en Gang hører Trommen lyder,
og ser, at endnu raser vores lille Krig;
kan Du forstaa, hvad det betyder,
er Fæstningens Belejring endnu ej hævet,
at Thingets Mænd, trods mangen Skryder,
end ej til Nikkedukker bleven er;
Trummerum, trum, trum,
trum, trum, trum, trum!
Nu har vi det igen
det kære Provisorie,
Faktoren i halvfems' Historie,
tag mod det da og sving Din Hat,
og trøst Dig, at
kom det end brat,
sent bedre er end aldrig sket,
og Faktum er, at vi har set,
at Lars'es Magt, min Gut,
den for evig Tid er brudt.

Fromt Ønske.

Fruen (hvis Mand, Professoren, forsømmer hende for at ruge over sine gamle Manuskripter, Folianter og andre Bøger): Jeg vilde ønske, at jeg var en Bog, saa vilde Du holde mere af mig og maaske beskæftige Dig mere med mig.

Professoren: Ja bare Du var en Almanak, saa fik jeg hvert Aar en ny!

Gravskrift over en Sagfører: Døden fulgte ikke hans Eksempel, den gjorde — kort Proces.

Brev fra en Højremand.

Mel.: Vort Fødeland var al Tid rigt:

Hr. Redaktør! Jeg tænke kan
at De forbavset bliver,
at jeg, som gammel Højremand,
saa dristigt til Dem skriver,
men Sagen er, der er en Ting,
som mig saa rædsomt piner,
og derfor gaar jeg nu omkring,
med fæle, sure Miner.

Paa Forhaand maa jeg takke Dem,
for Pladsen de mig skænker,
hvorved jeg frit kan bære frem,
hvad jeg om Højre tænker.
At jeg har misbrugt min Forstånd,
indrømmer jeg saa gerne:
Man for at være Højremand
maa ha'e en tumpet Hjerne.

Jeg Tossenar, jeg dumme Fæ,
jeg handlet har i Blinde,
jeg som et andet sølle Kræ,
af Højre lod mig binde —
i tykt og tyndt, i smaat som stort,
jeg Højre anerkendte,
men Borgervalget, det har gjort,
jeg mig fra Højre vendte.

Nu kan jeg Højres Plan forstaa,
for Smaafolks Mønt de virker,
og Pengene skal glatvæk gaa
til Præster og til Kirker.
De for at spille rigtig flot
Husleje-Skat vil gi'e os.
At støtte sligt, jeg siger blot,
Vorherre frels og fri os!

Vor Rigsdag er Komediespil,
med denne Sammensmæltning,
jeg føler godt vi trænger til
en ordentlig Omvæltning;
at Folket bli'er tilsidesat,
den Ting er da notorisk:
„de Herrer" ynder nemlig, at
regere provisorisk!

Nu har jeg tolket hvad der har
mig lagt paa Sindet længe,
ej vil jeg længer være Nar
for mine egne Penge — —
Et Ord til Afsked skal I faa,
I fuldblods Patrioter:
Hvis I vil fiske, prøv da paa,
at fange — — Idioter!

Heller ikke for det aandelige Blik maa Genstanden være altfor nær. Ingen Ægtemand kender sin Hustru, ingen Moder sine Børn, intet Barn sine Forældre.

Skanker og Skoser.

Om den smaa „Zeitung" kan man da sige, at han al Tid er pr. Kasse, ligesom at han er et komplet Pressejern — nemlig et Jern til at presse andre Turister.

*

Apropos! Pressen. Saa stort et „Pressejern" som Ferslew er han nu dog heller ikke, skøndt han selvfølgelig presser alle andre Skræder Zeitunger i hele Tyskland.

*

Ferdinand Schmidt gav i Lørdags et flot Gilde paa Skydebanen. Det er skam ikke den rigtige Maade at „lægge op" paa, Ferdinand.

*

In the far East. Nogle Drengebørn kan komme i Huset hos en blid og omgængelig Moster i „Kana"da. Billet mrkt.: „Elsk mig lidt, men elsk mig længe," indlægges paa Raad- og Domhuset.

*

Slaa en Kvinde ihjæl, hug hende i Stykker Led for Led — det sidste hun vil høre op med at bevæge er — Munden

---

Misforstaaelse.

Frieren: Hvorledes befinder Deres Frøken Datter sig efter Ballet?

Moderen: Aa, undskyld, min Datter — —

Frieren: Ah, jeg forstaar — Frøkenen hviler endnu i Morfeus' Arme.

Moderen: Hvilken Uforskammethed! Min Datter er en anstændig Pige og har endnu aldrig hvilet i Nogens Arme. Forresten kender jeg slet ikke den Hr. Morfeus, De taler om.

Godt Raad.

En ung Enke: Hr. Doktor, jeg lider saa meget af Hovedpine — hvad skal jeg gøre der imod?

Lægen: De skal gifte Dem igen — saa faar Deres Mand Hovedsmærterne.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos R. Cohen. — København.

Fra Stormen paa København.

Den 28. Marts 1893.

J. Marstrand.

J. Jensen.

K. M. Klausen.

H. Trier.

G. Philipsen.

H. L. Thomsen.

De nyvalgte Borgerrepræsentanter.

Nr. 16.

Ravnen

Søndag d. 16. April 1893.

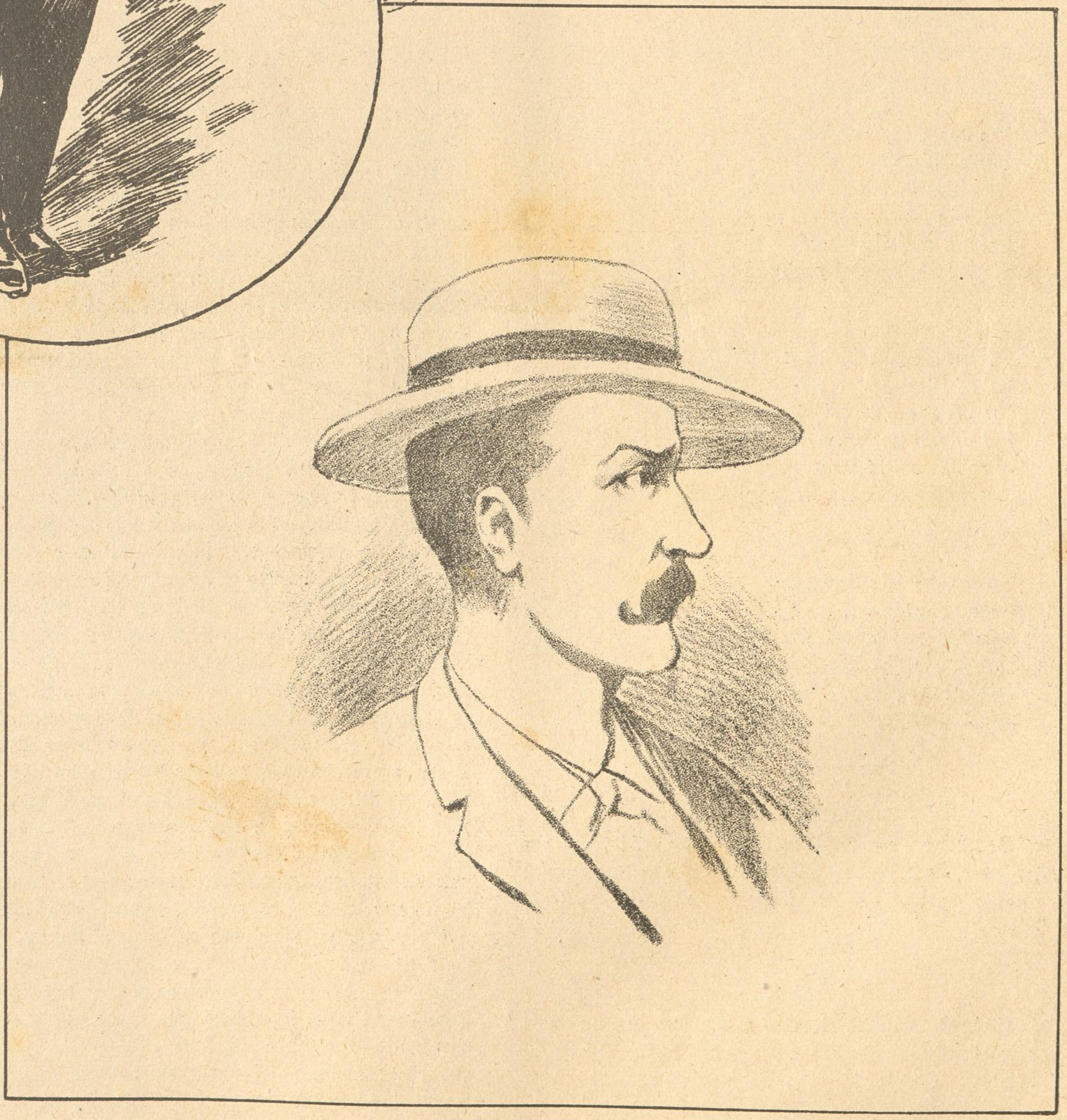

Hugh O'Donnell.

Lederen af Strejken i Homestead (Carnegie Staalværker).
Nylig frikendt for Forsøg paa Ophidselse til Mord og Oprør.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Naar mit Øje er lukt.

Den politiske Kamp
er begyndt, sikke Tamp
de skal ha'e, som sig flokked om Frede,
Neergaard har alt lagt ud
og faaet varmet sin Tud,
da i Kellerup nys han var nede.

Da en Morder med Held
slog Lars Hansen i hjel,
putted man Martin Kok i Kasjotten.
Enden er bleven slem,
tænk blot sem Gange fem,
nu er Pegasus tilredet saadan.

Mandag Aften var god,
gamle Raadsherre lod
Traditionen roligt i Stikken,
sytten Stemmer var nok
sammen med Formand Koch
til Forandring af Høkerbutiken.

„Hekla"s Skrue fik Brud,
det ku' Tietgen ved Gud
ikke taale se omtalt i Blade,
han er selv noget skør,
af en saadan Malheur
kan hans Skruegang let tage Skade.

Booth, vor Frelserarmés
General, kunde ses,
sidste Onsdag iblandt sine Brave,
han slog løs og slog fast,
og hans Angreb var hvast,
men dog værst ved de kalkede Grave.

Af et populært Foredrag.

„Ser De, det er den ny Tids Velsignelser. Tidligere var disse Videnskaber, som jeg nu forklarer Dem, kun tilgængelige for de største Lærde, og nu forstaas de saa at sige af enhver Idiot."

I Retten.

Assessoren: Kan De bevise, at De den nævnte Dag har været saa beruset, at De var utilregnelig?

Tiltalte: Ja, for jeg kyssede min Svigermo'er!

Kaffesladder.

Fru Skade: Kan De huske, min Kære, at i Dagene omkring Valgene hed det almindelig om Oppositionens Kandidater, at selv om de blev valgt, kunde de 6 Mand jo ikke gøre Underværker. Det samme sa'e man da de var valgt. Men næppe havde de ny Mænd indtaget deres Pladser, saa begyndte Miraklerne! For et Mirakkel var det i Borgerrepræsentationens Historie, at Borgerrepræsentationen kastede Magistraten dens Indstilling i Hovedet og paalagde den, at gaa hjem og lære Lektien om igen. Det var en Illustration til Professor Matzens bekendte: „Nu vender vi, Madam Svendsen!" som den lille Professor næppe havde ventet at opleve. Men vi skal bemærke os, at det var den nyvalgte Opposition med Maler Jensen i Spidsen, der bevirkede dette Mirakel, og vi skal være glade for denne gode Begyndelse og haabe, at dette første Kapitel af Miraklernes Bog i ny og forbedret Udgave maa faa mange Efterfølgere, saa skal der nok ogsaa i kommunal Henseende blive „god Gang i Støvlerne", som gamle Overgaard siger, naar han gaar paa Stylter. Kedeligt var det jo rigtignok, at Hans Gevaltighed Viceformand og Tømrermester Kayser ikke fandt det passende at værdige de ny Borgerrepræsentanter sin allersomnaadigste Hilsen, men, som Politiken siger, bare tog dem i Øjesyn". Men man maa jo huske paa, at Manden i mange Aar har regeret som en Kayser deroppe og det er vel hans Vane hvert Aar at mønstre de ny Rekruter, og man kan da ikke forlange af en gammel Kayser, at han saadan udenvidere skal stikke enhver Rekrut paa Næven, for det ødelægger Disciplinen, siger Skade, og desuden kunde Kayser begribeligvis lige paa Øjeblikket se, at de Rekrutter, der mødte i Mandags, de bliver aldrig til gode kayserlige Soldater, der stemmer paa Tælling og Kommando efter det kayserlige Reglements. Nej, det var den kommunale Revolutions Fortropper, der var rykkede frem og havde besat Udenværkerne til de gamle Borgeres egen „Festungs", som med det første vil blive stormet fra alle Kanter og blive nødsaget til at kapitulere for den sejrrige Opposition. Saadan noget kan nok gøre en gammel Kayser løjerlig i Kroppen og holde ham i tilbørlig Afstand fra „Oprørerne" — hvem kunde vide, om de ikke havde Dynamit eller andet Djævelskab i Lommerne! Men det kan saamæn ogsaa gærne være, at Kayser i sin Højhed slet ikke har observeret de Nykomne, og at han bare har

været henne og kigge paa de seks „Dødsdømte", der staar for Tur næste Aar og som sidder nederst ved første Bord. Hvad han vilde kigge paa dem for, mener De? Jo, ser De, min Kære, saadan en gammel Tømrermand forstaar sig jo ogsaa lidt paa Ligkister, og maaske har det moret ham „at tage Maal" af de „Dødsdømte" med det samme. Det er lige som naar man møder sin Skomager, saa ser han altid til ens Fødder, som om han vilde sige: „Du trænger snart til et Par ny Støvler, min Ven!" Og de kommunale Rendestensbrædter er jo saa godt som sat ud af Spillet. Tak for Kaffe!

En Takadresse.

Med sædvanlig Alvidenhed har „Ravnen" bragt i Erfaring, at der blandt „Heklas" Passagerer paa sidste Rejse til Amerika skal være sat i Cirkulation følgende:

Takadresse
til
Thingvalla Liniens Direktion.

Undertegnede Passagerer med „Hekla", tillader sig herved at tilstille den ærede Direktion vor hjerteligste Tak for det langvarige og uforglemmelige Ophold ombord paa „Hekla". Det er vor fulde Overbevisning, at det har været den ærede Direktions Hensigt saavidt muligt at forskaffe os noget oplivende paa den lange og besværlige Sørejse, og at den har naaet sin Hensigt er det os herved en Glæde at indrømme. Et Brud paa Akslen er det almindelige, men vi har paa denne Tur haft tre Brud, foruden en splintret Skrue etc., og vi føler os forvisset om, at hvis den ærede Direktion havde kunnet skaffe os mere, den da vilde have gjort det. Den forlængede Rejse er os et Bevis paa, at den ikke sparer noget for at gøre Passagererne saa delagtig som mulig i de Nydelser, en Rejse over Atlanterhavet indeholder, og vi gad nok se den Linie, der paa en Rejse byder fine Passagerer tre Brud paa en Aksel og Skrue foruden Bugsering af et andet Skib. Det er der vist ingen, som gør, og vi føler os stolte over at være Danske, og Medindehavere af en Thinvalla-Rute. Derimod kan vi ikke noksom beklage os over Kaptajn Thomsen, der gjorde alt for at forkorte Turen og derved forringede den Nydelse og Nervepirring, som Thingvalla Direktionen i saa høj Grad under sine Passagerer.

Med Højagtelse
(Underskrifterne.)

Har Du en god Kognak saa drik den selv — ellers drikker dine Venner den.

Fra Gaden.

— Du, laan mig 10 Kroner.

— Hold op med den!

— Er det Dit Venskab? Du afslaar min Anmodning — mig, som Du med Rette saa ofte kaldte „Dit andet Jeg?"

— Netop derfor. Jeg kender mig selv!

Fra Kathedret.

Det er uomstødeligt, at Landmanden ikke kan leve uden Komøg.

Ny Opsang for Schive.

(Frit efter Avisen.)

Stræng, uforsonlig, haard,
Thing, Thing, Thing valla, la!
før Tietgen sine Faar,
Thing, Thing, Thing valla, la,
gennem Tykt og gennem Tyndt,
Thing, Thing, Thing, Thing, Thingvalla la,
taaler ej det mindste Grynt,
Thing, Thing, Thing valla, la,
eller Bræg af Faareho'eder,
Thing, Thing. Thing, Thing, Thing valla la, la;
Han er baade Fa'er og Moder
for Thing valla, la Thing valla la Aktionærerne med fler.

Nys Folk kun taled' om
Thing, Thing, Thing valla la,
Hekla for sent ankom;
Thing, Thing osv.
Folk bekymret var og spurgte:
Thing, Thing, Thing, Thing valla, la,
selv „Avisens" Viktor gjorde
Thing, Thing valla, la,
frankt Visit hos Tietgen, Chefen,
for Thing, Thing, Thing valla,
sikken Duet for Bræg og Bjæffen,
Thing vallala, Thing valla la,
Thing, Thing, valla, la, la, la.

Jeg, sagde Tietgen — ska'
Thing, Thing, osv.
vide at klapse a'
Thing, Thing osv.
dem, der vover Kritiseren
af Thing, Thing, valla, la;
bare ingen Larmenteren,
Thing, Thing valla, la;
vores „Skrue"brækkerier
i Thing, Thing, Thing valla,
rager ingen, frit jeg si'er:
Thing valla la, Thingvalla,
la osv.

„Viktor" fik ren Besked,
Thing, Thing osv.
Tietgen var gruelig vred
Thing, Thing, osv.
Pressen véd nu, hvad den regnes,
Thing, Thing, Thing osv.
der hvor Aktierne da tegnes
i Thing valla la;
værs'artig, væk med Fingren,
Thing, Thing, Thing osv.
Tietgen taaler ingen Slingren,
i Thingvalla, la, Thingvalla, la, Thingvalla la-Affærerne.

Ved Døren.

— Et Par Øre, go' Herre!

— Til en Snaps! Ikke sandt?

— Gi'er De mig en Krone, drikker jeg hellere et Glas Portvin!

Ren Besked.

— Er der ikke kommet et poste restante Brev mærket »Tro, Haab og Kærlighed?«
— Nej.
— Endnu ikke? Det var da underligt.
— Saa? I hans Sted vilde jeg s'gu heller ikke skrive.

Paa Bal.

— Hvor er Din Kone? Jeg vilde gærne engagere hende til en Dans.

— Hun sidder der henne ved Pillen. Naar Du har danset med hende, saa sæt hende bare igen paa samme Sted.

Det første socialdemokratiske Møde i Sundby.

(Fortsat).

Tirsdag Eftermiddag vendte Brandt tilbage til Sundby. Da han lidt over Kl. 6 nærmede sig „Rosen" hørte han en Støjen som forraadte, at der var en Mængde Mennesker til Stede. Brandt smiledt tilfreds. Saa aabnede han Døren og straks herskede der lydløs Stilhed i den store Gæstestue. Med udsøgt Høflighed traadte Værten ham i Møde og førte ham hen til det eneste ledige Bord, hvor der allerede var serveret for ham.

„Jeg vil hellere spise i et Sideværelse. da her, som jeg ser, er forsamlet saa mange af Deres Medborgere, formodentlig for at fejre en Fest, som min Nærværelse maaske vilde forstyrre", henvendte Brandt sig til Værten, men dog saa højt at det kunde høres i hele Værelset. Førend den synlig forlegne Vært var i Stand til at give et Svar, havde en mager, ældre Mand rejst sig. Det var Skolelæreren. Han nærmede sig Brandt og sagde høfligt:

„Undskyld, min Herre! Om en Forstyrrelse ka der slet ikke være Tale, thi Folk er jo kun kommet for Deres Skyld."

„Kommet for min Skyld? hever mind!" udbrød Brandt med godt forstilt Forbavselse.

En Landmand var imidlertid traadt hen til Brandt og sagde:

„Om Forladelse, kære Herre! De har i forrige Uge sagt her, at De i længere Tid har været i Amerika, min Nabo Mads Nielsen og jeg har hørt det og vi sagde til hinanden da De var gaaet: Naar den Herre kommer igen tør vi maaske være saa fri og bede ham fortælle os om Amerika. Værten her mente ogsaa at De nok vilde være saa venlig at opfylde vort Ønske og meddele os noget om dette Amerika, og saaledes er det kommet paa Tale i hele Landsbyen og derfor er vi Alle forsamlede her i Aften, for jeg skal sige Dem, kære Herre, til Foraaret vil jeg og mine Naboer, Mads Nielsen og Hans Lærke, med vore Familier udvandre til Amerika, og hvis det saa gaar os godt derovre, følger mange flere efter."

Brandt lod til at være kommet sig af sin Forbavselse.

„Jeg vil gærne besvare ethvert af Eders Spørgsmaal om de amerikanske Forhold saa godt jeg formaar", svarede han. „Hvad ønsker De t. Eks. Oplysning om?"

„Naar De engang vilde skildre os, hvorledes man bliver Landmand i de forenede Stater, vilde vi være meget taknemlige," lød det fra de Forsamlede.

„Det vil jeg", sagde Brandt venlig, „men i hvilken Stat har De tænkt at købe Land?"

„I Minnesota eller i Missouri, vi ved endnu ikke rigtig hvor."

„Godt! Men endnu et: Af hvilke Grunde vil i forlade Hjemlandet? Hvad bevæger Eder til dette store, alvorlige Skridt?' spurgte Brandt

Der opstod en Pavse. Endelig svarede Hans Lærke:

Vi rejser Alle meget nødig; men vi maa herfra. Aar for Aar kommer vi trods alle Anstrængelser mere og mere tilbage, vi synker dybere og dybere i Gæld, og vi har derfor intet andet Valg, naar vi ikke vil gaa aldeles til Grunde."

Forsamlingen gav sin Tilslutning tilkende ved en bifaldende Mumlen.

Brandt skildrede nu, hvilket Vovestykke Udvandringen er nu til Dags, især med Familie, og hvorledes netop Landmanden uden tilstrækkelig Kapital løber lige i Fordærvelsen. Thi det drejer sig ikke alene om Overrejsen og om at købe Land, Agerdyrkningsredskaber og Kvæg, men ogsaa om den slet ikke saa ganske simple Opførelse af de nødvendige Bygninger, og om, ofte at vente to eller flere Aar paa en hver som helst Indtægt. Vel kan der af Regeringen faas Land for en meget billig Pris, men i mangfoldige Tilstande er Jorden et fuldstændigt Vildnis. Næsten altid beliggende i Udkanterne af de bebdede Egne varer det ofte mange Aar inden der kan opnaas en Landevejsforbindelse med det nærmeste Afsætningsmarked eller med en Banestation, og før end det er sket er det rent umuligt at gøre noget som helst Høstudbytte i Penge. De mindre Landmand er ogsaa i de forenede Stater ved den allerede nu i uhyre Grad udviklede Stordrift dømt til en trykket Tilværelse, og Tilstanden bliver værre og værre. Brandt paaviste dette og sluttede med de Ord:

„Med tilstrækkelig Kapital vilde jeg til Nød kalde den vel forberedte Udvandring udsigtsfuld, om end der ogsaa da maa ventes en halv Snes Aar paa Resultater; men med ringe Midler anser jeg det for et meget voveligt Skridt; det er efter bedste Vidende og Samvittighed min personlige Anskuelse'.

(Sluttes.)

I første Omgang.

Imellem Stadens vise Mænd
i Mandags var der Røre.
En Masse Folk der strømmed' hen,
som vilde gerne høre.
De nye Mænd for første Gang
i Salen tage Sæde,
og der var Fryd i Dannevang
og overmaade Glæde.

Saa blev der talt om Vinternød
og om de Arbejdsløse,
og ret forsonlig Talen lød,
kun ganske faa var bøse.
Det synes allerede som
Iblandt de vise Fædre,
de nye, som tilorde kom,
kan Tonen lidt forbedre.

Det var jo da paa høje Tid,
hvad man vel selv erkender,
man saa selv en Borgmester blid,
hvad der saa sjældent hænder,
Der var kun en, saavidt vi véd,
der studs med Nakken knejser —
han følte nok, at Sceptret gled
af Haanden paa en — Kayser.

Forresten var der jo mintro
helt godt Humør i Lejren,
og Maler Jensen listigt lo,
da han drog hjem med Sejren.
Borgmester Hansen var maaske
kun mellemsmaat fornøjet;
det er saa vant man til at se,
naar ej han bliver føjet.

Hvad Resultatet bli'er til Sidst,
er ikke godt at vide,
men et er sikkert dog og vist,
og derpaa tør vi lide:
er Vejen end en Smule trang
i disse Raadhussale,
det lykkes dog maaske engang,
at faa de Folk i Tale!

Forskællen.

Den nægte Champagne volder Hovedpine for den, der drikker den. Den ægte Champagne volder Betaleren Hovedpine.

Flyttevise.

Mel,: Nej, hvor det dog varer længe, „Mer end Perler og Guld.")

Jeg skal flytte — aa. jeg Stakkel,
værre Kval jeg ej har kendt:
hjemme er et fælt Spektakkel,
al Ting bliver endevendt.
Flaskeskaar og Pibeho'der,
Bøger (uden Blade i),
:,: Manuskripter, gamle Noder
maa jeg gaa og vade i. :,:

Men det allerværste kommer,
jeg har ingen Lejlighed,
thi jeg staar med tomme Lommer,
og jeg ingen Udvej véd;
selv mit sidste Haab det glipper,
„Onkel" intet Laan mig gi'er —
:,: Garderoben — — et Par Flipper,
er saagu' kun af Papir. :,:

Se en Gang til Fuglehæren,
den kan flytte, som den vil,
der er Svalen, Storken, Stæren,
de fra Syden kom hertil.
Martin Kok skal ogsaa flytte,
frit Logi og Kost han faar;
:,: dog med ham jeg vil ej bytte,
thi paa Vand og Brød den staar. :,:

Vilhelmine var jo Sjælen
i sit „Kana" — men, ak Ve!
hun saa morder=lig var kælen,
mer end nogen maatte se,
og da ej hun ku' la' være,
med sin fæle Sandserus,
:,: maa hun flytte fra sit kære
Børnehjem til Bornehus. :,:

Sammensmælter—Kompagniet
fra hinanden flyttede,
Enden blev at Lefleriet
ej det mindste nyttede.
Modet faldt ved den Affære,
Bojsen føler sig saa snavs,
:,: og man si'er, at det skal være
ganske rædsomt skidt med „Lavs". :,:

Gamle Byraadslemmer maatte
ogsaa holde Flyttedag,
og i deres Sted der traadte
Mænd, som gavne vil vor Sag.
— Men jeg glemmer i min Iver,
at min Flytning forestaar,
:,: derfor Slut, igen jeg skriver,
naar en „Lejlighed" jeg faar. :,:

Gamle Ordsprog.

Præster og Vejvisere viser Vejen, men gaar den ikke.

❊

Præsten bærer nok saa glad Nøglen til Himlen og til det fyldte Fad.

❊

Præst og Skolemester maa forliges som Flæsk og Kaal.

❊

Han er velgørende som Præsten, der spiste Æggene og gav de fattige Skallerne.

❊

Præsten elsker sin Hjord, men han holder dog mere af Lammene end af Vædderen.

Naar Munden løber.

Hun: Hvor gaar Du hen, min Ven?

Han: En fornuftig Kone spørger aldrig sin Mand, hvor han gaar hen!

Hun: Men den fornuftige Mand maa nok spørge, naar hans Kone . . .

Han: Aa, Barn! Fornuftige Mænd har overhovedet ingen Kone!

Borgerrepræsentationen havde i Mandags samme Skæbne som „Hekla", dens Aksel (Meyer) knækkede midt over under Anstrængelserne for at bringe Magistraten paa det Tørre efter dens „Vandgang" i Sagen angaaende de Arbejdsløse.

Hvad er Farveblindhed.

Naar en Skibsfører har Ordre til at afgaa til det røde Hav og han i Stedet sejler ind i det sorte.

„Ugen begynder godt", sa'e Magistraten i Mandags, da Oppositionen læste den Teksten for dens Afslag til de Arbejdsløse.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

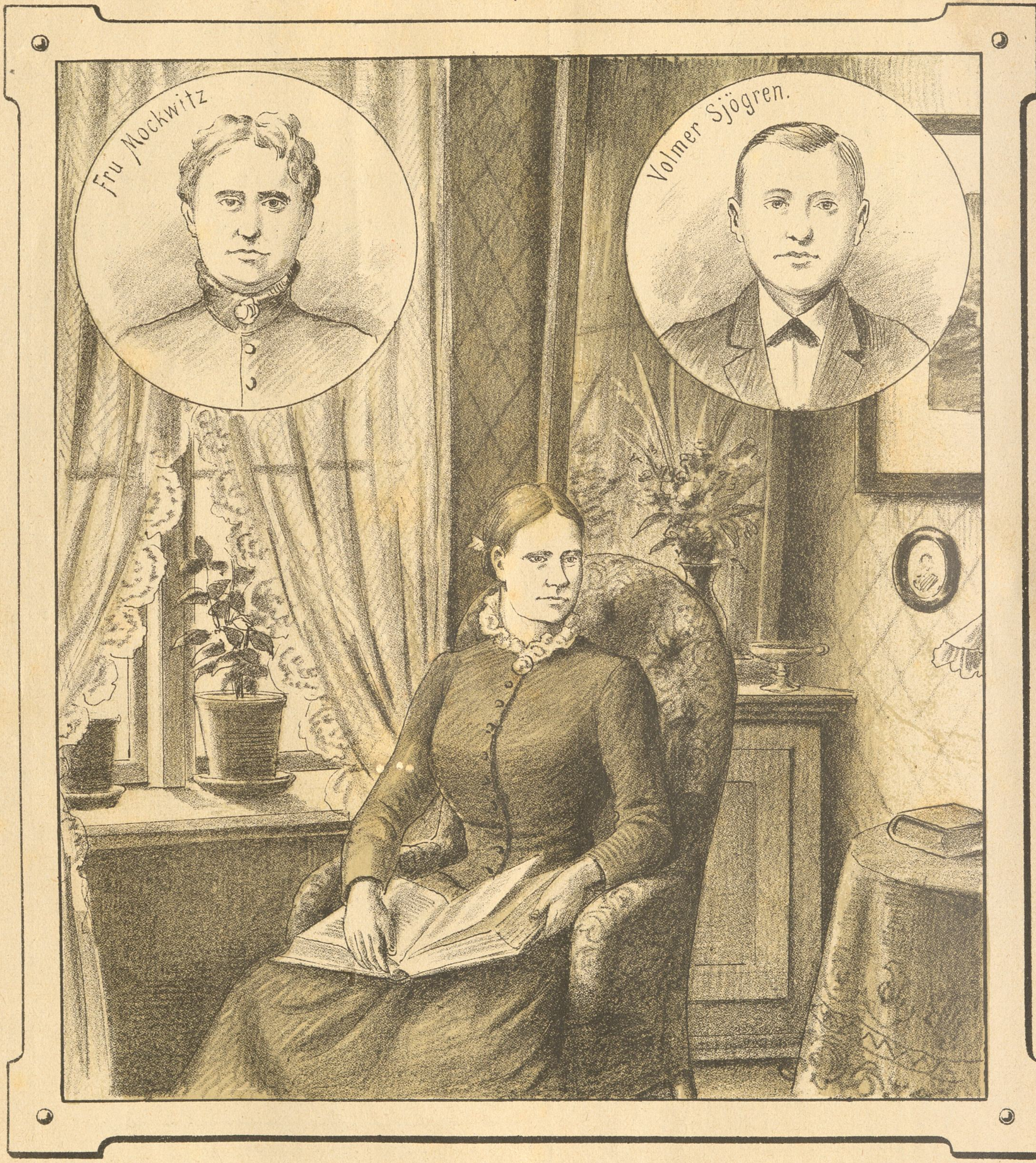

Mordersken Vilhelmine Møller.

Nr. 17.

RAVNEN

Søndag d. 23. April 1893.

— Men Børn, hvad er det, I har for?
— Aa, Mo'er, Du kan tænke Dig — Erik har slugt en Tændstik.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Sylow skulde efterse om Kattrup ha'de
væ't retfærdig mod Hr. Schøndorff, som sad fast,
men Borgmesteren i Korsør han maatte lade
Sagen løbe og det gik sgu i en Hast.
Der var altfor meget muggent ved Affæren
og ej mindste Spor Gevinst for Dommeræren,
men den ene Ravn, det gælder Dommerstanden
mest, den ej udhugger Øjet paa den anden.

Bett og Wessel deres Lade ned har revet,
for at bygge sig et ligefremt Palads,
men lidt fordringsfulde er de Herrer blevet,
Haandværksmestrene skal være dem tilpas.
Lade sig behandle næstendel som Hunde,
men det var sgu dog lidt mere end de kunde,
gamle Unmack kun vil lægge Kuplens Bue,
men de andre foretrak at lave Skrue.

Folk, som daglig slider for at lave Sukker,
har nu fordret at faa noget mer i Løn,
men Hr. Tietgen ligefrem Butiken lukker,
han har blot Respekt for Magten ej for Bøn,
men den store Herre for sin Trods skal bøde
naar de Smaafolks Liv han ikke vil forsøde,
han skal komme til, om han end nu sig blærer,
til at tørre Taarer af hos Aktionærer.

Hr. Boganis Wilhelm Dinesen, Kaptejnen,
plaprer ud med Moderates Hem'lighed,
og skønt Manden er en Smule ny paa Egnen,
med det falske Spil han kender god Besked.
Han i Kortene har Fatter Bojsen kigget,
og han véd, der er om Højres Naade tigget,
Nürnbergkrammet, Fæstningen sku' ikke røres
(og fortroligt: Bojsen til Minister gøres.)

Præsterne har indbudt Folk til Kirkemøde,
der var Isversen og Nørdam, Ussing, Krag,
de i Leding drog mod Byens værste Røde,
for at værne om den rare Kirkesag.
Mange gamle Damer sad med Salmebogen,
store Taarer trillede fra Øjenkrogen,
da de hørte Knudsen og de andre Gæster
kile løs paa deres elskelige Præster.

Det første socialdemokratiske Møde i Sundby.

(Sluttet).

De Tilstedeværende havde med spændt Opmærksomhed lyttet til Brandts Tale. En Skuffelsens Tavshed holdt dem nu fangen. Saa afbrød Sognefogeden, der lige som Præsten havde indfundet sig straks efter Brandt, Stilheden og sagde triumferende:

„Har jeg ikke allerede ofte sagt Jer omtrent det samme, men I vilde jo ikke tro mig. Og hvor vilde I faa saa mange Penge fra, hva'?"

Sognefogden maalte de mest udvandringslystne Bønder med et haanligt Blik. Efterhaanden kom der Røre mellem de Tilstedeværende. Hans Lærke sprang op og med lynende Øjne gensvarede han Sognefogeden:

„Vi rejser alligevel. Vi vil hellere gaa til Grunde der ovre end her, saa behøver vi da ikke oven i Købet at taale Andres Spot og Hovmod!"

„Kære Venner", søgte Præsten at berolige, „Tiderne bliver nok bedre igen, og vi befinder os nu i en Prøvelsens Tid, som Gud ikke vil lade vare altfor længe, naar vi bare beder rigtig flittigt."

Men Taler og Haansord tog til i Skarphed.

Brandt sad stille iagttagende. Han lagde Mærke til, at der ogsaa her gjorde sig to Strømninger gældende, af hvilke den ene, de Mættes og Tilfredses, repræsenteredes af Præsten, Sognefogeden og nogle faa rige Bønder, medens den anden, dens talrige Bærere selv ubevidst, voksede og gærede og maatte føre til tordnende Anklager mod det nuværende Samfund, saa snart det blev lyst i Mængdens Hoveder.

Og det tilsigtede socialdemokratiske Møde skulde tænde dette Lys!

Brandt skred nu til Udførelsen af den sidste Del af sin Plan. Han bad om Ro og talte med høj og følelsesfuld Stemme:

„Som jeg ser, er det paa ingen Maade Overmod og Lyst til Forandring, der driver Hans Lærke og hans Venner til Amerika. Nej, det er meget mere Frygten for den Udsigt, at de trods alt deres Arbejde og deres Anstrængelser her i Sundby bliver bestandig fattigere og mere forgældede. Men Amerika er kun for de Allerfærreste Lykkens Land, man kunde med langt større Ret kalde det Skuffelsernes Land, og det er et Fortvivlelsens Skridt, naar I desuagtet beslutter Eder til at rejse derover. Men gives der da intet, der engang kunde forandre og forbedre Eders Stilling? Ved I intet? — I tier". Og med hævet Røst fortsatte Brandt: „Men jeg kender Midlet! Det er en Omordning af Samfundet i Socialdemokratiets Aand!"

Taleren gjorde en lille Pavse. Præsten og Læreren var allerede forsvundne. Men Sognefogeden blev siddende, blussende af Forbitrelse Der var dødsstille i Gæstestuen.

Brandt vedblev:

„En ny Tid er i Anmarsch, en Tid, i hvilken Enhver skal arbejde, men hvor ogsaa enhver skal have en menneskeværdig Eksistens. Det er Socialismens Tid. Allerede i en Aarrække har Tusinde og atter Tusinde kæmpet og kæmper som dens Apostle, forfulgte og hadede. Men Skridt for Skridt trænger den nye Verdensanskuelse fremad og bliver bestandig mere og mere erkendt som den menneskebefriende Frelse. Men hvad ved I derom, eller rettere, hvad kan I vide derom? Ud i Verden kommer I ikke, og Eders Præst og Sognefoged skal nok vogte sig for at gøre Eder bekendt med den store Lære. Socialismen forlanger ingen Tro, men vil, at man selv tænker og prøver. Man vilde give Eder her i Sundby Lejlighed til at prøve den socialdemokratiske Lære og man vilde tale til Eder om „Bondestandens Stilling og Socialdemokratiet", men det er jo ikke muligt her!

„Ikke muligt? Hvorfor ikke?" lød det fra Forsamlingen.

„Saadan noget dumt Præk behøver vi heller ikke hos os!" busede Sognefogeden ud, rød som en Kalkun.

Brandt genmælede roligt:

„Jeg mener, at man først er berettiget til at kalde et Foredrag dumt, naar man har hørt det, og jeg vilde heller ikke have tilladt mig at anse Hr. Sognefogeden for en grov Tølper forend jeg hørte Dem tale."

Sognefogeden tog sin Hat og stormede ud af Gæstestuen, medens nogle havde Møje med at undertrykke deres Latter og enkelte skyndte sig at følge Sognefogeden. Saa talte Brandt videre:

„Ja, mine Venner, det er som jeg siger, og Værten her maa bekræfte at nogle Socialdemokrater fra Strandborg vilde leje hans Sal til et Møde, hvor der skulde tales om det nævnte Tema, men Værten afviste dem, fordi Præsten og Sognefogeden var imod Mødet.

Nu blev der livligt i Gæstestuen. Fra alle Sider omringede de Tilstedeværende Værten og bestormede ham med Spørgsmaal. Der hørtes højrøstede vrede Udbrud og Værten søgte at berolige de ophidsede Gemytter.

Hans Lærke og Mads Nielsen traadte hen til Brandt:

„Det taaler vi ikke! Vi vil ikke være under Formynderskab. Værten skal overlade Dem og Deres Venner Salen, og det vil han ogsaa gøre, han er bare bange for Præsten og Sognefogeden — —"

Nu lød der et rungende Hurraraab. Værten havde givet sit Samtykke. Man skyndte sig at meddele Efterretningen til Brandt, der derpaa endnu engang bad om Ro. Han udtalte sin Glæde over Sundbyernes Holdning og over, at de ønskede at blive belærte om Socialismens Væsen og Betydning, men tillige udtalte han sin Frygt for, at det alligevel skulde lykkes Præsten og Sognefogeden at bevæge Værten til at tage sit Løfte tilbage.

„Giv Hr. Brandt et skriftligt Løfte, Vært!" lød det fra Forsamlingen og Værten efterkom beredvilligt Opfordringen.

Nu begav Brandt sig paa Hjemvejen; en talrig Skare Sundbyere ledsagede ham et langt Stykke og ved Afskeden bad de ham endnu en Gang at sørge for at Mødet maatte komme i Stand snarest mulig.

— — — — — — — — — — — — — — —

Da Brandt Aftenen derpaa samledes med Partifællerne i „røde Løve" holdt han en Seddel i Haanden og sagde: „Her er en skriftlig Erklæring fra Værten i „Rosen" i Sundby, at han overlader os Salen til vort Møde!"

Sedlen gik fra Haand til Haand og fremkaldte stor Jubel. Brandt fortalte nu alle Enkeltheder ved sit snilde Skaktræk, og da han sluttede sin Beretning genlød Salen af et rungende:

„Leve det sejrende Socialdemokrati!"

„Leve det første socialdemokratiske Møde i Sundby!"

En Forskrækkelse.

Den Logerende: Maa jeg betale min Gæld, Madam Sørensen.

Værtinden: Gud Hr. Petersen, De vil da vel ikke gøre en Ulykke paa dem selv.

Paa Ballet.

Det er storartet, saa Damerne er nedringede!

— Ja, Kære, de flager paa halv Stang af Sorg over deres afdøde Skamfølelse.

Aarsag og Virkning

— Hør Opvarter, hvor mange Bajere var det jeg fik i Gaar? Har De ikke skrevet det op?

— Atten, Hr. Jokumsen.

— Opvarter, véd De hvad jeg tror? Naar jeg drikker for meget, saa seer De vist dobbelt.

Mestrene strejker.

Før var det kun Svende som „skruede"
og satte Mestrene graa Haar i Panden,
de sa', at den Ting ikke duede,
og Svendene gav de ej Ret — men Fanden;
de brugte Truen,
som Svar paa Skruen,
ja, greb endogsaa til Lock out'en,
naar ret det kneb.

Da hed det sig Strejker var Djævlens Værk,
og de, der ledte dem, var hans Engle,
hver Mester følte i Gud sig stærk,
og bad ham straffe de slemme Bengle,
de keg bag Sprækker
paa „Skruens" Rækker,
og signede hver en Skruebrækker,
som meldte sig.

Ja, det var den Gang, nu har min Tro
skam Vesen faaet en anden Tone,
nu siger de: Strejken kan være go'
og højst nødvendig til Tider mod no'ne;
men Gud beva's ej
for hver en Las, nej,
en Strejke bør kun en Mester Pjas sig
benytte af.

Og Mestrene strejker da nu paa Kraft,
ogStrejken er velment, ved Gud, det er den;
de søber den Kaal, som de før har haft,
god Lyst til at spytte i, so geht's i Verden.
De sammen sig trækker
i slutted' Rækker,
og hader og haaner hver Skruebrækker,
der bryder ud.

Kanske, lille Mestre, naar næste Gang,
at Svendene Eders Tilbud forkættre,
I da husker paa, at i hver en Stand,
der findes kan nogle slemme „Vett"re;
I selv har fundet
en Strejk' begrundet,
hvi skal da Svendene ikke kunn'et?
Tænk over det.

Saamænd.

— Fa'er hvad er egenlig Lethe for noget?

— Det var de gamle Grækeres Lagerøl!

Om de saakaldte „Allcock's Poreplastre" hedder det i Avertissementerne: „Man kan ikke spise dem, men man kan have dem paa sig." — Det samme kan siges om Lopper og Lus. De nævnte Vidunderplastre kaldes endvidere en „Brystplade mod alle Onder". Man kan altsaa trøstig ta'e Gift paa, at det er en god „Plade".

Mod Politivedtægten.

Betjenten: Va' Fa'n staar De her aa glor efter midt om Natten?
De unge Mennesker: Aa, vi staar bare og ser paa Stjernerne.
Betjenten: Saa'n no'et maa De gøre om Dav'n — vil De passere Gaden.

Certosa.

— De ønsker?
— To Papirflipper og et Stykke Radergummi.

Naar kommer den gode Tid?

Der spørges baade her og hist:
naar kommer den gode Tid?
For det er nu saa ganske vist,
nu er den ikke blid.
Der er saa stille over Alt,
vor Rigsdag sendes hjem,
og derfor er det noget skralt,
det er jo ligefrem.
Saa véd man næsten ikke mere, hvorom man skal tale
og Politiken ejer hverken Hoved eller Hale.

En løjerlig Tid, det er April,
vi er den ikke huld,
den ene Dag har Sommersmil,
den anden Vinterkuld.
Saisonen er til Dels forbi,
og indtil videre,
vi længes efter Tivoli
og saa Beridere.
Men førend disse mageløse Herligheder kommer,
er ingen Københavner med til at prise Sommer.

Man føler sig saa trist, forladt,
og Luften er saa sval;
har man saa Vinterfrakken „sat",
saa er den dobbelt gal.
Hvis man nu i Theatret gaar
for Kulden, ser De vel,
man kun den lille Fordel naar
At svede halvt ihjel.
Nej, det er vist, at i April, den rare Foraarsmaaned,
man bliver baade her og der og allevegne haanet.

Aviserne er tørre som
et gammelt Støvleskaft;
Artiklerne, man seer, der kom,
er uden Saft og Kraft.
Selv naar „Avisen" stikker Ild
paa Fredensborg, man kan
ej sige andet end dertil:
Det var det bare Vand!
og selv om en og anden nu kan læse Sligt alvorlig',
enhver Fornuftig mener dog, at Branderen er daarlig.

Nej, nej! April er ikke rar,
og derfor siger jeg,
man ikke noget andet har
end haabe nu paa Maj.
Men kommer først den søde Mai,
saa har vi ingen Nød,
saa skal vi spise Lammesteg
og saa Rhabarbergrød —
Ja, vel at mærke, hvis den ikke altfor syge Moster,
er tvær og vranten og vil ej betale, hvad det koster.

I et herværende Blad averteres: „Officerer og Embedsmænd kan faa Cigarer paa maanedlig Afdrag samt erholde Laan mod Sikkerhed og Kavtion. Billet osv." — Naar saa Maaneden er omme, kan Vedkommende sige om sin Gage: Saa Du Røgen?

Kokkepigens Klage.

Jeg græmmer mig til Døde,
det er saa ilde fat,
thi, ak, min kære søde
Hans er nu Soldat.

Men Gine har det værre,
saa sorrigfuld hun gaar.
Tænk! Hendes fine Herre
han gifted' sig i Gaar.

Men svigter Hans sin Ane,
saa siger jeg s'gu Pas!
Lad ham kun staa og glane —
jeg gifter mig med Mads!

Stakkels Far.

Faderen (Børnene er kommet hjem fra Skolen med daarlige Karakterer): Sørgeligt! Først maa man selv opleve, at man intet lærer, og saa at Børnene heller ikke kan noget!

Videnskabeligt Grundlag.

Officersoppasseren (I Regimentsbiblioth̲eket): Jeg sku' hilse fra Løjtnanten og be'e om en militærvidenskabelig Bog!

Bibliothekaren: Hvad skulde den handle om?

Opp.: Det ved jeg ikke — Løjtnanten sa'e et militærvidenskabeligt Værk.

Bibl.: Har Løjtnanten ikke sagt mere?

Opp.: Jo, han sa'e, at den sku' være dygtig tyk og meget bred!

Bibl.: Hvad siger De? Dygtig tyk og meget bred?

Opp.: Javel. For den skal bruges til at lægge ovenpaa vores Klaverstol, som er for lav!

Fra Gaden.

— Naa, hvordan gaar det Deres Søn med Studeringen?
— Storartet! Tænk — han bærer allerede Næseklemmer.

Guldfisk.

Bankierens Datter: Tænk, hvor dejligt, Hr. Løjtnant, Mama har sagt, at vi skal ligge paa Marienlyst i Sommer.

Løjtnanten: Aa! Saa bliver Sundet jo ligefrem et Guldfiskebassin.

Enten — Eller.

— Ser Du, enten gør Varmen alting større og Kulden det mindre, eller ogsaa er det det modsatte.

— Jeg skal ikke kunne sige Dig det; se sidste Efteraar havde jeg adskillige Tønder Kul, som ganske forsvandt i Løbet af Vinteren; men om det var Varmens eller Kuldens Skyld, det ved jeg ikke.

Nu skal de straks faa Kaffe.

Hjertesuk fra Vartov.

O Ve! o Ve!
hvad maa vi ikke se,
600 Pund Kaffe
bli'er neglet, en, to tre,
af Sundhedskommissionen,
der snuser i Portionen,
og siger med koldt Blod:
den Kaffe er ej god.

Hver Kaffekop
maa gøre Skrækkens Hop,
og hver en Kaffesæk
maa vende sig af Skræk;
600 Pund Bønner,
Hyl kun, I lave Rønner,
hvor Kaffen blot er Vand,
spædt op med Løvetand.

Treds Tusinde
af den berusende,
veismagende Nektar
i Vasken løbe la'er
de grumme Zulu-Kaffere,
og siger saa, de Klaffere,
imens vi jamrer vildt:
Her er alle Bønner spildt.

Men Himlens Straf
skal ramme denne Kaf-
fekommission saa grumt
som den har handlet dumt;
Samvittighedens Løve
skal deres Fred dem røve
og bide dem paa Stand
med skarpen Løvetand.

En Fejltagelse.

En Frue, der til et Selskab vilde traktere sine Gæster med en lille stegt Gris, sagde til sin Kokkepige, at hun maatte huske at bringe den ind med en Citron i Munden og en Laurbærgren bag hver Øre. Pigen tog imidlertid sin Frues Ord op i fejl Mening, og da hun bar Grisen ind, havde hun selv — til stor Morskab for Gæsterne — en Citron i Munden og en Laurbærgren bag hvert Øre.

Statskup i Spanien.

„Ravnen" har modtaget følgende Telegram:

Madrid, den 21. April. Kongen har ladet sin Amme arrestere og erklæret sig vænt fra. Stor Jubel. Kongen viste sig paa Altanen og tømte en Gl. Carlsberg paa Spaniens Velgaaende. Ubeskrivelig Begejstring. I Aften pragtfuld Illumination.

Skudfast Krigsskib.

Den tykke Skræder Dowe's sensationelle Opfindelse, at forsyne Infanteriet med en skudfri Uniform, har ikke ladet „Ravnen"s sømilitære Medarbejder i Ro. Efter megen Granskning er det lykkedes ham at konstruere et skudfrit Panserskib, der betyder en komplet Revolution i hele Flaadevæsenet. Opfinderen kalder sin Model „Admiral Humbug". Skibets Udrustning langs Vandlinien bestaar af en kort, kuglefast Trikotjaket og udskaaren Vest. Drejetaarnet er dækket med kuglefast Kreton. Armstrongkanonerne skjuler sig i Embrasurer, der koket omgives af kuglefaste Tyllgardiner. Overdækket er fuldstændig beskyttet af en graa Tøjbluse, som ligeledes er kuglefast og prydet med grønne Snore. Skorstenen bærer paa Toppen en Hue af kuglefast sort Tøj, medens Redningsbaadene er forsynede med kuglefaste Galosker. Hele Sikkerhedsudstyret koster omtrent 500 Kr. Opfinderen garanterer for, at ethvert Krigsskib, der er forsynet med hans Sikkerhedsdragt, kan trodse den voldsomste fjendtlige Ild, og vil vende hjem fra det mest morderiske Søslag uden saa meget som en Rift i sit pæne Tøj.

Vel anbefalet.

I „Adresseavisen" læses:

En paalidelig Karl, som har kørt Barnevogn og har gode Anbefalinger, kan faa Plads den 1ste, Nordvestvej 33, efter Kl. 9.

Logisk.

Fru Sørensen (læser): Enhver Mand faar den Hustru, som Himlen har bestemt ham.

Sørensen: Saa maa det altsaa dog være sandt, hvad der siges, at Menneskene allerede her i Livet straffes for deres Synder.

Landmandens Klage.

Det er da ogsaa nogle dumme Høns! Altid naar Æggene er dyrest lægger de næsten slet ingen.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

Fra den fjerne Oldtid.

— Der var en Gang en Konge — *Xerxestititgen* hed hau, og han færdedes meget paa Havet, baade inden- og udenrigs. Han havde megen Magt, og da han kendte sig stærk, bød han, at intet Blad maatte røre sig, og Bølgerne i det mægtige Hav, Pressen, skulde være ganske stille. — Da vrededes Havets Guder, de spottede den mægtige Herre og sagde: At han havde en Skrue løs og var skæv i Akselen. Rasende, forbitret pidskede Xerxes da Havet og — blev ganske vaad.

Nr. 18.

RAVNEN

Søndag d. 30. April 1893.

Kaptajnen: 37, De sigter altfor længe! I det civile Liv er De vist ved Handelen?
37: Javel, Hr. Kaptajn?
Kapt.: Tænkte det nok! Men bild Dem nu ikke ind, at De her har »3 Maaneders Sigt.«

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Den første Kærlighed af ja

De første Lyseblaa, af ja,
dem glemmer man ikke saa nemt,
man dem ej længer nu vil ha',
og Korpset er helt forstemt.
Med Nelleman forhen bon Kammerat
og nu ud af Tjenesten gaa,
paa Trods af mangt et Gendarmresultat,
af, det nok til Hjærtet kan gaa! ja.
De første, første Lyseblaa,
dem husker vi alle, af ja,
og nu skal nogle sort klæd's paa
og andre skal Afsked ta'.

I Ferslews Blade har en Præst
forleden skældt Fredssagen ud,
dum maa han være som en Hest,
for tænk Dem, han har ved Gud
nok set til Kødet, men langet til Flæsk,
og Bahnson han har sgu lagt Ryg
til Pastor Elmquist fra Flødstrupses Tæ'sk,
for Aanden i Hæren er styg, ja!
i Ferslews Blade Præsten har
skældt Bahnson forfærdelig ud,
og Bahnson være maa en Nar,
hvis længer han tror paa Gud.

Den Mesterstrejke artig skær'
med Tilbud og Afslag og sligt,
er der en Skruebrækker her
har Mestrene jo den Pligt,
at vise Fyren i Nøgenhed frem,
fordi han ej (Un)macker ret
og ikke vil være Mynster for dem,
der strejker hos Wessel og Vett, ja.
Den Mesterstrejke ja den skær,
de Mestre staa trofast i Rad,
er der en Skruebrækker her,
saa skal han ha' Klø den Rad.

Distræ.

Pigen: Aa, Hr. Professor, Hr. Professor — tænk — jeg har nylig slugt en Knappenaal!

Prof.: Naa, naa, — ti bare stille! — der har De en anden!

Telegram.

I „Ravnens" politiske Sommer Cirkus aabnes Sæsonen med en stor Forestilling af det Bojsen-Dinesenske Akrobat, Badutspringer og Beriderselskab. Af de mange Numre fremhæves navnlig:

Produktioner paa slap Forhandlingslinie.

Jonglørproduktioner med forskellige Lokkemidler paa samme.

Optræden af Forsvindningskunstneren la Cour, der vil forsvinde med et helt Korps Lyseblaa.

Tramplinspring over alle de Bukke og Kameler, som Højre i Aarenes Løb har begaaet.

Fremføring af i Frihed dresserede Moderations-Klaphingste.

Iøvrigt bydes paa et baade smukt og stort Program, der har gjort stor Lykke i den folkelige Forhandlingsbygning i Fredericiagade. Billettter faas paa „Ravnens" Kontor.

Ærb.
Bojsen & Dinesen.
Direktører for
Cirque du Parlament.

Den slemme Bogholderske.

Kontoristen: Hr. Prineipal, hvis De beholder den Bogholderske endnu længere, saa har det mandlige Kontorpersonale besluttet at sige op!

Chefen: Saa, hvorfor?

Kontoristen: Enhver der forlover sig — chikanerer hun.

Naturstudie.

Landskabsmaleren (paa Studierejse med fine Elever): Paa den Maade faar De aldrig den Luft frem. Naar De nøje studerer disse Skyer, vil De se, at hele Historien der oppe er garneret med Zinkhvidt!

I Selskabet.

Fruen: Jeg apellerer til Dem, Hr. Professor! Doktoren her paastod nylig, at Kvinderne ligner Slangerne. De har havt tre Koner! Ikke sandt? De kan da vidne, at Doktorens Sammenligning er en Bagvaskelse?

Prof.: I al Fald en Bagvaskelse mod — Slangerne!

Ved en bedre Middag.

(Stemninger i Klubben er „høj") Formanden rejser sig for at holde en glimrende Tale, men overvældet af sine Følelser og Nydelser dratter han under Bordet.

Næstformanden (uden at bemærke Formandens Uheld): Mine Herrer, jeg slutter mig i et og — alt til vor højtærede — Formand — (forsvinder ligeledes.)

I Retten.

Assessoren: Det er dog forunderligt, at De stjal Varerne og lod den fyldte Pengekasse urørt.

Tiltalte; Aa, Hr. Assessor! Skal De nu ogsaa bebrejde mig det! Min Kone har saamænd allerede gjort Brøvl nok!

Ulykke.

Af August Strindberg.

„Du kan vel tænke Dig, hvor delikat det er, at leve hele sit Liv sammen med en Kvinde, naar to Kammerater knapt kan holde det ud med hinanden et Par Semestre. Og Mændene har jo dog for det meste de samme Vaner og Unoder. Se Dig for, før end Du vælger, og lær din Forlovede at kende, førend Du gifter Dig."

Saaledes plejede den gamle Onkel at prædike for sin unge Nevø, men hvad hjalp det? Manden vælger ikke sin Hustru, thi Valget, det naturlige Valg, sker i de fleste Tilfælde af sig selv.

Og nu traf han den Rette! Hun var en smuk Pige paa toogtyve Aar. Hun var giftefærdig, da hun var sytten Aar og havde allerede ventet i fem Aar for at blive befriet for Hjemmets Tvang, fra Moderens Skænd og fra Søstrenes Drillerier. Og nu kom han, Befrieren, Ridderen. Ridderen var Grosserer og havde arvet en gammel, god Forretning ved Havnen. Han havde stille, rolige Sædvaner og længtes efter at indrette sig et Hjem og komme i Ro. Han var skabt til at blive den allerbedste, elskværdigste Ægtemand. Og saa giftede de sig.

Han havde ordnet og beregnet alt saa godt, og de vilde blive lykkelige.

Nuvel! Dagen efter Bryllupet var intet i Orden, thi da var de til Middag hos Forældrene. Men Dagen efter! Han maatte være i Kontoret Kl. 9.

„Vi drikker Kaffe Klokken otte," sagde han til sin Kone.

Hun svarede vistnok Ja, thi hun var saa søvnig. Klokken halv otte stod han op og sørgede for, at Kaffebordet blev dækket, saa stillede han en Potteplante paa sin Plads og tændte Spritapparatet for at koge et Par Æg.

„Op, Du Lille, Kaffen er færdig!" sagde han.

Men hun vendte sig om til Væggen og svarede, at hun vilde sove lidt endnu.

„Hm!" Han vilde vente til Klokken halv ni.

Saa kom han igen.

„Det er mærkværdig, at Du ikke kan lade mig sove! Drik Din Kaffe alene, jeg kan nok faa noget siden."

Han var forstemt, men besluttede at vente. Kedeligt var det i al Fald, thi Morgenposten ventede i Kontoret. Men desto behageligere skulde det blive, naar hun kom En lille fortrolig Passiar ved Kaffebordet havde stedse hørt med til hans Forestilling om huslig Lykke.

Klokken halv ti vovede han et nyt Forsøg. Men nu var det endnu mærkværdigere, at han ikke lod hende sove. Hun var vant til at sove saa længe hun vilde, og hun haabede, at det ikke var hans Hensigt at ville opdrage hende. Hvorfor han ikke havde drukket Kaffe? Hvad ventede han egenlig paa? Hun vilde drikke sin Kaffe paa Sengen naar hun ikke mere var træt, men sin Søvn vilde hun nyde i Fred.

Da blev han sørgmodig, men sagde ingenting. Som han saaledes sad alene ved Kaffen troede han, at han endnu bestandig var Ungkarl. Og han var ikke i godt Humør, da han gik til Kontoret.

Ved Middagsbordet var alle Retter tilberedt med Sukker. Han afskyede vel søde Spiser, men vilde ikke bedrøve sin Kone. Han spurgte bare, om dette var sket efter hendes Ønske eller om det var Kokkepigens Paafund. Det var hendes Ønske, thi det var hun vant til hjemmefra. Salaten var lavet til med Fløde og Sukker. Han spurgte igen, om hun ikke kunde lide Salat med Olie. Nej, Olie kunde hun ikke taale. Men man kunde jo særlig lave hans Salat til med Olie Det vilde han ikke have, det var ikke Umagen værd. Det blev altsaa, som det var.

(Forts.)

Paa Fælleden.

Underofficeren (til en Rekrut): Hvis De havde faaet Lov til at følge Deres eget Ho'ede, 43, saa var De af bare Dumhed vedblevet at være civil alle Deres Dage!

Kært Barn — mange Navne.

Mel.: Hvilken rædsom Tummel og Allarm.

Denne herrens store Bededag
er ej rigtig efter mit Behag,
mange har ej i at bede Smag,
hvad skal de saa med en Bededag;
Lad det bli'e enhvers private Sag
naar han holde vil sin Bededag,
det vilde røbe megen mere Smag,
om den blev kaldt Store Hvededag,
Hve—Hve—Hve Hve—der
er jo svært i Mode denne Dag.

Eller — saasom Store Bededag
mange finde i at mede Smag,
vilde det nok vække stort Behag
om den kaldtes Store Mededag.
Ogsaa har man tit paa denne Dag,
Puh! en Hede, ej just til Behag;
derfor ku' det røbe praktisk Smag,
om den blev kaldt Store Svededag,
Sve, Sve, Sve, Svede
man maa tit og ofte denne Dag.

Naa! for Resten har jo hver sin Smag,
lyster en at holde Bededag,
eller Hvede, eller Mededag,
eller nøjes med en Svededag,
lad det blive hvers private Sag,
„Ravnen" ønsker dem al Ro og Mag,
et den ved, det er en afgjort Sag,
ej de slipper for en Kededag,
ke, ke, ke, kede
sig det gør enhver, det er en afgjort Sag.

I Skolen.

Læreren: Nævn mig de forskellige Farvers symbolske Betydning, t. Eks. Grønt?

Eleven: Haabet!

Lær.: Rigtig! Blaat?

Elev.: Beskedenhed, Troskab.

Lær.: Meget godt! Og Rødt?

Eleven: Socialdemokratiet.

Petersen raver hjem Kl. 3 om Morgenen. Hans Kone maa ned og hjæpe ham op ad Trapperne. Under dette ikke lette Arbejde sukker hun fortvivlet: Er det derfor, jeg har giftet Dig? Dit fulde Svin!"

Petersen: Næ — min Pi'e — men jeg Dig!

Hos Fuglehandleren.

— Det er en urimelig høj Pris for den Papegøje.

— Ja, det er 'et nok, men Fuglen er et aristokratisk Dyr af fineste Opdragelse.

— Det mærker man ikke noget til. Hvorledes viser det sig?

— Saa snart nogen begynder at synge, begynder Fuglen at snakke!

Til Smaabørns Vel.

Konen paa Bazar.

Manden i Hjemmet.

Ondskabsfuldt.

— Grosseren holder nok meget af at ride?

— Ja, Hr. Ritmester, jeg er en stor Ynder af Ridekunsten.

— Men hvorfor lærer De den da ikke.

Ordenssans.

— Men, bedste Etatsraad, tidligere havde De dog en anden Anskuelse i politisk Henseende!

— Ja—a, men til den Orden, som jeg nu har faaet, passer den Anskuelse ikke mere.

Da Landstedet var færdigt.

— Naa, hvad har saa den prætige Villa kostet Dem?

— Kun en Konkurs!

Paa Hestemarkedet.

— Hvorledes kan man egenlig erfare en Hests virkelige Alder?

— Det er meget simpelt. De spørger en Hestehandler og multiplicerer Tallet med to.

Efter Jagten.

— Du kan tro, lille Kone, det var en storartet Jagt i Gaar.

— Naa, hvad skød I da?

— Vi skød sammen til en Bolle Punsch i Skovløberhuset.

Paa Kongens Nytorv.

— Du, jeg synes den Droskehest ser saa løjerlig paa os.

— Du kan tro, det er den Droske, vi forleden Nat glemte at betale.

Stor Forretning.

— De kan ikke gøre Dem noget Begreb om vor Forretnings umaadelige Omfang. Tænk, ved den sidste Inventarieopgørelse opdagede vi først, at vi savnede to Kasserere.

Paa Perronen.

(Skænderi mellem to Rejsende.)

— De er en Pjalt!

— De er selv en Pjalt! Der er bare den Forskæl mellem os, at jeg er en Pjalt af 3. Klasse, men De er en Pjalt af 1. Klasse.

Smiger.

— Naa, hvorledes synes De om min ny Frisure, Hr. Ritmester?

— Hunrivende, Frøken Asta, De ser tyve Aar yngre ud.

Farvel.

Mel.: Rundt om i Landet gaar en Sorg saa stor.

Rundt om i Landet Rygtet monne gaa:
Danmark skal miste de Lyseblaa,
dette rafke Regiment,
som af hver og en er kendt,
og som omkap med Køerne paa Vejene har rendt.
Hvor ofte saa
vi dem ej gaa
saa raske
og daske
paa deres Post
i Slud og Frost
med Sabel og Taske;
de gik der a la Dronterne,
runderende paa Runderne,
imens de Øje holdt med Vagabonderne.

De kostede os knapt en Million,
de var Hr. Estrups bedste Provision
paa Fortjensten, han har ha't,
dem han baade Dag og Nat
har kæmpet for — de var hans Hjertes allerbedste Skat.
De Lyseblaa
betød som saa,
at Landet
blandt andet
var hildet i
hans Magt og vi
kun Trælle — ej andet,
den Tro bli'er nu omstødt med Glans,
maaske end inden Sankte Hans,
har Smertensbarnet sprunget ud sin sidste Dans.

Naar saa de Blaa Civile bliver, da
skal vi dem give ret et højt Hurra,
den Forglemmigej Buket
pynter just ej vid're net,
hos os den har i lang Tid staaet paa det sorte Brædt.
Nu skal de væk;
La Cour — o Skræk!
er sippet,
besippet;
han dementer'
med meget mer,
men bli'er dog beklippet
for sine kære Lyseblaa,
gik det som dem maa mange gaa,
lad bare falde, hvad der ej har Magt at staa.

En Udvalgsbetænkning.

(Trykt som Manuskript for Venner.)

Motto: Vort Fødeland var altid rigt
paa Larser og paa Clauser.

Et Hærudvalg et halvt Aarstid
har været svært i Aande.
Claus Berntsen Formand var med Flid
for denne Hærkolonne.
Man prated' væk om røgfrit Krudt,
Kanoner og Soldater,
men Samlingen kom dog til Slut
foruden Resultater.

Og Vælgerfolk, det slemme Skrab,
sig nu desaarsag vælter,
med Klager over Dovenskab
ind paa hin Sammensmælter.
En Tid den gæve Ridder Claus,
maaske dog nok i Tristhed,
til Klagerne forholdt sig taus,
tryg ved en god Bevidsthed.

Til Sidst det blev ham dog for hedt,
med alle disse Anker,
og nu for nylig os med Et
han røber sine Tanker.
Han viser os de listige,
de mageløse Planer,
han ruged ud, mer dristige,
end nogen Djævel aner.

Han har ej villet give Køb,
ej firet eller lirket;
vi se, hvordan i Vint'rens Løb,
han mandeligt har virket.
En Trediedel af Hæren skal
forsvinde ohne weiter,
og at Reserven staar for Fald,
det siger Claus Gefreiter.

Ja, Claus Gefreiter er en Helt,
at sige udi Munden.
Det samme i hint Vinterfelt,
tog var han knapt i Grunden.
Han si'er at baade Søn- og Søgn
hint Udvalg sled i Aaget —
Naa! den, der ikke vil tro Løgn,
sku' Fa'n fortælle noget!

Hvad Claus i Grunden tænker paa
med hele den Beretning,
er ikke svært just at forstaa
for en fornuftig Gjætning.
Han gi'er Besparelsernes Mand,
der ikke sammensmælter!
Paa Clausemand man stole kan —
han kjører til han vælter!

Garnisonslæsning.

Løjtnanten: Jeg forklarede Jer i Gaar, hvilke strenge Straffe det medfører at forraade militære Hemmeligheder. 45, hvad kunde t. Eks. saadan en militær Hemmelighed være?

55: Naar Hr. Løjtnanten igen gi'er mig et Brev at besørge til Hr. Oberstens Datter!

Bladene fortæller, at Zaren under sit Paaskeophold paa Krim har i sit Værelse fundet et Paaskeæg, inden i hvilket der laa en lille Dolk af Sølv, to Dødningehoveder af Elfenben og en Seddel med Ordene: „Kristus stod op fra de Døde. Ogsaa vi skal opstaa.

Det har ikke været det hemmelige Politi muligt at opdage, hvem der har lagt Ægget. — Den er da ellers tydelig nok! Naturligvis en "And".

I den højere Pigeskole.

Læreren: Hvem har grundlagt Rom?

Frk. Julie: Romeo.

Han kender hende.

Ægtemanden: Kære Doktor, jeg er total ødelagt, ophidset, nervøs og udmattet — jeg maa ha'e Ro. Jeg vil rejse til et Badested.

Lægen: De? Ak nej! Saa vil vi hellere sende Deres Frue afsted!

Fordelagtigt Tilbud. En Mand, der er ked af Livet søges til Foretagelse af Skydeøvelser paa det af mig opfundne skudfri Pantser, der langt overgaar den tyske Opfindelse af samme Slags. Reflekterende maa dog medbringe en i fuldstændig Orden værende Dødsattest. Den, der antages, faar fri Forplejning, og vil han more sig lidt Aftenen før Øvelsen faar han Fribillet til „Kisten".

Knald, Opfinder, Skydebanegade 101.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

Efter Valget.

Mo'er Ploug: »Hæ. Nu har I Røvere ødelagt mig den Borgerrepræsentation. I Dumrianer tror, I er saa kloge, og saa kan I ikke blive enige om noget som helst.«

Kor af Røverne: »Jo, nu er vi enige om, at gi'e Din gamle Skændegæst en ordentlig Dragt Prygl.« —

(Frit efter Dagens Nyheder 22—4—93

Nr. 19.

RAVNEN

Søndag d. 7. Maj 1893.

Nabokonen: Peter, hvor er Din Mo'er?
Peter: For to Timer siden gik hun et Par Minuter hen til Tante Malle.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Det var nede i Brolæggerstræde

Disse antisemitiske Lukser
gaar og laver en farlig Halløj,
Ahlwardt mødte med lasede Bukser
saa den hele pæne Rigsdag raabte føj!
Gudske Lov slige Scener gi'es ej her,
for vi har jo alle Dyder kær,
har i Rigsdagen Lars, Klavs m m. ja,
saadan Dydsdragoner skulde Tyskland ha'.

Borgerraadet er skam bleven gnavsen,
da den Skoleplan blev diskutert
havde Oppositionsmanden Klausen
nær de gamle Herrers hele Plan spolert,
om Fordummelsen han talte frit,
det synes dog de Gamle gik for vidt,
og da Udvalg de saa fik sat ned,
strøg de ham, just ham, som har Sagkyndighed

Det var Majdag og Møder vi ha'de,
voldsomt fuldt og med Stemning, Hurra,
Ferslew Sprøjter kom ej i den Gade,
„Dannebrog" et Referat dog skulde ha'.
Men det mærkelige derved var,
at „Dannebrog" kun tomt Hus skuet har,
og set Jensen at tale — tænk hvert Ord,
var kun digtet paa dets Redaktionskontor.

Du maa vogte Dig vel for at nyde
Pølser her, Pølser der, ja pas paa,
for med Pølser man voldsomt kan snyde
og i Mulkt kun usle 30 Kr. faa.
Ak, men dersom snart vi Pølser fik,
fra vor egen Pølsemadsfabrik,
sku' De se, hvilke Pølser vi ku faa,
jeg skal sige Dem saadanne kan det gaa.

Difteritis er slem destoværre,
ellers var ingen Moder saa gal,
at la'e Barnet, den smaa, indespærre,
i vort Epidemihospital.
Lægen siger selv, det er ej smukt,
at man maa med Børnene ha' Bugt
ved en passende Tvang, og vi ved
nu om Sagen nogenlunde god Besked.

Kaffesladder.

Fru Skade: Man skulde saamæn tro, min Kære, at der var kommet en Trykfejl i Almanakken saadan at April skulde være Maj, for i April var der mange Dage smukt Majvejr og nu i Maj faar vi først rigtig Aprilvejr med Kulde og Hagl og Regnbyger, saa man hverken kan nære sig ude eller inde, uen maa fyre i Kakkelovnen i Stedet for at tænke paa Pinserengøring og hvide Gardiner, og Skade gaar saa smaat og glæder sig til, kan jeg mærke, at jeg skal glemme baade Pinsekjole og Sommerhat, men han kan være vis paa, at jeg vil ligne andre Mennesker, og naar man hverken kommer til Verdensudstilling i Chikago eller har en Huslæge som kan gøre Manden begribeligt at man trænger til at styrke sine svage Nerver ved et længere Ophold i Sveits eller Italien, saa maa man da i det mindste ha'e det man kan skjule sig i, hvis det en Gang i Løbet af Sommeren skulde behage Hr. Gemalen at unde En en Skovtur, men man faar nok Lov til at trisse af alene, hvis man vil trække lidt frisk Luft, for siden Skade har faaet det Monstrum af en Bicykle at kile af Sted med, har han saamæn hverken Tid til at spise eller drikke eller sove, men farter om paa den skrækkelige Maskine baade tidlig og sent. Vaagner jeg ud paa Morgenstunden saa er han allerede væk, kommer asende og pustende og beskidt hjem op ad Formiddagen og fortæller at han har været enten i Roskilde eller i Helsingør og at han har været lige ved at slaa en ny „Rekord", eller hvad det hedder paa Cyklistersproget, og skal nok sige saa meget som, at han paa det nærmeste har kørt Livet af sig — jo, det er noget godt Klister de laver! Før kunde Skade dog som andre ordenlige Mænd ta'e sig en lille Middagslur ovenpaa Middagsmaden mens jeg lavede Kaffen, men nu — næppe har han slugt den sidste Frikadelle — tygge Maden ordenlig er der ikke Tid til! — hu, hej! paa Maskinen! og saa ser jeg ulykkelige Kone ikke hans Gesvindighed førend langt ud paa Aftenen naar han med rød Lanterne og ringende af alle Kræfter kommer farende op ad Gaden, lige som en Brandsprøjte og saadan gaar 'et Dag ud og Dag ind. Aa, min Kære! Naar jeg tænker paa hvad jeg har lidt og som jeg hver Dag ærgrer mig siden vi har faaet det Uhyre af en Maskine i Huset saa vil jeg rigtignok indstændig raade alle unge Piger til ikke at gifte sig førend deres Tilkommende har gjort sin Ed paa, at han aldrig vil forfalde til at blive Cyklegal, for er der noget, der kan

ødelægge et Familieliv, saa er det saadan en nederdrægtig Tingest, Det kan jeg tale med om. At Mændene er fruentimmergale er slemt nok, saa længe det staar paa, men det løber de snart af sig, og selv om de sommetider gaar lidt i Byen saa kommer de dog hjem igen og kan være meget skikkelige, men faar Sportdjævelen Kløer i dem, saa fører de direkte ad Helvede til! Og saa vil de oven i Købet ha'e os andre med paa Galejen. Saadan maa De vide, si'er Skade nok saa krasbøstig forleden, da jeg igen græd mine modige Taarer over hans Rendemaskeri, som jeg kalder det — „Herregud, Mutter! Jeg kan jo ogsaa købe Dig en Maskine, saa hjuler vi a' begge To!" — Hvad gi'er De mig, Kære! Saa vidt er det kommen med ham, at han vil ha'e, at jeg skal forsømme baade Hus og Hjem og Madlavning og Rengøring og det hele for at føjte om paa Landevejene lige som Zigøinere og slaa „Rekorder" — i Grøfterne formodenlig. Og saa at tænke sig, at vi skulde ha'e to Maskiner i Huset! Tak for Kaffe!

Herreløs.

Den Rejsende: ...Og saa kom vi til en blomstrende Ø, der skal være herreløs.

En ung Pige i Selskabet: Uden Herrer? Gud, hvor der maa være kedeligt.

Ikke bange.

— Du, Mo'er, vores Kokkepige — hun er rigtignok modig. I Gaar Aftes krøb der en lang, kæmpestærk Garder gennem Vinduet ind i hendes Kammer — og hun blev slet ikke bange!

Set gennem „Avisen"s Briller er vor Partifælle J. Borgbjærg „en lille, undersætsig Mand." — Frederik har vist ikke været rigtig „oppe", da han ved Majfesten tog Maal af Borgbjærg.

Sproglære.

— Hvorledes udtales Hawaij?

— Ganske ligefremt: Sandwichøerne.

Mellem Veninder

— Din Broder er saa underlig — han er ligefrem uhøflig mod mig.

— Ja, det er desværre hans Fejl, at han ikke er ærbødig overfor Alderdommen.

En Mønsterhustru.

— Naa, Du har altsaa giftet Dig, Gamle? Du skal jo ha'e gjort et udmærket Parti, siger man.

— Ja, min Kone er fuldendt. Hun er Hjemme i Alt. Hun er hjemme i Literaturen, hun er hjemme i Musiken, hun er hjemme i Kunsten, kun i et er hun ikke hjemme.

— Og det er?

— Hun er aldrig hjemme i sit Hus!

Der greise Kayser.

Mel.: Kejseren af Kinesiens Land.

Kayser, den meget gamle, han
er en umaadelig mægtig Mand;
han kan gøre alt, hvad han vil,
Flertallet giver ham Lov dertil;
han kan i Udvalg stolt sig brede,
holde et oppe, et andet nede,
Gud hjælpe det Forslag, som ikke har,
Kayser til Ven, den Sag er klar.

Kayser han er Reaktionær,
fra sin Paryk til sine Tæer,
alt det moderne Fremskridt s'gu,
er ham den inderligste Gru;
Oppositionsmænd giver han Fanden,
Socialister, som ingen anden,
hader han — og de kan tro,
at hans Had, det er godt for to.

Naa! det er heller ej saa sært,
Kayser har paa det sidste lært,
at om han er nok saa slem Bersærk,
er Socialismen ham dog for stærk;
den rykker frem, og han maa vige,
han og alle hans brave Lige;
til at spærre og stænge den Vejen,
er en „Kayser" s'gu selv for „Klein".

Nyt Ord.

Lægen: Altsaa Deres Mand er syg, Fru Mikkelsen? Hvad fejler han?

Fruen: Aa, Hr. Doktor, han har Destillerium.

Skæbnens Veje.

En Mand, der havde faaet 27 Medaljer for Druknedes Redning, faldt i Vandet just da han havde alle Medaljerne paa Manden druknede.

Føjelig.

— Hvor skal Du hen?

— Jeg vil bede Grosserer Knald om en af hans Døtre.

— Hvilken af dem?

— Det kommer an paa. Er han i godt Humør, saa ta'er jeg den yngste, men er han gnaven, saa udbeder jeg mig den gamle.

En bekendt Dyrhandler mistede sin Kone. Hans Ven kom for at bevidne ham sin Deltagelse og udbredte sig i Lovtaler over den Afdøde. Dyrhandleren bifaldt sukkende og bemærkede: „Ja, hun var en fortræffelig Kone, men desværre kunde hun ikke vise sig rigtig venlig mod Dyrene. Tænk Dig, hun vilde ikke en Gang om Vinteren lade Slangerne sove i hendes Seng!"

Tvetydigt.

— Som det Manuskript ser ud! Jeg maa ubetinget skrive det af!

— Endnu en Gang.

Al god Gave og al fuldkommen Gave kommer fraoven.

Præsten: Hvorledes kan det være, Mads Øllerød, at jeg alletider finder Dig fuld om Søndagen?

Mads: Jou, ser De, Hr. Pastor, ded æ nu saadden en Gave a Vorherre ga' mæ fra Fødselen a'.

De glemte noget.

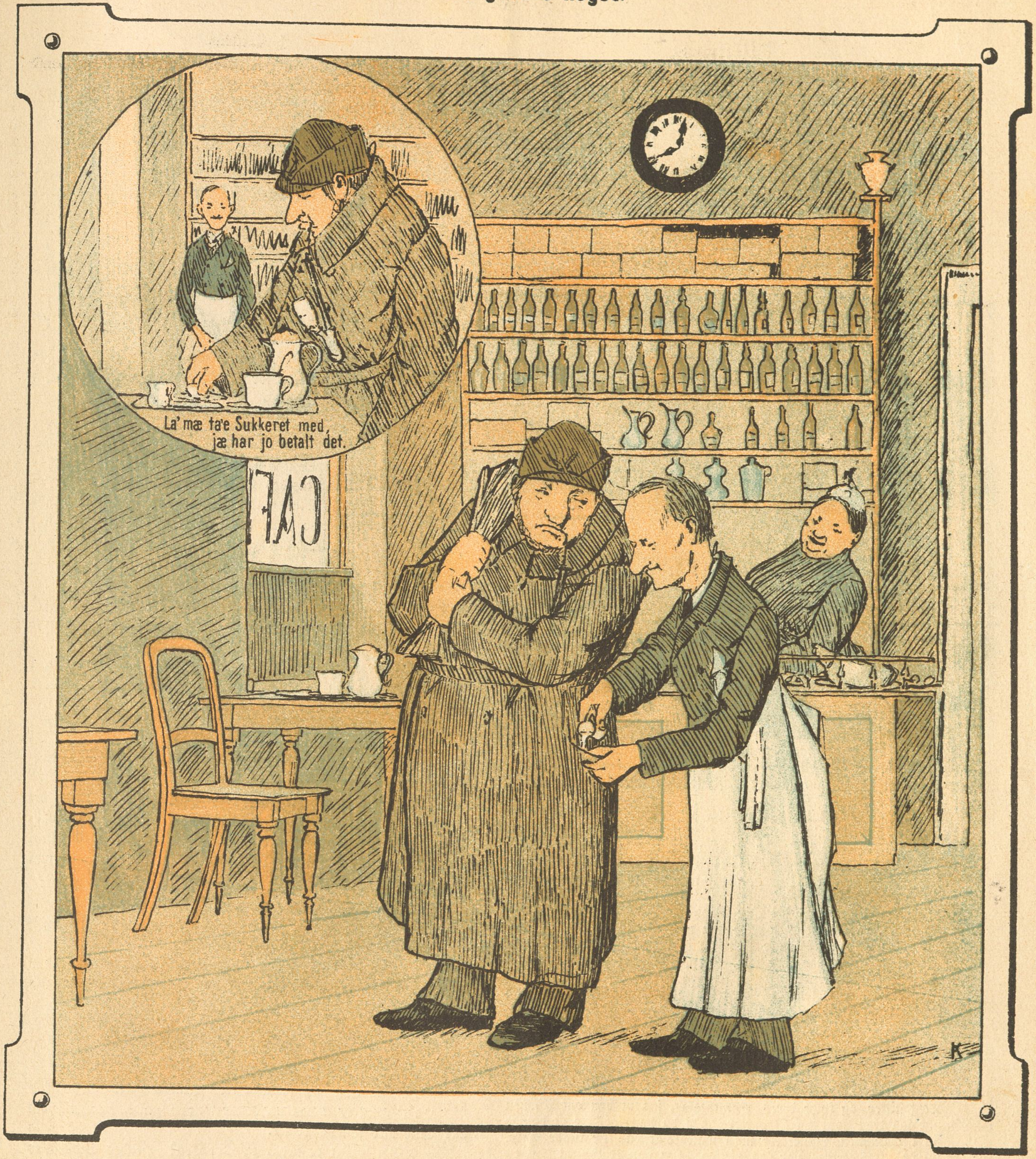

Opvarteren: Hej, De! Tag Fløden med, De har ogsaa betalt den.

Ulykke.

Af August Strindberg.

(Fortsat.)

Efter Maaltidet plejede han at drikke Kaffe, men Kaffe var hende forbudt af Lægen. Han maatte sidde alene ved sin Kaffekop. Om han skulde læse Bladet for hende? Der var en interessant Artikel om den irske Bevægelse.

„Hu, nej!“ sligt kedelig Tøjeri vilde hun ikke høre.

Derpaa tændte han en Cigar. En god Havanna, som han havde købt direkte fra Bremen. Stor Opstand!

„Du røger?“

„Naturligvis. Vidste Du ikke det?“

„Nej! Min Fader ansaa det altid for hæsligt at røge, og jeg faar ondt af Tobaksrøg.

Han lagde Cigaren paa Bordkanten og saa med Smærte, hvorledes den forkullede til fin, hvid Aske, hvid som Vat.

Om Aftenen vilde han læse højt. Hvad da? Dickens! Nej, hun kunde ikke lide Engelsk og engelske Forfattere. Om han ikke havde noget Fransk? Nej, han afskyede alt, hvad der kom fra Frankrig.

„Det er kedeligt!“

Og saa maatte han til Baller, Aftenselskaber og i Teatret. Det sidste smærtede ham mest, thi han bemærkede snart at Skuespillet i Parkettet var mere interessant end det paa Scenen. Og desuden turde man ikke tale sammen, holde hinanden i Haanden, og endnu mindre kysses.

Da Foraaret kom vilde hun paa Landet. Han stemte for Mælaren, thi der var han bleven opdragen, men hun vilde ikke bo ved Mælaren, fordi hun engang havde paadraget sig en Feber der, og saa lejede de et Landsted ved Østersøen. Han elskede Jagt og Fiskeri og havde en Sejlbaad. Det var hans tre Lidenskaber i Livet, og med dem reparerede han i den korte Sommer, hvad han om Vinteren havde tabt i Sundhed.

Den første Søndag han var paa Landet, stod han op Klokken fem, tog en Randsel, Fiskeredskaber og en Mand med sig. Og hvor prægtig det smagte, at røge en rigtig god Pibe og fange Fisk.

Straalende glad kom han hjem Kl. tolv. Han skyndte sig at kysse sin Kone, men hun stødte ham fra sig. Han lugtede af Fisk og Tobak. At en dannet Mand kunde finde Fornøjelse i en saa simpel Beskæftigelse.

Kattene fik saa mange Fisk som de kunde æde, de øvrige blev kastet bort.

Til Middag vilde hun nok blive god igen, thi han havde en Overraskelse til hende.

De spadserede i Parken og kom ned til Baadebroen.

Der laa en smuk Baad, og en Mand, klædt som Matros, stod med Hatten i Haanden, parat til at styre Baaden for Herskabet.

„Du sejler? Er det Din Baad?“

„Ja, min Engel!“ svarede han med Stolthed.

„Og det har Du ikke fortalt mig! Jeg tillader aldrig at Du sejler. Du maa love mig, Ernst, aldrig at gøre det. Hører Du! Hvis Du elsker mig!“

Ernst maatte love det, stønt Valget mellem Unaade og hans kæreste Fornøjelse faldt ham tungt.

Jeg har haft stor Ulykke med mig, tænkte han. Og de gik om i Parken og kedede sig. Men om Eftermiddagen inviterede Fruen Naboerne; og nu kom der nogle vordende Assessorer, og de sad paa Verandaen og talte om Teater og Musik; og Hr. Ernst maatte skære Spidserne af deres Cigarer, tilbyde dem Tændstikker og fylde deres Punscheglas, saa at han om Aftenen var saa træt som en Opvarter. Og da han forsøgte at blande sig i Samtalen, replicerede man saaledes at han ikke kunde svare, thi de unge Herrer var saa vittige. Og han troede, at han en hel Eftermiddag havde været Værtshusholder og hans Hus en Knejpe.

(Forts.)

I Selskab.

Herren i Huset (til en Gæst): De sidder her ganske alene? De morer Dem maaske ikke?

Gæsten: Aa, jo. Det morer mig at se, hvorledes de Andre keder sig.

En Bombe.

Borgmesteren (til Vidnerne, der er temmelig højrøstede under Vielsen): Mine Damer og Herrer, hvis De ikke er rolige saa — vier jeg ogsaa Dem!

Tydelig.

Den gamle Frier: Vognen er kørt frem, kære Frue, Frøken Emilie er da vel ogsaa færdig?

Den rige Enke: Hr. Baron, De interessere Dem i den senere Tid noget paafaldende for min Datter; jeg vil haabe, at det kun er faderlig Omsorg.

En Gravskrift.

En Enke, som plagedes af en fortærende Længsel efter en Trøster, lod paa sin Mands Gravsten anbringe følgende Indskrift: Her hviler Jakob Lind, død i en Alder af 72 Aar. Han efterlader en ung Kone, hvem han var en anden Fader.

Farligt.

— Jeg gad nok vide, om det virkelig er saa farligt at farve Haaret, som mange Læger paastaar.

— Det er meget farligt. En Onkel af mig, en gammel Dreng, farvede ogsaa en Tidlang sit Haar, og inden 3 Maaneder var han gift med en Enke, der havde fire smaa Børn.

De søde Smaa.

Fruen i Huset: Aa, jeg siger Dem, bedste Veninde, det er aldeles forfærdeligt i denne Foraarstid. I Gaar havde vi Tapetsereren, Maleren, Gulvfernisøren, Dekoratøren, Vaskekonen.

Lille Svend: Mo'er, Du glemte Kongens Foged, som pantede for Skatter.

Af en Søberetning.

Da Stormen havde naaet sit Højdepunkt, lagde Skibet sig med et om paa Siden, og Kaptainen og endnu en Brændevinstønde rullede over Bord.

Afstamningstheori.

Et Ægtepar forlader en Venindes Hus.

Han: Hun er charmant, denne Fru Schmidt, hun taler om alle Ting med samme Lethed.

— Hun: Det er nedarvet, min Ven! Hendes Bedstefa'er var en af de mest snakkesalige Barberere i hele Byen.

Statuen.

(Ogsaa en Resension.)

Paa den Borgerrepræsentantlige Scene paa Nytorv opførtes for nogen Tid siden „Statuen", Pantomime, frit efter den i disse Dage paa det kongelige Teater opførte.

Handlingen i Statuen er følgende:

Don Juan de Borgerrepræsentanti, der sammen med sin Tjener Sganarel fører et syndigt Leben med Borgernes Interesser, indbyder en Dag i et Anfald af Overgivenhed og Overmod Statuen (den offentlige Mening) til at deltage i sin Banket om Mandag Aften. Til ham, og de andres usigelige Forfærdelse nikker Statuen som Tak for Indbydelsen, og den Aften, til hvilken Banketten er ansat, da Don Juan med fine Venner sidder ved Bordet, hører man tunge Trin — og Statuen træder ind og indtager sin Plads ved Bordet.

Da Don Juan og hans Kammerater er kommen sig lidt efter deres Forfærdelse, begynder de at genvinde Humøret og Modet og ender med at ville gøre Grin med Statuen. Det gaar en Tid godt, men til Slut rejser Statuen sig og lægger sin tunge Haand tungt paa Skulderen af Don Juan, der synker i Jorden som ramt af et Lyn for aldrig mere at komme tilsyne. Med Rædsel venter hans Kammerater at gaa samme Vej, men Statuen nøjes med at true af dem, hvorpaa Tæppet falder med en Apoteose, der forestiller den offentlige Menings Sejr i Kampen mod gamle Dages Udsvævelser og Tilsidesættelse af Borgernes Vel etc.

Stykket blev godt spillet. En særlig virkningsfuld Don Juan var Hr. Kayser, der i rette Grad forstod at faa det udfordrende og hensynsløse i Karakteren. En lun og skvadronøragtig Sganarel var Hr. Ibsen, og de øvrige Kammerater havde gode Fremstillere i de Herrer Gjødesen, Lange, Severin Jensen m. fl. Statuen (Oppositionen, den offentlige Mening) skilte sig fra sit Hværv med Bravur, særligt der, da den lægger sin tunge Haand paa Don Juans Skulder og tvinger ham i Knæ.

Huset var udsolgt ved første og anden Opførelse.

Av!

Damen: Hr. Doktor, jeg beklager meget at maatte afslaa Indbydelsen til Aftenselskabet og en lille Dans, men jeg er allerede for gammel og heller ikke mere smuk nok.

Doktoren: Aa, det gør intet, der kommer jo dem, der er endnu meget grimmere!

Taget Maal.

Kunden: Jeg vilde gerne have en Klædning, men jeg vil sige Dem forud at jeg kan ikke betale den førend om en Maaned. Hvornaar kan Klædningen vel være færdig?

Skræderen: Om — en Maaned.

Ubegribeligt.

Han: Jeg begriber ikke, hvorledes en Pige kan gifte en Mand, som hun kun har kendt i fjorten Dage.

Hun: Og jeg begriber ikke, at man kan gifte en Mand, som man har kendt længere.

Forskællige Synspunkter.

Optimisten (betragtende en Larve): Se bare, hvor bekvemt saadan et Dyr har det! Saadan en Masse Fødder! Misundelsesværdigt!

Pessimisten: Jo, jeg takker — og bagefter en saadan en Masse Ligtorne!

Skanker og Skoser.

Den kendte Sætning: over Stok og Sten, agtes i Norge forandret til: over „Stang" og „Steen". Det passer bedre til Situationen siger Normændene

⁂

Ligeledes skal det i Norge være ret betænkeligt for Chansonnettesangerinder, at synge den bekendte Kuplet:

O! Du mein Oskar,
süsse Oskar o. s. v.

Det kan man for Resten godt sætte sig ind i.

⁂

Spørgsmaal: Hvad er det, Nordmændene fordrer?

Svar: En Kon*) Sul for deres egen Mund.

⁂

Apropos. Kom nu ikke mere og sig, at den gamle Skik med — Majstangen er forsvunden. Normændene har i al Fald faaet deres „Stang" i Maj. — Uha.

I Musæet.

— Hvorfra stammer da disse rædselsfulde Torturredskaber?

— Fra den gode gamle Tid.

Ogsaa et Spørgsmaal.

Fruen (til den ny Tjenestepige): Forstaar De nu ogsaa at gøre et Værelse ordenlig rent?

Pigen: Det var ikke godt andet. Hjemme har jeg al Tid muget Stalden, og der var endnu mere Møg end her!

For længe.

— Har De nogensinde forsøgt at følge den Leveregel: Tænk, førend Du taler?

— Ja, desværre, meget ofte.

— Hvorfor desværre?

— Fordi jeg al Tid glemte, hvad jeg vilde sige.

*) Jysk Udtryk for: Smule.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

Fem vel vedligeholdte Negle.

Sødskende, jeg kender fem,
Stakkel, der ej kender dem.
Ved hinandens Side sat,
kalder man dem Magistrat.

Hr. Jacobi — Tommeltot,
gør hver fattig Borger godt.
Slikkepot — Hr. Hansen rask,
svinger Skolernes Krabask.

Overpræsidenten — Klein,
ingen Andre staar i Vejen,
trækker Mand og Kone Krog,
gavner dog det lange Skrog.

Guldbrand — Borup, smække Mand,
hiver Pengene i Land.
Øllgaard — Peter Spillemand,
gør Kloaken pænt i Stand.

Nr. 20.

RAVNEN

Søndag d. 14. Maj 1893.

-- Vej mig nu endelig nøjagtig!
— Jamen, saa maa Herren lægge Cigaretten bort!

Fra sidste Uge.
(Revyvise.)

Vore tykke Fæller snart skal ud at stemme,
von Caprivi ej sin Hærlov kunde faa,
og den flakte Ørn vil komme i en Klemme,
saa den Kejsekejser vil i „Støcker" gaa.
Skønt han truer med, at Hærlov vil han have,
og har kysset Tøflen nys hos Romas Pave,
vil det vise sig, at vores røde Fane,
Krigens Spøgelse i Graven ned skal mane.

Ploug, som ellers holder svært paa Kristentroen,
nylig skrev om belgisk, tyk Uvidenhed,
skældte Stemmeretten ud, men den er Broen,
som trods Kamrets Hastværk og sin Lidenhed,
fører Folket mod det Maal, den gamle Gnaver,
i sin Ungdom ogsaa anbefalet haver,
væk med Fingrene Hr. Ploug, thi Stemmeretten,
rød Kokarde nu har hæftet paa Kasketten.

Ferslews Blade om en Igle os fortæller
den ku' staa selv for en Hugorms grimme Tand,
Cyankalium'en skaded ikke heller,
Folk de studsed, mon Historien var sand?
men det var en And, et Pindsvin Ferslew mente,
saadan otte paa sin Hjerne han fortjente,
der sku' de ha' Lov at sidde godt og suge,
Pinsen over lige ind i næste Uge.

Vores Hof- og Stadsret nu slaar ned for Fode,
Smørorganet langer ud, og tænk det Blad,
som er forhen redigeret af Hr. Rode,
fik en Dom lidt slem, men Kære, véd De hvad,
Secher blot har givet „Kjøbenhavn" paa Kassen
for en Opsats, som var skreven af Hr. Madsen,
Madsen han var den Gang hos den stakkels Rode,
som for Madsens Skyld faar paa sit stakkels Ho'de.

Forhen Københavns Kloaker ud er mundet
i vor Nærhed, det var sundhedsfarligt, ja,
nu skal Svineriet længer ud i Sundet
og Thor Jensen skal det ved sin Anstalt ha'.
Naa, det er dog en Reform, som man maa prise,
hvorfor skal man ligge saadan her og grise,
væk med Slam og Snavs, hæld bare i Kloaken!
smid de Gamle ud, du har dem jo i Nakken.

Da Petersen vilde fortælle sin Kone noget.

Intet kan irriterre en Mand mere, end naar han vil fortælle sin Kone noget af ikke særlig Vigtighed, og hun saa ikke ikke hører efter. Saadan gik det ogsaa Petersen forleden, da han efter endt Formiddagstur sad i Dagligstuen hos sin Kone. Fruen broderer. Petersen har, i Betragtning af at de hvide Gardiner endnu ikke er hængt op, faaet Lov til at tænde en Cigar. Saa siger

Han: Det er sandt, det maa jeg dog fortælle Dig. Carl Brun sagde mig i Formiddags — —

Hun: Hvor har Du truffet Carl Brun?

Han: Vi spiste Frokost sammen og — —

Hun: Hvorledes kom det, at I gik hen og spiste Frokost sammen?

Han: Vi gik egenlig ikke sammen. Jeg traf Carl i Restavrationen og — —

Hun: I hvilken Restavrant?

Han: Hos Wivel. Og Carl — —

Hun: Jeg troede, at Du plejede at spise i „Brøddehytten"?

Han: Naa, ja, for det meste. Men i Dag gik jeg nu undtagelsesvis ind til Wivel, hvor jeg traf sammen med Carl Brun — —

Hun: Spiser han altid hos Wivel?

Han: (lidt skarpt): Men kære Kone, det véd jeg virkelig ikke. Hvad har det ogsaa med min Historie at gøre?

Hun: Aa ingenting, naturligvis. Bliv bare ved.

Han: Da vi spiste vor Suppe, sagde Carl — —

Hun: Hvad for Suppe?

Han: Oksehalesuppe. Altsaa, Carl sagde — —

Hun: Men, Du holder jo ikke af Oksehalesuppe.

Han: Ikke meget, gaaske vist, men — —

Hun: Men hvorfor bestilte Du den, naar den ikke smager Dig?

Han (skarpt): Men Suppen har absolut intet med min Historie at gøre!

Hun: Aa, det véd jeg nok (fornærmet) Jeg begriber ikke hvorledes Du kan blive saa opfarende for et uskyldigt Spørgsmaal. Men fortæl bare.

Han: Altsaa. Mens vi spiste Suppen kom Erik Steen ind tilligemed sin Kone — —

Hun: Kom de ind hos Wivel?

Han: Ja, det sagde jeg jo — —

Hun: Naa, naa, bid mig bare ikke!

Han: De kom ind og — —

Hnn: Er hans Kone smuk?

Han: Hun er ganske net. Carl rejste sig og hilste paa dem — —

Hun: Kender han dem da?

Han: Vilde han have hilst paa dem, naar han ikke havde kendt dem? Jeg idetmindste — —

Hun: Hvad havde hun vaa?

Han: Det véd jeg ikke. Jeg lagde ikke Mærke til hendes Klædedragt. Hvad jeg vilde fortælle, er — —

Hun: Sad de nær ved Jer?

Han: Ja, ved Bordet ved Siden af os. Og medens de fortalte hinanden noget, sagde Carl, at — —

Hun: Kunde de høre hvad Carl sagde?

Han: Du anser da vel ikke Carl for at være saa dum, at han skriger højt, naar han vil fortælle noget om dem? Du maa hellere — —

Hun: Hør, min Ven, naar Du ikke kan fortælle en ganske simpel Historie uden at blive hidsig kan Du gærne beholde den for Dig selv. Hvad sagde Carl?

Han: Han sagde, at Fru Steens Fader havde været imod Giftermaalet, og — —

Hun: Hvorfra vidste han det?

Han: Ser Du, nu begynder Du allerede igen. Det er til at blive gal over!

Hun: Vil Du ikke behage at erindre, at det er Din Kone, Du taler saaledes til?

Han: Jamen, hvorledes kan jeg vedblive at være rolig naar Du bestandig igen kommer med slige dumme Spørgsmaal?

Hun: Adolf, jeg — — —

Han: Altid, naar jeg vil fortælle Dig noget, falder Du mig i Talen og — —

Hun (rejser sig med Værdighed og siger meget koldt): Efter slige fornærmende Ytringer behøver jeg ikke at høre.

Han: Du hører overhovedet aldrig efter. Det er jo netop det! Naar jeg — —

Hun: Naar jeg bare gør et eneste Spørgsmaal — —

Han: Kalder Du det et eneste Spørgsmaal? Du har i den sidste halve Time afbrudt mig med hundrede Spørgsmaal, blot fordi jeg vilde fortælle Dig, at Carl Brun sagde, at — —

Hun: Jeg ønsker slet ikke at vide hvad Carl Brun har sagt, naar Du ikke kan fortælle det fornuftigt. Jeg vil lade min Middagsmad bringe ind paa mit Værelse fordi det dog bare vilde ærgre Dig, at sidde til Bords med saadan en dum Person. (Med Hovedet kastet stolt tilbage forlader den dybt krænkede Frue den stakkels Petersen, der i sin Fortvivlelse sværger en dyr Ed paa, at det skal vare en Tid, førend han fortæller sin Kone noget.)

En meget plaget Mand.

Sagn fra Kulsvieregnen.

Følgende interessante Historie sendes os fra Omegnen af Hillerød.

En Avlsbruger, vi kan kalde ham Jens Larsen, sad i meget trange Kaar. Han havde vel en pæn lille Ejendom med 4 Tdr. Land og havde dertil lejet 6 Tdr. Ager, men alligevel kunde han ikke klare sig. Han blev lidt efter lidt Skatteopkræver, Stævningsmand, Ligsynsmand og Brandfoged, men stadig kneb det med Udkommet. Ved Siden af ham boede en fattig Kone, der forhandlede Hvedebrød fra en Trækkevogn og tjente store Penge derved. Saa fik Jens Larsen en Ide. Han konkurrerede med hende og blev selv Kagekone, og da han nu tillige blev Sogneforstander og kunde købe Brænde til de fattige, som fik Kvaset, medens han selv forbrugte den solidere Del, saa opnaaede Manden, at han kunde sættes i Skat til 2 Kr. 20 Øre om Aaret. — Den stakkels Mand.

Et lyseblaat Resultat.

Mel.: Peder Skjøt.

Her forleden paa Fredsberre
gik og patrouillerede
nys en lyseblaalig Herre,
mens han spekulerede
paa at naa et ret krabat
nævneværdigt Resultat.

Pludseligt han seer en Have
hvor en blodbestænkt Person,
ugenert kan sees at trave
ganske som en anden Jon,
der har lagt den lumske Plan
nu at lave Rov og Ran.

Tyven, han gik ind i Huset,
mens den snilde Lyseblaa
listende paa Havegruset,
saa det, mens han tænkte paa:
Det ved højlys Dag er frækt
af en saadan Tyveknægt.

Snart han saa ham i et Kammer
ren og vasket komme ind,
hvor han med en vældig Hammer
og med nederdrægtigt Sind
til Gendarmens Harm og Gru
slog et Klædeskab itu.

Et Par nye Buxer trak han
uden mindste Skrupler paa;
derpaa uden videre Snak han
fra Forbrydelsen vil gaa;
Lovens Mand dog raabte stolt,
kjækt og uforfærdet: Holdt!

„Slip mig! er De fra Forstanden,
det er jo min Faders Hus!
Kaptajn Møllers — slip for Fanden!
De er jo nok rent konfus.
Jeg skal bort med Banen snart!"
„Ja, det ku' jo være rart!"

Naa! De er den unge Møller?
den er ellers noget grov!
Næ — De er en af disse Bøller,
der gaar bare ud paa Rov.
Vil De følge med som sagt,
ellers bruger jeg f'gu' Magt."

Nu en Nabo arrivered',
som det Hele havde seet;
han paa Stedet konstatered'
denne Mands Identitet.
Men om Ørene lidt varm
blev den ivrige Gendarm.

Unge Møller skulde netop
bort med Toget, da en Bul-
dog, der vilde ha'e ham ædt op,
bed i Buxerne et Hul;
derfra kom det røde Blod —
Flov og flad den Blaa nu stod.

Den Kærlighed.

Løjtnanten: Nu skulde da Satan! — Fordømte Klodrian! Er det en Maner at smide hele Kaffeservicet! Hva' Fa'en er der i Vejen med Dem, Jens? Hvorfor gaar De i den sidste Tid og sover? Naa, Svar!

Jens: Om Forladelse, Hr. Løjtnant, men je' æ' dødeli' forelsket!

Retfærdig Straf.

— Du er en rigtig sød Fa'er! Du har foræret mig baade Gevær, Kanon, Tromme og Soldater! Men nu skal Du heller ikke mere kaldes Fa'er, Du skal hedde *min eger Jesper von Bahnson!*

Ulykke.

Af August Strindberg.

(Fortsat.)

Ved Efteraarstid viste der sig Tegn paa, at hans Hustru skulde være Moder. Fruen var rasende, rasende paa sin Mand og paa sig selv. Men hun snørede sig og viste sig for Verden til det sidste. I de sidste to Maaneder rasede hun som en Vanvittig. Det skulde aldrig ske mere! Han maatte læse franske Romaner, som han afskyede, og indbyde nogle nærmere Venner for at opmuntre sin Kone. Og Huset var stedse fuldt af Venner.

Barnet blev født. Hun selv vilde naturligvis ikke give det Die, thi saa kunde man ikke mere gaa nedringet.

Da hun igen var rask, talte hun til sin Mand om Ridetimer. Han spurgte Lægen til Raads. Denne fraraadede det. Den følgende Dag kom Fruen hjem fra „Professoren", der paa det strengeste havde anordnet Ridning. Han har „anordnet" det, hører Du! Der var intet at gøre.

Hr Ernst havde en panisk Skræk for Ridehuset. Da han traadte ind, slog der ham i Møde en Stank af brunstige Dyr, Sved og Ammoniak. Gennem halvt aabnede smaa Døre saa man halvt paaklædte Kvinder i Bukser og Chemise. Han fandt det modbydeligt naar den velbyggede Staldmester kom i legemlig Berøring med hans Kone ved at hjælpe hende i Sadlen, greb hende om Livet og lagde hendes Ben over Saddelbuen. Og alle disse Kavallerer og disse brændende Blikke, der fulgte hver af hendes Legemes Bevægelser. Her laa Liderligheden i Luften, her skete Ondt i det skjulte. Men Lægen havde „anordnet" det.

„Rid med, Du!" sagde Fruen til ham engang, da han var i slet Humør. To Gange red han med, men han tabte Hatten, maatte høre Spydigheder af Staldmesteren og blev let ud.

Tilsidst meddelte hans Kone ham, at Ridetimerne var henlagt til om Aftenen. Hun indøvede en Kvadrille med Musik. Hvis han vilde, kunde han se til paa Tribunen. Han sad der en Aften, men ikke oftere. Mellem Turene maatte han betjene Herrerne og Damerne og trække Champagne- og Sodavandsflasker op.

Omsider blev han alene hjemme hos Barnet. Det altsaa var Lykken, han havde drømt om! Og han tænkte paa alle de Hustruer der maa sidde hjemme, medens Mændene svirer og morer sig ude. Hvorfor havde han paa sin Vej ikke mødt en saadan ulykkelig Kvinde? De vilde da begge ikke have været saa ensomme! Ulykke! Ulykke!

Kvadrillen blev gentagen og snart afløst af Aftengilder.

En Nat ved Tolvtiden hørte man en voldsom Ringen paa Dørklokken. Ernst sad som sædvanlig i Værelset ved Siden af Barnekammeret og læste Dickens. Han skyndte sig ud for at lukke op: hans Kone stod alene udenfor Døren, og han hørte nogen liste sig ned ad Trappen. Hun var syg. Hun var ganske bleg og Øjnene glinsedede.

„Ernst", sagde hun, og brød ud i en konvulsivisk Latter, der mere lignede Graad. „Elsker Du mig?"

Ja, det gjorde han.

„Jeg er saa syg, saa syg". Hendes Træk blev slappe og hendes Mund smilede vemodigt.

„Aa, hvor jeg elsker Dig!" Ernst blev urolig, thi slige Ord havde han længe, længe ikke hørt.

„Er Du vred paa mig?" spurgte hun og vred sig i Smærter.

Han, nej, sikkert ikke, men han vilde være saa lykkelig, naar hun ikke var saa meget borte fra Hjemmet.

Ja saa, hun var for meget ude, naar Lægen havde „anordnet" det. Gjaldt hendes Sundhed da intet for ham?

„Jo, ganske vist, men den Lille."

„Fejler den Lille noget? Er jeg ikke lige saa god en Moder, som den Kone, der koketterer med sine Børn . . ."

(Sluttes).

Højres Grundlovsfest.

Den Plougske Muses Dødsskræk.

Program.

Mel.: Bondebryllupet.

To og to i Rad
skal saa pænt vi følges ad
til den gamle Kongens Have,
hvor vi Sjov vil lave;
ingen Procession
siger jeg for min Person,
man til Grin bli'er og der vanker ej Pardon:
hvor tit i fordums Dage ønsked vi
ej, at vi var for den Spidsrod fri,
men — vi maatte holde Persen ud,
for Konge, Land og Gud,
hvad enten vi saa fulgte Korset eller Stud.

Svært vi skrumped ind,
mens med gudhengivent Sind
vi paa Fø'elandssange brølte,
og i Suppeurter sølte;
næsten fra hvert Hus
blev vi druknet Mand og Mus,
i et Hav af Pe'rsillie og Grønt og Grus;
vi kæmped' tappert os mod Haven frem,
mens vi tænkte paa vort elskte Hjem,
hvor enhver sig ønskede, min S'æl,
i Stedet for med Vræl
og Hyl og Skraal, at maatte gaa sin Vandring fæl.

Derfor ej i Aar
vi i Processionen gaar,
Grunden er, og det er sandt, a'
det falder paa en Manda';
enkeltvis vi til
Kongens Have liste vil,
først derinde ta'er fat vi paa Sang og Spil;
at blive gjort til Grin er ikke rart,
særligt naar at man kan se det spart;
Studens Alvor drukner jo skam dog
i Gadens Spænd og Sjov;
saa Gud befalet, Børn, vi ses i Haven.

Ploug.

Slagterkrigen i Borgergade.

Den sidste Efterretning.

I Morges overraskede den ene af de stridende Parter fine Kunder med at sælge dem Suppekødet 10 Øre under Indkøbspris pr. Pund og gratis Suppeurter. 2 Timer senere fik man hos Konkurrenten den dejligste Bøf for 25 Øre Pundet og i Tilgift et Pund fint Smør at stege den i.

Efter Forlydende melder Genboen Trumf med at forære alle fine Kunder Sæsonkort til Tivoli!

Skudsmaal.

— Jeg forsikrer Dem, Madam Svendsen, at min Mand er saa utilfreds, at om der saa fløj stegte Duer i Halsen paa ham vilde han skælde ud, fordi der ikke fulgte brunede Kartofler med.

Tivoli aabner.

Mel.: Tivolivisen.

Og hvis, at Du morer Dig doli'
i Højres Kalas hist og her,
saa gaa ind i „Ravnens" Tivoli,
jeg svær paa, Du morer Dig der.

Man giver 10 Øre for Numret,
og faar sin Rabat pr. Kvartal,
og naar ens Humør er beklumret,
man glemmer med „Ravnen" sin Kval.

Først er der det aabne Teater
paa Bagsiden, hvor man kan se,
de aller som værste Krabater,
og komme sig lunt til at le.

Lidt længere borte har vi Kiosken,
og de flotte Kraftprøver med mer;
der slaar kækt vi Højre paa „To'ken",
og holder anden Plaser.

Saa kigger vi indom paa Plænen
den ligger paa Forsiden flot;
og ta'er et Vue over Mondænen,
og det kan jo og være godt.

I Midten der har vi Bazaren
saa broget saa det er en Lyst,
og netop den Ting, at vi har 'en,
det er for mange en Trøst.

Saa gaar vi vor Gang langs Alleen, a'
det Indre til, der er paa Tryk
den aller som bedste Arena,
hvor mange maa til lægge Ryg.

Der faar man at se ganske gratis,
Jonglører, som Frede med fler,
samt Klowner — tænk fra Trinitatis,
og andre Bajadser med mer.

Smaa raske Badutspring i Luften,
leveres der let og adræt,
med Greven der gi'er den som Schuften,
og gør fine Sager saa net.

Og hvorfor mon' sku' jeg forti 'et,
hvor om dog enhver véd Besked,
at Brander og Vid-Fyrværk'riet
er no'et af det bedste jeg véd.

I Watts Tivoli led og ked man
af Løjerne stundom gaar;
i „Ravnen"s Tivoli der ved man,
at morsomt det er, hvad man faar.

Skanker og Skoser.

Nu har den sidste Livjæger da endelig „protsch'et a'" og forlagt sin Virksomhed til andre Jagtdistrikter. Fred med hans Minde.

*

Kor af sørgende, forhenværende Hornsisk:
O! Fædreland! hvad har Du tabt.

*

Man siger, at Prosch efter bedste Evne har givet Alberti sit Fedt. Alberti forsikkrer smørret, at det ikke forholder sig rigtigt. Naa! det er maaske, ét Fedt for ham.

Godt løbet.

En Jærnbanepostmand i Tyskland havde det Uheld at hans Tog kørte fra ham, medens han i Restavranten paa en Station nød en lille Genstand. Han satte ad Genveje efter Toget og kom endelig saa betids til en Station, at han paa den kunde afvente Togets Ankomst. Godt løbet! Men Manden hed ogsaa Haase (Hare)!

Paa Strøget.

— Sikken en Mængde Malkepiger her er i Dag.
— Hvor? Kære!
— Ih! De fleste Damer har jo „Mælkebøtter" paa Hattene.

En Indskrift.

Paa en Fragtvogn fra Vedbæk er malet følgende Indskrift: Hver Dag ad Strandvejen til og fra Solen. — Vi venter snart følgende Tilføjelse: Holder ved Maanen, Jupiter og Venus.

I Logiet.

— Sikken slem Hoste Mikkelsen har!
— Den Løgnepose. Han har begribeligvis faaet et sandt Ord forkert i Halsen.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

Damoklessværdet

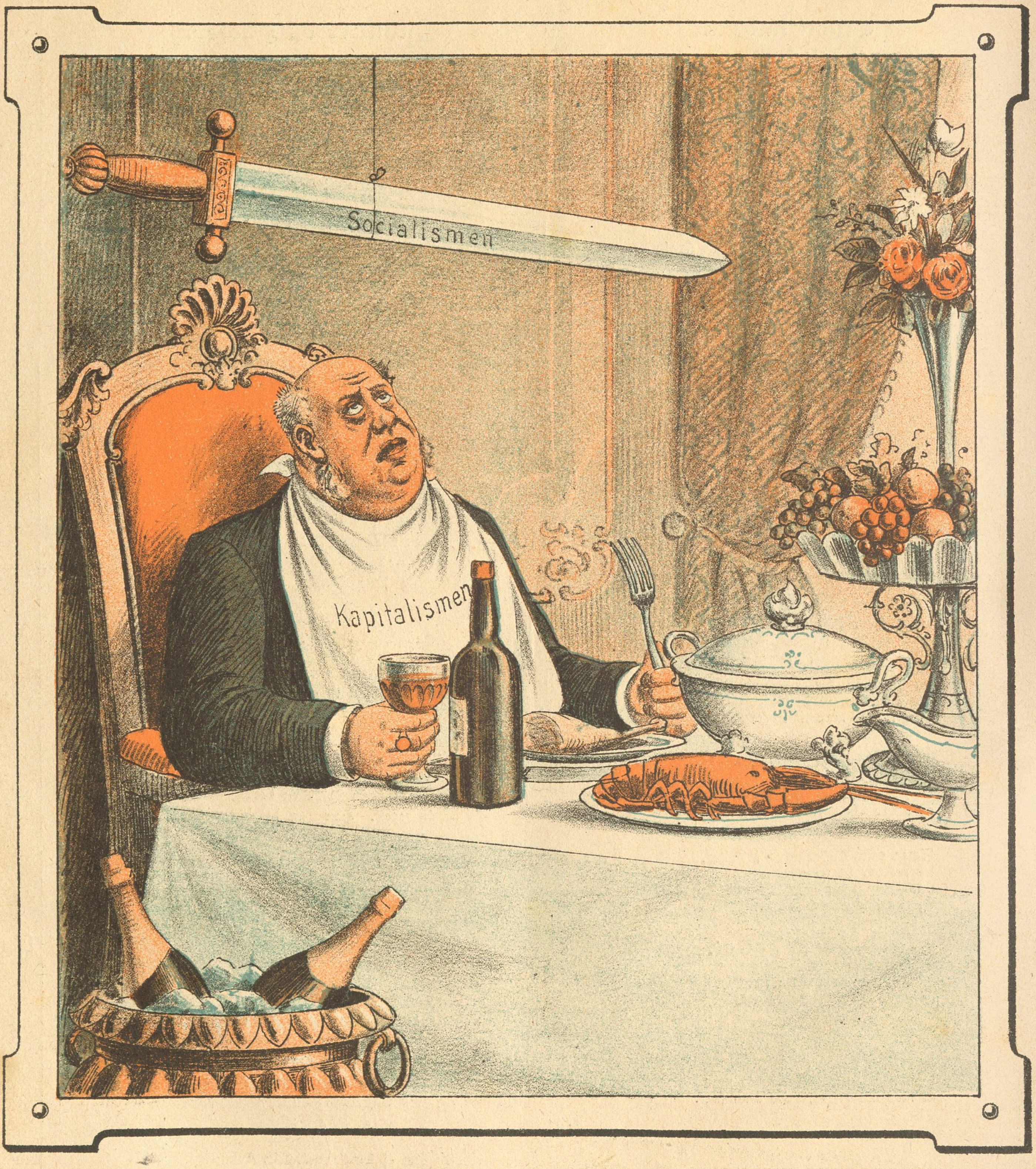

Han veltilfreds sidder og nyder sin Mad,
og Retterne herligt ham smager,
den liflige Vin gør først rigtig ham glad,
— men pludselig ét han opdager.
Se, over hans Hoved der hænger et Sværd,
og Mod, Appetit, helt han mister;
thi hvad er vel hele hans Herlighed værd,
hvis Traaden deroppe — den brister.

Nr. 21.

RAVNEN

Søndag d. 21. Maj 1893.

Fra Marskegnen.

— Det er da en velnæret Præst I har, det maa man lade Jer.
— Det skulde da ogsaa være et fattigt Sogn, der ikke en Gang kunde fede en Præst.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Ved Du en forhærdet Sjæl.

Tænk blot en Ligkistemand
som paa Nørrebro har Lager,
misted ved en Ildebrand
alle sine Sager.
Hvor skal de Døde nu faa sig en Kiste,
Skæbnen dem slet ingen Tjeneste viste,
for uden Kiste der er kun en Vej:
ind i Ovnen fluks med Dig
der behøves Kisten ej.

Hist paa Traverbanen gaar
nogle Lommetyve fæle,
naar i Væddemaal Du staar
sku' Du se dem stjæle.
Tatolisatoren den er sgu dejlig,
men denne Tro paa Gevinst ta'r Du fejl i,
en to tre fire, hvad ser Du, o Skræk!
Tegnebogen den er væk!
hvor den Tyveknægt var fræk!

Moderate lister rundt
i Provins paa Hosesokker,
siger at det gør dem ondt,
ja som bare Pokker,
at vi bestandig er paa Provisorje,
selv staar de pyntet med Uskyldens Glorje,
Fatter Alberti dog næsten blev stum,
da han hørte det Bom—Bom,
ja den Bom var grulig dum.

Hofmusiken er paa Kant
med den Heksemand Hr. Enna,
han ej Henning ærlig fandt
og var ingen Ven a'
at han paa Heksen hos Tyskerne tjener
Penge i Skæppevis, tænk hvilke Scener,
Forlægger og Komponist laver Sjus,
men Notarius publicus
spilled' Hennings Spil et Puds.

Hansens lille Tip, o vé!
er for lang dog for den Tykke
naar han skal politisk se,
han faar Syner stygge;
først gør han Højre forfærdelig ussel,
og saa erklærer han rask uden Blusel,
at vores Sejr ej det mindste betød,
stakkels Fredrik er Du blød?
stakkels Fredrik er Du blød?

Ulykke.

Af August Strindberg.

(Fortsat.)

Nu maatte hun op fra Stolen — og hun var syg. Han hjalp hende ind i Soveværelset og vilde kalde paa Kristine.

„Nej, det er ikke nødvendigt, ikke Kristine, Ingen!"

Hun fik Vand og satte sig i Sofaen.

Ernst var aldeles bleg. I Værelset lugtede der af Kognak og Tobak!

„Naa! Hvad har Du moret Dig med, gamle Fisk?" sagde hun „Du har vel igen læst Dickens! Aa, hvor jeg er syg!"

Og saa var hun igen syg! Derpaa vilde hun kysse den Lille! Men Manden stillede sig foran Døren.

„Du gaar ikke derind!"

„Hvem vil forbyde mig det?"

„Jeg! Du er drukken!" „Hahahaha! Det skal Du ikke ha'e sagt omsonst. Saadan en Karl af Mand. Fy for Fanden!"

Hun greb en Bog for at kaste den efter ham, men styrtede om paa Gulvet.

Ernst vækkede Kristine og fik Fruen i Seng. Derpaa lagde han sig paa et Par Tæpper foran Barnekamret, og blev liggende der hele Natten.

* * *

Den næste Morgen saa han hende ikke. Men da han gik til Kontoret, var det hans faste Beslutning at begære Skilsmisse. Men hvorfor? Drukkenskab. Loven havde ikke forudset et saadant Tilfælde. Og saa Skandalen! Samfundet! Men det maatte ske!

Han gennemgik endnu engang Scenen fra om Natten. Hvilke Ord der da var faldne. Uden at der var gaaet noget forud. Øjeblikkelig. Men det var forberedt i Stilhed.

Hele Formiddagen gik han om som en Sørgende og betragtede sig som død. Hvad kunde Livet endnu bringe ham? Og Barnet uden Moder! Med tunge Skridt gik han hjem til Middag. Hvilken Storm der forestod ham! Hvad skulde der ske? Han havde naaet den sidste Del af Gaden; udenfor et Butiksvindu blev hvn staaende og betragtede Varerne. Skulde han gaa op? Var det ikke bedre at gøre en Ende paa Elendigheden? Men Barnet, Barnet!

Da han gik op ad Trappen, hørte han Sang og Pianospil. Da han traadte ind, saa han hende sidde ved Instrumentet og akkompagnere en Veninde, der foredrog en Sang. Og saa løb hun sin kære, lille Mand i Møde og kyssede ham. Og det var som om han i samme Nu havde genvundet sin Sundhed. Hvor smuk hun var i Dag. Og saa muntert hun fortalte Veninden om sit Ildebefindende om Natten, uden at berøre en eneste Enkelthed. De Tre havde en rigtig fornøjelig Middag.

Saa blev de alene. Ikke et Ord om i Gaar. Han hadede hende; men hans sanselige Følelser var smedet i Lænker. Han vilde ikke kunne leve uden denne Kvinde.

Og nu blev det samme Liv som tidligere fortsat. Han sad paa Ridehusets Tribune og trak Champagneflasken op. Hele Balnætter stod han ved Spisesalens Dør, thi han dansede ikke. Han sad i Teatret og bar hendes Sjal.

(Sluttes).

Beskeden.

— Sig mig, Hr. Løjtnant, hvorfor gifter De Dem ikke?

— Aa, det er for svært for mig, at finde en „bedre Halvdel"!

For de mest stormende Følelser gives der som oftest ingen Ord; kun Taarer, Kys og — Lussinger.

Kaffesladder.

Fru Skade: Det er løjerligt nok, min Kære, men naar Folk kan blive noget, saa vil de ikke. Der har nu Magistraten i en hel Maaned i alle Blade averteret en ledig Plads som Raadmand og endnu véd den ikke fine levende Raad til at finde et Menneske, som vil udnævnes til Raadmand. Der er ingen som vil være det. Og man skulde dog synes, at det maa være en meget pæn Stilling at sidde i Borgerrepræsentationen ved Siden af Borgmestrene og komme med til Bidstrupmiddagen og gaa frit i Tivoli hele Sommeren. — Hvad en Raadmand ellers har at bestille, spør De? Tja! min Kære! Han skal begribeligvis, tænker jeg, gi'e Borgmesteren gode Raad naar denne ikke selv kan klare Ærterne; om Borgmesteren vil følge de gode Raad, maa han selv om, for det er jo ham der raader; saadan har det i al Fald været før, men nu vil Oppositionen i Borgerrepræsentationen ogsaa tale med og det er maaske derfor at Apotheker Holm blev ked af Bestillingen, for han havde vel paa Fornemmelsen, at Fordelingsurterne og Hofmandsdraaberne og den øvrige kommunale Wunder-Kron-Essens er gaaet af Moden og at der nu skal bruges en hel anden Kur mod de kommunale Skavanker og at der skal anvendes splinterny Medikamenter som ikke findes i hans Raadmands-Apotek. Desformedelst var det meget fornuftig af Manden at han pakkede sine Salvekrukker og Hefteplastre og kommunale Husraad sammen og gik sin Vej. Der er flere som burde følge det gode Eksempel Apothekeren har givet; maaske det bedste Raad, han som Raadmand nogensinde har hittet paa. Men en Raadmand skal vi jo ha'e, bare man vidste, hvorfra man skal ta'e ham fra! Det er ellers en meget god og paalidelig Kogebog den jeg har — jeg bruger den rigtignok aldrig, for man kan da heldigvis nok lave Mad uden Kogebog, men der staar jo, at enhver Husmoder bør ha'e den, ogsaa har jeg den naturligvis ogsaa! — og paa hver eneste Side kan man læse flere Gange „man tager" dit og „man tager" dat, men ikke et eneste Sted staar der noget om, at „man tager" en ny Raadmand i Stedet for den afgaaede, og følgelig staar der heller ikke hvor „man tager" ham. Det er nu forresten en Hovedmangel ved alle Kogebøger, at der aldrig staar den ringeste Oplysning anbelangendes hvor man skal ta'e, hvad man skal bruge; det vilde i økonomisk Henseende være af stor Værdi for en Husmoder, at faa et lille Vink i den Retning. For kommer det bare an paa at give det Raad: „man tager", saa kan jeg saamænd lave en Kogebog der kan presse baade Fru Nimbs og Fru Mangors. Naa, men saa si'er jeg forleden til Skade: Kunde Du ikke ha'e Lyst til at blive Raadmand? — Gu' vil jeg ikke være Røgmand! hvad skulde jeg det for? brummede han, og blev gnaven fordi jeg forstyrrede ham i Læsningen af Staals Amerikabrev i „Politiken", der hvor der staar, at de fineste europæiske Jærnbanewaggoner er „rene Skraldevogne" mod de amerikanske. Jeg vil nu nok tro, at baade Staal og hans Kollega »Ignotus« — ham, der paa Udstillingspladsen i Chikago gik i Mudder til Maven! Det kan man kalde Mudder, hva'! — har seet en Del mere i Verden end jeg enfoldige Stakkel faar at se i min Tid, men jeg tvivler paa, at de lige saa lidt som jeg, nogensinde har set en ren Skraldevogn — man kunde lige saa gærne forsøge at tænke sig en Bladkorrespondent, der ikke gjorde sig skyldig i en mere eller mindre flot serveret „forvanſket Kendsgærning," som det hedder hos Nellemann. Nej, Kære, si'er jeg saa til Skade, Du kan blive Raadmand, min Ven! Tænk, hvor dejligt, at Du og Din Kone kunne gaa frit i Tivoli hver Aften, og drikke Te i Koncertsalen, og maaske kunde vi hilse paa Borgmestrene med deres Fruer, ja, og oven i Købet faa en Hilsen af Overpræsidenten! Søde Skade! Du maa endelig blive Raadmand, hører Du, for min Skyld! Og tænk, naar den russiske Kejser og Dagmar kommer til Sommeren med alle deres Børn, saa kunde vi maaske være med at ta'e imod dem paa Banegaarden, for ser Du, lille Skade, det kunde jo hænde, at en af Borgmestrene var syg eller rejst bort for at blive rask, og i saadanne Tilfælde skal Raadmanden jo repræsentere ham, aa, Skade, det bliver henrivende! Du bliver Ridder af den russiske Bjørn, og jeg — Du trænger vist til at komme en lille Tur paa Bidstrup! raabte Skade arrigt og smed Bladet henad Bordet, men Herregud, Mutter, sa'e han, hvor kan Du bilde mig ind, at jeg kan blive Raadmand! — Jo, det kan jeg saa meget godt bilde mig ind, for de kan ingen anden faa, og naar de skal ha'e en saa bliver de jo nødt til at ta'e Dig! — Tror Du, Mutter? grundede han. men jeg har heller ikke Raad til at være Raadmand, og naar jeg skulde gi'e Borgmesteren Raad, saa blev jeg aldeles raadvild. Nej, Mutter, den gaar ikke! — Tak Skæbne! der laa hele min Raadmandsfrueherlighed. Men Skade mener, at det bliver nok saadan, at Raadmændene herefter bliver udskrevne paa Session lige som Rekruterne, ogsaa kan det jo være, at t Eks. Høker H. P. Petersen en Dag ta'er sig „den ærbødige Frihed" at sætte sig i Raadmandsstolen· — Tak for Kaffe!

I Restaurationen.

Restavratøren (til en Gæst): Naa, hvorledes synes De om vor Bøf?

Gæsten: Den er noget lille af sin Alder.

Af alle Skabninger anvender Kvinderne, Kattene og Fluerne mest Tid paa deres Toilette.

En ny Pels kan bringe et helt Dameselskab til at svede.

I Frederiksberg Have.

— Kone, Børn, se paa mig! Hvad er jeg? Er jeg ikke den skinbarlige Lohengrin?

Ogsaa en Rose.

— Men Petersen! Nu kommer Du igen beruset hjem. Jeg holder virkelig meget af Dig, men i denne Tilstand er Du utaalelig.

— Passiar, min Engel! Du véd nok: ingen Rose uden Torne!

Skuffelsen.

Mel. af Sommerrevyen 1893

Glæde der var i Staden,
blandt store og blandt smaa,
Folk gik og sang paa Gaden,
Sangen var møntet paa
Glæden, der var i Vente
nede fra Øster a',
at det med Smits Regimente
nu sku' en Ende ha'e,
og den lød, og den klang
saa gemytlig og glad denne Sang.
Farvel, min Ven-Smit,
kom ej igen, Smit,
vi længes ej,
tro Du blot mig;
vær intet Fjols, Smit,
men tag til Mols, Smit,
blandt Molboer der
kan Du tro, at den skær,
bedre end her.

Saadan lød Sangen om, at
Hr. Smit han skulde bort,
men da saa Budet kom, at
det blev Løgn, var det haardt;
Modet det sank i Staden,
baade hos lille, stor;
Folk gik og græd paa Gaden,
sukkede dybt i Kor,
der var Snøft, der var Graad,
og af Skuffelse Kinden blev vaad:
Nu troede vi, Smit,
at vi var fri, Smit,
for Dig at se,
men snydt vi ble';
det er for drøjt, Smit,
vi be'er Dig højt, Smit,
for Guds Skyld! ta'
og forsvind blot herfra,
saasnart Du ka'.
Hvad?

Paa Strøget.

— Det er en ret koket lille Krølle, de fleste unge Damer har faaet anbragt midt i Panden.

— Det er Fa'en ingen Krølle!

— Hvad er det da?

— En Krog til at fange Mænd paa!

Ved Soldet.

— Hvem udbragte den første Skaal?

— Herodes; thi han sa'e: „Pigerne skal leve!"

Afskedsforestillinger.

Theatersæsonen er snart forbi,
og det er kun smaat med Besøget;
dog hænger alle fortræffelig i
for at faa deres Kasser forøget.
Man hitter paa alle Slags Fif for at faa
sine Publikummer i Gyngen;
Men det er kun Faa, der i Tøjet vil gaa,
trods al deres Fløjten og Syngen.

Hr. Kammerherren byder som Vært,
paa en gyselig Pantomime
Ved Hjælp af den og en Pibekoncert
han lokker en liden Stime.
Det er dog slet ikke rigtig »chic«,
hvad han vist siden erfarer,
at skaffe Kunder til sin Butik,
ved Hjælp af bedærvede Varer.

Hr. Abrahams har en anden Maner;
han lystigt beneficerer,
og jubilerer, som flot Grosser'
han fem Jubilæer leverer.
Se, det er da noget, der kan forslaa
og bliver vist meget højtideligt;
men om Publikum just vil skønne derpaa,
er nok ikke saa ganske paalideligt.

Kasinos „Magdalene" — Enhver
kan jo tydeligt se, at hun trækker;
men det er nok Lommetyve især,
der fylde Theatrets Rækker.
I Mængde er de kommet hertil
for at søge sig at berige;
i Teatrene drive de deres Spil
og paa Traverbanen tillige.

Og Oldenburgs Betjente med Lyst
slaa drabeligt ned for Fode;
de arresterer med Mod i Bryst
baade de onde og gode.
Man Dagen efter maa lade dem gaa —.
vi tør sige uden at lyve:
det rette Greb har de ikke paa
at behandle de „Strandvejstyve".

Af andre Forestillinger, som
vi kunne bemærke blandt andet:
Lars Dinesen nys i Haarene kom
paa Kaptejn Wagner, forbandet,
begge vilde de kæmpe, men skænd's
baade om Midler og Evne.
Nu slaas de med hinanden, imens
vil Sagen sig sikkerligt jevne.

Udflugt.

— Hvorfor vil De ikke give mig Oprejsning? Er De fejg?

— Nej bevares! Men Lægen har forbudt mig alt, hvad der kan være skadeligt for Sundheden.

I Selskabet.

— Det er skrækkeligt, saa De er ondskabsfuld, Komtesse! Altid taler De kun slet om Deres Bekendte.

— Men Kære! Andre Folk kender jeg jo ikke.

Paa Gaden.

— Lille Elsa, jeg har jo flere Gange sagt Dig, at man maa ikke pege med Fingeren paa Folk.

Elsa: Jamen, Mo'er, med hvad da?

Paa Kasernen.

Oversergeanten (inspicerer efter Retræten Belægningsstuerne): Uh! der er igen En der snorker, som om han vilde save Sengen midt over.

I Skolen.

Læreren: Nævn mig den vigtigste Del af en Kniv, Naa, Peter?

Peter: (tier.)

Læreren: Hvorfor har Din Fa'er en Lommekniv?

Peter: For Proptrækkerens Skyld!

Mellem Veninder.

— Fa'er si'er, at jeg maa gifte mig med den Mand, jeg vil ha'e.

— Saa maa han da først hypnotisere Vedkommende.

Søndagshvile.

Fruen i Huset (ved Aftensbordet): Aa, hvor jeg er træt.

Præsten (der er indbudt): De maa ikke tale om Træthed, Frue! De har ikke holdt to Prædikener, saadan som jeg.

Fruen (adspredt): Nej, men jeg har hørt dem!

Den i disse Dage afdøde Prokurator og Digter H. H. Nygaard var for nogle og tredive Aar siden en begejstret Beundrer af de den Gang berømte Vidunderbørn, Søstrene Neruda, som henrev Københavnerne med deres Violinspil, Saa kvad H. H. Nygaard en Dag saadan noget som:

O, var jeg Nerudas Violin,
o, var jeg slet ikke andet!"

Et daværende Satireblad bragte straks følgende Parodi, tilegnet H. H. Nygaard:

O, var jeg Nerudas Bue myg,
o, var jeg slet ikke andet!
Du mildeste Gud! hvor Du skulde faa Stryg,
ja Stryg, og slet ikke andet.

Hymne til Elefanten.

Mel.: Fra London og til Dover.

Fra Jus til Taburetten
er der et ordentligt Spring;
i Kamp for Gud og Retten
gaar det som slet ingen Ting;
man gaar til Værket,
gør sig bemærket
og la'er sig jævnt skubbe frem,
indtil en skøn Dag,
sit Jordlivs Søndag,
man staar med Lykken i Gjem;
saa er man Ekscellence,
Storkors, et cetera;
Jøsses! det kan nok hænd'se
Titlerne falder a'.

Saa styrer støt man Loven
i en god halv Snes Aar,
alt efter de fra oven
kommende Smaavink, man faar;
man er i Raadet
og bli'er benaadet,
tænk med Fortrolighed
af Majestæten,
de fatter fêten
i slig Bevidsthed, De véd.
Endelig bli'er man min Sandten,
misund mig, i Parvenyer;
Ridder af Elefanten,
det er et Eventyr.

Saa staar paa Lykkens Tinde
man saa stolt som en Gud:
at alle Folk kan kende
saadan ser den ny Ridder ud;
man er begloet
og højt betroet
og bli'er man vippet, nu vel,
har man Pensionen
og Dekorationen;
det er dog al Tid et Held.
Derfor det sandt og vist er,
vil jeg jer her betro,
Stillingen som Minister,
den er skam meget go'.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

De skal gaa i Taaget.

Højres Grundlovstog 5. Juni 1893.

(Meget frit efter Højres Generalkorrespondent.)

Nr. 22.

RAVNEN

Søndag d. 28. Maj 1893.

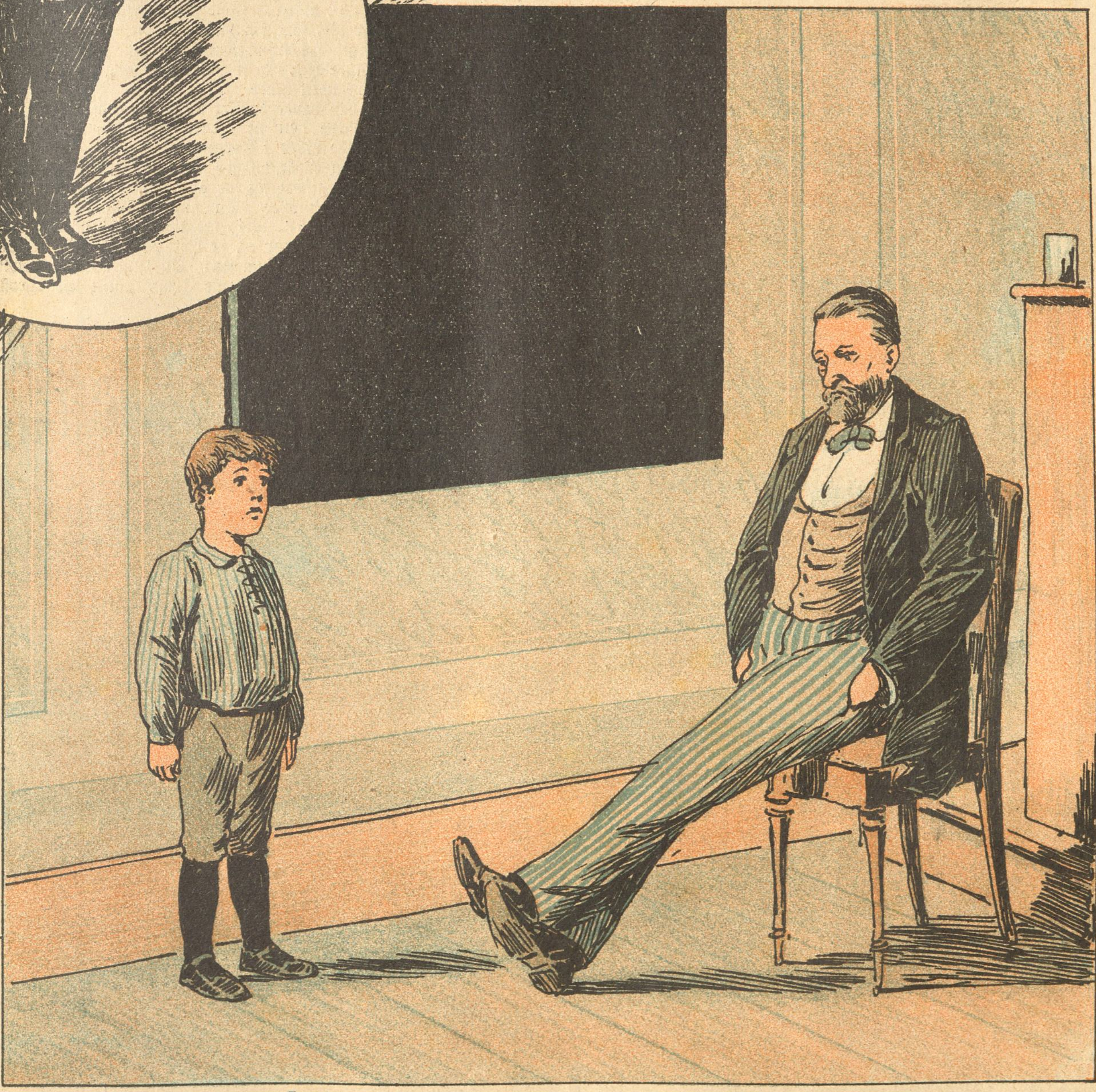

Læreren: Lad mig nu høre, lille Peter, hvad har Du faaet dine Øjne til?
Peter: Til at se med.
Læreren: Og hvad har Du faaet Ørene til?
Peter: Til at høre med.
Læreren: Og hvad har Du saa faaet Næsen til?
Peter: For at bruge Lommetørklæde.

Fra sidste Uge.
(Revyvise.)

Det er vistnok sørgeligt men sandt: Missionen
gaar ej fremad skønt den ofte har det slemt,
af dens Aarsberetning mærker man at Tonen
lige godt er noget ærgerlig forstemt.
Beck han raser vist mod Københavneriet,
men hvad Pokker kan det nytte Kleresiet,
det er ikke Bøn men Brød, som Folk forlanger,
og paa Bøn kun Sjæle faa de Sorte fanger.

Portner Utzon vilde have lidt Erstatning,
han for Retten præsenterede sit Krav,
men vor Høj'steret bevarede sin Fatning,
ingen Penge den til Portner Utzon gav.
Vores Hof- og Stadsret maa forsigtig være
og kan nu af Dommen drage denne Lære,
at det ligefrem er Rettens Tid at spilde,
naar man ønsker vores Blad det altfor ilde.

Søndagsfrihed har vi faaet, ja Gud bedre,
i Hobro skal Spritfabriken altid gaa,
Ingerslev og alle Byens vise Fædre,
frygter at de ellers ej en Snaps kan faa.
Brændevin og Kristendom og vise Love,
Herregud hvor kunde Ingerslev vel vove
paa at rokke ved de Samfundspiller stærke,
Skaal, du Gamle, du er Foged kan man mærke.

Det har været Pinse, man var fiks i Tøjet,
stak i Skoven, og skønt Himlen var lidt graa
var dog alle gennemsnitlig godt fornøjet
og i Græsset velbehagelig man laa;
henmod Aften saa man Folk til Banen tørne,
Gudbevares sikken Masse slemme Bjørne,
Afholdsmænd i deres Domme var lidt strænge,
Værtshusmænd saa mildt, de tjente store Penge.

Sikket Uvejr dog vi fik med Lyn og Torden.
alle gamle Koner deres Hænder vred,
men det er, som De nok véd, Naturens Orden,
at et Lyn skal til naar Luften er for hed.
Der sees ogsaa Lyn fra Politikens Skyer,
naa, hvad saa, det sikkert Luften lidt fornyer,
og Evropa til et Uvejr voldsomt trænger,
Tordenskyen over store Ho'der hænger.

Ulykke.

Af August Strindberg.

(Sluttet.)

Men efterhaanden blev han træt og ked af det og blev igen hjemme

„Hvilken Kamel af Mand", sagde Herrerne.

„Hvilken Skarn af Kone," sagde nogle Damer.

En Dag læste han i et Blad en Artikel om en Dame af det finere Selskab. Det var forfærdelige Ting. Man havde set, at hun i Gadedøren havde kysset Mandfolk. En frygtelig Mistanke vaagnede i ham. Men han kunde ingen Beviser faa, thi til slige Æventyr tager man ingen Vidner med. Men med hans Ro var det forbi. Han følte at han var bedragen, men han kunde intet gøre derimod.

I et Anfald af Raseri tog han sig en Elskerinde. Efter to Maaneders Forløb bedrog hun ham. Han tog en ny med samme Resultat. Han vilde, at hans Kone skulde erfare det. Men hun erfarede intet eller lod, som om hun intet vidste.

Og saaledes gik det fremdeles! Aar ud, Aar ind. Skilles? Nej, det kunde han ikke for Barnets Skyld. Og desuden, han kunde ikke leve uden hende.

En Nat, da han havde drukket meget og sad alene sammen med en Ven, aabnede han sit Hjærte for denne og fortalte alt hvad Vennen allerede vidste i Forvejen.

„Du er ikke den eneste," sagde Vennen. „Det gaar mange lige saa. Din Kone giftede sig for at komme bort fra Hjemmet og det gør de fleste Kvinder. Du giftede Dig for at faa et Hjem! Er hun lastefuld? Nej, det ligger i hendes Natur at drive Polyandri; Din Natur er, at være Monogamist. Det er en Ulykke, at I har mødt hinanden! En Ulykke, min Ven!"

„Det er en Forklaring," mente Ernst, „men en Trøst er det ikke."

Der var begaaet en Fejltagelse, der ikke er til at gøre god igen.

„Thi, om man passede for hinanden det faar man først bagefter at vide, og saa er det for sent!" sagde Vennen.

„Hvad skal man da gøre? Hvad skal man da gøre?"

„Man maa tilsidst gøre ligesom Bønderne," sagde Vennen spøgende, der var ked af den tørre Tone.

„Hvad gør da Bønderne?"

„De véd allerede Besked i Forvejen! Aa, de Bønder! De er drevne!"

I Retten

Assessoren: Hvad er De?

Tiltalte: Ingenting!

Ass.: Noget maa De da være.

Tiltalte: Kun mine Forældres Glæde!

De kære Unger.

— Men Viktor! Alt hvad man siger til Dig gaar ind ad det ene Øre og ud ad det andet!

— Jamen, Fa'er! Jeg kan da ikke gøre for, at jeg har faaet to Øren!

Fra Strøget.

— Det er storartet, som mange Damer er udstoppede! En grim Mode!

— Passiar, Gamle. Stegte Gæs er dog bedst naar de er fyldt.

Regnskabets Dage.

Naar Rigsdagen vel er forbi til April,
saa er det, at Foraaret kommer,
med Frihedens Glæder og Feriesmil;
men bagefter kommer en Sommer.
Den bringer ret ofte kun Vrede og Harm,
naar Møderne over os vælter —
ja, Sommeren bliver saa tidt lidt for varm,
især for en Sammensmælter.

Naar Vælgerne kalde paa Regnskabens Dag
og Lars'er og Claus'er skal svare,
saa gælder det om den retfærdige Sag,
og saa skal de ta'e sig ivare.
Thi hvis de forsnakker sig, kunde det ske,
at Uheldet vilde dem ramme,
og findige Vælgere fik den Ide,
at gi' dem Rejseaus med det samme.

Nu har Thomas Nielsen, den fiffige Snegl,
spekulert paa at kunne forhindre,
at ingen af Vennerne snakkede fejl,
saavel i det større som mindre.
Alt, hvad der da kommer „Forhandlingen„ ved,
i Udvalg bag lukkede Døre,
det tilhører s'gu „Privatlivets Fred",
og det maa slet Ingen berøre.

Paa den Vis han stopper hver spørgende Mund
og hæmmer de stridige Kræfter.
Nu gælder det bare, om Vælgerne kun
vil rette sig ydmygt derefter.
De vil maaske dog nok forlange Besked,
deri kan man næppe vel fejle —
de blæser saavist ad „Privatlivets Fred"
og ad Thomas Nielsen i Vejle.

Og de vil forlange, en Repræsentant
skal sige, hvad han har i Sinde,
skøndt „Aalborg Stiftstidende" snildeligt fandt,
at ingen den Valgte maa binde.
Nej, visseligt ikke! den Sandhed er stor,
som den Aalborgervismand har fundet;
men seer De: Til den, der har sveget sit Ord,
man føler sig selv ikke bundet!

Koketteri er den Kunst at vinde et Hjærte, uden at tabe sit eget.

Sladder.

Fruen (til sin Mand): Jeg er ked af de store Selskaber; hvem skal man dog tale om, naar alle de man kender, er til Stede.

En adelig Dame spurgte en Gang en Biskop: „Hvorfor er Alterdugene udstyret med saa kostbare Broderier? — „For at lokke Damerne i Kirke", svarede Biskoppen.

Pareret.

Faderens Ord til den afviste Frier: Beklager meget, men min Kone og jeg har bestemt, at Pigen kun maa giftes ind i en ordenlig Familie. Vi har tænkt at give hende til den unge Beck.

Frieren: Beck! Tror ikke det gaaer. Hans Forældre vil ogsaa have ham giftet ind i en ordenlig Familie.

Ond Samvittighed.

Opvarteren: Der venter en Dame udenfor, hun beder om at maatte tale med sin Mand, som skal være her, men som havde lovet at være hjemme for længe siden.

Alle Herrerne: Jeg vil dog engang se efter!

Et Ordsprog.

Før:

Bliv i Landet og ernær Dig redeligt.

Nu:

Ernær Dig uredeligt og drag ud af Landet.

— Du, er det ikke en udmærket Lejlighed jeg har, der er Læge og Apothek i Huset, og ved Siden af baade Posthus og Brandstation?

— Saa er min meget bedre, der er baade Laanekontor og Værtshus i Huset.

Samvittighedsfuld.

— Nu skal jeg i Lag med den sjette halve Flaske Vin, men hvorledes jeg skal faa den ned — det begriber jeg ikke!

— Det er da heller ikke nogen tvungen Sag.

— Det er netop hvad det er. Doktoren har ordineret, at jeg altid skal drikke mere Vin end Øl, og da jeg tidligere var vant til at drikke fem Bajere hver Aften, saa maa jeg nu tyre mine seks halve Flasker Vin. Der hjælper ingen kære Mo'er Skaal!

Udmærket Hukommelse.

Husbonden (om Morgenen): Johan, kør nu ind til Byen og hent Dampkedlen hjem.

Johan: Ja.

Husb.: Og husk at købe et Brev Knappenaale til min Kone hos Købmanden.

Johan: Ja.

Husb.: Kør saa. Glem ikke Knappenaalene.

Johan: Jeg skal nok huske dem.

Husb. (om Aftenen): Naa, Johan, lad saa Hestene faa et ekstra Foder, det har været drøjt i Dag.

Johan: Ja.

Husb.: Du har da vel ikke glemt Knappenaalene.

Johan: Nej, her er de.

Husb.: Lad os saa faa læsset Dampkedlen af.

Johan: Dampkedlen? Den har jeg saamænd glemt.

Fruen: Kan De lave tarvelig, borgerlig Mad?

Den nye Kokkepige: Ja, men ikke spise den.

Den store fransk

Pariserne hylder

(Efter Coëssin d

ke Revolution 1793.

Fornuftens Gudinde.

(e la Tolles Maleri.)

En Tur paa „Ravnens" politiske Dyrehavsbakke.

Frit efter Lumbye.

O! hvor her er Løjer,
hvor de skriger, hvor de støjer,
og se der Bajadsen
løber rundt med „Forsvars"kassen,
der er Sammensmæltning,
der Forligets Væltning,
alt staar for Dit Blik,
om saa den tykke Frederik.
Se kun, hvor
han vender og han drejer sig.
Ah! det er
Arbejderne han lefler for,
nej, mon chere
din Vej er ikke vor —
Se, hvor Lars han kiler
rundt fra Per til Povl han piler,
Nellemann min Sandten
rider rundt paa Elefanten!
Estrup flot jonglerer,
Bahnson applauderer,
Gud bevar's,
hvor Zeus han er fidél med Mars;
og Rasmus Clausen glor,
og tror,
og kror
sig, medens Frede Boj-
sen — Føj!
gør Støj;
ja, kort sagt her er Liv
og Kiv,
men bliv,
her er endnu en Del at se
til fri Entre
— Jøses! ja her er Løjer,
højt man skriger, højt man støjer;
thi man bedst tilpas er
som Bajadsen blandt Bajadser;
selv de Blaa er oppe,
se de lysblaa Kroppe,
stakkels Børn,
det er sidste Gang de slaar til Sør'n.

En Læge fik en Aften en Billet fra en Ven og Kollega „Kom hen til mig saa snart Du kan, vi mangle en Fjerdemand til et Parti L'hombre."

— „Lille Kone", sagde han, „jeg maa gaa og kommer vist først sent hjem."

— Hvad, er det et farligt Tilfælde?"

— „Ja, Død og Pine, der er allerede tilkaldt 3 andre Læger.

Skanker og Skoser.

Efter Forlydende forbereder Hof-Musikhandelen i en nær Fremtid Udgivelsen af følgende Sange:

1. Hvo véd, hvor kær mig var min „Enna".
2. Jeg elsked Dig saa „Enna"ligt,
   jeg elsker aldrig mer.
3. Der schöne August.
4. Duenna'ens Klage.

Musikken til disse Sager skal ikke være af Enna.

Gravskrift over en Embedsjæger.

Her ligger N. N. paa den eneste Plads han ikke søgte om.

Vanskeligt.

Fotografen: Synes De ikke om det Billede? Bedre kan et Fotografi da ikke ligne!

Kunden: Jamen, det er jo netop det gale!

Slem Dreng.

— Moder, hvorfor græder Peter?

— Jo, han skal have Tænder.

— Men Du græd jo slet ikke, Moder, da Doktoren i Gaar kom med dine nye Tænder.

Kritik.

1. Præst: Har Du nogensinde staaet bag Kirkedøren efter Gudstjenesten, for at høre Menighedens Udtalelser om din Præken?

2. Præst: Ja, en Gang — men det gør jeg aldrig mere.

I Selskab.

Herren (efter rapsalst at have nynnet en gammel Vise): Det var den, David spillede for Saul, Frue.

Damen: Saa — da undrer det mig ikke, Saul kastede sit Spyd efter ham.

De bedste Vægtere.

— Men kære Fru Svendsen, hvor De boer ensomt! Er De slet ikke bange for Indbrudstyve?

— Ikke Spor! Oven over mig boer to unge Mennesker, og de kommer saa uregelmæssigt hjem om Natten, at det ikke vil falde nogen Tyv ind at bryde ind her.

I Skoven.

— God Dag, Hr. Grosserer! De kender mig maaske ikke, men jeg har tjent hos Dem!

— Jamen, min gode Pige, tror De da at jeg kan huske alle de Tjenestepiger, som min Kone har havt?

— Men mig maa De da kende, det er Klara! Det var mig, der holdt ud hos Fruen i næsten otte Dage.

Sætterens Kærlighedsfantasi.

Min største Fryd er Dine forfløjne,
men ak, saa skælmske, søde ⌒̣ ⌒̣

Selv naar jeg fra min Flamme fjærn er,
den blinker huldt til mig som ***

O, hvilken yndig, salig Stund,
da jeg skal kysse ømt Din ⊂⊃

Al Verdens Skatte gi'er jeg Pokker,
blot jeg maa skue Dine blonde §§§§
§§§§

Jeg længes efter Hymens Baand,
o, ræk mig da Din lille ☞

Skinsygens Kraft.

Assessoren: Men sig mig, Frue, hvorledes kunde De, en saa lille, fin Dame, saa længe holde den bomstærke Indbrudstyv fast?

Vidnet (skamfuld): Det var mørkt — og jeg — jeg troede, at det var min Mand, der vilde løbe bort med vor Guvernante!

Embedet, som Byfoged i den By Ebeltoft søgtes ogsaa af Politiassistent Smitt. Men en Fuldmægtig Meyer blev den heldige. Det var ikke Meiningen, tænker vist Smitt.

Ved Cykleløbene i Malmø første Pintsedag blev 3 Danske Sejrherrer i et „provisorisk Løb". — Naar det gælder noget provisorisk er de Danske altid Nummer Et!

Hovedsagen.

Datteren: Jeg kan ikke leve uden ham.

Faderen: Men her er Spørgsmaalet, om Du kan leve med ham.

Praktisk Psykologi.

— Jeg interessere mig meget for denne unge Dame. Jeg læser i hendes Ansigttræk enten Skyggen af en stor Smærte, en dyb Hemmeligheds trykkende Byrde eller Anger over, hvem véd, hvilken Fejl.

— Maaske over den Fejl, at have købt sig for smaa Støvler.

En Plante.

Man tager god Muldjord, som man fylder i en Urtepotte deri lægger man tre Blomsterfrø efter eget Valg. Det hele sætter man i et aabent Vindue ud til en stærkt befærdet Gade, og det vil da ikke vare længe inden — en Politibetjent „kommer op" og siger, at en Urtepotte maa ikke staa for aabent Vindue.

I Rettens Forsal.

— Vil Du bare se Prokurator Snakkenberg! Han er bleven „blød".

— Aa, Snak!

— Vist saa! Han gaar jo og smaasnakker med sig selv. Og en Prokurator der taler med sig selv er som en Konditor, der spiser sine egnc Kager.

Mellem Læger.

— Jeg spørger altid enhver Patient nøjagtig om hvad han spiser og drikker.

— Det kan undertiden være nyttig for Diagnosens Skyld.

— Altid! derpaa kender man Formueforholdene og saa véd man, hvorledes Regningerne skal skrives.

Der vokser Ukrudt i Hvermands Have! sa'e Prioren, da den tjenende Broder en Morgen opdagede et Par smaa Pigesko under hans Seng.

Naar den ene Munk hører den andens Skriftemaal, saa er det akkurat, som naar den ene Hund lopper den anden.

Barnlig Diagnose.

Peter (ved Døren ind til Dagligstuen): Du, Hans, der maa være Fremmede!

Hans: Hvorfor tror Du det?

Peter: Jo, for Mo'er si'er hele Tiden til Fa'er: „Kære Ven!"

Moderne Kunstværk.

Første Maler: Tak Skæbne! jeg har sat mig lige i min Palet!

Anden Maler: Skær den Plet ud af Dine Bukser og send den i en nuuk forgyldt Ramme til Udstillingen. Det er det bedste Billede, Du nogensinde har lavet.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

Kapitalistiske Arbejdsløses daglige Demonstration for den 24-Timers Hviledag.

Nr. 23.

RAVNEN

Søndag d. 4. Juni 1893.

Madam Rasmussens Mand: For Pokker! Nu har jeg igen glemt Gadedørsnøglen.
Hans Ven: Aa, Kære! Lad dog være med det Praleri.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: En Sekstur, ak i det lille Ord.

Den Bondemand ikke godt det har,
men nu vil han give den som Agrar,
politisk Program!
hvad rager det ham,
det Højre- og Venstrekram?
Jo vel, god Morgen, Bondemand!
Du glemmer nok den fjerde Stand,
den vil ha' Part i Landets Jord,
og Parten skal være stor,
nej, Renteslugerne de maa væk,
og Klassestaten skal ha' sit Knæk,
den Politik alene duer
og det er os selv, som staar først for Tur.

Skæld ud ej Middag paa Klampenborg,
Du kunde jo muligvis ha' den Sorg,
skønt Suppen var sløj
og Regningen høj
at Hohlenberg gør Halloj,
en Middag til Titusende
maa virke sønderknusende,
men det forlanger Hohlenber',
hvis Du ej artig Dig teer.
Maaske Sæsonen har været skidt,
og Manden skulde dog tjene lidt,
men slige Priser, ved De hva',
selv højeste Ret ikke godt kan ha'.

De Folk, som gør i Latrinmøg, har
en Slaveplantage, den er ej rar,
thi Smaafolk har Il
med at skrælle Pil
tre kvart Døgn foruden Hvil,
og Lønnen, som derude gi'es,
er jammerlig, naturligvis!
det Selskab sku' paa Casse(n) ha'
og Skrællerne burde ta',
og gi'e Forvalt'ren som Tak for sidst,
en Endefuld med en Pilekvist,
den Ende synes jeg var køn,
og saa fik s'gu Folkene bedre Løn.

For Dyds og Sæders Skyld Ipsen blev
sat fast, han om Jæger en Smule skrev,
er Jæger ej fin,
hans Elskov for Svin,
bli'r Retten dog kun til Grin,
naar den vil spille ærbar, Tak!
for alt det fine Dydens Pak,
som hyller sig i Dydens Skrud
og voldsom ærbar ser ud.
I Fald nu Kaaben af Pakket faldt,
saa sku' De se hvordan — kort fortalt,
hvor slemt de Stores Dyd det har,
at kun Hykleri de til Skue bar.

Kaffesladder.

Fru Skade: Ja, søde Fru Stork, De kan tro jeg blev gyselig glad i Morges da jeg læste i Bladet at De havde vundet et af Arbejderforeningens ny Huse i Heyses Gade, der ude ved Strandvejen, og jeg sa'e straks til Skade, at det er et rædsomt storartet Held for Dem, da De just er sagt op og skal flytte alligevel, for det kan man jo sige sig selv, at De ikke kan sidde for den dyre Leje i Længden med den Smule som De har efter Deres Mand, men derude kan De jo komme til at bo forfærdelig dejlig og tjene Penge oven i Købet ved at leje det halve Hus ud til et Par enlige Folk uden Børn, og tænk hvor skrækkelig morsomt dersom jeg kunde faa Skade til at leje de to Værelser og Køkken og Kvist, for De som er ene kan jo magelig hjælpe Dem med de andre to Værelser og saa havde vi det saa rart for os selv hele Dagen til Skade kom om Eftermiddagen paa sin Bicykle med Wienerbrød til Kaffen inde fra Byen og han maatte saamæn ogsaa gærne ta'e lidt røgede Sild og Radiser med til Dem, som han magelig kunde ha'e i Lommen, og saa kunde vi spise til Middag hos Dem om Søndagen, for jeg hader ligefrem at gaa og rode i Køkkenet om Søndagen skal jeg sige Dem og saa kunde De jo drikke Kaffe hos os oven paa Bordet eller Te om Aftenen naar vi er hjemme, hvad vi rigtignok sjælden er om Søndagen, men desto mere rart vilde det jo være naar De saa kunde ha'e en lille Kop Te parat naar jeg og Skade kommer hjem fra Tivoli — for vi abonnerer nemlig i Aar, skal jeg sige Dem, — Skade foretrækker jo en Kognakstoddy, men jeg skal nok gi'e Dem Anvisning paa en Vinhandler hos hvem De faar en udmærket Kognak til en forholdsvis billig Pris, aa, ja, min Kære, jeg kan allerede mærke, at vi vil faa det morderlig rart derude paa Strandvejen, hvor man saa rart kan gaa en lille Morgentur til Slukefter eller Charlottenlund, det er noget der gi'er Appetit til Frokosten, kan De tro, og har De ikke Lyst til at gaa med, desformedelst at De ikke er saa rask til Bens som jeg, saa er jeg vis paa det vilde more Dem, at gaa hjemme og pusle lidt og dække Frokostbordet og lave Kaffe til jeg kommer hjem fra Turen, og saa kunde vi saa rart sidde og spise Frokost nede i Deres Stadsestue, som De meget let kan arrangere som en Slags Havestue med smukke Blomster, Vifter og saadan noget — aa, kæreste Fru Stork, Kaffen vil smage skrækkelig guddommeligt i saadan en allerkæreste

lille Stue! Men det værste bliver vist med at komme op om Morgenen for Skade skal jo tidlig ind til Byen og han sover som en Muldvart siger jeg Dem og der hvor vi nu boer maa jeg saamæn ha'e Fuldmægtigens Pige ved Siden a' til at slaa Reveille paa Døren hver evigste Maaren i et helt Aar, men saa forleden da der var populær Forestilling i Folketeatret til halv Pris forærede jeg ogsaa den rare Pige en Billet til Galleriet, naa den Historie kostede mig rigtignok 38 Øre, men hun blev saamæn saa glad det Skind og havde moret sig storartet over den sidste Nat i Stueaarest og Rejsen til Kina, hvor Abrahams er søl som den dødsdømte Adelsmand, der synger om den næsvise Flue, som jeg kan fra min Ungdom, men saa havde jeg tænkt mig, min Kære, at De maaske kunde vise os den Villighed at kalde om Morgenen og naar De saa bare siger: Kaffen er færdig! saa kan De være sikker paa, at jeg skal nok faa Skade paa Støvlerne i en Fart, og hvad Lejen anbelanger kan De være ganske rolig, vi er jo gamle gode Bekendte, men **vil** De ha'e et Fjerdingaars Leje forud for at være sikker paa Deres Penge saa er der heller ikke noget i Vejen for det, men nu kan De jo tænke over Sagen, min Kære. Vi gør 'et naturligvis mest for at gøre Dem en Tjeneste, kan De nok indse, fordi vi nødig vil ha'e. at De skal falde i Kløerne paa Folk, som snyder Dem og besværer og generer Dem paa alle Maader — — men du Godeste! hvad er der dog i Vejen, søde Fru Stork? Hvorfor sidder De saadan og ryster paa Ho'edet i et væk og gør Tegn og underlige Gærninger med Hænderne? — Ih, Du Forbarmende! Hva' si'er De? — Er 'et **ikke Dem**, der har vundet et Hus? — En anden Fru Stork! — Men, Herregud, min Kære, hvorfor sa'e De ikke det straks? — En anden Fru Stork! Tak for Kaffe.

Vidunderbarnet.

— Har De hørt den niaarige Violinvirtuos?
— Ja i Wien — for tolv Aar siden.

Hun: Du har forandret Dig meget imod tidligere, Carl.
Han: Til min Fordel?
Hun: Ja, naturligvis til Din Fordel. Tidligere bragte Du mig hver Aften en Pose Konfekt.

Musiken og Maven.

En Restavratør i et Koncertlokale i New York har Ordet: Det er mærkværdig, hvilken Indflydelse Musiken har paa Maven. Paa de Aftener, da Orkestret spiller Wagner, sælger jeg fem Gange saa meget Øl som ellers. Paa Mendelsohn-Aftenerne er der ingen, der gider spise Smørrebrød med Skinke. og da jeg tjener 85 pCt. paa den Servering, giver jeg ikke meget for Hr. Mendelsohn. Johan Strauß er den Komponist, der kan faa Vinen til at flyde. Mennesket befinder sig vel ved at lytte til en Vals af Strauß og bestiller sig straks en Flaske Champagne.

Kloge Høns.

Moderen: Hvorfor stikker Du mit Haandspejl ind til Hønsene, Lise?

Lise: Jo, for Frits siger, at saa lægger Hønsene maaske Spejlæg.

Chicago-Humbug.

Skade at Amerika
ligge skal saa langt herfra!
Om de mange Herligheder,
som sig i Chicago breder,
fik vi nøjere Besked,
var vi nærmere derved.

Der er gaaet megen Ry
om den mageløse By,
om Udstillingen, hvis Vælde
hver en „Nigger“ kan fortælle.
Folk var budt til første Maj,
færdig er man endnu ej.

Skade, at Amerika
ligge skal saa langt herfra!
Alle disse grove Løgne,
hvis man saa med egne Øjne,
Kunde de saa let ej faa
Folk til glat at hoppe paa.

Hver Beretning stemmer
I, at højt de Fremmede
Gæstfrihed der skulde vises,
billigt skulde de bespises,
og et Husly sikkert fik
overalt man for en Slik.

Og saa viser det sig snart,
det er ikke just saa rart;
Maden er tildels elendig
og Logis'et uanstændig',
Hvad der ene kan forslaa,
det er Priserne derpaa.

Man har did Europa budt,
skønt i dette her Minut,
er det Halve endnu Chaos —
De vil Nar nok gøre a' os;
men de opnaar kun derved,
desto Færre ta'er afsted.

Øjnene vi fik jo op,
og nu vil vi sige: Stop!
Skal vi sejles helt isænk i-
Aar af slig en „smartet Yankee“?
Nej, vi raader Alle fra
At ta'e til Amerika.

Herligt, at Amerika
ligge skal saa langt herfra!
ej saa let de skal os lokke
til at la'e os saadan blokke.
Lad dem kun ta'e Munden fuld,
vi beholder vores Guld!

Gode Broder Jonathan!
brug lidt bedre din Forstand!
Vil Du være første Sprøjte,
købe gamle Folk en Fløjte,
maa Du vist staa tidligt op —
vi har truffet før en Snob!

Trætte.

Af E. Ahlgrén.

De havde været adskilte fra hinanden i hele to Maaneder — for første Gang i deres treaarige Ægteskab. I deres Breve var de komne overens med hinanden om, at hun ikke skulde afhente ham paa Banen, for at ingen fremmede Øjne skulde være Vidner til deres første Møde.

Det var, som om hun var bleven forlovet paany; hun fandt paa tusinde Kunstgreb, tusinde smaa Overraskelser.

Altsaa: hun skulde ikke gaa til Banen. Nej. Og den „Lille" blev bragt hen til Bedstemoder og skulde ikke komme hjem førend om Aftenen; hun vilde ikke engang dele de første Timer med sin lille Søn, hun vilde have „ham" ganske alene for sig selv.

Og det lille Hjem var smykket, hyggeligt og varmt, som en omhyggelig bygget lille Fuglerede. Hun havde ordnet alt med sine fine Hænder, underkastet alt et prøvende Blik. — Intet kunde være smukkere og mere indbydende.

Den lille Spisestue med de udskaarne Møbler, den „kostbare Buffet" og de smukke Malerier paa Væggen straalede i fuld Belysning Bordet frembød et broget Skue; det fulde Lys faldt paa den hvide Dug og paa de fristende Frugter i den høje Opsats af Majolika; Sølvtøjet skinnede og Facetterne i de fine Vin-Karaffer funklede som Diamanterr. I Salonen med dens bløde, tykke Tæpper, dens talløse Luksusgenstande, smaa Borde, Portrætstandere og prægtige Dyreskind udbredte et Par Vokslys, der brændte i kunstige Blomsterbægre midt i en eksotisk Plantegruppe, et hemmelighedsfuldt dæmrende Lysskær. Luften var opfyldt med en sød Duft og de tunge Draperier syntes at blinke, som halvt lukkede søvndrukne Øjne. Alt fristede til Hvisken og Kærtegn.

I Soveværelset — hendes Soveværelse — var det mørkt. En eneste lang Lysstribe faldt ind gennem den halvt aabnede Dør.

Hun stod i Spisesalen og ventede, med Øjnene rettede paa Uhret. Nu kunde han være i Byen, nu maatte han komme, nu, tænkte hun, skulde han allerede være der. Hun stod ubevægelig, med Hænderne støttede paa en Stoleryg, Ansigtet vendt mod Korridordøren, lyttende spændt om der ikke blev ringet paa Dørklokken. Pigrn havde faaet Befaling til, ikke at lukke op.

Var hun smuk, den unge Frue? Maaske ikke. Hun havde den sydlandske Type, en lav Pande, bøjet Næse, en stor Mund med kirsebærrøde Læber og hvide Tænder som skinnede, saa snart hun aabnede Munden halvt. Under det tykke Ponyhaar straalede et Par lysebrunc Øjne, som beherskede hele Ansigtet; det var et Par lange, jødiske Øjne med sorte, noget opad bøjede Vipper, der, naar Øjnene blev aabnet halvt, syntes at forhøje deres Glans endnu mere

Hun var meget urolig og hendes hele Skikkelse bøjede sig uvilkaarlig frem mod Døren. Det store Spejl mellem Vinduerne gav hendes Billede fuldt tilbage, men hun selv agtede ikke derpaa.

Hendes Former var fine og runde og vidnede om Smidighed og Fyrighed.

Pludselig løftede hun Hovedet i Vejret; Næseboerne udvidede sig. Hun havde hørt noget, saa svagt, at en lurende Kat ikke engang vilde have hørt det, men det nærmede sig, da lød Fodtrin — nu – nu ringede det!

Hun havde ladet den til Korridoren førende Dør staa aaben. Hurtig og uhørlig ilede hun ud af Værelset og med en Tyvs Sikkerhed greb hun om Dørgrebet og rev Døren op med et Ryk. Dyb Stilhed. Hun hørte intet andet end at Køkkendøren blev smækket i. Hun saa ud; der var Ingen.

„Hvem ringede?" raabte hnu ud i Køkkenet.

„Blev der ringet?" spurgte Kokkepigen og aabnede Døren helt; det har jeg ikke hørt. Frnen har jo sagt, at ...."

„Ja, ja, jeg lukker selv op," sagde hun med en underlig Bæven i Tonen. Hun lukkede nu Døren igen meget ublidt og vendte tilbage til Spisestuen. (Forſ).

„Syk Kærli'het".

Mel.: Peder Skøt

Avtoriteterne vaager
over Borgerskabets Dyd,
gennem Umoralens Taager
skærer tit deres Lys til Fryd,
for hver nok saa lille Kræ,
Dannemænd og Dannefæ.

Nys vi skuet har Beviset
paa de vises Fadersind,
for en Bog, som blev kaldt griset,
blev Hr. Ibsen puttet ind;
Jæger havde skrevet den,
Ibsen var dog „bleven" den.

Fast han sad i fire Dage,
blev saa løsladt mod Kaution,
slig en Dyrendal at drage
passer for en Dyds Dragon,
en af dem, som her til Lands
kaster over Korpset Glans.

Højt Indignationens flammer
i hin ædle Dommersjæl,
nidkært Ibsen han udskammer
fordi Bogen er saa fæl,
gaar saa hjem, den gode Ven,
for i Ro at nyde den.

Thi Avtoritefeus er skam
ej for Minotaurus angst,
plukker selv de Rønnebær skam
der er os forbuden Fangst;
dræber Minotauros, men
vil dog nok først læse den.

Slig en Kærli'het er røren-
de, ja hævet over alt,
og vi maa nok kald's godt køren-
de at den i vor Lod faldt,
stundom bli'er den vel for tyk,
saa er Kærli'het'en syk.

Løven.

Peter: Onkel, Du ligner en Løve.

Onkelen: Du har jo aldrig set en Løve.

P.: Jo, jeg har!

O.: Hvor da?

P.: Inde hos Beriderne paa Plænen i Tivoli.

O.: Det er jo et Æsel.

P.: Ja, det er det, jeg mener.

I Restavranten.

Opvarteren (til en indtrædende Gæst): Hvad ønsker Herren?

Gæsten: Allerførst nogen Betænkningstid!

Chicago i Udstillingstiden.

(Fra vor specielle Korrespondent.)

Jeg bor i 16. Etage, altsaa næsten ved Jorden, i Hotel „De hundrede Goliather", der har 3000 Værelser. Forholdsvis billigt, betaler jeg 30 Dollars om Dagen. For denne Pris har jeg Værelset, Sengen, Spejlet, en uopvarmet Kakkelovn og min egen Sæbe til fri Afbenyttelse. Desuden har jeg fri Lysning hele Dagen og faar frisk Blæk tre Gange daglig. Takket være den ubegrænsede amerikanske Frihed kan jeg i mit Værelse gøre og lade hvad jeg vil. Paa Grund af det herskende Helvedes Spektakel kan jeg ikke sove, men jeg har Lov til at jage mig saa mange Kugler gennem Hovedet som min seksløbede Revolver kan rumme, jeg kan ringe, klage, lave falske Penge, blive syg og blive bestjaalen, saa meget jeg har Lyst, uden at nogen bekymrer sig om mig, og den Hund, der skulde falde paa at gø ad mig, er ikke født endnu. Dollarssedlerne er de eneste Papirer, der er eftersyurgte. Politiet betræder først min Bolig, naar jeg bliver myrdet og raaber om Hjælp. Her gives intet Hof og heller ingen Adel. Enhver er sin egen Kone. Nordamerika er nemlig Republik. I Stedet for Kongerøgelse, Hofbager, Hofslagter o. s. v., gives her kun Præsidentrøgelse, Præsidentbager, Præsidentslagter etc. og det er dog en væsenlig Forskæl. Amerika har ingen Armé, men til Gengæld er Pengekasserne saa fyldte med Penge, som vores Kaserner med Soldater. Øvrigheden stikker ikke, som hos os, sin Næse i al Ting og her gives ingen Censur. Saaledes købte jeg i Gaar en Bog, der er hundrede Gange værre end Hans Jægers „Syk Kærlighed". Men som Følge af, at Bogen ikke er bleven konfiskeret er der heller ikke ret mange, der gider læse den, og der er kun solgt faa Eksemplarer af den. Man ser heraf, at det egenlig er Censuren der udbreder Usædeligheden. Det skulde Evropa skrive sig bag Øret.

Søndagsrytteren.

— Men den Hest ser jo forfærdelig afrakket ud, Hr. Staldmester!

— Aa, den gør 'et nok saa længe De sidder paa 'en.

Trumf.

— Aa, jeg morede mig kosteligt paa Ballet, kan Du tro. Jeg var paa Gulvet hele Natten og dansede mindst med femten Herrer!

— Jamen, jeg morede mig endnu meget bedre. Jeg har slet ikke danset, og hele Aftenen talte jeg kun med en eneste Herre. Han friede til mig og i Morgen skal vi forloves!

I Retten.

Assessoren: Naa, Mads Mikkelsen, er De skyldig eller ikke?

Tiltalte: Det bliver Deres Sag, at hitte Rede i, Hr. Assessor.

Anerkendelse er en sjælden Plante, der mest vokser paa Gravene.

Brudstykker af en Skaaltale.

Journalist Carstensen: ....Mine Herrer! Lad os, der tilhører den besindige Del af Pressen, lykønske Thingvallaselskabet til dets smukke ny Skib „Amerika", der ovenikøbet efter hvad min gamle Ven, Tietgen forsikrer mig, til Efteraaret vil blive forsynet med splinterny Maskiner. Lad os haabe, at Skibet maa vedblive at være nyt endnu i flere Hundrede Aar. Skaal!

I Knibe.

— Jeg kan ikke betale Dem i Dag; min Skræder var her lige og — —

— Ja, jeg mødte ham der nede, han havde ingen Penge faaet, for de skulde betale deres Skomager i Dag. Det var pænt af Dem, her er Regningen.

Ubetalelig.

Fruen: Skulde vi ikke i Aar lade være at ligge paa Landet og saa hellere tage til Paris. Hvad synes Du om den Ide.

Herren: Den er ubetalelig.

Bevisforelse.

— Aa, kære Gustav, jeg har en forfærdelig Tandpine. Se min Kind er helt hoven. Det er jo umuligt at gaa paa Gaden.

— Gaa bare, lille Kone, saa kan da Folk se, dine Tænder ikke er forlorne.

Maade med Galskaben.

— Er Studenten hjemme?

— Nej, igaar blev han kørt paa Sindssygeanstalten.

— Gør mig ondt, men Beløbet for sin nye Dragt har han vel efterladt.

— Nej, saa gal var han ikke.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

Offervillig.

— Aa, Peter, vil Du allerede forlade mig?
— Jeg maa, Elskede! Gærne gav jeg ti Aar af mit Liv, naar jeg kunde blive hos Dig, men det kan ikke lade sig gøre, thi kommer jeg for sent i Kegleklubben, maa jeg betale 50 Øre i Mulkt.

Frøkenen: Men, sig mig, Postbud, efter Poststemplet maa De have gaaet med det Brev i Tasken i mindst otte Dage! Hvorledes kan det ske?

Postbudet: Aa. kære Frøken, vær ikke vred! Jeg gjorde det bare for at De skulde længes en lille Smule efter mig.

Daarligt Elefantaar.

Visselulle, Du yndige Væsen,
hvil kun sødt, jeg skal varme Dig tro,
og naar bare man ikke er kræsen,
kan det blive ret godt for to.

Du skal være mit dejligste Smykke,
og mod Dig skal jeg ej være streng,
til mit Bryst vil jeg kærlig Dig trykke,
men dø nu blot ikke — som *Eng*.

Nr. 24.

RAVNEN

Søndag d. 11. Juni 1893.

Selvfølelse.

Landliggeren: Det er noget tidlig Du er begyndt at røge.
Gaasedrengen: Ja, herude ryger alle vi, d e r er n o g e t, jeg, Røgteren og Svinedrengen.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: I Skoven skulde være Gilde

Da Højre skulde have Gilde
paa femte Juni Dag,
de Gamle ikke vilde
ha' trukket ud med Flag,
Standarter og Musik;
men Frederik han fik
sin Vilje som uartig Dreng,
hvis Fader ej er stræng.

Og ud fra Ridebanen
et usselt Ligtog drog,
et Sted bar fem Mand Fanen,
medens seks var Fanetog;
og bag den kendte Stud
trak en Snes Slagt're ud,
mens Carlsberg Folk, o ve, o Skræk!
de var aldeles væk.

Da Toget gik ad Gaden
blev Frederik til Nar,
Regensens Folk af Raden
peged Fingre, den er klar.
Og Frederik blegnede,
og Frederik regnede,
men hvordan han paa Tallet saa
var Højres Mænd kun faa.

Saa var der mange Drenge
med Livssyn ideelt,
med Danmarks Vang og Vænge
og med Kristian som Helt,
den Gang jeg drod affted
min Pige vilde med,
men Pigerne bagefter kom
og fik sig en Svingom.

Og Henning var til Gilde,
han drak sig voldsom fuld,
om Aft'nen ganske silde
han væltede omkuld,
og Gjødesen var vred
og Fredrik gik og græd,
thi de Konservative smaa
de var saa ganske faa.

Vi paa den grønne Fælled
os mored ganske godt;
da det mod Midnat hælded
tripped „Ravnen" hjemad smaat,
o Fredrik, hvilken Dag!
en Mængde røde Flag,
og to og tyve Tusind Mænd
og Kvinder; stik Du den!

Trætte.

Af E. Ahlgrén.

(Fortsat.)

Hvor hendes Hjærte bankede! Hun lagde Haanden paa det, for at berolige det. Hun gik forbi Spejlet hen imod Salonen og saa: En høj, bredskuldret Figur, et friskt, brunt Ansigt, et langt, blondt martialsk snoet Overskæg —

„Carl!"

Med et Spring var hun i hans Arme, men hun kastede Hovedet langt tilbage, med sine kraftige Arme, med Hænderne presset mod hans Skuldre holdt hun ham noget ud fra sig. Hun gjorde intet andet end se, end svælge i hans robuste, mandige Skønhed, der vidnede om Dristighed og Styrke. Hendes Blik brændte i hans, det straalede og lyste i hendes Øjne af glødende, jublende Lidenskab. Nu trykkede hun sine fugtige, røde Læber paa hans Mund. Utvivlsomt var hun smuk, men hendes ejendommelige, sydlige Skønhed fordrede det Lys, som kun Lykkens Sol formaar at brede; uden dens Glød syntes hendes Skønhed formørket.

„Men Carl, hvorledes er Du kommen herind?", sagde hun endelig, med en Farve som Blod, ganske aandeløs, medens hun tog hans Arm for at gaa til Bords med ham.

„Jeg har narret Dig; jeg gik op ad Køkkentrappen og lod Hanne ringe paa Dørklokken ud til Hovedtrappen."

„Skam Dig!"

„Jeg vilde se Dit Ansigt!"

„Paa Ryggen?"

„I Spejlet! ... Du blev narret, ikke sandt?"

En fornøjeltg tostemmig Latter, saa endnu et Kys, førend man ringede paa Pigen

Det var en frydefuld Diner. Samtalen stansede ikke et Øjeblik. Der var tusinde Ting at fortælle, som man ikke havde kunnet skrive til hinanden om. Ved Desserten fik Pigen et Vink om at fjærne sig, og nu blev Samtalen endnu livligere. Hans Ansigt havde mere Farve end sædvanlig, og hendes Øjne skød lange Straaler, som Juveler i Mørke.

Han trak Champagnen op, skænkede den for hende i de krystalklare Glas, spildte paa Borddugen, fik Skænd og blev kysset paa Hænderne; da han endelig igen sad paa sin Plads, hævede han sit Glas og udbragte en Skaal. Og hun tømte Glasset med et langt, meget betydende Blik, som om Værelset var fuldt af Mennesker, og som om de ikke kunde meddele hinanden noget uden ved Blikke.

Og de begyndte at passiare om gamle Dage, fordybede sig i gamle Erindringer, saaledes som Forlovede plejer — som om Nutiden ikke var dem nok.

„Og hvis jeg nu ikke havde „friet" til Dig, sig mig, havde Du saa friet til mig?"

„Nej, aldrig," svarede hun leende, hævende sit Glas.

„Kom, tilstaa kun, at Du vilde ha'e gjort det, hellere, end at det ikke var blevet til noget."

„Ja vist, det kan Du bilde Dig ind! det havde været værst for Dig."

„Men Du har dog selv tilstaaet mig, at Du var grænseløs utaalmodig."

„Ja, det er saa ynkeligt af Manden, at han altid tøver med at gribe Sagen an."

„Ja, og det er saa smukt af Kvinden, at hun stedse vil have Øksen i Bevægelse, men vover ikke at holde fast om Skaftet".*)

„Fy, skam Dig!"

„Men sandt er det! Vær mig kun taknemlig, min lille Kreolerinde, fordi jeg friede til Dig Men jeg kunde dog lide at vide engang, hvorledes Du vilde have baaret Dig ad, hvis Du havde været tvungen til at fri til mig".

„Jeg havde ganske roligt ladet Dig løbe."

*) Svensk Ordsprog.

(Fors).

Sommerlyst.

Theatrene lukkede deres Butik,
men hver en glad Københavner,
Erstatning øjeblikkelig fik,
og Lystighed aldrig han savner.
Til Glæden siger han ikke Stop,
den sidder nu en Gang paa Thronen;
Johansen sejler i Luften op
og synger: Nu gaar Ballonen!

Berlinertheatret kom hertil,
og megen Varme det mødte,
men denne Varme bidrager til,
at Folk paa Landet vil flytte.
For Tyskerne seer det lidt sørgeligt ud,
og de er slet ikke glade,
men Københavnerne skældes ud
i flere Berlinerblade.

Naar blot vi har vores Tivoli
og saa vores Dyrehavsbakke,
for det er dog Sommerens Trylleri,
saa tager vi gerne tiltakke.
At sidde i Røg og kvalmende Os
af Oldunst til langt ud paa Natten,
ja, det er Vejen til Magt og Ros
for de Danske ombord paa „Fregatten".

Naar man gaar derfra ved Morgengry,
man føler sig ganske mægtig,
om ikke just fulde, dog mægtig kry',
og denne Tilstand er prægtig.
Kaptejnen, der skænker det stærke Vand,
man „halve Historier" kaldte,
den næste Dag forfriske Dig kan
paa Refshal'øen med det salte.

Ja, her er nok for forskellig Smag,
i Luften, i Land og paa Vandet;
og den, der vil gøre Nat til Dag,
som mange ynder, han kan 'et.
Jo, Kæmpekraften, den boer i Nord,
hvad mange Eksempler vise —
thi naar man drak hos den stærke Thor,
kan man siden spise hos Riise!

Paa Østergade.

— Aa, se bare, Teodor! Denne yndige Hat kunde jeg forelske mig i.

— Kom! Kom! Du maa ikke forelske Dig — Du er jo en gift Kone!

Besøget i København

Provinsianeren (i Hotellet): Og hvad Tid spises her?

Opvarteren: Vi har Dejeuner fra 8—11, Diner fra 12—6 og Souper fra 6—11!

Prov.: Jh, Du store Kineser! Saa faar man jo slet ingen Tid til at se sig om i Hovedstaden.

Grundlovsdagen.

„Ravnen" havde selvfølgeligt i Mandags Medarbejdere ude i enhver Retning for at faa saa paalidelige og nøjagtige Oplysninger som muligt om de to Grundlovstog, og da især om vor gode Ven Frederik Hansens. En af vore Medarbejdere fik da det fortræffeltge Indfald at tage Toget i Øjesyn oppe fra Rundetaarn. Han skriver:

Klokken blev halv seks, og endelig saa jeg en rødspættet Snog komme bugtende sig frem over Højbroplads. Det var Toget. De røde Pletter var Flagene, men sat under visse Lysvirkninger lignede Toget nok saa meget en Kaalorm. Det var i al Fald „grønt" nok til det.

Med Fare for at styrte ned og slaa hele Toget sønder og sammen, bøjede jeg mig, da det passerede Taarnet, ud over Kanten af dette og kiggede ned.

Det var en løjerlig Samling Togførere og Togpersonale at se. Neppe saa store som en Finger var hver enkelt; de forekom mig at være selve de navnkundige Pygmæer, der drog ud for at overvinde Kæmpen Antæus (Socialismen). Tørre og indeskrumpne saa de alle ud paa Afstanden; kun Frederik Hansen var sit eget kuglerunde Selv og lignede nærmest en af de oppustede Skrigeballoner, man køber paa Dyrehavsbakken.

En Brølen og Hujen lød op til mig. Det var Snogen, der passerede Regensen og hvislede, da den saa Smil paa Regensianernes Ansigter. Ak ja! stakkels Orm, der maa krybe i Støvet efter saa tidt og ofte at have forsøgt at puste sig op til noget stort; Spot er haard at døje, men endnu værre er det, naar Spot og Skade følges ad.

R. Avn.

En anden af vore Medarbejdere havde faaet den ligesaa fortræffelige Ide, at placere sig i et Kældervindue paa Købmagergade, hvor han lige kunde se Benene af dem, der gik i Toget. Han skriver:

Sjop! sjop! kom der nogle Par slæbende, listende Ligtornefødder forbi. Jeg gættede paa, at det maatte være Ploug med nogle andre Spidser, der gik i Spidsen. Hurtig stak jeg min Spids ud og for op ad Gaden; rigtig! det var Ploug og Samsøe-Danøe m. fl. der førte an.

Min Metode var altsaa god, og jeg gik atter tilbage til min Observationspost og bestilte mig en Spids til.

Den ene Rad Ben efter den anden tramper og trasker forbi. Der kommer et Par; de er af Facon som Gulerødder og gaar som Trommestikker. Det maa være Matzen. Bagefter ham kommer et Par store Bondeben; med tung og bred Sejrherre-Applomb sættes de i Stenbroen; det maa være Lars Dinesens Gaggagger — og se, hvem er det, han følges med. Det ubestemte Fodskifte, den mærkværdige Strygen Skank fra Venstre til Højre minder om Sammensmæltning. Jeg har det; det maa være Rasmus Clausen.

Der kommer den blinde Børstenbinder. Jeg seer det paa den varsomme og forsigtige Maade, hvormed han sætter Fødderne i Stenbroen. Og der — og der — to Revyforfattere, en Kaptajn — Opvarter! en „Weiss"bier — Sludder! det har De jo ikke her — og der — en Greve — en Baron — Klump! Klump! en Oldermand — glade Juul, dejlige Juul — Puh! Opvarter! en frisk Spids!

Don Peppo.

I Restavranten.

Gæsten (efter en flot Diner): Hm — Pokkers kedeligt. Jeg har glemt min Portemonnæ hjemme.

Opvarteren raser i fulde fem Minuter og udtømmer hele sit Forraad af veritable Grovheder over den ulykkelige Gæst.

Gæsten (saa snart han kan komme til Orde): Men jeg har en Hundredkronesedde1 i min Vestelomme. Vil De veksle mig den?

Opvarteren kæmper afmægtig for at sætte et Smil op.

Interiør fra Nørrefæ

a holder Fest.

elled den 5. Juni 1893.

Præmiegaade.

„Ravnen" kender En, der i Løbet af faa Aar er nedkommen mindst en Snes Gange med en, til Tider to ad Gangen, og som for nylig gentagne Gange er nedkommen med Femlinger. Hvem er det?

* * *

Enhver, der besvarer dette Spørgsmaal rigtig, kan, imod Erlæggelsen af 1 Kr. 25 Øre, modtage „Ravnen" frit tilbragt i Juli Kvartal 1893.

Skanker og Skoser.

„Avisen" ynkedes forleden Dag over Ibsen, og benyttede Lejligheden til nogle gevaltige Æselspark til Social-Demokratiet. Man siger for et gammelt Ord:

Naar Krokodillen ynksomst græder,
den allersnarest Folk opæder.

I Kogeskolen.

Lærerinden: Hvorledes laver man Bouillon, Frøken Lind?

Frk. Lind: Man køber Liebigs Kødekstrakt og retter sig efter Brugsanvisningen.

Lugtet Lunten.

Fruen (om Aftenen, da Manden laver sig til at gaa ud): Du skulde tage Dine nye Støvler paa, Petersen.

Petersen: Nej, de knirker mig for meget.

Fruen: Knirker — hvor længe har Du da egenlig tænkt at blive ude?

Praktisk.

— Hvorfor har Du hævet Din Forlovelse med den stakkels Jokumsen?

— Han blev saa væmmelig tyk. Naar Sorgen over vor Adskillelse har gjort ham mager, forlover jeg mig med ham igen.

Han: Hvad Fa'en gjorde jeg af min Hat? Nej, det er storartet. Vil Du se — jeg har saamæn sat den i Din Sykurv. Jeg gad vide, hvilket løjerligt Sted jeg næste Gang anbringer den paa.

Hun: Sandsynlig paa Dit Hoved, Kære.

Klaret.

Lille Karen (har slaaet en Vase itu og siger grædende til Tjenestepigen): Aa, Stine, sig til Mo'er, at Du har gjort det.

Pigen: Men, hvor kan jeg det, Barn?

Lille Karen (efter en kort Betænkning): Jamen, saa sig da, at Din Husar har gjort det. Han kommer her jo dog ikke mere.

Valgspøg.

I en Kommuneskole i Leipzig spørger Læreren en af de yngste Elever:

Hans, hvad hed Abels Broder?

Hans (der véd, at efter A kommer B. svarer rask): Bebel.

Nok muligt.

— I Dag har jeg det bedre, Hr. Doktor! Jeg kan tydelig mærke, at jeg er stærk nok til at drikke en Bajer.

Lægen: Ser vi det! Men det vilde dog være mig kærere, om De var stærk nok til ikke at drikke en Bajer!

De Børn.

— Tante, bid en Gang!

— Fy, lille Hans, det er jo Græs!

— Ja, men Fa'er sa'e i Gaar, at naar Du først havde bidt i Græsset, saa kunde vi klare os stolt.

Paa Posthuset.

Postmesteren: Det Brev er for svært, der maa endnu et Frimærke paa.

Pigen: Jamen, saa bli'er det jo endnu sværere.

Han: Tro mig, Frøken: Jeg er bedre end mit Rygte.

Hun: Er det da saa slet?

Flot.

— Hr. Etatsraad, vor zoologiske Have burde ha'e en Chimpanse (en Abeart); det vilde være et godt Trækplaster.

— Tror de virkelig?

— Aldeles bestemt!

— Hvad kan saadan en Tingest koste.

— En firetusind Kroner, Hr. Etatsraad.

— Godt. Saa sørg for, at der bliver lavet saadan en!

I Rideskolen.

Underofficeren: For Satan, 87, er det at ride? De hopper jo om paa Hesten, som en Afrikaner paa et usadlet Pindsvin.

Fristende.

En Missionær i Østafrika skriver hjem: Vor ringe Kraft strækker ikke til for at lede Hedningerne paa den rette Vej. De Vilde har opædt alle vore Brødre paa to nær. Send derfor nogle flere Missionærer.

Selv Egoismen stammer fra Kvinden. Hvorledes kunde ellers Mændene være Egoister?

Kvindetaarer er den forfriskende Regn, der bringer Modebutikerne til at blomstre.

Ved Revyen paa Ridebanen
den 5. Juni 1893.

Vel mødt igen, vor Frederik ved Hæren,
til Marsch beredt, vi venter kun dit Bud,
er vi maaske til Dels lidt blød i Pæren,
vi fylder dog i Toget Pladsen ud;
giv ej fortabt, thi selv om vi skal miste
endnu to, tre, halvfjerde Tusind Mand,
vi gaar dog med i Toget til det sidste,
vi under Din Kommando holder Stand.

Og hvis Dit Blik i disse tynde Rader,
har søgt forgæves mangen gammel Ben;
beklag det ej! forsøg med tappre Lader,
at nøjes med den Klat, der er igen;
vi er kun faa, de fleste falden fra er,
men vi, som er, vi holder Pinen ud;
vi skriger op, som om det hele bra er,
for Dig, for Konge, Fædreland og Gud.

Paa Bryllupsrejse.

Hun: Hvad betyder det Signal fra Lokomotivfløjten, kære Adolf?

Han: At vi nærmer os enten en Station eller en Tunnel.

Hun: Jeg — jeg haaber, det er en Tunnel.

Efter Forlydende vil den ny Hovedbrandstation blive døbt — Marienlyst.

Paa Køkkentrappen

— Du har altsaa slaaet op med Gardisten?

— Ja, jeg var nødt til det; Fruen gjorde stadigvæk saa meget Brøvl og han var for lang til mit Klædeskab!

I Skolen.

Læreren: Hva' er 'et I bestiller, Drenge?

Drengene: Vi spidser Blyanter, Hr. Lere!

Læreren: Naar jeg forklarer Jer noget, har i bare at spidse Ører.

Veninden: Hvorfor sender Du din Mand et anbefalet Brev?

Den unge Frue: For at det ikke skal gaa tabt; Du maa vide, det indeholder tusind' Kys.

I Køkkenet.

Fruen: Har De lukket op for Kogegassen, som jeg bad Dem om?

Den ny Kokkepige: Ja, lille Frue! Kan De ikke lugte det? Det er snart en halv Time siden!

Hvorledes Mennesket skal være og ikke være.

Det skal som Ørnen hæve sig højt over alt lavt, men ikke tage alt i Kløerne.

Som en Hjørnesten skal det modstaa alle Farer, men ikke være en Anstødssten.

Det skal være helstøbt, som en Klokke, men ikke svinge hid og did.

Det skal være modig og hurtig som en Hest, men ikke lade sig ride af Alle og Enhver.

Det skal som Papirdragen bestandig søge at stige højere, men aldrig svæve ud i det blaa.

Som et Klaver skal det være en behagelig Adspredelse, men aldrig være forstemt.

Det skal være fin og smuk som en Lillie, men ikke langstænglet.

Som Kirketaarnet skal det bære sit Kors med Taalmodighed, men aldrig faa et daarligt Indfald.

Det skal som Luftballonen bevæge sig i højere Regioner, men aldrig være opblæst.

Stenrig som en Klippe, men ikke saa haard og ubøjelig.

Udgrundelig i Kundskaber, som Havets Dybder, men ikke saa opbrusende som Havet.

Det skal, som Solen, søge at oplyse hele Verden, men ikke blænde.

Som Lokomotivet skal det ile mod sit Maal, men ikke gøre saa megen Larm.

Det skal være klar og smilende som Maanen, men ikke en slig Nattesværmer.

Som en Damehat: altid ovenpaa, men ikke saa foranderlig.

Gammel Vane.

Damen: Naa, Hr. Ritmester, hvor gammel er jeg saa?

Ritmesteren: Luk bare Munden rigtig højt op, lille Frøken, saa skal jeg straks sige Dem det.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

Obersten: Jeg bevilger Dig seks Ugers Orlov, for at Du i Trouville kan genvinde Din Sundhed. Du tiltræder straks Rejsen til Badestedet, og to Gange om Ugen indgiver Du Rapport om Din Kærlighed og Troskab, for at jeg véd, hvad jeg har at holde mig til. Forstaar Du? Venstre om, Marsch!

Nr. 25.

RAVNEN

Søndag d. 18. Juni 1893.

Tidlig Bekymring.

Lille Ellen: Synes Du ikke, Mo'er, at jeg ser forfærdelig g a m m e l ud med den Hat?

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Kolavals (af „Forstadsluft" paa Morskabstheatret)

Nu har Bahnson besluttet at Klokkerne skal
hænge i trende Timer i Rad,
li'saa snart han har givet et lille Signal;
vi har læst det i Manicus Blad.
Tænk ved Roden af Træerne Øksen er sat,
Dynamitpølser anbringes flot,
til Rasering en hel Bataljon vil ta' fat,
og i Luften gaar Omegnen flot,
medens Bojsen med Suk
maa gøre sit Buk
og ikke faar Lov til at sige et Muk.
Stakkels Frede
med Taburetten det Udsigter har,
Du er nede,
Estrup er oppe, min Far.

Den er gal med Dosseringens dejlige Sti,
der er Stimænd, som vil ha' 'en bort,
at rasere det er nu de Stores Mani,
det Princip er nu slet ikke vort.
Skønt — for Resten, om Werner i Kastrup stak a
til det Land, hvor først Lyset han saa,
og tog Kastrup'ses „Hædersmænd" med sig herfra,
sku' vi ej gøre Brøvl ovenpaa.
Og de Sumpe, hu' ha,
tænk blot Stadsgraven, ja,
om to Maaneder saa har vi nok Kolera,
Magistraten
skynder slet ikke paa sit Politi,
føj for Satan,
sikke dog et Svineri.

Det var Valgslag den femtende, der var et Slag,
gamle Bismarck gik ud af sig sel',
unge Wilhelm sad angst og holdt fast paa sit Flag,
og Caprivi fik Feber, den Sjæl,
for de Røde de slog; da det Slag var forbi
laa Regeringens Tropper paa Val
og hver Socialist nær var bleven til ti,
den er ligefrem splintrende gal.
Tænk om Tyskerne fik
en Slags rød Republik,
hvordan tror I saa det med vort Fædreland gik?
Estrups Kegler
og Moderate ad Hækkenfeldt til
gaar, det fejler
ej, naar vi Smaafolk det vil!

Kaffesladder.

Fru Skade: Ja, min Kære, saadan gaar det os Mennesker, nu tramper den stakkels Chang ude i Zoologisk Have sørgmodig omkring og fortryder at den var krakilsk mod sin salig Kone og synger lie'som Abrahams i „den sidste Nat": Ak ja, man skatter først hvad man har tabt! for der kommer jo ikke saa let en ny Fru Eng flyvende gennem Luften, saadan som ovre hos Storkene, der en Dag fik uventet Herrefremmede, som endte med Forlovelse og øvrig Storkelyksalighed, og nu sa'e De nok forleden, kære Fru Stork, at De i Grunden var glad ved. at Vorherre har gemt Stork, for saa gaar han da ikke paa sine gamle Dage hen og dumper ned i Reden til en anden Petrine, men da jeg læste i Bladet om denneherssens Storkeroman derude i zoologisk Have saa kunde jeg ikke la' være at tænke paa, hvor yndigt det vilde være for Dem, dersom der en Dag kom en ny Hr. Stork flyvende til Dem, med rejæle Hensigter naturligvis, og De kunde saamæn godt gøre en Mand lykkelig endnu. især naar De vilde fikse Dem lidt op med nye Tænder og saadan noget og nu slaas de unge Tandlæger jo formelig om at faa Lov til gratis at gi'e Folk paa Gummerne; — ondt? Ja, det gør jo rigtignok lidt ondt, men noget maa man jo lide for Stadsen, véd De nok, og det maa Tivolidirektionen ogsaa bekende, for den skulde vist hellere ha'e ladt være at flotte sig med at lave Arenateatret om til Cirkus, hvor der hver Aften spilles for tomme Bænke, men det er som Frederik Christensen synger i Revuen: Saadan noget gør man én Gang, men man gør 'et sgu ikke om igen! og nu skal det hele jo gaa ud over stakkels Schumann, der med Rette kan si'e: Det er ikke saadan, naar man sidder paa den og ikke kan komme a' igen. Men jeg tør nok si'e, at det er vist den vaadeste Vandpantomine han endnu har været med til, for det kan jo ikke nægtes, at hele denne Beriderforestilling i Tivoli er en slem Vandgang. Om der ellers er mange Forandringer derinde i Aar? Næ, min Kære, det er saamæn saa tarveligt med Nyheder — Overraskelser vil jeg nu slet ikke tale om! at man skulde tro der ikke er til Gassen i Kassen, som Christensen ogsaa synger i „Tivoli-Humør", forresten det eneste der sætter Folk lidt i Humør, men Herregud, hvad skal man sige, Tivoli er jo nu en Dame paa de halvtreds og i den Alder véd De nok venter man ikke flere Forandringer, men nu maa jeg afsted, Kære, jeg har allerede sinket mig længe,

men det var min Urtekræmmers Skyld. De kan tænke Dem, jeg kommer nok saa galant ned og gratulerer ham i Anledning af Lavets 200 Aars Jubilæum og venter naturligvis at der vanker et Pund Chokolade i Festgave, og saa var han ikke en Gang selv i Butiken paa saadan en Højtidsdag, men var til Middag paa Skydebanen. Hvad gi'er De mig. Og jeg som havde sat Næsen op efter Vin og Kransekage! Men Du godeste lille Billing, si'er jeg til Svenden, som mærkelig nok ikke ogsaa var til Skydebanemiddag, hva' er Meningen? Gi'er De virkelig slet ikke noget i Anledning af Jubilæet? Jo, vi gør saamæn søde Fru Skade, si'er han saa, for hun er nu et mageløs rart Menneske med rigtig pæne Manerer og udmærkede Talegaver. Naa, hva' gi'er De da? Skynd Dem lidt, Billing, for Skade venter paa sin Eftermiddagskaffe. Vi gi'er fri Musik udenfor Urtekræmmerstiftelsen i Hindegade grinte han og laante mig et Par lumske Øjne. Puh, ikke andet sa'e jeg, tror De jeg vil farte helt ud i Nyboder for at lade Urtekræmmerlavets Bestyrelse blæse mig et Stykke. Men lige meget, hva' Tid er saa den storartede Koncert? Præcis Kl. 9 i — Morges! Det Bal er forbi, lille Fru Skade! lo han skrækkelig fornøjet over min Ærgrelse. Men maa jeg nu spørge Dem, kære Fru Stork, om det er en Maner, at holde Jubilæum paa efter at Folk har handlet hos Urtekræmmerne i 200 Aar. Tak for Kaffe!

Kærlighedserindring.

En ældre ung Pige: Disse Blomster minder mig om min første Elskede, Apothekeren — han lugtede ogsaa saa rart.

I Skolen.

Læreren: Hvem kan nævne mig fire Dyr fra Afrika?
Peter: Jeg, Hr. Lere!
Læreren: Kom saa med dem.
Peter: Tre Løver og en Rhinoceros.

Kvinderne er som Svampene: de smukkeste er for det meste de farligste.

Bibelsk.

Familiefaderen: Naa, hvad synes De om min Datters Pianospil, Hr. Falk.
Falk: Aa, hun spiller — meget bibelsk.
Familief.: (Hvad mener De med det?
Falk (forlegen): Aa — den venstre Haand, véd ikke, hvad den højre gør.

Ondskabsfuldt.

Hun: Jeg drømte i Nat, at alle mine Tænder faldt ud af Munden. Det betyder Tab af Venner!
Han: For Dit Vedkommende kan der da kun være Tale om de falske.

Vi hører ofte med smilende Ansigt paa hundrede Løgne, men en eneste Sandhed kan faa os til at sætte den mest gnavne Mine op.

„Dannebrog" tæller.

Yderst frit efter H. C. Andersen.

Der var et Organ her i Landet,
det havde en Tæller blandt andet,
at tælle Højre var Mandens Fag
og han talte løs hver Grundlovsdag,
et Højretog fik ha' pr. Hoved talt,
og det fandt hans Blad var ikke saa galt;
det Tallet forsigtig i Bladet fik,
og næste Morgen det stolt udgik.

Men ak! der var talt halvanden Gang,
selv Fred'rik havde det ej saa lang',
skøndt han talte væk af alle Kræfter,
og regnede til og grundede efter,
hvordan at bedst, han det Tog fik talt,
og det var jo heller ikke saa galt.

Se! se! saadan med sig selv han taler,
det kan nok hænds' sig at „Dannebrog" maler
op efter Evne, omtrent ni Tusend',
og jeg, som kun fik fem i Rusen;
hvor Pokker har jeg kunnet overse,
saadan — mir nichts, dir nichts hele tre;
jo, jo! vi kan mønstre Mænd. vi Højre,
og saa si'er dog Folk, at vi bliver sløjere;
lad os nu de andre Blade se,
om de observeret har de tre.

Saa kigged' Fred'rik i andre Blade,
men alle kun halvt af otte ha'de;
han kigged og stirred og saa og saa:
Klaff hele den Herlighed der laa!
Kun fir' Tusind var vi nok saa i Grunden
og „Dannebrog" har „talt" os efter Munden,
men hvordan var eller ej var talt:
det var s'gu virkelig ikke saa galt.

Paa Bryllupsrejsen.

Han: Hvorledes er Din Plads, min Engel?
Hun: Fortræffelig!
Han: Trækker det heller ikke paa Dig?
Hun: Slet ikke.
Han (lidt efter): Lad os bytte Plads.

I Beværtningen.

— Nu ska' jeg si'e Dig noget, Mikkelsen. Først har Du væltet mit Øl, saa har Du med Din Cigar brændt et Hul i min Frakke og endelig har Du skeldt mig ud for en gammel Svamp — dersom Du nu siger et eneste Ord til, saa sætter jeg mig hen ved et andet Bord.

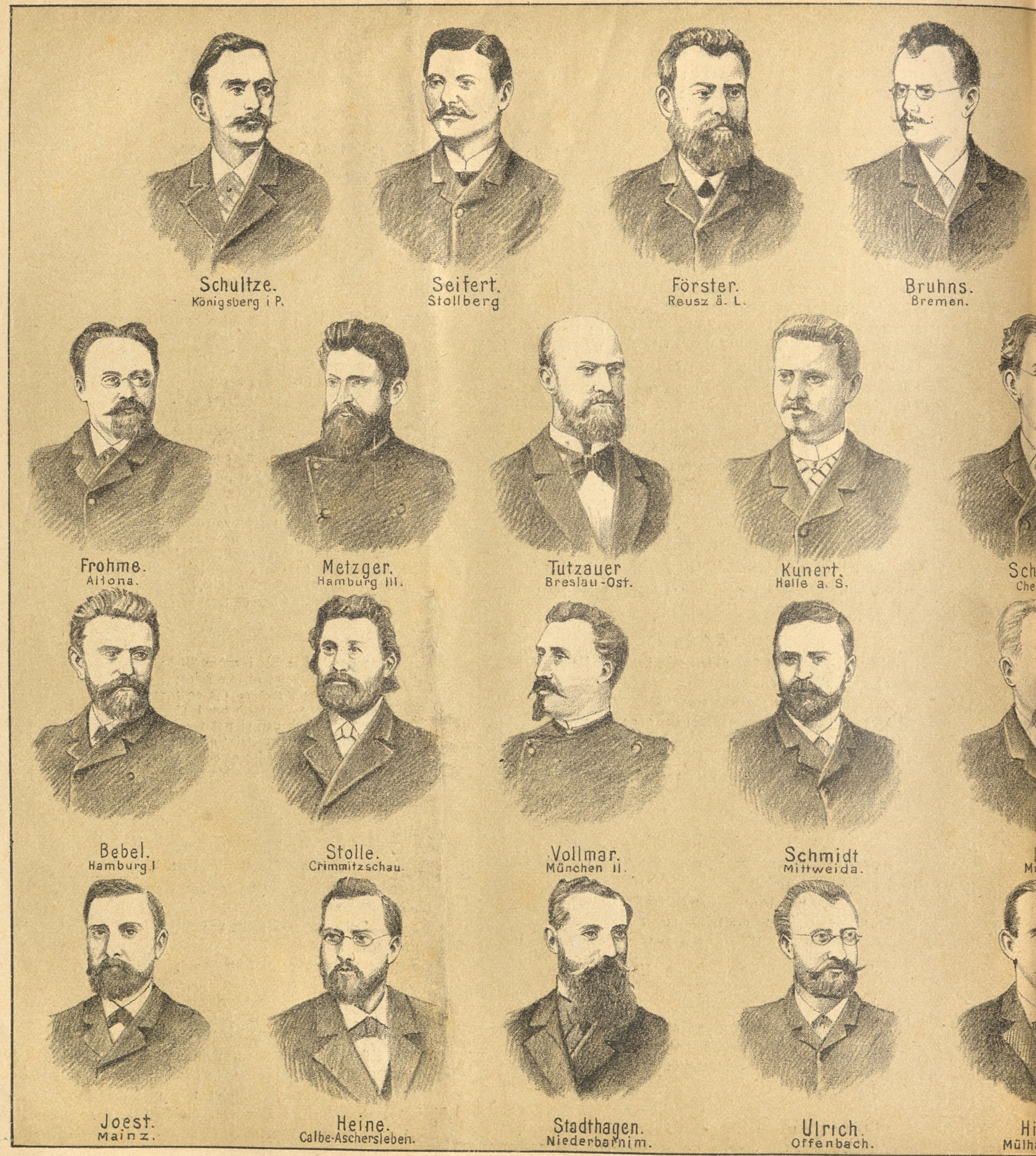

Den tyske socialis

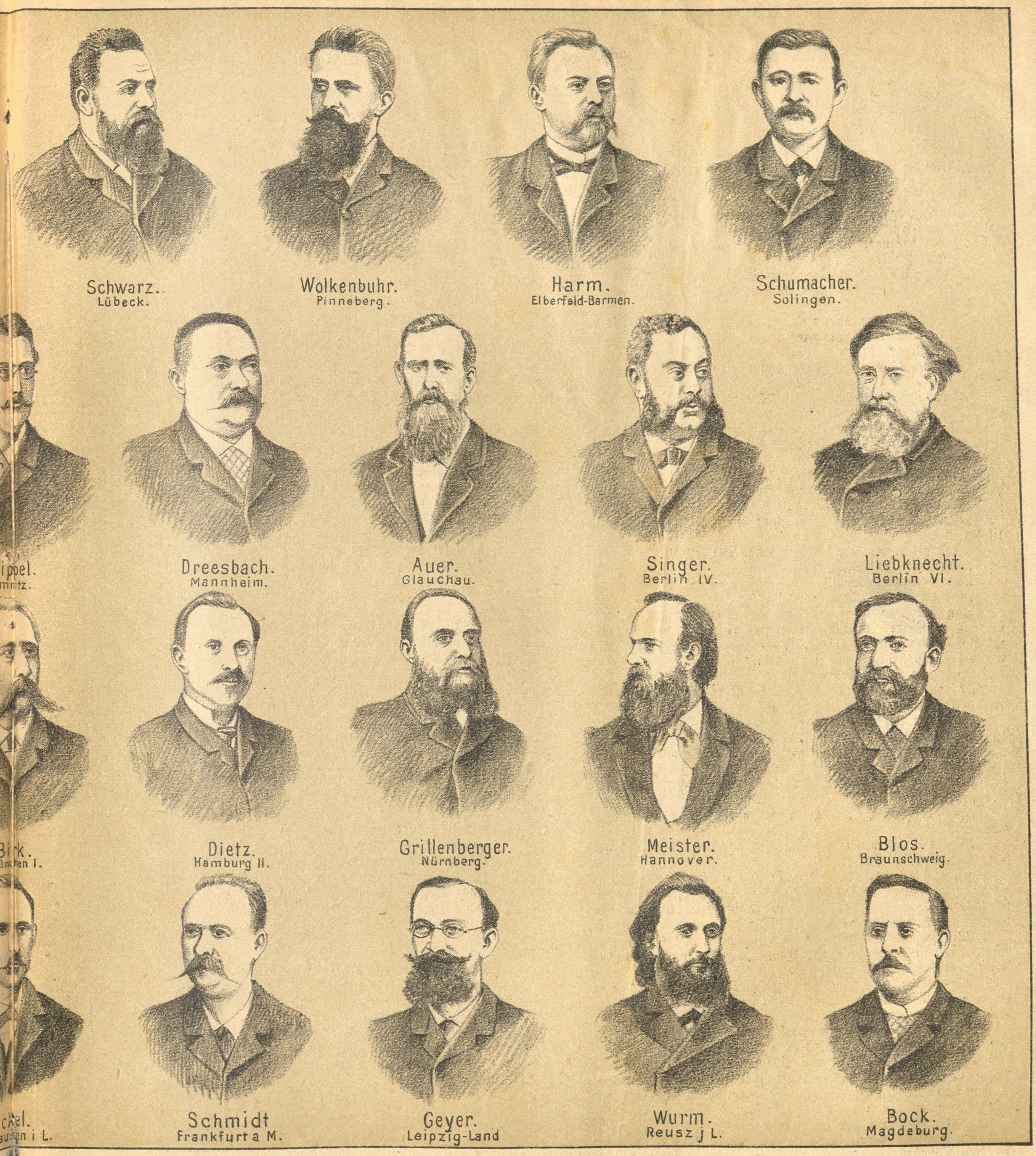

stiske Rigsdagsfraktion.

Trætte.

Af E. Ahlgrén.

(Fortsat.)

Hans hvide Tænder skinnede gennem det lange Overskæg. Han bøjede sig fremad.

„Du var akkurat lige saa forelsket som jeg.“

„Snak!“

„I Kvinder er i saadanne Ting ganske som vi; men I vil aldrig tilstaa det.“ Hans straalende Øjne funklede som i Skadefryd; han sagde noget med dæmpet Stemme.

Hun blev blussende rød.

„Det er ikke sandt!“ sagde hun hidsigt.

„Jo, det er lige saa sandt, som glædeligt og naturligt.“

„Carl!“

„Kom, vær ikke barnagtig, tilstaa, at jeg gjorde Dig en Tjeneste med at fri til Dig.“

„En Tjeneste?!“

„Hvorledes vilde det have gaaet, naar hverken Du eller jeg ...?“

„Det vilde have været mig fuldstændig ligegyldigt.“

„Og det vover Du at tilstaa?“

„Ja, det vover jeg!“ udbrød hun hæftig. „Hvad Du siger, fornedrer hele det kvindelige Køn!

„Fornedrer?“

„Ja, ganske rigtig, fornedrer“.

„Hvor kan Du sige saadan noget?“

„At en Kvinde vilde selv ...“

„Kære Himmel, men naar hun nu ikke kunde faa ham til det?“

„Saa gjorde hun det i Evighed dog ikke selv.“

„Hvorfor? Vil Du vædde?‘

„Aa — hvor gement!“

„Og vil Du nu tilstaa, at. .“

Han nærmede sig hende med en Serviet under Armen, knælede og slyngede Armen om hendes Liv, idet han holdt sit Glas Champagne mod hendes. „Du maa tilstaa, at Du var lige saa forelsket i mig, som jeg i Dig.“

„Ikke paa samme Maade.“.

„At vi ganske følte det samme, — at vi intet havde at bebrejde hinanden,“ vedblev han.

„Jeg har ikke mere Lyst til at høre paa Dig“, sagde hun og vilde fjerne hans Arm fra sig.

„Selv om det ikke syntes saa, fordi Du ikke viste det, men i Grunden . . .“

„Jeg ved ikke, hvorfra Du har slige Ideer,“ sagde hun fornærmet.

„Det er saa herligt at være oprigtig og ikke spille Komedie.“

„Jeg tror, at det er paa Tide at gaa fra Bordet“, sagde hun, skubbende sin Stol tilbage.

„Esther, jeg vilde saa gærne se Dig sand og menneskelig, jeg vilde saa gærne, at Du glad og trofast saa mig ind i Øjnene og sagde: „Ja, Carl, hvis Du ikke havde friet til mig saa havde jeg haft stor Lyst til at fri til Dig.“

„Min Herre, De skuffer Dem en Smule med Hensyn til mig“, sagde hun med et bittert Smil, „det kan være at andre Kvinder er saaledes, jeg er det ikke.“

Hun ringede paa Pigen, og begge gik ind i Salonen. Han kastede i Forbigaaende sin Serviet paa en Stol og lod sit Glas Champagne staa urørt.

Den gode Stemning var ødelagt. Fruen begyndte at sy, som det gjaldt Liv eller Død, han bladede i en Bog. Og det blev ikke engang bedre, da den Lille blev bragt ind; efter at Pigen igen var gaaet med Barnet fortsattes den stille Kamp mellem Ægteparret. Begge følte sig fornærmede, og hver af dem vilde tvinge den anden til at tale først.

Endelig drak man The, og man passiarede for at Tjenestepigen intet skulde mærke, men da hun havde fjærnet sig, blev der igen Tavshed.

(Sluttes).

To uheldige „Dannebrogsmænd“.

Der var en Gang en tapper Mand,
som Sven Wirén mon kaldes;
han vilde rejse vidt om Land —
Bekostningen var Alles
Han pludred' lidt i flere Sprog,
paa det og tomme Lommer drog
han ud og slog for „Dannebrog“,
fik selv nok Prygl forresten.

Han rejste til Amerika,
just ikke som en Greve.
Til „Dannebrog“ derovrefra
han skrev en hel Del Breve.
Han skrev dem baade Søn- og Søgn,
en Smugle Sandhed, mere Løgn.
At Fyren var en Del forfløj'n,
man saa nu af det Hele.

Ham kom nok til St. Poul til Slut;
der gjorde han Skandale,
og saa var Fyren fluks kaput
og maa sig anbefale.
Han kiled' a' som bare Fa'n,
den altfor lystige Kumpan,
og i det store Ocean
forsvandt han med det samme.

Men „Dannebrog“ var saare trist;
sin aller bedste Støtte
den misted' der, og ganske vist,
kan Victor gøre Nytte.
Men netop i den samme Stund
løb ogsaa Victor fælt paa Grund
ved Kampen udi Øresund
mellem Fort og Flaade.

Hans altfor vilde Fantasi,
der stadig er paa færde,
forledte ham til Skriveri,
han skulde før ladt være.
Desaarsag Secher kort og kras
gav fede Victor Reisepas.
Naa! siden fik han sig en Plads,
som Pralhals ved „Avisen“.

Men „Dannebrog“ det sukked' Ak
og Ve! og Taarer fældte.
Det er just heller ingen Snak
at miste slige Helte.
Wirén og Victor — den er led!
men et om „Dannebrog“ vi véd:
Det falder snart vist atter ned
trods sine 11000!

Ode til den renlige By København.

Mel.: Dæ er rig, Du er dejlig.

Du er sund, o saa sund, København!
frisk Luft vifter rundt om i hver Gyde,
din Kloakduft kan Næserne fryde;
ja, din Magistrat den gør skam Gavn;
Du ombølges af Sund og Kanal,
hvor kun himmelblaa, spejlklare Bover
i hinandens Favn yndelig sover
uden Tanke om Mudder og Kval.

Hver en Rendesten er her som blæst,
og hver Grøft er en rindende Vandvej;
fri for raadden Tangs Duft er Din Strandvej,
hvem der nægter det, han er et Bæst.
Dine Gader bli'er fejet med Flid,
dine Veje til ingen Tid støver,
og med Vandvognen aldrig Du tøver,
naar der rejser en Støvsky sig hvid.

Og din Renovation! ah, jeg si'er,
blot at lugte den er en Parfume,
som ku' bruges til finest' Kostume;
det er rent ud skinbarlig en Svir;
Skraldevæsenet er ret en Fest,
baade for dem, der skal holde Bøtten,
som for dem, der af Skralden har Nytten,
at bli' vækket, naar de sover bedst.

Ja, en Pragtby Du er, København,
inderst, yderst Du dufter af Renhed,
af Karbol og af klart Vand og Pænhed;
Tak Din Magistrat, thi den gør Gavn.
Den har sørget for, at frit Du kan
se i Møde med Ro Koleraen;
hvis den kommer, saa kan Du modta'en,
Du er netop i rette Stand.

Bon mots.

„Dannebrog" havde forleden Dag udsat en Præmie paa 100 Kroner for den bedste Bon mot over københavnske Personligheder og Forhold. Ved en kedelig Fejltagelse blev nedenstaaende ikke aftrykt i Bladet. „Ravnen", vil derfor, for at gøre Ret og Skjæl mod alle, ikke undlade at bringe dem.

At Oscar han er ingen Rus,
og Secher ej Borschenius,
det er det bedste som man hør
om Oscar og hans Redaktør.

Paa Grundlovsdagen Højres Kobbel,
umaadelig gjærne tæller
Tal, hvis Tilværelse er lidt dobbel,
at sige: naar Højre det gælder;
det Tog, der paa Fælleden har sin Plads,
ser Koblet belst i Formindskelsesglas.

Hvad „København" nødigst vilde savne
er „Dannebrog" og „Kendte Navne".

Paa Smørmands Tro og Love,
Tal kan tit være grove,
at faa ned;
det om „Dannebrog" jeg ved.

Altid Noget.

Præster (der har sendt sin Degn til Nabolandsbyen for at samle Bidrag til en ny Kirke): Naa, hvorledes gik det saa i Tværeby, Degn?

Degnen: Godt, ret godt, Deres Velærværdighed. Penge var ikke til at opdrive, men jeg fik syv Gange Middagsmad hos de fromme Folk.

Spydig.

Tjenestepigen (til Fruen, der, førend hun gaar ud, aflaaser alle Skabe og Skuffer): Frue, De har glemt at tage Klavernoglen med.

Den stærkeste.

Manden (der staar under Tøflen): Gaa i Seng, Kone.

Konen: Nej, jeg vil ikke.

Manden: Saa bliv oppe! men lystre skal Du sgu.

Fra den fine Verden.

Lægen: Frygt ikke, kære Frue, det er bare en ubetydelig Snue. Ikke andet.

Fruen (utaalmodig): Naa, men hvilket Badested er godt mod Snue?

Belønnet Mod.

En dødssyg Ægtemand gjorde Testamente og dikterede sin Sagfører; „Min Kone testamenterer jeg fire Tusend Kroner om Aaret i Rente." — „Og hvad skal der ske, hvis hun, der er ung og smuk, gifter sig igen?" — „Saa skal hun ha'e otte Tusind". — „Hvorledes? Det dobbelte?" — „Ja. Den Mand, som har Mod til at gifte min Kone, vil nok faa Brug for dem."

All right!

— Naa, lille Emil, har Du været rigtig rar og artig, mens jeg var borte?

— Ja lille Fa'er, meget rar, og Mo'er har ogsaa været rar og den fremmede Onkel, der kom hver Aften, var ogsaa rigtig rar.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

Spydig

— Ser De, kære Greve, under denne dejlige Eg sidder jeg paa milde Sommeraftener og digter mine skønneste Sange. Det er min kæreste Plads i hele Haven.
— Det forstaar jeg saa godt! Frøkenen har formodenlig selv plantet denne Eg?

Nr. 26.

RAVNEN

Søndag d. 25. Juni 1893.

Radikalt.

Lægen: Har De taget den Æske Piller, som jeg ordinerede?
Bonden: Jou, Hr. Dovter, men de har itte hjulpet; men kaskesens er Laaget itte gaaet af Æsken endnu.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Je bade te min Mesters Birthe.

Tilagters gaar nu Mellemflæsket,
Richters Parti er bleven sprængt,
Skorstensbaronen fed og mæsket
havde ej sligt et Valg sig tænkt.
Socialister allevegne,
2 Millioner, den er høj,
Hr. von Caprivi maatte blegne,
og Wilhelm tog sit Rejsetøj.

Danskerne holdt sig godt dernede,
deres Protest lidt Fremgang har,
men de har stukket Sværd i Skede
og ikke Del i Omvalg ta'r.
„Rager det os?" saa ræsonneres,
„Højremænd og Socialist gaa væk,
hellere maa vort Sprog spoleres
end vores kære Pengesæk!"

Der er en Frase: „Middelstanden
holder vi Højremænd dog paa;"
aa hold nu op med det Vrøvl, for Fanden!
I den just vil i Stykker slaa,
Adelsmand, Embedsmand, Sammensmelter,
Højremand, Venstremand og Agrar,
over vor Middelstand „Stores« vælter,
Gud sikken Kærlighed de har.

Bliver Du syg paa Fredriksberre
og hvis Du bor paa femte Sal,
siger jeg bare den er værre,
hvis Du ej ta'er paa Hospital.
Lægerne de vil ikke rejse
op til en fattig Patient,
men vi i Vejret dem skal hejse,
en efter en, og det paa Prent.

Hr. Møller Lund i Jagtvejens Klasser
bruger sit Spanskrør vred i Sind,
og hvis det ej en Fader passer
putter man ham i Fængsel ind.
Føj, Møller Lund! sæt at din Ende
selv paa Komedie en Gang kom,
det ku' dog ganske sikkert hænde,
at slig en Straf Du ej synes om.

Trætte.

Af E. Ahlgrén.

(Fortsat.)

„Jeg er saa træt af Rejsen," sagde han, jeg gaar paa mit Værelse."

„God Nat var hendes flygtige Svar, og hun nikkede til ham fra det andet Værelse. Hun hørte ham gaa gennem Spisestuen til sit Værelse, hørte, at han lukkede Døren efter sig.

Troede han maaske, at hun vilde forsøge, venligt at ønske ham „God Nat!" Aldrig.

Hun sank ned paa en Stol og begyndte at tænke over hans uretfærdige Beskyldninger. Thi uretfærdig havde det været ikke alene overfor hende, men overfor hele det kvindelige Køn. Hun greb sig selv i at lytte efter, om han ikke kom. Men alt vedblev at være stille!

Hun var ikke uforsonlig, nej, sikkert ikke. Saasnart han bare sagde et Ord til Undskyldning, vilde hun straks tilgive ham alt. Men han kom ikke.

Uhret blev ved med sit uendelige Tik, Tak, kort og skarpt, som om det gærrigt skar Tiden i bitte smaa Stykker, der tunge som Bly faldt paa Hjærtet, saa det næsten knustes under den knugende Tyngde

Han kom ikke.

Hun rejste sig; det var Tid at gaa i Seng, saa silde var det allerede.

Hun begav sig ind i sit Soveværelse og tændte Hængelampen, hvis matte, lyserøde Skin kastede et dæmrende Skær over Omgivelserne. Hun tog sine Sko af og ombyttede dem med et Par lyseblaa Silketøfler, i hvilke hun gik lydløst som en Kat.

Hun gjorde alt langsomt, ligesom for at vinde Tid. Hun klædte sig af og trak en hvid Morgenkjole paa med korte, vide Ærmer der ved enhver Bevægelse faldt tilbage, hvorved de hvide Arme blev synlige til over Albuerne. Hendes Kjoles bløde, hvide Stof foldede sig — som vævet af Dun — efter hendes Figurs Linier, gled, naar hun bevægede sig, uhørligt hen over Tæppet og fremhævede alt det Bløde og Elastiske i hendes Bevægelser. Hun kastede sig i et Hjørne af Sofaen og saa, hvor smukt Slæbet udbredte sig ved hendes Fødder.

I hele Huset hørtes ikke en Lyd.

Hvad mon Carl tog sig for? Sov han? — tænkte han? Skulle de skilles saaledes, for første Gang i Deres Liv? Og hvad for en Bagatel det egenlig havde været! Var det ikke ligegyldigt, om han havde friet til hende eller hun til ham, naar de bare var lykkelige?

Hun følte sig dybt fortvivlet. Skulde han virkelig ikke tænke paa at komme til hende? Og at dette skulde ske paa den Dag, hun havde følt saa stor Længsel efter! Nu var de gaaet vrede fra hinanden for en Ubetydeligheds Skyld

Hun rejste sig og gik hændervridende op og ned ad Gulvet. Aa, naar han bare vilde komme, hun vilde gjærne paa sine Knæ bede ham om Tilgivelse.

Hvor hun forbandede sin Trættekærhed!

Hun kunde ikke sove — ikke aande — ikke leve — hun maatte se ham, om ogsaa han ikke saa hende.

Han havde den Vane, aldrig at laase sin Dør af. Hun sneg sig gennem den mørke Spisestue til hans Værelse og kiggede gennem Nøglehullet.

Han havde taget sin Frakke af og stod i Skjorteærmer ved Vinduet, der vendte ud til Haven. Der havde de staaet sammen saa mangen Gang for at nyde de herlige Aftener.

(Sluttes).

Ved en Bajer.

— Jeg synes, Didriksen ser saa angreben ud i den sidste Tid. Hvad mon han fejler?

— Han lider af — Digteritis.

De 25,000.

Mel.: Vort Land, vort Land

Vort Blad, vort Blad,
vort eget Blad!
voks stort trods Nid og Had;
i mange Aar var lukket Smaamands Mund;
Du kom, og med Dig kom den lyse Stund,
da han fik Mæle, Røst og Ord,
Fod under eget Bord.

Vort Blad, vort Blad,
vort djærve Blad;
vi skal vel hjælpes ad;
Du fører an i Kampen uforsagt,
vi følger trofast Dig og giver Agt
paa, hvor Du bryder fjernt og nær
Dig Vej trods Fjendens Hær.

Vort Blad, vort Blad,
vort eget Blad,
spred over Land og Stad
Oplysnings Sædekorn i Muldet ud,
vi værne, pleje skal de unge Skud,
til de er vokset til et Træ,
der giver alle Læ.

Bare koldblodig.

— Hvad tænkte Du egentlig forleden Aften, da Du faldt ud af Vinduet fra fjerde Sal.

— Aa, jeg tænkte ikke paa noget. Jo — det er sandt, da jeg kom forbi anden Sal og saa at der var Lys, tænkte jeg: Det var Satan, er Sørensen ikke kommen hjem endnu.

Fra Gaden.

1. Lærling: Naa Peter, hvorledes gaar 'et Dig hos Din Mester?

2. Lærling: Det er snart sagt, Du. Han lader mere tilbage at ønske end at spise.

Kom Hviledagen ihu.

Tyven: Aa, lad mig løbe Julen over, sikke fortræffelige Forretninger jeg saa kunde gøre.

Betjenten: Følg kun med. Julen er en Fest, hvori man skal udhvile sig.

Kykeliky!

„Ravnens" Fjerkræudstilling.

Udstillingen aabnedes forleden og indeholder adskillige gode Numre, af hvilke kan fremhæves:

En Kokinkineser Hane, ogsaa kaldet: Store nordiske. Den har en vis lokkende Galen, der faar selv baade mer og mindre kloge Høns til at flokke sig i Ring om den, og — eventuelt — gøre i Nælderne.

The Trinitaty er en Hanekylling, der er udstillet af „Avisen". Den er lille, men tyk af sin Alder, meget stridbar og af et komisk oppustet Udseende. En rød Fane kan faa den til at fare op og skrige og baske med Vingerne. Som Kuriositet kan den have sin Interesse.

Larsius Dinesenidum, en Slags Perlehøne, udmærker sig ved et stort skaldet Hoved. Den er en øm Moder overfor en hel Del Sammensmæltnings- og Moderations Kyllinger, og har stadig et eller andet Kuld under Udrugning

Professoren, er en lille lavbenet kalkunsk Hane af slesvisk Oprindelse, hvilket ytrer sig ved den stærkt rødlige Kulør dens Kam antager, naar noget sætter den i Affekt. Som et Kuriosum kan anføres, at den i sin Tid har udruget den Kylling, der nu er vokset til og præsenteres under Navnet: The Trinitaty.

Nævnes maa endvidere Presidento conceilo, en gammel Hane, 13 à 14 Aar gammel. Dens Hønsebestand bestaar af 6 Medlemmer, hvoriblandt saa værdifulde Eksemplarer som Corpus juris, Høne af Nellemansk Afstamning og l'Admiral, en af de saakaldte „Revue"høns.

Udstillingen har sit eget lille Orkester, der foredrager den Slags populære og til Øjemedet passende Ting, som: Vil Du nu blot la'e Hønen gaa". „Jeg snurrer mine Høns to, tre Gange rundt," med flere. Vi raader til stort Besøg.

Splinter.

Efter Forlydende har Saublet indgivet Andragende om, at afsone sin Straf med 4 Aars Ophold paa Børnehjemmet „Kana".

*

Hrr „Seistrup" ønsker at faa Titelen „Skarpretter" forandret til „Hovedkaserer".

*

Frederik Hansen agter at konkurrere med Ugebladet „Flyvende Blade" og vil af denne Grund omdøbe „Avisen", til „Lyvende Blade".

*

Hr. Direktør Rantzau vil med det første komme i „Kisten", hvor han forhaabenlig bliver til han skal i Kapellet.

*

Johan Svendsen er imod almindelig dansk Skik kommen i Kapellet før han skal i Kisten.

*

Man paastaar at Højre har mistet sin venstre Arm. Herregud! — endda er Partiet keithaandet.

*

De nye Fæstningsværker skal bemandes med Tinsoldater af nyeste Model.

*

Johansen var ved sidste Opstigning bleven saa forelsket i sin Balon, at han lod sig hæve til Skyerne af den.

Moderat Standpunkt.

Tja, her staar jeg og skal naa et »Resultat«; min Højrestøvle vil, at jeg skal gaa til min Elskerinde og plukke den forbudne Frugt, min opposionelle Venstrestøvle vil, at jeg skal gaa ad lovlige Veje hjem til min Kone; hvad skal jeg nu? — Jeg vil være moderat og foreløbig gaa der over, saa kommer der nok et »Resultat« ud af det.

Sørgelig Vandring.

Nabokonen: Hvad er der i Vejen, Peter, siden Du gaar saa bedrøvet?
Peter: Je' ska' hen og købe et Spanskrør!

Saaledes skal Du leve.

Lev saaledes, at Du, naar Du døer, ikke har Arvinger, der glæder sig for meget over, at Du er væk.

*

Naar man byder Dig en god Cigar — saa tag driftig to.

*

Holder Du af at gøre Visiter, saa studer Medicin og bliv Læge. Saa faar Du i det Mindste hver Visit betalt.

*

Bliver Du indbudt til The, saa køb Dig straks en Almanak, thi der bliver sikkert talt om Vejret.

*

Hold altid Alderdommen i Ære, og navnlig naar det gælder Vin og Cigarer.

*

Naar Du har lovet at komme til en god Middag, saa hold al Tid Ord, men aldrig en Tale.

*

Naar en Ven beder Dig om tyve Kroner, saa sig bare — ti.

*

Mennesket skal aldrig være stolt. Naar altsaa en Millionær tilbyder Dig sin Datter, saa tag hende og vær ikke indbildsk.

*

Vær aldrig som de Fornemme, der først skal indbydes til Taffel; naar det gælder et godt Bord skal Du al Tid være imødekommende og ikke lade Dig nøde til at spise.

*

Vil Du gifte en Pige, saa se ikke paa Alderen, men paa Ungdom og Skønhed.

*

Af og til er det godt at komme hjem om Morgenen, thi — Morgenstund har Guld i Mund.

*

Har Du stjaalet Kys fra en Pige, saa giv hende dem igen, — helst med Renter.

*

Det er godt at have løbet Hornene af sig inden man indtræder i Ægtestanden, thi saa er der Plads til ny.

*

I Selskab skal Du opføre Dig saaledes, at Du ikke bliver „verfet" ud, førend efter Bordet.

*

At bo i Tønden, lige som Diogenes, er ikke bekvemt. Du skal hellere al Tid vælge Din Plads foran Tønden — naar den er fyldt.

*

Vær sparsommelig, saaledes at Du, naar Julegavernes Tid kommer, kan gøre en lille meget vigtig Rejse.

*

Naar slemme Fristere vil have Dig med paa Galejen, saa følg dem ikke — uden at have Mønt paa Lommen.

Den „vice" Mand.

Mel.: Peder Skjøt.

Hr. Johansen maa ej mere
gaa med „Maagen" op i Skyen,
Politiet ej ris'kere
vil, han falder ned i Byen,
hvor han kunde ha'e det Held,
at slaa Eugen rent ihjel.

Og saasom Eugen er borte,
han er rejst en Ferietur,
fandt hans „Vice", at han burde
lave noget nyt, der duer,
fluks det lavet blev i Stand
af den sjældent „Vice" Mand.

Til Tivoli kom det Budskab,
„Svoger" maa ej mer gaa op,'
og da Trane sa': Ved Gud skab
Dem nu ej, lød Svaret Top!
stige maa han — bien — lad gaa,
naar Deposita vi faa.

Fem Gang' Tusind Krus, min Kære!
maa vel kaldes billigt, hva',
billigere I kan paa Ære
ikke no'en Opstigning ha',
det er da det mindste vel,
hvis I slaar Eugen ihjel.

Saadan Sagen staar for Tiden,
Thrane protesterer, men
det vil først sig vise siden,
om det hjælper, ja saamænd!
Men! nu ved man da, hvad En,
finder værd i Mønt Eugen.

Paa Cyklen.

— Det er svært, saa der reklameres for Sparkbrook-Cyklen!

— Ja, det er naturligvis Meningen, at sparke alle andre Cykler et Brok til.

Takst.

Gæsten: 10 Kr. for at sove her en Nat, og jeg laa paa Billardet.

Værten: Rigtig! En Krone i Timen for Benyttelse af Billardet.

Ikke saa let.

Bonden: A sku mælle, at min Kuen ha faat æ dødfødt Dræng i Nat, aa nu ve a gærn be Pasturen holle æ ræti køn Tale for ham.

— Hvorfor kan ingen Rig komme i Himlen?
— Fordi han maa lade sin Rigdom blive her.

En stor Mand.

Der er et yndigt Land,
det har en Mand som Tietgen,
en Mand med stor Forstand,
han bader sig i Naadens Sol
og i hver Lomme har han
et dejligt Monopol.

Den Mand er med paa alt
fra Telegraf til Skibe,
han mødte, naar det galdt,
slog drøje Slag og brugte Mund
og ej just „Words" alene,
naar dertil han fandt Grund.

Den Mand endnu er stor,
thi Snillet endnu virker,
som i hans Hjerne bor:
nu har han fundet paa en Ring,
som skal forhandle Svesker
og Gryn og den Slags Ting.

Den Ring den bliver go',
saa go', at hver en Kræmmer
nu maa opgi'e sit Bo
langt hellere i Dag end at
opsætte til i Morgen;
se! saadan er det fat.

Saalunde faar »du Nord«
om føje Tid en Frænde;
Tietgen er Jor'emo'er;
og Adelsmænd afvejer Gryn,
Baroner tæller Figner
til Kunderne i Byen.

Jo, jo! det Land er rart,
hvor Mænd som Tietgen findes,
det er skam soleklart;
han tryller hvert et „Krus" med Glans
i en Pung, en for alle,
og Pungen det er hans.

Jeg tror, der er dejligst i Danmark

kan de Rejsende synge med en lille Variation. Den ene Dag klages der i et herværende Blad over at Kaptain Hammer paa „Danneskjold Samsø" jager en Rejsende i Land, og den næste Dag føres Klage over at ventende Passagerer ikke maatte komme med Toget fra Lillerød. Kun Lars Dinesen nød den Begunstigelse, at komme op at køre.

Omme Slægtninge.

— Jeg forstaar ikke, Hr. Brask, hvorfor De aldrig nævner Deres Fætter Niels uden smilende at tilføje: „min kjære Slægtning?"

— Herregud, det ligger dog saa nær — fordi jeg nylig har kastet ham ned ad Trapperne.

En Forpagter sendte et Brev til nærmeste Købstad med Adresse: „Til en respektabel Sagfører."

Posten sendte Brevet retur med den Anmærkning: „Ubekendt her."

Blandt Kammerater.

Da Jens blev Rekrut og kom til at ligge paa Stue sammen med en „stræbsom" Kammerat, hed det den første Aften: Jens, hvor er Dit Brændevin? Anden Aften: Hvor er vores Brændevin? Tredie Aften: Hvor er mit Brændevin? Og derved blev det.

Forræderen.

Kunden: Har De en Papegøje, som kan snakke?

Fuglehandleren: Et udmærket Eksemplar, Herre! Hvad synes De om denne?

Kunden: Hvad er Prisen?

Fuglehdl.: Siden det er Dem, skal De faa den for hundrede Kroner. Det er ikke mere end hvad Fuglen har kostet mig selv!

Papegøjen: Sikken forbandet Løgnhals!

To Jøder, ved Navn Isak og Abraham, blev inviterede til en fin Middag. Det var Isak ganske umuligt ikke at benytte sig af denne Lejlighed til at tilegne sig noget, og det lykkedes ham ogsaa, at faa praktiseret en Sølvske ned i sin ene Støvle. Abraham blev ganske gul af Misundelse, thi han havde endnu ikke faaet Lejlighed til at tage noget. Men pludselig fik han en Ide.

„Mine Venner", sagde han, „jeg skal vise Dem nogle Kunster." Derpaa tog han en Sølvske op fra Bordet og sagde: „Ser De denne Ske? Nu er den forsvunden," sagde han og skjulte den i Ærmet. „De vil finde den i Isaks Støvle."

Den blev funden.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af O. Chr. Olsen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

Ny Cirkus.

Lars Dineschy fremviser sine dresserede Rotter for det taknemlige Publikum.

Nr. 27.

RAVNEN

Søndag d. 2. Juli 1893.

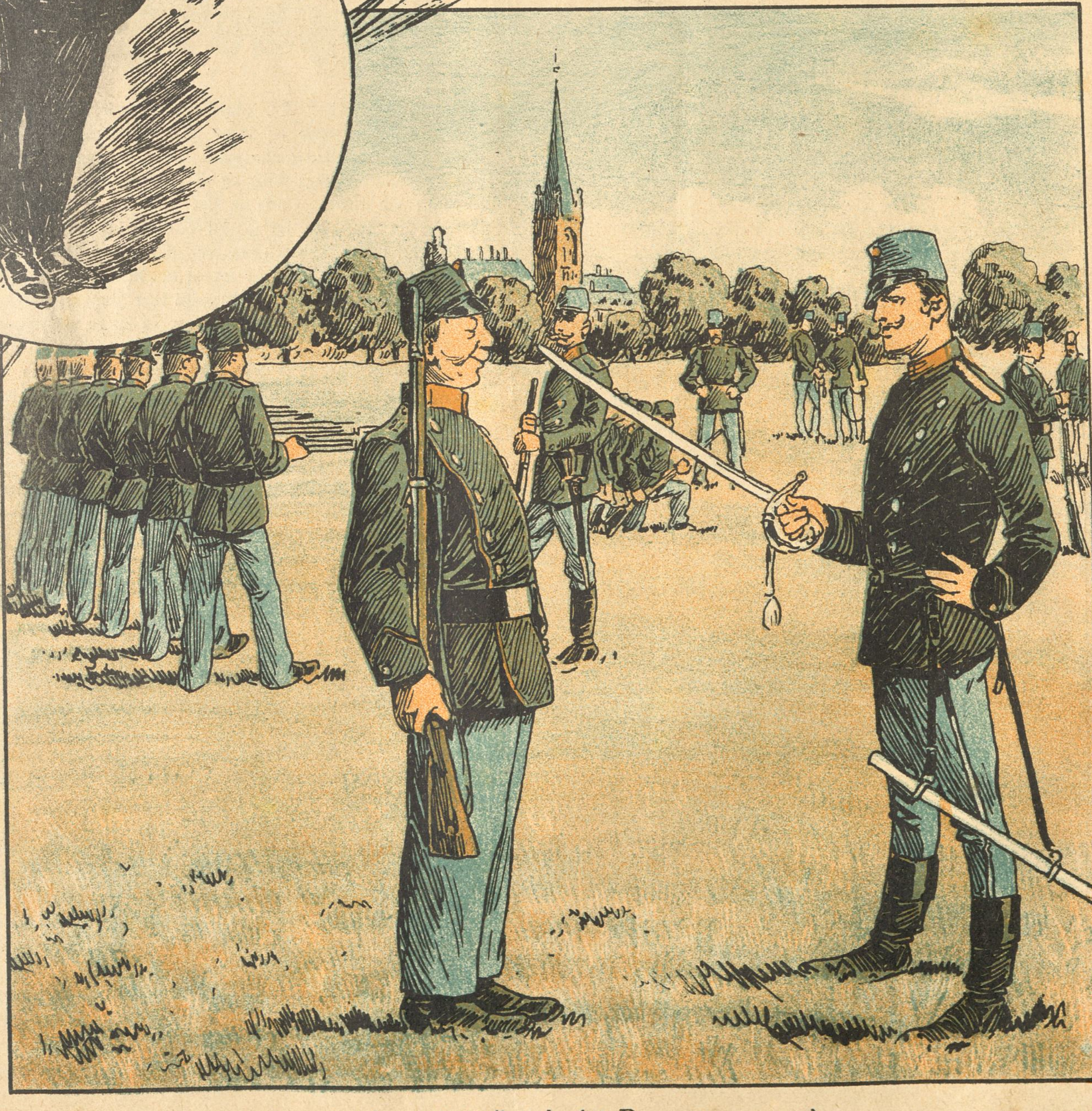

Løjtnanten: Hvad er det for et latterligt Ansigt De sætter op, 43?
43: Jeg er i godt Humør, Hr. Løjtnant!
Løjtnanten: Jeg forbyder Dem at være i godt Humør. De har udelukkende at sætte et tilfreds Ansigt op!

Fra sidste Uge.

(Riv a' Vise)

Mel.: Hvis I blot vil være stille.

Ugens Vise — jeg gi'er Tonen —
er Valgfondsagitationen,
thi før vi skal ud at vælge,
maa vi flinkt Kuponer sælge;
ja, hvad kan man ikke gøre
blot ved disse tvende Øre;
ligegyldig hvilken Stilling:
skal jeg rive en a' for en Skilling?

Naar en Smed, en Skræder, Bager,
og saa videre, Bogen tager,
præsenterer den sin Kunde,
er det et nødvendigt Onde,
at han — man skal venligt spør'e —
offrer sine tvende Øre,
der ej spørges skal om Stilling,
riv Du bare en a' for en Skilling.

Sidder Du ved Kortenspillet,
eller har Du Kuglen trillet
paa en Have=Keglebane,
skal Du ha' den pæne Vane,
at det Selskab i Salonen,
foreholdes straks Kuponen,
er end trykket manges Stilling,
Du bør rive en a' for en Skilling.

Og er Du paa Værtshus kommen, —
ha' den lille Bog i Lommen,
gaa saa rundt til alle Gæster,
sig kun mens Du Blikket fæster
paa de fyldte Glas, der siger
Dig, den Gæst for Skat ej viger:
„De er i en sikker Stilling,
maa jeg rive en a' for en Skilling?"

Til den Handlende, Du søger,
ta'er Du med de rare Bøger,
med den nydelige Tegning,
og betaler først din Regning;
Og saa si'er Du: hør, min Kære,
har De før set denne he're?
De er i en agtet Stilling,
maa jeg rive en a' for en Skilling?

Ser I saadan maa i gøre
for at faa de tvende Øre,
og naar Ører lægges sammen,
faar vi snart paa Højre Krammen,
ej undselig, hver maa bløde,
snart privat og snart ved Møde,
vi maa hævde vores Stilling,
riv blot derfor en a' for en Skilling.

Kaffesladder.

Fru Skade: Ja, min Kære, det er som Ordsproget siger, Stores skal det være og snavs bli'er det rimeligvis med Oberst Sommerfeldts Urtekræmmerbutik, hvor Borgmester Jakobi skal pille Rosiner og sige Dikke dik til Tjenestepigerne, for der vanker ganske vist ikke en Gang et Par Knappenaale eller et Stykke Sevé om Søndagen, for saa bli'er der jo ingen Dividering eller hvad det hedder, som Aktionærerne skal køre i Skoven og ligge paa Landet og holde Baller for og til Jul bliver der begribeligvis ikke Tale hverken om Chocolade eller Punschekstrakt, saadan som hos vores rigtige Urtekræmmere, og jeg er vis paa, at man ikke en Gang kan faa Adresseavisen eller Berlingeren at laane hos Sommerfeldt naar man skal se om en Lejlighed eller en Begravelse eller en ny Pige eller en halv Plads i det kongelige Teater eller en kun lidet brugt Klædning til Skade, som han flere Gange har købt meget billig efter en Afdød eller af Mangel paa Plads, og naar jeg saa tænker paa, at man formodenlig heller ikke tør anmode Urtekræmmer=Obersten eller Oberst=Urtekræmmeren, hvad han nu skal kaldes, om at være Ens Forlover, saadan som min Urtekræmmer tidt har været, og som ogsaa er meget villig naar man be'er ham om at skrive en Ansøgning til den russiske Kejser naar han er her eller til Dagmar, saa begriber jeg ikke hvad dennehersens Stores=Menage] skal gøre godt for og jeg siger for min Part at jeg forlader ikke Rasmussen saa længe han har Aabning, for hans Bønner er li'e saa gode som Gamels, og det er saamæn li'emeget hvad man spør' den Mand om, saa er han altid med paa Svedskerne, som han selv si'er, og det er vist mere end man kan si'e om Sommerfeldt og Jacobi, som rimeligvis ikke kender Forskæl paa Risengryn og Kanel, men jeg sætter nu bare at denne Stores=Epidemi griber om sig ligesom Kolera og Væggetøj og Fnat, saa oplever vi maaske at en anden Borgmester og et Par Borgerrepræsentanter aabner en Rullekælder, hvor det gaar med Damp, og hvor der sælges varme Kartofler og stegt Lever og varme Æbleskiver, eller at Thomas Nielsen, Rasmus Clausen og Claus Berntsen starter en større Skærsliberforretning for alle skærende Instrumenter, eller tænk, om der paa Strøget bliver aabnet en Stores=Barberstue, hvor Kunderne bliver sæbet ind af Frederik Hansen og Secher, taget ved Næsen af Matzen og Lars Dinesen, klippet og fedtet ind med Pomade af Styhr, aareladt

af Bahnson, kopsat af Estrup og givet Lavement af gamle Ploug, der jo godt tillige kunde drive en lille Forretning i Kælderen med sorte Pølser — „noget falder der jo altid a'", som der staar i Visen. Ja, min Kære, det er saamæn ikke godt at vide, hvor al denne Stores=Staahej ender og det er ingen Løgn at Stores Ord og fedt Flæsk hænger ikke fast i Halsen, men nu kommer det jo an paa om den kommunale Muus kan saa gamle Rotter til at gaa i Fælden paa den tørre Flæskesvær, som er sat op for at fange Aktionærer. Tak for Kaffe!

Smaa og „Store".

Mel.: Saa kæmped' de Helte af anden April.

Saa kæmped' de Helte af Gjæstgiverfag,
for Arne og Hus og Bevilling;
de kæmped' paa Aarets hver evige Dag,
men det er en traurig Bevilling.

De gik til Borgmesteren med deres Sag,
men kom ikke mer end til Trappen,
saa lod han dem brumme hver fjortende Dag
og suge gevaltigt paa Lappen.

Men deri er dog noget gruelig galt,
det maa vi bestandig forfægte;
Bevillingen er baade solgt og betalt,
det kan Magistraten ej nægte.

Og Brøvlet om Hæmsko paa alt Drikkeri,
det skal ikke meget bevise,
saalænge man har dette Natsværmeri
beskyttet hos Blanch og hos Riise.

Men de, der skal bøde, er al Tid de Smaa
og favoriseres de Store;
ja, der er nu noget, som al Tid man saa,
ej blot iblandt Børsmatadore'.

„Husholdningsforeningen", der skal i Gang,
den ældgamle Sætning bekræfter;
men Vejen til den vil vist blive lidt trang,
og Svien vil komme derefter.

Privatbanken til nys nok Dørene smak
for Næsen af Folk fra den „Store".
De Følehorn til sig Tititgen nu trak,
Hvad der maa unægteligt more.

Og der er nok flere end ham der fortrød,
at der de kom med paa Galejen,
vi andre, vi siger, at Hævnen er sød,
men sur bli'r dem sikkerlig Stegen.

Naar Smaafolk vil blot holde sammen kompakt,
saa kan de nok lære dem mores,
thi Masserne har en umaadelig Magt,
der selv gør det af med de »Stores«.

Trætte.

Af E. Ahlgrén.

(Fortsat.)

Han støttede den ene Arm mod Vinduspostem og lænede sin Pande mod den i forstemt, eftertænksom Holdning. Hans Ansigt kunde hun ikke se.

Men hun kunde ikke blive træt af at betragte denne herlige Skikkelse fuld af Smidighed og Kraft, denne slanke Taille, disse brede Skuldre. Hun havde egenlig aldrig tidligere tænkt paa, at han var en saa smuk Mand.

Ydmyget, lig en Forbryderske, vendte hun tilbage til Salonen.

Hun havde ingen Ro. Lidt efter lidt tog hun Naalene ud af sit krusede, sorte Haar og rystede Hovedet, saa at Lokkerne i vild Uorden faldt ned over Skuldrene.

Hun havde kunnet græde, rive sig Haarene af Hovedet, men hvad kunde det hjælpe?

Hun kunde dog ikke kalde paa ham. I den Ydmygelse hun følte vilde hendes Stemme have bleven siddende i hendes Strube. Men hun kunde vente, hun vilde vente. Maatte hans Længsel ikke være lige saa stor som hendes?

Mon han endnu stod ved Vinduet? Hvad tænkte han paa? Vred var han vist ikke mere, thi saa vilde han vel være gaaet i Seng. Men han kæmpede ubevidst maaske, mod sin Stolthed, lige som hun kæmpede mod sin.

Hun havde haft Uret. Ja Men det besværligste var at gaa til ham og sige ham dette. Det vilde se ud, som om . . .

Nej, det kunde hun ikke.

Aah!

Hun sank ned paa en Chaiselongue under den japanesiske Skærm i en Krog af Salonen, tæt ved Siden af Døren der førte til Spisestuen. Hun indtog betænksomt en magelig Stilling, foldede Hænderne bag Hovedet saa at de hvide Ærmer faldt tilbage, og hendes Lokker som sorte Slanger snoede sig om hendes smukke Arme. Hun stirrede drømmende ud i Rummet med halvaaben Mund. Og hun nynnede sagte, — ganske sagte, sin egen velbekendte Yndlingssang. Hun sang den som en Bøn slæbende, snart halvt indslumret, snart igen afvekslende i stigende og svagere Tone. Det lød i det hemmelighedsfulde Halvmørke som en lille Bæk, der iler afsted mellem mosgroede Bredder hendøende som den søde Tone i en ensom Nattergals Aftensang . . .

Da hørte hun en Dør blive aabnet, dèr borte i Mørket.

Hun holdt ikke op med at synge; endnu mere langsomt og sagtere lød Melodien fra hendes Læber; det var stille, dèr i Mørket. Hendes Øjne stirrede endnu bestandig ud i Rummet, — klare, mørke vidtaabne Øjne, funklende brune og med sorte Bryn — og hendes sydlige Teint overstraaledes med et glødende Skær fra Lysene i de røde Blomsterbægre.

Hun laa stille; Taarer omslørede hendes Blik og Melodien døde hen i et næppe hørligt Aandepust.

Og der var han; hos hende; han knælede foran hende og han omslyngede hende med begge sine Arme.

Hun saa endnu ikke nedad; hun laa der, tavs, ventende, med de søde, røde Læber en lille Smule aabnede. Men hendes ene Arm sled sig frem og lagde sig blødt og sagte om hans kraftige Nakke.

„Esther", hviskede han, og pressede sit Ansigt mod hendes blottede Arm.

„Tilgiv mig", svarede hun, halvt bedøvet af Glæde; „havde Du ikke friet til mig, saa havde jeg friet til Dig!"

Probat.

Den unge Læge: Bare jeg vidste, hvad jeg skal gøre! Fru Tranes fire Døtre er permanent lidende og vil kun behandles af mig!

En Kollega: Ganske simpelt! Gift Dig med en af dem, saa bliver de andre tre øjeblikkelig raske.

I Søndermarken.

Manden: Aa Herregud, de stakkels Ægtemænd! Sikken en Mængde fremtidige Svigermødre!

Hvad der daglig gentager sig.

Gadebillede fra München.

(Efter »Süd. Deutscher Postillon.«)

Væk med Bakkerne.

Vi havde det saa godt! Saa lunt og trygt sad vi i den færdige Fæstning og saa ned paa de andre Stakler ude i Verden, der ikke havde et saadant Værn som vi. Vi havde faaet baade Paraply og vandtæt Klædning, som Bahnson havde skaffet os. Naar Skyerne trak sammen og det begyndte at øse, saa kunde vi sidde tørt og grine ad de andre, som vadede derude i Pløret, sidde gemytlig ved Kaffen og nyde Morgenberlingeren og Beretningerne om, hvorledes „hinter weit in der Türkei, die Völker auf einander schlagen!"

Vi troede jo saa sikkert paa Bahnsons Ord, og paa Sommerfeldts og hvad de alle hedder. Hos os kunde det ikke gaa galt, vor Fæstning var der ingen, der kunde røre. Den var jo saa stærk, sagde de, saa uindtagelig, og naar der ogsaa kunde være nogen, der havde Lyst til den, saa betænkte han sig nok to Gange paa at komme herover og spilde alt det Krudt og al den Ulejlighed, thi tage den kunde han jo dog ikke.

Men hvor længe var Adam i Paradiset? Medens vi troede os allersikrest og glædede os over den tyske Kejsers Nederlag ved Valgene, kom Bahnsons Klokkeringning og Rydning som et Lyn fra en skyfri Himmel. Hvad skal dog det betyde? Vi var jo vis paa, at her kunde ingen Fjende komme. Og nu er Bahnson dog bleven nervøs og ser allerede en fjentlig Flaade under Opsejling mod Sjælland. Har det da et saa forskrækkeligt Jav med at faa Folkene til Kjøbenhavn, at der skal kimes med alle Klokker hele Landet rundt? Mener Bahnson virkelig, at det kan komme an paa et Par Timer? Tænk, om han saa forregnede sig! Tænk, om Bahnson i fine Tanker havde sat Fjendens Ankomst til den tolvte Time, og han saa kom i den ellevte! Saa var vi om en Hals. Thi hvad Sikkerhed har vi nu for, at Bahnsons Regning er den rigtige? O, den Klokkeringning, den Klokkeringning! Den viser, at ikke alt er, som det skulde være, og at man selv ikke tror paa det man har sagt om Fæstningens store Fuldkommenhed.

Men naar det virkelig staar saa daarligt til med vor Sikkerhed, saa kan det virkelig ikke nytte, at vi venter, indtil vi har Fjenden paa Halsen. Der maa tages ganske anderledes kraftig fat paa Tingen. Saasnart vi herhjemme mærker, at der er noget i Gære imod os, maa vi have alle vore 100,000 Krigere ind i Fæstningen, og de maa blive der saalænge, indtil Uvejret er forbi. Det vil ganske vist koste nogle Penge. Men kan de blive anvendte bedre? De bliver jo i Landet, eller rettere sagt i København. Og hvilke Forretninger, den „nordiske Stores" vil gjøre. Naada!

Men Bahnsons anden Kundgørelse, om Rydningen, den er der mere Mening i. Væk med alt, hvad der kan hindre os i at skyde, og hvor Fjenden kan krybe i Skjul! Ingen Ollebrødsbarmhjærtighed! Væk med det altsammen. Ikke blot et Par Træer maa forsvinde, ikke blot enkelte Dele af Dyrehaven, nej, hele Dyrehaven op til Skodsborg, Ordrupkrat, Ermelundskrat, Sorgenfri Skov og store Hareskov, ikke et Træ maa blive staaende, og ikke et Hus.

Og naar nu alt det er gjort — og det vil tage nogen Tid — saa kommer det vigtigste Arbejde, noget Hr. Bahnson endnu ikke har talt om, men som han naturligvis tænker paa saa meget mere. Det er alle de velsignede Bakker i Kjøbenhavns Omegn. Hvad kan det nytte, at vi ødelægger Skove og Byer med Dynamit, naar vi ikke gøre noget ved Bakkerne! De hindrer os jo akkurat lige saa meget — om ikke mere — i at skyde paa Fjenden, som alt det andet, der stod paa dem, og bag ved dem kan Fjenden indrette sig aldeles som han lyster, uden at vi aner hvad han foretager sig, og han kan skyde vore Forter i Smadder uden vi ved et Ord af det.

Derfor maa ogsaa alle Bakker væk, alt hvad der hindrer Udsigten og giver Fjenden Ly; i 10 Miles Omkreds om Kjøbenhavn maa alt være jævnt og glat som paa et Stengulv.

Men det bliver et drøjt Stykke Arbejde, thi Dynamit bider ikke paa Jordhøje, der maa arbejdes med Skovl og Spade, ligesom i Thyra Danebods Dage, og alle Mand maa lægge Haand paa Værket. Alle Danske maa ile til Hovedstaden og arbejde med til Fædrelandets Frelse. Først Ild i Husene og Træerne, og saa ned med Bakkerne! Først da kan vi være rolige.

„Stores".

Mel.: Jeg priser ej Stormænd.

Jeg haaner ej Stores, thi der er jo nok,
som bidsk mod de Stores-Mænd ere,
selv Frederik Hansemand med samt sin Flok,
dem Remme af Huden nu skære.

Kong Tietgen med flere har Stores'en rejst,
at Smaakøbmænd Hvile kan finde,
alt Stores er sunken, men Tietgen har kneist,
han dratter skam ej saa gelinde.

Hver Mellemstandsmand vilde spare man smukt
for Handels og Vandelens Kvaler,
i Stores der skulde ku' faas hvert Produkt,
at si'e: mod den klingende Daler.

Og alle de Stores-Mænd lovede at
de vilde ta' hver Byrde paa sig;
den Kræmmer sku' lukke sin Bod kun akat
og paa noget andet saa slaa sig.

Og Kunderne vilde de Stores-Mænd se,
at fri for at faa noget „skrevet",
thi Stores-Mænd ved brillant, at til Spe
og Spot er en Gældspost tit blevet.

Men Utak er Verdens Løn, det ved enhver,
mens Hausse med Baisse skifter,
thi Stores mon falde og langt ifra nær
saa stolt og støt staar nu dens Stifter.

Dog vent! end for Storkapitalens Magt,
dens Støtter vel staar for en Byge,
og nødigt for Verden oprinder, som sagt
den Dag, da at Flaget de stryge.

Og har Kapitalen end sprungen sin Dans,
har samtlige Smaa lært dem Mores,
thi Tietgen han mister dog ikke sin Glans,
om ogsaa han misted' sin Stores.

Meget lovende.

— Deres Søn lader til at være en meget lovende ung Mand.

— Det er han; efter min Anskuelse for meget lovende: Han lovede en Pige Ægteskab og jeg maatte betale ti Tusind Kroner.

Mon.

I Følge „Avisens" Referat i Dagsnummeret om Festlighederne i Esbjerg, meddeles, at „Festtalen for Kongen holdtes af Svineslagter Hansen."

Var det mon Frederik?

Gale Tider.

Der er al Tid no'et i Vej'n,
vi har alle svage Sider,
Bonden sukker efter Regn —
det er gale Tider.
Selv er jeg morderlig gal i Kardusen,
Pokker ved hvad der er gaaet af Musen,
jeg som sædvanlig vil klemme den — men
:,: Katten har vist taget den. :,:

Eller, hvis den lille Nar
nu er løbet i en Fælde,
kan Du tro den lavet har
mig en Frikadelle;
thi skal for stedse jeg Musen undvære,
er jeg minsandten til Rotterne, Kære.
Naa, Herregud! Man maa ta'e den med Ro;
:,: gale Tider er det jo. :,:

Middelstanden faar sit Knæk
naar vi nu faar denne »Stores«,
thi de Stores Pengesæk
skal for Alvor fores.
Det er kun sørgeligt, hvad der os venter,
der bli'er desværre en Masse Fallenter.
Tiden er gal, men den bliver saagu'
:,: meget galere endnu. :,:

Mænd, som følte Amors Pil
„Kistens" Lillie saare priste.
Kisten blev ved hendes Smil
en be-daare-Kiste.
Denne bedaarende, dejlige Lillie
kvidrer til Trods for sin fine Familie.
Kisteglad tømmer hun Glædens Pokal
:,: og gør mangt et Mandfolk gal. :,:

Folk, hvis tornefulde Vej
snor sig gennem Jammerdale,
hænger, skyder, drukner sig,
li'esom de var gale.
Man bør dog Tidernes Galskab forglemme,
lad alle Griller kun blive derhjemme.
Bryd hver en Skranke, il ud i det Fri,
:,: gaa en Tur i Tivoli. :,:

Thi i Tivoli Moral
man af kloge Høns ku' lære:
„Er end Verden splittergal,
man dog glad bør være."
Hele den galende Hanebesætning
havde Patent paa sin „Gale"-Forretning.
Hønsene var dog saa glade og fro
:,: ved i Gale-Hus at bo. :,:

Ingeniørvise.

Mel.: Jeg har væt Tolderist.

Jeg har væ't Insjenør,
det er no'en Dage før,
at Hr. Røkkentved han fik Kommand'en;
da var Tjenesten nok kæl,
men dog inte, nej, min Sæl,
nær saa væmm'lig som nu, det tror Fanden.

Tit vi voldsomt hang i,
men vi ha'de dog fri,
naar ot Frihed stod paa vorses Skema;
men til Gengæld, ak nej,
gjor'e Skrue vi ej,
det var møjet langt fra vor'ses Thema.

Vi holdt smukt Desseplin,
gjor'e slets aldrig Grin,
med Befalninger. Naar vi sku' stille,
ja saa stilled' vi paa Plet,
saa til Højre, gjor'e Ret,
men i Fritiden kuns hvad vi vilde.

Nu ska' det, ka' jeg forstaa,
paa en anden Maade gaa;
nu Soldaterne ska' være Slaver;
de ska' have dobbelt Slid,
knap nok Tid at ta'e en Bid;
derfor er 'et at Skrue de laver.

Hvis at det var buden os,
ha'de vi s'gu budt dem Trods,
det er lige saa sikkert som Paven;
men da var hver Offecer,
Offecer og inte mer,
inte Slavefoged og Soldaten Slaven.

Jeg har væ't Insjenør,
det er no'en Dage før,
Insjenørerne saadden blev hundset.
Hvis de ha'de budt os de,
ha'de vi s'gu, en, to, tre,
osse ta'et og sla'et Proppen fast i Spundset.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

En meget plaget Mand.

»Der er Mange og *Stores* er de Alle«, sa'e Frederik, han saa i sin Hue.

Nr. 28.

RAVNEN

Søndag d. 9. Juli 1893.

Tidens Børn.

Kai: Hvor gammel er Du, Meta?
Meta: Seks Aar.
Broderen: Hun lyver! I næste Uge fylder hun syv Aar.
Kai: Aa, de Kvinder! Altid vil de være yngre, end de er.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Naar man faar lidt godt at drikke.

Vesterbros de brave Røde
stævnede til Kirkemøde,
Jensen løs paa Præster klø'de,
Folket jubled, ih Du føde!
Henry Ussing Gensvar ga',
det slap han ej heldigt fra,
flere Præster vil han ha',
men det bli'er der intet a'.

Middelstanden slaas med Stores,
fine Navne gennembores,
man vil lære Stormænd mores,
og nu skal nok Stores jor'es.
Thomas, Leth og fler faldt fra,
Berendsen boykottes ja!
Tietgen han er stukken a',
sikken Re'lighed, hu ha!

Gamle Tantes »B«, den Kære,
kan ej la' vor Presse være,
skælder dem „der løb af Lære"
og ej Doktor vandt med Ære.
Manicus Gevær i Hvil,
pas paa B's forsorne Stil,
for vi aner, trods hans Smil,
Dumhed bag et Dr. phil.

Vores Blad, det gæve, venter
femten hundred Abonnenter,
Tusind nye der omtrent er,
stram Jer op i Mænd og Jenter,
førend det Kvartal er endt,
maa I Bladet have sendt
Bud om hver en Abonnent,
saa er Maalet fuldt omtrent.

Og saa maa I ikke glemme
at naar vi skal ud at stemme
gælder det, om man der hjemme,
paa Kupon kn' Ører klemme.
Se kun ellers „Ravnen" sidst,
en Riv a' der fik I vist,
syng den Sang*) til højen Kvist,
agiter med Kraft og List.

*) Melodien paa Riv a' Visen i sidste Numer er „Stakkels Hanne".

Opvarter, en Bajer!

Af Guy de Maupassant.

Hvorfor jeg netop paa denne Aften gik ind i denne Ølhalle? Jeg ved det ikke.

Det var koldt. En fin Regn omhyllede Gasflammerne som med et gennemsigtigt Slør og fugtede Fortoget, der gav Genskin af Butiksvinduernes Lys, som kastede sit Skær over Gadesnavset og de Forbigaaendes smudsige Fødder.

Jeg slendrede afsted uden Maal, efter Middagen. Jeg var kommen forbi Lyoner Banken, havde passeret Viviennegaden og endnu nogle Gader. Pludselig befandt jeg mig udenfor et stort Ølلokale, der vel omtrent var halvt fyldt med Gæster. Jeg gik ind uden nogen som helst Grund. Tørstig var jeg ikke.

Med et hurtigt Blik søgte jeg en Plads hvor jeg ikke blev altfor meget forstyrret af Ølpassiaren og satte mig ved et Bord ved Siden af en ældre Mand, der røg en almindelig Kridtpibe. Denne Pibe var sort tilrøget som Kul.

Min Nabo fristede ikke til nærmere Betragtning, ved første Blik var jeg paa det rene med at han var en af disse Stamgæster, der indfinder sig om Morgenen naar der bliver lukket op og som ikke forlader Lokalet førend der lukkes. Han var skaldet. De faa tilbageblevne Haar faldt i lange Tjavser ned paa Frakkekraven. Klæderne var for vide til ham, som om de var syede paa en Tid, da han endnu havde Mave, og Bukserne — man kunde se det paa ham — sad ikke fast. Han kunde umulig gaa ti Skridt uden at trække dem i Vejret og igen bringe dem til at sidde.

Mon han havde Vest paa?

Den blotte Tanke om hans Fodtøj og hvad der deri befandt sig, opfyldte mig med Forfærdelse. Hans trævlede Manchetter var lige saa sortrandede som hans Negle.

Jeg havde knapt taget Plads ved Siden af ham, da Fyren ganske ligefrem og rolig spurgte mig: „Hvorledes gaar det Dig."

Som ramt af Lynet vendte jeg mig om til ham og saa ham ind i Ansigtet. Han spurgte paany:

„Kender Du mig ikke igen?

„Nej!"

„De Barrets".

Jeg var som forstenet. Det var altsaa Grev Jean de Barrets, min gamle Skolekammerat.

Jeg trykkede hans Haand. Tale kunde jeg ikke af Overraskelse. Endelig stammede jeg: — „Og Du .... og Dig .... hvorledes gaar det Dig?

Han svarede i en ligegyldig Tone: „Saa godt, som det kan gaa mig."

Han tav Jeg vilde være venlig og søgte efter en Talemaade. „Og", spurgte jeg, hvad bestiller Du, hvad tager Du Dig for?"

Med stille Hengivelse svarede han.

„Som Du ser."

Jeg følte, hvorledes jeg rødmede, „Hver Dag?

Han pustede et Par tykke Røgskyer fra sig og sagde:

„Hver Dag, den ene som den anden" Han bankede i Bordet med en foran ham liggende Guldmønt og raabte:

„Opvarter! To Bajere!"

I det fjærne gentog en Stemme: „To Bajere!"

Længere borte lød det atter lidt efter: To Bajere!" En Opvarter med hvidt Forklæde bragte to Glas, hvis brune Indhold skummede over og i gule Draaber faldt ned paa det sandstrøede Gulv.

De Barrets tømte sit Glas i et Drag; medens han satte det fra sig tørrede han Ølskummet bort fra Overskæget.

Saa spurgte han: „Hvad Nyt?"

Jeg vidste virkelig intet nyt at fortælle ham og stammede:

„Aa, intet kære. Hvad mig angaar, saa gør jeg Forretninger."

(Forts).

Hr. B.

I Berlingeren, den gamle officielle,
har i denne Tid man daglig kunnet se,
en Hr. B. det gyseligste Brøvl fortælle,
og kun Manikus ved, hvem han er, Hr. B.
„Ravnen" har imidlertid før maattet raade,
mangen meget, meget værre Præmiegaade,
og den tror nu, at Hr. B. han er en sølle
ubetydelig og uopdragen B . . . . .

Noget fint kan denne B. dog ikke være
den Antagelse maa møde kun et Smil,
og han gaar, det tør jeg sværge ved min Ære,
heller ikke om med Titel af Cand. phil
Teolog det maa han ganske sikkert være,
de er allesammen — o! saa rare, kære,
og saasom at de i Skriften svært belæst er
over de i Handling sig som rene B . . . . .

Socialister kan Hr. B. slet ikke lide,
dem han skælder for det værste som han ved,
Arbejdsstanden vilde helst han sønderslide,
træde hver et Fagforeningsmedlem ned;
selv „Avisen"s Frederik kan ikke bruge,
disse Skældsord, som han ser Hr. B. udruge;
og naar Fredrik ses mod Højremænd at vrisse,
er vedkommende det gælder s'gu en B . . . .

Ja, Ven B., det er en saare utaknemlig
Rolle, den De Dem saa flot paataget har;
Frækhed, der er anonym, er stedse væm'lig.
og den anonyme bliver let til Nar.
Selv Hr. Manicus kan ikke sligt afværge,
han har nok at gøre med sig selv at bjærge,
at man ej skal sige om ham, at hans første
Ven og Medarbejder er en grulig B . . . . .

Altsaa B. kan sige grumme, grumme meget,
iblandt andet: **Bonde, Bavian, Bandit,**
derfor vil jeg dog ej paastaa, at vort eget
B. i „Berlingske" betyder no'et saa frit.
B. kan for Eksempel ogsaa sige Brave,
men jeg tror ej, det er der man skal det have;
heller tror jeg, meget snarere, paa Ære,
dette ominøse B. betyder Blære.

Er De med.

Husfruen: Naa, Hr. Professor, hvad synes De om Dyrestegen?

Prof.: Kære Frue, Dyret har desværre levet for længe og er dog død for tidlig.

Fra Fælleden.

Sergeanten: For Fanden, 59! De stikker jo Maven frem, som om De havde ædt hele Makketutten til Frokost!

Mikkelsen har betalt sin Husleje og sukker: Det skrækkeligste Rovdyr er dog Husværten.

Chikago-Udstillingens Vidundere.

(Brev fra vor Specielle.)

I Gaar besøgte jeg en Udstillings-Afdeling for Nutidens Vidundere. Her saa jeg bl. a. et Eksemplar af den Rejepille-Maskine, som ikke blev udstillet i København 1888. Den kan „afklæde" 50 Potter Rejer i Timen, som en Mis! Aagerkarle og andre Menneskevenner, der er bevandret i den Kunst at „flaa" Folk, flokkes om den lille flinke Maskine, aldeles maalløse af Beundring. Jeg for mit Vedkommende kunde ikke lade være at anstille en Sammenligning mellem denne Virtuos og vore hjemlige ikke al Tid lige appetitlige „Rejepille-Maskiner" — især de professionelle, der paa varme Sommerdage skal tilfredsstille de lækkerfulde Københavneres stærke Begær efter Smørrebrød, „dobbelt belagt med Rejer".

Den næste Genstand, der fængslede min Opmærksomhed var en syngende Tekedel. Ja, vi véd jo, at enhver Tekedel kan synge naar Vandet i den koger, men den her udstillede Tekedel er en Algot Lange, en Frederik Brun, en Simonsen, i Sammenligning med almindelige Tekedel-Sangere. Fabrikanten har nemlig konstrueret sin Te-Koncertsanger saaledes, at den synger yndede Arier o. s. v. med Tenor-Baryton- eller Basstemme, ganske efter Køberens Smag. For Folk, der har Tid til at drikke deres Te i Ro og Mag, synger Tekedlen ogsaa fuldstændige En-Akts Operaer og Operetter. Saaledes hørte jeg en Galatekedel, der sang „Frits og Lise", samt en, der særdeles flot afleverede »Cavalleria rusticana«.

Af de mange udmærkede Ting i denne Afdeling skal jeg blot til Slutning endnu nævne et overmaade praktisk Apparat, som den snilde Opfinder meget træffende har givet Navnet „Forglemmigej!". Apparatets fortjenstlige Opgave er at forhindre glemsomme Mennesker i, at lade deres Paraplyer og Stokke blive „staaende i Tanker" et eller andet Sted, og det kan med Lethed anbringes paa enhver af de nævnte Nødvendighedsgenstande. „Forglemmigej" er en Maskine med et Uhrværk, lig det Massemorderen Thomas anskaffede til sin Helvedesmaskine. Den vejer allerhøjst 30 Pund. Hvert femte Minut affyrer denne Maskine et Skud, som minder Stokkens eller Paraplyens Ejermand om, at han der, hvor Krudtrøgen viser sig har noget staaende, som han ønsker at tage med sig, naar han forlader Stedet. Saa dyrt Apparatet end er — det koster omtrent 250 Kroner og hvert Skud omtrent 1 Krone — lønner det sig dog i Tidens Løb rigeligt at anskaffe sig en „Forglemmigej."

-- Svip.

Musikalske Anlæg.

— Er Deres Hustru ogsaa musikalsk?

— Det kan De ta' Gift paa! For at udbasune en Nyhed trommer hun hele Nabolaget sammen.

Kvindelist.

Den unge Pige: Tør jeg læse denne Bog, Fa'er?
Faderen: Ja, mit Barn, den maa Du gærne læse.
Den unge Pige (sagte): Saa læser jeg den ikke!

Slaaet

Moderen: Skynd Jer dog i Skole! Uhret har allerede slaaet 2 Børn.
Peter: Aa, det er ingenting. Vor ny Lærer har allerede i Gaar slaaet 10 Børn.

I Kupéen.

— Tillader Fruen, at jeg tænder en Cigar eller en Cigaret?
— Kan desværre hverken taale det ene eller det andet.
— Ak, jeg er med! Fruen er kun vant til Piben.

Pressens Sommerløb.

Start'ren, „Kvartalet", svinger sit Flag.
Hejsa! af Sted og kom ikke bag;
det gælder at komme først til Maalet,
trods Konkurence Skriget og Skraalet,
sæt Sporen i Krikken, lad vær' med at give Dig,
hvis ej Du vil ha'e, at en anden skal „knive" Dig.

Se! der er de alle, hvad er det de hedder,
„Dannebrog", Ferslews Stald, bagest „Avisen",
hvem skal man holde paa, hvis at man vædder,
hvem kommer først ind, hvem bærer vel Prisen?
„Dannebrog" ej. Interwiews er for let en
Jokey til at Dommerne vil la ham vinde,
og se „Avisen", der neppe af Pletten
kommer, skøndt den kiler paa helt gelinde.
„Berlingske" vil vi nu slet ikke tale om,
og se hvor Ferslew'erne løber gale om

Der „Socialen" man ser, den har Têten,
det bliver nok den, der skal vinde i Feten;
der „Politiken", der Rex med sit Aftenblad,
der „København", den skal tjene sin Aftensmad;
Hejsa! hæng i blot; Præmierne venter,
og Præmierne det er Abonnenter.

Se! hvor de løber, se! hvor de kiler a,
Løbet er snart for Kvartalet til Ende;
inde paa Pladsen staar Godtfolk og smiler a',
hvor de kan løbe og hoppe og rende.
Hej! Social! — det er Ret, flot Du fører,
mer og mer sakker de andre tilbage;
nu kun en Spurt, saa man ser den og hører,
saa er det kvart Hundred Tusind at tage;
nu! det var Ret! Hurra! Sejren er vunden.

Sejren er Din, hør den Klemten af Klokker,
nede paa Banen med Fraaden om Munden,
kommer i Klatvis anstigende Flokken,
hylende, halsende, faldende, lokkende,
kommer som aller Sidst „Avisen" sjokkende.

Tag „Social", da de kvart Hundred Tusen',
en Gang ad Aare du ta'er hele Rusen.

Da Didriksen blev „verfet".

— Nu har jeg aldrig kendt Mage! Sikken Manér, at smide Folk ud i saadan en Fart, at man ikke en Gang faar Tid til at sige „God Nat!"

Eksaminator er som et levende Spørgsmaalstegn, Eksaminanden en stivnet Tankestreg.

To Kvinders Venskab er som oftest en Sammensværgelse mod en tredie.

Skanker og Skoser.

Det kneb for Vikingeskibet at komme paa Beding i Tivoli.
Jøss, hvor Kødet sled i det.
Aanden er vel redebon, men Kødet er skrøbelig.
Og han er dog saadan en strugler for the »Leif«.

*

Da Leif Eriksøn kom ind til København, stod der en stor Skare Journalister i Løflingen.
De var ogsaa svært løftede.

*

Her et lille Poem fra Stores Perioden. Melodien er en gammel gængse:

Der dukked' Stores Tanker op
i Byen her en Tid,
men Folk de sa'e til Tietgen: Stop,
spar hellere Din Flid:
for Stores Brøvl er helst vi fri,
vid det med samt din Flok;
her i vor kære By har vi
sgu Stores Vanvid nok.

God Anvisning.

De mange troende Karle og Piger fra Landet, som i de sidste Dage har gæstet København, for at høre Indremissionens Ypperstepræster, er halvt lykkelige, halvt forbausede, standsede ved den bekendte Kafe paa Hjørnet af Skindergade, hvor et paa Døren paanaglet Brædt har givet følgende Anvisning:

Indgangen til »Himmerige«
er af den anden Dør.

Saa nær havde de sidste Dages Hellige dog ikke trot at være ved Maalet.

Ulykkelig Kærlighed.

Det er ikke Kongernes Skyld — Kongerne elsker Friheden men Friheden elsker desværre ikke Kongerne!

G. Herwegh.
(1844)

Frygtelig Trusel.

Lise: Jeg mente, at Du ikke kunde fordrage Vilhelm, og nu har Du alligevel forlovet Dig med ham?

Lotte: Ja, jeg har ogsaa hadet ham, men han friede til mig under sin Paraply og sa'e, at hvis jeg gav ham en Kurv, saa vilde han lade Regnen ødelægge min nye Hat.

— Min Kone er den skinbarlige Kolumbus, sa'e Grosserer Spæk forleden, „for hver Gang det bliver Sommer raaber hun: Land, Land."

Hav kun Tillid til Kvinderne naar Du kender dem — altsaa aldrig.

I Maaneskin.

Lille Peter spadserer med sin Moder og hører Frøerne kvække: Hør Moder, hvor Maanen snorker!

Ferie-Tanker.

Mel.: Komme hvo som komme kan

Sikken Varme, den er hvas,
Gud sig maa forbarme,
man er ganske utilpas
i en saadan Varme.
København er ikke rar
naar den varme Tid vi har,
i de lumre Gader
man i Sved sig bader.

Folk, som har en Pengesæk,
Byen kan forlade,
Helle-, Taar- og Humlebæk
bliver deres Stade.
Herren, Fruen, Frøk'nen vil
samle friske Kræfter til
Vintrens Basseraller,
Karneval og Baller.

Fra de smaa og trange Hjem,
Skolepi'er og Drenge,
haster bort med Fynd og Klem
ud til Mark og Enge.
Skade blot at kun saa faa
gratis Rejse kan opnaa.
Statens Mønt, bevares,
skal til Krigsgøgl spares.

Endnu kan vi gudskelov
os en Skovtur tage,
men hvem véd hvornaar vor Skov
sidste Suk skal drage.
Skoven faaet har sin Dom,
Bahuson vil den hugge om,
saa skal der ej mere
Skovtur eksistere.

I Fabrik og Værksted maa
vi den hele Uge,
gispende af Varme staa
Røg og Kulstøv sluge.
Frisk Luft, som vi trænger til,
man os næppe unde vil:
Søndag skal I virke-
lig gaa pænt i Kirke!

Sagen er, den fjerde Stand
slæbe skal og slide,
at „Noblessen" ligge kan
paa den lade Side.
Men, et Ord, saa godt som ti:
Vinder jeg i Lotteri
nu i denne Serie,
ta'er jeg ogsaa Ferie.

En god Sjæl.

Naar jeg ser, hvor godt Karo, det Bæst, befinder sig i sit Hundehus, saa ærgrer det mig bare, at jeg ikke ogsaa kan lægge paa Huslejen for den!

Barometer.

— Hvad skal der staa paa deres Mands Ligsten? f. Eks.: „Vi mødes hisset"

— Nej, nej! „Hvil i Fred."

I Retten.

Assessoren: Det bliver 10 Aars Tugthus! Har De mere at tilføje?

Tiltalte: Næ, Tak, jeg vilde hellere trække noget fra.

Romanfrase

...Ogsaa blandt de Vilde gives der tilknappede Naturer.

Paa Verdensudstillingen i Chikago er udstillet en Kæmpe-Ost som vejer 22,000 Pund. Maddikerne i denne Ost skal være saa store som Søslanger.

Siger man de Mægtige Sandheden, saa føler de sig fornærmede, lyver man dem lige op i Øjnene, saa føler de sig smigrede — og endda vil de være noget Bedre end andre Mennesker.

Variation.

Tyrendal og Studenstrup smaaskændes pr. Telefon.

Tyrendal (slutter af): Forresten vil jeg nok bede Dem om, at beflitte Dem paa en mere høflig Tone.

Studenstrup: De ka' tro nej, Moppe. Som man raaber i Telefonen, faar man Svar!

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

De 3 benaadede Chikago Anarkister.

Nr. 29.

RAVNEN

Søndag d. 16. Juli 1893.

Moderne Ungdom.

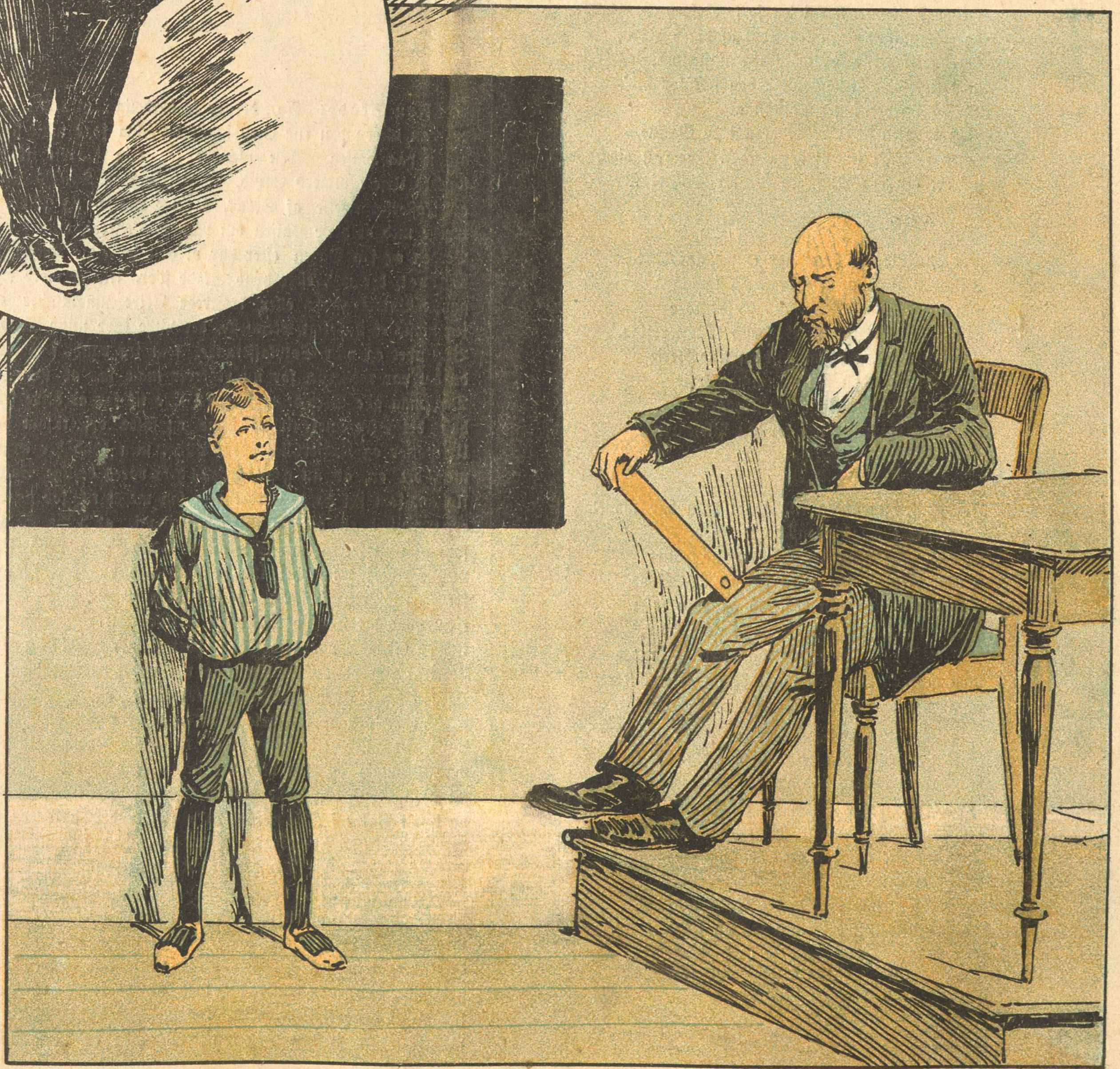

— Rigtig! Ilden, Jorden, Luften og Vandet; men kan Du saa ogsaa sige mig, hvilket af disse Elementer vi daarligst kan undvære?

— Ilden!

— Saa—aa, hvorfor det?

— Jo, hvis ikke vi havde Ilden, kunde vi ikke faa tændt vor Cigar.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Secher raabte en Gang efter Forbudslove
imod os, da overgik han næsten Z,
nu er han og Hr. Alberti noget flove,
for de dyppet bli'er i deres eget Fedt.
Nellemann paa den afdøde »Stores« Vegne
nedla' Forbud', Secher nær var ved at segne,
men saa kom i sidste Øjeblik Alberti
og saa var jo Stores Nellemann sgu færdig.

Længe Folket trælled i det sorte Helved
og Kommunen skummed Fedt af deres Sved,
Gasværkslaverne for Magistraten skælved,
men til Sidst blev Helvede dog lidt for hed'.
De sig i Foreninger fik Lyst at samle,
Gud bevares sikket Røre blandt de Gamle,
ingen Fagforeninger! det bør J. Jensen vide,
for det kan sgu Øllgaard for sin Død ej lide.

Der paa Banegaarden var et vældigt Røre,
Tusinder af glade Feriebørn smaa,
som til Fyen eller Jylland skulde køre
og en Maanedstid til Bondens Skagler slaa.
Fredrik skulde ogsaa haft en lille Ferie
efter Slidet i den sidste slemme Serie
og de næsten fyrretyve Solskinsgrader,
men han maa nok ikke for sin Plejefader.

Forbud spøger af og til, skøndt man har manet
Spøgelset i Reaktionens sorte Jord,
men en Snedkermester vilde gærne ranet
Tusind Kroner, men han fik sgu ikke Spor,
Det er ude med den Galskab og man føler,
hvordan Høj'sterettens Isomslag det køler,
stakkels Mestre der gik I skam fælt i Vandet,
men med en André's kan det ej være andet.

Sikken Varme, den er rædsom for de Tykke,
Kapitalens Mænd paa Landet har det rart,
der er smukt ved Havet og i Skovens Skygge,
og Fortjenesten er ens, det er da klart.
Proletarerne i Byen maa jo slide
og af Varmen ligefremme Kvaler lide,
mens de fine Driverter det Gods kan øde,
hvoraf Alle kunde Frihed faa og Føde.

Kaffesladder.

Fru Skade: Aa, det er forfærdeligt, min Kære, [illegible]æppe er man bleven den ene Elendighed kvit, saa faar man straks den anden paa Halsen. Nu glædede jeg mig saadan til for min stakkels Urtekræmmers Skyld, at detteherſens Stores-Selskab begik Fosterfordrivelse af Skræk, fordi Handels- og Middelstanden truede med at dreje Halsen om paa Misfosteret, hvis det kom til Verden og saa Dagen efter har vi den sørgelige Nedelighed med Sølvet, der nok, efter hvad Skade si'er, ikke er mere værd end gamle Bukseknapper eller kasserede Petroleumslamper og bare jeg vidste et skikkeligt Menneske, der vilde købe mine Sølvsker fra Bryllupet og min Sølvkaffekande, som jeg vandt i Idiotlotteriet da det var moderne, for nu risikerer man jo, at man en skøn Dag maa gi'e Skraldemanden 25 Øre til for at blive fri for at ha'e det Skrammel til at ligge og fylde op, li'som de gamle Urtepotter og Kasseroller uden Bund, men hvad der ærgrer mig mest det er, at nu gaar ogsaa hele vores dejlige Sølvbryllup fløjten, som jeg havde glædet mig saa meget til, for naar Sølvet er værdiløst er der jo ingen Mening i, at holde Sølvbryllup, som jo mest fejres for Sølvtøjets Skyld, men hvad skal man med Sølvtøj naar det ikke er kostbarere end Lertøj fra Pottefregatterne ved Højbro, og for dem er nok ogsaa Potten ude efter hvad det seer ud til, hvad Etatsraaden lige over for nok ikke er bedrøvet over, for han syntes jo allerede for flere Aar siden at Jydepotte-Eskadren ikke var noget passende fint Genboskab til hans store Damp-Muddermaskine og gjorde store Anstrængelser for at faa hele Flaaden boret i Sænk, men Havnekaptajnen vilde ikke være med til at gøre de gamle Potteskippere brødløse og saa blev der ingen Sild af den Makrel, men naar en Gang den sidste Potteskipper har solgt sin sidste Jydepotte og kastet Anker i „Bombebøssen", saa er der bare den Forskæl, at Etatsraadens fire Kvaser ligger ovre paa den anden Side af Stranden med døde Torsk og anden mat Fisk, der tillaves som Viktoriapresse-Fars, proppes i nøjsomme Læsere for en billig Penge og Etatsraaden staar ved Kassen og raaber: desse Vej med Sølvtøjet!" Men hvad jeg vil sige anbelangendes Sølvbryllupet, som jeg nu ikke gider tænke paa mere, saa er det godt nok, at Skade trøster mig med, at Guldbryllupet bliver saa meget desto flottere. Ja, Tak ska' han ha'e! Men hvor er man henne, naar den Dag kommer? Saa er vi maaske Begge

trillet ud paa Vestre for længe siden, og saa kan de andre køre i Skoven og gøre Gilde for, hvad vi skulde havt i Guldbryllupsgaver. Men selv om vi lever, hvem véd saa hvordan det kan gaa et Menneske? Nu tør man jo ikke engang mere la' sin Mand gaa en Tur ud ad Fælleden, uden at man riskerer at han bliver overfaldet af et væmmeligt Kvindemenneske, som jeg læste om forleden, der havde voldtaget en stakkels Dreng. Og begynder Kvinderne først paa den Manér, saa er Mændene fortabte, redningsløst fortabte, siger jeg Dem. — Skade er en voksen Mand, si'er De? og han kan nok sætte sig til Modværge, mener De! — Aa, min Kære! Ti bare stille! Nej, i den Retning er Skade som et villieløst, nyfødt Barn. Jeg forsikrer Dem, at møder han paa sin Vej et Fruentimmer der gaar og spekulerer paa de Dele, saa overgiver han sig lige straks! Hun behøver saamæn ikke engang at lokke ham med Bolscher, saadan som Pigen ved Lammefælleden gjorde ved Drengen. Men er det nu ikke forfærdeligt at tænke sig, at Ens Mand ikke kan faa Lov at gaa i Fred? Og De skal se, at det ender med, at Kvinderne lige frem gør Jagt paa de stakkels Mandfolk og bortfører dem, ligesom i „Dronning Krinoline", hvor Kolling sang saa yndigt denne herrens: „Vogt Dig, vogt Dig, Drengelil", ja, han var sød, det var han saamæn, først saa bly og undselig som en ung Pige, og siden saa modig og saa kraftig! Aa, søde Fru Stork! Jeg sad virkelig og blev saa forelsket i det guddommelige Mandfolk, at jeg gærne kunde ha'e bortført ham med det samme! Tak for Kaffe!

Gudskelov.

En Dame, som sendte Bud efter Læge for alt og intet, opdagede en Morgen en lille, rød Plet paa sin ene Finger, straks sendte hun Pigen efter Lægen, denne kom ogsaa; men idet han saa meget betænkelig paa Pletten og kløede sig i Nakken, udbrød han: „Død og Pine, det var da godt, De sendte Bud efter mig straks!"

— Men Gud, er det farligt?

— Ja, hvis De nemlig havde ventet et Kvarter, havde Pletten været væk, og jeg havde ikke tjent mit Honorar.

Ikke tyndbenet.

— Ser Du, der gaar vores Overpræsident.

— Naa, ham der. Ja, klein er han just ikke.

— Jo, vel er han Klein

Trumf!

1. Student: Hvor dog mit Værelse er lille, jeg kan knap gaa deri.

2. Student: Saa skulde Du se mit, naar jeg aabner Døren ud til Gangen og saa sætter mig paa Komoden, kan jeg lige trække mine Støvler paa.

Ikke saa galt.

Tiggeren: Go'e Herre — —

Herren (søger i sine Lommer efter 2 Øre, finder kun et 5 Øres-Stykke): Værsaagod, men husk De skylder mig saa 3 Øre.

Tiggeren: Gud give, De maa leve, til jeg betaler Dem.

Gamle Ordsprog.

Hver driver sit Haandværk: Hundene gø, Ulvene tuder og Præsterne lyver.

*

„I Guds Navn" begynder enhver Misgærning.

*

To Ting skal man ikke have med at gøre: Bøddelens Naade og Præsternes Barmhjærtighed.

*

Af Kirkeban døer ingen Mand.

Store Mænds Ord.

Enhver stor Reform har ikke bestaaet i at skabe noget nyt, men i at afskaffe noget gammelt. De værdifuldeste Love har været dem, som afskaffede tidligere Love, og de bedste Love, som er udstedt, var dem, som ophævede gale Love.

Buckle.
(Engelsk Historieskriver.)

*

Hvad er Aristokrati? Jeg skal sige Eder det! Aristokratiet er det Forbund, den Forening af Personer, som vil nyde uden at producere, leve uden at arbejde, have alle Embeder uden at kunne udfylde dem og gøre Krav paa al Ære uden at have fortjent den: det er Aristokratiet.

General Fog.

*

Fattigdom er den eneste Byrde, som bliver tungere, jo flere der er om at bære den.

Jean Paul.
(Tysk Digter.)

*

Man skal hverken fordømme eller latterliggøre Menneskenes Lidenskaber og Handlinger, men forstaa dem.

Spinoza.
(Hollandsk Filosof.)

*

Slette Regeringers halve Logik ligger i det sofistiske Dilemna: Naar Folket er uroligt, er det ikke modent til Friheden, naar det er roligt, forlanger det ikke Friheden.

Macaulay.
(Engelsk Historieskriver.)

*

I vort Land hører der fulde to Aarhundreder til for at faa en Dumhed ud af Verden; et Aarhundrede for at indse Dumheden og nok et for at bortrydde den.

Aleksander v. Humboldt.
(Tysk Lærd.)

Modsigelse.

I et Blad læstes nylig: Et tredobbelt rungende Leve for Frøken Aase Svane. En stille Tilbeder.

— Saa! sid nu lige saa stille som en Mus, og — tænk paa Deres Livret!

I Kongens Have.

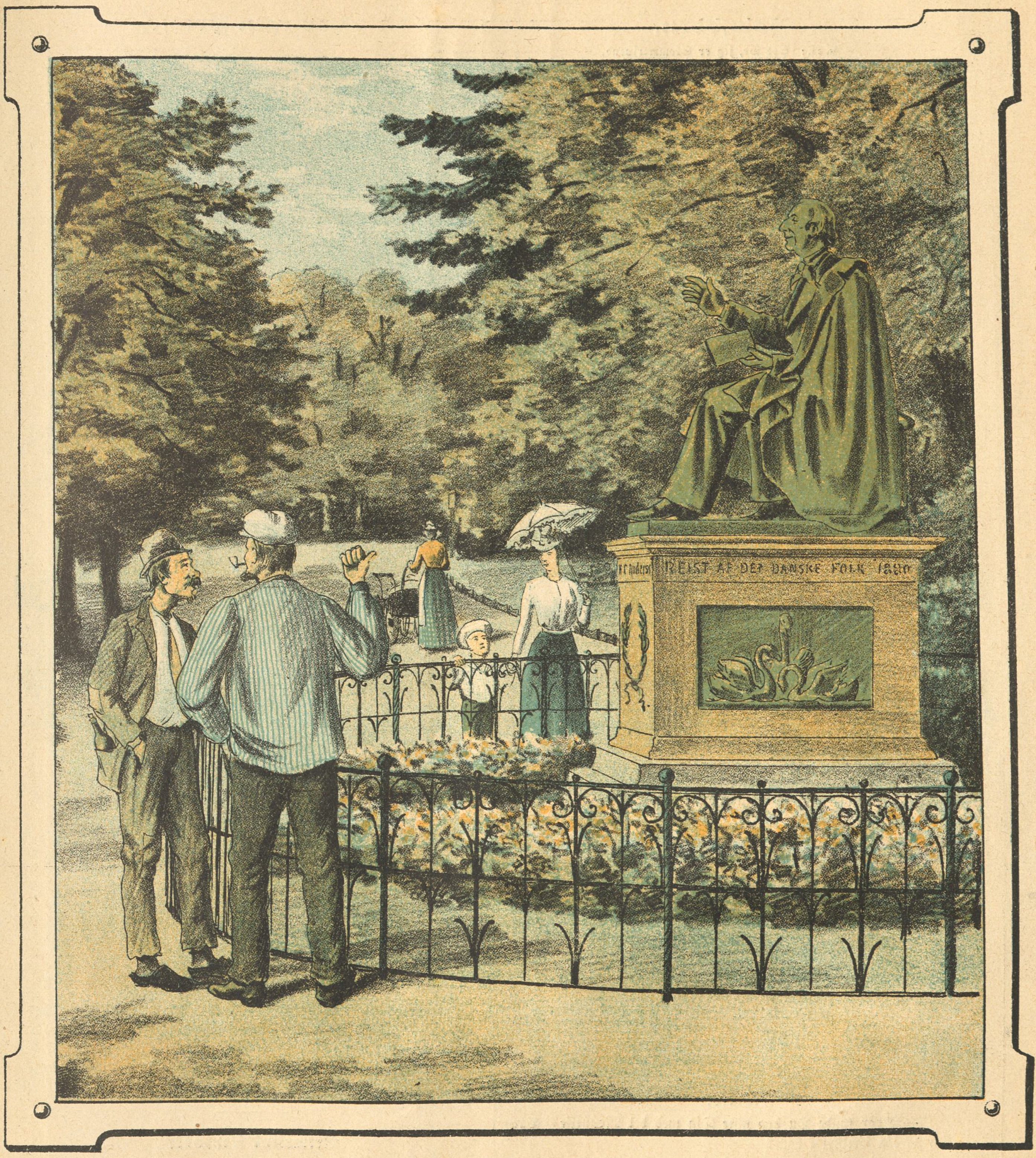

— Hør Du, Stoffer, sig mig engang, var nu denne hersens H. C. Andersen virkelig saa fordrukken?
— Er Du gal? hvor falder Du paa det?
— Ser Du inte han sidder og fanger Fluer.

Sølvfoden.

Mel.: Ser De, jeg er Skommersvend.

Sikken en Historie, Tvi!
Sølvet daler i Værdi;
der gaar Møl
i vort Søl',
det er knapt til Øl.
Kronerne kun som Rigsorter skær',
og Tiørerne, ja den er svær,
de er ligefrem slet intet værd
— sikken Redelighed.

For hver flot Millionær
stiller Tingen sig kontrær;
han er Nar,
blot og bar,
hvis i Sølv han har
Millionen liggende, Jøsses ko's!
saa er neppe han saa rig som os.
saa er den s'gu gnaven for Mads Foss,
det er hvad den er.

Guld er det, som man skal ha'e,
Sølvet, det kan Pokker ta'e;
det, min Fa'er
gør til Nar,
den kun, som det har.
Har Du derimod blot Pungen fuld,
af det rare, klare, røde Guld,
saa er Lykken Dig skam tro og huld,
saa er al Ting godt.

Pengesedler af Papir
dem er ogsaa det en Svir,
at faa fat
i — thi brat
har man da en Skat;
Sølv alene duer ikke Spor,
det kan Du godt solde op, min Bro'r,
saa for slemme Ærgrelser, jeg iror
bliver straks Du fri.

Ja, gid Pokker havde Søl',
alt for let af Rust og Møl
plus en Trop
Møntfods Hop
bliver det ædt op;
Sølvet er den rene Elendighed,
skil Dig ved det med Behændighed;
det er li'efrem en Nødvendighed,
ja, komplet en Pligt.

Derfor.

— Hvor kunde Du dog gifte Dig med det Menneske? Var Du da saa forelsket i ham?

— Nej, men en anden var det!

Vor egen Presse.

Hvis ikke vi havde en Presse, som vi
vor egen med Ret kunde kalde,
da vilde et nedrigt og frækt Despoti,
som Røvere over os falde.

Hvis ikke vi havde en Presse, hvori
vor Mening vi fremføre kunde,
da fik vi at føle et slemt Tyranni,
vor Ret gik fuldstændig tilgrunde.

Man kom til at slide, som var man en Træl,
sin „Herre" en Rigdom man skabte,
men selv fik man Lov til at sulte ihjæl
naar Kræfterne først vare tabte.

Til Bolig man vilde os give et Hul,
som knapt man en Hund vilde byde.
Vor Mening man vilde betragte lig Nul,
vi havde kun glatvæk at lyde.

Men vi har en Presse og føler dens Værd,
den løser os af vore Lænker.
Vor Presse vi fører, som skarpslebet Sværd,
mod Kapitalisternes Rænker.

Og Kapitalisten sig tager i Agt,
sin Gridskhed han maa moderere,
thi han har forstaaet, at vi er en Magt —
vor Presse han maa respektere.

Han svinger ej Pisken, saa dristig som før,
han ved „Social-Demokraten"
er farlig at bids med og „Ravnen" har Klør
naar den griber fat i Krabaten.

Og derfor med Kraft agitere vi vil,
det ligger i vor Interesse.
Hver eneste ny Abonnent hjælper til,
at fremme og støtte vor Presse.

Landlig Uskyld.

En Dame (i Anlæget): Det er virkelig meget uforsigtigt af Dem, at gaa ud med et saa lille Barn; Temperaturen er jo altfor lav i Dag.

Barnepigen: Aa, hvad forstaar saadan et lille Pus sig paa Temperaturen!

Reklamens Toppunkt.

Et Beklædningsfirma anbefaler sig med færdige Klædningsstykker af en saa stor Holdbarhed, at de kan vare til de er betalt.

Opvarter, en Bajer!

Af Guy de Maupassant.

(Fortsat).

„Og det . . . det synes Du om?" spurgte han med sin rolige, stedse ensartede Betoning.

„Naa ja — hvad skal man sige? Man maa jo dog — have en eller anden Beskæftigelse!"

„Hvorfor det?

„Aa . . . for at beskæftige sig.

„Hvad nytter det? Jeg bestiller intet, som Du ser, slet intet. Naar man ingen Penge har, forstaar jeg, at man arbejder. Men har man, hvad man kan leve af, er det overflødigt. Hvem har godt deraf? Arbejder Du for Dig selv eller for andre? Hvis Dn gør det for at adsprede Dig, saa for mig gærne; plager Du Dig derimod for andre, saa er Du ligefrem dum."

Han lagde sin Pibe paa Bordets Marmorplade, bankede igen og raabte: Opvarter, en Bajer!" — jeg bliver tørstig af at tale, jeg er kommen ud af Øvelsen", vendte han sig igen til mig. „Nej. jeg bestiller intet, jeg lader det gaa, som det gaar og bliver gammel derved. Og naar jeg døer . . . har jeg intet at ærgre mig over; min eneste Tanke vil være dette Ølhus. Jeg har hverken Hustru eller Barn, ingen Sorger, ingen Bekymringer . . . intet. Og det er noget værd."

Han drak det nylig bragte Øl ud, foer med Tungen over Læberne og satte igen Piben i Gang.

Jeg betragtede ham med mørk Forfærdelse og spurgte: „Men Du var dog ikke altid saaledes?"

„Jo, altid, lige siden Skoleliden."

„Det er intet Liv, gamle Ven, hvad Du der har fortalt. Det er skrækkeligt. Men ikke sandt, Du har Beskæftigelse, Dn interesserer Dig for et eller andet, Du har Venner . . .?

„Nej. Jeg staar op om Middagen. Saa gaar jeg her hen, spiser Frokost, drikker Øl, venter paa at det skal blive Aften, spiser, drikker Øl. Naar Klokken er henved halv Et gaar jeg hjem, fordi her bliver lukket. Det ærgrer mig mest. Af de sidste ti Aar har jeg tilbragt de seks her paa denne Bænk i denne Krog, Resten har jeg sovet væk i min Seng, sommetider andre Steder. Mangen Gang passiarer jeg ogsaa med Stamgæsterne."

„Men sig mig, hvad har Du overhovedet taget Dig for siden Du kom til Paris?"

„Jeg studerede Jura . . . i Cafe Medecus."

„Og saa?"

„Saa! saa drog jeg over paa denne Side af Seinen, her hen."

„Hvorfor just her hen?"

„Herre Gud! Man kan da ikke sit hele Liv leve i det latinske Kvarter! De Studenter gør for meget Spektakel. Nu flytter jeg ikke igen. Opvarter, en Bajer!

Jeg maatte antage, at han havde mig til Bedsie og jeg trængte ind paa ham:

„Kom, vær oprigtig. En Sorg trykker Dig, en tung Lidelse. Er det Kærlighedssorg? Ganske sikkert. Sig mig det, Skæbnen har handlet ilde med Dig, ikke sandt? Hvor gammel er Du?"

„Treogtredive. Men man antager mig mindst for femogfyrre."

Jeg betragtede ham nøjere. Hans gennemfurede Ansigt, som det manglede paa Renlighed, lignede virkelig en Oldings. De lange Haar bedækkede en Hud af tvivlsom Properhed, hans Øjenbryn var stærkt buskede, Skæget og Overskæget var tæt og stridt. Jeg saa pludselig for mig. jeg ved ikke hvorfor, et Vaskefad med smudsigt Vand. Jeg drømte at han havde vasket sit Skæg deri.

„Du ser virkelig ældre ud, end Du er", bemærkede jeg, „Du har sikkert haft Sorg."

„Jeg forsikrer Dig, nej!" gensvarede han. „Jeg er gammel fordi jeg aldrig gaar i Luften. Intet sætter Menneskene mere tilbage end Værtshuslivet."

(Forts).

I Restaurationen

Gæsten: Opvarter, jeg har bestilt en Kotelet med Æg, men De har kun bragt mig Æget

Opv.: Undskyld, min Herre, Koteletten ligger under Æget.

Tiden svinder hurtig for den Lykkelige — endnu hurtigere for den Tørstige. Bestiller En en Bajer og faar han den ikke i samme Nu, saa hedder det straks: „Det er storartet! Nu har jeg siddet her en stiv Time, men det er ikke muligt at faa den Bajer."

Hos Teateragenten.

Direktøren: Det er mig navnlig om at gøre, at faa en rigtig ildfuld Elsker.

Agenten: Saa vil jeg anbefale Dem Hr. Fut! Han har havt ti Direktører og dem alle har han „brændt a'"!

Gammelklog.

Læreren: Kan Du sige mig, lille Elsa, hvorledes ser en Stork ud?

Elsa (8 Aar): Aa, Hr. Petersen, der eksisterer jo ingen Stork!

Bekendtgørelse.

At vor kære Barn, Stores, efter svære Kampe og Lidelser, er afgaaet ved Døden til den evige Fred, bekendtgøres herved sørgeligst af dets dybtbedrøvede

Forældre.

Begravelsen foregaar i al Stilhed, og vil ikke nærmere blive bekendtgjort.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

Dr. Fridtjof Nansen.

Otto Sverdrup
„Frams" Kaptejn.

S. Scott Hansen
Söofficer.

Henrik G. Blessing
Læge paa „Fram"

Den norske Polarekspedition.

Nr. 30.

RAVNEN

Søndag d. 23. Juli 1893.

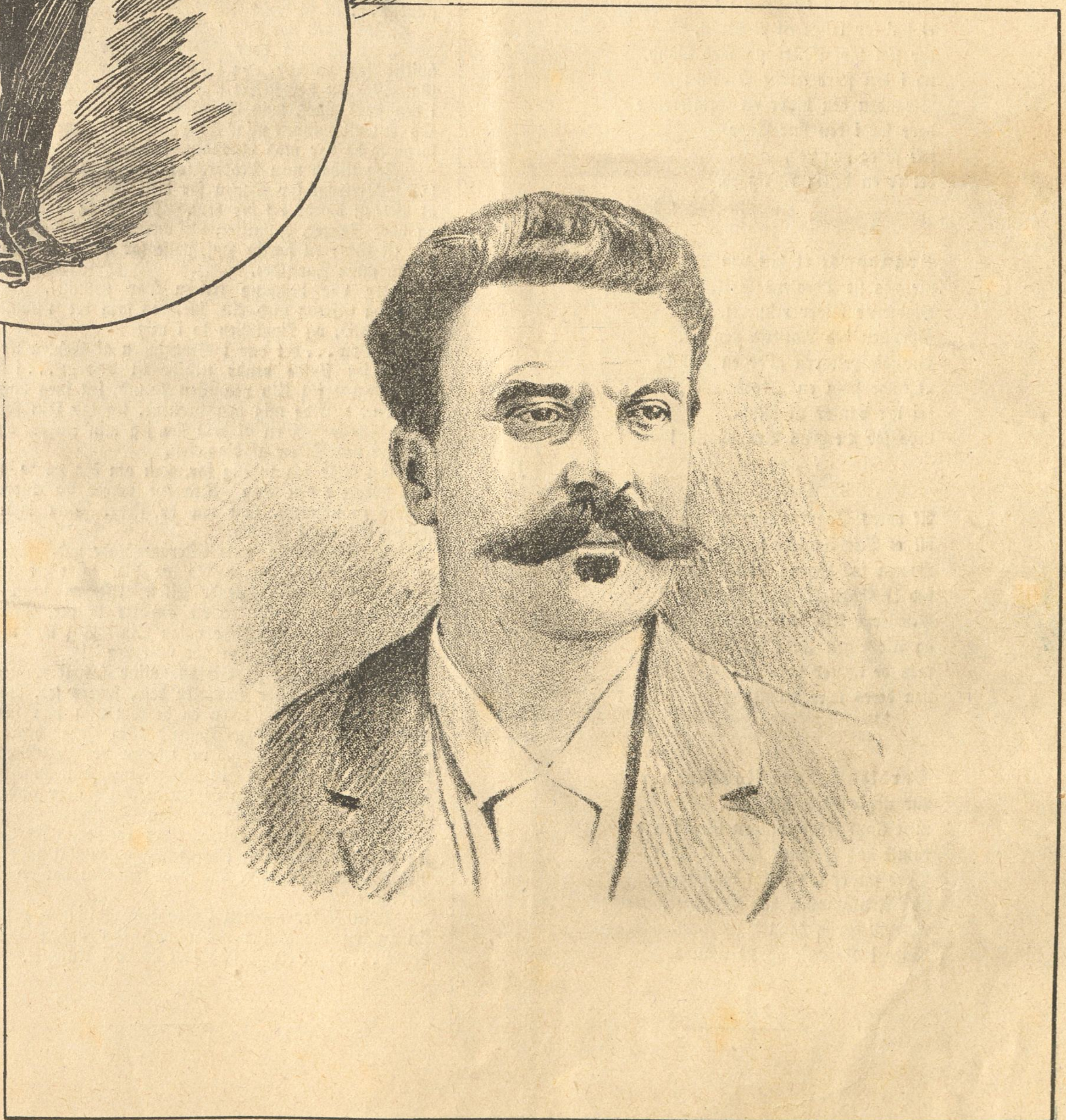

Guy de Maupassant.

Død 6. Juli 1893.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Kejseren af Kinesiens Land.

Det var til gamle Helsingør
at vi drog op med gunstig Bør,
Byens Borgmester stod ved Strand
hilste Goddag hver Haandværksmand,
det var en Fest den Fest i „Krogen",
selv Holger Danske blev sgu vaagen
i sin Ki.. Kassemat,
da vores Jensen han tog fat.

Fine Folk vil ta' Livet let,
ej ha' for langt til et Kloset,
der skal blot skylles ud med Vand,
ud i den store aabne Strand;
Stranden den bli'er en Stinkerende
bare fordi den fine Ende
ikke gider gaa ned,
det er en dejlig Ne'lighed.

Brandvæsnet hist paa Bergen vil
file paa sit Theaters Spil,
Pladserne bliver reducert,
Sprøjten ved Nattetid probert.
Brandinspektøren gi'er en Skylle,
at kalde ham en „Nokkebølle",
føj der vanker til Mohr,
Leve for Bergens Brandmajor!

Af vores Sognepræster ti
vil et Par Stykker spytte i
Bøssen for Byens Kirkenød,
ved I Godtfolk, hvad det betød?
Præsterne selv kan Medhjælp holde,
og ikke Byen Skat forvolde,
men de tænker med Skræk,
paa deres kære Præstesæk

Serbiens Grundlovsbrydere
var nogle store Skrydere,
men skønt Forfatningen blev brudt
ramte dog Hævnen dem til Slut.
Bare nu ej for mildt man tager
paa Avakumovic, den Bedrager,
og Kollegerne hans
baade i Serbien og udenlands.

Opvarter, en Bajer!

Af Guy de Maupassant.

(Fortsat).

Jeg troede ham ikke. „Du har dog vist havt Dine Eventyr. Uden at have levet og elsket flot, er man ikke saa skaldet som Du."

Han rystede let med Hovedet, smaa hvide Skæl fra Haarresterne faldt ned paa hans Ryg. „Nej, jeg har aldrig befattet mig med de Dele." Med et Blik paa Gasblusset, der varmede vore Hoveder, tilføjede han:

„Skaldetheden kommer af Gaslyset. Det er Haarets værste Fjende. Opvarter, en Bajer! — Er Du ikke tørstig?"

„Nej. Tak. Men oprigtig, jeg tager Del i Din Skæbne. Siden naar lider Du af denne unaturlige, sygelige Modløshed? Noget maa der ligge til Grund for den."

„Naa ja. Siden min Barndom. Jeg fik et Slag da jeg var lille og fra da af blev det mørkt omkring mig ... for bestandig ... til Enden."

„Hvorledes var det?"

„Du vil vide det? Godt. Husker Du endnu det Slot, i hvilket jeg voksede op; i Ferierne var Du der fem eller seks Gange? Du har sikkert ikke glemt den store graa Bygning midt i den store Park, hvis Egealléer førte til de smukkeste Udsigter. Og Du vil mindes mine Forældre, min Fader, min Moder, hvor formelle de var mod hinanden, saa højtidelige, saa alvorlige.

Jeg tilbad min Moder, for min Fader var jeg bange. Jeg lagde Ærefrygt for Dagen for dem Begge, jeg saa jo, hvorledes al Verden bøjede sig for dem. De var de fornemste paa Egnen, og vore Naboer, Familierne Dannemare, Revelet og Bormeville bar til Skue en særlig Højagtelse for Hr. Greven og Fru Grevinden, mine Forældre.

Jeg var dengang tretten Aar gammel. Jeg var glad i Sind og tilfreds med Alt, saaledes som det tilkommer hin søde Ungdomstid, og Livslysten lo i mig.

Og da ... det var i Slutningen af September, nogle Dage førend jeg skulde vende tilbage til Skolen ... i Parkens tætte Buske legede jeg Ulv paa egen Haand, jeg sneg mig gennem Buskadserne, dukkede mig bag Grenene, jeg løb som forfulgt over de brede Alléer. I en af dem saa jeg min Fader og min Moder spadsere ved Siden af hinanden.

Alt staar saa tydelig for, som om det havde været i Gaar. Det stormede den Dag. Træerne bøjede sig under Vindstødene, sukkede og stønnede, som om de skreg. Saa dybt og klagende skriger Skoven i Storm.

Blæsten rev de gule Efteraarsblade ned. Som Fugle steg de op i Luften, hvirvlede hid og did. faldt til Jorden og fløj langs Vejen, som flygtende Vildt. Aftenen kom. Inde i Tykningen mørknede det. Den oprørte Natur, Stormens Tuden, Grenenes Susen ophidsede ogsaa mig. Jeg løb med Blæsten og tudede som en Ulv. Det var min Leg.

Saa snart jeg fik Øje paa mine Forældre, sneg jeg mig ind i Krattet. Jeg vilde overfalde dem, syntes jeg, som var virkelig en Skovens Røver. Men da de kom mig paa faa Skridt nær, blev jeg bange og opgav Legen. Min Fader hørte jeg udbryde i rasende Forbitrelse: „Din Moder er en Gaas! Forøvrigt drejer det sig ikke om Din Moder, men om Dig. Jeg siger Dig, jeg behøver Pengene og venter at Du skriver under."

Min Moder svarede med fast Stemme:

„Jeg underskriver ikke. Det er Jeans Formue. Ham vil jeg sikre den. Jeg vil ikke at Du ogsaa skal forøde disse Penge med Skøger og Piger, saaledes som Du har ødelagt Din egen Arvepart."

Min Fader — han skælvede af Raseri — vendte sig og greb sin Hustru om Halsen. Og med den anden Haand slog han hende ... af al Kraft slog han hende i Ansigtet.

(Sluttes.)

Arbejderfesten i Helsingør
den 16. Juli.

Ud fra de talrige Arbejderhjem
myldrer en Skare af Mennesker frem,
fra Kælder, fra Kvist og fra Stue.
Menneskemassen vokser sig tæt,
Dampskibsbroen ligner komplet
en levende Myretue.

Kvinder og Mænd som ellers er gemt
i Byens Gader, Stræder og Gyder.
Folk, hvis Liv ej er Morskab og Skemt,
men som har lært hvad Livet betyder.
Kvinder og Mænd med Vilje og Evne,
har sat hverandre broderlig Stævne,
derfor de møder i Solskinshumør
og Maalet, — det er Helsingør.

Gyngende, syngende fremad det gaar,
Arbejderhærens Bataillоner
sejler afsted med jublende Toner,
hilset af dem der langs Strandbredden staar.
Snart dukker Kronborg op i det Fjerne,
Mindet om Fortidens krigerske Færd
staar som en ormgnavet Skal uden Kærne,
uden Betydning og ringe af Værd. —
Nede i Kælderen har Holger Danske
travlt med at lægge sit Hoved i Blød;
mon han endnu har Besvær med at granske,
om han skal afhjælpe Dannefolks Nød?
Sidder han urørt af Nutidens Strømme,
har han ej følt det Brud der er sket,
har han ej i sine aargamle Drømme
Tidernes store Forandringer set?
Har han ej mærket at Frihedens Tanker
er brudt igennem og har fæstet Rod —
Folket har sprængt de trælbundne Skranker,
frigjort sig selv for Lænken om Fod.

Der hvor forhen i Sus og Dus,
Munke og Konger saa frit har huseret,
samles nu vi til Arbejderfest;
og der, hvor Klokker, Degn og Præst
i fordums Tid har regeret
har Folket rejst sig et Hus!

Det er et Tegn, som varsler om Held
for os Socialdemokrater,
vor Frihed ej taaler at trædes ihjæl
af Tronens og Alt'rets Magnater.
Lidt efter lidt vi naar den Dag,
da vi kan sige med Rette:
Nu kan vi bo under eget Tag
og Foden paa fælles Grund sætte!

Hav Tak vore Brødre i Helsingør,
en hjærtelig Tak for Festen. — —
Bliv ved som begyndt! Gaa frem med Humør
og Tiden vil raade for Resten.

De gode Veje.

„Ravnen"s Panoptikon, der selvfølgelig paa intet Omraade staar tilbage for sin Bernhardt Olsen'ske Kollega, har faaet sig noget nyt, en Slags Fortælling i 7 Optrin, der kaldes: „De gode Veje".

1. Optrin

foregaar i et net, men ludfattigt Arbejderhjem. Aftensmaden staar paa Bordet, den bestaar af Kartofler og Salt, og Familien er just i Færd med at nyde den, idet den takker Himlen for dens rige Gaver. Manden er Medlem af Arbejdernes Værn og Hustruen fæster forbittrede Blikke paa en Fremmed i Stuen, en socialistisk Agitator, der tilbyder Manden bedre Løn- og Levevilkaar mod at han slutter sig til den socialistiske Bevægelse. Manden er lige ved at lade sig overtale.

2. Optrin.

Manden befinder sig hos sin Arbejdsherre, hvem han beklager sin Nød og at det er ham umuligt at eksistere for den Betaling, der gives ham. Han maa absolut have en noget højere Løn, da han ellers agter at melde sig ind i Fagforeningen. Saa, mener han, vil Arbejdsherren ikke kunne undgaa at „lægge paa."

Arbejdsherren viser ham Døren. Ikke en Syl mere vil han give, og det er øjeblikkelig Afsked, hvis han vover at melde sig ind i Fagforeningen.

3. Optrin.

Der er Forebrag og Diskussion i Fagforeningen. Manden er mødt og de ny Idér, som han før i sin Egenskab af Medlem af „Værnet" stod fuldkommen uforstaaende overfor, tiltaler ham i højeste Grad. Inden Mødet slutter, lader han sig indmelde som Medlem af Fagforeningen.

4. Optrin.

Paa Værkstedet. Arbejdsherren har lagt Mærke til, at han ikke mere holder „Avisen", men derimod „Social-Demokraten" og gaar ham i den Anledning paa Klingen. Manden indrømmer, at han er Social-Demokrat, men, siger han, det maa vel være min egen private Sag, saa længe jeg passer mit Arbejde til Tilfredshed. Arbejdsherren mener nej, og afskediger ham straks.

5. Optrin.

Strejken er i Gang. Arbejdsherren, der har Kontrakt paa Levering af store Arbejder, ser sig ude af Stand til at opfylde sine Forpligtelser. Han har faaet fat i nogle Ladegaardslemmer, der agerer Skruebrækkere; men de ødelægge mere Arbejde end de gør Gavn. Han raser og bander, lige meget hjælper det. Til Slut gaar han ind paa sit Kontor og afsender en Skrivelse til Fagforeningen.

6. Optrin.

Møde mellem Arbejdsherren og Lederne af Strejken. Han prutter og tinger og vægrer sig længe for at gaa ind paa de

De københavnske Arbejder

i Helsingør.

es Ankomst den 16. Juli 1893.

Betingelser, der stilles ham. Strejkekomitéen er imidlertid ubønhørlig og han maa til Slut underskrive, samt forpligte sig til at tage sine afskedigede Folk i Arbejde igen. Rystende af Vrede forlader han Lokalet; de andre udbryder i et jublende Hurra for Socialismen.

7. Optrin.

Det er Hjemmet fra første Optrin, men hvor forandret. Alt vidner om forholdsvis Velstand, Møblerne er ny og velvedligeholdte. I Stedet for Kartofler og Salt staar der nu nærende og kraftige Retter paa Bordet. Manden har lige læst højt et Kapitel af: Afsløringer fra et evropæisk Hof. Han lægger Bladet fra sig, ser sig med Velbehag om og siger: Her er hyggeligt og rart; alt det, kære Kone og Børn, har vi Socialismen at takke for. Den leve!

Et Redaktionsskifte.

Hjort-Lorentzen lægger ned sin Pen
med Heltesmil paa Laurbærkrandsen;
nu er han gaaet bag af Dansen,
han skilles fra sin gamle Ven.
I Aaringer han stod paa Bladet,
nu er han skubbet væk fra Fadet
og kommer aldrig mer igen.

Etatsraad Ferslew er en Mand,
der lægger Vind paa tidt at skifte;
nu holder han paa Mangegifte —
mon det i Længden holde kan?
Med hele trende Odalisker
han efter Abonnenter fisker;
det gaar dog vistnok aldrig an.

Det er et herligt Kløverblad,
hvor dog især den største Dukke,
hin Cobden Carstensen, den Smukke,
skal lave rigtigt lækker Mad.
Om Folk fortryllet og beruset
vil blive just af Spisehuset,
kan man nu sikkert spørge ad.

Hans Spiseseddel lyder paa
tre fire Retter — det skal gavne!
Men skøndt de har forskellig' Navne,
hans Gæster dog det samme faa.
og denne Sandhed næppe rokkes,
at Maden let af flere Kokkes
Ulejlighed bli'er saa som saa.

Hvor mange har ved Ferslews Fad
dog ikke siddet og serveret!
En af de Første man noteret',
det var den gamle Rimestad;
den tykke Meyer, og den lille
Hr Bille, som var ikke ilde —
han fra dem Alle skiltes ad.

Nu lægger han da ud paany
med næsten ganske friske Kræfter:
at deres Friskhed er derefter,
det vides af den hele By.
Men frejdigt nok Hr. Bladbaronen,
han raaber ud: Nu gaar Ballonen!
Luftskipperne er nok saa kry!

Mellem Sæsonerne.

Mel.: Peder Skøt.

Jeg vil synge om et Gæste-
spil i en Ko-medie,
det var ikke af de bedste,
næsten en Tragedie;
Gæsten var en Tragi-Ko-
miker, maa jeg næsten tro.

Tæppet for den første Scene
gik for Kvægtorvsporten op;
og Aktricen saa at bene
ud af den i fuld Galop;
Prisen for go'e Pladser steg
øjeblikk'lig en Ko-pek.

For Tilsku'rne at fornøje
retted' skælmsk og drillende
straks Aktricen sit Koøje
mod en arm Medspillende;
Scenen kræved Spring og Hop
og kun en af dem „stak op".

Paa Ko-thurnen højt den anden
saas; det var teatralsk,
men Folk sa'e dog: Fy for Fanden,
det er næsten kannibalsk;
det kan gaa for Marx, en fin,
men ej for en Co-quelin.

Naa, Ko-medien gik videre,
en Soldat, et La'gaardslem,
spilled' med som rene Slidere
og blev bragt halvdøde hjem,
Resultatet, den er klar,
tjener ej til Ko-mentar.

Men til Slut udtømt Aktricens
Kræfter, som naturligt, ble'
og — til Baade ej for Visens
Længde — den Ko-medie
endte med en flot Sorti',
mens Kvægtorvets Port smak i.

Primadonna assoluta
fik derinde udbetalt
Honorar i fuld Valuta;
og hun sa', har man fortalt:
Maa jeg bare være fri
for utidig „Kniv"eri.

Saadan endte dette Gæste-
spil, som andre førend det,
maaske alt i Dag det næste
bliver sluttet li'saa net;
lær deraf, hvad der kan ske
inde bag Ko-lisserne.

„Vi var 'en."

Under denne Overskrift meddeler et amerikansk humoristisk Blad „Arizona Kicker":

Da vi i Mandags Aftes Kl. 11 paa Hjemvejen fra en Soire gik over Gilespladsen, dukkede pludselig, som skudt op fra Jorden, en Fremmed op foran os og befalede os at holde Hænderne i Vejret. Vi spildte ikke Tiden med unyttige Spørgsmaal om hans Navn, Alder og Valgkreds, men vore Hænder foer i Vejret og samtidig gav vi vort Ansigt det mest forekommende Udtryk. Chefredaktøren ved et stort Newyorkerblad vilde have forespurgt om Enkeltheder og som Svar have faaet en Kugle, Borgmesteren i Chicago, Cincinnati eller St. Louis vilde i Overensstemmelse med den gode Tones Regler, have ventet paa et Visitkort og vilde to Minutter senere være vaagnet i et bedre Land. Vor vis-a-vis var ikke nogen Gentleman, men vi sagde ham det ikke, hvad maaske en Bostoner-Redaktør vilde have gjort. Den natlige Hallunk holdt os i Skak med en af sine Pistoler, med den anden Haand gennemrodede han vore Lommer efter vort Ur og vor Pung. Under hele denne Procedure smilede vi paa det forbindligste. Efter at han nu grundig havde gennemsøgt os, foreslog han os, at vi skulde lægge os ned i Gruset. Hans Forslag blev venligst akcepteret, og da han antydede, at han ingen Sko havde og at vore vilde passe ham, skyndte vi os, at gaa ind paa hans Anskuelse. Vor Cylinder syntes at behage ham, saa byttede vi Hovedbeklædning med ham. Da han saa lavede sig til at forsvinde bad han os, at holde ud i vor liggende Stilling endnu i fem Minutter og vi forsikrede ham, at vi med Glæde vilde forlænge Tiden til et Kvarter, naar vi kunde gøre ham en Tjeneste dermed. Efter omtrent ti Minuters Forløb rejste vi os og gik hjem, uden at opleve ny Æventyr. Der synes hos en Del af vore Medborgere, at være Tilbøjelighed til at spotte os og et herværende Stykke Madpapir bringer naturligvis en fedttrykt ledende Artikel, i hvilken vi fremstilles som en Kujon. Det er os revnende ligegyldigt. Vi gør ikke Krav paa at være en Filosof eller en Statsmand; men vi er aldeles paa det rene med, hvad „Hænderne i Vejret!" betyder, naar en Karl retter to Pistolløb mod vor bankende Barm, parat til at trykke løs, hvad Øjeblik det skal være.

Store Mænds Ord.

Den, der staar som ligegyldig Tilskuer ved det borgerlige Livs Brydninger, har intet som helst Krav paa borgerlig Ære.

Solon.
(Græsk Vismand.)

*

For at kunne sejre behøves der Dristighed, Dristighed og atter Dristighed.

Danton.
(Fransk Revolutionsmand.)

*

Naar Kongerne vil have Krig, saa begynder de den og sender derefter Bud til en arbejdssom Jurist, som beviser, at Krigen er berettiget.

Frederik II.
(Prøjsisk Konge.)

Kovendinger.

Den løbske Ko i Søndags vendte ikke blot op og ned paa adskillige Personer, som den traf paa sin vilde Flugt — den har ogsaa faaet Bladene til at slaa nogle ret komiske Kuldbøtter.

Saaledes er der undergaaet en sær Forvandling med den Soldat, som Koen tog paa Hornene inde paa Kristiansborg Slots Ridebane. Han blev nemlig i „Aftenbladet" og flere Blade kastet i Vejret som Infanterist, men da han faldt ned i „København" var han bleven til Artillerist. Værre gik det dog Manden, der paa Hjørnet af Kirkestræde blev kastet ind i Papirhandlerens Rude. Denne hæderlige Medborger var i „Dannebrog" en velnæret Slagtermester, men efter at have kramboleret med Koen og efter at have maset Ruden reduseredes han til et slet og ret Ladegaardslem — paastaar „Aftenbladet". Hvilket Held, at den rasende Ko blev standset paa Kongens Nytorv! Ellers var da Reporterne blevet meget vildere i deres Vendinger end Koen.

I Varmen.

— Jeg vilde ønske, at Tietgens Kirke var en Iskage med Vanille!

— Jeg vilde være glad, om Rundetaarn var en fyldt Siphon.

Sagkyndig Dom.

— Der er passeret mig en meget ubehagelig Historie, Frøken. I et Selskab har jeg forleden Aften kysset en ung Dame, og nu er hun vred paa mig og vil ikke mere tale med mig.

— Har De kysset hende mere end en Gang?

— Nej, bare en Gang!

— Og saa undrer De Dem endda over, at hun er vred?

I Theaterkontoret.

Forfatteren: Og vil De nu lægge Mærke til mit Stykkes Dekorationseffekt! I første Agt t. Eks. gaber en frygtelig Afgrund Publikum i Møde og — —

Direktøren: Og i anden Akt gaber Publikum frygteligt Afgrunden i Møde!

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

— Værs'arti Herre, op med Femøren.
— Jamen, jeg har jo slet ikke danset.
— Nej kom ikke med den. Gu' har De danset, De sveder jo.

Nr. 31.

RAVNEN

Søndag d. 30. Juli 1893.

Ellen: Fa'er, nu er jeg Marie Stuepige og støver af.
Faderen: Det kan jeg li'e, mit Barn! Men giv mig saa et Farvelkys, lille Marie Stuepige!
Ellen: Næ, Fa'er! Stuepigen maa ikke kysse Herren!

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: En Sekstur, ak i det lille Ord.

De Ingeniører den brændte a'
og ni og halvfems skulde Straffe ha',
man var ikke blød,
tænk Dommen den lød
paa Fængsel, paa Vand og Brød,
og Hovedmændene i Fart
paa „Vristen" kom for deres Part;
det er moderne Barbari
og hvem er Aarsag deri:
Hr. Bojsen, Berntsen og Søren Kjær,
som laved' Straffe for vores Hær,
det hedde skal i Sagas Skrift:
de skulde ha' Rotting for den Bedrift.

Nu Skattebogen har Lyset set
og Dampvæver Ruben er Numer et,
hans Skorsten gi'er Røg,
men Lønnen er sløj
for Piger i det Employ.
Og der er Ferslew, Tietgen, Vett
og Wessel, og saa er der — gæt!
den lille Frederik, min Tro
med seksten Tusind, jo, jo,
det lønner sig, naar man bare kan
i Aaget bringe den fjerde Stand,
men hvis en Gang den bliver klog,
se saa er den færdig, den Skattebog.

En stakkels Djævel en Nat skal hjem,
men saad'n efter tolv er sgu Byen slem,
lidt stærkt har han rendt
og saadan omtrent
i Armen paa en Betjent.
Skønt Fyren ikke fi'er et Muk,
faar han en hel Del drøje Hug,
hvor Gaden ligger sort, o ve,
og ingen Vidner kan se.
Og saa bagefter en Mulkt, ja vel,
for Æventyret forgangen Kvæld;
det er i Korthed hvad jeg ved
om Danskens berømte Retfærdighed.

I Frankrig frygter Dupuy, det Skind,
at Socialister skal komme ind
i Rigsdagens Sal
i morderligt Tal,
og den er s'gu gruelig gal.
Men Hr. Dupuy en Del har lært,
og det er derfor ikke sært,
at han som Kur mod al den Skræk
har faaet Siam paa Træk;
en vældig Bid af den Mekongbred
kan volde Siam en fæl Fortræd,
mens Frankrigs Pengematador
faar Repræsentanterne paa en Snor.

Kaffesladder.

Fru Skade: Aa, min Kære, jeg var saamæn nødt til at desertere hjemmefra og retirere op til Dem, for kan De tænke Dem til hvad Skade bestiller? Nu har han i 8 samfulde Dage siddet og spekuleret paa, hvor mange Kugler der er i den Flaske, som hans Cigarhandler har staaende i sit Vindu. Det gælder der et Guldubr, si'er han, og om Natten ligger han og drømmer Numre eller Tal, akkurat som da vi havde det gamle Tallotteri med Amber og Terner, som blev trukket paa Vandkunsten, da jeg var en lille Pige, og saa farer han hvert Øjeblik op og raaber 4579 — nej, 6390! og saadan bliver han ved i det uendelige til han staar op om Morgenen og begynder forfra. Han har saamæn ikke en Gang Ro til at læse Bladene bare for de Kugler, som løber rundt i Hovedet paa ham lige som Fluer i en Flaske, og nu maa De vide at han i Lørdags var henne hos en Barber for at blive klippet og den Barber har ogsaa en Flaske med Kugler i, som Kunderne kan spekulere sig en Hjærneblødhed til for at regne ud, hvor mange der er, og den der gætter rigtig faar en Cykle i Præmie, som jeg skal ride til Klampenborg paa, si'er Skade, hvis han vinder, for han vil jo absolut ha'e mig med paa Sporten som han si'er og det bli'er vist morsomt naar jeg kommer jollende ned til Stranden for at spørge hvad Rødspætterne koster og triller hen paa Torvet for at tae' en Snes Agurker med hjem paa Maskinen, som maa staa udenfor Rasmussens mens jeg køber Bønner, men jeg begriber ikke hvordan Skade skal finde Rede i alle de Kugler og man kan rigtignok sige med en lille Variation, at det er ingen Sag at støbe Kuglerne og lade andre tælle dem, for Skade ligner i denne Tid den skinbarlige Kuglesprøjte, forsikrer jeg Dem. Jeg havde aldrig troet, at han skulde blive saadan et Tælleapparat og skal det blive ved paa den Maade saa mister han da helt den Smule Tælle han endnu har ved Nyrerne og saa bliver en anden Stakkel saa elendig, at man ikke en Gang kan tælle til fem, men det var det som jeg vilde fortælle Dem, at nu vil han ogsaa ha'e mig til at eksersere paa Tælling med sit evindelige Gætteri, som behersker ham i den Grad, at han selv gaar omkring som en Gaade eller et levende Fiksérbillede af den Slags De nok véd: hvem kan finde Katten? Saadan maa De vide præsenterede han mig forleden et Blad med en vældig Reklame fra en rigtig Sæbekælder i Berlin og med et Billede, som forestillede en Engel og

hvad det ellers var for noget Krimskrams. Se lille Mutter, sa'e han, her er noget for Dig. Kan Du i denne Figur foruden Englen finde en Svane og to Frøer, saa faar Du en Masse dejlige Guld og Sølvsager i Præmier, hvis Du kommer ind som Nummer 1 eller som en smuk Nummer 2, men under alle Omstændigheder faar Du en stor Æske dejlig Toiletsæbe med alle mulige gode Egenskaber — naar Du sender Sæbekælderfolkene en Bagatel af lidt over 1 Krone i vores Penge tillige med Opløsningen. Ser De, min Kære, saa var det jo, at jeg fandt det raadeligst at ta'e mit Tøj og si'e Tak for Seven, for nu kunde jeg jo tydelig mærke, at min stakkels Skade begynder at blive farlig for sine Omgivelser desformedelst at han rimeligvis har Hjærnen fyldt med Cigarhandlerens og Barberens Kugler, og kan De til i Morgen Eftermiddag regne ud, hvor mange Kugler Skade har i Pæren, saa skal De faa Lov at gi'e en lille Omgang igen. Tak for Kaffe.

Store Mænds Ord.

Træk Ornatet af Bispoppen, skær Guldsnorene af Dommeren og tag den trekantede Hat af Ministerens Hoved, og hvad er de? Mennesker — kun Mennesker. Værdighed, undertiden ogsaa Hellighed, afhænger mere af Frakker og Veste end mange tror.

Charles Dickens.
(Engelsk Forfatter.)

*

Den menige Soldat, som faar de fleste Prygl, bliver den Korporal, som giver de fleste Prygl.

Lessing.
(Tysk Digter.)

*

For sikkert at kunne gøre Ret behøver man kun at kende meget lidt til Ret, men for sikkert at gøre Uret, maa man have studeret Lov og Ret.

Lichtenberg.
(Tysk Lærd.)

*

Jeg har lagt Mærke til, at med de Huse, hvor der bliver talt saa meget om Dyd, forholder det sig ligesom med Sygeværelser, hvor der bliver røget med vellugtende Røgelser: der er passeret noget, som ikke er saa ganske propert.

Turgénjew.
(Russisk Forfatter.)

*

Det er netop Frihed
at gøre helt ud Fyldest i sit Kald.

Henrik Ibsen.

*

Den, der elsker gode Mennesker kan i det Mindste ikke blive aldeles fordærvet.

Lessing.
(Tysk Digter.)

I Hundedagene.

Mel.: Lad dadle Kvinderne hvo vil.

Nu Dyr'havstiden er forbi
og vi gaar atter ned ad „Bakken",
de lyse Nætters Sværmeri
snart slutter, siger Almanakken.
Af Sommeren en liden Rest,
en Maanedstid kun er tilbage — —
I Tivoli man holder Fest
i disse Hundedage.

I Norge holdes ogsaa „Fest",
endda for Kongens Appanage;
de Normænd mener det er bedst
at mindske hans og Sønnens Gage.
Til Reduktion er Grunde nok
og hvis med Strejke de vil true,
er der om „Benet" Hunde nok —
lad dem blot lave Skrue.

Det skal ej være rart naar man
paa Kristianshavn i Fængsel smides,
thi nylig har man hørt hvordan
af Utøj man i Sengen bides.
Beklager man det lede Tøj
da søger Lægen andre Grunde:
„Det kan godt være Hedetøj
og muligt Røde Hunde!"

De Ingeniørers Dom var haard,
for liden Synd de slemt maa bøde,
Tænk Tugthusstraf halvtredje Aar
for en letsindig Ungdomsbrøde.
Mon der nu ikke tænkes paa
at deres skyldfri Børn og Koner
komplet i Hundene kan gaa
mens Straffen de afsoner?

Paa Kongens Nytorv kom en stærk
og stor Betjent i svær Ekstase,
han ligefrem som en Berserk
en lille Mandsling vilde mase.
Han drog sin Knippel og slog løs —
Gud hjælpe Folk, som er lidt svage,
naar slig en Køter bliver bøs
i disse Hundedage.

I Zoologisk Have.

Fru Petersen: Hvis nu en af Løverne pludselig slap løs, hvem vilde Du saa først redde, mig eller Børnene?
Hr. Petersen: Mig!

Afkøling.

— De gør rigtig gode Fremskridt, Frøken Berta! De har vist stor Glæde af Musiken!
— Aa, ja! Men Fa'er har lovet mig, at naar jeg gør mig rigtig Umage, skal jeg snart faa en -- ordenlig Lærer!

Pionerens Sang.

Mel.: I Gaar jeg fik min Trøje.

I Fjor jeg fik min Trøje
og straks jeg trak den paa,
nu maa med sænket Øje
i Slavedragt jeg gaa;
Tornystret har jeg prøvet,
det Tryk og Mén forvoldt;
at trykke mig i Støvet
var andet forbeholdt;
det lykkedes først Retten
med samt dens Auditør,
hans Kunst bilagde Trætten,
som tit og ofte før.
:,: Ha! ha! le Kamerat,
sikken Fryd at være Soldat,
Ha! ha! :,:

Før var jeg en letsindig,
en løs og lystig Fyr,
maaske en Smule vindig,
og gik paa Eventyr,
saa kom jeg ind i Trøje,t
og fik Kokarden paa,
krøb Klokken ti i Køjen,
for tidligt op at staa;
jeg hverken stjal og myrded'
og Fejlen var kun den,
at de med Slid bebyrded'
os Eftermiddagen.
:,: Ha! ha! le Kamerat,
sikken Fryd at være Soldat,
Ha! ha! :,:

Nu sidder vi i Fængsel
i Mørke, Ensomhed,
godt gemt bag Bolt og Hængsel,
som Gud og Hvermand ved;
ej Dommen var os gunstig,
ej Dommeren os god,
med Pro og Kontra kunstig
han anglede vor Fod.
Nu sidder vi som Slave,
fordi ja vid det her,
vi gik i Korups Have
og drak en Bajer der.
:,: Ha! ha! le Kamerat,
sikken Fryd at være Soldat,
Ha! ha! :,:

Man kan forhindre, at Folket lærer noget, men man kan ikke bringe det til at glemme.

Opvarter, en Bajer!

Af Guy de Maupassant.

(Sluttet).

Hendes Hat faldt af. Haaret opløstes og flagrede i Blæsten. Hun forsøgte at afværge Slagene, men formaaede det ikke. Og min Fader slog, slog som en vanvittig.

Hun segnede og væltede sig omkring i Gruset, dækkende sit Ansigt med begge Arme. Men han tvang hende om paa Ryggen for at slaa hende paany og rev hendes Hænder fra hinanden, som hun beskyttede sig med.

Og jeg, min Kære .... jeg? Det var for mig som om Verdens Undergang var kommen og som om de evige Love havde mistet deres Gyldighed; jeg følte denne Mangel paa Fatteævne, der lammer Menneskene ved skrækkelige Begivenheder, ved uafvendelige Rædsler. Min Barneforstand var som saaret, syg, forvirret.

Jeg skreg af alle Livsens Kræfter, uden at vide hvorfor. Jeg var et Skrækkens Bytte. følte en aldrig før kendt Smærte, en grufuld Forstyrrelse. Min Fader hørte mig, vendte sig om og saa mig. Da han rejste sig og gik hen imod mig flygtede jeg derfra af Frygt for, at han skulde dræpe mig. Som et vildt Dyr flygtede jeg ind i Skoven. Saaledes var min Ulveleg.

Jeg havde vel løbet i en Time, maaske i to, jeg ved det ikke. Det var bleven mørk Nat. Jeg sank udmattet ned i Græsset og laa der med udtømte Kræfter, fortæret af Frygt, pint af den frygteligste Lidelse, der nogensinde har knust et Barns stakkels Hjærte. Jeg frøs, maaske var jeg ogsaa sulten. Da Dagen brød frem vovede jeg ikke at staa op, vovede hverken at vende tilbage eller at flygte videre. Jeg frygtede for at møde min Fader. Ham vilde jeg aldrig gense. Aldrig!

Lidelse og Sult havde vel gjort en Ende paa min Tilværelse, hvis ikke Skovfogeden havde opdaget mig ved Foden af et Træ og med Magt havde taget mig med sig.

Jeg fandt mine Forældre i deres sædvanlige Forfatning, som om intet var forefaldet. Min Moder sagde blot:

„Hvilken Angst Du har forvoldet os, Du slemme Dreng! Jeg har ikke lukket et Øje hele Natten!“

Jeg kunde ikke faa et Ord frem, jeg græd. Min Fader talte ikke en Stavelse.

Otte Dage senere var jeg igen paa Skolen.

Du forstaar, min Kære, med mig var det forbi. Jeg havde set Bagsiden af Medaljen, dens onde Side, hidtil havde jeg kun kendt den gode. Hvad er der foregaaet i min Hjærne, hvad er det Fremmede, der har fordrejet mine Anskuelser? Hvad er det? Jeg ved det ikke. Men det er. Jeg har ikke mere Sans for noget, jeg kender hverken Misundelse eller Begær, jeg elsker ingen, jeg vil intet opnaa, jeg forstaar ikke mere hvad Ærgærrighed er. Haab .... en tom Skal.

Men altid og bestandig ser jeg min kære Moder liggende paa Jorden i hin Alle, og jeg ser Fader ....

Min Moder døde nogle Aar efter. Min Fader lever endnu; jeg har aldrig set ham igen. Opvarter, en Bajer!“

Øllet blev bragt, han skyllede det ned i et Drag. Da han rakte efter sin Pibe, rystede hans Haand, den rystede saa stærkt, at han brækkede Piben i Stykker.

„Saa!“ sagde han, „det er da engang et virkeligt Uheld; jeg bruger mindst en Maaned til at tilrøge en ny.“

Og gennem den store, imidlertid med Mennesker og Tobaksrøg opfyldte Sal raabte han:

„Opvarter, en Bajer — og en ny Pibe!“

Meget rigtig.

— Er det nu ikke lidt uhyggeligt at bo derude, lige ved Siden af Kirkegaarden?

— Ork nej! Jeg forsikrer Dem, jeg har aldrig i mit Liv havt saa rolige Naboer!

Kransekager.

Mel.: Vort Fødeland var altid rigt.

Vort Fødeland var altid rigt
paa fede Fabrikanter,
som ansaa det for deres Pligt
at være Spekulanter,
saa var der og Grosserere,
og Børsmænd, Vekselerere,
vort Fødeland var altid rigt
paa rige Spekulanter.

Men fremfor alle Ruben kan
den ufortrødne hedde,
hvem svømmer vel i Guld, som han,
og svømmer der med Glæde,
saa er der Ahlefeldt og Suhr
og Vett og mange fler, der dur,
vort Fødeland var altid rigt
paa fyldte Pengesække.

Hr. Ferslew kommer ikke sidst;
Viktoria-Kvartetten
gi'er Penge ind, ja det er vist,
skønt Hjorth- ej mer æ' den;
saa kommer der no'et Øl fra Fad,
og brændte Bønner — ved De hvad!
vort Fødeland var altid rigt
paa Guldbelæssede Ka-Ga'me'l'er.

Lidt Adel er der vel iblandt,
det meget borgerlige,
en Moltke og Reedtz-Thott man fandt,
som og kan kaldes rige;
Arbejdervennen Fred'rik er
med fulde 16 Tusind her;
vort Fødeland var altid rigt
paa gode Regnemestre.

Men! Grunden som de bygger paa,
den vakler allerede,
Arbejderne var før de Smaa,
deraf er snart de kede;
saa vogt Dig da, Hr. Kapitalist,
at ej Du faar din Tak for sidst;
vort Fødeland er ogsaa rigt
paa raske Arbejdsnæver.

Pr. Telefon.

— Vil De gi'e mig Frøken Petersen, Østergade 114.

— G'da! Hvem taler jeg med?

— Bollerup, jun., Trikotage. Har De Lyst til at blive Fru Bollerup?

— Gyselig gærne.

— Mød saa hos Wivel Kl. 5! Farvel!

(Dingeling)

Krinolinen er den gode Smags Gravklokke.

Ved en Bajer.

— Naa, saa Du er bleven forlovet, gamle Dreng! Gratulerer! Men jeg synes det Pigebarn har saadan en gyselig Gang.

— Aa, ikke andet! En Gang er ingen Gang!

Paa Boulevarden.

— Ser de den Mand der rider kom for ti Aar siden her til Byen med et Par revnede Bukser og nu har han 1 Million.

— Jamen, sig mig, hva' Fa'en vil han med en Million revnede Bukser?

Vandgang.

Nevøen: Onkel, kan Du veksle mig en Hundredkronesseddel.

Onklen: Ja, men hvor Pokker har Du faaet den fra?

Nevøen: Jeg har sgu ingen! Jeg vilde bare vide, om Du har Penge hos Dig!

Hævn.

Papirh. (til en Tigger): Jeg gi'er ikke noget!

Tiggeren: Aa, Herre, giv mig bare et Ark Papir og en Konvolut.

Papirh.: Værsgo', men gaa saa.

(Dagen efter modtager Papirhandleren et ufrankeret Brev med følgende Indhold:

Vedlagt sender jeg Dem Papiret og Konvoluten med Tak tilbage.

Ærb.
Petersen,
„Fægtemester".

Som sædvanlig.

Kontoristen: Hr. Grosserer, maa jeg gratulere! Jeg kommer lige fra Deres Hjem, Fruen har faaet Tvillinger.

Grossereren: Aa, gaa væk! De har naturligvis talt forkert — som sædvanlig.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

Auditøren: I er tiltalt for Mytteri. Har I inden Domsafsigelsen noget at fremføre til Forsvar for denne utilgivelige Handling.

Nr. 117: Jeg er Arbejder og Familieforsørger. Soldat nu i 21 Maaneder, har jeg maatte slide mine Fritimer hen for at skaffe Brødet til min Familie. Saa fratog nogle pyntede Officerer mig disse Fritimer, og Sulten tvang mig til at gøre Mytteri.

Auditøren: Lutter skærpende Omstændigheder. — 2½ Aars Forbedringshusarbejde.

Nr. 32.

RAVNEN

Søndag d. 6. Avgust 1893.

Værnepligtige Familiefædre.

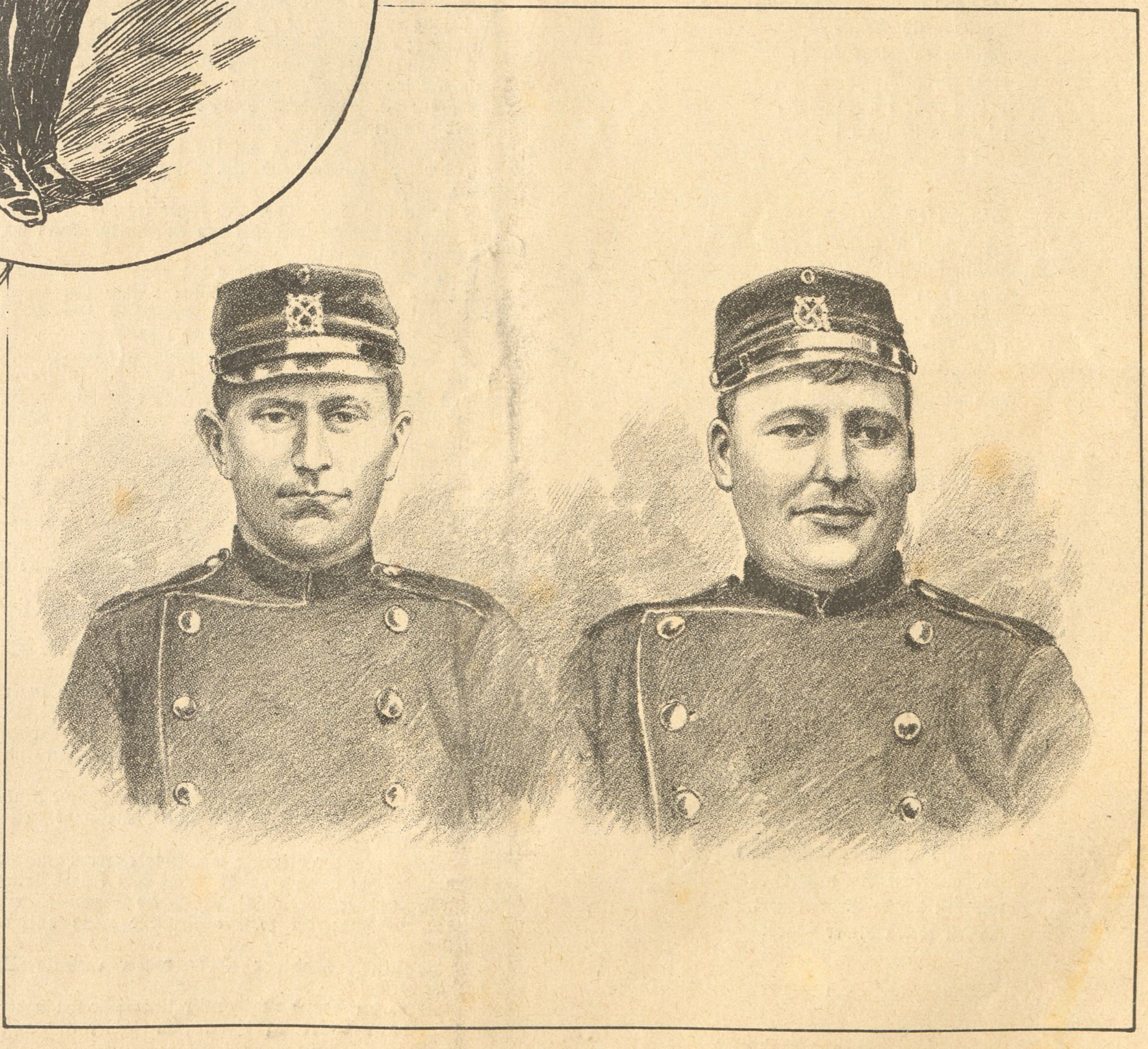

C. C. Petersen,
Tømrer.
Pioner Nr. 301, 2. Komp.
15 Maaneders Forbedringshus.

H. J. Poulsen,
Typograf.
Pioner Nr. 253, 1. Komp.
$2^1/_2$ Aars Forbedringshus.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Naar man faar lidt godt at drikke.

Poseklistrer Smukberg si'er:
leve Magdalenepi'er!
mine Anna'r og Sofie'r
nu kan gaa paa Lastens Stier;
for sin Pose snakker han,
som de Store plejer van,
selv om Følgen blive kan
Sorg for Kvinde som for Mand.

Staterne de meget store
med en Skrue nu sig more,
Rusland ej vil Tyskland fore,
Tyskland li'saadanne gjor'e.
Militær og Stads og Told,
er de Pengefyrsters Skjold,
Krigen staar i deres Sold,
la' dem rejse Fa'n i Vold.

Slagelses den røde Fane
vajed, men af gammel Vane,
Politi, kalkunske Hane,
vilde den i Jorden mane.
Jakobsen var bare med,
til at Skræderne fik Fred,
Saxen volder ej Fortræd,
gammel Fød'landskærlighed.

Fredrik maa med lystne Blikke
efter vores Opgang kigge,
høje Tal han nævner ikke,
hvori kan den Adfærd stikke?
Fredrik ærgrer sig det Skind,
sæt at hans Organ gik ind,
men hans Basunenglekind?
Kære, det er bare Vind.

B. i Berlingske er værdi'
Storesmand, skøn Stor'n er færdig,
nylig ved De hvad den Herr' De
kløde hidsig paa Alberti,
gav ham Smæk af første Sort,
for hans fæle Bondesport
med den danske Smøreksport,
faa 'en derfra det er haardt.

Hvorfor Iwan ikke kom hjem igen.

Udrustet til at føre en Flaade Tømmer ned ad Floderne og over Søerne til dens Bestemmelsessted stod Iwan foran sine Forældre.

„Bed," sagde Faderen, og korsende sig, knælede Sønnen tre Gange for Helgenbilledet.

„Lev vel, min dyrebare, min eneste Søn!" hulkede Moderen og velsignede den unge Mand, der ragede højt op over hende. „Lev vel, min gode Dreng! Vær al Tid brav og lad Dig ikke forlede til Drik og slette Ting. Du skal omgaas de Retskafne og undgaa de slette Mennesker."

„Hold op, Gamle, med det Klynkeri! Til Efteraaret vender han hjem med en spækket Pung. Gør ham nu ikke Hjærtet tungt!" afbrød Faderen godmodig og vendte sig beroligende til Sønnen: „Det er nu en Gang Kvindemaner! Men skriv hjem naar Du er kommen til Petersborg."

„Skriv, min Wanja, og glem ikke din Moder, Du er vor eneste Glæde!"

„Paa Gensyn," og trampende vældigt med de frisk tjærede Støvler i Gulvet, forlod Iwan Forældrenes Hus.

I den lille Skov, bag Landsbyen ilede han ud. I samme Nu hang en slank Pige om hans Hals, leende og grædende paa en Gang; det var Sognefogdens elskelige Datter Tatjana.

„Tanja, min Elskede, paa Gensyn! Svigt mig ikke, glem mig ikke for en andens Skyld. Naar jeg til Efteraaret kommer hjem fra St. Petersborg bringer jeg en Ring og gyldne Ørelokker med til Dig."

„Wanja! Bare Du nu ikke i Hovedstaden forelsker Dig i en, der er smukkere end jeg. Jeg vilde dø af Sorg og Græmmelse."

„Din lille Tosse, hvorledes kunde jeg ophøre at elske Dig!"

Da den Elskede forsvandt bag en Høj, lod Tatjana Hænderne synke og hulkede højt. — — —

En kort Strækning flyder den vandrige Wolchowsflod afsted tæt langs Jærnbanedæmningen, saa vender den sig knæformet bort fra Dæmningen og fører majestætisk Jemensøens Bølger til Ladogasøen. I svimlende Højde løber Jærnvejen fra Petersborg over Wolchowbroen til Moskow, sendende et Sidespor til højre til den forhenværende mægtige Republik Stor-Nowgorod. I en uoverskuelig Længde bliver Jærnbanesporet bevogtet af Soldater; ogsaa til venstre nede ved Vandet patroljerer en Skildvagt langs den stejle Skrænt. Zaren vil rejse denne Vej; til hans Beskyttelse er de militære Forholdsregler trufne; Aleksander II.s blodige Død staar endnu i tydelig Erindring og ikke altid redder et Vidunder Efterkommerne fra skrækkelige Tilfælde. Hundrede af Mile strækker Soldaterkæden sig, ve dem, der overskrider Skydelinien og kommer ind paa Banestrækningens afspærrede Omraade. Ikke engang Bonden tør pløje sin Mark, som ligger i Nærheden

En Tømmerflaade driver paa Vandet og styrer lige løs paa Soldaten, der staar ved Flodknæet.

„Hold længere bort fra Bredden!" tilraaber Skildvagten Flaadeføreren.

Den unge Bonde fører Haanden til Øret og lytter.

„Hold længere bort fra Bredden!" brøler Soldaten.

Den unge Mand paa Tømmerflaaden griber om den mægtige Træstamme ved Bagenden og haler fortvivlet ud af alle Kræfter.

Ude af sig selv, rød i Ansigtet, med oppustede Kinder bander Soldaten: „Mere tilhøjre, fordømte Bondetamp! Mere tilhøjre, eller jeg skyder."

Solen brænder glødende hed, Flaadeføreren arbejder med sin Kæmpeaare, saa at Sveden driver af ham i store Draaber. Alle Anstrængelser er forgæves, den stærke Strøm river Tømmerflaaden med sig; det svagere Menneske trues allerede af den unaturlige Død.

„Ulykkelige, hvad gør Du?" raaber raadvild Skildvagten ved Bredden.

„Skyd den Hund ned!" raser Underofficeren noget borte.

Soldaten vakler og tøver. Da styrter Underofficeren til,

river Geværet fra Soldaten, sigter, et Lyn, et Knald og med gennemboret Bryst styrter den unge Bonde fra Tømmerflaaden ud i den rivende Strøm. Ekkoet døer hen, Røgen spreder sig.

Højt oppe suser det kejserlige Tog forbi, og de der befinder sig i det glæder sig ved den herlige Udsigt over den frugtbare Egn og den store Flod, paa hvilken en Tømmerflaade uden Fører svømmer ned ad Ladogasøen til. — —

Det er Vinter, russisk Vinter derude. I Stuen er Luften kvalm. Faderen er krøben sammen i Mørket henne ved Ovnen. Det er knapt nok, at en Smule Dagslys kan trænge ind gennem det lille Vindus med Is bedækkede Ruder. Ved Bordet sidder Moderen og Sognefogedens slanke Datter Tatjana. Begge ser forgrædte og blege ud og taler sagte med hinanden.

„Hvorfor mon han slet ikke skriver? Hvad kan der være i Vejen med ham?" hviskede Moderen "

„Aa, maatte jeg bare se og høre ham et eneste Øjeblik!"

„Den dumme Knægt!" udbrød Faderen, „han sviver og morer sig naturligvis i Petersborg, der behager det ham bedre end hos os,"

„Skammer Du Dig ikke ved at tale saaledes!" skændte Moderen, „han er maaske syg."

Det lød, som om Faderen kvalte Graaden i sig.

„Han kommer ganske vist hjem til Foraaret. hvad skulde der ogsaa være tilstødt ham? Gud og Zaren sørger for os Alle," mener Moderen.

„Han er sikkerlig død, han kunde ikke leve uden mig; aa, gid jeg var død!" Og grædende lod Tatjana sit lille sorgbetyngede Hoved synke.

„Hvad er vi uden vor Iwan?" udbrød Faderen, „unyttige som affkudte Bøsser! Gud være ham naadig, der har bragt os i denne navnløse Elendighed!"

Kuriositeter fra fremmede Blade.

Det i Gaar fundne Lig er ikke druknet, men død af Blodmangel.

*

Det kan kun betragtes som en Velgærning, at Hovedstadens Gader, der lider nok ved den store Færdsel, ikke oven i Købet rendes omkuld af Hunde.

*

Aal i Gele, selv tilberedt af levende Aal, anbefales.

*

En anstændig ung Jomfru beder velstillede Familier om at antage sig hendes to smukke Drenge, fire Maaneder gamle, som deres egne.

*

Maskinruller med velindrettede Lejligheder for mindre Familier anvises.

*

Paa Markedet var mødt en Del fremmede Købmænd, men første Klasses Fedekvæg manglede aldeles.

Let tilfredsstillet.

— Aa, kære lille Mand, i Dag er Du da endelig fornøjet med Maden, kan jeg se.

— Ja, min Ven, jeg er Dig taknemlig for Afvekslingen.

— Hvorledes?

— Jo. Hidtil var Suppen altid for salt og Stegen brændt — men i Dag er Suppen sveden og Stegen for salt.

Det glade København.

Mel.: Paa Knejper just ikke jeg sværmer.

Hæng i hver en glad Københavner,
man si'er jo, at Livet er kært,
Fornøjelser ikke vi savner,
at more sig falder ej svært.
Forlystelser har vi i Masse,
hvor al Tid Humøret er godt,
København er dejlig naar blot
man er flot pr. Kasse.

Sin Rigsort med Glæde man giver
derude ved Tivolis Port,
de italienske Motiver
er virkelig nydeligt gjort.
Carl Lund kan bruge sin Potte,
han viser at han har Geni,
man bliver helt indtaget i
hans glimrende Grotte.

I Cirkus man gaar ej forgæves,
saafremt man vil ha'e sig et Grin.
Olschansky bør særlig fremhæves
for sine dresserede Svin.
Selv Rotter saa fæle og lede,
maa bøje sig for hans Dressur,
de lærer at køre en Tur
paa Velocipede.

Dog finder man næppe en større
Begejstring i hele vor By,
end ude paa „Berren" og „Nørre",
hvor atter der spilles Revy.
Til „Berren", hvortil man kan „spore",
ses Fred'rik og Lisbeth igen. —
Paa „Nørre" er Ferdinand den
som nok kan os more.

Hr. Abrahams, Esmann, Riis-Knudsen,
sig ruster til Vinterens Slid;
de atter iører sig Pudsen,
som alt nu har hvilet en Tid.
Nu har de igen samlet „Kræfter",
paa Scenen de møder parat, —
mon Fallesens røde Plakat
skal prange herefter?

Hæng i hver en glad Københavner,
man siger at Livet er kært,
Fornøjelser ikke vi savner,
vt more sig falder ej svært.
Man bør være glad med de glade,
dog tror jeg man morer sig bedst,
naar selv vi indbyder til Fest
i Rømersgade!

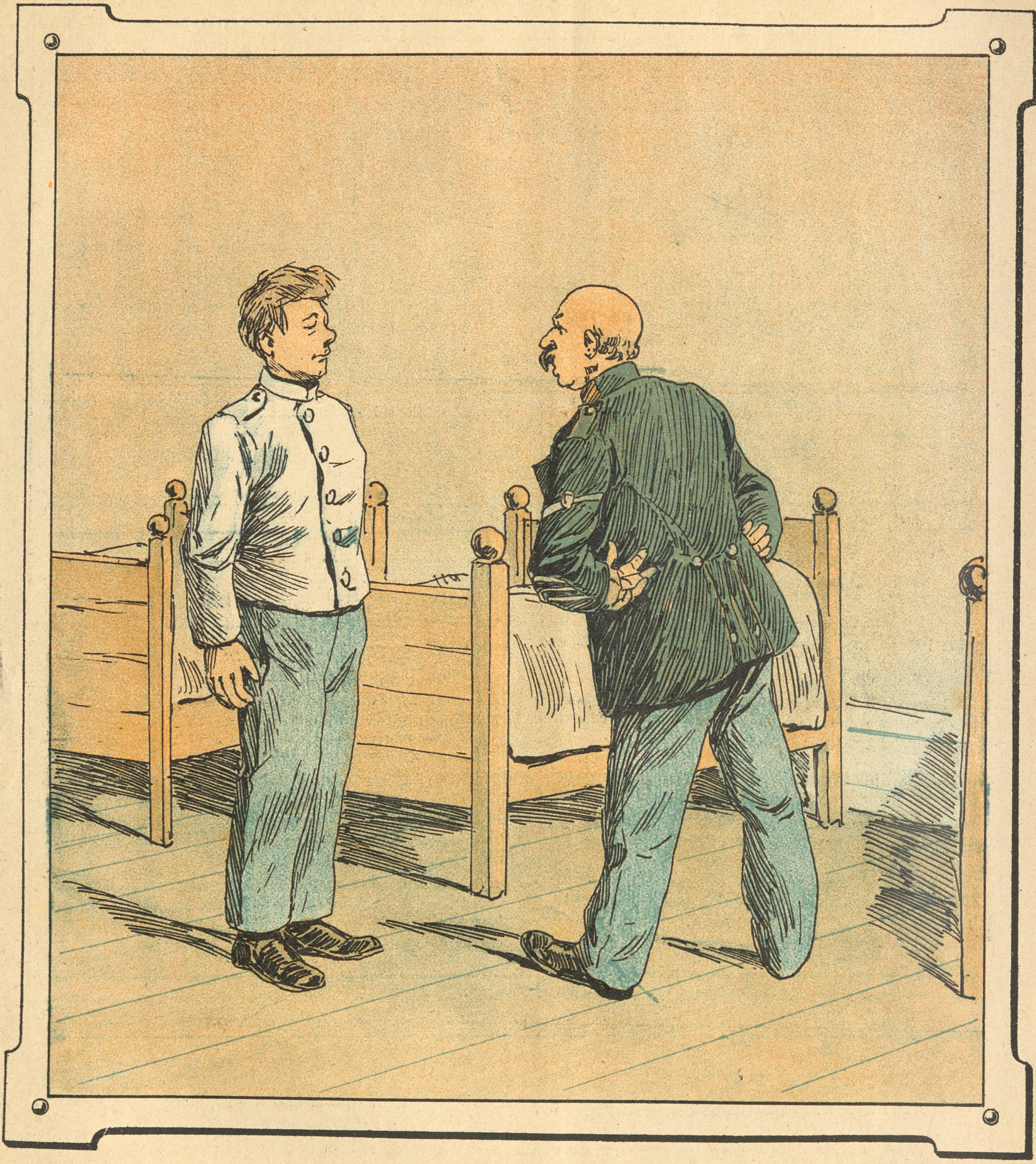

Oversergeanten: Plager Fanden Dem, 34? Hva' er det for en Storkerede, De har paa Taget? De ligner jo en ufriseret Slagterhund! Har De nogensinde set mig løbe om saadan?

I Beværtningen.

— Det er dog et nederdrægtig falsk Fysiognomi Mikkelsen har!
— Det har Du Ret i! Men det er det eneste ægte ved hele Fyren.

Store Mænds Ord.

„Man forbruger altfor meget," siger Storborgerne.
„Man forbruger ikke nok," siger Socialismen.

Blanqui.
(Fransk Socialist.)

*

„Hvor er Materialisterne og Ateisterne?" Vi har set efter og vi har kun opdaget dem blandt vore Forfølgere.

Proudhon,
(Fransk Socialist.)

*

Den, der besidder mere end det nødvendige, overskrider Fornuftens Grændser og stjæler i Retfærdighedens Øjne, hvad der tilhører andre.

Locke.
(Engelsk Filosof.)

*

Religionen bør lede Samfundet mod det store Maal: Den hurtigst mulige Forbedring i den fattigste Klasses Skæbne.

Saint Simon.
(Fransk Filosof.)

I Tivoli.

— Nu er det nok allerede slut med Sommeren.
— Aa — aa! vi har jo først nylig begyndt paa Hundedagene.
— Ja — det er nogle rigtige Vandhundedage.

Fra Gaden.

— Hvorfor køres „København" om i en Barnevogn?
— Formodenlig kan den Lille ikke „gaa" endnu.

Det nyeste.

En Provinskorrespondent skrev efter en Uvejrsstorm til sit Blad:

„Det nyeste i vor By er nu Vinduesruderne, da Stormen har slaaet de gamle i Stykker."

Oprigtig.

Faderen (til Sønnen, der er paa Feriebesøg): Naa, hvad bestiller Du nu egenlig derinde i Hovedstaden?

Sønnen: Ingenting og drikker Øl til!

En from Dame spurgte en Gang Digteren Goethe, om han undertiden ogsaa læste Bibelen.

Med et fint Smil svarede Digteren: Ja, men anderledens end De.

Paa Kokkentrappen.

— Mine, har Din Frue ogsaa en Galan?
— Jøsses, Nej! Hun har bare en Kapellan.

Skærsommer.

Mel.: Der vanker en Ridder.

Nu gulnes alt Skoven og Prangerne ta'er fat
med Pærer og Stikkelsbær og Blommer;
det meste er „løst", hvad i Vinter blev „sat",
for nu er vi midt i Skærsommer.

Snart Solen den brænder, snart Regnen øser ned,
og Koleraen listende kommer,
man sover og spiser, alt i sit Ansigts Sved,
og priser den skønne Skærsomm r.

Arresterne fyldes, og fyldes mer og mer,
thi Ferie har jo hver Dommer;
den arme, stakkels Synder har gratis sit Kvarter,
i al Fald mens det er Skærsommer.

Og ude hist ved Sundet, i Villa og i Slot,
de har det saa godt hvor man kommer,
at kunne Criq- og Croquet, derom det gælder blot
det hør' til bon ton i Skærsommer.

Regattaer der holdes og Væddeløb med mer,
hvor Kongen og Prinserne kommer,
hver Formiddag Pick-nicks og om Aft'nen Assemblér,
saadan gaar det til i Skærsommer.

Men inde i Byen, hvor Kvist og Gavl staar tæt,
og aldrig en Solstraale kommer,
der lever de mange, der gør de faa det let,
at nyde til Gavns sin Skærsommer.

De kvalme Fabriker er deres fri Natur,
og vide „Udsigter" den rummer,
Dampfløjten er den eneste Sangfugl der, som duer,
og Spændtrøjen deres Skærsommer.

Men en Gang den skønne, den herlige Dag,
med Frihedssol og Lys og Glæde kommer,
da vunden i Kampen har Arbejdets Sag,
da oprinder først vor Skærsommer.

Det galante Pindsvin.

— Aa, hvad ser jeg! Frøkenen har jo to umage Fødder.
— Men... min Herre!
— Ja, det vil sige — den ene er nemlig smukkere end den anden!

Fornøjelse.

— Hvad fisker De?
— Gjedder!
— Jamen, her er jo slet ingen Gjedder.
— Det gør Ingenting. Jeg fisker blot for min Fornøjelse.

Venner er som Paraplyer, aldrig ved Haanden, naar man skal bruge dem.

Glasmagerne synger.

Her i Odins gamle By
al Ting gaar saa stille,
men forleden var her Gilde,
hvoraf der gaar viden Ry;
blot andægtig skal de høre,
hvad de Store gider gøre.

Paa vort Glasværk var der Spræl,
thi den raske Fagforening,
havde djærvt nok sagt sin Mening —
og saa sku' den slaa ihjel.
Direktøren han var gnaven
og han laved' Bal i Haven.

Kongens Foged han fik Bud
om at møde fluks paa Pletten,
thi ved Gud, nu skulde Retten,
sætte hele Rakket ud.
Slige Folk, som turde mukke,
snart man skulde udelukke.

Og et gammelt vissent Blad,
som nok ejes af en „Drejer",
som en stor Del Penge ejer,
var især saa kisteglad.
Me'ns han brølte iblandt andet:
„Smid dem hel're ud af Landet."

Snart de alle ude staar,
men naar hver en ærlig „Puster"
sig til Kampen dristig ruster —
Sejren da de sikkert naar.
Saadan, at Hr. Direktøren
selv dem viser — ind ad Døren.

Hans Paradis.

Hun: Tror Du, Adolf, at I Mænd kommer i Himlen?
Han: Næ, vi vil hellere et Sted hen, hvor vi kan røge.

Fruen (kommer uventet hjem): Det er saamæn nydeligt, Soldaten paa Sofaen og De paa hans Skød.

Pigen: Ja, for Fruen kan da nok tænke, at jeg ikke vilde sidde paa det pæne Fløjelsbetræk med min snavsede Kjole.

Datteren: Hvor skal Du hen, Faer?

Faderen: Jeg skal til Møde i Foreningen til Sædelighedens Fremme. Vi vil redde Landets unge Mænd fra Fordærvelse.

Datteren: Aa, Fa'er, saa red med det samme en til mig.

Sød Erindring.

— Ja, jeg forsikrer Dig, det var et Liv den Gang. Mindst tre Gange om Ugen spolerede jeg min Mave.

Copi.

Bekendtgørelse fra Indenrigsministeriet.

Lerere i Geografi i Landets Skoler, gøres herved tjenstligt opmærksom paa, at Kongeriget Danmark for Fremtiden er en Fjord fattigere og en Indsø rigere, idet Ringkjøbing Fjord ved Nymindegabets Lukning er bleven til en Sø, og Byen Ringkøbing for Fremtiden kun en Søstad i den Betydning, som for Eksempel Skanderborg og Silkeborg er det. Søen bliver for Eftertiden at benævne: Ringkøbing Sø, og Gabet, der ikke er noget Gab mere, menes passende at kunne benævnes Nymindeflab. Deri skal der dog ikke ligge nogen Hentydning til det flabede i, at lukke sig saadan ohne weiter.

I August 1893.

Indenrigsministeren.

For Copiens Rigtighed indestaas.

„Ravnen".

I Skoven.

En ældre ung Pige nynner: „Der vanker en Ridder — —".

Kusinen (afbrydende): Du kan tro nej, min Pige! Der vanker ingen Ridder!

Ved en Bajer.

— Hvem troer Du der er mest tilfreds: Ejeren af en Million eller en Mand med syv Døtre?

— Aabenbart den sidste, thi han har nok, medens Millionæren gærne vil ha'e mere.

Hævn.

Bruden (efter et hæftigt Skænderi med Brudgommen): Det skal han komme til at undgælde for. Nu gifter jeg mig netop med ham.

En Englænder blev spurgt: Hvad er en Snøre?" Han svarede: En lang Stang med en Orm ved den ene og en Dagdriver ved den anden Ende.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

De tyske Partiers Stemmetal ved Rigsdagsvalg 1871 til 1893.

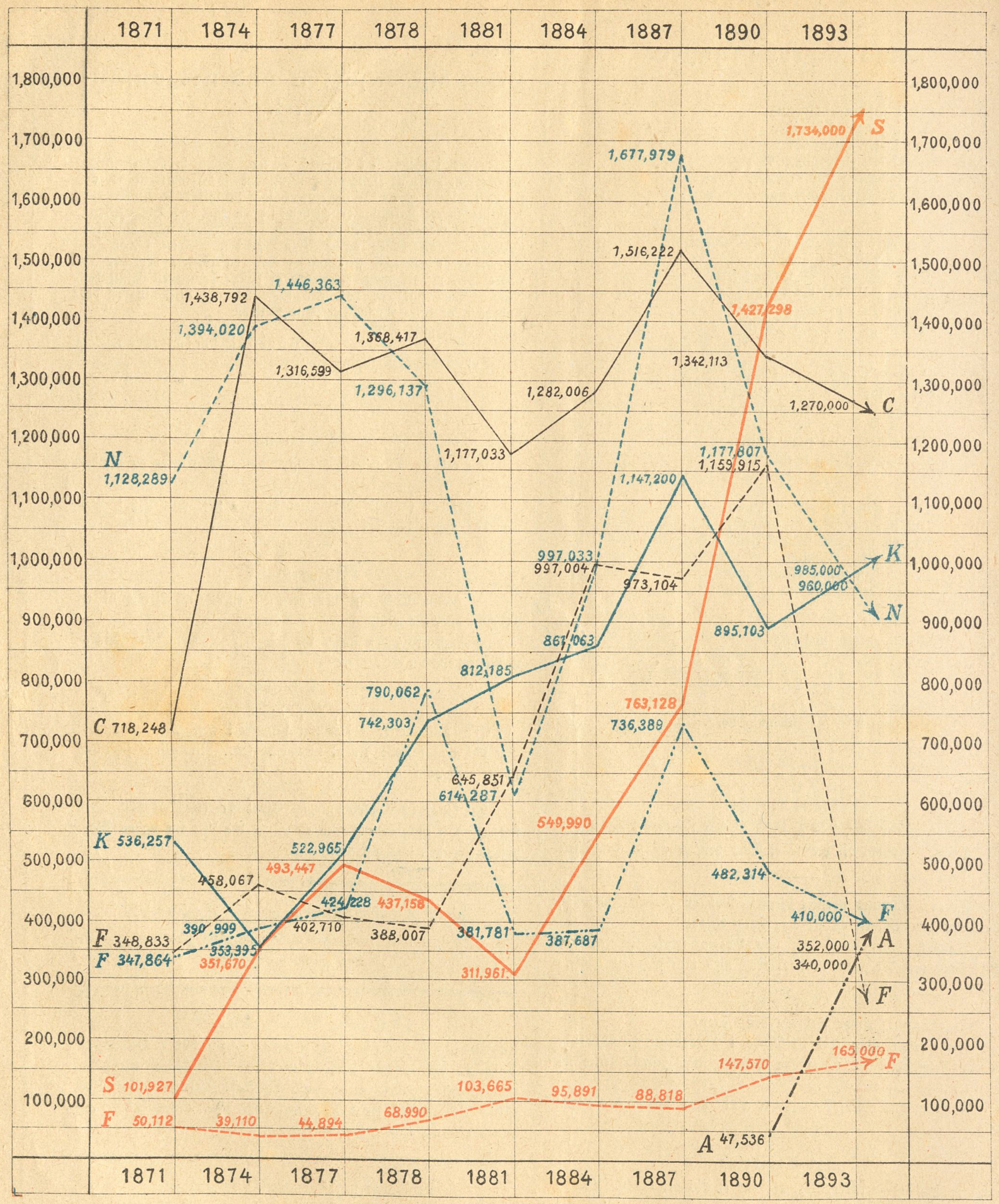

1878 Attentatfrygten. 1881 Første Valg under Undtagelsesloven. 1887 Krigsfrygten. 1890 Karteldannelsen.

Konservative. Centrum. Nationalliberale. Fremskridtspartiet. Socialdemokratiet. Frikonservative. Antisemiter. Folkepartiet.

Nr. 33.

RAVNEN

Søndag d. 13. Avgust 1893.

— Deres Hjem er aldeles henrivende, kære Frue.

— Aa, vi vilde have indrettet os langt smukkere, men den dumme Akkord ved den sidste Fallit har sat os lidt tilbage.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Paa 'en, paa 'en, paa en' igen.

I Kongens Have var en Fest,
Kongen han mødte selv som Gæst,
glæded sig over hvad han saa
gjort for de gamle Jenser blaa.
Dronningen gav en Snes Kroners Penge,
Vater slog paa de danske Strænge,
Overskudet var flot,
Statskassen har 'et jo ogsaa smaat.

Hafstrøm i Horsens har sit Læs,
stadig han ligger i Proces,
Retten ham altid vasker ren,
men han bli'er griset til igen.
Nys til seks hundred Kroner „Seve"
Præstens Meriter dømte bleve,
Wiinblad Pengene har,
sikken en Vask, at Præsten ta'er.

Retten maa altid ha' sin Gang,
selv om dens Vej end er lidt lang;
Ryder fik Lov at stikke a',
Gottfried alene Straf skal ha'e.
Bør man sig holde pænt paa Maatten,
ellers man kommer i Kasjotten,
Kammertonen er blød,
Skabe og Fængsel, Vand og Brød.

Ovre i Franskens Republik,
er der Allarm hvert Øjeblik,
li'som at Panama var væk
kommer Dupas tilpas, o Skræk,
med en Beretning om de Store,
hvordan de med Skandalen gjor'e,
Kæltringestaten maa væk,
men der skal mere til end Blæk.

Lærerne er her i Visit,
Stakler, de har det ofte skidt,
Lærerne vil det bedre ha'e,
men hvor skal Hjælpen komme fra?
Provisorisme, Pietisme.
Moderation, Bimetalisme,
hjælper Lærerne ej —
Fag=Forbund, Folkens, denne Vej!

Kaffesladder.

Fru Skade: Ja, jeg mener nu, min Kære, at denne=herjens ny Censor Vilhelm Møller, hellere skulde ha'e anlagt et Strygeri paa Strøget, for han kunde tydeligvis bli'e en Stry'epi'e med Pres, som man kan se af Sommer=Revuen paa „Morskabsteatret", som han gav saa mange Strygninger, at der til sidst næsten ikke var Morskab tilbage af hele Historien, men maaske Censor mener, at man heller ikke skal more sig over, hvad de spiller paa Scenen, men bare fordrive Tiden, med at ta'e sig et Skab hos Mohr, som jo ogsaa kan være Morskab for hvem der holder af de Dele, men selv om nu ogsaa Restauratøren er en sand Perle=Mohr med Hensyn til at muntre Gæsterne op med smaa sorte Mohrianer og andre oplivende Genstande, saa er han dog ikke tjent med at faa et nyt „Mord i Frederiksberg Allé" paa Repertoiret og det havde han, som sagt, nær faaet, desformedelst at Censor rimeligvis tog Fejl af Situationen og drømte at han var bleven Kokkepi'e hos Mohr og sad i Køkkenet og plukkede en Høne, som Direktør Friis skulde koge Suppe paa til Publikum, der var blevet brødflov oven paa det meget Kærlighed og Søvand, som man ikke skal bli'e fed af, og derfor kom Revyen præcis til at ligne en plukket Høne, og blev Serveringen ikke besørget saa flot, som den bli'er af Frederik Christensen og hans kvikke Lisbeth, saa havde Direktøren vist ikke faaet meget „Kyd paa Gaflen" af den Høne, men nu sluger Københavnerne den jo med glubende Appetit, for de kan nu en Gang ikke „la Hønen gaa", og de kan nu slet ikke staa for en og anden Brander, som Censor tilfældig har overset, og det tegnede i det hele til, at Friis skulde faa megen Glæde og stor Dividende af sit Aktieforetagende, men nu er der jo kommet was Anders i Vejen, som truer den stakkels Revy med ny Genvordigheder, for De har jo nok læst, min Kære, at Sufløren fra Dagmarteatret har lavet Bankekød paa sin ulykkelige Kone, paa hvis Kydbjærg saa at sige hele Revyen marscherede op med fuld Musik og Scheibelein i Spidsen, ja den stakkels Anna Christensen maa rigtignok sande, at der kom „en Herre med Paraply", som der staar i den gamle Tivolivise fra Carstensens Dage, men Sufløren var nok ikke „sendt fra Himlen" for han kilede jo paa, som om han var besat af en ond Censor og vilde slaa baade sin Kone og Revyen ihjel med Paraplyen, men nu er han da heldigvis selv kommet under Censur og sidder i Brummen, og han er vist den

første Suflør, der har faaet Ansættelse i „Tivoli" paa Nytorv og nu kommer hans Celle da alle Dage til at hedde „Sufløhullet", hvor der ikke er saa morsomt som til Invalidefesten i Kongenshave, som var nydelig kan De tro, og jeg og Skade var der i Søndags og blev omtrent revet ihjel og trykket halvt fordærvet ved Indgangen, men man kunde jo ikke være andet bekendt for Formaalets Skyld, og tænk! der var to Damer, som i et væk slog Medaljer paa Reversen af den lille Tambur eller hvad jeg vilde sige, slog Medaljer med den lille Tambur — De véd nok Krigsassessoren — paa Reversen, og alt blev solgt til nedsat Pris paa Grund af Handelsophævelse, og Skade talte ud paa Aftenen med en Bekendt, som sa'e, at Folk havde ikke levnet en eneste Bajer eller en eneste Bid Brød, ikke at tale om Kager og andet Slikkerier, ja til Sidst stjal en og anden forsulten Stakkel i sin Fortvivlelse et Kys fra sin Dame, men som oftest fik hun det igen med Renter — altsammen til Fordel for Invaliderne. Tak for Kaffe.

Invaliden.

Mel.: Erindre De, det var i Kongens Have.

Erindre De, det var i Kongens Have
vi holdt i Lørdags, Søn- og Mandags Fest;
Grev Tramp og Slagter Juul, den monne lave,
og bød saa Københavnerne til Gæst;
med Mønt i Lommen gik vi under Løvet,
og Mønt det kosted paa hver Vej og Sti,
og fine Fruer bøjed' sig bedrøvet,
naar uden Hansel vi dem gik forbi.

Ja, det var smukt! De brave Invalider
blev prist paa Prosa, Poesi og Sang;
det minded' mangen om de skønne Tider,
da de fra Krigen vendte deres Gang;
da var der ogsaa nok af Hæder, Ære
og Løfter nok til dem, man saaret saa;
pr. Kasse sku' de alle Dage være,
at si'e en Kasse til at dreje paa.

Med den i mange Aar de nu har draget
fra Gaard til Gaard, fra Stad til Stad og By;
de aller Fleste har Billetten taget
og meldt sig ved Brigaden hist hos Rye;
saa end'lig fandt man, at det var paa Tiden,
at redde Æren, før det blev for sent;
saa blev der tigget ind til Invaliden,
hvorfor ej nævne Ordet klart og rent?

Lad være, at en Oldermand og Greve
i Spidsen stod, selv Kongen ej gik fri;
at man om Pligter mod de gamle skreve
og sang — det var og blev dog Tiggeri.
De gamle havde bedt og tryglet længe,
hvor til at fordre klarlig der var Ret,
man lod dem sulte, fryse, tørste, trænge,
indtil af Jammerklagen man blev træt.

Saa bad Velgørenhed man om Almisse
og sang Tedeum da hans Bøn blev hørt;
og Enden blev en Tiggerfest som disse
tre Dages, der nu er til Ende ført,
giv unge Mand din Skærv til dem, der trænger,
men giv dig selv det Løfte samme Tid;
nu ikke mer af den Slags Betlen længer,
jeg gi'er — den sidste Krigens Invalid.

I Agurketiden.

Mel.: Der var en Gang en tapper Mand

Jeg sad og spekulerte paa,
hvordan jeg skulde blive
i Stand til noget Stof at faa,
hvorom jeg kunde skrive.
Som bedst jeg sad, Ide jeg fandt,
en Lyd jeg fik at høre,
fra Gaden lød en hæs Diskant —
Agurker — fire Øre!

Den Stemme lød for mig saa rart,
jeg glemmer den ej siden,
thi mine Tanker fløj i Fart,
hen paa Agurketiden.
Den Tid er ganske vist ej bra
for Fangst af Spalteføde,
men Herregud, man maa sgu ta'
det sure med det søde.

Agurketiden er bekendt
for Sløjhed og for Slaphed,
saa mangen Købmand bli'er Fallent
ved Købeevnens Knaphed.
Der er dog en, som nok forstaar,
hvordan man gaar i Byen;
for Censor strygende det gaar
derude i Revyen.

Jeg var til Invalidefest
og den var ganske vakker,
tillige var den en Protest
mod dem der stadig snakker,
om Fædrelandet højt og sødt,
og om de danske Drenge,
thi for de Stakler, som har blødt,
er det kun sure Penge.

„Avisen"s fede Frederik
har rigtig aabnet Slusen,
fordi at „Socialen" fik
de femogtyve Tusind.
Dog blæse være med hans Støj
i Lommen knyttes Næven —
de Rønnebær er sure — føj,
saadan sa'e ogsaa Ræven.

Det absolute Monarki (Enevælden).

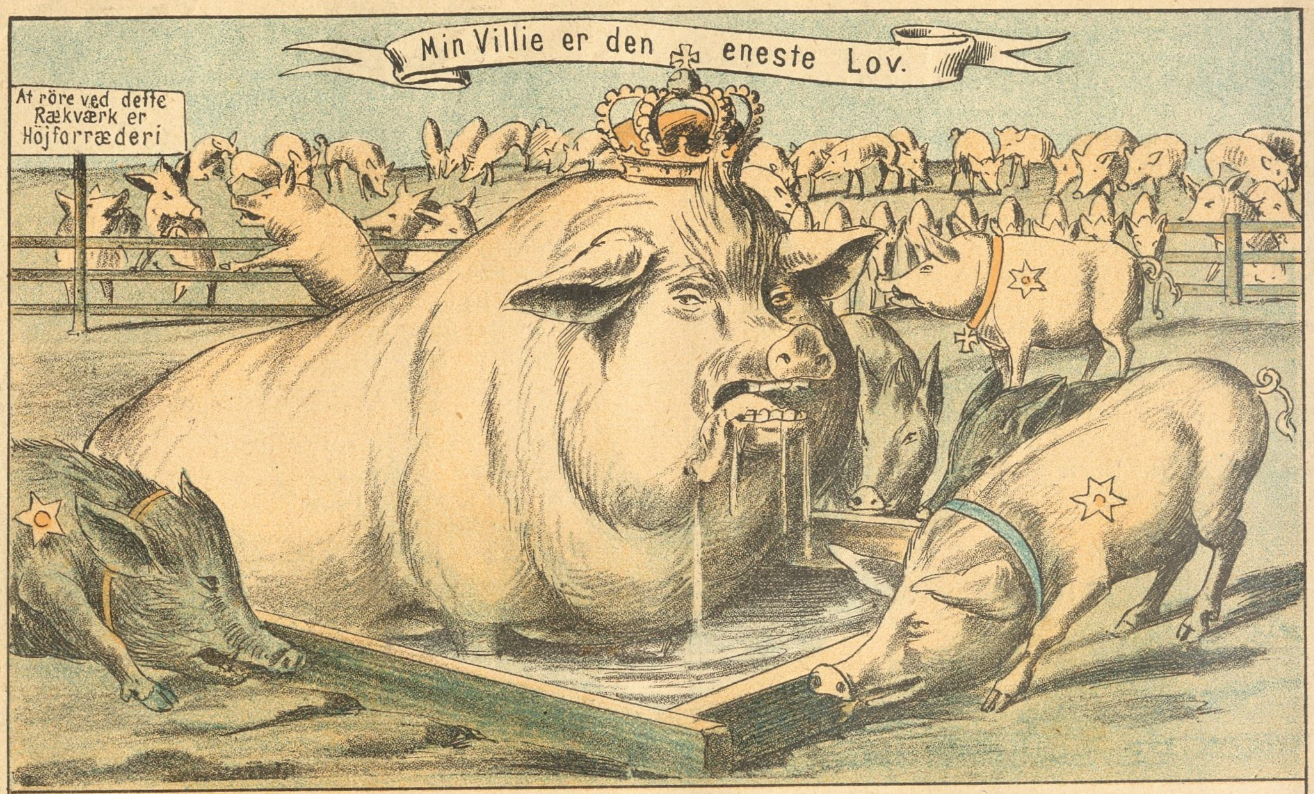

Det indskrænkede Monarki.

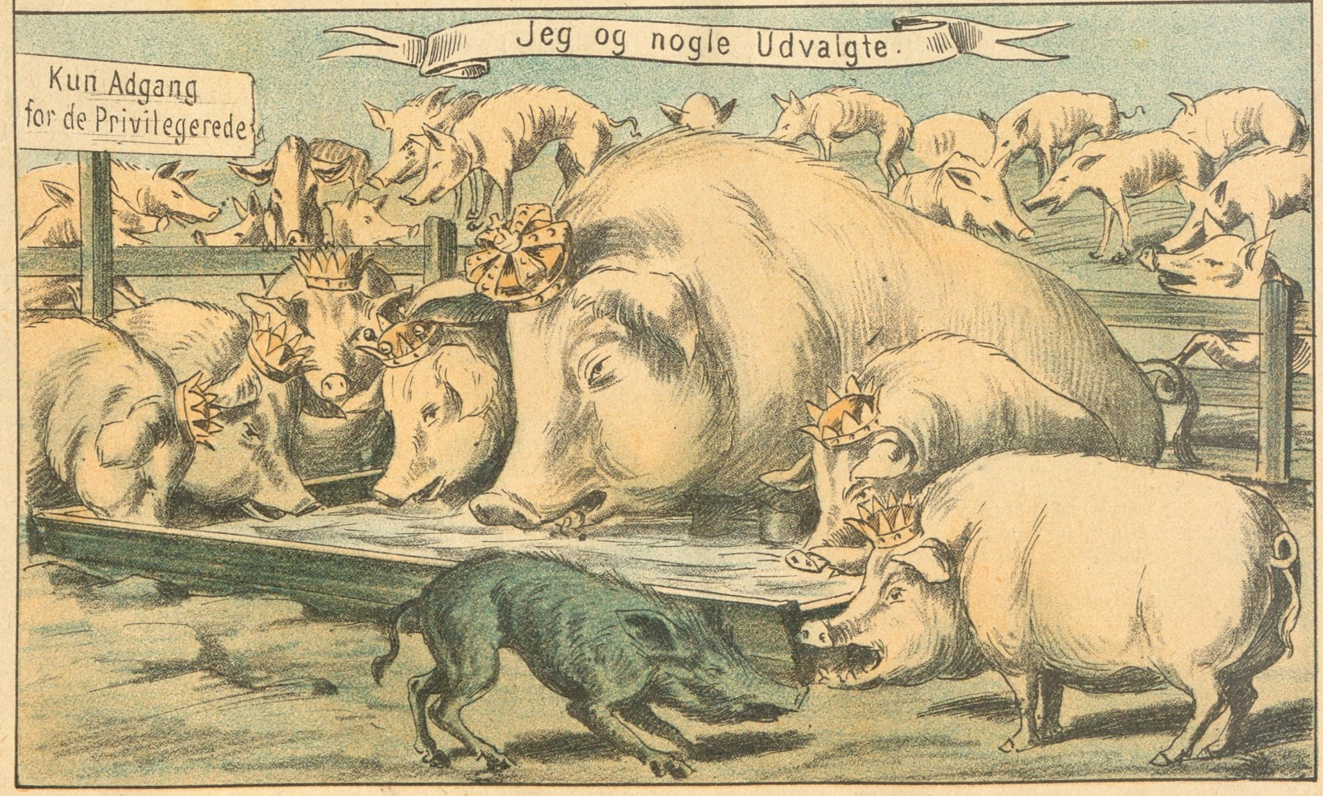

Forskellige Regerings

Den borgerlige Republik.

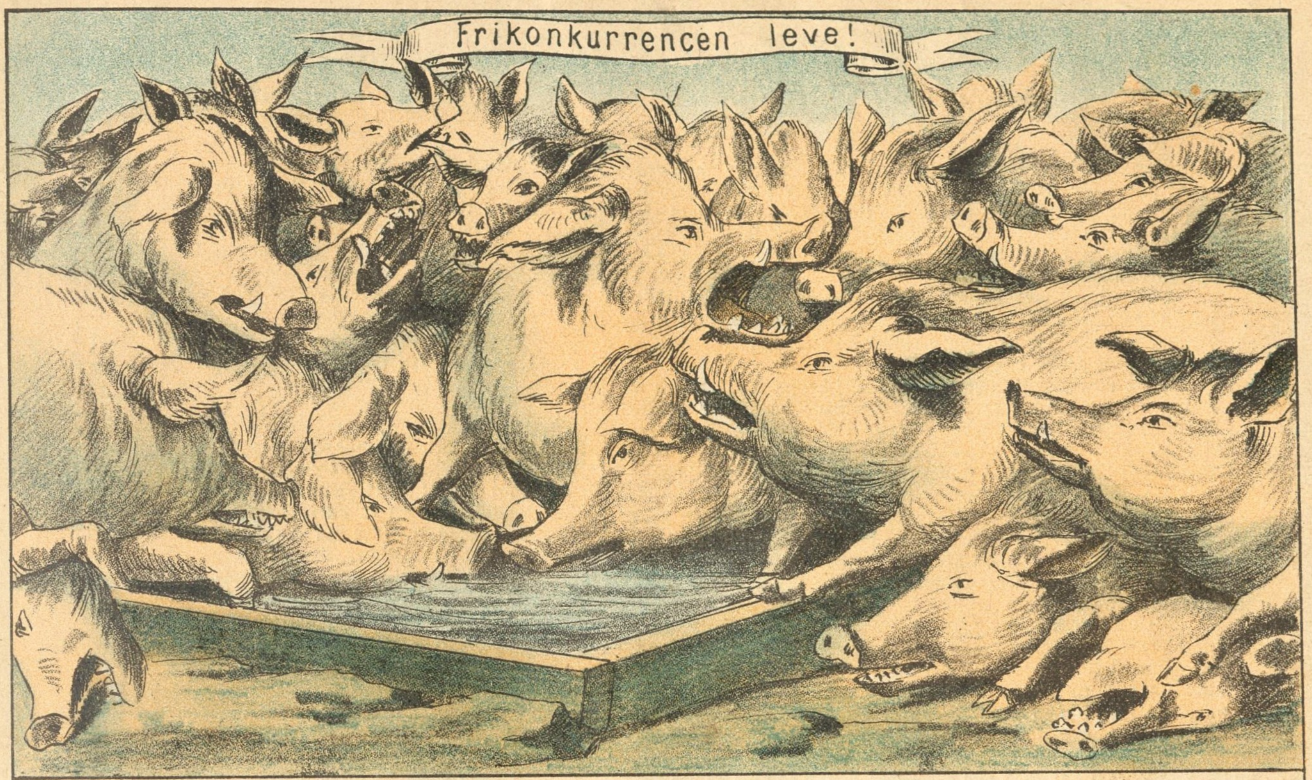

Den sociale Republik.

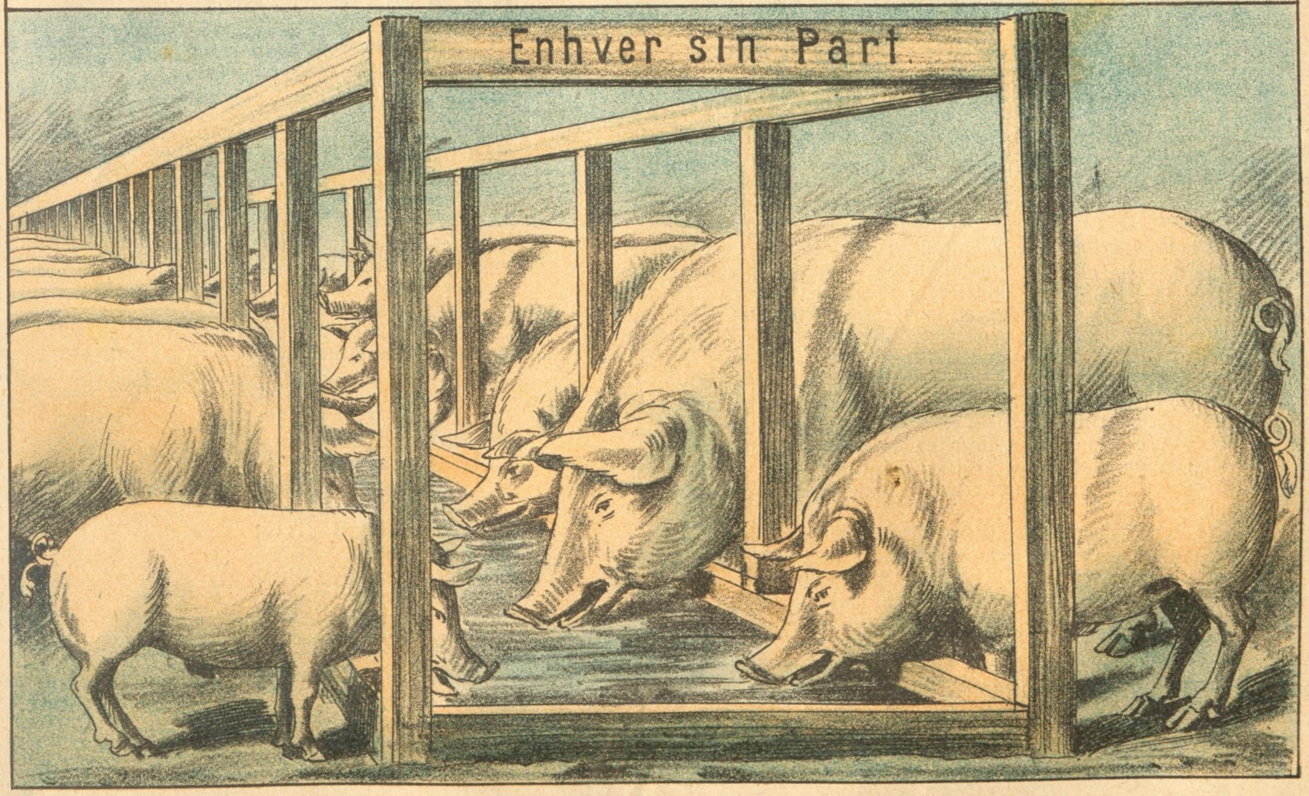

former blandt Svinene.

Gennem Storm og Sne.

Svensk Folkelivsbillede af Alfred Hedenstjærna.

Den smalsporede Sidebane var kun hundrede Kilometer lang; den havde tre Lokomotivførere, og Forretningerne stod ret ugunstig for Aktieselskabet, saa at det ikke kunde betale sig at give dem ret meget at leve af; Driftsdirektøren gik selv med blank slidte Albuer paa sine Frakkeærmer og hans Kone havde Kommissionsforretning i Malmøhandsker.

Omtrent midtvejs ved Banelinien laa en ganske lille By, i hvilken Skarlagensfeberen punktlig to Gange om Aaret holdt sit Indtog, de nye Moder kom derimod først et helt Aar efter at de var bleven gamle i Stockholm.

I det mest affides liggende Stræde i denne lille By laa et venligt lille gulmalet Hus med blankpudsede smaa Ruder af Udskudsglas og med blomstrende Geranier i Vinduerne. Her boede Lindahl, en af de tre „Førere“ ved den smalsporede Bane. Bag Geranierne bøjede hans Hustrus smukke, blege Ansigt sig over det evige Syarbejde og omkring Fødderne af Symaskinen (købt paa Afbetaling) legede deres blaaøjede, treaarige Gustav, og naar Moderen greb i Maskinens Svinghjul og satte Maskinen i Gang med Fødderne, stod lille Gustav stram og bredbenet med et lille rødt Flag i de buttede Hænder og kommanderede lige som Stationsinspektøreu: „Færdig!“

Det var nu fire Aar siden at Lindahl og hans Brud havde koblet deres Tilværelser sammen, signaliseret „Færdig!“ og ladet deres lille Persontog løbe ud paa Livets ubekendte Jernbanestrækning. Retningen og Køreplanen kendte man jo ikke forud, men hidtil saa det ud som om der kun blev meget lidt Fragtgods at befordre paa Rejsen og at der var stor Afstand mellem Vandstationerne. Men — „fremad“ gik det dog muntert og livligt, thi Kærligheden var med som Fyrbøder paa Toget og fyrede saa meget stærkere, jo mere Bekymringerne for det daglige Brød vilde gøre Linien uklar.

Familien betragtede Lindahl som ligefrem løben ud af Sporet, siden han havde taget Tjeneste paa den „smalsporede“. Man tænke sig! Han havde jo gennemgaaet Realskolens seks Klasser og havde sikkert — maaske om femogtyve Aar eller saa faaet en rigtig „fin“ Ansættelse, naar han bare var bleven ved sine Studier. Men — Lindahl havde skuet for dybt i Fanejunker Blomvalls muntre Maries livsglade Øjne og holdt derfor fast ved den egensindige Paastand at han behøvede noget som straks kunde give Brød, selv om det blev lidt knapt. Og saaledes var det da kommet, at de Begge og endnu en lille Lindahl nu levede i det venlige gule lille Hus med Geranierne i Vinduet. Ganske vist — der var lavt til Loftet og højt, meget højt til Stegen, men naar derude paa Maskinen Kinden blev sodet og Brystet koldt i Storm og Sne paa Linien, saa behøvede Lindahl bare at træde ind i sit varme Hjem for at tø op som ved den skønneste Majsol i den varme Kærlighedsatmosfære mellem sin Marie og sin lille Gustavs gule Lokkehoved, der saa inderlig knugede sig ind til hans sodsværtede Læderkittel.

Lindahl skulde hver Dag køre Toget til den sydlige Endestation og tilbage igen om Aftenen. Saa var han fri indtil den næste Dag, og i sin Længsel efter denne daglige Hjemvendelsens Time var han altid munter og ivrig ved Arbejdet paa sin Maskine og glædede sig som et Barn ved hvert af Pistonens Slag, der bragte ham nærmere til Timen for Genforeningen med sine Kære.

Derfor undrede Stationsinspektøren sig ogsaa meget da han en Morgen saa Lokomotivfører Lindahl vakle bleg og mørk, med brede brune Ringe under Øjnene, til sit Lokomotiv.

„Er ikke alt klart paa Linien, Lindahl?“

„Vor lille Gustav ligger for Døden, Hr. Inspektør.“

Og Toget gik.

Det havde været strængt Vintervejr i en hel Uge. I Dag var det igen Snefog og fygende Storm. Toget kom for sent til den første Station og ved hver ny Station blev Forsinkelsen større. Paa Tilbagerejsen syntes det endog usikkert, om man vilde naa den lille By den Aften. (Forts.)

En Kamp mod Vejrmøller.

Mel.: Lott ist todt.

En faderlig Regering gaar —
med et lille Stænk af Lapsen —
her i de aller Sidste Aar
og ta'er sig svært af Snapsen.
Det seer en Smule lapset ud,
at ville gaa og stolte
sig, som en Fader — eller Gud —
for vore Drukkenboldte!
og det er ikke let just at forstaa,
at noget helt fornuftigt Væsen finde kan derpaa.

Først blev jo denne Helligdags-
Forordning sat i Livet;
det var til hvert Beværterfags
Plaisir — det er nu givet!
Da man ej kunde faa lidt Øl
at købe efter Fire,
saa er det klart, at saa var Føl-
gen: Folk gik ud at svire.
Hver lysten Fyr paa Værtshus vandred' da;
og der er let at komme ind, men svært at komme fra.

Da Drikkeriet mindskes ej
i hele Dannerstaten,
i København en lystig Streg
man saa af Magistraten.
Gæstgiverborgerskabet blev
nu delvis annuleret,
og de der dog Beværtning drev,
blev stadigvæk mulkteret.
Af Knejper blev da lukket nogle faa,
men der var dog i Guds Velsignelse at drikke paa.

Nu vil man ha'e, at Ingen maa
hver Helligdag før Fire,
paa Værtshus Snaps og Bajer faa,
saa la'er de vær' at svire!
Enhver forsynlig Soldemand,
han vil nu ikke glemme
at sørge for, han drikke kan
i Pottevis derhjemme.
Og de, der derfor Lovforslaget saae
de finder, det er grueligt, hvad Folk kan finde paa.

En faderlig Regering gaar —
kan det ej kaldes Lapsen? —
her i en Række snart af Aar
og fører Krig mod Snapsen.
At Resultatet, det er sk...,
han seer foruden Briller,
men at erklære sig Fallit,
nej, det er det, der driller!
Se, derfor si'er de Store som de Smaa:
det er grinagtigt, hvad ens Øvrighed kan finde paa.

Hr. Lytken og Ole.

Mel.: Hr. Peter kasted Runer.

Hr. Lytken kasted Runer over Spange,
som Ole Gottfried skulde over Gange;
han putted' ham i Bøtten,
gav ham ej bliden Bør;
i Uger ti sad Gottfried
bag lukket Slaa og Dør.
Fagre Lov! Ryder ku' fordufte
Gottfried fik knap sig Lov at lufte.
Fagre Lov.

I Sydens Lande Ryder helt fornøjet
drog rundt og blæste flot af hele M....;
han havde snydt og hugget
og krænket Loven, men
da han saa a' var stukket,
saa blev s'gu Gottfried den.
Strænge Lov! naar Du dig opstrammer
lige fedt da, hvem Straffen rammer,
strænge Lov!

Men selv en Lytkens Taalmod kan faa Ende,
og Ole fik til Slutning Lov at rende;
men Lytken sa'e, Du slipper
dog ej med det, min Ven;
den Sag maa bedre drøftes,
den skal for Retten hen.
Gud ske Lov. om det varer længe,
Retten gaar her til Lands sin Gænge,
Gud ske Lov.

Saa fik da Retten fat i stakkels Ole,
og Gudbevar's, hvor den ham tog i Skole;
Du skrevet har, hvad sandt var,
ej løjet mindste Spor;
men tro dog bare ikke,
at „den" ustraffet gaar.
Vores Lov la'er sig ikke nøje,
no'et den vil have for sin Møje,
ja, den vil.

Og da nu Ryder løben er af Landet,
og Du i Sagen har Din Næse blandet,
saa er det kun saa saare,
naturligt lille Ven,
at vi i Sted for Smeden
maa rette Bageren.
Thi med Lov skal man Landet bygge,
og om Kæltringers Privatliv hygge —
skal vor Lov.

Fra Gaden.

En Fremmed: Min Herre, vær saa venlig at sige mig, hvor Malerisamlingen er og om den er aaben i Dag?

Københavneren: Hm! Det véd jeg virkelig ikke!

Den Fremmede: Aa — De er vist hjemmehørende her i Byen.

Store Mænds Ord.

Anger er svage Sjæles Dyd.

Schiller,
(Tysk Digter.)

*

Elskov og Hunger er to kødelige Brødre, de to Grundpiller for alt, hvad der lever Alt Levende rører sig for at ernære sig og ernærer sig for at avle Liv. Elskov og Hunger — deres Maal er det samme: Livets, sit eget og Andres, Opholdelse.

Turgenjeff,
(Russisk Forfatter.)

*

Kun Loven kan give os Frihed.

Gothe.
(Tysk Digter.)

*

Intet nærer Hadet saa meget som Afmagt og Frygt.

Ferdinand Lassalle.

Kondenseret Kraft.

Hun: Her læser jeg i Bladet, at naar man kunde kondensere den Kraft, som Kvinderne anvender til Korsetsnøring og til Knapning af Kjoleliv, Støvler og Sko, saa vilde denne Kraft være tilstrækkelig til at sætte alle Maskiner og Jærnbanetog i hele Landet i Bevægelse.

Han: Det er storartet! Men saa maa deres Tungers Kraft da være nok til at vælte hele Verden omkuld!

Astronomi.

— Jeg gad nok vide, Petersen, hvor Du føjter om hver Aften! Nu er den igen Et inden Du kommer hjem.

— Jeg véd det nok, lille Kone, men vi havde jo Møde i den astronomiske Forening og der vilde vi observere en Stjærne, som først sent bliver synlig.

— Hm! Jeg synes, at Du har kigget temmelig dybt i Glasset!

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

Stort Ansvar.

— Mo'er! Hvad skal Politiet her paa Fælleden?
— De skal passe paa, at Husarerne ikke falder af Hesten, min Dreng.

Nr. 34.

RAVNEN

Søndag d. 20. Avgust 1893.

— Det var rigtig stygt af Dig, kære Thorvald, at Du under min Baderejse ikke bar Din Vielsesring. Jo—o, Mo'er har allerede fortalt mig det.
— Men, kære Barn, i den Hede!

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Nia, nia nul la la.

Sidste Mandag Bud og Sætter,
Komite og Bladmænd drog
ud til Skov'n og Sjølunds Sletter
i et ordnet Tog,
Højre læste paa Plakaten
vores Oplag, „fy for Satan",
:,: de vil snart erobre Staten,
sprænge Guldets Aag! :,:

Den Rekord, som Bladet satte,
Bladet selv vil sikkert slaa,
det er ikke værd at klatte,
vi gaa atter paa.
Op mod tred've Tusind, Kære,
mindre kan det ikke være,
:,: vi skal ved vor Fanes Ære
kækt i Spidsen gaa!" :,:

Sidste Uge trende Fester,
Tivoli holdt Fødselsdag,
hundred Tusind glade Gæster,
Transparents og Flag,
Blus paa Lampen, Knaldraketter,
Svir i Eftersommernætter,
:,: Lommetyv, som Kjolen letter,
hænger ogsaa bag. :,:

Hvordan Folk har Lyst at slide,
trods den høje Varmegrad,
kan De sagtens faa at vide,
spørg „Cyclisten" ad.
Man i Bernstorfgade joller,
Folk paa Svend og Peter holder,
:,: ja, den Cycling selv forvolder
Mas hvert stakkels Blad :,:.

Luksus i Rusland.

Bladene melder, at der skal indføres en Luksusskat i Rusland. Allerførst — skriver vor specielle — vil Sæbe, Kamme og Skolebøger blive ramt af denne Skat.

Lille Erik (der ser at hans Søster under Pantelegen bliver kysset af en Løjtnant): Aa, Emmy, det er jo den samme Leg, om Du og Løjtnanten legede alene nede i Lysthuset i Gaar.

Gennem Storm og Sne.

Svensk Folkelivsbillede af Alfred Hedenstjærna.

(Fortsat.)

Det gik dog; med to Timers Forsinkelse gled det lille Tog ind til Stationen — med dette legetøjsagtige Udseende som synes at være uadskilleligt fra vore smalsporede Sidebaners Materiel — og Lindahl udbrød „Gud være lovet!" idet han skyndsomst vilde begive sig paa Hjemvejen.

„Hr. Lindahl!"

„Hr. Inspektør!"

„Vi er i en Pokkers Knibe. Middagstoget nordpaa maatte tilbage paa Grund af en kæmpemæssig Snedrive — $1\frac{1}{2}$ Kilometer herfra; — 50 Mand har nu faaet Linien klar saa vidt, at Toget maaske vil kunne forcere Sneen. Det maa derfor afgaa øjeblikkelig, men Jonsson ligger syg i vild Fantaseren, og Lægen mener, at han i dette Hundevejr har hentet sig en Tyfus paa Maskinen. De maa derfor ogsaa føre det nordlige Tog.

„Hvorledes? Nu .... om Natten*) .... Hr. Inspektør, jeg er forkølet, overanstrængt! jeg har da ikke mere end menneskelige Kræfter ....'

„Det er haardt, jeg véd det; — men i Tjenesteforskrifterne staar der intet om Overanstrængelse. Er De saa syg, at Passagererne og Materiellet er udsat for Fare, naar De kører?"

„Saa slemt er det vel ikke .... Men, Hr. Inspektør, min lille Gustav døer maaske i denne Nat, hvis han ikke allerede nu ....."

„Det gør mig virkelig ondt, Lindahl; men om syge Børn staar der ganske sikkert intet i Reglementet. Kan De køre?"

„Naar skal Toget gaa, Hr. Inspektør?

„Klokken syv femten."

„Carlson, fyr! Om ti Minutter er jeg her igen!'

Hjemme saa det slemt ud. De gule Lokker var fugtige af Sved og klæbede fast paa lille Gustavs Pande, det rallede i Halsen og de smaa buttede Hænder var krampagtigt knyttede. Det lille Bryst hævede sig smærtefuldt, og Blikket havde et forskrækket Udtryk, som en saaret Fugls.

Moderen havde ophørt at græde. Bleg, med fast sammentrukne Læber sad hun der og tørrede Febersveden af sin kære Drengs Kinder.

Men da Faderen kom, brød Smærten ud paa ny; bævende, hulkende slyngede hun sine Arme om hans Hals og skreg: „Han døer! han døer! Lægen har sagt, at der er intet Haab mere! Men han maa ikke dø, han kan ikke dø! Gud kan ikke være saa grusom! Gustav, min Lille, Fa'er er her jo igen, nu bliver han hele Natten hos sin Dreng. Du kender jo Din Fa'er, ikke sandt, Du søde ....?"

Møjsommeligt adskilte sig de blodunderløbne Øjenlaag, den rallende Lyd hørte op et Øjeblik, Skyggen af et Smil fløj over det feberhede lille Ansigt, og de smaa Læber stammede:

„Fa'er skal sidde ved Gustavs lille Seng ...."

— — —

Og igen stod han paa den drønende Maskine, igen gik det fremad gennem Storm og Sne. Han vidste ikke, hvorledes han havde løsrevet sig fra Maries Arme, hvorledes han var kommen paa Lokomotivet; men nu stod han der, med Blikket fast rettet paa Linien med dens Snedriver. Sneploven skar hurtigt gennem de hvide Høje og kastede sølvklare Skyer til begge Sider. Saaledes, netop saaledes, ubønhørligt, ugenkaldeligt skar den skarpe Smærte gennem hans Bryst. Hu, hvor koldt der nede under den dybe Sne i den haarde Jord!" ..... Og der skulde hans lille Gustav snart stedes til Hvile, dybt, dybt ned! ...... Aldrig mere vilde han lege „Færdig!" Aldrig mere skulde hans smaa, hastige Skridt klappre over Gangen, naar han hørte sin Fa'er ved Yderdøren ..... Aldrig, aldrig mere skulde han juble sit „Go' Aften, kære Fa'er! ....."

Aa! ......"

„Hvad er det, Hr. Lindahl?"

„Intet, Carlson." (Sluttes.)

Brev fra Jens Peter.

Mel.: Marken er mejet.

Nu ska' I faa et Par Ord fra Jens Peter
for I ska' s'gu vide, hvordan Sagerne staar til,
Skønt der af Nyt ej det bitterste sket er
her i Smørumøvre, dog et Brev jeg skrive vil.
Sæden staar i Aar
mindre godt, men naar
bare Vejret holder sig saa tænker jeg det gaar.

Præsten herude for os har forklaret,
at sit Brød man æde skal udi sit Ansigts Sved,
og det er Sandhed, det har jeg erfaret,
naar jeg gaar i Marken er den Fa'en sla' mig hed.
Solen er sgu haard,
naar jeg gaar og slaar,
men det faar at gaa, naar Præsten blot sit Offer faar.

Ja, det er Sandhed, men Sandhed forresten,
er en Ting, som Folk ej holder af, der snakkes om,
det saa man nylig med ham Tugthuspræsten —
Wiinblad talte Sandhed, og saa fik han sig en Dom.
Hør Du Præstemand
elsk din Næste — Mand!
ellers er Du Fa'en sla' mig ej den bedste Mand.

Hvem ved hvad Ret og hvad Sandhed betyder,
siden stakkels Gottfred i sin Vidnesag fik Dom,
mens denne Snyder, Hr. Ryder, sig fryder,
ved sin Frihed og som fin Mand rejser Verden om.
Jøs hvor den Kamel,
skulde ha' Kanel,
han med Plejlen skulde tæskes til det bare Mel.

Det var jo godt „Social=Demokraten",
fik de fem og tyve Tusind Abonnenter fat.
Nu er den blevet en Magt heri Staten
og for Fattigfolk er den en uvurderlig Skat,
den er Folkets Røst,
bringer Haab og Trøst
og den Sæd som vi har saat vil bringe herlig Høst.

De Børn.

Frk. Plump: Men Gud, Fru Petersen, har De solgt Deres Klaver? Det undrer mig, at De kunde finde en Liebhaver til det gamle Instrument!

Lille Else: Aa, der var saamæn to andre Prokuratorer der ogsaa vilde ha'e det!

Store Mænds Ord.

„Jorden er min," siger Herren, „og I er kun dens Forpagtere."
Moses.
(Jødisk Lovgiver.)

*

Menneskene skal ikke mere arbejde forgæves og ikke mere avle Børn med Frygt, thi de skal være den Eviges velsignede Afkom.
Profeten Esaias.

*

Hvor To er Et, er Helvede forbi.
Paludan Müller.
(Dansk Digter.)

*

Naturens Fostermoder det er Hvile.
Shakespeare.
(Engelsk Digter.)

Hvem der vil vinde en Danserinde, maa gøre større Spring end hun.

Garnisonslæsning.

Sergeanten: 53, hvad gør Skildvagten, naar han ser, at Afløsningen kommer?

53: Han glæder sig.

„Gamle Damer kan ikke tie med Noget," sagde En. — — „Jo," bemærkede en Anden: „De fortier gærne hvor gamle de er.".

Hastværk.

— Hvor er min Kone, Anna?

— Fruen gik nylig oven paa.

— Aa, vil De saa gi'e hende dette Kys, jeg har ikke et Øjeblik at spilde, Toget gaar om ti Minuter.

Ny Sygdom.

— Hvad tror De da, at De fejler, Hr. Ritmester?

— Det er en Hjærteudvidelse, kære Stabslæge — man har elsket for meget i sin Tid!

Den gamle Vise.

En Frøken i Selskabet: Hr. Dokter, fortæl os engang noget rigtigt morsomt af Deres Liv.

Doktoren: Aa, kære Frøken, saa maatte jeg først tænke mig længe om; De maa vide, jeg har allerede været gift i tyve Aar.

Naar en Kone først engang har sat sig en ny Hat i Hovedet, sætter hun den ogsaa snart paa det.

Efter Soldet.

— Hva', staar Du her endnu? Venter Du paa Nogen?
— Ja, paa Sporvognen!
— Vrøvl! Klokken er jo to, paa denne Tid af Natten gaar der s'gu ingen Sporvogn.
— Gu' gør der saa! Der ligger jo Skinnerne.
— Det gør de s'gu osse, dem havde jeg slet ikke set — ja, saa venter jeg med.

En slem Situation.

— Hvad er der i Vejen, min gode Mand?
— Jeg har glemt min Portnøgle.
— Saa ring paa Portneren.
— Ja, Tak skal De ha'e! Jeg er jo selv Portneren.

Tivoli Tivola.

Mel.: Af en Sommerrevy.

Tivoli holdt forleden Fest,
thi femti Aar var just Vagen,
i Haven gik, som æret Gæst,
Folk rundt og fejred' Fødselsdagen;
Hr. Thrane fælded „Thran"en af
dyb Rørelse, Watt Flaget hejste,
og Aktionærerne kneiste
med Ho'ederne som en Giraf;
hvor skønt, hvor skønt,
hvor kønt, hvor kønt,
ja!
Folk de mylred' ind en masse,
knap med Plads,
men af Gas
mer end rigelig der var,
og der vrimled' for og bag
hele Dag-
en med Flag,
alt hvad Tivolis Flagskipper har,
og for Indbudne var der Mid-
da' med lidt
a' en „Kit"
a' den rare Druesaft!
og som frisk Medaillemand,
tykt som Sand,
gik hverand-
en Tivoli-Kraft og sled paa Kraft.

De gamle Minder priste man
i Sang, Mimik og Vers og Prosa;
samdrægtig drak og spiste man,
beundred'. takked' og fik Ros a'
sig selv og andre, af enhver,
hvor Spor af Grund var til at rose;
fik ogsaa hist og her en Skose
og alt var lige meget værd;
hvor kønt, hvor kønt,
hvor skønt, hvor skønt,
ja!
Ære være Tivoli,
det kan vi
netop li'e,
det er li'e, hvad vi ka';
ingen Anstalt har som den
saadan Mænd,
saadant Spænd
li'efra Thrane og til Carstensen!
Carstensen et Tivoli
af et Fri-
jords Glaci
laved', og gik selv itu;
han var Sædemand i Øst,
Vest, men trøst
Dig, den Høst
giver Millioner nu,
ved Gu'.

En Forskæl.

— Volder Din Gæld Dig da aldrig søvnløse Nætter?

— Næ, men mangen Gang kan jeg ikke sove om Morgenen for mine Kreditorer.

Dupuy og Dupas.

I Anledning af den venopfriskede Panama-Skandale synger Pariserne om Konseilpræsident Dupuy og Politiembedsmand Dupas, der har bragt Ministeriet i Knibe ved sine Afsløringer, en højst aktuel Vise, i hvilken forekommer følgende Strofer:

Hvem slider som et Asen, for at skjule alt?
Det gør Dupuy.
Hvem gør derimod Spektakel-Bombomtrara?
Det gør Dupas.
Hvem søger Arton i Newyork, men ikke i St. Denis?
Det gør Dupuy.
Hvem spiller derimod daglig med Arton Bakkarat?
Det gør Dupas.
Hvem sender ikke Arton's Billede afsted, men Coquelins Fotografi?
Det gør Dupuy.
Hvem ser Arton med seks Damer smaa i „Olympia".
Det gør Dupas.
Hvem „spærrer sig i sit Dilemma ind" baade tidlig og sent?
Det gør Dupuy.
Hvem raaber kækt til Politiet: „Kom mig bare ikke for nær!"
Det gør Dupas.

Zoologi.

Professoren: Til Hestens Egenskaber hører ogsaa, at Lugten af Tobak øver en stimulerende Virkning paa enhver Krikke. Beviset er, at forærer man en Droskekusk en Cigar, saa løber hans Hest straks hurtigere.

Løjerligt Spørgsmaal.

Damen (til en Pianist): Spiller De ogsaa firhændig.

Efter Soldet.

— Hvordan Fa'en kom Du og Petersen hjem i Nat?

— Jo, ser Du, han var aldeles omtaaget og jeg saa al Ting dobbelt, og paa den Maade klarede vi os brillant.

Der gives Forfattere, som skriver den ene Bog efter den anden, d. v. s. den anden Bog maa først en anden have skrevet.

Paa Langelinie.

— Se, den Rytter der, hvor han rider smukt Det maa være en Fornøjelse at kunne købe sig en Hest!

— Det kan man sagtens! Jeg har for længe siden købt mig en hel Hest — i Pundevis, forstaar sig.

Hvem der lyver en Gang, ham tror man ikke, siger Ordsproget. Derfor lyver mange Mennesker straks flere Gange.

Ved Øllet.

— Du har altsaa giftet Dig, gamle Dreng? Du var jo en erklæret Kvindehader.

— Jamen, nu er jeg 'et til Gavns.

Gamle Minder.

Mel.: Dannevang med grønne Bred.

Tivoli med grønne Bred
ved Thor Jensens Vove!
al din glade Herlighed
ogsaa vi vil love.
Hvorfor skulde vi vel ej
Jubilæt fejre,
ikke glade hilse Dig
med en Flok af Baj're?

Du er, som vi Alle ved,
Glædens sande Bolig,
Du, vor Ungdoms Kjærlighed,
herlige Tivoli!
For det halve Sekulum,
da Du diverterer
et højtæret Publikum,
vi Dig honorerer.

Skulde al Ting ramses op,
som en Tak vi skylde,
var det svært at sige Stop
midt i al den Fylde
Her vi vil dog sige, at
Minderne fra „Den"
overstraale Thors Fregat
og dens „Last" paa Søen.

Ja, saavist som „Kisten" ej
vejer mod „Slukefter",
hvor man paa sin Ungdomsvej
styrked' sine Kræfter.
Jomfru Klint-manns muntre „Grin"
vil vi aldrig glemme,
ej Sophie Valentin
med den søde Stemme.

Hvor vi færdes, er der Savn
næsten allevegne;
frem der dukker mangt et Navn,
schöne Bertha Heine!
Gamle Volkersen er En,
der vil gi'e os Ret i:
aldrig saa man saadan Ben
som hos Petoletti*).

Ej det falder os dog ind
her at ville samle,
med en taarevædet Kind
Minder om de Gamle.
Nej, vi er saa langt derfra —
de kan være rolig —
at vi raabe vil Hurra,
stadigt for Tivoli.

*) Jomfru Petoletti var i mange Aar Tivolis feirede Columbine.

Til Kvindesporgsmaalet.

Petersen: Jeg gad nok vide hvad for flere Rettigheder Kvinderne vil ha'e: Min Kone tyranniserer mig, vore Døtre tyranniserer os Begge, og Kokkepigen tyranniserer hele Familien. Er det maaske ikke Kvinderettigheder nok?

Forsikret.

Præsten: Man ser Dem da aldrig nogen Søndag i Kirken, gamle Mads Peter! Det kommer De til at bøde for i Helvede, med Graad og Tænders Gnidsel!

Mads Peter: Aa—aa, det har ingen Nød, Hr. Pastor. Jeg har i mange Aar ingen Tænder havt.

Saaledes som Samfundet nu er beskaffent, maa man enten gaa eller løbe; hvem der staar stille, er fortabt.

J. Simon.

Man kan elske, uden at være lykkelig; man kan være lykkelig, uden at elske; men at elske og være lykkelig, er et Vidunder.

Balzac.

Hele Bryllupsselskabet er samlet for at overvære Vielsen. Man venter bare paa Brudgommen. Endelig kommer der en Herre paa 70. Klokkeren hvisker til ham: En anden Gang maa De komme noget tidligere!

Den mest adspredte Mand

er ikke den, der søger efter sin Pibe, som han holder i Munden, heller ikke den der kaster sin Overfrakke ud af Vinduet og beflitter sig paa at hænge Cigarstumpen op paa Knagerækken, — nej, den mest adspredte Mand er den, der lægger sin Paraply i Sengen og stiller sig selv hen bag Døren.

Ved en Seksogtreds.

— Du er jo den skinbarlige Symaskine.
— Hvorfor det, Petersen?
— Fordi Du gør 80 Stik i Minutet.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

Altid noget.

Præsten: Naa, Christensen, hvorledes er De saa fornøjet med Udbyttet af Skolemødet?
Læreren: Storartet, Hr. Pastor.
Præsten: Fik De saa Haab om Lønforhøjelse?
Læreren: Nej, det gjorde jeg ikke.
Præsten: Fik De da en fornuftig Orden med Børneantallet?
Læreren: Nej, det fik vi heller ikke.
Præsten: Blev De da fri for den Rengøring af Skole og Kirke, som De har været saa misfornøjet med?
Læreren: Nej, det fik vi heller ikke; men de var alligevel saa rare imod os, og saa havde vi fri Adgang til Tivoli hele Dagen, saa jeg fortryder saamæn ikke Turen.

Nr. 35.

RAVNEN

Søndag d. 27. Avgust 1893.

Afkøling.

— Min Frøken, jeg vil elske Dem saa længe jeg lever!
— Det er mig for lidt. Jeg vil ha'e en Mand, der elsker mig saa længe jeg lever.

Fra sidste Uge.

(Revyvise)

Mel.: Loth ist todt.

Skal vi ha'
Kolera,
sikken grulig Varme,
Hr. Bacil
snarlig vil
løbe med os Arme.
Uttersley,
nylig skrev
et af vore Blade,
er befængt,
hvem sku' tænkt,
at vi Smitten ha'de.
men Lægen som kom til i samme Døgn,
sa'e det var Kolerine, altsaa var det bare Løgn.

Fostermord!
Olsen boer
nu i Fængslets Celle.
Fosterfar
Eugen har
ladet ham fortælle;
lidt man véd,
sløj Besked,
Olsen han er dreven,
Frøkenbrunst,
Doktorkunst,
mange Tak for Seven-
bom og det lille Instrument,
man faar vist rare Ting at vide, naar den Sag er endt.

En Proces-
mager, Læs
har, naar nu han kører,
hvilken Tort,
han til Kort
kom med Konduktører.
Paa Perron
i Salon
har de Deres Kort, hva?
skal han hjem:
Kortet frem!
det maa være haardt, ja!
mon Prokuratorens Geni,
kan stoppe de Krakilere, vi spørger blot, a ti!

Vor Mission
stærk i Troen
i Bethesda kryder,
Flom og Savl,
Spyt og Bavl
den af Munden flyder.
Hedning'kald
alle skal
ud og fiske Sjæle,
Præsten dog
stakkels Skrog
helst hos os vil dvæle,
han har jo kun en svag Natur
og bærer her sit Kors og skraber sig en Middagslur.

Kaffesladder.

Fru Skade: Ja, det er mærkværdigt nok, min Kære, med Københavnerne, for de er allesammen enige om, at Tivoli er noget af det kedeligste der eksisterer og alligevel mylrer de hver Aften derind i tætte Stimer, som Torsk i en Ruse, men da de altsaa ikke morer sig, maa man antage, at Københavnerne er mest glade naar de keder sig eller maaske er det dem en Fornøjelse, at være Vidner til hverandres fortvivlede Anstrængelser for at lade som om de morede sig ganske udmærket. Der har vi Københavnere nu hele forrige Uge Aft:n paa Aften været til Gratulation, glædet os over hver eneste Præstation, som vi ikke saa et Glimt af, og beundret den storartede Illumination, som da ogsaa var det eneste man kunde se, men aldrig har Skade og jeg været med til en saa kolossal Kedsommelighed, som disse Jubilæums-aftener, og det undrer mig saa mæn ikke, at gamle Volkersen fik et Tilfælde den første Aften, for han har naturligvis ikke kunnet faa i sit Hoved, hvor de ellers saa forvænte Københavnere kunde more sig over saa lidt — han har rigtignok i de mange Aar anderledes maattet anstrænge sig for at høste Publikums Bifald — og saa til 50 Aars Jubilæet strømmede 30,00) Københavnere ind i det „gamle Tivoli" og ser til deres Forbavselse, at Stads-graven den Gang ikke var bredere end en almindelig Landevejs-grøft, „Øen" et temmelig fuldvoksent Dueslag og Koncertsalen og Basaren var jævnt vellykkede Fremstillinger af den højere Rulle-gardinsmaleri, og Folk beundrede Datidens Nøjsomhed, der endog gik saa vidt, at de gamle Københavnere taalmodig traskede om paa en opgravet Kartoffelmark, saaledes som Tivolis nuværende Direktion har præsenteret Nutiden den i tro Gengivelse — hvis man da ikke af bare Hastværk har glemt at planere Terrænet derinde, men det pæneste af det altsammen var den gamle Lucie-mølle, der havde faaet kulørte Lamper paa alle Vingerne, hvad der nu paa en Maade er misvisende, for der blev saamæn ikke gjort saa stor Stads af den gamle Fyr i levende Live, men nu er der Blus paa Møllen, der livagtig ligner en glad Tivoli-Aktionær, der med Blus paa Lampen vender hjem fra Tivoli og med svingende Arme og dinglende Ben opfordrer Publikum til at gaa rundt, bare gaa rundt og atter rundt i et-væk, saadan at der bliver rigtig Fart i hele Mølleværket og Aktionærerne kan mele deres Kage. Tak for Kaffe.

Jammer.

Mel.: Saa født, saa født.

Snart de blaa Gensdarmer si'er man,
Ven at gaa paa faar,
Affked dem paa graat Papir man
gi'er — endnu i Aar;
derfor nu med Sorg i Sind
de Blaa med Øjne blaa
ser mod Himlen,
Stjernevrimlen,
og kan ikke det forstaa.
Saa rart, saa rart,
vi gik omkring og blaaned,
i Ømhed ej vi daaned'
paa den blev der skam spart,
men rart, men rart,
vi dog alli'vel ha'd'et,
og Hadet ej os skaded',
ak Gud, hvor var det rart.

Synd det er, at I vil jage
os i Nøden ud,
og det blaa Tøj fra os tage,
ja det er, ved Gud.
Dobbelt Synd! hvad skal vi leve
a', vi arme blaa;
søge Pladser,
ej os passer,
det kan I vel nok forstaa;
saa rart, saa rart,
nemt fik vi før vor Føde;
Forplejningen vi nøde,
og der blev intet spart;
saa rart, saa rart,
det er ej nu at tridse,
ud midt i det Uvisse,
det burde I os spart.

Verden den er utaknemlig,
Danskerne dog mest,
Eders Adfærd den er væm'lig,
det er sikkert, vist;
Stof til Latter, Haan og Spot
vi givet har jer i
en Del Aar nu,
og saa faar nu
kun til Tak vi Affked — Tvi!
Hvis rart, hvis rart
af jer, at det skal kaldes,
at vi paa en Gang „knaldes",
saa ku' I ha' det spart;
thi rart, thi rart,
vi finder ingenlunde,
at vi skal gaa til Grunde,
den Rarhed har ej Art.

Tvetydigt.

En Skuespiller og en Sanger havde givet en Forestilling for et fyrsteligt Hof. Skuespilleren fik en Orden og Sangeren en Brillantring. Da de mødtes, pegede Skuespilleren stolt paa sit Knaphul, medens Sangeren lod sin Brillantring funkle og lakonisk bemærkede: Kære, De har faaet en Dekoration, men jeg fik et Sætstykke! (Noget der kan „sættes", mente han.)

Problemer.

1. Kapitel.

Jeg er imod Arbejde og for Kapital. Arbejde er simpelt og upassende, Kapital er fint og passende.

Der er mange Ting man ikke kan gøre med Arbejde, men der er intet, man ikke kan gøre med Kapital.

Hvorledes kunde De nogensinde faa en Ven ud af Skærsilden ved Arbejde, men hvor hurtig slipper han ikke igennem med Kapital. Jeg synes Kapitalen burde være mere ligelig fordelt, og det vil den formodenlig ogsaa blive, naar vi bare har Taalmodighed.

Kapital bestaar af flere Slags, fornemlig Guld og Sedler, men det er vanskeligt at faa Fingre i den; den cirkulerer saa hurtigt. At søge Kapital, synes at være Menneskehedens fornemste Maal; dog bliver man let af med den, som f. Eks. ved at stikke den ind i Aktieselskaber, eller testamentere den til Deres Børns Formynder til Børnenes Opdragelse. Jeg har set Tilfælde, hvor den er bleven bortødslet paa at opdrage en Yngling, som kun lærte at skille Haaret i Midten, eller den blev brugt til en aristokratisk Dame, som til Slut løb bort med en Droskekusk.

De vil altid finde Kapital brugelig, naar Huslejen skal betales, og Kullet er brændt eller Musene har ædt Melet. Den daarligste Maade, at benytte sin Kapital paa, er at laane Penge til en Ven til Begyndelsen af næste Uge, eller at leje en Bænk i en fashionabel Kirke og saa faa Lov til at staa op i Korridoren, medens en vildfaren Synder paa Jagt efter Evangelium og stinkende som en Hestestald, med sin Pige, hvis Haar lugter af Vognsmørelse, afbenytter den.

En Mand, som har Kapital, kaldes en Kapitalist, og en Mand uden Kapital, kaldes ikke noget — som er værd at omtale.

Den hurtigste Maade at faa Kapital paa, er „at søge først Himmeriges Rige, saa skulde og alle disse Ting tillægges Eder."

De fleste Politikere er for Arbejde, og imod Kapital lige før Valgdagen, men derefter al Tid imod Arbejde og for Kapital. Det er hvad man kalder en politisk Omvendelse.

Megen Kapital kan fortjenes ved at sælge Væggetøjspulver og Mavebitter, men ikke saa meget som ved at købe en Ladning Varer paa Kredit, sælge dem til rimelige Priser, fallere og saa betale 10 % til Kreditorerne. Eller ogsaa ved at forfalske en rig Vens Navn til et Par Veksler, discontere dem, og derpaa faa Vennen til at betale, hellere end at ruinere Deres hjælpeløse Kone og velsignede Smaabørn. Der er mange Maader at saa Kapital paa, men disse er de fineste.

„Ravnen"s Præmiegaade.

Mit første er en Ørn paa tysk,
mit andet er et Navn, ej jydsk,
mit hele er en Herre brydsk.

Rigtige Løsere af denne Gaade erholder Ret til at købe og læse „Ravnen' for denne som for næste Uge.

Renlighedssans.

Den unge Frue: Kære Mand! Jeg maa meget bede Dig at aflægge Dine Værtshusmanerer. Skal da de nyvaskede Servietter altid straks gøres smudsige igen!

Fint udregnet.

Hun: Hvor langt er der op til Maanen, kære Adolf?
Han: Tredsindstyve Tusind Mile — — Og seks Fod.

Rex og Nellemann.

„Aftenbladet" fornærmede Justitsministeren. Det blev tre Maaneders Fængsel til Rex. Men Rex snakkede godt for Nellemann og fik de tre Maaneder omsat i 15 Dages Vand og Brød, som dog heller ikke er rare at gaa paa i denne Varme, syntes Rex. Om mindre ikke kunde gøre det? Jo, sa'e den elskværdige Ekselence, siden det er Dem, Rex, skal De slippe med fire Dage. Billigere kan jeg sgu ikke.

Og Rex gik forholdsvis temmelig mellemfornøjet til Afsoningen, men sidder vist alligevel og spekulerer paa, om han ikke skulde invitere Nellemann til at overtage 3 eller i det mindste 2 af de 4 Dage for sin egen Mund. Nellemann vil vist gerne, men kan jo ikke godt selv tilbyde sig. Men naar Rex beder Ekselencen saa pænt om at afløse ham — hvem véd, om ikke Nellemann slaar til! For man skal belønne Mandemodet.

Oprigtig.

Frieren: Her har Du ti Øre, lille Kaj, fortæl mig saa hvad Din Søster siger om mig!

Kai: Giv mig ti Øre til, saa skal jeg l'a være at fortælle, hvad hun siger om Dig!

Naar Enden er god o. s. v.

— Sidste Nat er vor gamle Ven Bumlesen, efter et kort Ildebefindende, gaaet hjem, som man siger.

— Det var da godt, at han i det mindste en Gang kunde gaa hjem. Vi har ellers al Tid maattet bære ham hjem.

I Retten.

Assessoren (til Politibetjenten, der møder som Vidne): Var Tiltalte beruset ved Anholdelsen?

Vidnet: Næ, han talte meget fornuftig.

Assessoren: Hvad sagde han da?

Vidnet: Han skældte Politiet ud!

Store Mænds Ord.

Man kan kun af Kvinden lære at blive Mand.

M. Goldschmidt.
(Dansk Forfatter.)

*

Mægtigst er den, som har sig selv i sin Magt.

Seneca.
(Romersk Filosof.)

*

Sande Ord er levende Væsener.

Byron.
(engelsk Digter.)

*

De stærke Sjæle er al Tid de mest ømtfølende.

Michelet.
(Fransk Historiker)

Efter Ferien.

Mel.: Komme hvo som komme kan.

Nu er Ferien forbi,
Skolepi'er og Drenge
har sig rigtig tumlet i
Boudens Mark og Enge.
Solbrændt og med muntert Sind
strømmer de i Skolen ind
for med friske Kræfter
ret at høre efter.

Skolemand fra By og Land
her i Staden havned',
for at bedre deres Stand,
drøfte hvad der gavned.
Deres Stilling er ej Spøg;
gid det Feriebesøg
dem til Held maa være,
gode Frugter bære.

Skuespillerne kom hjem
efter Landlivsglæder,
for paany at træde frem
paa Teatrets Bræder.
Abrahams, trods Varmen svær,
møder med en „Populær" —
Han sin Tillid fæster
til de „Feriegæster".

En som drev Kvaksalveri
og magnetisered',
blev i Brummen sat fordi
Damer han „kurered".
Han fordrev de Skønnes Skræk
og den fæle Stork jog væk;
men for sit Mysterie
faar han Ekstra-Ferie.

Rygtet si'er Hr. Kolera
hid til os er draget,
han i Utterslev endda
har et Offer taget.
Kolera, bliv ikke ved,
læg dog straks Dit Arbejd' ned;
slige Kavallere
maa helst feriere!

Anders C sin Anna klør,
Fred'rik kan sig gasse,
han for Anders blev Souffløf
i Riis-Knudsens Kasse.
„Hver sin Venne-Lyst" han sa'e,
da de andre slo'es, Hurra!
„Anders, — jeg souffleerer
mens Du „ferierer"!

Gennem Storm og Sne.

Svensk Folkelivsbillede af Alfred Hedenstjærna.

(Sluttet)

„Det forekom mig, at Hr. Lindahl gav saadan et uhyggeligt Skrig fra sig ....“

„De drømmer vist, Mand! Jeg har ikke sagt et Ord. Fyr De bare væk!“

Ved den næste Station steg han ud, den velnærede Herre, der var rejst alene i hele Toget, i laadden Pels og I. Klasse. Hans Kusk stod paa Perronen og tog imod ham. Det var et kort Tog og Lokomotivføreren hørte og saa alt hvad der passerede ved Waggonen.

„Hvorledes staar det til hjemme, Person?“ spurgte den velnærede Herre.“

„Alt vel, naadige Herre!“

„Er min Hustru og Børnene raske?“

„Javel, Alle raske.“

Det skar dybt i Lokomotivførerens Hjærte. Han der med Pelsen og i den elegante Kane ilede rig, tilfreds og fornøjet til et varmt, herligt Hjem, hans Kone og Børn vilde sunde og glade modtage ham med Jubel og aabne Arme, men for ham selv, den stakkels Frysende deroppe paa Maskinen, for ham gaves der i Morgen kun en af Smærte sønderknust Moder, og et lille, koldt Lig i Kurvesengen derhjemme .....

Fremad igen gennem Snefog og en skarp Blæst fra Nord! Den sidste Station! Flere Kul!

Først den følgende Dag skulde Toget tilbage „for som Tog Nummer tre at genoptage de regelmæssige Ture efter Snestormen,“ som det hed i den telegrafiske Ordre.

De vilde Naturkræfter havde udraset og fejrede nu Sabbat med straalende Sol paa Firmamentet og blændende hvidt Snetæppe spredt over Jorden. Utallige Snediamanter glitrede paa mørkegrønne, under Sneens Vægt bøjede Naaletræer, Linien laa klar og fri, og ved Vinduerne, som man dampede forbi, sad veltilfredse Mennesker, der saa ud paa det lille Legetøjs-Tog og syntes at være glade ved at man igen havde en ordenlig Jærnbaneforbindelse.

Lokomotivføreren vendte sig pludselig til Siden. To tunge Taarer randt ned ad hans sodsværtede Kinder. Var Blæsten virkelig saa bidende skarp i Dag? Aa nej! Det var bare en Moder, der med sin Lille paa Skødet sad derovre ved Vinduet ganske nær op til Linien og viste Barnet Lokomotivet ....

Endelig — Toget holdt ved Stationen. Han vilde ikke spørge nogen af Kammeraterne paa Stationen, hvorledes det stod til hjemme, han vilde høre sin Dom af de Læber, der ene og alene havde Magt til at mildne dens Bitterhed for ham, og saaledes ilede han da hjem, uden et Ord til Kammeraterne.

I det gule lille Hus hang Gardinerne som sædvanlig rene og hvide inde bag Ruderne og Geranierne stod endnu bestandig som de altid plejede at staa. Men det forekom ham saa bestemt som om de nikkede: „Lille Gustav er død; lille Gustav er død ...“

Han stormede op ad Trappen og rev Døren op. Marie fløj hulkende, men med Jubel under Taarer i hans Arme, og i sin Kurveseng sad lille Gustav, bleg og svag, men fri for Smærter, givet tilbage til Livet, og legede med sit røde Flag og kommanderede, om end meget sagte, meget svagt:

„Færdig! Færdig! Kære Fa'er!“

Ved Øllet.

— S'gu' egenlig mærkeligt, at Koleraen skaaner Hamborg i Sommer! Hvor mon det ka' være?

— Begribeligvis fordi Koleraen opholder sig i Syden for sin Sundheds Skyld!

Her pruttes.

Mel.: Tinglingeling for Massa.

Ves Du, min Gut,
vil skælde „Nellen“ ut
og bli'er til Maan'jer tre
a' Retten dømt, o Ve!
saa bær Du Dig som Rex a',
tre Gange fem Da'es „Seksa“
er bedre end med Sul
at „sitte“ henad Jul.

Og ves til tre
Gang fem de bli'er sat ne',
saa vær blot intet Fjols,
aa slaa Dig ej til Taals
dermed, nej smør Din Lire,
og bed ham om at „fire“
paa Tampen lidt endnu,
saa nøj's med fire Du.

Og ves endda
Du ej tilfreds er, — ja,
da véd jeg inte no'ed
fornuftigere Raad
end at søge en Gang tiere,
og hvis Du da de fire
kan faa sat ned til en,
saa gør'et, vær ej sen

Saa er endda,
der Tid til, ves Du ka',
at faa, men det er svært,
den ene konvertert;
hvem véd, det ku' dog hænde,
at Du med Timer trende
ku' slippe — men dem ska'
Du virk'lig osse ta'.

Ølkritik.

Direktøren for et Aktiebryggeri: Naa Hr. Sejdel, De er jo en født Bajrer, hvad synes de om vort „Münchener-Øl“?

Sejdel: Det er vaadt, koldt og brunt — men Øl er det ikke!

Nyt Abonnement paa „Ravnen“
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN“
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

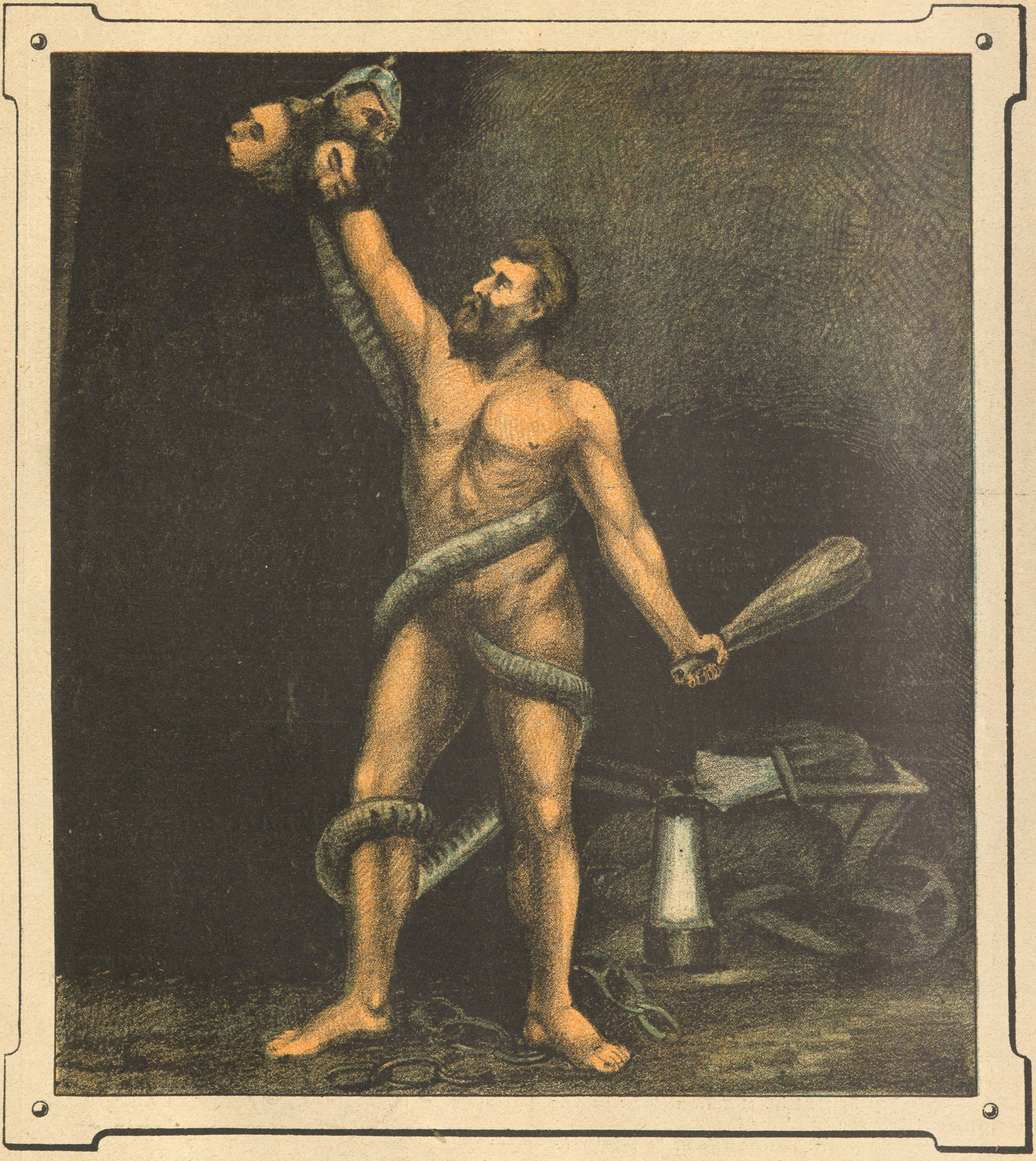

Den moderne Herkules.

Nr. 36.

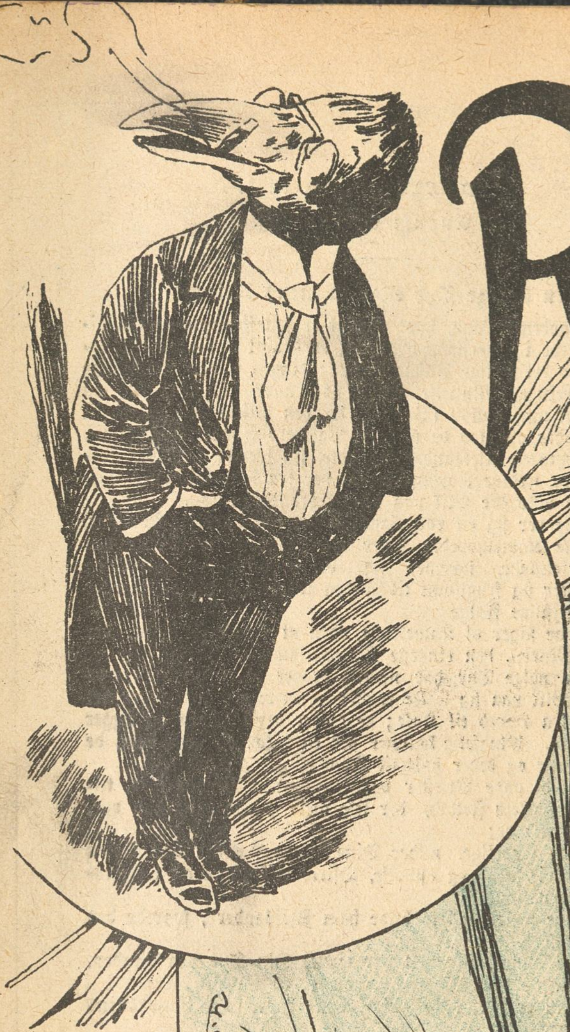

Ravnen

Søndag d. 3. September 1893.

Barnet: Mo'er, boer Gud ikke i Himlen?
Moderen: Jo, min Dreng.
Barnet: Og boer Fanden ikke dernede i Jorden?
Moderen: Jo, han gør.
Barnet: Men hvorfor putter man saa alle de døde Mennesker ned i Jorden til ham?

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Vor Løjtnant Castenschiold er bleven skudt
af krænket Ægtemand, De véd nok Rahden,
som længe gik med Horn og ofte har fortrudt,
at han og Eugenie var her i Staden.
Da Eugenie ej Raden kunde li'e
gik hun og Castenschiold paa Elskovs Sti,
men saa blev Rahden nederdrægtig gnaven,
og nu er stakkels Castenschiold i Graven.

Svensk-norske, danske Præster holdt Kongres
og drog til Fredriksborg i Herrens Glæde,
man kun med en Ting ikke fandt sig ret tilfreds,
ja Pietisterne var næsten vrede,
thi at vor egen Pave, Vilhelm Beck,
paa Talerstolen sig gebærded fræk
med Straahat paa og Rose i sin Trøje,
o! maa det ikke saare Herrens Øje.

Da Dr. Østrup kom paa sin „Antar"
til Sjællands Jord, jøs, hvor der saa var Spænding,
det halve København paa Vej til Roskild' var,
og af Cyklister kom en større Sending.
Og da saa Doktoren mod Aften kom,
den hele Skare vendte Næsen om,
en Droske i Begejstringen mon vælte,
da Hurra lød for ham fra Ørknens Telte.

Men Russerkejseren, som steg i Land,
med meget lidt Begejstring maatte nøjes,
man véd, at han er Hersker just i Knuttens Land,
hvor al Slags Ondt og Tyranni maa døjes,
begrænset er dog selve Czarens Magt,
thi lad os ønske ham en heldig Jagt
med Svigerfa'er og Svogre her i Landet,
og saa en lille Ordensregn blandt andet.

I Søslangens Tegn.

En Hamburger er vendt hjem fra et Besøg i Verdensudstillingen i Cikago. Manden havde endnu Penge paa Lommen. Han er allerede engageret af Castans Panoptikon, for at ogsaa Berlinerne kan tage denne Sjældenhed i Øjesyn.

Det er Taksten.

Fruen: Hvad faar De altsaa, naar De varter op hele Aftenen?

Lejetjeneren: 4 Kroner, det vil sige 5, hvis der bliver musiceret.

Moderne Fabler.

Af August Strindberg.

Den hellige Tyr eller Løgnens Triumf.

I Faraoernes Land, hvor Brødet er saa sjældent og Religionen til Stede i Overflod, hvor alt er helligt undtagen Skatteyderen, hvor det hellige Insekt paa Møddingen under den hellige Religions hellige Beskyttelse ruller sit Snavs sammen, stod en skøn Dag en ung Fellah (Bonde), da den hellige Nil kastede sit hellige Mudder op mod de viftende Palmers Fødder, og saa til, hvorledes Bytyren Aleksander opfyldte sin sociale Opgave, ubekymret om de tredive Aarhundreder, der fra Pyramidernes Top kastede deres historiske Blik paa dens Foraarsfunktion.

Da viste der sig en rød Sandsky paa den nordlige Horisont, og en Række Kamelhoveder stiger efterhaanden frem over den sitrende Ørkenflade, nærmer sig, bliver bestandig større, og Fellahen kaster sig frygtsomt til Jorden for Osiris trende Præster med deres gejstlige Følge.

Præsterne stiger af Kamelerne uden at skænke Fellahen, der ligger paa Maven, den ringeste Opmærksomhed.

Den ubændige Tyr har nemlig draget de gejstlige Herrers nysgærrige Blik paa sig. De træder nærmere og undersøger det fyrige Dyr fra Hoved til Hale; de kniber det i Siden og kigger det i Munden. Pludselig kommer der en Skælven over dem, de falder paa Knæ og beder højt til Himlen.

Efter at de gode Præster var komne paa Benene igen, tiltalte de den stakkels Fellah, der ikke mere vidste hvor han var, paa følgende Maade:

„Lykkelige Dødelige, under Dine urene Hænder har Solen ladet Tyren Apis fødes og opvokse, Osiris et Tusinde og tredsindstyvende Inkarnation."

„Herrerne skulde hellere kalde ham Aleksander", svarede den forbløffede Fellah.

„Ti, Du Daare, Maanen har tegnet Din Tyr paa Panden, han har Tegnene paa Siderne. Han er en Søn af Solen".

„Næ, han er ikke, kære Herre, hans Fa'er var Landsbyens Bytyr."

„Forsvind, Du Skildpadde," skreg Præsterne rasende, „fra dette Øjeblik af tilhører Tyren ikke mere Dig, i Henhold til Memphis præstelige Lov."

Forgæves søgte den stakkels Fellah at gøre Indvendinger mod dette Indgreb i den private Ejendomsret. Præsterne gjorde deres Bedste for at opklare hans ringe Begrebsævne, men det var dem umuligt at bringe ham til at forstaa, at Tyren var en Gud; sluttelig paalagde de ham ubrødelig Tavshed angaaende Tyrens Herkomst og trak derpaa skyndsomst afsted med Dyret.

Apistemplet blev belyst af Morgensolens Straaler og frembød et uforligneligt Skue, der virkede ængstende og hemmelighedsfuldt paa Uindviede, men snarere tog sig latterligt ud for de Indviede, der forstod at tyde dets Tegn, som ingen Betydning havde.

En Del Bønderkoner havde forsamlet sig foran den store Port og ventede paa det Øjeblik, da den skulde aabne sig og de blive befriet fra de Spande Mælk, som de havde skaffet til Veje til Næring for den saakaldte nyfødte Gud.

Endelig hørte man fra Templets Indre en Lyd som af et Hornsignal og en lille Luge paa den store Port blive aabnet. Mælkebøtterne blev modtagne af usynlige Hænder og Lugen lukkede sig igen.

Men inde i Templet, i det Allerhelligste, stod Tyren Aleksander i sin Celle og gumlede af et Knippe Hø, idet den skelede til de underordnede Præster, der netop var i Færd med at kærne Smør til de Honningkager, som det højere Præsteskab vilde have den Godhed at fortære i Guden Apis Navn.

„Mælken bliver bestandig tyndere", ytrede En.

„Den tiltagende Vantro!" genmælede en Anden.

„Vil Du flytte Dig, Dit Bæst", skreg en Tredie, der var beskæftiget med at muge under Tyren, som han gav et Spark i Bringen.

„Det gaar tilbage med Religionen", tog den Første igen Ordet.

(Forts.)

Kejserhymne 1893.

Kejseren af det russiske Land
er en umaadelig mægtig Mand,
han kan gøre alt, hvad han vil,
for der er ingen Rigsdag til;
han bestemmer om der skal „jages“,
om Kejser W. paa Visit skal modtages,
og naar han siger nej,
svarer der ingen, hvad angaar det Dig.

Af Nihilisterne har han Sorg,
derfor han tager til Fredensborg;
der han kan have det rart og frit,
være al Statsbekymring kvit,
der, han den store Eissenfresser,
leger Kuk! Kuk! med smaa Prinsesser,
kører med Æslet*) — ja —
hvem der var saadan et Æsel, bra'.

Der er han fri for Mord og Svig,
tænker slet ikke Spor paa Krig!
der er han fuld af Liv og Fut
og har lad't hjemme bli'e sin Knut.
De, han kør' med paa sine Ture
de faar foræret Kejserure;
naar saa af han er staaet,
ved De saa rart, hvad Klokken er slaaet.

Og fra „Royal“ til Lundenæs
er han komplet gefundenes
Fressen for alle de Blade smaa,
der helst i Højreaand udgaa!
han bli'er beluret og bevogtet,
sejler paa Søen han, staar hele Togtet
næste Morgen paa Tryk,
og til det Tryk maa han lægge Ryg.

Han er saa venlig og saa god,
træder ej Ormen for sin Fod,
giver saa mangt et Æble hen
uden at faa en Pære igen;
at han er elsket, det si'er „Avisen“.
Frederik misunder selve Grisen,
der maa opofre sit
Flæsk til Kejserens Appetit.

Ja, denne Kejser han er rar,
sikken en Ære, at vi ham har
her i vor Midte, den pæne Mand
fra det umaadelig store Land;
blot alle Kejsere vilde gi' Møde,
paa Fre'ensborg og blive der til de døde,
det var der Mening i, da,
hjemme de godt undværes ka'.

Fejl Hat.

Den Handelsrejsende: Hr. Grosserer, tør jeg anmode Dem om deres Frøken Datters Haand?

Grossereren: Hvad gaar der af Dem, Petersen? Jeg har o engageret Dem som Handelsrejsende og ikke som Brylupsrejsende!

*) Det lille Æsel, der er forskrevet hertil af Prinsesse Marie.

Problemer.

Krig.

Der er forskellige Slags Krige. Engang var der de puniske Krige og Korstogene og Slaget ved Trafalger og den sønderjydske Krig. Jeg har meget imod Krig af personlige Grunde. Mine krigeriske Tendenser ere meget udviklede, men min Forsigtighedssans har dog Overbalancen. Kun Patrioter og fattige Folk burde sendes i Krigen; rige Mænd bør undskyldes som Æresmedlemmer af Brandfolkenes Brigade. Jeg har intet imod at være General, dersom jeg kunde staa udenfor Skudvidde. Jeg vilde være en fortræffelig Feltherre, naar Krigen var forbi; saa kunde jeg altid, hvis jeg ikke duer til andet, faa et fedt Embede, som Løn for udvist Tapperhed paa Valpladsen.

Det er en rar Ting f. Eks. paa Valgdagen, at se Deres venligsindede Blade fortæller, hvorledes De styrtede ind i Kampens Hede, og greb „Dannebrog“, medens en fjendtligsindet Kanonkugle sved Haaret af Hovedet paa Dem, og sendte Deres Hjelm ind i Midten af næste Kvartal.

Dersom de har en politisk Opponent af denne Beskaffenhed bør De hellere trække Dem tilbage; sig de var bare Kandidat for Løjer og har slet ikke Lyst til at være Rigsdagsmand.

Men der er andre Krige som man endelig ikke bør undervurdere. Der er Familiekrigen. Jeg selv har havt en af disse — de fleste Familier kende dem. Der behøves ingen Overbærenhed for at fremkalde én. Jeg erindrer egenlig ikke Grunden til min Krig. Det er heller ikke nødvendigt at have nogen Grund, hverken for Nationale- eller Familie-Krige; jeg husker kun Resultatet; det er, hvad de fleste Nationer gjøre. Jeg erindrer, jeg bukkede under. Krigen var mellem min Kone og mig selv. Hun paastod, at Balancen i hendes uindskrænkede Regeringsform maatte vedligeholdes, og hun tog fat paa Vedligeholdensen med en Dristighed, der i kort Tid udviklede sig til et sandt Heltemod. Min første Følelse var, at jeg fik en Støvleknægt i Rygraden, og den kom med en Kraft, som vilde være nok til at sende Holmens faste Stok til Nordpolen i mindre end et Minut. Og ligesom jeg vendte mig om for at undersøge, hvorfra Kometen kom, forvandlede i ét Nu en Stegepande i min fromme Ægtemages Haand min smukke græske Næse til en hæslig mongolsk. Jeg kom paa Tanker om, at det var paa Tiden jeg tog Del i Kampen, men just, som jeg vilde tilintegøre hende med en Stol, hvinte hun: „Dit Uhyre, vil du lægge Haand paa en værgeløs Kvinde?“

Jeg tøvede for at udgrunde dette Problem; min Ære stod paa Spil. Men Tøven i Krig som i Kærlighed er den sikre Undergang. Hun benyttede Vaabenstilstanden, og i mindre end et Sekund traf et Strygejern mig midt i Maven — og Krigen var endt. Jeg sluttede Fred, afstod Ungarn og næsten hele det vestromerske Rige samt et Stykke af Mesopotamien, garanterede fri Religionsudøvelse og uindskrænket Herredømme over mine egne Enemærker.

Det er alt, hvad jeg har at sige om Krigsførelse.

Ved Eksamen.

Professoren: Hvorfor ler De hele Tiden, Hr. Kandidat?

Kandidaten: Jo, for Hr. Professoren kommer med saadan kildne Spørgsmaal.

Standsmæssig.

Prokuristen: Tør jeg bede Dem om den næste Dans, Frøken?
Frøkenen: Jeg danser kun med etablerede Huse.

Maa vi være her.

— Jamen, Fru Petersen sa'e ogsaa i Dag, at Du ligner mig.
— Saa—aa! Ja, det kan gærne være at Du ligner mig, men jeg Dig — aldrig.

Missions Galenskab.

Mel.: Loth ist todt.

I forrige Uge har vi havt
det kristeligste Møde,
der blev der snakket op paa Kraft,
og Talerne var søde.
Det var de Indre-Missionæ-
rer og de Ydre osse,
som Folk om deres Værk belæ-
rer, saa at det kan klodse.
Men alle sa'e, som hørte lidt derpaa:
det er dog rent forskrækkeligt, hvad en Præst kan finde paa.

Der var nu først Hr. Vilhelm Bech;
han vilde, at de skulde
kun blive ved at døbe væk
og saa la'e Mønten rulle!
Man livligt skulde øse Vand
paa Hedninger og Jøder,
thi deres Jordeliv forsand
man derved dem forsøder.
Hæng i! hæng i! hæng bare lystigt i!
lad bare Vandet pladske væk paa denne Melodi!

Og hvis der nu var Mangel paa
de Børn man vilde døbe,
af Hedninger de ganske Smaa
en gros man skulde købe.
I saadant Fald han mente, at
man bør ej være Gnier,
og faar desuden nok Rabat
ved Indkøb i Partier,
men et, det troer jeg dog, vi sige maa,
at det er ret grinagtigt, hvad en Præst kan finde paa!

En Pastor Skou — han var fra Aal —
kom frem der siden efter,
han talte paa sit eget Maal
om Missionærens Kræfter.
En Missionær skal være sund
og stærk og fed og plejes,
og før han gaar paa Rejserund,
skal Fyren ogsaa vejes,
en Skrælling med en tynd og mager Krop,
ham er der ingen Hedninger, der gider æde op.

Ja, det var store Visdomsord,
man af de Herrer hørte,
til Slutningen det hele Kor
til Hillerød nok kørte.
Der blev tilsidst hver Missionær
med Øl og Mad trakteret,
og da han havde været der,
han blev demissioneret.
Men rigtig let det er ej at forstaa,
hvad Resultat af slig en Sludder, man vil tro at naa?

En Don Juan.

— Hvor har Du gjort af alle de smaa Erindringer fra Ungkarletiden?

— Epistlerne er brændt, men Lokkene har jeg ladet min Sofa stoppe med.

Store Mænds Ord.

Store Sjæle er de, som er mest tilbøjelige til at lade hverandre vederfares Retfærdighed.

Wieland.
(Tysk Digter.)

*

Hvor store Sjælslidelser har jeg ikke været underkastet naar jeg har været tvungen til at præke for Eder disse fromme Løgne, som jeg afskyede i mit Hjærte.

Jean Meslier.
(Fransk Præst.)

*

At lindre Nøden for de Mennesker, som lider, er Alles Pligt og Alles Sag.

Turgot.
(Fransk Minister.)

*

Der findes ikke faa Kunstnere og Digtere, som har strejfet Forbrydelsens Sump, ja endogsaa er bleven hængende i den. Men Retfærdighedsfølelsen, Skammen, som vi nu og da ogsaa møder hos de gemene Forbrydere, hindrede dem dog i utilhyllet at fremstille de forbryderske Tilbøjeligheder i deres Værker.

Cecare Lombroso.
(Italiensk Retslærd.)

Paa Købmagergade.

— Har Du set Smørhandlerens Vindu her henne i Gaden med det russiske Kejserpars Portræter i Petersille og Smør? Det er virkeligt smagfuldt!

— Det er en Smagssag. Til Petersille og Smør foretrækjeg kogte Rødspætter!

Under Direktion af Hr. Eugen Petersen opføres i denne Tid i Etablisementet paa Nytorv bl. a. „Magnetisøren i Knibe", med Hr. Olsen som „Gæst".

Forleden Dag blev der stort Røre paa Asfalten. En Herres Frakkeskøder stod i Flammer. Ved Hjælp af en Spand Vand, anbragt paa rette Sted, blev man saa meget Herre over Ilden, at Brandlidte med et ikke just sødent Smil kunde lade sig befordre hjem og foretage fornøden Taksation af Brandskaden. Prinsessen arriverede ikke til Brandstedet.

Ægteskaber og Stumpnæser.

Om Statistiken ikke lyver er Stumpnæsen ikke mere at regne til Skønhedsfejlene, for saa vidt ialfald, som den paa Ægteskabsmarkedet udøver en betydelig Tiltrækningskraft. En ivrig Statistiker er nemlig efter lang og omhyggelig Forskning kommen til det Resultat, at Piger med opadstræbende smaa Næser næsten altid bliver gifte, medens Ejerinderne af græske og romerske Næser er henvist til at smægte i Ensomhedens Skygger.

Bal i Haven.

September melder det er Efteraar,
hvad Som'ren bragte bliver omkalfatret
og Dyrehaven snart saa trist og øde staar,
mens Publikum sig morer i Teatret,
og snart det kære gamle Tivoli
vil atter lukke sine Porte i,
thi Aftenluften bliver kold og gnaven
og visne Blade holder „Bal i Haven".

Hr. Castenschiold blev skudt fordi den Strik
var bleven skudt i Baron Rahdens Frue;
den stakkels Fyr i Fyr og Flamme ganske gik,
hans „Flamme" havde tændt hans Hjærtes Lue,
von Rahden sa'e til Raden, du Kanut,
at gaa i mine Bede er forbudt!
Saa blev han skudt og hviler nu i Graven,
men for Baronen bli'er der „Bal i Haven".

En forhenværende bekendt Artist,
en rigtig Snydstrup, snu som gamle Rotter,
til Skoledrenge, bitte smaa, sa'e sødt: Pst, pst,
kom, vil I smage mine Sukkergodter.
Hans Kærlighed dog endte med et Krak,
thi noget uanstændigt bagved stak,
og saa tog Politiet ham i Kraven:
Vil Du la' vær' at holde „Bal i Haven"!

Nys „Aftenbladet"s Redaktør, Hr. Rex,
for en Artikel fik en Dom paa Halsen;
den radikale Mand blev morderlig perpleks,
man mærked' straks der Slinger var i Valsen.
Han bad: Hr. Nellemann vær ikke vred,
tilgiv mig Synder og sæt Straffen ned! —
Naar Radikale smider sig paa Maven
for Højremænd; saa bli'er der „Bal i Haven".

Forleden Dag en slem Skypumpe drog
hen over Dragør, hvor den gjorde Skade;
i mangt et Tag et umanerligt Tag den tog
og lavede i Haverne Ballade.
En Mand, hvis Pæretræ i Luften gik,
et Blommetræ saa pænt i Bytte fik,
og den Gang Pumpen smed Kommandostaven,
saa man, der havde været „Bal i Haven".

Den store Kejser paa sig vente lod,
(maaske det fælt i Østersøen blæser),
en skuelysten Hob løb for at ta'e imod,
men vendte hjem med voldsom lange Næser.
Nej, Doktor Østrup smukt fik Indtog holdt,
paa sin „Araber" har han travet stolt.
Nu kan han efter al den megen Traven
imellem Venner holde „Bal i Haven."

Skanker og Skoser.

Spørgsmaal: Hvorfor vilde Kejseren af Rusland ikke mødes med Kejser Vilhelm?

Svar: Naturligvis fordi Mødestedet var „Fredens"borg.

*

A. Har Østrup nu ogsaa redet den hele Vej fra Kairo og hertil?

B. Ja det „Antar" man.

A. Jamen over Vandet, der maa han jo have sejlet.

B. Ja, det undta'er man.

Den gode gamle Tid.

Studenten: Aa, hvor Middelalderens Riddere havde det godt! Naar Rykkerne kom med Regningerne, trak de bare Vindebroen op, saa kunde de kigge. Saadan skulde man ha'e det.

Bagerens Fataliteter.

Mester Bollerup: Sikke Tider! Det varme Brød faar Lov at ligge til det bliver gammelt, og saa gaar det gamle a' som varmt Brød til halv Pris!

I Fælden.

Hun: Sig mig engang, lille Mand, hvorledes synes Du om denne ny Hat, som Modehandlerinden har sendt mig til Prøve?

Han: Det var en slem Bøtte! Tag den bare ikke paa, det raader jeg Dig!

Hun: Er det Dit Alvor?

Han: Mit ramme Alvor!

Hun: Saaledes kan jeg li'e Dig! Se engang rigtig paa den Hat, det er jo — — — min gamle!

En Sognefoged indberettede til sine Foresatte: „Heri Kvalmerup døde i forrige Maaned tolv Personer. En Person, en Selvmorder, døde en naturlig Død, de øvrige elleve var under Lægebehandling."

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

Heltemod.

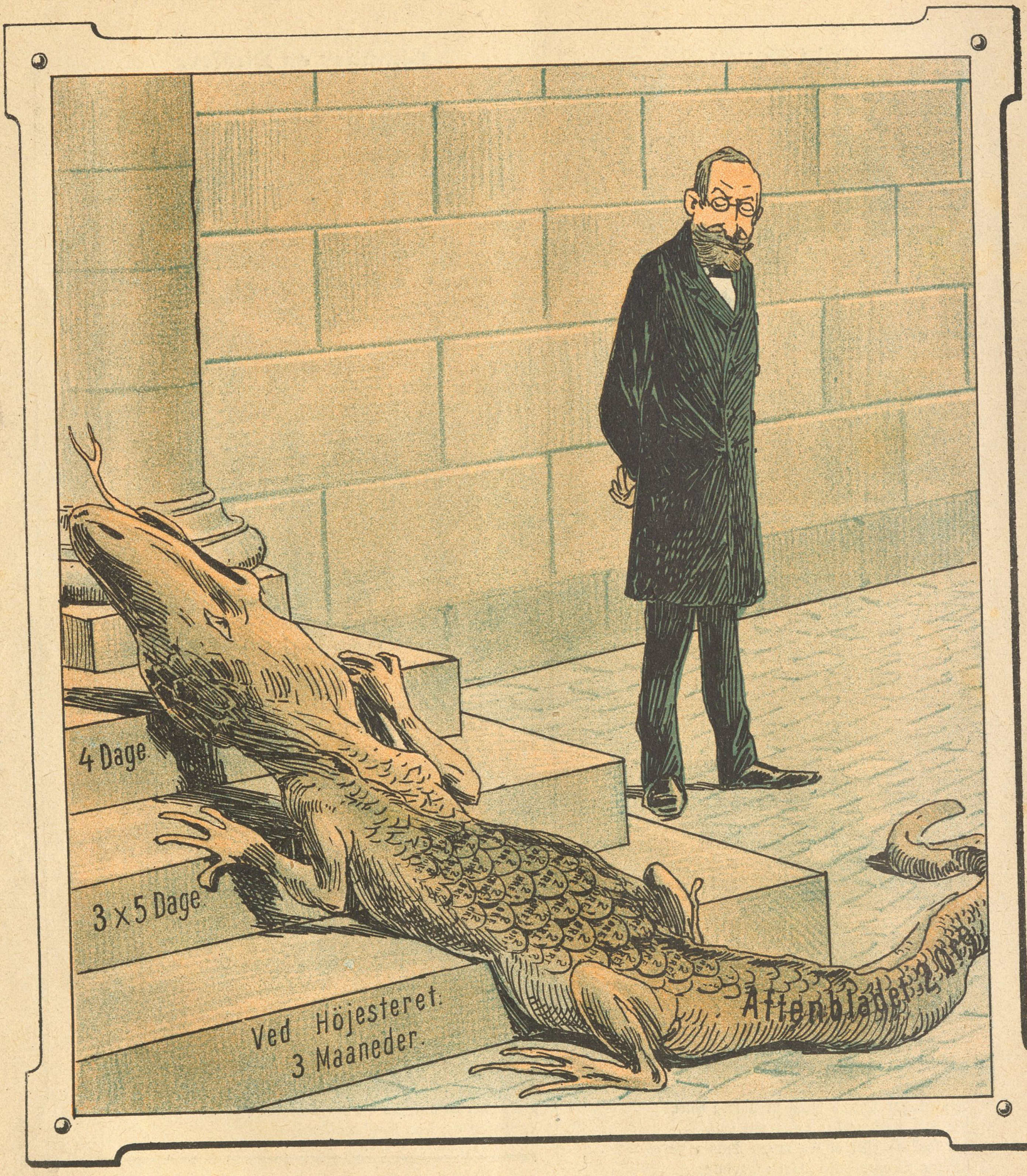

— Og det begav sig i de Tider, da Nellemans Svøbe faldt haardt paa det danske Folk at en Redaktør blev idømt 3 Maaneders Fængsel, og han blev saare bedrøvet, gik til Nellemann og fik det forandret til 15 Dage, var endnu utilfreds, og gik til Kongen self; og blev nojd med 4 Dage. — Men alt Folket forlod ham.

RAVNEN

Nr. 37.

Søndag d. 10. September 1893.

Barnlig Opfattelse.

— Mo'r, Mo'r, se der gaar en rigtig Rod!
— Hvorfor det, mit Barn? Manden ser jo ud til at være en pæn Mand.
— Jamen, Mo'r, jeg hørte forleden Dag en Mand sige Goddag Hr. Rod-Mester.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Tra ra ta bom

Hungerkandidaterne,
alle Kammeraterne
sværmer rundt om Fredensborg,
snart i Glæde, snart i Sorg,
Kongen gaar i Stalden ud,
Kandidaten med ved Gud,
spørger dernæst Svejtseren:
„Hvad bestiller Kejseren?"
:,: og naar en Løjtnant kom,
han straks ham spørger om
Selvherskeren, ak ja!
tidt Svaret blir „skrup a'!" :,:

Hist paa Tiv'li Tonerne
bølger om Ballonerne
og Johansen med et Hop
i Gondolen springer op.
Urtekræmmeren gaar med
og saa gaar det rask afsted
over Kallebodens Strand
lige over Ama'er Land.
:,: Men som man sagtens ved
der maa de ej gaa ned,
det vil ej Ollgaard ha',
han raaber blot „skrup a'!" :,:

Estrup havde hørt et Ord,
„Tyv" det var, saavidt jeg tror,
og det var i Haslev sagt,
man maa tage sig i Agt,
ikke sige Tyv om én,
som har fejet Kassen ren,
en ved Forst kan høre det,
saa er man i Saksen net;
:,: skønt det Angiveri
kan Moltke ikke li',
hvad om han Forsten ga'
et lille pænt „skrup a'?" :,:

En om Czaren skrev en Bog,
viste, tungt var Russens Aag,
men skrev ellers meget pænt,
som nok Czaren har fortjent.
André føjed Noter til,
Gud bevar's jeg tror han vil,
skønt han har en Del Forstand
paa vor Svi'rsøns Knuttenland;
:,: kom nu André igen
til Rusland blot, min Ven,
Sibirien, hu ha!
og det lidt rask, skrup a'! :,:

Kaffesladder.

Fru Skade: Mændene, min Kære, nej, de er ikke til at stole paa, om de saa ti Gange aflægger Ed paa deres Uskyldighed og Oprigtighed. Jeg vil nu slet ikke tale om Skade, for han er den mest nedrige Forræder der nogensinde har gjort en stakkels Kone Livet surt, men nu skal De bare høre, hvad min Urtekræmmer fortalte mig forleden Dag, og det er en paalidelig Mand — naar det da ikke drejer sig om hans egne Filurerier, forstaar sig. Se Rasmussen gør jo ogsaa, som han si'er, i Delikatesser og henkogte Sager og andre fine Ting og har desformedelst mange fine og fornemme Kunder og blandt dem er der ogsaa en ældre Embedsmand, som nok forresten holder sig godt og ser ganske kvik ud, trods sine graa Haar. Naa, denne hersens Embedsmand var en god Kunde og derfor kan De jo nok tænke Dem, at Rasmussen blev grulig gnaven i Ansigtet da det en Dag gik op for ham, at „Direktøren", som han kalder ham, ikke mere handlede hos ham. Saa forleden Formiddag — det var en af de Dage da Kejseren ikke kom — staar Rasmussen i sin Butiksdør og snapper Fluer, som han si'er naar han trækker frisk Luft, og fik pludselig Øje paa Direktøren, der nok saa stiv spadserede ovre paa det andet Fortog. Rasmussen over til ham, li'esom en Svedske.

„G'Da', Hr. Direktør, det er længe siden jeg har havt den Fornøjelse at se Dem hos mig," begyndte Rasmussen, li'esom en kælen Hankat, der vil gøre sig lækker.

„G'Da', Rasmussen, ja, det er virkelig længe siden, svarede Direktøren, koldt som en Pantelaaner, der ikke vil op med Mønten, „Farvel Kære — —"

„Jamen, jeg be'er Dem, Hr. Direktør, hva' er der i Vejen? Forklar mig dog... Har De Grund til at klage?"

„Slet ikke."

„Er De ikke bleven godt betjent?"

„Hvad jeg købte, var godt!"

„Men maaske har mine Folk ladet det mangle paa Opmærksomhed?"

„Tvært imod," erklærede Direktøren. Og han tilføjede med en ejendommelig Betoning: „En af dem var endog en Gang for opmærksom!"

„For opmærksom," gentog Rasmussen forbløffet.

„For opmærksom! Farvel, Hr. Rasmussen."

De kan tro, min Kære, at det blev drøje Dage og Nætter for min stakkels Rasmussen. Familien blev tilsidst bange for, at Manden skulde blive farlig for sine Omgivelser, for bestandig gik han og spekulerede paa dette hersens mystiske „for opmærksom." Kom Justitsraadens Line, som han ellers altid gjorde Løjer med, og sagde: „Er De daa'lig, Hr. Rasmussen?" saa sa'e han bare „For opmærksom!", kom der en lille Dreng ned og spurgte: „Ve di inte si'e mei va' Klokken æ fra min Mo'er?" saa svarede Rasmussen præcis: „For opmærksom!" og stak Gadebetjenten Hjælmen ind ad Døren og sa'e: „G'Da', Rasmussen, De glemmer vel ikke at feje Gaden?" saa stirrede Rasmussen paa ham som en Gal: „For opmærksom!" snærrede han og stak ind i Kontoret for at spekulere videre. Han kunde forstaa, at man ikke kan være opmærksom nok, men „for opmærksom" — den kunde han ikke.

Der gik et Par Uger. Direktøren glimrede stadig ved sin Fraværelse. Saa en Dag fik Rasmussen igen Fingre i ham. „Bedste Hr. Direktør! De maa endelig sige mig — — en af mine Folk — — hvorledes skal jeg forstaa dette — De véd nok?"

Direktøren var i godt Humør, en nylig tilendebragt Badekur havde gjort en ypperlig Virkning, og saa greb han da stakkels Rasmussen ved en af Frakkeknapperne, trak ham lidt til Siden og sagde med Eftertryk: „Men det bliver mellem os!"

Rasmussen lovede naturligvis Tavshed baade med Haand og Mund og et forholdsvis oprigtigt Blik. Direktøren fortalte, ja nu skal De bare høre, for jeg har 'et jo fra Rasmussen selv, at han en Aften havde købt en hel Del ny ankomne lækre Sager i Butiken. En halv Time senere var Direktørens Kokkepige kommet og havde gjort et større Indkøb. Tilfældigvis blev hun ekspederet af den krøllede Svend som ogsaa havde ekspederet Direktøren og da hun nu bl. a. forlangte Sardiner, Hummer, Aprikoser, Vindruer, o. s. v. saa si'er den krøllede nok saa fjollet: „Næ, det ska' De vist ikke ha'e, lille Jomfru, for Direktøren har allerede været her og købt en hel Del af de Varer med hjem. Han var her for en halv Time siden." Kokkepigen var trolig gaaet hjem til Fruen med den Besked og da Direktøren kom hjem ud paa Natten havde Fruen lavet en frygtelig Ballade, for ser De, han havde jo bildt sin Kone ind at han skulde i Klubben. Direktøren kom nok saa fornøjet og venlig og vilde sige Godaften, men havde nær faaet et apoplektisk Tilfælde da Fruen sender ham et knusende Blik og spørger: „Sig mig engang, er Din „Klub" blond eller brunet?" — De kan jo nok tænke Dem, min Kære, at den ulykkelige Direktør efter endt Gardinpræken f'ae Tak for Kaffe!

Paa Strandvejen.

Herren i Drosken (stikker Hovedet ud af Vinduet og raaber arrig til Kusken): Naada, Kusk! Hvad bli'er det til? Kører vi til Begravelse?

Kusken: Næ — og endnu mindre til Ildløs!

Forsigtig.

Lægen: Ja, De ser noget angreben ud. De maa i den nærmeste Tid ikke anstrænge Dem for meget. De maa t. Eks. ikke ... hvad er De?

Patienten: Anarkist.

Lægen: Altsaa ikke kaste Bomber, hører De?

Hvad der kommer og gaar.

Mel.: Ved Du en forhærdet Sjæl.

Tiden kommer, Tiden gaar,
efter Natten, Dagen kommer;
efter Vinter kommer Vaar,
efter Vaaren Sommer.
Tider skal komme og Tider henrinde,
Slægter skal fødes og Slægter forsvinde.
Rent ud sagt: Tiden gaar hurtigt afsted
:,: og vi andre, vi gaar med. :,:

Bahusons smukke „Lyseblaa",
som bekendt endnu vi ejer,
men snart har vi Ende paa
de Forglemmigejer,
thi der er noget der ulmer i Luften,
man si'er, til Nytaar saa mister de Duften.
De maa saa gerne fordufte for mig —
:,: Hvil i Fred — Forglemmigej! :,:

Baade med Petroleum
skal paa vore Søer komme,
den Ide var ej saa dum,
hvis det var mod Sommer,
men hvad om Vint'ren vi skal med de Baade,
det er for mig en uløselig Gaade;
muligvis Manden har sluttet Akkord
:,: om at drive Istransport. :,:

Gamle Pjerrot maatte gaa
bort fra Livets Veje trange,
han var En, udaf de Faa
som har moret mange.
Han blev tiljublet af barnlige Stemmer,
derfor ret aldrig vi Pjerrot forglemmer.
Selv om han hviler i bælgmørke Gem,
:,: kalder Mindet — Pjerrot frem! :,:

Krybdyrspressen skal forgaa,
hver en ussel Styverfænger
kan i Længden ej bestaa,
de ej taales længer.
Spytslikker-Bladene baglængs marscherer,
mens „Social-Demokraten" florerer.
Kækt for de kommende Slægter vi slaar,
:,: de skal høste, hvad vi saar! :,:

De sløje Tider.

— Guj, Madam Mejer, hvor De er lykkelig, De har Deres gode Levebrød.
— Aa, Guj bedre os, Tiderne er sløje. Folk maa indskrænke sig.
— Jamen i Deres Forretning — — —
— Herreguj, hva' ska' Folk gøre, naar De ikke har Brødet at putte i Munden.

I Provinsen.

En Fremmed: Sig mig en Gang, Justitsraad, hvor gaar Folk hen om Natten her?
Natvægteren: Hjem.

Moderne Fabler.

Af August Strindberg.

Den hellige Tyr eller Løgnens Triumf.

(Forts.)

„Jamen, en Religion er absolut nødvendigt for Folket! Og saa kan denne Religion være lige saa god som en anden."

„Vend Dig om, Du dovne Asen", lød det paany fra Tyrens Røgter, „i Morgen skal Du spille Vorherre saa at Menigheden farer til Helvede af Skræk." Og hele Præsteskabet brast i en kaad Latter, hvad et oplyst Præsteskab saa udmærket godt forstaar.

Dagen derpaa, da Festen blev fejret, blev Guden Apis, smykket med Guirlander og Blomsterkranse omvundne med Silkebaand, med en Børneskare og Musikanter i Spidsen i festligt Optog ført rundt om Templet, for at modtage Folkets Hyldest.

Alt gik fortræffeligt, og intet forstyrrede Glæden i de første Timer. Men det lunefulde Tilfælde vilde at den stakkels Aleksanders tidligere Ejer, hvem Skattebekymringerne trykkede haardt, den samme Morgen førte sin Ko til Torvet i Byen for at sælge den Og Koen stod der endnu, da Festtoget bølgede frem fra en tilstødende Gade og førte Ægtefællen hen imod hende, Ægtefællen fra hvem hun i Maaneder havde været separeret med Hensyn til Bord og Seng. Tyren, der ikke huskede paa hvilke Pligter der paahvilede den som Gud, faldt ud af sin Guderolle, kastede sine Bevogtere omkuld og ilede sin Kone i Møde. Situationen blev alvorlig, man maatte redde den, hvis det var muligt. Til Ulykke for Præsterne var Fellahens Glæde over den genfundne Tyr for stor til at han kunde beherske sig, og saa raabte han da ude af sig selv:

„Aa min stakkels Aleksander, hvor jeg har savnet Dig!"

Men Præsterne var hurtig ved Haanden.

„Han spotter! Død over Tempelskænderen;"

Fellahen, hvem den rasende Mængde i en Haandevending havde pryglet halvt ihjel, blev grebet af Ordenens Vogtere og slæbt for Dommeren. Formanet til at sige Sandheden, blev Fellahen standhaftig ved sit, at Tyren var hans, og at den under Navnet Aleksander havde gjort Tjeneste som Bytyr i hans Landsby.

Men det drejede sig nu ikke om at konstatere et Faktum; Fellahen havde kun at forsvare sig mod Anklagen:

„Har Du forhaanet den hellige Tyr, idet Du kaldte den Aleksander, eller ikke?"

„Naturligvis har jeg kaldt ham Aleksander, fordi..."

„Det er nok! Du har kaldt den Aleksander."

„Ja. Fordi ... det er Sandhed."

„Man maa ikke sige Sandheden."

„Skal man da lyve?"

„Man siger ikke: lyve; man bruger Udtrykket: at respektere Andres Anskuelser."

„Hvilke Andre?"

„Det ved Du meget godt ... sin Næste ... alle Mennesker."

„I saa Fald, værdigste Dommer, vil jeg bede om at mine Anskuelser om Tyren bliver respekteret og at jeg faar Lov til at gaa i Fred!"

„Aa, Du Dumrian, Du er ikke de Andre, forstaar Du det nu?"

„Javel, jeg forstaar at de Andre det er Alle, undtagen Fellahen."

„Vil Du maaske holde Forhør over mig? Gaa din Vej; Præsterne kan gøre med Dig, hvad de vil."

Ført til Osiris Tempel fandt Fellahen Ypperstepræsten mere tilgængelig for Grunde, end han havde vovet at vente.

Det var uden al Tvivl Tyren Aleksander, det vilde han ikke bestride, men man turde ikke sige det, fordi ... nok sagt ... Da Samfundet nu engang var opført paa stiltiende Overenskomster saa var det aldeles nødvendigt, at respektere Andres Anskuelser.

„Men hvorfor i Himmelens Navn ikke respektere Fellahens Overbevisning? Han er jo dog ogsaa en Anden i Sammenligning med Mængden."

(Sluttes.)

Candidati Hungeria.

Mel.: Fünf Minuten Aufenthalt.

Alle vore Hunger-
kandidater sjunger
nu i høje Toner Zarens Pris;
fladt paa Maven ligger
de og spejder, kigger
og noterer — hver for sin Avis;
naar den store Pave
ondt har i sin Mave
er Alverden straks dermed a jour,
og pudser han sin Næse
staar det straks at læse
næste Dag — servert i rette Dur.

At en Prins kan ligne
andre, Gud velsigne
Dem, hvem skulde vel ha'e troet det;
det er højst besynder-
ligt, et Blad forkynder,
i „Avisen" tror jeg, stod' det;
tænk en Prins som andre
Mennesker kan vandre
ganske mir nichts dir nichts om paa to;
det er sgu næsten værre
end i ott' og fyrre,
tænk! en rigtig virk'lig Prins, min Tro.

Naar i Kongens Køkken
steges Dyreryggen
eller Koteletter, Tjur og And!
løber vore Hunger-
kandidaters Tunger
i det bare, klare, bare Vand;
intet bli'er vergessen,
alt den megen Essen
er gefundenes Fressen med Talang,
som Bladet gerne bruger;
thi dets Læsere sluger
gerne kong'lig Mad for anden Gang.

Om Czaren snorker
alt, hvad han vel aarker,
om det hænds' han sparker Dynen a';
om han drikker Tevand,
eller maaske Ske'vand,
naar om Morgenen der gryer en Da';
om hans Smil er smørret,
om hans syn's om Ørred
eller hellere spiser en Postej;
ja — hvilket Sprog han bander paa,
hvilket Sted han vander paa;
det véd de, men hverken Du og jeg.

Vær da flinke, rappe,
list ad Køkkentrappe
jer til Stegersdøren hen — og snus;
vov blot Eders Trøjer
for Besked af „Soyer"
og skriv væk saa i Begejstringsrus;
skriv det værste Vaas, Ven;
skriv om Zarens M..., men
før med smuk Loyalitet den Pen,
der er skam Tosser nok som
rives vil i Flok som
vilde Bestier om Beskrivelsen.

Problemer.

Balloner.

Balloner burde bruges mere end desbliver. Balloner er en Velsignelse; de bringer aarligt en Masse overflødige Idioter ud af denne jordiske Jammerdal. Balloner er behageligere end Sporvogne eller Dampskibe. Man kan tage Plads i en Ballon uden Fare for at blive overfaldet af uforskammede Konduktører, eller Frygt for at faa en Køje lige over Skruen. Hvilken Velsignelse vilde det ikke være, om man kunde bygge en hel By af Balloner en Mils Vej oppe i Luften, og hvilken Masse Penge til Kloaker og Brolægning vilde der ikke spares.

Ligeledes kunde en Mand gaa udenfor sin Dør uden Fare for at glide paa Apelsinskræller eller ubelagte Fortouge; han vilde dog i værste Fald falde ned og slaa sig ihjel. Et andet stort Gode vilde det jo ogsaa være, naar Kongens Foged ikke kunde følge Dem og gøre Eksekution i Deres Møbler, eller Bicykle, men den sidste Artikel vilde man jo heller ikke have Brug for.

En Ballon vilde maaske næppe være det bedste Sted til at opdrage Børn i, uden Gaardsplads, men maaske kunde man afskaffe Børn i det hele taget.

Tilgivelig Fejltagelse.

En Fremmed (der vil bese Tugthuset, til Droskekudsken): De kan afhente mig senere.

Kusken: Jamen, hvor mange Aar skal De da være der?

Slem Anelse.

— Du, jeg saa i Gaar, at Din Forlovede broderede et Par Tøfler, — de er vel bestemt for Dig?

— Næ, jeg er bange for at jeg er bestemt for Tøflerne.

Ufejlbarlig.

Det vilde være en mærkelig Skuespiller eller anden optrædende Kunstner, hvis Upasselighed ikke forsvandt efter Anvendelsen af en kraftig — Klapsalve.

Saadan gaar det.

— Menneske, som Du dog ser elendig ud, siden Du blev gift. Hvor trykker Skoen?

— Hm! Du mener vel Tøflen.

Fra Gaden.

— Jeg hører, at Deres Søn vil gifte sig?

— Ja.

— Er han meget forelsket?

— Næ — bare forgældet.

Lille Anna: Mo'er, Du maa endelig købe mig en ny Dukke; min gamle skammer sig allerede naar jeg spørger den, hvor gammel den er!

Store Mænds Ord.

Vi lærer ikke Mennesker at kende, naar de kommer til os; vi maa gaa til dem for at erfare, hvorledes det staar til med dem.

Goethe.
(Tysk Digter.)

*

Behandl aldrig Penge letsindig; Penge er Karakter.

Bulwer.
(Engelsk Forfatter.)

*

Den jødiske Guds Modsigelser træder saadan frem, at de oprører enhver fornuftig Kristen eller Jøde og leder dem til Ateisme og Bespottelse.

Deschamps.
(Fransk Munk.)

*

Giv mig Opdragelsen og jeg vil inden et Aarhundrede forandre Europas Udseende.

Leibnitz
(Tysk Pædagog.)

For meget.

Den unge Frue: Tænk Dig, Etatsraadinden har kaldt mig en dum Gaas. Oskar, det er for meget.

Manden: Det har Du Ret i. „Dum“ kunde hun godt have udeladt.

Mellem Ægtefolk.

Han: Du er ikke sparsommelig nok.

Hun: Ja, naar en Kone der gemmer sin Brudekjole til det andet Ægteskab ikke er sparsommelig, saa véd jeg ikke hvad Sparsommelighed er.

Spørgsmaal: Hvad hedder de to største Damer i Nordamerika?

Svar: Miss Ouri (Missouri) og Misses Ippi (Misschippi.)

Nyt Abonnement paa „Ravnen“
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN“
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

Fra Fredensborg.

Nr. 38.

RAVNEN

Søndag d. 17. September 1893.

Afkøling.

— Gratulerer til Din Forlovelse, kæreste Alma.
— Aa, hvor jeg er lykkelig! Tænk, jeg er hans første og eneste Kærlighed.
— Virkelig? Ja, saa vil jeg bare fortælle Dig, at Din Nuværende var tidligere min Tilkommende.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

En Distriktsmand Thomsen, Store Kongensgade,
nægter ligefrem at hjælpe Fattigmand,
„der er Arbejd nok, naar Folk de bare gade,"
tænk Jer, Arbejdsløse, saadan siger han.
og naar han en stakkels Enke Hjælpen giver,
et Par Kroner udenvidere han kniber,
putter hende ind i en og anden Gyde,
mon Jacobi vel kan den Slags Runer tyde.

Tietgen er en stor Mand, stort dog kan forlores,
han sku' inte gi'et sig a' med Middelstand,
naar han ligegodt har smidsket fælt med »Stores«,
for nu ligger han der, som en slagen Mand.
I Skælskør holdt Sjællands Handelsfolk et Møde
og beslutted Fatter Tietgen ud at støde,
snart den store Herre færdig bli'r med fyrre,
hvem vil saa af Kinden hans mon Taarer tørre?

Vi har nederdrægtig morderske Kanoner,
Bunden gik af en og slog Soldaten død,
stor Staahej der laves ude paa Trekroner
og med Mekanismen Ho'ederne man brød.
Maa vi vores Stat et ærligt Raad nu give,
fra Kanonerne den allerhelst bør blive,
send dem ned til Krupp, thi de har hængt for længe,
og køb Brød til Folk for det I faar i Penge.

Bager Olsen er loyal som bare Fanden,
Zaren kommer! Flaget ud med rødt og hvidt!
Bager Olsens Flag er rent og pænt i Randen,
og saa har det jo en ganske lille Split.
Politiet har jo nok sagt væk med Splitten,
det kan være godt nok med det Kors i Midten,
„jeg er Hof=", si'er Olsen, „Splitten skal sgu være,
jeg har Lov at værne om min Bagerære."

Nu Sæsonen sluttes, Schumann bort vil drage,
alt fra Tivoli han pakked Skramlet ind,
men han kommer atter frygtelig tilbage,
skønt han snart kun er det bare Ben og Skind.
Nu Farvel Adéle, Farvel vor dumme Peter,
og vor Hodgini — her tjentes ej Moneter,
næste Gang lav a la Rahden lidt dramatisk,
man blir træt af dette hersens akrobatisk.

Sig om en Kvinde at hun er ond, egensindig, letsindig, men føj til: hun er smuk! Og De kan være forsikret om, at hun altid vil bevare Dem i venlig Erindring. Men siger De: hun er god, blid, dygtig, fornuftig, men desværre meget grim — det tilgiver hun Dem aldrig.

Alphonse Karr.

Problemer.

Drukkenskab.

Der er mauge forskellige Stadier af Beruselse, fra den søde Henrykkelse, frembragt af Champagne, til den irriterende Galskab, erhvervet ved forfalsket Kognak og 8⁰ Kornbrændevin.

Mænd vise Beruselse paa forskellige Maader. Nogle blive alvorlige og tale Visdom, andre blive lystige og sludre, men Beruselse er ikke noget Bevis paa Visdom, ej heller beviser det, at en Mand er en Dumrian.

De kan let danne Dem en Mening med Hensyn til en Mands normale Tilregnelighed, eller med andre Ord, om han er fuld. naar De seer ham komme dinglende fra den ene Side af Gaden til den anden, tilsidesættende alle Hensyn til hvad jeg kalder hans corbus equilibrium (det lyder saa latinsk, men for Korrektheden garanteres ikke). Dog vil det slaa Dem med Overbevisningens fulde Styrke, uaar han ringer paa sin egen Gadedør og spørger, hvem der bor der, eller naar han hænger sine Støvler ind i Klædeskabet og stiller sin Hat under Sengen. En Mand kan være dygtig nok til at tale Politik paa Gaden, eller fortælle en god Historie, og dog ikke være i Stand til, naar han naar hjem 5 Min. efter, at forklare for sin Kone, hvor han glemte hendes Silkeparaply, eller sin egen Overfrakke eller Pengepung.

At gaa fuld hjem er meget slemt, men at blive fuld og ikke gaa hjem, er meget værre. Det bedste man kau gøre, er at tilstaa Sandheden; det nytter ikke at nægte det med Hatten bagvendt paa Hovedet, og det nederste Knaphul paa højre Side af Vesten knappet paa den øverste Knap paa venstre Side af Overfrakken. At nægte det med et Maal saa tykt som Kultjære, og med en Hikke, der kan høres en halv Mil borte, er skæbnesvangert for Deres Rygte, som en Sandfærdighedens Apostel. Nej, hellere tilstaa det, tilføj de nødvendige Undskyldninger i en saadan Anledning, sig De mødte en Mand, som De ikke havde set i fyrretyve Aar. Lov at De ikke vil blive fuld igen, at De vil blive Medlem af Linderbergs christelige Forening og gaa til Bedemøder, og saadan noget.

Naar De rigtig forstaar at belægge Deres Ord, vil De maaske faa en rolig Nats Søvn, og et Sennepsplaster paa Ryggen eller Is paa Hovedet, naar De vaagner om Morgenen med Tømmermænd og saa matte Øjne, at De ikke kan kende Deres Svigermoder fra den yngste Pode.

Storartet.

— Tror De nu ogsaa, at Deres Middel mod Døvhed hjælper mig?

— Det skulde jeg mene. Efter otte Dages Brug bliver De nervøs af at høre en Flue gaa.

I den højere Pigeskole.

Læreren: Frøken Alma! Hvad kan De sige mig om den gamle Historie?

Alma: At den bliver evig ny.

Rasle-Vise.

Mel.; Puslevisen.

I al vor Færd og Færden,
i al vort Slæb og Slid,
ja i den hele Verden
er idel Kamp og Strid.
Der kives og der skændes
blandt Kvinder og blandt Mænd
og al Ting endevendes
med Mund, med Blæk og Pen;
ja, stadigvæk, min kære Ven,
der noget er som rasler!

For Tiden kantonnerer
den brave, tapre „Jens",
imedens man spolerer
hans gode Eksistents.
Sit Arbejd maa han kaste,
som ej han fik saa let
og fluks i „Trøjen" haste
at møde stram og ret,
til Sabel, Riffel, Bajonet
og andet Bras som rasler.

En Hof-Bager, min Kære,
jeg ved, som er konfus,
det rasler i hans „Pære",
og i hans „Kærnehus".
Sit Splitflag flot han hejser
(mon han er splittergal?)
for Konger og for Kejser,
thi han er saa loyal,
men Politiet si'er: Betal! —
Ti Kroner mindst der rasler.

Før naar man sku' begrave
en salig Afdøds Krop
og ud til „Vestre" trave,
sled man sit Fodtøj op.
Nu trygt man fugte Halsen
ved et Glas Gravøl kan,
lidt Slinger udi Valsen,
kan bedre nu gaa an,
thi med sin „Pik" i Stilhed man
med Sporvogn hjem kan rasle.

I Frankrig tappert strides,
af vore Brødre der
Konservatismen smides
paa Porten li'esom her.
Fra alle Lande høres,
hvordan, ved Enighed,
vor Sag kan gennemføres,
og vi vil blive ved
til hele Klerisiet ned
fra Piedestalen rasler.

Moderne Fabler.

Af August Strindberg.

Den hellige Tyr eller Løgnens Triumf.

(Sluttet.)

Ypperstepræsten, en ærlig Mand med Hjærtet paa det rette Sted, var led og ked af at anvende flere smaalige Kneb og følte sig slaaet af Fellahens ukunstlede Maade at betragte Sagen paa. Han fandt Lejligheden gunstig til at foreslaa Reformer og efter at han havde raadført sig med sine Embedsbrødre lod han Folket, der stod tæt sammenpakket uden for Porten, træde ind i Templets Forhal. Efter at Ypperstepræsten havde aflagt sit Ornat, skred han iført en borgerlig Tunika op til Alteret, for at tale til Mængden.

„Mine Børn," begyndte han.

Men blandt det forbavsede Folk, der ikke kendte ham igen, blev der stærkt Røre.

„Mine Børn," raabte Ypperstepræsten, „Klædedragten gør ikke Manden. Ser I da ikke, mine Venner, at det er mig, Osiris Ypperstepræst?"

Mængden begyndte at mumle.

„Velan, mine Børn, Timen er kommen til at indvie Jer i de hellige Mysterier. Frygter ikke! Jeg er kun en stakkels Dødelig, lige som I Alle, og for at berolige Jer har jeg aflagt det til Jorden naaende Gevandt. I har anset Tyren, Sindbilledet paa den alt-befrugtende Sol, for Guden selv." Og vendende sig til Præsterne, vedblev han:

Træk Forhænget fra Forhallen!"

Mængden, der aldrig havde set Templets Indre, kastede sig paa Knæ for Billederne af Sphinks og Osiris, der skinnede bag det halvt aabnede Forhæng.

Ingen vovede at se op.

„Staa op," befalede Ypperstepræsten, „staa op! Og drag det andet Forhæng til Side."

Forhænget aabnede sig. Og for Folkets bestyrtede Øjne aabenbarede sig i Templets Baggrund en ganske almindelig Stald, og her laa den hellige Tyr ganske ugenert og tyggede Drøv.

„Vi ser her Tyren Aleksander," raabte Ypperstepræsten, „I tror, at det er en Gud, og dog er den kun et stakkels Kvæg, ikke sandt, Fellah?"

Men da løftede sig et frygtelig Skrig og midt i den forvirrede Larm lød en Kvindestemme: „Tempelskænder! Ned med Gudsbespotteren, ned med Løgneren!"

Og i mindre end et Minut var Ypperstepræsten kvalt af Kvinderne, slæbt ud af Templet og kastet i en Brønd.

Og den samme Behandling fik Fellahen, der havde skændet den hellige Løgn.

Men Præsterne ansaa det for det bedste at lade Forhængene gaa ned og at trække sig tilbage til det allerhelligste, hvor de fortsatte med deres hellige Kvægrøgt og fra nu af viede deres Liv til Dyrkelsen af den enesaliggørende Vildfarelse.

Forskæl.

Sønnen i Huset (til Tjeneren): De kom hjem med en Bjørn i Nat, og nu tror Mo'er at det var mig!

Tjeneren: Næ, unge Herre, saa slem var 'en ikke!

I Kroen.

Værtinden (til Gæsten): Smager Maden, min Herre?

Gæsten: Der er Maade med — havde Kyllingen været aa ung som Vinen og Vinen saa gammel som Kyllingen, saa havde det hele smagt bedre!

Den eneste Betingelse.

Lægen: Hvad vil De helst ha'e, Piller eller Draaber?
Patienten: Skriv op, hvad De vil, Hr. Doktor! Det er mig lige meget, naar bare jeg maa drikke en Bajer til.

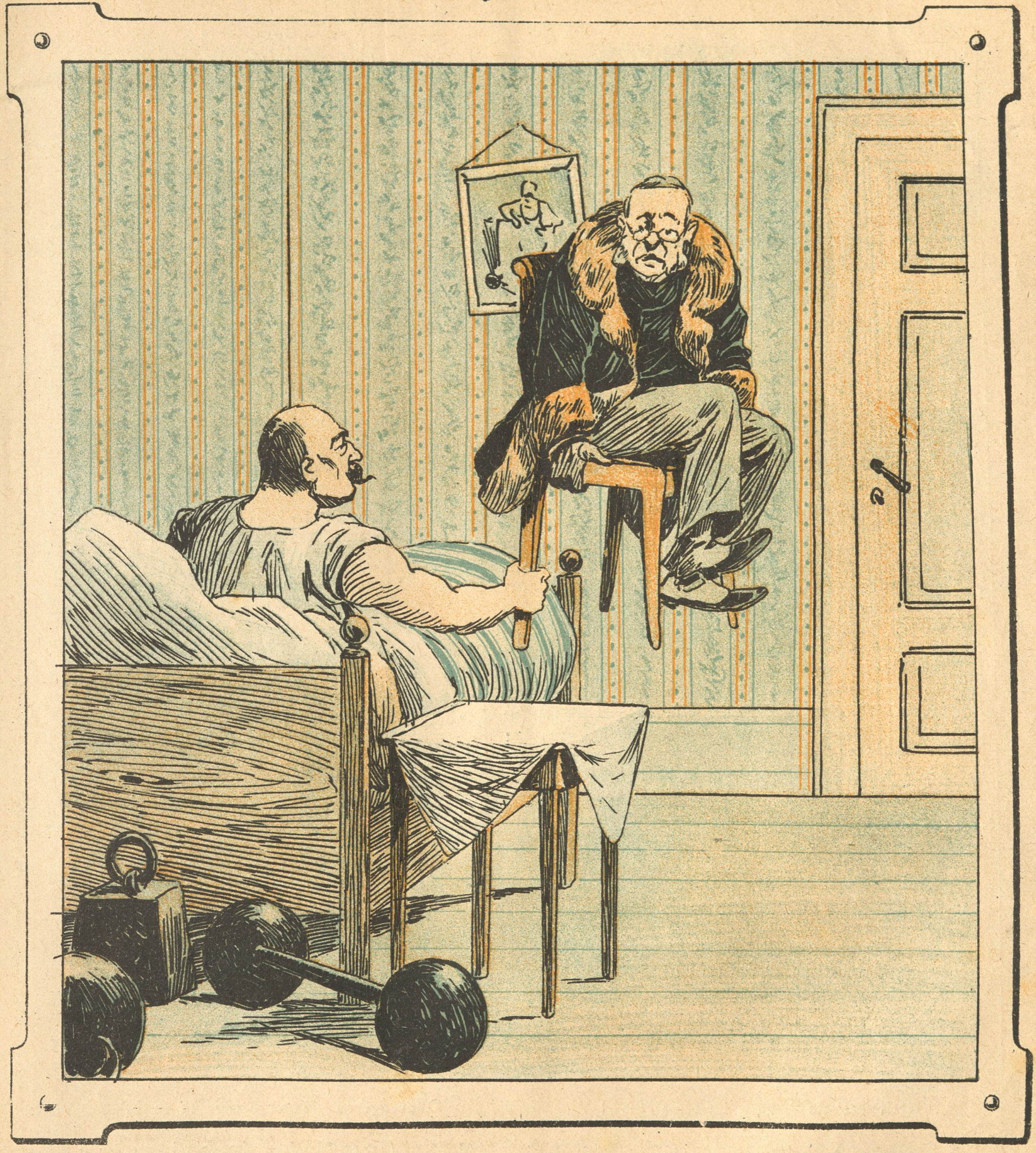

Den syge Athlet: Ja, Hr. Doktor, det gaar ned ad Bakke med mig; jeg er allerede saa svag, at denne Bagatel endog bliver mig temmelig besværlig.

Milde Skud.

Paa Undertegnedes Forlag er udkommet en Række af de med saa meget Bifald modtagne „Milde Skud".

1. „Farvel, Farvel, lille Tietgen."

Hymne til den store Folke(for)fører og Gehejmeraad p. p.

2. Indtagelsen af Parnasset eller Sangerkrigen i „Kisten".

Duet mellem en forhenværende, plus igen tiltrædende Direktør og en afgaaende.

3. „Fa'r, Schumann, Farvel," eller „Bedre Lykke næste Gang." Ode til de Bortdragende.

4. Vent, vent vent Datter min,
human er jo Husværten din.

Ballade, sungen af en vis Fattigforstander ved flere Lejligheder

„Ravnen."

En Reporter F. F.

Et amerikansk Blad melder: I Gaar antog vi en ny Medarbejder paa Prøve. Han gik paa Jagt efter Nyheder og efter at have drevet om hele Dagen vendte han i Aftes tilbage med følgende Udbytte:

I Gaar oplevede vi et Syn, som bragte Blodet i vore Aarer til at standse. En Kusk førte i skarpt Trav ned ad Yorkgaden og havde paa et hængende Haar overkørt en Amme og to Børn. Den grufuldeste Ulykke i Mands Minde havde tildraget sig, hvis ikke Ammen, greben af en vidunderlig Anelse, havde ladet Børnene blive hjemme og selv var gaaet ind i en Butik i samme Øjeblik, som Drosken nærmede sig. Ogsaa Kusken kom, umiddelbart førend det skæbnesvangre Sammenstød, i Tanke om, at han havde glemt noget og styrede sit Køretøj i den modsatte Retning. Kun dette mærkværdige Sammentræf af heldige Omstændigheder kan man takke for, at en øm Fader, en tilbedelsesværdig Moder og kærlige Søskende blev forskaanet for den dybeste Sorg og utrolige Begravelsesomkostninger.

Den ny Reporter blev engageret.

Fra Gaden.

— Hvorledes gaar det mon vor Ven Knallesen, der gik Fallit i Fjor?

— Han har anlagt en Skotøjsfabrik.

— Saa? Maaske kommer han nu igen paa Støvlerne!

Ikke forknyt.

Konduktøren (til en Rejsende, der af en Fejltagelse vil stige ind i en Damekupe): Undskyld, min Herre, det er en Damekupe!

Rejsende: Aa — jeg er ikke bange af mig!

Mange Folk paastaar, at Kvinder lever længere end Mænd. Det har uden Tvivl sin Rigtighed. Vi kender en fortryllende ung Dame der allerede for fyrretyve Aar siden gjorde stor Lykke, og hun er endnu ikke fyldt tredive Aar.

Forskellige Livsvilkaar

Mel.: Fader! jeg maa have Penge.

At Fattigdommen paa denne Jord
er ganske overordenlig stor,
og at saa mangfoldige trænge,
se, det er de Fleste vist enige i —.
Vi kender fast alle den Melodi:
„Fader! jeg maa have Penge."

At slaa sig igennem paa ordenlig Vis,
ja, derpaa sætter vi alle Pris,
i By som i Vang og Vænge.
Det gælder nu, som det al Tid gjaldt,
baade her og der og overalt,
at faae de nødvendige Penge.

Men om, hvad der er en Nødvendighed,
ja, det er Noget, vi Alle ved
og vidste forresten længe,
er Meningerne forskjellige,
og de, der er rigtig hellige,
de trænge til Masser af Penge.

En Præst med en to—tre Tusind i Løn
betragter sig halvt som en Fattigmands Søn —
helt trist de med Hovedet hænge.
Forinden de naa til de ni eller ti,
er de trange Kaar nok ikke forbi —
„Vor Fader! jeg maa have Penge!".

Og bliver der ledigt saadant et Kald
som Frederiksbergs, saa bliver der Bal
i Haven blandt kristne Drenge.
saa løber alle de Sorte omkap,
og saa er Feltraabet: Snap! lidt rap!
For der er s'gu mange Penge.

Og er der saa En, der siger et Ord
om, at Gagen dog er lidt lovlig stor
og kunde til Deling trænge,
frem farer en glubende „Volf" forvist
og bider og raaber: Socialist!
vil Du bare væk fra de Penge!

En femten til tyve Tusind er ej
det allermindste for meget for mig,
selv om nogle Kolleger trænge.
Er der en eller anden fattig Præst,
saa lad ham synge, som han kan bedst:
„Vor Fader! jeg maa have Penge!"

Endnu ikke.

Overlæreren (dikterer Temaet til en latinsk Opgave): De faldt altsaa ind i Apulien og dræbte Mænd, Kvinder og Børn. (Til en Elev, som driver Løjer i Stedet for at skrive) Har De „Børn" Mikkelsen?

Mikkelsen: Børn? Næ, Hr. Overlærer, endnu ikke!

Rangforordning.

Mel.: Vor Grundlov er kun.

Om ogsaa Estrups Ministerium
slet ikke andre Ting havde gjort Gavn med,
end bygget en Fæstning med skudfri Rum,
at slaas og forsvare og ærgre København med,
saa vil dog neppe
vi Hr. von Jeppe —
von Jesper Bahnson saa snart forgjætte,
det lover jeg.

Det er en Stordaad, om ogsaa én
en Smule paa Trods af Folkets Villie,
men den er en Kendsgerning; Mur og Sten,
flot bygget op af den kære Familie.
Dog, hvad der gjort er
af stærke Forter,
det ganske vist dristigt og flot og stort er,
men ingen Ting.

Imod Ministeriets nyeste Daad,
en Daad, der var ventet og længtes af mangen
og bliver modtagen med Glædens Graad;
jeg mener den ny Forordning om Rangen.
Slukt hvert et Savn er,
tænd Glædens Bavner,
og fryd Dig, hver indrangert Københavner,
af Hjertens Grund.

For Fremtiden her i vort lille Land,
man skal ej puffes og stødes med andre;
om man er Baron eller Jor'mo'ermand
man kan i Rangfølge fredeligt vandre;
man skal blot gasse
sig i sin Klasse
og passe sig selv og la' andre passe
sig ligervis.

En Mand er en Mand og en Rang en Rang,
ej alle kan være i anden og tredie;
men stem nu blot op i en lystig Sang,
der er flere og nok til os alle, det ved je';
en er i første,
en anden Børste
maa nøjes med tred'vte — men ingen tørste
skal efter Rang.

Paa Sessionen.

Lægen: Har De en eller anden Fejl?

Rekrutten: Ja, jeg er meget nærsynet.

L.: Hvorledes vil De bevise det?

R.: Meget let! Ser De det Søm derovre paa den modsatte Væg?

L.: Ja!

R.: Jamen — jeg kan ikke se det!

Beskedenhed er for Dygtigheden hvad Sløret er for Skønheden — begge bliver forhøjede derved.

Store Mænds Ord.

Gør, som Du vil! Gaa, mor Dig, fald i Staver.

Rabelais.
(Fransk Forfatter.)

*

I overlader Millioner af Børn til en lastefuld og usædelig Opdragelses rædselsfulde Følger. Fordærvelsen gnaver for Eders Øjne disse unge Spirer, der kunde blomstre ved Dyden, og I straffer med Døden de Forbrydelser, de begaar som Mænd, skønt de spirede i deres Hjærter fra Vuggen. Hvad opnaar I da? I skaber Tyve blot for at have den Fornøjelse at snappe dem.

Thomas More.
(Engelsk Utopist)

*

Det Arbejde, som nu svækker Arbejderne, vilde kunne blive en yndig Fornøjelse, hvis alle Mennesker delte det mellem sig.

Mably.
(Fransk Filosof)

Fanget.

— Hvor mange Agerhøns var det Du skød da Du sidst var paa Jagt, kære Mand?

— Fem, min Putte!

— Hm! Saa maa Vildthandleren ha'e taget fejl. Han sendte mig Regningen i Dag og lod sig betale for seks!

Det betaler sig ikke.

Vandringsmanden: Var her ikke tidligere opslaaet et Brædt hvorpaa der var malet: Denne Vej er forbudt?

Gensdarmen: Jo, men der kom ingen Mulkter ind og saa lod Amtmanden det tage bort igen!

Hm!

Den nybagte Baron (viser en Fremmed omkring i sit Slot): Denne gamle Rustning stammer fra en af mine Forfædre.

Den Fremmede: Saa! Handlede han da med gammelt Jærn?

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos R. Cohen. — København.

I øverste Politikreds.

Luftinspektør Thevedor: Passer Gaden, Skipper. Inte staa her og stimle sammen lige over Københavns Grund, ellers bli'er De F. . . . . l. . . mig werfet.

Nr. 39.

RAVNEN

Søndag d. 24. September 1893.

Benoit Malon,

fransk Meningsfælle.

Død den 13. September 1893.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Ved Du en forhærdet Sjæl.

Kvinder, som syer Herretøj,
skal nu op med Borgerskabet,
er Fortjenesten end sløj,
maa de bære Tabet.
Vi har dog Næringslov, ak ja, Gud bedre,
i Kommissionen er velvise Fædre,
kun Kapitalen ej trædes paa Tæer,
:,: vi har nok af Smaafolk her. :,:

Snedkermestre 3 gad ha'e,
en Erstatning her ved Bladet,
de til Hof- og Stadsret sae:
Gud hvor vi er skadet!
Dommerne alle voterer med Fatning
men uden Skøn: lad dem faa lidt Erstatning!
Thomas i Ordrup dog intet kan faa,
:,: hvem kan slig Logik forstaa? :,:

Hvis din Arm er bleven svag,
— tidlig Bygang tidt sig hævner —
ej i Kvinder har Behag,
da Du mer ej evner,
naar Du er slunken, elendig og slatten,
plages af nagende Drømme om Natten,
gaa til Brown Sequard og faa dig et Sprøjt
:,: af det ny Testikel-Pøjt. :,:

To Studenter vandrer frit
ned ad Strøgets glatte Fliser,
Politiet passer sit
Snit og Vej dem viser
op paa Stationen til Prygl og Chikane,
Herregud, hvor ku' Betjentene ane,
at det har voldt Depart'mentschefen Mén,
:,: svedet selv til Hr. Eugen? :,:

Bahnson, som en Lovens Helt,
bygged Forter rundt om Byen,
vil ha' væbnet Sund og Bælt,
skidt med Jylland, Fyen!
næh det er mest om vor By, vi skal ha' et,
Skanser i Skoven, vi slipper ej fra 'et,
bare for Øvelse, men permanent!
:,: Dyrehavens Tid er endt. :,:

Moderne Fabler.

Af August Strindberg.

Ejendomsretten.

En smuk Hasselbusk stod i et Hegn. Nødderne var modne, da et lille Egern en straalende Augustdag aflagde Busken et Besøg.

„Det er min Hasselbusk", sagde Egernet til sig selv og sprang op paa en Gren for at prøve sine Tænder paa den lækre Frugt.

„Bort her fra, Du Tyv!" lød en svag Stemme inde fra Busken.

„Hvem der?" raabte Egernet og kiggede snart til venstre, snart til højre.

Lidt efter opdagede det en Hasselmus nede ved Træets Rod.

„Vil Du rubbe Dig og lade mine Nødder være i Fred", tog Musen Ordet igen.

„Dine Nødder!" lo Egernet og gjorde sig til Gode med Nødderne uden at genere sig.

„Lad være, Tyv!"

„Med hvilken Ret tilhører denne Busk Dig, om jeg maa spørge?"

„I Kraft af jus primi venientes, den Førkstommendes Ret, om Du vil."

„Meget vel, min Herre, og jeg tilegner mig den i Henhold til jus primi oecupantis, den Ret der tilkommer den som først har taget Tingen i Besiddelse. Magt gaar for Ret. Jeg er den Stærkeste, følgelig har jeg Fortrinet for Dig forstaar Du!"

„Hvad gør I der?" hvæsede en Rotte, lokket til af Spektaklet. — „Lad mine Nødder være, ellers skal jeg lære Dig mores."

„Undskyld, min Herre", svarede Egernet straks, „men jeg har nylig opdaget denne Busk."

„At Du har opdaget min Busk vil jeg gærne tro, men med hvilken Ret har Du taget den i Besiddelse?"

„Jeg har taget den i Kraft..."

„Du har simpelt hen taget den. Og nu kommer jeg og ta'er den fra Dig."

„I samme Øjeblik som Rotten vilde styrte sig over Egernet, faldt en Regn af Stene ned over de Stridende saa at de Begge skyndsomst tog Flugten.

„Sikke no'et Rak!" skreg Drengene, der var komne for at plukke Nødder. „Nu skal de ikke faa en eneste!" Og Drengene begyndte at plukke Nødder som de gemte i deres Huer.

„Jeg troer, man morer sig bag Busken", brummede Forpagteren, der nu betraadte Skuepladsen „Tillader I, mine smaa Herrer Gavtyve, at jeg giver Jer en lille Lektion, for at Jeres Anskuelser om den private Ejendomsret ikke skal komme paa Afveje."

„Smuk Have", afbrød ham en Underofficer, der kom forbi med sin Patrolie — „netop, som vi behøver den", tilføjede han, og trak sin Kniv op af Lommen.

„Holdt!" protesterede Forpagteren.

„Er De maaske Ejeren?" spurgte Underofficeren. „Næ, det er De ikke! De har altsaa bare at holde Bøtte!"

„Jamen, jeg er Forpagteren." „Naa, hvad saa! De har ikke Ret til beskære denne Busk, men det har jeg!"

„Er Loven om Ejendomsretten maaske ophævet?" spurgte Forpagteren.

„Ja, for Øjeblikket, min gode Mand; naar Vaabnene har Ordet tier Lovene og hvis De vil følge mig til Ejeren vil jeg forevise ham Rekvisitionsordren. Her er den."

De gaar; men næppe er de borte, saa viser der sig en Jærnbaneingeniør med en Skare Arbejdere.

„Først væk med den Busk der", siger han.

Som sagt, saa gjort.

„De ødelægger min Skov! Med hvilken Ret?" spørger Ejeren, der var ilet til.

„I Kraft af Ekspropriationsloven."

„Det er en anden Sag. Undskyld, min Herre!"

Og Ejeren gaar, tilfreds med denne Forklaring.

„Lovligt Indgreb i den private Ejendomsret", brummer Underofficeren.

„Med den Sidstkomnes Ret," raaber Forpagteren.
„Nu vil vi skynde os at ekspropriere Nødderne," skriger Drengene.
„Jeg gør Rekvisition," hvæser Rotten,
„Lad nu Nogen komme og fortælle mig, at der gives en Ejendomsret," piber Hasselmusen.

Kunstens Templer.

Mel.: Hr. Madsen.

:,: Teatre- :,:
ne har nu lukket op,
til Lyst og til Trøst og til Fryd og til Gammen,
der spilles nu i dem allesammen;
:,: og først om :,:
ni Maaneder si'es der Stop.

:,: Hr. Falle- :,:
sen fører trøstigt an;
han spiller Shakespeare, Oehlenschläger med flere,
mein Liebchen, hvad ønsker Du Dig da vel mere,
:,: plus Under- :,:
skud, som der plejes van.

:,: Nis Knudsen :,:
er literær som faa;
han har nok et Wuthhorn i Siden paa mange,
men derfor skal man saamænd ej være bange,
:,: men dristigt :,:
i Dagmartemplet gaa.

:,: Hr. Abra- :,:
hams er en fiffig Fyr,
han sælger for halv Pris de rare Billetter,
og lader, mens Sjoverne rask dem afsætter,
:,: Svend Gønge :,:
gaa rundt paa Eventyr.

:,: Kasino :,:
det kommer nok i Skud;
der er, la'er det til, nu just ret i sit Es-mann,
paa Repertoire og „Kor" sætter Pres man;
:,: ka' Sander :,:
blot holde Pinen ud.

:,: Paa Publi- :,:
kum kommer det dog an.
Om ogsaa man spiller Shakespeare og Gjellerup,
hvad eller: obscøne Poeter fra Hellerup;
:,: bli'er det væk :,:
er alt det bare Vand.

I Skolen.

Læreren: Hvad hedder den Gade hvori Rigsdagen holdes?
Eleven: (tier.)
Læreren: Naa! Du ved det jo nok; — Frede — Frede — ?
Eleven: (triumferende) Frede Bojsens Gade.

Kaffesladder.

Fru Skade: Naa, min Kære, i denne Tid har da Københavnerne levet paa bar Afskedshøjtideligheder, altsammen til det gamle bekendte Omkvæd: Sagen er blot at man ta'er det gemytligt, hvordan man det har! Det begyndte med Volkersens Begravelse, hvor Københavnerne nær havde væltet den eneste Politibetjent og Frihedsstøtten og Frederiksberg Kirke med for at faa se et Glimt af gamle Pjerrots Kiste, en Forestilling, der tillige var en Benefice for Tivolis Aktieselskab, der nu sparer den faa Dage i Forvejen saa flot bevilgede Pension, til en af sine bedste Støtter. Saa lagde Prins Vilhelm sig til at dø, men den Begivenhed fik Københavnerne ikke megen Fornøjelse af, men derimod gav Prinsens Død Anledning til, at de fik en Gaade at spekulere paa, og det var Kammersorgen. Før troede Københavnerne i deres Enfoldighed, at naar man bar Sorg saa sørgede man, enten det nu var paa Hatten, paa Kjolen eller paa Ærmet, men de anede ikke, at Kammersorgen er en ganske aparte Sorg. Den kan anlægges den ene Dag, lægges af den anden Dag, saa anlægges igen og atter aflægges for endelig at tages paa igen, li'esom en splinterny Kjole, der aldrig har været vendt, som de somme Tider averterer i Bladene. Men nu véd Københavnerne, hvad Kammersorg er og jeg vil for mit Vedkommende sige, at skulde jeg nogensinde komme i den sørgelige Forfatning, at bære Sorg for Skade eller for hans gamle Tante, som desværre har købt sig en Livsforsikring for alle sine Penge, saa hende skal vi ikke blive fede af, saa bestemmer jeg mig ubetinget for Kammersorg, som er den bekvemmeste Sorg der kan tænkes for et sørgende Menneske. Finder man sig en Dag mindre oplagt til at sørge, men føler stor Lyst til at gaa lidt ud paa Livet eller er der tilfældig Fødselsdag i Familien, saa lader man Kammersorgen blive hjemme og gaar saa ud for at styrke sig lidt til den næste Dag, da man sørger videre. De maa indrømme, min Kære, at Kammersorg er en ganske udmærket Sorg. Det samme synes aabenbart de glade Københavnere der nok saa kisteglade mødte i den højtidelige Anledning af Direktør Carlson steg ud af „Kisten" for at gøre Plads for gamle Rantzou, der jo allerede har en ganske respektabel Alder af en „Døgnflue"-Fa'er at være og absolut har et meget bedre Tag paa at more Københavnerne end gamle Schumann, som vi ogsaa gærne vilde ha'e ta'et en øm Afsked med, men som meldte sig fortrydelig i

Paa Strandvejen.

— Véd Du, hvad jeg er glad ved, Hans?
— Næ, Hr. Baron!
— At vi ikke kører bag efter Vognen — saa blev vi da kvalt af Støv.

Paa Fiskeri.

— Bare jeg vidste, hvorledes jeg kan overbevise mig om, at den der gifter mig, gør det af Kærlighed og ikke for mine Penges Skyld.
— Skænk hele Deres Formue til Kirken, mit Barn! Den der saa gifter Dem, gør det sikkert af Kærlighed.

sidste Øjeblik, hvorved han paa det grangiveligste gjorde sine egne Ord til Løgn, som han skrev i sin Afskedshilsen, at Besøget i København hører til hans „kæreste" Minder, men kaskesens var det en Trykfejl for dyreste Minder, for det har uden Tvivl været ham en dyr Fornøjelse, at spille Cirkusgrosserer med tre Maneger i en By og man kan jo faa for meget af det gode, især naar det er eins Bier altsammen, li'esom Bladenes findssvage Fredensborgbreve, der er saa rædsomme, at man skulde tro de er beregnet paa at gøre Københavnerne kede af alt, hvad der ender paa kejserlig, hvad de nok forresten allerede er, saa Czaren kan maaske dog en Dag rejse herfra med det Indtryk, at Københavnerne ikke er saa tossede, som deres Blade sommetider fortæller, og nu har „Politiken" jo ogsaa fornummet, at der maa noget højere end Beretningerne om de allerhøjeste Herskabers Gøren og Laden, til at holde Læsernes Interesse paa Højdepunktet, og desformedelst fortæller Bladet for den „højeste Oplysning", at det har engageret Luftskipper Johansen, som Luftkorrespondent, men foreløbig blev uheldigvis „Politikens" Luftkorrespondancer til det bare Vand, li'esom det meste der kommer fra de højere Regioner i denne Tid, og nu maa Bladet se at hale sin revnede Ballon-Reklame i Land, men Læserne siger „Tak for Kaffe".

Store Mænds Ord.

Hævd Dig under Livets Nød,
sæt din Stolthed i at være
hensynsløs mod Lavhed,
øm imod din Ære.

Holger Drachmann.

*

Geniet er ikke den geniale Lediggænger, men den geniale Arbejder, og de medfødte Gaver er kun Værktøjet, ikke Værket.

Georg Brandes.

*

Naar jeg ser en Mand bryste sig i en Selskabssal med flere Ordner i Knaphullet, forestiller jeg mig uvilkaarlig det uhyre Antal af Lavheder, Platheder og ofte sorte Forræderier, som han har maattet ophobe for at modtage saa mange Attester derfor.

Beyle
(Fransk Forfatter.)

Den maa regnes ud.

Den Rejsende: Altsaa, Bybud, De har ventet en halv Time paa mig; derfor betaler jeg Dem 50 Øre. Det er Taksten, ikke sandt?

Bybudet: Næ, Højstærede, det stemmer ikke. For ser De, jeg har ogsaa ventet paa Deres Frue, og at vente paa to Personer det bliver en Krone.

I Stalden.

— Naa, hvorledes gaar det Hestene, Hans?
— Tak godt — og Dem, Hr. Baron?

„Klabaudermanden."

Mel.: Min Fa'er han var en Fiskermand.

Klabauderi benævner man
det som til fine Tider kan
os gøre skør i Panden.
Saa mangen Gut paa Bølgens Blaa
forfærdet raabte, naar han saa
et farligt Syn paa Stranden:
Der er „Klabaudermanden!"

Hr. Wilhelm Bech var nylig Gæst
blandt Missionærer til en Fest
hvor han fik lidt for Tanden.
Bech sa'e: Den Mad er sløj, Hr Vært!
Nu faar Proces han som Dessert. —
Mon ikke selve Fanden
var her „Klabaudermanden"

Den altingværende Hr. Goos,
som ej kan li'e Ligbrændings-Os,
mod Loven stødte Panden.
Nu maa han sige: Carstensen,
„strø bare Sand paa, — kære Ven! —
Ja, selv i Præstestanden
man har „Klabaudermanden".

Det smukke Vejr er nu forbi.
Klabauderi, sier Tivoli;
dog hjælper ingen Banden,
thi Folk i Tivoli ej gaar
de udenfor forfrosne staar.
Ja, Vejret, fy for Fanden,
er her „Klabaudermanden."

I Lotteri, Gevinst jeg vandt,
som jeg i „Aftenbladet" fandt,
og jeg var glad som Fanden,
men „Gamle Tante" sa'e, fy føj,
at „Aftenbladets" Liste løj,
og Ansvaret for „Anden"
har kun — „Klabaudermanden".

Ja, den „Klabaudermand" er fæl,
en rigtig nederdrægtig Sjæl,
og grim, som bare Fanden.
Tidt naar jeg var i Drikkelag,
hvem tror Du saa der næste Dag
rumstered slemt i Panden?
Det var „Klabaudermanden"!

Varietésæsonen.

Mel.: Al mulig Ære.

Varietéer-
ne snart se'er
man in pleno lukke op.
Stop!
siger Tivoli,
lukker saa rolig
Portene, thi der er tjent
pænt.
Sommerens Fænomer
bort i Stilhed bener;
Folk til Byen flytter
ind med Baller, Bøtter;
væk darautzen trækker rask Turisterne,
og fra Fredensborg til By'n Gardisterne.
Spørgsmaalet er nu blandt Artisterne,
om de staar paa Varietélisterne.

Lokken og Kalden
er der fra „Nallen"
til Concert du Boulevard;
snart
bli'er Konkurencen
stærkere, Chancen
mindre; saadan det hvert Aar
gaar.
Snart vil Interessen,
Publikum og Pressen
samles i et Brændpunkt,
Aarets store Vend'punkt,
om Fredericiagades Varieté,
hvor man det allernyeste nyt skal se;
se Lars Dinesen gøre sin Entre,
mens Kolleg'erne ser opmærksom te'.

Høgsbro fremfører
Trupen; men Ører-
ne betaler vi min Tro,
jo.
Lars instruerer
og regisserer;
han er første Violin;
Grin
har han nok af,
og han har en Flok af
Venner, der gouterer
ham, naar han mousserer,
Frede, Jens og Niels og Rasmus Claus'
finder hans Optræden herlig Smaus;
han kan servere alt i rette Saus
li'efra et Forslag til en Fir'mands Sjavs.

Men Direktører-
ne, dem, der fører
an i andre Varietér,
ser
gruelig gnaven
paa det Bal i Haven,
som Hr. Lars han fører op.
Stop!
ønsked' de at raabe,
men hvad tør de haabe,
hvor kan de, min kære,
kunne konkurere
med slige Kræfter, som Hr. Lars han har,
som han paa Programmet sætte la'er,
de maa betale hver, som de anta'er,
men Lars, han paa Landets Pung det hele har.

Problemer.

Læger.

Læger kan inddeles i to Klasser: Gode og ikke gode. Hermed menes ikke en ligelig Fordeling. Den imiterede Artikel er ofte vanskelig at kende fra den ægte, ligesom Sølv- fra pletterede Sukkerskaale. Ofte gør de mest uvidende Læger det bedste Indtryk og har den største Praksis. Dette er ikke Lægernes Fejl, det er undertiden et Held eller et Spil af Skæbnen.

De dygtigste Læger forlange ikke al Tid den højeste Betaling, Kvaksalveren er dyr, det er ogsaa en Maade at udmærke sig paa. Uvidenhed og Mønt er to vigtige Kvalifikationer.

Jeg har ikke megen Tro paa denne ædle Videnskabs Apostle. De ordinere i Reglen Levertran, naar de støde paa Grund og strande, og naar de har faaet Negle i alle Patienternes Penge, saa at Patienten ikke har nok tilbage til en Fyrretræs Kiste; saa anbefale de gerne Italiens Klima, som et sikkert Gode for deres nedbrudte Helbred.

Lægen foretrækker rige Folk for fattige. De nyder mange Fordele, som vi andre ikke kende til. De kan lade, som de er hos en døende Patient hele Natten, og i Virkeligheden slaa til Søren saa det dundrer efter. Ligesaa naar de er i Kirke, kan de saa dejlig lade et Bybud komme styrtende ind og bortkalde dem til en eller anden Dødsseng, som ikke eksisterer. Dette er rart, naar Prædiken varer for længe, eller der skal indsamles til Hedningemissionen og desuden seer det jo saa forretningsmæssigt ud. De kan give en Mand en Recept paa Medicin, hvis Sammensætning koster 10, for hvilken Apothekeren tager halvanden Krone, og saa deler Fortjenesten med Doktoren.

Læger har mange Glæder. De behøver ikke at gaa i Seng, men kan sidde og sove i en Gyngestol hos en eller anden Patient, indtil den ulykkelige enten opgiver Aanden eller overstaar Krisen. Læger lever længe. Det er uden Tvivl for at give dem Tid til at omvende sig og angre deres Synder, eller ogsaa er det fordi de er bange for at møde hedengangne Patienter hinsides Jordan.

Ved Øllet.

— Hvorfor kalder de Petersen „Billardkuglen"?
— Fordi han al Tid forløber sig.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

Brown-Sequard Kur.

Hvorlunde Højre benytter de unge ubrugelige Kræfter, for med deres Livssaft at gyde ny Kraft i de gamle prøvede Provisorister.

Nr. 40.

RAVNEN

Søndag d. 1. Oktober 1893.

Fætter trakterer.

— Naa, Emma, hvad vil Du ha'e?
— Kaffe.
— Og Du, Marie?
— Te.
— Og Line?
— Chocolade.
— Og Anna?
— Et Glas Mælk.
— Opvarter, én Bajer.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Lille Egern sad.

Direktør Eugen
sine Folk til Mén
Sagen overtog,
da Betjente slog,
Sagen gik med Fut,
for Ricard var mut:
væk med Fensmark, Andersen og Huth!

Elba er en Ø,
Melba ingen Mø,
spids er Amors Pil,
Fredensborg Exil,
men Prinsesser smaa
vil parate staa
for en Mand af Kongeblod at faa.

Hr. Albertis Blad
er nok ikke glad,
Secher har det hedt,
stegt i eget Fedt,
Forbudssager, jo,
Gud, hvem skulde tro,
Fals paa Hals sin egen Herre slo!

Tænk en Skolering
svinger Høns omkring,
det ku' være Grin
Monopol-Latin.
Goos gaar med derpaa,
Ringen sluttes maa,
for saa udelukker man de Smaa.

Kandidater bid's,
om den Semitis-
me i Aalborg Stad,
moderate Blad
Jødeenke har,
Bing'ses Lassen ta'er
Hørups Hasselkæp hæp, hæp! og sla'er.

Verdenshistorie.

Læreren: Hvorfor gjorde Tyskerne Oprør mod Varus?

Eleven: Han lod dem henrette med Oksen, og det var de ikke vant til.

Moderne Fabler.

Af August Strindberg.

Fædrelandsvennerne.

Kirsebærtræerne staar i Blomst og Fiskene tumler sig i den lille Bugt. Den unge Ægtemand sidder paa Verandaen til det lille Bondehus, som han har lejet for Sommeren. Befriet for Krave og Manschetter bringer han sine Fiskeredskaber i Orden medens han indaander den friske Majluft, blandet med Duften af en Tobakspibe.

Hans unge Kone er beskæftiget med at udpakke Kufferterne, og Børnene leger i Haven, hvor Tulipaner og Marcisser nylig er begyndt at springe ud.

„Hvor smukt her er ude paa Landet," udbryder Manden, „jeg afskyer Byen!"

Og han peger paa de røgfulde Taager der lejrer sig paa Horisonten i den Retning, hvor Byen ligger langt borte i det fjærne.

„Og næppe er Efteraaret der, saa afskyer Du Landet og synger Byens Pris," — svarede den unge Frue.

„Du vil dermed sige, at det er et Temperaturspørgsmaal."

„Ja, hvorfor ikke!"

Men Børnene kommer løbende og skriger af fuld Hals: „Svalerne, Svalerne, der kommer de!"

Og Luften genlyder af Trækfuglenes Kvidren, de kommer for at se til deres Reder fra i Fjor, der er fastklinet under Taget.

„Svalerne bringer Lykke til Huset, ikke sandt, Mo'er?" spørger en af de Smaa.

„Jo, mit Barn," svarer Moderen. „Og derfor skal man ogsaa lade deres Reder være i Fred. — Glem aldrig det, Barn, og læg Mærke til, hvor højt de elsker deres Land. De kommer bestandig tilbage…"

„Til deres første Kærlighed," fuldendte Manden. „Og til Efteraaret drager de bort igen, ganske ligesom jeg!"

Svalerne, der sad paa Telegraftraaden, begynder at passiare.

„Alt er da ved det gamle her, naar undtages at den lille Mand der er bleven ældre."

„Vinteren maa være meget stræng her i det fremmede Land."

„Uh ja, Spurvene kan fortælle gruelige Ting om den slemme Vinter."

Saa er vor Syd dog bedre, naar bare ikke de fattige ægyptiske Fellaher (Bønder) lagde Snarer for os; for at spise os som Steg!"

„Den ægyptiske Religion er slet; den tillader de Indfødte at spise Svaler. Saa er Nordens Religion bedre."

De nordiske Lande er ganske smukke til Sommerbolig, men Syden er dog altid at foretrække."

„Men i al Fald er den aarlige Bryllupsrejse hertil et besværligt Stykke Arbejde."

„Det har været moderne i mange hundrede Aar, saa at Norden er blevet vort egenlige Ynglested"

„Man paastaar, at Nordens Folk derimod gør deres Bryllupsrejser til vore Lande."

„Ganske rigtig, man gør Genbesøg."

* * *

Den anden Daddelhøst er endt, Efteraarsregnen har befrugtet Græsmarkerne, der er beklædt med frisk Grønt, Nilen stiger og Myggene lægger deres Æg i den hellige Flods Skum.

Den fattige Fellah ligger udenfor sin Hytte og varmer sin bøjede Ryg i Solens Straaler.

Konen er beskæftiget med at male Durrahkorn paa en Haandmølle.

De forsultne Børn morer sig med at kaste Mudder i hverandres brune Ansigter.

„Aldrig Fisk, aldrig Fjerkræ, altid kun Durrah!" sukker Fellahen og skeler hen til Konen.

„Du strækker og rækker Dig, skønt Svalerne er kommet tilbage," svarede Konen flegmatisk.

„Svalerne? Hvad er det for Snak Du kommer med?"

„Jo, vist er de kommet! Jeg saa dem i Morges, da de foer af Sted nede ved Flodbredden."

„Saa vil vi, min Sjæl, ha'e Steg til Middag. Giv mig Nættet i en Fart! Allah være lovet! Aah, de kære Fugle, der ikke glemmer deres Fædreland."

Svalerne sidder paa Sivstraaene og smaasnakker:

„Skønne Fædreland, hvor man spiser Svaler."

„Jamen. Solen skinner, Fluerne er store, Landet er godt!"

„Aa ja, i Sæsonen. Alt i vort Land er godt, undtagen Fuglenættene. Og vort Land er det i al Fald."

„Vort andet Fædreland. Ubi bene ibi patria. Hvor En har det godt, der er ogsaa hans Fædreland!"

God Besked.

Tanten: Hvad havde Din Søster paa, da hun kørte til Bal?

Kai: Hvid, lang, kort Kjole.

Tanten: Snak! Den kunde da ikke baade være lang og kort.

Kai: Jo, Tante — den var lang for neden og kort for oven.

De Børn.

Lille Ellen: Tante, Mo'er sa'e i Gaar at Du skjuler Din Alder. Kom og vis mig, hvor Du har gemt den!

Af „Politiken"s Hofstil.

I Beretningen om Kong Georgs Frokost paa Smidstrup hedder det: „Humør er der nok af **under** Bordet." — —

Afkølende.

Han: Bare jeg vidste hvorledes jeg skal overbevise Dem om min Kærlighed, søde Clara?

Hun: Aa, De kan jo til Begyndelse forsøge med en god Bøf med Spejlæg.

Det er en Lykke for Lykken, at den er blind. Hvis den kunde se sine Favoriter, vilde den ofte skjule sig af Skam.

Paa Dommens Dag.

Petersen (kommer hjem om Morgenen. Til Pigen): Line er min Kone oppe?

Pigen: Jo, De kan tro, hun er „oppe". Kom bare, jeg skal straks føre Dem ind, har hun sagt.

I Provinsen.

Købmanden (til en Handelsrejsende): Hvad, er De allerede der igen? Det er jo ikke længer siden end i Gaar, at jeg bad Dem forsvinde!

Handelsrejsende: De maa ha'e en storartet Hukommelse, Hr. Brumberg! Jeg har saamæn glemt det for længe siden!

Sølvbryllup skal herefter fejres allerede efter $12^1/_2$ Aars Ægteskab, fordi Sølvet er gaaet ned til den halve Værdi.

Naar man har Fanden.

Mel. af Diavolo.

Om Natten rundt paa Gaden,
der vanker vores Politi,
holder Øje med alle, thi
de har at passe paa Staden;
hvis nogen kun forsøger
at slaa en Volte, at træde fejl,
straks bli'er han indført, den slemme Negl,
i Politiets Bøger.
Og — og —
lidet det kun ham gavner,
om ogsaa, at han er Navner
med Petersen!
Petersen! Petersen.

Men hvis, at man Student er,
og laver Ballade ved Nattetid,
skærmer en Mø paa uskyldsvis,
og haaner et Par Betjente,
og kommer paa Stationen,
hvor Overbetjenten er Karl for sin Huth,
nægter vedkommende — tænk blot — Sprut,
og taler haardt til Personen.
Straks — straks
bli'er man Martyr, min Kære,
naar Navnet sig viser at være:
Ricard, Ricard, Ricard.

Ja, der er Forskel, Kære,
paa Salomon og Jørgen „Huth"mager, ja,
og Navnet, la' bare være;
det er sgu, det drejer
sig om til Statens Vel og Ve,
hvem tør vel volde en Spot og Spe,
naar Navnet, Personen ejer
er — er
fornemt som selve Manden,
og naar man endvid're har Fanden
til Morbro'r, til Morbro'r,
til Morbro'r.

Den ny Pige.

Fruen: Naa, det begynder jo godt! Allerede den første Morgen tre Breve!

Pigen: Aa, det er bare i Dag. Senere kommer de selv!

Flot Honorar.

Storkapitalisten (til Ægteskabsagenten): Kan De skaffe mig fornemme Mænd til tre af mine seks Døtre, saa skal De faa den ældste som Honorar!

International Samvirken.

Overbetjenten: Hvad er det De bærer i Knaphullet?
Den svenske Rejsende: Det tör jag alls inte säga.
Overbetjenten: Her er De for Politiet og skal svare.
Den svenske Rejsende: Saa skall jag säga Herren, att jag är Representant för Nökternhetsföreningen i Sverige, och är till Konferentz med Presidenten här. Jag har suppet lidet med Gubben i Qveld.

Et Vink.

Moderen: Aa, Hr. Doktor, hvis jeg engang skulde ha'e Børnebørn, kunde jeg ikke ønske dem nogen bedre Fa'er end Dem.

Store Mænds Ord.

Den Verden, som før syntes at være en Samling af instinktmæssige Kræfter, synes nu kun at være en Maskine med forviklede Hjul.

H. Taine
(fransk Kritiker.)

*

Kærlighed er for ung til at vide, hvad Samvittighed er.

Shakespeare
(engelsk Digter).

*

O trefold lykkelige er de, som deres Fødsel straks stiller paa Menneskehedens Højder; som aldrig har beboet, aldrig en Gang gennemrejst den ydmyge Dal, hvori saa mange retskafne Sjæle tilbringer et ynkværdigt Liv.

Goethe
(tysk Digter).

Paa Langelinie.

— Betragt engang den Dame der henne paa Bænken Hun faar over 50,000 Kr. i Medgift.

— Hun er nydelig!

— Kan Du se det herfra? Du, som er saa nærsynet.

— Jamen, Du talte jo om 50,000.

I Hokerbutiken.

Damen: Jeg bestilte i Gaar to Snese Æg hos Dem, men De sendte mig kun 36.

Høkeren: Ja, ser De, lille Frue, der var fire som ikke duede og dem havde De jo alligevel kastet bort!

Den eneste Mulighed.

— Kan der da slet ikke slaas en Bro over Kløften mellem Dem og Deres Svigermoder?

— Jo — men det maatte saa være en Kommandobro for hende.

En Optimist.

En „Fægtemester" (finder en Papirslip): Nu mangler jeg bare en sort Klædning og en høj Hat, saa var jeg en hel certosa!

En forarmet Aristokrat, der i flere Aar havde levet af at sælge Billederne af sine Forfædre, udbrød fortvivlet: De ældgamle Forfædre fik jeg glimrende betalt — men jo nærmere de kommer mig, desto mindre er de værd!

Noget var der om det.

Oversergeanten: Det var altsaa en Plade De stak mig 45, at Deres Bedstemo'r var død. De løj, bare for at faa Orlov! Frygter De nu ikke for Syndens Straf?

45: Næ, Hr. Oversergent!

Oversergeanten: Hvorfor ikke, De bundfordærvede Subjekt?

45: Fordi min Bedstemor allerede er død for seks Aar siden!

Sprællemænd.

Mel.: Sprællemanden.

Hvor man vender Øjet hen
Sprællemænd man ser,
og de sprælle kan saamænd,
hver paa sin Maner.
Hr. Alberti laver Spræl
stadig med Proces,
ved Processer bli'er han vel
rigtig i sit Es.
:,: Som en lille Sprællemand
Secher ogsaa sprælle kan,
Kongens Foged Klo dog slog
i det noble „Dannebrog". :,:

Politiet fik en Nat,
lige i en Ruf,
et Par muntre Fyre fat,
som med Stød og Puf
til Stationen førtes hen,
Glæden blev dog kort,
thi de To var begge Mænd
af den fine Sort.
:,: De var kendt med Nellemann;
hver behjælmet Sprællemand
faar nu, naar han bli'er for kras,
lige straks sit Afskedspas. :,:

Et Par Tyveknægte gik
ned i Fiskers Bod,
for de vidste paa en Prik
hvor Parfumen stod.
I en Krog den Fiskermand
stod da de kom ned,
og snart mærked han hvordan,
de paa Krogen bed.
:,: Det blev jo en Fælde den
for de slemme Sprællemænd,
deres lumske Fiskeri
foreløbig er forbi. :,:

Lille Miss til Byen kom
med sin Slangedans,
hendes Dans er noget som
„gør sig" hertillands.
Hun kan sno sig som en Top,
ganske brilliant,
bugte snildt sin øvre Krop
i et hvidt Gevandt.
:,: Ja, den Miss, hun sprælle kan,
ligesom en Sprællemand;
gaa selv ud i National,
hver som mener det er Pral. :,:

Altid i Stilen.

Frøknen: Tør jeg byde Dem en Smule Dessert, Hr. Løjtnant?

Løjtnanten: Megen Tak, min Frøken, men — en Løjtnant deserterer aldrig.

Adelen og Gejstligheden — dette ædle Broderpar — gaar begge den samme Vej. Naturligvis! De lever jo ogsaa af den samme Kapital, Folkets Dumhed.

Det moderne Ægteskab er den spekulative Forening mellem Kvindens Formue og Mandens Indtægter. Ægteskaberne sluttes ikke mere mellem Hjærterne eller i Himlen, men ene og alene paa — Regnetavlen.

Homøopatisk.

En Læge havde i længere Tid behandlet en Syg homøopatisk. Da denne var helbredet, stak han Lægen en Krone i Haanden.

Lægen: Undskyld, jeg skal ha'e 50 Kr.!

Patienten: Jeg følger Deres System, Hr Doktor. Da De har behandlet mig homøopatisk, synes jeg det er bedst at behandle Dem paa samme Maade.

Storartet.

Petersen: Det er storartet! Nu har Musene næsten ædt Overlæderet af mine Støvler! Naa — man kan sgu egenlig ikke fortænke dem i, at de bliver ked af de evige Papirflipper.

Medgift.

Bruden (efter Vielsen): Du vilde straks efter vor Vielse berede mig en stor Overraskelse. Hvad er det saa?

Brudgommen (Enkemand): Jeg har seks Børn, kære Veninde — Drenge allesammen!

Bruden: Henrivende, søde Ven! Jeg har fire Døtre. Tror Du ikke nok, at vi bliver lykkelige?

Ikke tørt.

— Du studerer altsaa Filologi. Er det ikke et meget tørt Studium?

— Næ, for vi drikker en Masse Øl dertil.

I Restaurationen.

Værten: Jeg synes, Deres Maskine er noget spinkel.

Cyklisten (ved Maden): Aa, den kan nok bære denne Kotelet ogsaa!

Prima Varer.

Moderen: Men det var da en skrækkelig ophovnet Kind Du kommer hjem med, Hans.

Hans: Ja, jeg fik en Lussing.

Moderen: Jamen — en saa voldsom?

Hans: Den er osse a' Inspektøren.

Problemer.

Spir.

Spir er hans sataniske Majestæt Djævelens Opfindelse. De benyttes til at opsluge Penge, som burde anvendes paa Evangeliernes Udbredelse. Man har ingen jordisk Fordel af Spir, ej heller nogen himmelsk, saa vidt jeg véd. At tilbede Gud i et Spir eller ovenpaa Spiret bryder ingen sig om. Et Spir er den eneste Ting paa Jorden, som Drengene ikke kan slaa itu eller faa Fingre i. Spir findes i Reglen paa Kirker, jeg har aldrig set et Spir paa et Hotel eller Logihus eller Kostald.

Dersom alle de Penge, der bruges til Spir, blev bortødslet paa Religionen, vilde Retfærdighed dække Jordens Overflade, som Vandene Havets Dyb.

Spir holde sig længe, de gaa undertiden itu ved at falde ned paa Folk, men det er selvfølgelig Folks egen Skyld; de burde holde sig i det mindste en halv Mil borte fra Kirker med Spir. Det vilde være sikrere. Dersom man bygger dem lige saa lange og brede, som de er høje, er der næppe nogen Sandsynlighed for, at de vil falde ned.

Man er ikke nærmere Gud i et Kirkespir end i Kælderen, og undertiden kommer man nærmere Himmelen ved at holde sig borte fra begge Steder.

Jeg har meget imod Spir af mange Grunde. Efter som Civilisationen skrider fremad vil man være nødsaget til at rive alle Spir ned, for at gøre Plads til Luftbaner, Balloner og deslige.

Rar Oplysning.

— De vil ha'e min Datter til Kone — men kan De nu ogsaa ernære en Familie?

— Jo=o, det tror jeg nok!

— Ja, ja! Men tænk først nøje over Sagen — vi er nemlig ti!

Finansgeni.

Manden: Vi maa lægge os efter Sparsommelighed, lille Kone.

Konen: Godt, saa holder vi op med at ryge.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos R. Cohen. — København.

Hundene skal ha'e Mad.

Nr. 41.

RAVNEN

Søndag d. 8. Oktober 1893.

Mod Klaverpesten.

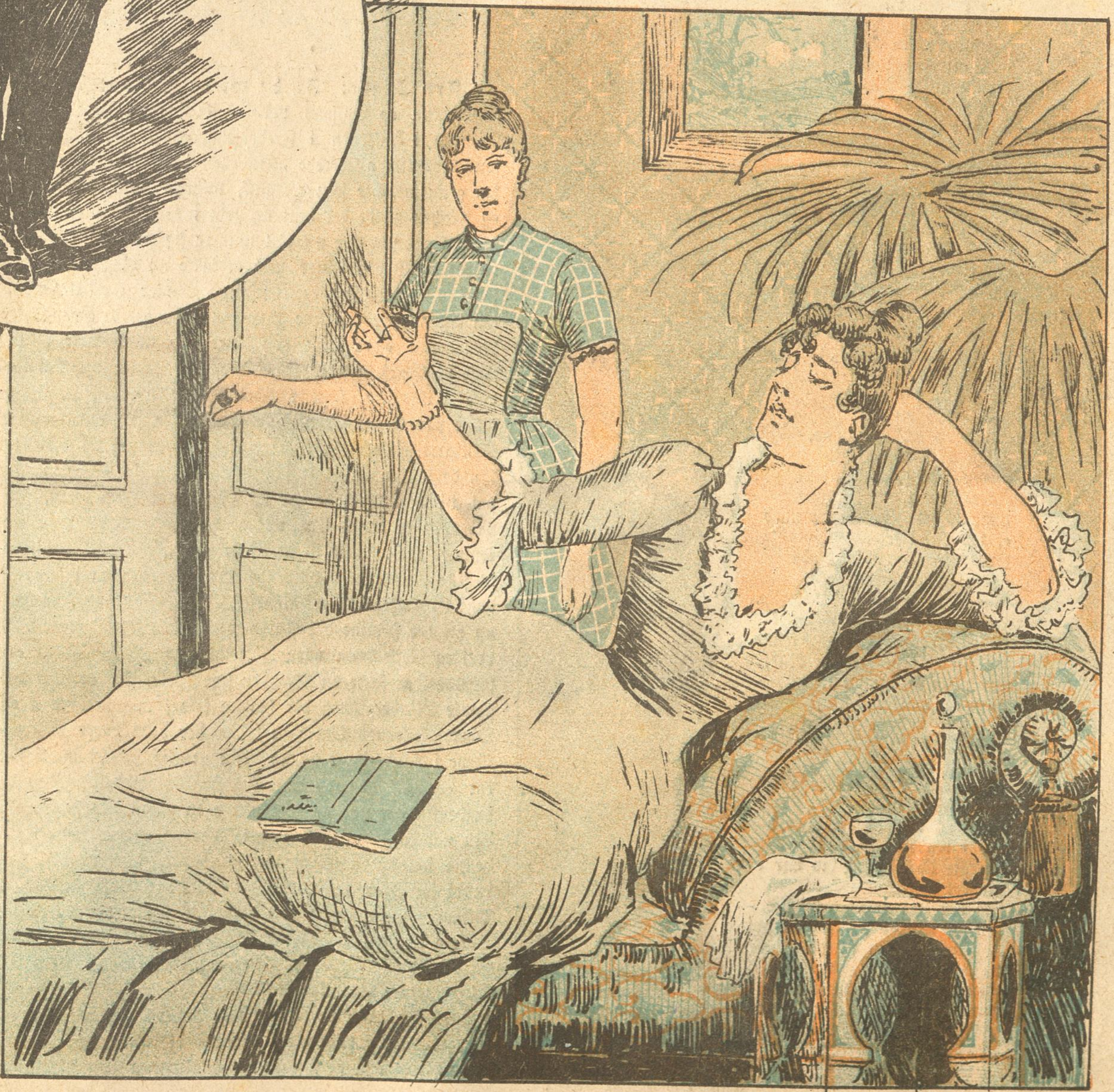

— Dette evige Klaverspil ved Siden af er uudholdeligt! Er Korridordøren lukket, Marie?
— Ja—a, Frue.
— Aa, drej Nøglen om engang til.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel. Sprællemanden.

Trommeslag og Paukestød,
liflig Hornmusik
hist fra Nørrefælled lød,
og Soldater gik
stramt i Række og Geled
for den danske Drot,
Theodor var med, han red,
og det klæ'er ham godt.
Kejseren man ikke saa,
det ku' Bahnson ej forstaa,
ikke se den danske Hær,
skønt han dog var Byen nær!
Filip Orleans var mut,
Melba, aah, den søde Snut,
og saa blev det Regnvejr, føj,
sikke en Halløj.

Tropperne fra Landet drog
hjem til København,
herligt vifted Dannebrog
fra Soldatens Favn;
Regn i tunge Strømme drev
ned fra Himlens Hvælv,
vaade stakkels Jenser blev
til den sidste Trævl.
Der maa offres Liv og Blod,
tvende Timer end de stod
i Kastellet stillet op,
gal i Skrallen, vaad paa Krop,
og mens Himlen vandede
Bahnson fælt de bandede,
welche Lust Soldat zu sein,
naar der vanker Regn.

Manicus's Kolera
volder Tysken Mén,
Manicus sku' ha Dada,
sikken ækel én,
værne Landet mod Bacil,
Karantæneri,
naar vi selv for Soten mild
ej ka' si' os fri.
Hvis nu Tysken spærrede
og det Tryk forværrede,
som Agrarer vil ha' væk,
bør letsindig Brug af Blæk
straks forbydes Berlings Blad,
saa'n at Manicus, den Rad,
ikke mere spiller dum,
kontra Publikum.

Lille Robert sølle Skrog,
skrev ej blot til Lyst
i Albertis Dannebrog;
Løjtenanter tyst
listed sig med draget Sværd
ind i Roberts Hus,
spurgte hvad hans Liv var værd,
Robert blev konfus,
bad om lidt Betænkningstid,
dersom Dons sku' vaskes hvid,
Løjtenanter kom paany,
da var Robert rømt af By,
men Alberti paa Kontor,
førte saa det store Ord,
„jeg er Værge", Ordet lød,
„Robert er jo blød."

Kaffesladder.

Fru Skade: Ja, det var nu saadan et Træf, min Kære, at Estrups og Bojsens politiske Militærarbejdere meldte sig til Tjeneste i Kasernen i Fredericiagade samme Dag som Bahnsons Soldater afleverede „Kludene" i Kastellet og til Afsked blev saa gennemblødte som Bergfisk, medens Folk som Lars Dinesen og Matzen havde det lunt og godt inde i Kasernen, hvor De og deres Vaabenbrødre nu skal muntre sig paa de politiske Munderings- og Vaabenkamre med at sætte ny Bagdele i gamle Forsvarsbukser, pudse Geværlaase og Sabler for Bahnson, efterse om Estrup har alle sine Knapper, støve gamle Provisorier af for Nellemann og iøvrigt gaa Ingerslev til Haande i det politiske Kaserne-Marketenderi, hvor der som sædvanligt skal laves vældige Frikadeller, stegt i Sammensmelter-Fedt, og koges Kraftsuppe paa Claus Berntsenske Pølsepinde, foruden mange andre Delikatesser, og naar bare Københavnerne vil skønne paa det kan de næsten ha'e lige saa stor Fornøjelse af Rigsdagskasernen om Vinteren, som de har af Tivoli om Sommeren, for „gamle Minder" er der t. Eks. nok af derude. Bare man ser Goos, kommer man straks til at tænke paa „Den ny Socialist" og ved at skue Nellemanns vindende Træk føres man i samme Nu tilbage til Højres "Grundlovsfest" i Kongens Have, da han regnede op alt det slemme der skulde gøres ved Socialismen, som dog hverken Nellemann eller Folkethingets „Bom"-mand endnu har formaaet at sætte en Stopper for. Se, det er nu bare af de gamle Minder, hvad der saadan falder mig ind, men ogsaa paa Overraskelsernes Omraade bliver der budt noget med noget paa. Oppe i Landstinget holder Liebe nemlig Jubilæum, ligesom Pjerrot der gik hen og døde fra sin Guldmedalje, hvad Liebe forhaabenlig ikke gør og han mente da ogsaa selv forleden Dag, at han nok kunde ta'e Tørnen et Aarstid endnu, naar bare nu ikke denne halvanden Snes ny Jernbaner, som vi skal ha'e, løber rundt for ham, saa han taber Vejret, ligesom i Fjor, men vil Oktavius være en Smule moderat, jeg mener anbelangedes sine Talers Mangfoldighed og Længde og vil han og Mygdal la'e være at drille Liebe med deres „korte" Bemærkninger hen ad Kl. 4 naar ordenlige Folk dog hellere vil hjem og se, hvad Mutter har lavet i Potten, som Skades Fætter si'er naar han har sludret for længe, saa kommer vi saamæn nok over det, som Liebe plejer van at sige henad Slutningen paa Samlingen naar

det viser sig, at Rigsdagen ikke kan blive færdig med Sagerne, desformedelst at Udvalgene har sat sig saa grundig ind i dem, at de ikke kan komme ud af dem igen, men nu vil jeg da haabe, at det ikke gaar li'esaadanne med Forandringen af Helligdagsloven, som vil gi'e de Næringsdrivende Lov til at holde aabent de to første Helligdage i Maj og de to første Helligdage i November, for at Tjenestepigerne og Karlene og hvem der nu ellers skal skifte, kan betale hvad de skylder, medens de har Penge, men naar Butikkerne er lukket, si'er Nellemann, saa kan de ikke betale, men bruger Pengene til andre Ting, og bagefter kan de Næringsdrivende saa skyde en hvid Pind efter deres Penge, si'er Ministeren, men det er jo forfærdeligt at tænke sig, at naar de Næringsdrivende hyler og klager over de daarlige Tider og gaar Fallit, saa er Grunden bare den, at Tjenestefolkene ikke kunde komme ind og betale, fordi Butikken var lukket og saa gik de letsindige Mennesker ud paa Livet, og satte Pengene over Styr til Dans og Svir og anden Daarlighed, men derfor er det en stor Velgærning mod de Næringsdrivende, at Nellemann vil gi'e dem Lov til at lukke Butikken op, medens Tjenestefolkene har Mønt paa Lommen. Nu mangler der bare en lille Paragraf om, at Tjenestefolkene ogsaa **skal** betale paa disse Helligdage, ellers kommer de paa Stationen og derfra i Brummen. Men kan denne Forandring i Helligdagsloven ikke bringe Mønten til at klinge i de Næringsdrivendes Skuffer, saa er det ikke Nelleman s Skyld. Tak for Kaffe!

Afkøling.

Tandlægen: Det er virkelig prægtige Tænder De har, Frue!

Fruen: Aa, De smigrer!

Tandlægen: Tør jeg spørge: **hvad har de kostet?**

Misundelsesværdig.

— Du er virkelig det lykkeligste Menneske i hele Verden!

— Hvorfor det?

— Fordi Du er forelsket i Dig selv og ikke har en eneste Medbejler!

Fra Gaden.

En Kone (til en lille Dreng): Fy skam Dig, Du uartige Knægt, at række Tunge ad den pæne Herre!

Drengen: Æh! Det vil han gærne ha'e. Det er vores Huslæge!

Snedig.

Villy (der med sin ældre Søster har taget Plads i en Kupe, hvor der sidder flere Herrer): Du, Malle, dersom Du nu ikke straks gi'er mig alle Bolscherne, saa si'er jeg — „Mo'er„ til Dig!

Paa Sessionen.

Den Værnepligtige: Jeg vilde gærne være Kavallerist.

Formanden: Forstaar De at omgaas Heste?

V.: Udmærket! Min Fa'er er Pølseslagter!

Vel mødt.

Mel.: Bondebryllupet.

To og to i Rad,
se hvor pænt de følges ad,
og begynder deres Virken
smukt i Frue Kirken;
Lars og Frede be'r,
og de Menige de ser
glad og fro
paa de to,
der i Fred og Ro
saa smukt skal virke nu til Landets Gavn,
bringe Provisorierne i Havn,
stive Estrup og Konsorter a';
kort! gøre hvad de ka',
for at vi her i Landet kan saa rart det ha'.

Bønnen den er endt,
og de Ædles Fjed er vendt
imod Fredericiagade,
hvor de fro og glade
rykker ind en bloc,
ret en yndig Venneflok;
sidder nør,
ser sig ør
saa to røde Kø'er,
som hedder: Lars og Frede, og som — jøs!
staar og lirker for et Vennekys,
der besegle deres „Freundschaft" ska',
hvis bare, at det ka',
og glad i Haabet raabe alle højt Hurra!

Paa sin Formandsstol
stiger Høgsbro som en Sol,
lader sine Straaler skinne,
og sit Lys oprinde;
strunk med Klokken staar
han, som rigtigt Klokkefaar,
ringer løs,
er snart bøs,
snart maliciøs,
men kun mod dem, der ej er moderat,
og til Sammensmæltning er parat,
Vennerne han elsker som kun faa;
se, saadan kan det gaa,
dem bliver han sgu ej gal i Kalotten paa.

Det sidste Haab.

Petersen (stærkt forgældet): Nu køber jeg mig en Lotteriseddel for mine sidste Penge! Vinder jeg en stor Gevinst, saa kan jeg gifte mig — vinder jeg intet, saa maa jeg gifte mig!

Opdaget.

Manden (hjemvendt fra Jagten): Se engang disse to Præmie-Harer! Er de ikke magelig deres ti Kroner værd?

Konen: Ti Kroner! ... men hvorfor pruttede Du ikke?

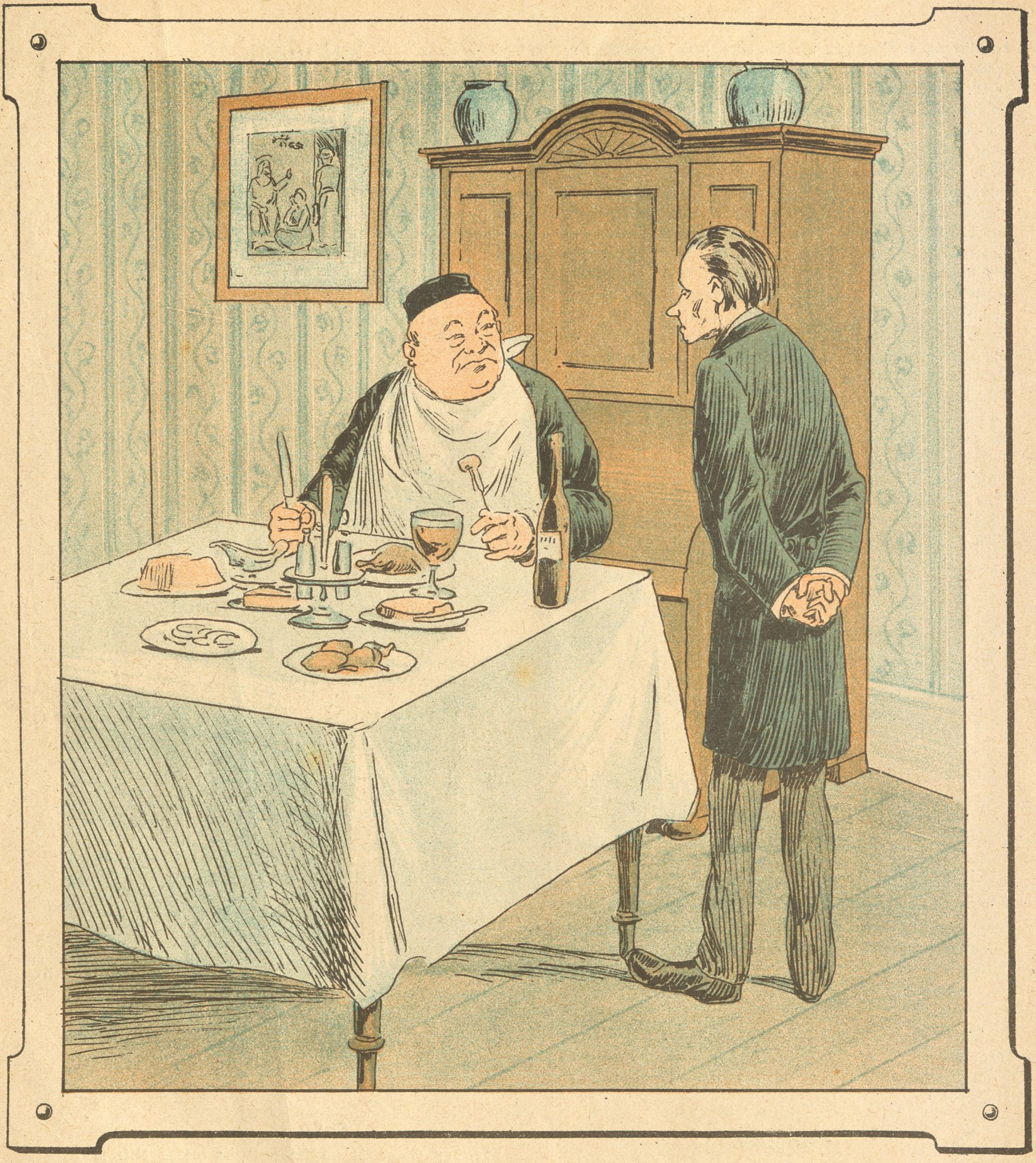

Skolelæreren: Naa, Hr. Pastor, De feder Dem, men for Menigheden præker De Afholdenhed i Spisen og Drikken.
Præsten: Ja, min Kære, det er ligesom paa et Bal. Gæsterne danser og Orkestret spiller.
Skolelæreren: Den kan jeg ikke.
Præsten: Jo, ser De, i Kirken — der er jeg Orkestret.

Ved Døren.

Fruen: Penge vil jeg ikke give Dem, men her har jeg en god, varm Vinterfrakke — —
Fægtemesteren: Jamen, godeste Frue, den tør jeg ikke ta'e paa — den vilde spolere mig hele Forretningen.

Slukket Had.

Af Franz Mahutte.

Midt ude paa Marken laa to Huse overfor hinanden. Det ene tilhørte Smeden Jakob Delvigne, det andet Mureren Vilhelm Canivet. Murerens Hus var en elendig Hytte, Smedens Hus en smuk, statelig Bygning. Canivet og Delvigne havde hver tre Børn. Skønt de to Familier levede i nærmeste Naboskab, holdt dog et haardnakket Had dem adskilte. Der var fremstaaet en dyb Afgrund mellem dem.

Fjendskabet havde allerede varet i flere Aar. I en Proces havde Delvignes Fader afgivet Forklaring til Skade for Canivets Fader, og dette Vidnesbyrd havde bevirket, at Processen tabtes. Da var det dybe, gensidige Had opstaaet.

I Værtshuset kunde de to Mænd sidde i Timevis ved det samme Bord, uden at veksle et eneste Ord. Ved Boldspillet maatte der passes nøje paa, at Fjenderne ikke kom i samme Parti. Deres Marker laa ved Siden af hinanden, men tavs og med vrede Blikke dyrkede hver sin Jord.

En Dag kom Delvigne ved en Forseelse til at give Cavinet et Puf; øjeblikkelig sprang denne ind paa sin Fjende, greb ham i Struben og søgte at kvæle ham, hvad der ogsaa var lykkedes ham, hvis ikke Naboerne havde lagt sig imellem.

Man maa kende Landboernes Stivnakkethed og Hævnsyge, for at forstaa det evige Had. Fjender i Byen træffer ofte ikke hinanden i Maaneder af de lange Mellemrum mellem de enkelte Møder, berøver deres Raseri dets oprindelige Kraft. Men i Landsbyer staar Modstandere, enten de nu vil eller ikke, i bestandig Samkvem med hverandre. Overalt støder de paa hverandre, i Værtshuset, i Kirken, ved Brønden. Derved skærpes deres Had, og mangen Gang luer det saa plndselig op, og giver Udslaget i længe forud overlagte Handlinger, hvis Hæslighed sætter Købstadboeren i Forbavselse.

Saaledes var det ogsaa med de to Familier. Som en dyrebar Skat havde de plejet det fra Fædrene arvede Had. Det vilde forekommet dem næsten som en Haan mod deres afdøde Fædre, at gøre blot det mindste Forsøg paa at tilvejebringe en Forstaaelse.

Kom Canivet om Aftenen fra sit Arbejde, saa hilste han ikke Delvigne, der med sin Arms fulde Kraft svang Hammeren. Siden deres Sammenstød lod de to Mænd, som om de ikke saa hinanden.

Børnene havde den strængeste Befaling til ikke at lege med hverandre, hvis de ikke vilde risikere en forsvarlig Dragt Prygl. Det var derfor et bedrøveligt Syn, at se de smaa Fyre, der havde saa stor Lyst til at lege sammen og dog ikke vovede det, fordi Fædrenes Had var uforsonligt. Seks som de var, kunde de have moret sig saa fortræffeligt, og nu maatte de gøre Vold paa sig selv, modstaa deres Hjærtes Stemme, og være tre, altid tre sammen, saa nær de end var hverandre, fordi der mellem dem stod en Befaling, hvis Motiv de ikke forstod.

Om det saa var Tyrk og Mylord, de to Hunde, der tidligere var trofaste Kammerater, ligesom Dyrene jo overhovedet er selskabeligere end Menneskene, syntes de at have gjort deres Herrers Strid til deres egen; de saa udfordrende paa hinanden og viste Tænder.

Kun Delvignes Hustru var undgaaet Smitten. Hun var en Kone med naturlig, sund Forstand, der bevarede hende for taabelige Fordomme. Hun led under den halvt tragiske, halvt komiske Situation i hvilken de to Familier befandt sig, og skønt hun ikke lod sig mærke med noget, havde det været hende kærest, om Striden havde taget en Ende. Ulykkeligvis var hendes Maud lige saa indskrænket, som han af Hjærtet var godmodig, og saaledes frygtede han bestandig at hans Godmodighed skulde blive udlagt som Svaghed.

(Sluttes.)

Fra de kæmpendes Lejr.

Mel.: Af Mdm. Angots Datter.

Fra alle Verdens Hjørner
man hører Kiv og Strid,
Folk mod hinanden tørner
og ypper stadig Splid.
Den Nordmand vil betakke sig
for Oskars Monarki,
han si'er: Jeg Fa'en hakke mig,
vil være frank og fri!
:,: Ja, selv hjemme her
tidt vi slemme er,
det bekende maa La Cour,
i Roskilde han
blev den lille Mand,
Landbostanden gav ham Fur :,:

Fortiden sammenkalder
til Kamp Hr. Bresemann
mod Margarine-Baller
som er i uren Stand;
især det gælder En, som ej
er Mønster-Fabrikant,
det skulde rigtig glæde mig,
hvis Bresemann han vandt.
:,: Ej vi skøtter om
svinske Bøtter som
Svin selv rynker Næse a',
Margarine i
saadant Svineri
kan og vil vi ikke ha'. :,:

Tidt Kiv og Splid man finder
iblandt de tvende Køn,
fordi der gives Kvinder,
som skader Mandens Løn.
Et Syn for Sagen har vi jo,
hvor Kvinder triller Grus,
og graver Grund i Maribo
til Amtets Sygehus.
:,: Svenske Piger man
indskrev siger man,
for at gøre Lønnen lav,
men hvad siger I
stakkels Piger? I
graver jo jer egen Grav! :,:

I Mandags mødte atter
de brave Rigsdagsmænd,
med Taler og Debatter
det gaar nu løs igen;
der trækkes Sværd fra Bælterne
og Ordets fede Flom

bevifer, Sammensmælterne
gør atter „Højre om"!
:,: Sødt og kælende,
glad i Sjælene
Lars og Boysen er, men tys,
lad i Rolighed
og Fortrolighed
dem kun gi'e hinanden Kys. :,:

Store Mænds Ord.

. . . et af disse med Protester og Underskrifter overfyldte Stempelpapirer, hvorpaa den ufølsomme Justits endosserer saa megen Fejghed og Løgn.

Alphonse Daudet
(fransk Forfatter).

*

Man er saa vant til at se Folk, der har givet store Løfter som Oppositionsmænd, i en Haandevending forvandles til Konfirmander.

Georg Brandes.

*

Vi husker kun svagt vore Glæder, og de smerteligste Slag, der har ramt os, efterladrr kun kortvarige Ar. Sorgerne frembringer Ufølsomhed.

Thomas Browne
(engelsk Forfatter).

*

Kirken blev grundlagt en Kvæld i en Stald,
naar den bliver for kunstig, saa staar den for Fald.

Holger Drachmann.

„Noget falder der altid a'."

— Naa, nu vil Futterup jo trække sig tilbage fra Gechæften. Jeg kan sgu ikke begribe, hvorledes han i ti Aar har kunnet skrabe saa mange Penge sammen.

— Du glemmer, at det tre Gange er brændt for ham og to Gange er han gaaet Fallit.

Fransk.

Læreren: Hvad hedder Hjærte?

Eleven: «Coeur.»

Læreren: Artiklen mangler hedder det le eller la Coeur eller hvorledes?

Eleven: Likør, Hr. Lere!

Saadan skal de ha'e det.

Han: Hver Gang en Kone ærgrer sig faar hun en Rynke mere i Ansigtet.

Hun: Det har Du godt af! Naturen har indrettet det saa viseligt for at Verden kan se, hvad for en Mand enhver Kone har.

Bræmset.

Mel.: Kejseren i Kinesiens Land.

Tietgen han er i Danmarks Land,
næsten den aller mægtigste Mand,
han har omkring sig en talrig Hær,
og en Flaade! la' bare være;
han laver Sporvogn, naar det behager ham,
Stores, naar at det bare smager ham,
men han blev dog bræmset en Gang
og just derom lyder min Sang.

Ude i Istedgade ble'
der lagt de dejligste Skinner ne',
nette smaa Vogne blev sat i Gang,
kørte som Pokker Dagen lang,
Folk kom saa billigt op at køre,
det kostede nemlig ikke en Øre
uden, det er en anden Sag,
hvad man offrede efter Behag.

Men vor Borgerrepræsentation
havde imidlertid svær Motion
med at faa Taksterne sat paa Prent,
gratis! dermed er jo ingen tjent.
Man debatterede og man drøfted',
Taksten blev sat, men Tietgen snøfted:
Det er for billigt, det er det ved Gud,
for den Pris kører vi ingen ud.

Resolut han til Ministren gik,
men den Besked, som der han fik,
den var nok ikke just trøstende,
Tietgens Smerte var rystende.
Nu maa han lade Vognene køre,
for de bestemte Par lumpne Øre;
saadan til det i Verden gaar,
selv om man ogsaa er nok saa stor.

Frede Bojsen agter i Følge „Møens Flkbl." at gøre et Forsøg paa at udrydde Mus i Ulfsaleskoven ved Hjælp af Musetyfusbaciller. Blot der nu ikke imedens gaar Møl i de Moderate

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

De Uadskillelige.

(Frit efter J. L. Heiberg.)

Personerne: *Klister* (Lars). — *Malle* (Frede). — *Klintekongen* (»Social-Demokraten«).

Klister (Lars): Tys, tys, tys! han er vist os nær,
alt har han hørt i Skjul bag sine Træer.

Nr. 42.

RAVNEN

Søndag d. 15. Oktober 1893.

En Fortalelse.

— Og hvor stod Hr. Obersten, da De lærte ham at kende, Fru Oberstinde?
— Han stod i »Berlingeren«.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Det var en dejlig Drøm (Aarhus Tappenstreg.)

Snart Verden staar ved Helveds Rand,
i England tænk Dem blot Tom Mann,
den grulig fæle Strejkegæst,
skal kaares nu til Præst,
ja Verdens Ende snart er nær,
selv Præsten Steinthal siger her',
at Beck med samt hans Kleresi,
ej kan forsvares, Himmeri'
:,: for dem skal lukkes i. :,:

Vor Pave — økonomisk talt —
Hr. Tietgen fandt ej Livet galt,
om ogsaa Sømænds Liv er goldt,
han Aktietale holdt!
men Paven her — politisk set —
Hr. Estrup, føler han er Bêt,
thi Statens Kasse er nok tom,
hvoraf mon det med mere kom?
:,: spørg Jesper blot derom. :,:

Hr. Madsen, Fælledvejs Station,
er ligefrem en slem Person,
naar Du fra „Onkel" kommer nér,
han som en Gal sig teer.
Og paa Stationen vanker Kløʼ,
saa Synderen er nær at dø,
bagefter Kronesplaster smurt,
som dækker hvad Hr. M. har gjort,
:,: ved Nat bag Lovens Port. :,:

Hr. Adler fører skarp Justits.
men Skæbnen laver tidt en Vitz,
forleden Sechers Dannebrog
helt graadig Kloen slog
i Ferslews lidt forlorne And,
det smagte godt den sultne Mand,
men Dagen efter, Vé oh Vé!
ku' Fersle Tyveriet se,
:,: at sligt sku' Adler ske! :,:

Den lille Fredrik gør sig tyk,
fordi han var mod Smaafolk styg,
han glæder sig, at Rettens Dom
hans Gris til Gode kom.
Han glæder sig, fordi han ved,
at Retten her er Ulighed,
han ved, at bag en Slyngelstreg,
kan mangen Æsel dække sig,
:,: fy Fredrik, gaa din Vej! :,:

Slukket Had.

Af Franz Mahutte.

(Sluttet.)

Canivet's var fattige og havde derfor aldrig gjort det første Skridt til Forsoning. Det lange Fjendskab begyndte ogsaa at blive dem besværligt, men den ringeste Imødekommen overfor deres rige Naboer havde kunnet blive meget uvenligt fortolket. Af Frygt for Folkesnakken vedblev saaledes de to Familier med ubøjeligt Haardnakkethed at holde sig borte fra hinanden.

En Nat blev Delvigne's vækket op af Søvnen ved frygtelige Skrig. — Uhret havde netop slaaet To . . . Delvigne stod op og løb hen til Vinduet.

„Se bare! Det brænder hos Canivet's.

Han gik et Par Gange hurtigt op og ned i Værelset. Øjensynlig var han meget bevæget. Hans Hustru saa paa ham uden at sige noget. Pludselig udbrød han:

„Jeg gaar derhen!... Man kan dog ikke lade dem saaledes i Stikken... Det kommer jo ikke den anden Sag ved..."

„Gaa kun, kære Mand," svarede hans Hustru glad. „Jeg kendte Dig jo! Det vilde sikkert være urigtigt, hvis vi vilde lade Naboerne i Stikken."

Delvigne skyndte sig ud... Ilden havde allerede halvt fortæret det lille Hus, Taget brændte og kastede et flakkende Lysskær over det natlige Landskab... Canivet's havde lykkeligvis reddet sig i rette Tid. Grædende klyngede Børnene sig op ad Moderen. Vilhelm Canivet saa med stive Blikke paa den glødende Brand, der fortærede alt hvad han ejede. Og en tung Taare rullede ned paa hans Overskæg, som han mekanisk strøg over med Haanden.

„Vil Du ikke komme over til os, Canivet?" spurgte pludselig en bevæget Stemme.

Den ulykkelige vendte sig forbavset om. Delvigne bredte sine Arme ud og de to Mænd omfavnede hulkende hinanden.

„Naa," sagde Smeden, da den første Bevægelse var forbi, „vi behøver ikke at staa her og tude. Kom bare med Allesammen og gør Jer det behageligt hos os. Min Kone koger Kaffe, den vil gøre Jer godt."

Delvignes Hustru ventede dem; de satte sig alle ved det samme Bord, og det saa ud som om Ungdomsvenner efter tyve Aars Adskillelse havde fundet hinanden igen. Morgendæmringen farvede allerede Vinduerne graa, og de to Familier passiarede sammen endnu. Enhver havde i Forsoningens Lykke allerede halvt glemt den Ulykke, der førte dem sammen.

Pludselig rejste Delvigne sig.

„Hør en Gang, Canivet," sagde han, „der falder mig netop noget ind... Smed og Murer passer dog egenlig godt sammen. Fra i Dag af skal Du være min Kompagnon. Jeg laaner Dig Penge, saa at Du kan bygge dit Hus op igen. Du kan senere betale mig Pengene tilbage med Renter."

Mureren vilde afslaa Tilbudet, men Delvigne afbrød ham med en Haandbevægelse.

„Stille. Du er ikke hjemme her, Du har ikke noget og skal ha'e sagt... Efter Frokost taler vi videre om den Ting. Men foreløbig bliver I her. Vi rykker bare en Smule sammen. Var vi fem, saa er vi nu ti... Ser Du, hvor godt jeg kan regne... Naa altsaa... det andet skal vi ogsaa nok senere blive enige om...

Og Børnene glædede sig. Nu turde de lege med hverandre.

Delvigne var lykkelig. Hans mandige Ansigt straalede af Glæde. Canivet vilde ikke tro sine Øren. Bevæget og forbavset betragtede han sin tidligere Fjende. De Smaa legede med hverandre. Tyrk og Mylord, der straks havde forsonet sig med hinanden havde faaet en munter Leg i Gang henne ved Ovnen. Hele Boligen syntes at le af Glæde og Venskab.

„Til Bords!" raabte Smeden. „Jeg er skrup sulten."

Store Mænds Ord.

I Overklassen, de Udbyttende, og Underklassen, de Udbyttede, ligger Samfundets Hemmelighed. Deri ligger ogsaa Kilden til Udartningen. De Tærende svækkes af for lidt Arbejde og de Nærende af for meget.

Avg. Strindberg.
(svensk Digter).

*

Du, som kan saa mange Sprog, som læser saa mange Bind og som skriver saa mange, Du er dog kun en Æsel.

Milton
(engelsk Digter).

*

Den største Vildfarelse af alle er den at tage fejl af Videnskabens sidste eller fjærneste Maal, thi Menneskene har fattet Ønske om Lærdom og Kundskab, — som oftest for Indtægtens Skyld og som Erhverv, og kun sjældent oprigtig for at give en tro Meddelelse om deres Fornufts Udbytte, som kunde gøre Mennesket Fordel eller Nytte.

Frants Baco.
(engelsk Filosof).

Hos Lægen.

Fruen: Hvad skal jeg gøre ved min lille Pige, Hr. Doktor? Hun snadrer saa løjerligt naar hun kommer i Bad.

Lægen: Aa-aa, det gør Ingenting! Af Snadren døer man ikke — ellers var der ingen Gæs til i Verden!

Ved Øllet.

— Her staar i Bladene om en Kone ovre i Amerika, der vil skilles fra sin Mand, fordi han ikke vil klø hende paa Ryggen.

— Naada! Det skulde bare være min Kone, hun skulde saamæn nok faa sin Lyst styret.

Skinsyg.!

Han: Hvem har Du skrevet det Brev til?

Hun: Til en Fætter!

Han: Jamen — jeg synes Du slikker saa mærkværdig ømt paa det Frimærke!

Av!

Han: Du tror mig maaske ikke, søde Alma, men jeg forsikrer Dig, at jeg endnu aldrig har elsket.

Hun: Jeg tror Dig, Adolf — jeg mærkede det straks, da Du kyssede mig første Gang.

Logisk.

— Hvor kan det være, at Din Mand er femten Aar ældre end Du?

— Det kommer af, at jeg er femten Aar yngre.

Er Du med paa den.

Mel.: Gaberbejtse Visen.

Tirsdag har vi atter
Flyttedagshalløj,
Mutter hjælper Fatter
med det Flyttetøj.
Alting endevendes
Fa'er for Læsset spændes
Mutter og de Smaa faar Lov at skyde paa.
Henad Aften silde
Fatter hjem maa trille
med et „Skab", men Mo'er sier: Her skal Skabet staa.
Er Du med paa den?

Hist i Hillerød er
en som plage vil
os med Pengebøder —
hør nu bare til.
Nemesis sig hævner,
Manden nemlig stævner
rask Udgiverne af „Socialen", men
Hørdum sa'e Nix pille,
Salen er for lille,
thi Udgiverne er tyvetusend Mænd! —
Er Du med paa den?

Jorch, som en Passage
bygger, si'er man kom
i en fæl Menage
med en Slagter, som
ikke er gelassen
til at vige Pladsen:
det er Pengekassen, hvorom Striden staar.
Prutteri ej nytter,
Slagt'ren si'er: Jeg flytter
ikke før jeg Pant for Kalleky'et faar!
Er Du med paa den?

Robert, han som var mod
Frøken Dons saa styg,
viste, at han har Mod
(bag Albertis Ryg),
Frøken Dons det sløjt fandt;
Hendes Bro'r, som Løjtnant
for sin Søster derfor straks Revance tog.
Vogt Dig Robert! — Dons sa'e,
nu ska' Du s'gu Klons ha'e,
som en Tak fra Søster til Dit „Dannebrog"!
Er Du med paa den?

Morgenandagt paa en Politistation

(Naar Th. inspicerer.)

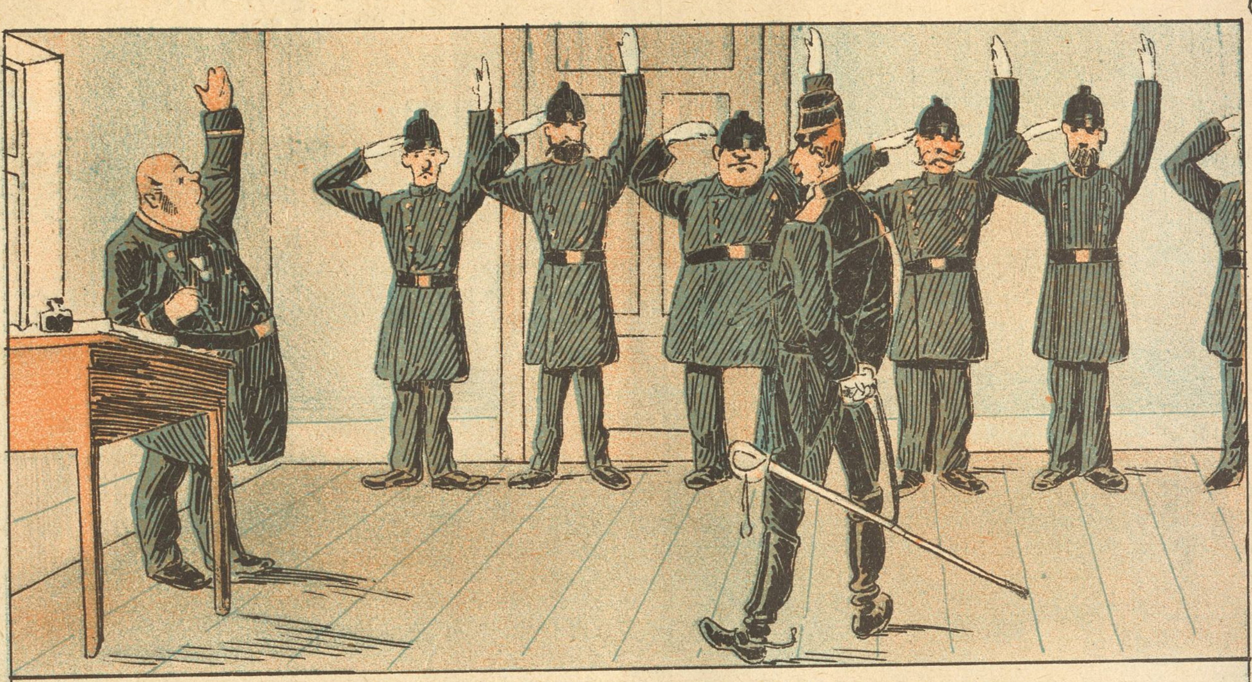

Th.: Venstre Arm i Vejret! — Træk Staven!

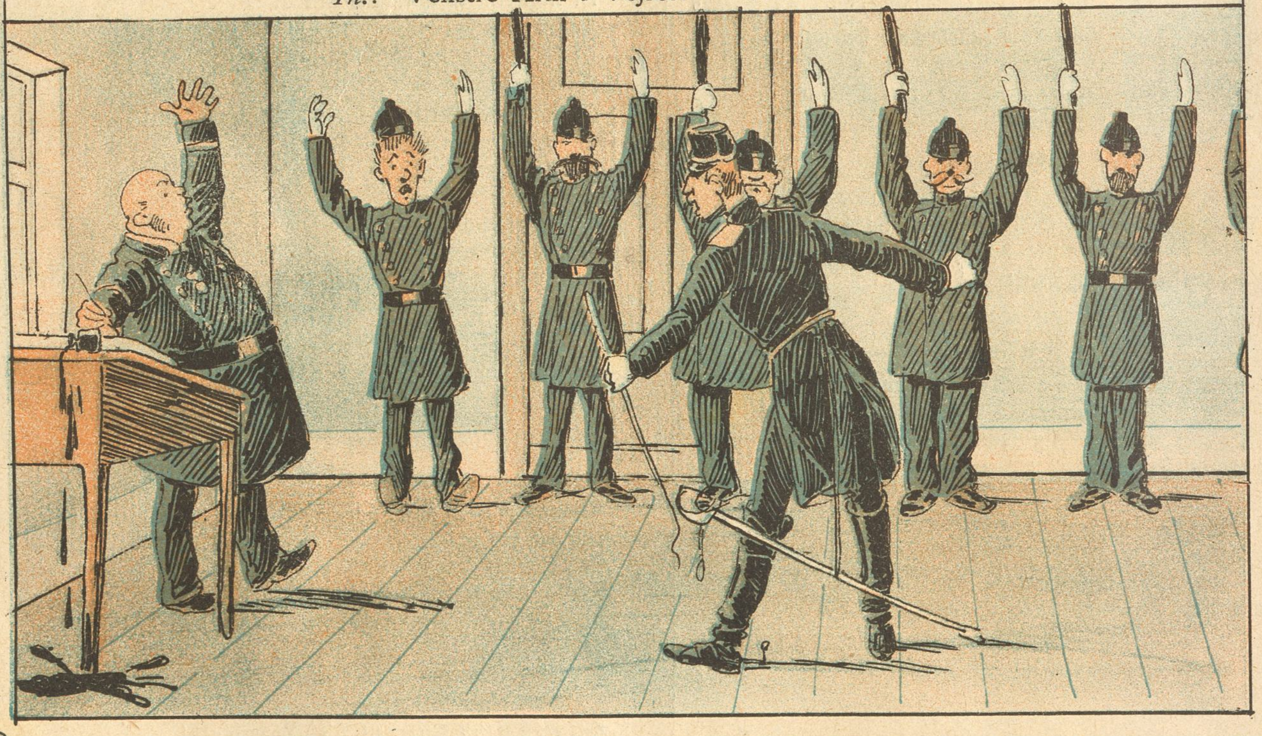

Th.: Hvad Satan i hede Helvede, det er Dem, Nr. 7097! — De har jo ingen Stav, Mand! — Det er 3 Kr. i Mulkt! — Træd af!

Dyb Sorg.

Greven: Fru Baronessen danser slet ikke i Aften?
Baronessen: Først efter Midnat, Hr. Greve.
Greven: Hvorfor først efter Midnat?
Baronessen: Fordi det i Dag er min Mands Dødsdag.

Fra Gaden.

— Det maa li'egodt være en sløj Bestilling at være Adelsmand nu for Tiden.

— Jo, for nu raaber de med en halv Snes Grev Moltker for 10 Øre.

Valgtryk.

Faderen (til en Frier): Jeg har slet intet at indvende mod deres Person, men det havde ærlig talt været mig behageligere, am De havde anholdt om min ældre Datter!

Den yngre Datter (der har lyttet i Sideværelset): Fa'er, Du glemmer nok, at Valgtryk er forbudt!

Beskedenhed.

Frøkenen: Altsaa kører De virkelig saa hurtig, Hr. Kilesen?

Cyklisten: Som jeg siger Dem, naar jeg nyser i Brøndshøj siger de Prosit i Husum!

I Restavrationen.

Gæsten: Opvarter, denne Bøf forekommer mig saa bekendt — mon jeg ikke har seet den ude paa Traverbanen?

Skaf Forfængeligheden ud af Verden og Du vil finde det selskabelige Samliv med Menneskene utaaleligt.

Nyt Tillæg til Indstruksen for Politiets Betjente.

Ordens Kapitel.

Politiet Opgave er at opretholde den offenlige Ro og Orden, og ikke selv at forstyrre den. Til den Ende er enhver Betjent udrustet med en vis Myndighed og en Stav. Staven bruges kun til Selvforsvar og naar der ingen Vidner er til Stede. Hvad Myndighederne angaar, da bliver den at udøve efter Konduite, dog med Forbehold af øjeblikkelig Affked uden Pension, hvis dette skulde blive fordret.

Det anbefales Betjentene at træde i mere direkte Rapport til Publikum end hidtil, selv om dette skal ske paa de tjenstlige Rapporters Bekostning. Ligeledes tør det anses for anbefalelsesværdigt, at iagttage en vis Høflighed og Forekommenhed, der i tvivlsomme Tilfælde ogsaa kan udstrækkes til mindre velklædte Personer. En Betjent tør aldrig lade sig henrive til Hidsighed og Vrede, maa aldrig bruge Udtryk som: „fuld Svinebæst" og lignende, naar han ikke er sikker paa, at der ingen Vidner er til Stede, og maa ikke gribe fat i nogen paa en Maade, der kan afsætte blaa Pletter og Mærker deraf, eller i det hele taget gøre det umuligt for ham eventuelt senere at benægte det

Betjentene bør jævnligt bevæge sig i det saakaldte højere Selskab, med det Formaal, at lære dettes unge Mænd at kende personligen, paa det at beklagelige Fejltagelser, som den for nylig passerede, kan undgaas. I Mangel af passende Introduktion til dette (Selskabet) anbefales det at søge sig Fritidsbeskæftigelse som Lejetjener og lign., og flittig at overvære det højere Bourgeousies Sønners Konfirmation.

Gør unge Mænd af de højere Stænder Optøjer i en Gade, bør Betjentene saa vidt muligt paase, at Beboerne i de tilstødende Gader i et og alt holder sig de til Ordenens Opretholdelse foreskrevne Regler efterrettelige.

Kan en Betjent, ifølge sin Stilling, absolut ikke undlade at lægge Mærke til de Optøjer, unge Mænd af de højere Stænder foraarsager, da afhænger det af hans egen Konduite, om han vil skride ind, men han ligger i hvert Fald paa sine Gerninger.

Til den offentlige Ro og Orden hører ogsaa, at Betjentene ikke selv forgriber sig paa denne. Hændes det en Betjent, at han beruses paa sin Post, da har han uopholdelig at indgive fornøden Rapport derom, bilagt med fornødne Vidners Navne og andet Sagen vedrørende, at han kan lide sin Straf derfor. Og det samme gælder ligervis i andre Retninger, hvor han maatte forse sig.

Thi Loven er ens for alle, og Retfærdighedens Øje sover ikke, om det end ved visse Lejligheder kan være tjenligt at lukke det et Øjeblik.

Andre Regler.

Politiet bør for Fremtiden, saavidt muligt, rekruteres af Candidati filosofie, i det man gaar ud fra, at Filosofien bør og tør antoges for en ønskelig Modvægt mod allehaande slette og opblusende Lidenskaber, saa som Vrede, Had, Hævngerrighed m. m. I Nødsfald kan ogsaa Teologer anvendes, og disse attacheres i saa Fald Politidirektøren til hans nærmeste personlige Brug.

Enhver Betjent bør være gift og have fra et til fire Børn. Man gaar herved ud fra, at Hensynet til Hustru og Børn ved visse Lejligheder kan øve en gavnlig Paavirkning og foranledige Husfaderen til at gaa findigere og roligere til Værks, der hvor den løse og ledige Ungersvend intet synderligt Hensyn tager.

Af hver Betjents Løn trækkes der fremtidigen ved hver Udbetalingsdag tyve og fem Procent, der sættes til Side og opspares for Vedkommendes Regning, indtil han ved given Lejlighed afskediges af Politiets Tjeneste uden Pension. Det derved opstaaede Fond benævnes „Nødskillingsfondet", og bestyres af Politidirektøren under Protektion af Departementschefen.

Paaklædningen og Udrustningen.

Paaklædningen bliver som før og Udrustningen ligesaa, dog med den Forskel at Staven for Fremtiden bæres i den indre Brystlomme for ikke at være saa nær ved Haanden som hidindtil.

Handsken forsynes i Haandfladens Indre med en stiv Læderkappe, der forhindrer i at knytte Haanden, dog at det skal være Betjenten tilladt, at trække Handsken af, naar han er fuld og fast overbevist om at kunne gøre det uden nogen Risiko for sig eller Staten.

Hvad Fodbeklædningen angaar, fraraades paa det bestemteste de hidtil brugelige Jernbeslag paa Støvlesnuderne, der afsætter Mærker, vel endog Saar, naar de bruges. Saakaldte flade Lussinger er tilladt, dog kun naar det sker uden Vidner. Det anbefales derfor Betjentene fortrinsvis, at holde sig til de mindre og mørkere Gader og Stræder, naar Lysten til at lære Folk at „stave" og lægge sammen, trænger sig op i dem.

De smaa Tyve hænger man; men det kan til Tider hænde, at de store hænger dem, der ikke vil lade dem løbe. Hvilket bør sig enhver Betjent at indprænte og handle derefter.

Direktionen.

„Ravnen."

Uden Døre.

Slagstykke i 1 Akt.

Personerne: En Næse.
En Sabel.

(Næsen har været „inden Døre", Sablen rasler i den Anledning. Handlingen foregaar udenfor en Kafe.)

Sablen.

De er en forbandet næsevis Slubbert.

Næsen.

Jaj fi'er det til min Værge, hvis De ikke holder Derresches Værge for Dem selv.

Sablen.

Træk ud, Karl, og forsvar Dem. De har fornærmet min Søster, en eminent Kunstnerinde, som staar langt over Dem.

Næsen.

Ach waj! Jaj fernermet Derresches Søster. Det er en komplet Misforschtaaelse; dertil holder jaj schgu for mejet af Derresches Søster.

Sablen.

Har De ikke skrevet, at hun møder med Kyse paa til Prøverne.

Næsen.

Jaj — naj! nu vil De kuns „kyse" maj. Jaj har schgu aldrig „Kyset" Derresches Søster.

Sablen.

De har heller ikke skrevet, at hun gaar med Vat i Ørene.

Næsen.

Naj, hvor kan De tro det. Jaj har schgu aldrig rørt saa meget som en Øre af Derresches Søsters.

Sablen.

Naa ikke; jamen saa skal jeg til Gengæld varme Deres Øren, saa at de skal huske det (slaar ham).

Næsen.

Ach waj! min ganske brune ny Hat. Det er for galt (slaar igen).

Sablen

(retirerer bag en Æblevogn). De slaar igen; De vover at slaa igen paa Broderen efter at have fornærmet Søsteren.

Næsen.

Jaj er schgu lige glad nu. De har schlaaet min ganske dyre ny Hat ferdervet, har De.

Sablen.

Jamen, Mand! en Hat, det kan da ikke være for meget for en Søsters Ære.

Næsen.

Derresches Søsters Ære; den skaffer maj schgu ikke min Hat hel igen.

Sablen (stolt).

Vor Ære er mere værd end tusind Hatte.

Næsen.

Jamen! min Hat er schgu mere værd end tusind Ærer, og nu skal jaj schug gaa op og sitte Dem i Bladet og det skal blive Dem en dyr Spøj.

Sablen.

Gør som De vil. Min Søsters Ære er hævnet (gaar).

Næsen.

He! hansches Søsters Ære; kunde jaj vælge mellem en Søsters Øre og en ny Hat, saa valgte jaj schgu Hatten. Havde jaj dog barestens taget en gammel Hat paa i Dag.

(Sanker med et dybt Suk Hatten op, tørrer sig om Næsen, kaster et sky Blik til det kongelige Teater og lister op i sin Faders Hus, hvor man straks giver sig til at slagte en gevaltig stor Fedekalv til den, som man havde troet, „forlorne" Søns Ære.)

Frit efter kendte Fakta ved „Ravnen".

Indfald.

Prinsen i Æventyret om Askepot var ikke dum. Da han nu dog en Gang skulde giftes, saa valgte han den Kvinde, der bar den mindste Tøffel.

*

Nogle Menneskers Nærhed virker paa Gemyttet som en Varmeflaske, andres derimod som en Iskøler.

*

Det er underligt, at en tom Partemonnæ er tungere at bære, end en fyldt.

*

Der er ingen Spøg saa dum, den finder jo sit Publikum.

*

Digteren Robert Burns udbryder: „O, kunde vi se os selv med Andres Øjne!" — Mange vilde det vistnok være behageligere, om de Andre saa dem med deres egne Øjne.

*

Adskillige Forfattere af begge Køn har det største Mas med at opfylde Interpunktionens Krav. De lider næsten alle af „Komma"-Baciller.

*

Visse Automater og Mennesker kan kun sættes i Virksomhed, derved, at man propper dem med et bestemt Pengestykke.

*

Det er ikke rigtigt, at man al Tid opstiller Kvinderne, som Sidestykke til Moder Eva. De gifter sig i det mindste ikke straks, den samme Dag, som de ser Dagens Lys.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

En skrækkelig Attaque.

Jacob von Dons: Man skulde tænke, at det var mod sidste Verdens Tider, siden en saadan Pennefjer sætter sig op imod mig og min store Søster. Gaa væk, Jesper Oldfux, og lad mig prygle den Hundsvot igennen.

Robert von Stygotius: Det strider imod leges academicas at slaas med Sabler eller tørre Hug; men vil han disputere med mig, Jesper, saa er jeg parat.

Nr. 43.

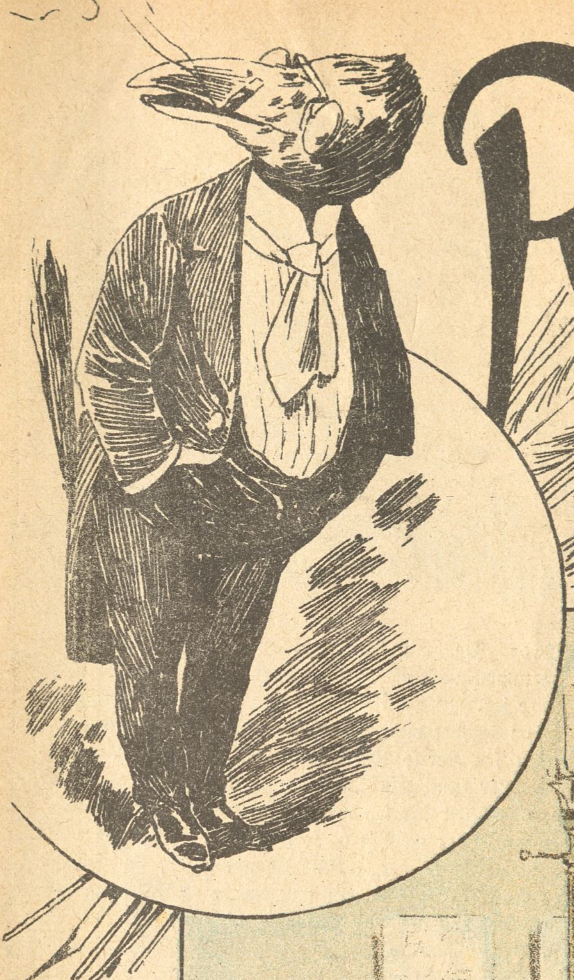

RAVNEN

Søndag d. 22. Oktober 1893.

— Jeg gad vide, om man efter min Død ogsaa vil anbringe en Indskrift under mit Vindu?
— Uden Tvivl! Man vil skrive: »Møbleret Værelse til Leje«.

Fra sidste Uge.
(Revyvise.)

Mel.: Du er rig, Du er dejlig o Syd.

Tvende Prinser i vorefes Land
med Finanser det skammeligt smaat har,
knapt til Vin og til Pi'er de blot har,
ret en Ynk dog for Prinsernes Stand.
Estrup vil dem en Nødskilling gi'e,
der som Hædersløn kunde betragtes,
:,: men det Lovforslag det bør vist slagtes
af det sparende Demokrati. :,:

Zaren rejste, Farvel Svigersøn,
hist ved Nevaen Folket Dig venter,
intet ondt her paa Sjølund Dig hændt er,
vi forstaar, at Du sukker i Løn,
naar Du hilses af Slaverne hist
med Skrabud og med Næsen mod Jorden,
:,: med Kanonernes vældige Torden
og i Mente af en Nihilist. :,:

Her det gaar just som det plejer van,
Stormænd volder os Smaafolk Chikane,
Hof- og Stadsretten blev ikke Bane
for den Valgtrykker, Skovrider Kann.
Hvem har mistænkt en Hofret for det,
Kaun var Højre, og der ta'es forsigtig,
:,: var han Venstre, ja saa var man pligtig,
den gaar næppe til Højesteret. :,:

Nye Valgkredse burde vi ha'e,
men paa Grundloven Højre er splittet,
medens Thomas er morderlig fedtet
som en rigtig, jeg ve' ikke hva'.
Matzen derimod lovlydig staar,
vor Forfatning han holder i Ære,
:,: han en Kreds, det maa Aarsagen være,
derved til lille Frederik faar. :,:

Nu har Bahnson rejst Fort efter Fort,
men bestandig paa Forter han bygger,
der er stadigvæk noget i Stykker,
og bør Jesper vel komme til kort?
nej læns Kassen og fyld den min Ven,
Skat paa hver, kun ej Rigmandens Klasse,
:,: Vi af Forter maa have en Masse,
indtil Kejseren kommer igen. :,:

Kaffesladder.

Fru Skade: Aa, min Kære, havde jeg vidst at Skade var bleven saa tummelumsk af at se den skønne Galathea ude i Kasino saa skulde jeg rigtignok ikke havt noget af den Foerstilling til halv Pris som begyndt med en Bortførelse og som endte med at Fru Petterson fra Norrie ikke vilde ha'e Billedhuggeren fra Sverige men det var rimeligvis fordi han snød hende for Bøfstegen som man da heller ikke saa noget til men proppede hende med Æbler og Appelsiner og Vin og forresten kan jeg godt forstaa at hun syntes bedre om Frøken Schønning som var sød men saa blev Galathea jo temmelig nærgaaende og Billedhuggeren vilde begribeligvis ikke ha'e Skandale af alt det Kysseri mellem de to Damer som jo let kunde ha'e blevet kriminelt og som vist ogsaa havde endt med en Bortførelse hvorfor Billedhuggeren jagede Galathea op paa hendes Fodstykke igen og hun blev til den Marmorstatue hun var før og nu er det jo at Skade har sat sig i Hovedet at det kunde være ganske rart om alle Mænd kunde ligesaadanne stille deres Koner op paa en Piedestal eller paa Kakkelovnen naar de ikke pænt indrømmer at hvad Fatter gør er al Tid det rigtige som H. C. Andersen skrev men det kunde han sagtens sige for han var jo ikke gift saadan som vi andre Stakler men det er da godt at dennehersens Gudinde Fru Venus ikke eksisterer mere for ellers kunde man saa mæn godt risikere at hun forvandlede adskillige pæne Koner til Stenstøtter bare for at gøre sig lækker for Mændene eller for at chikanere sit eget Køn for Kvinderne er jo al Tid krakilske paa Kvinderne men Skade si'er at Ulykken er at Mændene selv i Begyndelsen gør deres Forloveder til Galathear allesammen og naar saa Galatheaerne faar Smag paa Livet og hvad dertil hører saa er det forbi med al den guddommelige Dejlighed og Idealerne bliver til ganske gemenlige Mennesker med alle deres Daarligheder og saa har vi Skandalen som Skade si'er hver Gang han ingen Tæer har i Strømperne eller der gaar en Knap af hans Bukser men det er virkelig ikke min Skyld for jeg lapper og stopper og syer saamæn om ham alt det jeg kan som jeg ogsaa sa'e til ham i Gaar da han skulde til Lig og ingen ren Krave havde men saa fik jeg da heldigvis laant en inde hos vores Logerende som ikke var hjemme men Skade kan saa udmærket passe hans Kraver naar det hænder at vi ingen har selv og ogsaa hans høje Hat som Skade ikke har havt i mange Aar

desformedelst at han holder mere af en rund, men hvad vilde Du nu ha'e stillet an sa'e jeg til ham hvis Du havde stillet Din gale Thea som Du si'er op paa Etageren mellem de andre Nipsgenstænder som Fjelstrup si'er i samme Stykke og hvor vilde Du saa ha'e faaet ren Krave og høj Hat fra? Nej min Ven sa'e jeg Du maa indrømmme at en Kone i Huset er li'egodt en Kone men jeg vil nu alligevel si'e sa'e jeg saa at skal Mændene ha'e Lov til at gøre deres Koner til Postamenter saa maa vi ogsaa ha'e Myndighed til at lave Mændene om til hvad for Figurer vi vil naar de bliver os for obsternasige men det er jo tvivlsomt om det just blev til Københavns Forskønnelse at se nogle Provisorieministre staa forstenede paa Amalienborgplads eller at se Kasernen i Fredericiagade garneret med Bøster som Lars Dinesen Matzen Klavs Berntsen Bojsen og alle de andre Sammensmæltere og tænk hvis man en Dag henne ved Trinitatis saa Frederik i Blaaleer paa Ryggen af en Avisand li'som Drengen paa Svanen inde i Kongens Have! Tak for Kaffe.

Om Forladelse.

— God Dag, Gamle! Har ikke set Dig en Evighed; hvorledes gaar det, Kammerat?

— Undskyld De, jeg er ikke mere Deres Kammerat, jeg er Kammerr a a d!

Er det ikke løjerligt, at smaa Piger bliver baaret paa Armene, men større Piger paa Hænderne.

Politikens Hofstil.

I Oplysningsorganets Beretning om Zarens og Hoffets Besøg hos den svenske Kronprins paa „Sofiero" hedder det:

„Dronningen og Kejserinden, der sad Side om Side, havde Plads lige overfor det legemsstore Billede af Kong Oskar, der hænger i Spisesalen."

En Pessimist.

— Hvorfor græder De?

— Min Kone er stukket af!

— Unge Mand, forsynd Dem ikke.

Ved Øllet.

— Ser Du, jeg vilde helst i en Stilling, i hvilken man kommer hurtig fremad.

— Saa bliv Lokomotivfører.

I Køkkenet.

Tjeneren: Baronen sa'e i Dag noget til mig og ta'er han ikke sine Ord tilbage, saa bliver jeg her ikke længere.

Kokkepigen: Hvad har Baronen da sagt?

Tjeneren: Han har sagt mig op.

Forandring fryder.

Mel.: Hver Morgen rejste jeg min Krop. („En Spurv i Tranedans".)

Forandring fryder, sa'e min Mor
og derfor sku' vi flytte;
den Lejlighed vi nu bebor
er dog et værre Bytte:
I Køkkenet er nemlig Røg,
i Spisekamret er der Mus,
i Sovekamret Væggetøj —
kortsagt, det er et rædsomt Hus.
Dog Mutter glad udbryder:
Gud, hvor Forandring fryder!

I Skanderborg et Børnehjem
har Kielberg at bestyre,
men han skal være lovlig slem
mod de smaa stakkels Fyre.
Sig mig en Gang, min gode Mand,
Du som mod Smaabørn er saa styg,
om Du til en Forandring kan
ha'e Lyst til Prygl at lægge Ryg? —
Svar nu som ærlig Jyde,
kan slig Forandring fryde?

Alberti brugte Mund fordi
en Anden Ænder jagede,
men han blev flov da vi ham i
den samme Fejl opdagede.
Han vil paa Andre gøre Kaal,
men hans Idé gik fælt itu
og han blev morderlig til Aal.
Den Kaal han spytted' i, han nu
selv til Forandring nyder,
nu vel — Forandring fryder!

Von Rusky-Knutsky sejlede
ud paa de salte Vover,
til Frankrigs Gunst han bejlede
og straks de sig forlover.
Von Rusky gemte snildt sin Knut
og saa polisk og kærlig ud,
Kanoner bragte ham Salut,
glad hilste han de løse Skud;
men naar nu skarpt de skyder,
mon saa Forandring fryder?

To Prinser be'er saa pænt om vi
vil deres Løn forhøje,
vi kan ej føje dem deri
da Tiderne er sløje.
Et Bytte vil jeg foreslaa,
saafremt de Herrer vil slaa til,
min Løn for Deres skal de faa
og jeg med deres nøjes vil. —
Slaa til, tag hvad jeg byder,
husk paa: Forandring fryder!

En Vanesag.

Kusken: Fru Grevinde, der er spændt for!
Grevinden: Men Hans, hvad er det De lugter saa afskyelig af?
Kusken: Afskyelig? Næ, Fru Grevinde, det er en delikat Lugt! Bare man bliver vant til 'en, saa er der ikke noget bedre end Cognac.

Rimeligt.

Herredsfogden: Hør, min gode Christen Madsen, naar vi to skulle mødes, hvem af os skal saa vente paa den anden?
Sognefogden: Jah, to de ska val sait den, der kommer først.

Tillæg
til „Ravnens" store Konversationsleksikon.

Agrar. Ordet er vanskeligt at udtyde, da næsten ingen véd hvad det betyder. Det behøves imidlertid heller ikke for at bruge det baade i Skrift og i Tale

Agrarpolitik. Visse Folks Bestræbelser for at faa baade i Pose og i Sæk (Kornsæk). Dette skal ikke være nogen „Branth"er.

Agrar, Christian. En bekendt „Leth" kendelig Politikus og Folkethingsmand.

Arbejdervenskab. Det der flyder fra Bahnsons Læber, naar han kommer til at tale om sine kære Pionerer, som han puttede i Vridsløse. Er for Resten ikke den første, der har vridset løs mod alle Slags Strejker og deres Førere, og bliver formodentlig heller ikke den sidste paa den dertil indrettede Skammel.

Bahnsonader. Kort og godt: Dumheder. Maa ikke forveksles med Gascognader, i hvilke der dog i Reglen er Glimt af Kløgt og Vid.

Busenfreund. Ruslands og Frankrigs gensidige Stilling overfor hinanden i dette Øjeblik, med Henblik paa, at de to Busenfreund giver Rollen som Busemænd i Evropa, medens Trippelalliansen gør Forsøg paa at pudse dem af og derfor snarere burde hedde: Trippelsealliancen. Trippelse er som bekendt et godt Pudsemiddel.

Bismarck. En døende Løve, som ikke en Gang et Æsel gider sparke til.

Demonstration. Nærmest Flaade-D. Bestaar i, at en Krigsflaade viser sig udenfor en By, som den maaske Aaret i Forvejen har skudt i Smadder, og at dens Officerer spiser og drikker og er glade sammen med samme Byes Indvaanere. Biflaader kommer ikke her i Betragtning.

Dekadence. Tilbagegang. Se specielt den Ferslewske Presse eller i al Almindelighed: Højrepartiet.

Venteværelse.

Svigermoderen (tager sin Svigersøn Lægens Bolig i Øjesyn): Og dette er vel Venteværelset?

Tjeneren: Ja, Frue, her plejer vi at sidde og vente paa Patienterne.

I Skolen.

Læreren (forklarer Børnene de fem Sanser): Altsaa, vi har Ørerne til at høre med, Øjnene til at se med, men hvad har vi Næsen til, Peter?

Peter: Til at snyde, Hr. Lere!

Tvivlraadig.

Konfirmanden: Nu har jeg akkurat 25 Øre til Rest — skulde jeg købe Cigaretter for dem eller la' mig barbere?

Forskellig Anskuelse.

Ægteskabsmægleren (foreviser et Fotografi): Denne Dame mangler bare Vingerne, ellers var hun en Engel!

Herren: Vrøvl! Hun mangler 50,000 Kroner. Havde hun dem, var hun en Engel.

En „fransk" Visit.
Temmelig frit efter Erik Bøgh.

Farvel da, Du store, Du grumme store Zar,
som stikker selv Tietgen,
i næsten en Maaned vor Gæst Du været har,
hav Tak for Visiten;
nu drager Du hjem,
hjem til Kusski, Knutski, Rusland,
med Dynamitski
og Springski i Luftski
Vadutski.

Her har Du saa fredeligt det, og saa rart
paa Fredensborre',
for mange smaa Ærgrelser bli'er Du yndigt spart,
og volder kun Sorre'
de Herrer Journalistski dunniski, daski Dævle,
naar ej de Snudski
faar stukket dybt i alski, hvad du girski.

Her kan Du saa dejligt drive din Politik,
som spænder fra Festen
histnede i Toulon, hvor det nys saa lystigt gik,
herop til Amalienborg med Hesten;
Du siger blot:
Ruski duski, Svigermo'erski,
hjælp De mig muski,
saa taer vi en Francaise badutski.

Og nu er Du borte, Du store, store Czar,
med hele dit Følge;
den skønne Polarstjerne skinner mer ej klar,
den er med Mand og Mus langt over Bølge,
hist i det kære
Ruski, Duski, Knutski Rusland
med Siberiski
og Despotiski og alski det andet.

Skanker og Skoser.

Man „Kann" hvad man vil, naar man blot er Højremand Ku' dog hænde, at „Kann"en gaar saa længe til Vands, til den kommer hankeløs hjem.

*

Ogsaa en Deklination:

Jeg „Kann",
jeg kunde!
jeg er en Pokkers Karl.

Slemme Alternativer.

— Frøken Møller har mange Penge, men hun er meget fordringsfuld. Gifter Du Dig med hende, maa Du opgive baade at drikke og ryge!

— Og hvis jeg ikke gifter mig med hende maa jeg ogsaa opgive at spise.

Slaget.

En Erindring af H. C. Jahn.

Vi slæbte os henad Vejen, udmattede og trætte, med Geværerne paa Nakken. Vi lignede mere Spøgelser end menneskelige Væsener, vore Ansigter var overtrukne med Snavs og Støv — Snavs og Støv laa tykt paa Uniformerne...

Majoren, en tyk, rødhaaret Mand, red paa sin Brune i Spidsen for Bataljonen.

Fra det fjærne lod sig høre en dump Rullen, lig et fig bestandig nærmende Uvejr. Folkene vidste, at de om et Øjeblik vilde befinde sig midt i Kampen med alle dens Rædsler, derfor var Ansigterne ogsaa blevet saa blege. Der lød ingen Latter, man talte kun med dæmpet Stemme. En trykkende Stemning laa over hele Bataljonen.

Nogle af Soldaterne lod til at bede hemmeligt, andre trak de slidte og forkrøllede Spillekort op af Brødposen og kastede dem i Landevejsgrøften.

Et ridende Batteri jagede forbi, det protsede af og aabnede Ilden.

Nu saa vi ogsaa de første Døde; de laa i de forskelligste Stillinger, paa Ryggen, paa Maven, med Benene trukne op under sig, med Fingrene krampagtig borede ned i Jorden; Blod paa Vaabenfrakkerne, Blod paa Jorden — over alt Blod.

Med deres opspilede, uhyggelige Øjne syntes de at stirre paa os, som vilde de sige: „Vare Taalmodighed, i Aften hviler I Alle tillige med os i en stor, kold Seng, bedækket med noget Støv!"

Den første Granat slog ned i Bataljonen. Der opstod en øjeblikkelig Standsning og Trængen paa.

„Rolig, Børn, rolig!" raabte Majoren.

Granaten havde ramt Franz Wohlgemuth og dræbt ham, uden at gøre anden Skade.

Stakkels Fyr! Endnu i Gaar havde han fortalt mig om sin lille Anna og at han vilde gifte hende, naar Krigen var forbi, — forbi, alt forbi! forbi for bestandig!

Og Anna?

Men der er ikke Tid til at anstille Betragtninger! Fremad! fremad!

Majorens Hest blev ramt af et Skud. Dyret stejlede og styrtede bagover med sin Rytter. Nogle Soldater drager Officeren frem fra Hesten, der i Dødskampen sparker vildt om sig.

Fremad! fremad!

Tabene formerer sig. Granat paa Granat slaar ned i Geledderne, allerede mærkes ogsaa Geværilden. De to første Kompagnier udvikles som Skyttekæder, medens de to andre følger efter formeret som Halvbataillon. Vi løber fremad og dækker os bag Stene, selv lavere Jordfordybninger er os velkomne. Saa fyrer vi igen. Krudtrøgen lejrer sig tæt foran os og omkring os Skydningen forener sig til et øredøvende Hele. Det er som om jeg befinder mig i en kæmpemæssig Kedel fuld af kogende Vand, det syder og hvirvler og skummer overalt.

Et let, tørt Slag tæt ved Siden af mig fik mig til at se mig om. Johannes Gran drejede sig engang rundt og styrtede saa død til Jorden, han var skudt midt gjennem Hovedet.

Hans stakkels, syge Moder!

Men fremad! fremad! Der er ingen Tid til Grublerier.

Vi trænger ind i Landsbyen.

Denne vil Fjenden holde for enhver Pris, han fører ny Tropper frem, men ogsaa vi faar Forstærkning.

I Landsbyen udvikler sig en forbitret Kamp.

Vore Pionerer slaar Murene ind paa de tapreste forsvarede Bygninger og kaster Fakler ind i dem; overalt Røg og Støv, Brand og Ødelæggelse, og i dette Helvede kæmper Menneskerne som rasende Uhyrer med Had og Mordlyst i Blikkene, skælvende af Ophidselse og Raseri

Et Skud, affyret fra øverste Vindu i et stort, stateligt Hus, gjennemborede min Hjelm og kastede min sidste Ven, Emil Wassov, blødende til Jorden.

(Sluttes).

Store Mænds Ord.

Kun i brudte Straaler og et usikkert Lys har Frihedens Sol hidtil skinnet blandt Menneskene, men alle Fremskridt har dog den kaldt frem.

Henry George
(amerikansk Socialøkonom).

*

Ethvert Onde kommer af den individuelle Ejendom, og saaledes har Uligheden i Formuerne skabt Menneskenes Ulykke.

Mably
(fransk Kommunist.)

*

Menneskeheden synes nu indtraadt i Mandsalderen, altsaa ude over det Udviklingstrin, hvor Genierne var nødvendige.

Edvard von Hartmann
(tysk Filosof).

*

Menneskene holde i Reglen lige saa lidt af de ædruelige Naturer, som af de klare Hoveder. Disses blotte Eksistens synes en Kritik over Omgivelserne.

Georg Brandes.

Paa Rejsen.

Tanten (paa Søsygens højeste Stadium til sin Niece): Ella — Barn — jeg døer! jeg døer!

Niecen (i fortvivlet Haabløshed): Aa, lille Tante — vent dog bare til vi kommer til Helsingør.

I Kokkenet.

Fruen (træffer Pigen og hendes Kæreste ved en Flaske Vin): Marie, jeg er lige ved at daane af Overraskelse.

Pigen: Jeg med, Frue!

Idealet.

— Hvad kunde Du li'e at være, Peter?

— Afskediget Oberst med Tilladelse til at bære Uniformen.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

Nyeste Helligdagslov.

— Bummelummelum! Herved bekendtgøres for Alle og Enhver, at Butikkerne vil være aabne de 2 første Søndage i November, for at Tjenestefolkene kan blive af med deres Løn. Hvorefter Alle sig haver at rette. *Nel-le-Bum!*

Nr. 44.

RAVNEN

Søndag d. 29. Oktober 1893.

Tilfredshed.

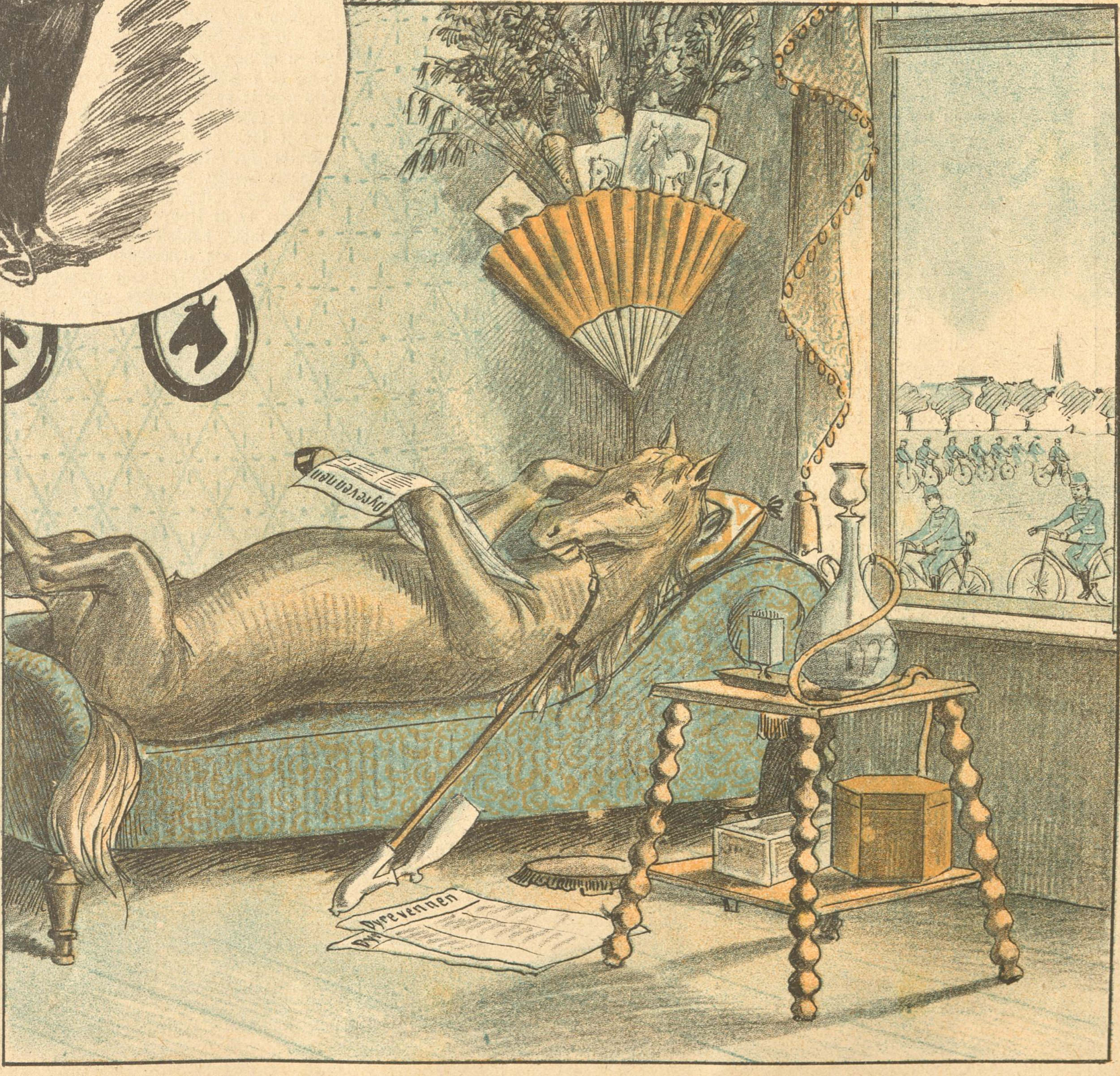

Nu kan man da finde sig i Tilværelsen, naar man kan aftjene sin Værnepligt paa denne Maade. Ach, welcher Lust, Soldat zur sein!

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Bal i Haven.

Hr. Thomas, Landstingsfedteris Patron,
som forhen om vor kære Grundlov lærte,
er bleven nu en rigtig bondestolt Person
og kalder Grundlov for Papir og Sværte.
Han vil ej ha' de store Kredse delt,
nej Lovens Ord og Aand han ønsker helt,
gemt hen i side Bondekoftes Lommer,
Gud hjælpe Landet, hvis saa vidt vi kommer.

Det brændte nylig i vor gode By,
i mange Sømænds Havn, i Holmensgade,
forskræmte Fugle fløj af deres dunkle Ly,
ved Nattetid, der var en fæl Ballade.
Og en Kaptejn, som havde Ly betalt,
han vaagned, mærked der var noget galt,
i Huset Ild, paa Gaden rædsom Skrigen,
og det blev lovlig hedt for ham og Pigen.

En ny Bureauchef savned vores Ting,
paa en holdt Høgsbro paa en anden Liebe,
Lars Dinesen med Sleven luskede omkring,
men alle tre de var i voldsom Knibe.
Til Sidst de smælted sammen dog i et
og Høgsbro skummede af Gryden Fedt,
af Gryden, hvori Højre, Radikale
og Moderate kogte Oksehale.

Vi i Chikago hævded vores Ry,
der var et Vogntog, deri deltog Norden,
og vores Arrangører de var voldsom kry,
de slog et Slag, som hørtes over Jorden,
paa Vognen saas den tapre Landsoldat,
Gud, hvor det ligner vores Bahnsons Stat,
opblæst og vigtig af sin Krigerære,
saa dum kan kun „die dumme Dänen" være.

I Fald en Oberst til personligt Brug
har levet noget flot af Statens Penge,
saa bør han blive uforstyrret ved sit Trug,
men man skal bare Inspektøren hænge.
Og naar en Politimand snyder Folk,
bør Retten være en forsigtig Tolk,
strø Sand paa det, der stinker af det fæle,
men hænge dem, der kun i smaat kan stjæle.

Slaget.

En Erindring af H. C. Jahn.

(Sluttet).

Vore Geværkolber sønderslog Døren.

Opad Trappen.

En bleg ung Pige styrtede os hændervridende i Møde; ved det aabne Vindu stod en ung Mand med den endnu rygende Bøsse i Haanden, en Olding laa med gennemskudt Bryst midt i Værelset.

„Forbarmelse! Forbarmelse!" bønfaldt Pigen.

Men vi kendte ingen Forbarmelse mere, vore Bajonetter stødte den unge Mand ned for hendes Øjne.

Med et Skrig, der bragte os til at skælve trods vort Raseri og vor Ophidselse, kastede Pigen sig over Liget. Ofte i uhyggelige Drømme tror jeg endnu at høre dette Skrig, det var et Skrig af vanvittig Fortvivlelse og Smærte, aa, jeg vil aldrig glemme dette Skrig!

„Fremad! fremad!"

Jeg er igen nede paa Gaden.

Tæt ved Siden af mig eksploderer en Granat og en Splint af den slaar Geværet i Stykker i mine Hænder, jeg griber en falden Kammerats Gevær og fyrer videre.

Overalt, overalt lyder Hornmarschen, Signalet: Avancer!

Overalt, overalt larmer Trommerne og Hornene, knalder Geværsalverne, skralder det hæse Hurra!

En haardt saaret Soldat læner sig til Muren af et Hus. En Granatsplint har revet Livet op paa ham, Involdene vælter frem fra den i Pjalter revne Uniform.

„Kammerat, skyd mig," bønfalder hans Øjne, „jeg kan ikke holde det ud længere, hav Barmhjertighed og skyd mig."

Fremad! fremad! ingen Tøven! Hver Kugle gælder Fjenden!

Landsbyen er stormet... Fjenden viger — efter ham!

De faa endnu kampdygtige Soldater af Bataillonen stormer frem fra Landsbyen, vi maa vade gennem Blodpøle, skride over lemlæstede Menneske og Hestelig, over sønderslaaede og bortkastede Geværer og Munderingsstykker.

Bag en Jærnbanedæmning, som Fjenden havde forsvaret særligt haardnakket, laa de Døde og Saarede tre og fire over hverandre, dannende en Vold; Blodet løb i smaa Bække ned ad Dæmningen, for ved Foden af den at danne en stor snavset Pøl.

Vi maatte klatre frem over de i Krampetrækninger liggende Menneskekroppe... noget længere til højre fra os kunde vi se forfølgende Kavalleri; de foer afsted i rasende Karriere, og Hestenes Hove nedtrampede de paa Jorden liggende Saarede, Ven saa vel som Fjende. Ogsaa Kanoner saa vi rulle afsted og vi saa de Saaredes fortvivlede Anstrengelser for at undgaa Kanonvognenes Hjul; forgæves — afsted over dem gik det og deres Blod sprøjtede vidt omkring...

Det blev Aften.

Kampens Raseri og Ophidselse lagde sig, og der indtraadte en sløv Slappelse og Træthed; alle Tanker syntes uddøde, alle Følelser... vi kastede os, hvor vi just stod, og lagde os til Hvile mellem Døde og Døende.

Det var vel henad Midnat, da jeg vaagnede plaget af Sult... Fra en falden Fjendes Tornyster tog jeg et Stykke Brød og slugte det begærligt.

Flammerne fra de brændende Landsbyer kastede et rødt, uhyggeligt Skin gennem Natten — og i dette Lys saa man mørke Skikkelser lydløst bevæge sig frem og tilbage, ofte flammede et Lys op, for straks efter at slukkes igen.

Var det Ambulancesoldaterne, der søgte efter Saarede? Eller var det Slagmarkens skrækkelige Hyæner Ligplyndrerne?

Halvt hviskede Ord tabte sig i Blæsten. Der er noget uhyggeligt i denne lydløse Listen omkring, som man mere aner end hører, mere føler end ser —: det er som om Lygtemænd opfører en Heksedans over en stor, skummel Mose.

Endelig bliver det lyst! Den svage, gule Stribe der langt borte i Øst er Dagen.

Hvor mange Tusinde blomstrende Liv, som den endnu i

Gaar kysfede vaagne, vækker den aldrig igen — deres stivnede Blikke ser den aldrig mere, deres kolde Læber føler aldrig mere dens oplivende Varme — forbi — forbi — de er visnede som Blomsten og kan forgaa og opløse sig i deres oprindelige Bestanddele...

Kun nogle Skridt borte fra mig saa jeg en falden Fjende, hvis kolde Haand trykkede en Rose til Brystet, var den en Gave fra Moderen? eller fra den Elskede?...

„Samling! Samling!" blæste Hornblæserne, lød Trommernes Hvirvel.

„Samling! Samling!" lød det fra alle Sider...

Og Solen stod op, saa smuk, saa smuk...

Da Fruen kom hjem.

— Aa, Du afskyelige Tværdriver! Ingen Modtagelse, ingen Blomster, knapt et venligt Ord, og jeg har dog været borte i otte Uger!

— Tilgiv mig, Du har Ret, jeg er virkelig — utaknemlig!

Lojerlig Logik.

Defensor Den Anklagede er ganske vist 42 Aar gammel; men da hans Bedstefa'er lever, er Anklagede jo Barnebarn endnu, og jeg tør derfor maaske bede de høje Dommere tage Henfyn til Anklagedes Ungdom som en formildende Omstændighed.

Før Forestillingen.

Regisøren (ser gennem Kighullet ud paa den tomme Tilskuerplads): Hvor Fa'en er Publikum?

Kontrolløren: Publikum gik nylig for at ta'e sig en Baier!

Ingen Ødselhed.

Nabokonen: Og da de sa'e ham, at Barnet havde slugt en Tiøre, vilde han saa ikke hente en Læge?

Madam Svendsen: Næ! De kan tænke Dem til, at han sa'e: Det manglede bare, at jeg skulde gi'e Doktoren tre Kroner for at hale en Tiøre op!

Store Mænds Ord.

Vogt Dig for de gode Mennesker. De taler aldrig Sandhed. Thi alt det, som de kalder Ondt: den store Forvovenhed, den lange Mistro, det grusomme Nej, den dybe Lede ved Menneskene, Evnen og Viljen til at skære i det Levende, det maa til, hvor en Sandhed skal fødes.

Nietsche
(tysk Filosof.)

*

Ro er Helvede for livfulde Hjærter; der gives en Ild i Sjælen, som, en Gang tændt, udslukkelig søger at stige i stedse vildere Flammer. Det er en Feber, skæbnesvanger for Enhver, der nogensinde kendte den.

Byron
(engelsk Digter.)

Jeg takker for naadig Straf!

En Vise forfat'et af en Pioner.

Mel.: I Dalens Skj.d en Hytte laa.

I Kronprinsessegade laa
en Ingeniørkaserne;
dens Ruder smaa, dens Mnre graa
mig vinked' fra det Fjerne.
Jeg kunde inte modstaa mer,
desaarsag blev jeg Pioner.

Saa blev jeg flittigt instruert
i Fæstningsbyggeriet;
hver Morgen blev vi kommandert
til Gravning i Glaci'et.
Det var et ganske rædsomt Mas,
ja, den var svær, men kund' dog ta'es!

Hver Eftermiddag saa man fri
os ud i Byen ile;
det kunde „Aabersten" ej li'e,
han undte os ej Hvile.
Saa fik vi noget Theori,
og det kund' vi nu inte li'e.

Saa blev vi enig' om Enhver
slet inte at gi'e Møde!
det skulde heller vi ladt vær',
thi fælt vi maatte bøde.
Kaschotten blev vi puttet i,
for det blev kaldt for Mytteri.

Og siden fik vi Vand og Brød,
for de var meget bøse;
et Par, ja, de fik Pinedød
en Omgang paa Bridsløse.
Men tydeligt Enhver nu seer,
at man har været Pioner.

Jeg skulde gerne holdt min Mund
om hele den Affære,
i Fald at Krigsminister'n kun
i Tinget kund' la'e være,
at give os et Ekstrarap
og sige, at vi naadigt slap.

Naar denne Straf var naadig — Pyt!
saa er det mig en Gaade,
hvordan at Dommen skulde lydt'
foruden nogen Naade.
Kanske hver eneste Rekrut
i Grunden skulde være skudt?

Fruer maa have Fruenoder, sa'e Abbedissen — hun fik et Barn.

Paa Morgentur.

— Aa, sikken herlig frisk Morgenluft!
— Ganske dejlig! Havde vi bare været paa en ordentlig Svir i Nat!

Mon?

Damen: Jeg skulde ha'e et Stykke Højreb; hvad skal jeg gi'e?
Slagteren: Ikke under 60, Frue!
Damen: Det er dog voldsomt saa Kreaturpriserne bliver dyre.
Slagteren: Nej, Frue, det er Kyd'et!

Ack wai!

Mel.: Hr. Mathisen var en ærlig Sjæl.

Hr. Moreslo er en ærlig Sjæl,
si'er man;
lidt uheldig, værst imod sig sel',
si'er man;
nys han Wiinblad stævned',
og fik Sagen jævnet
med en lille Bøde til sig selv,
véd man.
Han var vred,
sa' man,
led og ked,
sa, man,
fordi Wiinblad ved saa god Besked,
sa' man.

Hr. Moresco er en kærlig Sjæl,
véd man;
imod dem der trænger, aldrig fæl,
véd man;
han gi'er mange Penge
ud, har gjort det længe,
men just ikke alle til sig selv,
si'er man;
Ruslands Zar,
si'er man,
kostet har,
si'er man,
Hr. Moresco mangen Sum saa rar,
si'er man.

Men at Wiinblad ogsaa vidste det,
si'er man,
fandt Moresco ikke lige fedt,
si'er man;
han blev bøs og sparked'
om sig paa et Marked
for at gøre Wiinblad det lidt hedt,
si'er man;
intet Kort,
sa' han,
gives bort,
sa'e han,
til de Folk, der kigger mig i Kort,
sa'e han.

Wiinblad kigged' dog alligevel,
véd man,
saa at Enden blev Proces med Smæld,
véd man;
Hr. Moresco fnyste,
Wiinblads Venner gyste
for hans Portemonnæ og for ham selv,
véd man;
men den Dom,
si,er man,
som der kom,
si'er man,
synes de til Gengæld bedre om,
si'er man.

Thi trods alle Julemærker gjaldt,
véd man,
den ej Wiinblad ene, da den faldt,
véd man;
for unødig Trætte
maa Moresco lette
Pungen for af Hundreder et halvt,
ved man.
Saadan kan,
ser man,
selv en Mand,
ser man,
som Moresco komme fælt deran,
ser man.

I Mellemakten.

— Voldsomt interessant denne Sudermanns Ende eller hvad jeg vilde sige Sodavandets — nej Sodomas Undergang!

— Storartet! Især denne Maler, der voldtager den unge Pige, som hans Ven Cramer holder saa meget af.

— Ja, det var s'gu ikke efter Cramers Regnebog!

Ved Øllet.

— Her staar i Referatet fra Landstinget, at det har vedtaget Matzens Ændring om at Tolden paa Korkpropperne kun skal nedsættes, saa længe Traktaten med Spanien gælder.

— Ja, den lille Professer holder dog mest af, at Propperne gaar til Vejrs!

Militær Undervisning.

Sergenten: Hvad Djævlen troer De 45, Soldaten har Ho'ede til?

45 (ironisk): For ikke at tabe Halsbindet.

Sergenten: Sludder og Vrøvl! Det er til at hænge Huen paa, naar han paa forskriftsmæssig Maade skal gøre Honnør for sine Overordnede.

I Retten.

Assessoren: De har kaldet denne Herre en Æsel. Det er 20 Kr. har De noget at bemærke?

Anklagede: Bare det, at denne Æsel ikke er 20 Kroner værd!

Moderne Ægteskabs-Annonce.

Til en Damehat med grøn Besætning, nylig vunden i en Velgørenheds-Basar, søges en passende ung Dame, der senere vil blive min Kone. Formue er nødvendig. Billet o. s. v.

Skatte Projekter.

Mel.: Forgangen Nat.

Forleden Dag
jeg sad i Mag
og nød min Frokost med Behag,
mens Folketingets Referat
jeg læste i min „Demokrat".
Jeg saa Alberti vil have Sjov
og til Agrarerne lave Lov,
for Hartkornsskat han vil dem fri,
og Millioner dem eftergi'.

Men sig mig da
om nogen ka'
forstaa, hvorfra han Mønt vil ta';
i Landet er jo Fattigdom
og Statens Kasse, den er tom.
Hr. Bahnson tog Millionerne
til Forterne og Kanonerne.
Kanske Alberti dog forstaar
af skaldet Mand at plukke Haar.

Der siges, at
han vil ta' fat
paa Fattigfolk med Ekstraskat,
han vil ha' Skat paa Brændevin,
„thi Snaps er Fattigfolks Ruin";
hans Mening er, at en fattig Mand,
har allerbedst af Kommunevand,
selv kan han godt undvære Snaps,
med Vin han stiller sin Tørst, den Laps.

Og ligesaa
vi have maa
en Skat paa Snustobak og Skraa,
paa Skraa og Snus, naturligvis,
Alberti selv ej sætter Pris,
at savne Skraa er en lige Sag
for ham som sagtens kan ta' et Drag
af ægte fin Havanna-Sut,
thi han har Penge nok, den Gut.

Paa Kærlighed
og Ærlighed
man uden stor Besværlighed
vel ogsaa kunde lægge Skat,
dog synes jeg forresten at,
der kunde være lidt Mening i,
at lægge Skat paa Proces-Mani,
hvad vil Alberti sige dertil,
mon han mit Forslag skatte vil?

Ad Omveje.

A: Troer Du paa Sjælevandring?
B: Nej! men Du.
A: Ja! jeg er overbevist om den.
B: Hvad var Du da tidligere?
A: Et Æsel.
B: Et Æsel! Naar var det?
A: Da jeg laante Dig 20 Kroner.

Naar Munden løber.

En Doktor, hvis Kæphest var, at kritisere Tidens Ungdom, holdt en Gang Foredrag om dette sit Yndlingstema. Efter at han med begejstrede Ord havde skildret de gamle Kæmpers Levevis og Færd udbrød han: Men vor Tids Ungdom hvorledes er den mine Herrer! Slap, modløs, uden Begejstring, uden Livskraft! Ungdommen er langt bag efter de Gamle. Min Fader døde, da han var 87 Aar gammel, min Bedstefader blev 95. Men hvor findes i vore Dage en ung Mand, der døer i den Alder.

Begge Dele er svært.

Baronen: Hvad er nu det Johan? Portvinsflasken er tømt. En saadan Fristelse maa Du kunne modstaa.

Johan: Det er lettere sagt end gjort Hr. Baron.

Baronen: Men naar Du har gjort det, hvorfor siger Du det saa ikke?

Johan: Nej! for det er lettere gjort end sagt.

Tværtimod.

Læreren: Sig mig saa Peter, hvorfor Gud skabte Kvinden?

Peter: For... for... for...

Læreren: Naa! Ja for at væ...

Peter: For at vænne Manden af med at gaa i Byen.

Læreren: Sikke noget Snak! Tværtimod! for at være ham til Medhjælp. Altsaa Gud skabte Kvinden for at...?

Peter (rask): For at hjælpe ham med at gaa i Byen.

Livsforsikring.

Kultusminister, fh. Formand i Ligbrændingsselskabet, Goos er valgt til Formand for Livsforsikringsselskabet „Hafnia".

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

Det er ikke let at slippe tør mellem to Tagdryp, sa'e Høgsbro, han reddede sin Bureauchef.

Nr. 45.

RAVNEN

Søndag d. 5. November 1893.

Kamp for Arbejdet.

(Efter en Statue af den dansk amerikanske Billedhugger J. Gelert).

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: I Skoven skulde være Gilde.

I Søndags var der Gilde
hos Ploug, den gamle Ørn,
selv Venstrepressen vilde
rende Gamlingen paa Dør'n.
N. Th. Petersen,
som Formand kom derhen
og takked fra sin Svigerfar
at Ploug har væ't saa rar.

Bevares for Forvandling
af vores Borgerraad,
da vort Budgets Behandling
kaldte nye Mænd til Daad.
Hvor der blev taget fat
paa Dit og saa paa Dat,
først efter silde Midnatsstund
fik Raaderne et Blund.

De Herrer Økonomer
paa Arbejdsløn fik Kig,
men sikke nogle Gnomer
dog, trods deres Statistik.
De vil, Økonomi
skal ikke blandes i
den Kamp, som vi maa daglig ha',
hvad Fanden skal den da?

Hr. Secher og Alberti
er glad ved Tanken om,
at Landets Børn er færdi'
naar Godtfolk fra Udland kom
og hos en Bonde gaar
med krummet Ryg og faar
en ussel Løn for Slid i Mark
og sluttelig et Spark.

St. Petri Raad vil vrage
den gamle Præsts Vikar,
gaa væk Du stakkels Krage,
Du en sløj Eksamen har!
En rædsom Præstetrop
fra Tyskland kom herop,
den stiveste i Dogmetro
sig her kan slaa til Ro.

Smykkerne.

Af G. de Maupassant.

Hr. Lantin havde mødt hende i et Aftenselskab hos sin Kontorchef og straks havde Kærligheden omspændt ham som et Næt.

Hun var Datter af en Skatteopkræver fra Provindsen, der havde været død i nogle Aar. Hun var da med sin Moder kommen til Paris for efter Moderens Ønske at blive indført i nogle Familier hvor hun mulig kunde gøre sig et Parti. Hun var fattig og anstændig, rolig og stille. Pigen syntes at være Idealet paa den hæderlige Kvinde, hvem den fornuftige unge Mand med Glæde betror sin Fremtid. Hendes fordringsløse Skønhed fortryllede ved en engleagtig Blufærdighed og det svage Smil, der aldrig forlod hendes Læber, var som et Genskin af hendes Hjærte.

Alverden lovpriste hende. Alle, der kendte hende, gentog uophørlig: Lykkelig den, der faar hende. Man kan ingen bedre finde.

Hr. Lantin, der dengang var Hovedbogholder i Indenrigsministeriet med en Gage af tre Tusind og fem hundrede Francs, friede til hende og giftede hende.

Han var ubeskrivelig lykkelig med hende. Hun førte Husholdningen med en saa dygtig Økonomi, at hun syntes at være rig. Intet var hende for godt til hendes Mand, hvem hun kræsede for med Lækkerbidskener og Delikatesser; der var en saa elskelig Ynde udbredt over hendes Person, at seks Aar efter deres første Møde var hans Lidenskab endnu større end paa den første Dag.

Hun havde kun to Svagheder, som han dadlede — hun sværmede for Teatret og for falske Smykker

Hendes Veninder (hun kendte et Par Fruer som var gifte med mindre Embedsmænd) skaffede hende hvert Øjeblik Billetter til de Stykker som var i Velten, endog til Premiererne; og hendes Mand maatte selvfølgelig, om han vilde eller ikke, tage Del i disse Forlystelser, der trættede ham skrækkelig efter hans anstrængende Dagsgærning. Tilsidst bad han hende, om hun dog hellere vilde gaa i Teatret med en eller anden Bekendt, der saa kunde følge hende hjem. Hun vilde først længe ikke, da hun syntes det var upassende, men tilsidst lod hun sig i sin Godmodighed overtale, og han var hende uendelig taknemlig.

Hendes Sværmeri for Teatret vakte snart i hende Trangen til at pynte sig. Hendes Toiletter vedblev vel at være ganske simple, altid smagfulde, men beskedne, og hendes elskelige, smilende, hengivne, uimodstaaelige Ynde syntes endog at faa et nyt Trylleri ved hendes Paaklædnings Simpelhed, men hun bar i Ørene to store bøhmiske Stene, der tjente som Diamanter, og hun bar Haldsbaand af falske Perler, Simili-Armbaand og Kamme, der var prydet med farvede Glasstykker i Stedet for med ægte Stene.

Hendes Mand, hvem denne Kærlighed til Glimmer ikke ret behagede, sagde ofte til hende: „Kære Barn, naar man ikke har Raad til at købe sig ægte Smykker, saa pynter man sig med sin Skønhed og Ynde, der er værdifuldere end alle Ædelstene.“ Men hun smilede blidt og svarede stedse: „Min kære Ven, jeg holder nu engang af det. Det er min Last. Jeg ved jo, at Du har Ret, men man kan ikke gøre sig anderledes end man er. For Smykker vilde jeg lade mit Liv.“

Og hun lod Perlehalsbaandene glide mellem Fingrene, lod Glasstykkernes Facetter glimre og tilføjede hver Gang: „Se bare, hvor nydeligt det er. Man kunde sværge paa, det er ægte“ Og han kaldte hende smilende en „Zigøjnerinde“.

Om Aftenen, naar de sad sammen ved Kaminen, tog hun mangen Gang Saffiansskrinet frem, i hvilket hun gemte sit „Maskandiserstads,“ som Hr. Lantin kaldte det, og gav sig i Færd med at betragte de falske Smykker med en Lidenskab som om de skaffede hende en dyb hemmelighedsfuld Nydelse.

Saa hængte hun et Halsbaand om sin Mands Hals, fandt ham meget morsom lo saa fornøjet og hjærteligt, at det var en Lyst, omfavnede ham og kyssede ham atter og atter.

En Vinteraften kom hun hjem fra Operaen, rystende af Kulde. Den næste Morgen hostede hun. Otte Dage senere døde hun af Lungebetændelse.

Ny Føde-Lands-Sang.

Der er et Land, det staar med fede Agre,
med Sæd i Stak og prægtigt Kvæg paa Stald,
og dog er Landets fleste Børn saa magre
fordi Fortjenesten er lovlig smal.
Et Land, hvor nogle kan i Velstand svælge,
mens andre lider allehaande Savn
og maa sin Arbejdskraft for Spotpris sælge;
ved gamle Danmark, nævner man dets Navn.

Paa Vers og Prosa meget smukt der skrives,
om dette mageløse, vakre Land,
hvor alt saa herligt og saa frodigt trives
og hvor der findes Brød til alle Mand.
„Nær sølvblaa Vesterhav en dejlig Have,
med Bøgehegn, hvor Nattergale bo" —
det lyder kønt, men paa en sulten Mave,
det hjælper ej det bitterste, min Tro.

Fra By til By maa mangen Stakkel vandre,
at søge Arbejd', men kan intet faa.
Bestandig lyder Svaret: Gaa til andre,
hos mig Du intet Arbejd kan opnaa.
Og dog kan mange dumme Individer
med Frækhed sige: Der er Arbejd nok,
men Sagen er, de „Fyre" intet gider —
saaledes raaber Højres noble Flok!

Og naar omsider Arbejd sig tilbyder
og Landets Sønner ret af Hjærtens Grund,
til kommende Fortjeneste sig fryder,
da jages de paa Porten som en Hund.
Gaa Eders Vej! Se det er den Befaling,
som bydes Landets egne Børn fordi,
at for en meget lavere Betaling
de Herrer hjælpes ved „Kineseri".

Fra Sverrig, Tyskland, ja, saagar fra Polen,
forskrives Folk, som „billig" Arbejdskraft,
de lokkes hid og lystrer blindt Parolen,
men faar det værre end de før har haft.
Og de som fødtes her i Dannevangen,
i Fattighus, ved sparsom Føde kan,
i Alderdommens Dage synge Sangen:
Jeg elsker Danmark — Du mit „Føde"-Land!

Ved Telefonen.

Sagfører Snydstrup: A—a—ah! Endelig en Smule Ro! Det var en drøj Retsforhandling i Dag, men „jeg klarede mig f'gu godt!" som Anna Christensen sang i Sommer. Gad vide, om hun klarer den lige saa godt ovre paa Alléenberg. Naa, men nu hedder det at være flittig! Hurtig til Skrivebordet og vè dem, der forstyrrer mig! (Telefonen ringer). Tak Skæbne! (i Telefonen): Hallo! Det er Sagfører Snydstrup. Hvem taler jeg med?

En Stemme: Adolf, er det Dig?

Snydstrup: Næ, De er forbunden med Sagfører Snydstrup. (Det skratter: brrr—kr—kr—bm—brrr).

Anden Stemme: Er Du der?

Snydstrup: Ja, hvem taler?

Anden Stemme: Du maa undskylde, søde Klara, at jeg ikke kan møde Dig ved National i Aften, men jeg er desværre saa daarlig (det skratter som før) — —

Snydstrup (meget høflig): Undskyld, De er ikke forbunden med Klara, men med Sagfører Snydstrup.

Første Stemme: Adolf, saa tal dog noget højere.

Telefonisten: Taler De endnu?

Snydstrup: Hør De, jeg er forkert forbunden.

Telefonisten: Aa — undskyld, nu skal jeg straks forbinde Dem!

(Telefonen ringer).

Snydstrup (med stor Ro): Hallo! Det er Sagfører Snydstrup. Hvem taler?

To Stemmer samtidig):

— For Pokker! Hvorfor afbryder De os hele Tiden?!

— Frakken slaar Folder i Ryggen!

Telefonisten: Taler De endnu?

Snydstrup (med Beherskelse, tydelig og langsomt): Sig mig, hvem var det, der først vilde tale med mig?

Telefonisten (mumler noget uforstaaeligt).

En høj Damestemme (ikke vant til at telefonere, skriger frygteligt): Aa, hvor det er dejligt, at vi nu kan passiare sammen, Du fra København og jeg fra Køge. Du er vist meget overrasket! Naa — hvorledes gaar det Jer?

Snydstrup (halv lystig, halv ærgerlig:) Aa, Tak, ganske godt, jeg er bare noget hæs!

Damestemmen: Hvorledes?

Snydstrup: Jeg er noget hæs, men — (det skratter).

Damestemmen: Altsaa har I det brillant allesammen?

Snydstrup: Storartet! Og I? All right?

Damestemmen: Hvorledes? er nogen af Jer rejst?

Snydstrup: Næ, det er bare den tossede Blæst.

Damestemmen: Hvadfor en Hest?

Snydstrup: Næ, men De kan vist ikke høre for Blæsten?

Damestemmen: Noblesse? Næ, det er her ikke meget af her i Byen. Jeg længes frygtelig efter København.

Telefonisten: Taler De endnu? (Det skratter voldsomt igen).

Mange Stemmer (samtidig og imellem hverandre):

Femprocents, saa? — Diskonto 186¼. — Har De Selvmordet paa Kærlighedsstien? — Er det Dig, Tante? Kom endelig straks! Gine har faaet Tvillinger! — Kan hun selv ernære sine Børn? Ellers kommer de paa Fattigvæsenet. —

Altid høflig

Moderen: Snyd Næsen, Dreng, gi'e Pastoren Haanden og si'e God Dag, Din Lømmel!

— Hvad staar der, Malle?
— Disse Katte udsælges for 25 Øre Stykket, Mille.
— Næ, Malle, der staar vist: **Missekatte** udsælges.

Jamen, vi har ikke andet end Svedskekompot! — Hvor Du er grusom, Klara! Nu har jeg staaet her en halv Time. — Æsel! Er det mig, De taler til? — Mød mig paa Svinetyggen i Morgen Aften Kl. 8! — Husk endelig at tage Sprøjten med, Madam Rasmussen! — Hvad har vi til Middag i Dag? Sikken et Held! Lige nu kom der tolv Waggoner med Svin! — Aldrig i mine Dage har jeg set en saadan Forsamling af Sammensmeltere. De var — — — (det skratter og hvisler og knalder i Telefonen).

Telefonisten: Taler De endnu?

Snydstrup: Næ, nu skal De ha'e Tak. Farvel!

De afskedigede Betjente synger.

Mel.: Vor Kaptajn.

Vor Eugen er mange :,: Penge værd :,:
men er inte god at :,: komme nær, :,:
naar man ej er Stud. og har en Fa'r,
som har Eugen til Ven, og hvis Navn er Ricard.
En Dag gav fluks han os vor Afsked,
vi havde haft Affære med
to unge stodiosis juris — og se
det sku' vi ha'e lad't være med;
foruden Lov og Dom
vi paa P..... kom;
— Ja, Eugen er mange :,: Penge værd :,:
men er inte god at :,: komme nær, :,:
han er streng retfærdig og han har
en Perleven og Foresat ved Navn Ricard.

Da vi saa verfet var, saa søgte
selvfølgelig vi om Pardon,
men Eugen troede vist vi spøgte,
hans Svar var værdigt hans Person:
hvad jeg en Gang har sagt
og gjort, det staar ved Magt;
— ja, Eugen er mange :,: Penge værd :,:,
men er inte god at :,: komme nær :,:,
naar man ej er Ven med ham, og har
i Daaben faa't det Fandens rare Navn Ricard.

Nu faar vi, hvad der kan gøres,
vi er dog ikke Slaver end;
kanske med Tiden det skal spør'es,
at Politimænd og er Mænd;
vi uden List og Svig
erklærer „Chefen" Krig.
Thi Eugen er mange Penge værd,
men just ej paa den Post, han beklæ'er;
der — det si'er vi — uden nogen Ros,
vil vi s'gu hellere ha', om det sku' være, Goos.

De Børn.

Løjtnanten: Altsaa Frøken Agnes er Din ældste Søster; hvem kommer efter hende?

Lille Erik: Endnu er der saamænd ikke kommet nogen efter hende, men den første Herre, der kommer, skal faa hende, har Fa'er sagt!

Før og nu.

Mel. af Gøngehøvdingen.

Carl Ploug drager strunk mod Adelen ud,
der venter den hvasse Vingeskud,
Prygl skal de ha'e, sagde Ploug;
han sadlede op sin Vingehest,
fældede Lansen, som til Fest,
og saa gik det løs;
Hjælpe Jer Gud, sagde Ploug.

Kor af Folket:
Staal i Din Pen,
Vid i Din Aand,
og Folket var med Dig.

Han kæmped' som ildfuld Patriot,
hver Junker han nævned' Idiot;
saadan no'et Rak, sagde Ploug.
Selv Kongen han bøjed' ej Knæet for;
„Plads for den Frihed, der er vor!"
saadan lød hans Ord.
Agt vel derpaa, sagde Ploug.

Kor:
Staal i Din Pen,
Malm i Din Røst,
og Folket var med Dig.

Men Tiderne led og Aar for Aar,
der vekslede Sommer, Vinter, Vaar;
end er jeg med, sagde Ploug.
Han troned' i Thinget, stolt og kry;
men Malmen i Røst var bleven Bly,
og Sangen var hæs;
Fader! tilgiv; sagde Ploug.

Kor:
Pjat i Din Pen,
Vaas i Din Røst,
og Folket var mod Dig.

Hans Pegasus var nu en brølend' Stud,
en Dag blev han hældt af Thinget ud:
skal jeg nu bort? sagde Ploug;
man gav ham et bliden Spark paa Bag,
Tak for Din Strid for Kongens Sag;
hav Tak og Farvel!
Det var min Løn, sagde Ploug.

Kor:
Pjat i Din Pen,
Galde i Blod,
og Folket var mod Dig.

Forleden han havde firs paa Bag,
da — end'lig oprandt hans Hæders Dag:
Jeg er saa glad, sagde Ploug.
Hyldet han blev af Reaktion,
og af hver moderat Poltron,
med „Dannebrog" først.
Nu kan jeg dø, sagde Ploug.

Kor:
Graad i Din Røst,
Taarer i Blik,
men Folket ler deraf.

Guvernøren og Ingeniøren.

God morning, Sir! her har De mig, my boys!
jeg er en Galerøjs, der kommer fra Sankrøis.
Aa Tsingelingeling for Massa!
der drikker man vom Fajs a'
den allerbedste Rom,
og det, hvorhen man kom.

I vil kanskesens høre lidt derfra?
Sankrøis, den ligger ovre ved Amerika.
Aa Tsingelingeling etc.

Og der er plendy der med Sukkerrør,
med Niggere og saa en fornem Guvernør.
Aa etc.

Den Sidste skifter de hver sjette Aar,
han Feber faar og gaar, og stor Pension han faar.
Aa etc.

Det kommer af den meget unge Rom,
som Evropæermaver inte synes om.
Aa etc.

For Guvernøren kan det nok gaa an,
for han behøver ej at drikke Rom og Vand.
Aa etc.

Titusind Dollars — den er ellers fin! —
han har, og derfor kan han sagtens drikke Vin.
Aa etc.

Desuden boer han osse ganske godt,
for han har mer end et brillant møbleret Slot.
Aa etc.

Og lie'saa mange Niggere, han vil,
de staar paa Pinde, naar han bare siger til.
Aa etc.

Hvert fremmed Skib skal gi'e ham en Salut,
for Kongen selv der bli'er nok ej saa meget skudt.
Aa ete.

Og har en Nigger paa lidt Oprør tænkt,
kan Guvernøren straks paa Timen faa ham hængt.
Aa etc.

Jo, I kan stole sikkert paa mit Ord,
den Guvernør derovre er en Matador.
Aa etc.

Og derfor er det jo et Tidens Tegn,
at først saa skal han være Ingeniørkaptajn.
Aa etc.

Hvis Niggerne, som før gjør Mytteri,
fluks i Kaschotten! — det er han jo øvet i.
Aa etc.

Og nu til Slutning raaber jeg, my boys!
et Hurra for St. Sjan, St. Thomas og Sankrøis.
Aa Tsingelingeling for Massa!
der drikker man vom Fajs a'
den bedste Slaverom,
og det, hvorhen man kom.

Store Mænds Ord.

I Retfærdigheden ligger den højeste og sandeste Nytte.

Henry George
(amerikansk Socialist).

*

Vore Dages civiliserede Mennesker har, sandt at sige, ikke længer nogen Moral; Fortiden har ikke længer nogen Myndighed, og Fremtidens er endnu ikke formuleret.

Letourneau
(fransk Videnskabsmand.)

*

Den ler ad Eder, den Dommens Dag,
da vildt det suser og stormer,
da Højvandet bryder hvert kunstigt Hegn,
og knuser hele den trygge Egn
i Stormflodens Kæmpetag.

S. Schandorph.

Hvem blev det.

1 Dame: Ja tænk Dem! Baade Petersen og Larsen friede til Frøken Nielsen.

2 Dame: Virkelig og hvem blev den Lykkelige?

1 Dame: Ja det véd jeg ikke — men Petersen blev gift med hende.

Paa Frieri.

Den rige Arving (tøvende): Dahl er et mere passende Parti for mig, end De.

Frieren: Jamen, han elsker Dem ikke saa højt som jeg.

Arvingen: Hvorfor ikke?

Frieren: Han er ikke saa fattig som jeg.

Teorien i Praksis.

A.: Hvad Pokker! laver Du selv Aftensmad?

B.: Ja hvad Fanden skal jeg gjøre? Min Kone er i Kvindeforeningen og holder Foredrag om „Kvindens Pligter i Hjemmet."

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

Provisorismen i Forfald.

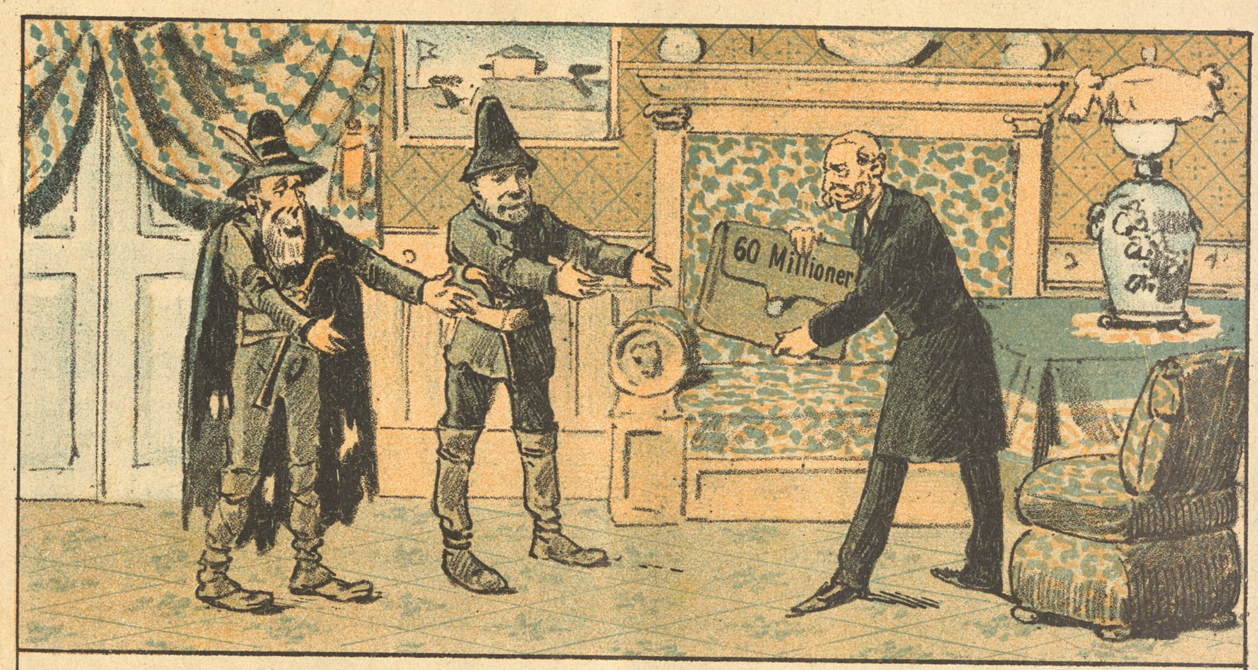

— »60 Millioner, Værs'go'!« Skidt med hvad det koster, naar bare Bahnson morer sig.

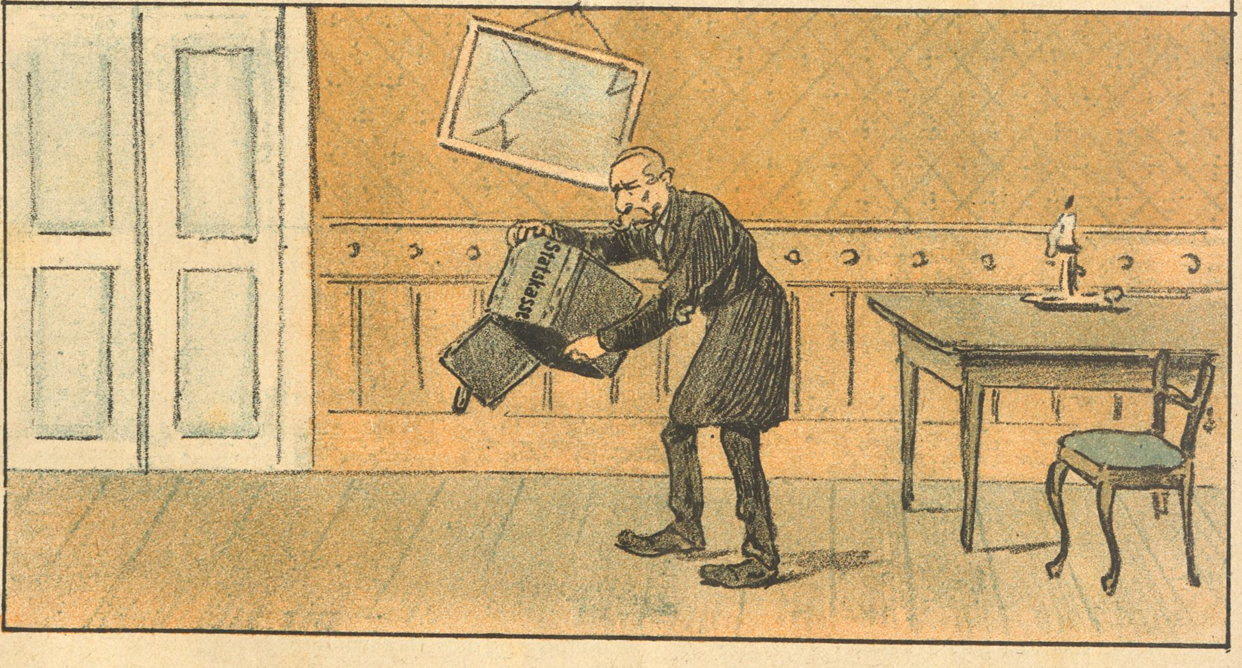

— »Ikke en rød Øre! Hvor Fanden skaffer jeg nu Mad til Gendarmerne?«

Nr. 46.

RAVNEN

Søndag d. 12. November 1893.

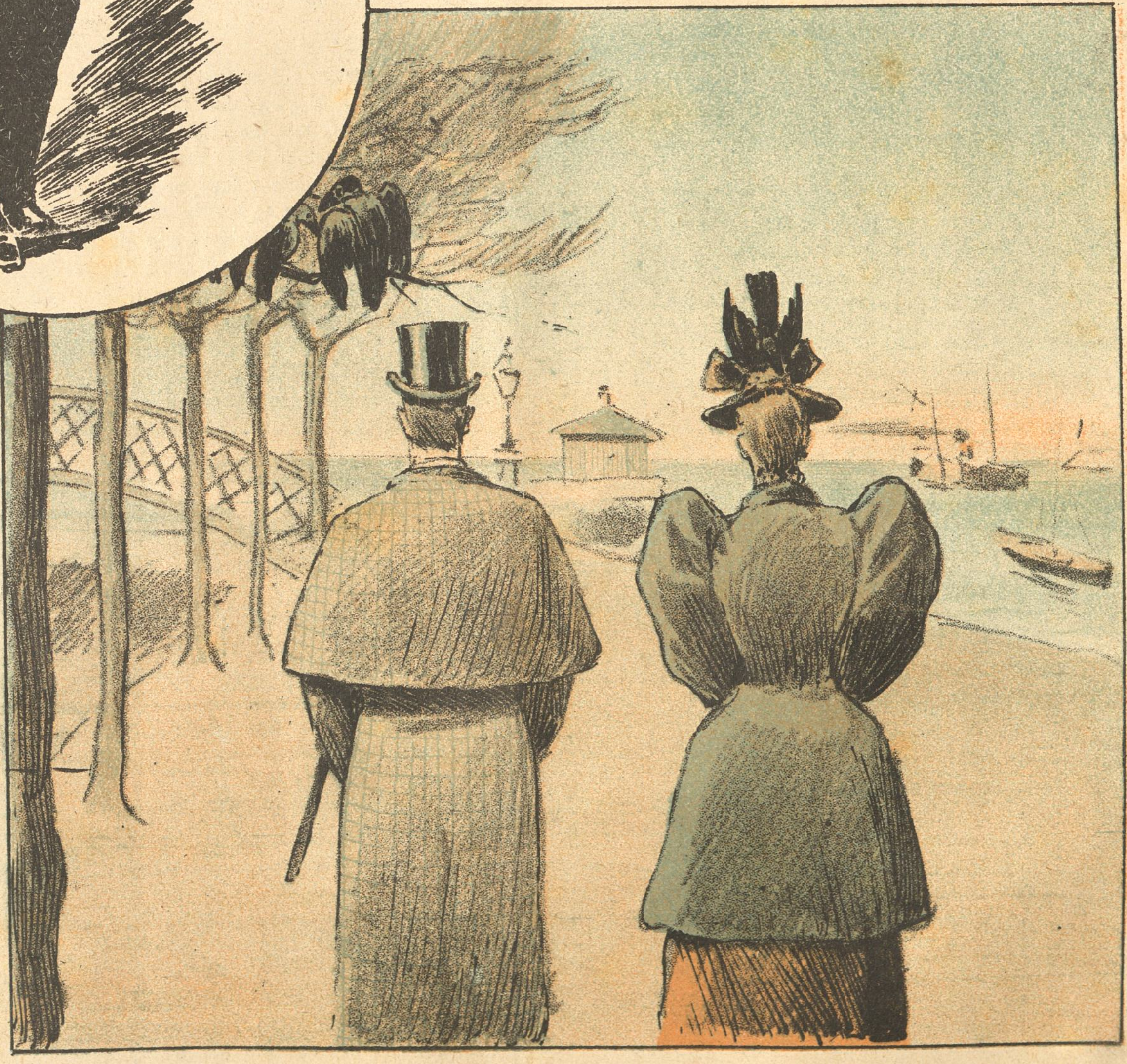

Kragemo'r: Se der, mine Børn, der gaar det Uhyre, som pynter sig med Eders stakkels Fader.

Fra sidste Uge.
(Revyvise)

Mel.: Nu skal Du ha' din varme Mad.

Moresco Forbud nedlagt har
mod vores „Social",
men „Ravnen" frit til Orde ta'er
om Sygerskernes Kval,
om hvordan de maa slide
til silde Aftentide,
Moresco paa sin Side
derved blev holden Ka'l.
Nu kan han sidde ved sit Fad,
føle sig tryg og tyk og glad,
fredet privat, men véd De hvad,
han lønner sløjt den Rad.

Man intet mer forsværge skal,
tænk Kayser selv gaar med
til Mindretallets Forholdstal,
skønt Lassen ærligt stred,
men Kayser har dog Massen,
hvad Pokker hjalp det Lassen!
snart hele Borgerklassen
faar alt paa anden Led.
I vores gode gamle Stad,
Højre skal faa sin varme Mad,
Mod, lille Hage, og vær glad,
trods Ingerslev, den Rad!

En Frøken fra et Børnehjem
i Fængslet lukkes ind,
Du Fredsens kan De tænke Dem,
saa spirer Skægget frem;
en Læge hentet bliver,
et andet Køn det giver,
i Kirkebog man skriver
Vilhelmi — den var slem!
Her kan De se i vores Blad,
Kønnet var jeg véd ej hvad,
vores Justits er ikke glad,
hun var en Mand, den Rad!

Vor Foged er snart her, snart der,
en plaget Mand, ved Gud,
nu er han bleven literær
og Stockholm staar for Skud.
Saa rask til Fisch han render,
med Ild i begge Ender,
men det ham jævnlig hænder,
at alt blir slettet ud.
Højesteret er ikke glad
for al den Sjov i Fogdens Stad,
nu har han faaet sin varme Mad
serveret, den gamle Rad!

Kaffesladder.

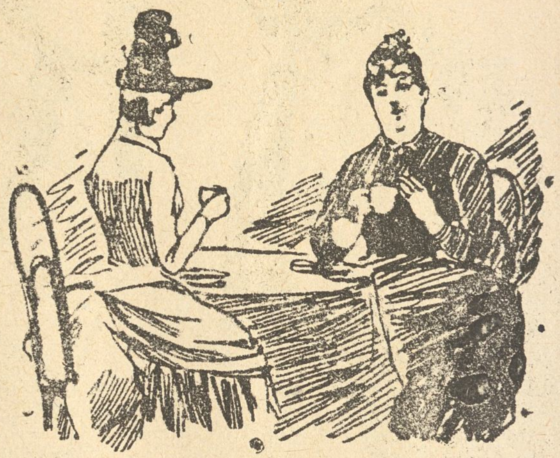

Fru Skade: De kan tro min Kære, Skade fik sig en ordentlig Omgang da han kom hjem forleden Morgen. Jeg er ellers ikke af de Koner, der ta'er Livet af deres Mænd med Gardinprækener, men De maa vide, at den Aften, da Borgerrepræsentationen talte i seks samfulde Timer om at spare paa Stillingen, var Skade naturligvis ogsaa deroppe og jeg sad saamæn taalmodig oppe og ventede til Klokken var over Et, men saa gik jeg i Seng og ærgrede mig til jeg faldt i Søvn, for hvad kan det hjælpe, at de sparer, naar de saa spilder deres Nattesøvn og Skade kunde da ha'e kommet hjem i borgerlig Tid, for han vilde jo ikke være Raadmand den Gang jeg vilde ha'e det og nu er der jo slet ingen Udsigt til, at den skrækkelige Mangel paa Raadmænd endelig bliver afhjulpen for Borremtationen vil jo ikke ha'e Kammerjunkeren og vi er jo altsaa lige saa vidt som Petri Menighed med sin Præst, men der kan man se, at det ikke er saa lige en Sag, naar Krage søger Mage eller Kald, vilde jeg sige, men Menigheden kan formodenlig ikke li'e Kragemaal, som jeg nok kan huske fra jeg var Skoletøs, at det var noget farligt Pærbe Brørbe, og er hans Krageræer lie'saa slemme, saa faar han vist ikke Lov til at bygge sin Kragerede i Petris Kirketaarn, men saa maa De vide, at da Klokken var saadan halvtre kommer Skade listende nok saa lumsk paa Hosesokker og lader som ingen Ting. Han troede jeg sov, men hvem der var lys vaagen det var Sine Skade. Og saa tog jeg Ordet for en kort Bemærkning, som de si'er oppe i Rigsdagen, naar de vil holde en Tale paa et Par Timer. Hvor kommer Du fra? — Fra Borremtationen! si'er Du. Skammer Du Dig ikke, Skade, at opvarte Din ægteviede Kone med saadan en gebommerlig Løgn lige i mine aabne Øjne? Jeg forstaar mig vel ikke meget paa Politik, men saa meget véd jeg, at vores hæderlige Magistrat og skikkelige Borremtation ikke holder Nattesæde paa Stadens eget Daad og Romhus. Næ, Du har naturligvis været paa Farten med Dine væmmelige Fruentimmer, som Du plejer. — Kan jeg selv læse i Bladene, at Mødet varede til over tolv. Ja, det kan Du sagtens si'e, for Du véd godt, at jeg ingen Blade har nu og forresten er Klokken snart tre, saa Du maa jo ha'e været andre Steder i den lange Nat, og naar Du kommer paa Strøget, især paa den Tid, saa kan jeg tænke mig til Resten og vil slet ikke høre Dine Udflugter, for Du er den frækkeste Jon

fra Gammel Torv til Hesten, saa gammel som Du er. — Du har været paa Børsen sammen med Borgmestrene og Borremtanterne si'er Du. Vil Du virkelig bilde mig ind, at I gaar paa Børsen midt om Natten? Ja, Skade, det er Synd af Dig at drive Spot med Din stakkels Kone! Er det ikke nok, a Du bedrager hende og render efter de værste Tøjter, som bare lokker Dig i Fordærvelse og stjæler Dine Penge. — I var paa Kvindebørsen. Hvad er det for en Anstalt? Der kommer vist nogle rare Børsherrer li'esom Du, der forsømmer Kone og Hjem og jeg kan tænke mig, at der bliver gjort fine Forretninger paa den Børs. Uh, sikke væmmelige Mandfolk I allesammen er! — I skulde studere Natbeværtningerne, si'er Du, fordi Tømrermester Thomsen og Fabrikant Meyer havde klaget over den dèr grasserende Usædelighed. Jamen Du er jo hverken Borgmester eller Raadmand eller Borremtant, saa det behøver Du jo ikke at stikke Din Næse i, men Du har naturligvis selv været gruelig forlegen for at faa et Paaskud til at komme paa Galeien og forresten kunde man li'esaa godt sætte Ræven til at vogte Gæs som at lade Dig studere Natbeværtninger. Naada, jeg skal love for, at Du har ordenlig slaaet til Skaglerne, Du liderlige Krabat! — I drak bare en Bajer! Ja, bild mig den ind! Næ, min Ven, jeg kender Dig bedre. Kommer Du i Nærheden af et Skørt saa —. Kunde jeg nok li'e at høre hvad en af Damerne sa'e til Dig og Borgmesteren. Næ, undskyld, det interesserer mig virkelig ikke; hva' sa'e hun, den modbydelige Skabning. — Hun sa'e, at I var to af de rigtige gamle Drenge. Ja, desværre, det har hun saamænd Ret i, det Skarn. — Fulgte I bagefter hjem med Marstrand, som trakterede med varme Boller. Saa har Du vel en Bolle med hjem? Har Du ikke! Véd Du hvad, Skade, sa'e jeg rasende, er Du saadan en Pjalt, at Du ikke engang kunde gemme en Bolle hjem til Din Kone, saa si'er jeg Tak for Kaffe!

En Næseklemmer.

En Dag i forrige Uge havde en Fiskerkone ved Gammelstrand blandt sine Fisk ogsaa udstillet nogle faa store Hummere til Salg. En forbipasserende Herre gav sig til at betragte disse og idet han vendte dem om, spurgte han, hvad de kostede. Han tog saa én op, snusede til den og udbrød: „Fy for Pokker, hvor den lugter; jeg bliver nok nødt til at melde Dem." I samme Øjeblik greb Hummerens ene Klo fat om hans Næse og holdt fast med et saadant Tag, at han gav et Brøl fra sig. Fiskerkonen var øjeblikkelig Situationens Herre, hun rejste sig op, satte Armene i Siden og sagde: „Naa, lugter den saa endnu?"

Trumf igen.

Præsten (til Landsbyens Skrædder): Ja Frakken er smukt gjort i Stand. Men naar jeg skal have nyt Tøj tager jeg det altid fra Hellebæk Fabrikker, for der laver de Tøjet selv. (Efter en Pause) Men kære Mester, sig mig, hvorfor ser jeg Dem aldrig i min Kirke?

Skrædderen: Nej, Hr. Pastor! Naar jeg vil høre en god Prædiken tager jeg altid til København, for dèr laver de Prædikerne selv.

Paa vore gamle Dage.

Mel.: Paa Søen, naar den skummer vred.

Naar vi har døjet Slæb og Slid
og Alderdom sig mælder,
naar vi har kæmpet Livets Strid
og det mod Slutning hælder,
da har endnu, paa Liv og Død,
en Kamp vi dog tilbage,
en Kamp for Husly og for Brød
paa vore gamle Dage.

Det Samfund, som gav liden Ret
og fordred' store Pligter,
ej burde lønne os saa slet,
naar Kræfterne os svigter.
Det Samfund, som til fælles Gavn,
vi lod vor Livskraft tage,
ej burde lønne os med Savn
paa vore gamle Dage.

En Lov vi fik, bevares vel,
men hvad har den vel gavnet?
Den vil kun sulte os ihjæl,
den svarer ej til Navnet.
„Forsørgelse" — aa ja saamænd,
hvad bli'er for os tilbage,
naar vi skal hjælpe os med den,
paa vore gamle Dage?

Paa Kristianshavn, et saakaldt „Hjem",
skal os mod Armod værne,
men dette „Hjem" er ligefrem
en skummel, fæl Kaserne,
vi stuves sammen, det tiltrods
vi gamle er og svage.
Se, det er hvad der bydes os
paa vore gamle Dage.

Og Retterne, der bydes paa,
er heller ikke fine,
lidt daarligt Kød og Flæsk og saa
den simple Margarine,
og vil en Snaps, til Husbehov,
vi til vort Maaltid tage,
har ej en Gang, vi dertil Lov
paa vore gamle Dage.

Hvis Tiden bliver os for lang
og vi en Sjavs vil spille,
har dertil ej vi Lov en Gang,
saa gerne som vi ville,
og vil af Piben, Herregud,
et lille Drag vi tage,
saa bli'er af Stuen vi sat ud
paa vore gamle Dage.

Flot

Kokkepigen: Ønsker Fruen, at jeg skal komme saa meget som en Knivspids Paprika i Hønseragouten?

Fruen: (Nygift): Spar bare ikke paa Tingene, Marie! Kom De bare en god Spiseskefuld i.

Et Naturfænomen.

— Det var dog en dejlig Hund.
— Ja, ikke sandt! og det er et ganske mærkværdigt Dyr, den æder Ingenting, uden det først bliver tygget.
— Fy for Pokker! Hvem tygger da Maden til den.
— Det gør den selv.

Smykkerne.

Af G. de Maupassant.

(Forts.)

Det var ikke langt fra, at Lantin havde fulgt hende i Graven. Hans Fortvivlelse var saa skrækkelig, at hans Haar blev hvidt i Løbet af en Maaned. Han græd fra Morgen til Aften, Hjærtet var sønderrevet af utaalelig Lidelse, opfyldt af Erindringer om den Dødes Smil, Stemme, al hendes elskelige Ynde.

Tiden mildnede ikke hans Smærte. Naar i Kontortimerne Kollegerne passiarede lidt, fortrak ofte hans Ansigt sig pludselig, Taarerne brød frem og han begyndte at hulke.

Hendes Værelse lod han blive uforandret som det var medens hun levede, og hver Dag lukkede han sig inde i det, for at tænke paa hende. Møblerne, selv Klæderne, blev paa den Plads de havde havt paa hendes sidste Dag.

Han havde ogsaa økonomiske Bekymringer. Hans Gage, der i hans Kones Hænder strakte til alle Husets Fornødenheder, slog nu ikke til, skønt han var alene. Han spurgte sig ganske forbavset, hvorledes hun havde indrettet det, at han kunde drikke fine Vine, spise udsøgte Retter, som han nu ikke mere kunde tillade sig.

Han gjorde Gæld og var stedse i Forlegenhed. Da han endelig en Morgen — der var endnu en Uge til den første — ikke ejede en Øre, tænkte han paa at sælge et eller andet. Og øjeblikkelig faldt det ham ind at skille sig af med „Marskandiserkrammet," dette „falske Glimmer" som han aldrig havde kunnet udstaa og som spolerede ham Mindet om den Elskede.

Han søgte længe i den glimrende Bunke hun havde efterladt sig — thi hun havde købt Smykker lige til det sidste — og bestemte sig tilsidst for det store Halsbaand, som hun især havde holdt af og som efter hans Mening kunde være seks eller otte Francs værd, thi af en Efterligning at være var det virkelig godt forarbejdet.

Han stak det i Lommen og paa Vejen til Ministeriet søgte han at finde en tillidsvækkende Juvelerbutik.

Endelig fandt han én og traadte ind, skønt det trykkede ham, at han maatte vise sin Elendighed offenlig og sælge en saa værdiløs Genstand.

„God Dag," sagde han til Juveleren, „jeg vilde gærne vide, hvor højt De vurderer det Halsbaand?"

Juveleren tog Smykket betragtede det, vendte og drejede det, vejede det, tog en Lupe, kaldte paa sine Svende, gjorde sagte Bemærkninger, lagde Halsbaandet paa Disken og betragtede det i Afstand, for bedre at kunne bedømme det.

Lantin, hvem al denne Omstændelighed generede, vilde just til at sige: „Jeg véd nok, at det ingen Værdi har" — da Juveleren sagde til ham:

Det er tolv til femten Tusind Francs værd; men jeg kan kun købe det, naar De nøjagtig kan opgive mig, hvor De har det fra."

Enkemanden spærrede Mund og Øjne vidt op og stammede endelig: „De mener?.... De tror...." Den anden opfattede hans Forbavselse falsk og sagde ligegyldig: „De kan jo henvende Dem et andet Sted, maaske faar De mere. Jeg vurderer det højst til femten Tusind Francs. Er De fornøjet med den Pris, saa kom De bare igen."

Latin forlod som idiotisk Butiken med sit Halsbaand, for alene med sig selv at tænke over Sagen.

Men saa snart han var kommen ud paa Gaden, brast han i Latter og tænkte: „Det Fæ! Aa, det Fæ! Havde jeg bare taget ham paa Ordet! En net Juveler, der ikke kan skælne mellem ægte og falske Ting!"

Han gik ind til en anden Juveler foran i Fredensgade. Næppe havde Juveleren set Smykket, saa udbrød han:

„For Pokker, det Halsbaand kender jeg jo; det er jo købt hos mig!"

(Sluttes.)

Fatter Foged.

Mel.: Fatter Nagel.

Hurra for Kongens Foged,
han bruges kan til noget
af alt, Hurra! Hurra!
det er lige, hvad han ka'.
For en Serpentinedame
gør han gladelig Reklame;
naar blot man derom be'r
behøves der ej mer;
:,: Hurra! Hurra! :,:
Hurra for Fatter Foged.
Leve han ska!
Hej! singsalia.

Saasnart en rig Grosserer
en Smule det generer
at han ej smigret staar
i en Avis, straks gaar
han paa Stand til Kongens Foged:
Nu schkal jai si' Dem naaget,
min kære Meschter Birch,
nu bli'er den schgu for stærk;
:,: Følg med, følg med :,:
følg med maj, Fatter Foged;
Wiinblad schgu ska'
et Forbud ha'.

Ja, selv Literaturens Værker
garderet ej mod Birch er;
det tydelig vi saa
her nys Beviser paa;
Hr. Georges Grøn han mødte
og i Trompeten stødte
for Birch: Nu op min Ven,
og følg til Stockholm hen.
:,: Læg Forbud ned, :,:
læg Forbud' Fatter Foged;
„Dansk Digtekunst"
faas ikke omsonst.

Ja, Gud hjælpe os herhjemme;
vi kom tit fælt i Klemme,
hvis ej vi havde Birch,
han villig er og stærk;
han kan censurrere Blade
og gøre Gøglere glade;
han kan, alt hvad han vil,
ja, og meget mere til.
:,: Hurra! Hurra! :,:
Hurra for Fatter Foged.
Leve han ska'!
hej! Singsalia

Skanker og Skoser.

A. Sikken en Historie med Vilhelmine Møller.

B. Ja, det kan man da kalde en „Køn" én.

A. Jeg vil nu foretrække, at kalde den inte Køn, foreløbig.

B. Hvorfor det?

A. Ih! indtil man faar bestemt Rede paa, hvilket Køn hun egentlig tilhører. Nu er hun jo nærmest en „Hanhun".

Den fortifikatoriske Armering.

Sørgespil i to Akter.

(Aar 1895. Situationen er spændt til det yderste. Den politiske Horisont er opfyldt af de tætteste Tordenskyer. Atmosfæren er uudholdelig trykkende. Alt staar rustet indtil Tænderne. Paa det første Signal kan det bryde løs.)

Første Akt.

1. Scene.

(Udenrigsministerens Arbejdskabinet. Ministeren sidder ved et Bord og er beskæftiget med at se de indløbne Depecher igennem.)

Udenrigsministeren: Ah, fra Rusland! Lad os se, hvorvidt de er der! (læser:) „Seks Armeekorps trækkes sammen ved den polske Grænse, al Person- og Godstrafik paa Jernbanerne er indstillet." Bravo! Gud véd, hvorledes det staar ttl i Frankrig. Naa, her er noget derfra. (læser:) „Alle til Territorialarmeen hørende Troppeafdelinger i de østlige Departementer mobiliseres og samles ved Grænsen." Ja ja, saa er det vel snart saa vidt. Saa hører man vel ogsaa snart noget fra vore Venner derovre.

(Et Bud træder ind og overrækker Ministeren en Depeche.)

Budet: Vær saa artig, Deres Ekscellence, et Telegram fra Bureauet med Paaskrift: haster! (Gaar.)

Udenrigsministeren: Hvad kan det være? Aah, fra Vind i Berlin! Lad os se, lad os se! (Dechiffrerer Depechen.)

„Jeg — var — igaar — sammen — med — Chefen — for — Generalstaben (Oho!), som — under — Tavsheds — Løfte — fra — min — Side (naturligvis, uaturligvis, he, he!) anbetroede — mig — at — det — prøjsiske — Gardekorps — der — er — mobliseret — i — de — sidste — Dage — imorgen — skal — afgaa — til — den — polske — Grænse — hvor — det — skal — indtræffe — senest — 48 Timer — efter. — Det — tredje — Armeekorps — der — ogsaa — er — sat — paa Krigsfod — samler — sig — i — Berlin — og — skal — allerede — idag — befordres — til — den — franske — Grænse." Naa, nu har vi det, nu maa vi s'gu ogsaa i Tøjet, jeg maa skynde mig op til Konsejlspræsidenten, at vi kan sætte Krigsministeren i Trit! (Iler ud)

2. Scene.

(Værelse hos Konsejlspræsidenten. Udenrigsministeren styrter ind.)

Konsejlspræsidenten: God Morgen, kære Kollega! Hvad er der paa Færde saa tidligt! Der er dog vel ikke hændt noget — —

Udenrigsministeren: Jo, min sandten er der saa. Den prøjsiske Garde marcherer og skal iovermorgen rykke ind i Polen, og fra Berlin sendes der over Hals og Hoved Tropper til den franske Grænse.

Konsejlspræsidenten: Død og Pine! Saa kan vi heller ikke vente længere, vi maa have fat i Krigsministeren. Jeg vil sende Bud efter ham. Nej, det varer alt for længe, det er bedst vi telefonerer. (Sluttes.)

Store Mænds Ord.

Regeringerne blev indførte for at beskytte Friheden, ikke for at tilintetgøre den.

Rousseau
(fransk Filosof).

*

Mennesket, der endelig er bleven Herre over sin egen Samfundsorden, bliver samtidig dermed Herre i Naturen, Herre over sig selv — fri.

Fr. Engels
(socialistisk Økonom).

Brudstykke

af en vis Redaktions Stormmarsch.

Om „Dannebrog" jeg véd,
om „Dannebrog" jeg véd,
det i sit Ansigts Sved,
ja, det i sit Ansigts Sved,
forsøger sig som Blad,
som alle læse gad,
Borchsenius og Secher hjælpes nok saa yndig ad;
og selv om Resultatet kun bliver lig med Nix,
saa er paa Tro og Love Alberti dog saa strix,
at ingen tør gaa paa
af Angest for at faa
Proces! Proces! Proces!

For A. A. og vort Blad,
for A. A. og vort Blad,
vi hjælpes gerne ad,
ja, vi hjælpes gerne ad,
og ve det usle Drog
og hvert Reporterfjog,
der ej vil ofre Hat og Kind for Adlers „Dannebrog".
Lad Ferslew bare true, og Byen le os ud,
lad Folk os tegne af med en ganske „rædsom" Tud;
vi trøster os paa Stand
og lægger bare an:
Fyr! Puf! — Proces! Proces!

Præmieopgave.

„Ravnen" udsætter herved en Præmie til den, der tilfredsstillende er i Stand til at udfylde nedenstaaende Linier:

.... Ploug
.... Digter
.... grov
.... Gigt er
.... fløv
.... svigter
.... Sjov
.... Pligter
.... Bov
.... Digter

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

Købenbavns Borgerrepræsentanter inspirerer Nattebeværtningerne.

(Øjebliksfotografi).

Nr. 47.

RAVNEN

Søndag d. 19. November 1893.

Før — *Vilhelmine*

Nu — *Vilhelmi Møller.*

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Aa Petersen, aa Petersen.

Hr. Falbe Hansen, den var stejl,
har regnet Tusind Millioner fejl,
men vores Mundberg var der jo,
og hans Beregning var meget go':
vi kunde Alle ha' det rart,
om bare Hvermand han fik sin Part
af det, som Produktionen gi'er,
og det er jo netop, hvad „Ravnen" si'er.
:,: Aa Falbe ha :,:
der har Du sgu regnet for lidt,
:,: aa Falbe ha :,:
Du har regnet skidt.

I vores Rigsdag, den var flov —
blev fremlagt Haandværker-Næringslov,
men Je K. sagde noget raat,
„et snattet Aktstykke," tænk Dem blot;
selv Gudlsmed Christiansen, min Tro,
fandt Loven forholdsvis mindre go',
og Scharling stod og vævede,
imens han til Ingerslev skævede.
:,: Aa Ingerslev :,:
denne Lov bli'r aldrig til Lov,
:,: aa Ingerslev :,:
ingen Lærkesjov.

Hvis Melbas Impressario,
man ku' for Alvor gaa hen og tro,
saa skal hun være Numer et
af alle Stjærner, og uden Plet,
hun Skole har, det føles nok,
men Publikum maa dog spille „Blok",
hvor mange gik mon ej derhen,
fordi hun har væ't Orleanens Ven?
:,: aa sario :,:
den Idé var ikke saa gal,
:,: pressario :,:
Publikum betal!

Den gamle Ploug har nu sagt op,
han Afsked sagde sin Arbejdstrop,
ak syv og firs, du glade Aar,
du som hans lysende Minde staar,
men nu er Byen næsten væk
og alle Nøglerne tabt, o Skræk,
og Ploug maa lægge Pennen ned,
som Ende paa al denne Re'lighed.
:,: Aa gamle Ploug :,:
gamle Skændegæst Carl Ploug,
:,: aa gamle Ploug :,:
den var li'godt flov.

Den fortifikatoriske Armering.

Sørgespil i to Akter.

(Sluttet.)

3. Scene.

(Arbejdsværelse i Krigsministeriet. Ministeren sidder tankefuld ved et Bord.)

Krigsministeren: Det varer dog ogsaa Pokkers længe, inden vi kan begynde. Blot det ikke igen driver over, som forrige Gang. Det vil vi dog ikke haabe. (Det ringer kraftigt paa Telefonen.) Naa, naa, hvad er der, hvad er der!

(Fra Telefonen): Er Ministeren der?

Krigsministeren: Jo, hvem er det?

(Fra Telefonen): Det er mig, Konsejlspræsidenten. Der er vigtige Efterretninger fra Berlin. Hele den tyske Hær rykker til Grænsen, det kan gaa løs hvert Øjeblik. Vi kan ikke tøve længere, vi maa gøre vor Skyldighed. Kære Kollega, træf Deres Forholdsregler, De har fuldstændig frie Hænder.

Krigsministeren: Tak, Tak, jeg skal gøre, hvad jeg kan, det kan De stole paa!

Nu rask til Værket! Det er jo en Guds Lykke, at Armeringskommissionen netop er samlet paa Generalstabens Bureau; den maa straks herhen (ringer og taler i Telefonen).

4. Scene.

(Den fortifikatoriske Armeringskommission træder ind hos Krigsministeren.)

Krigsministeren: God Morgen, mine Herrer, det glæder mig at se dem saa fuldtallig. Nu skal De høre. Endelig kan vi skride til det store Værk. Jeg haaber, at alt er forberedt paa det fuldstændigste, for nu gælder det! Endelig skal vi sætte Kronen paa Værket. Den fortifikatoriske Armering træder fra dette Øjeblik af i Virksomhed. De, Kaptejn X, overtager Vestfronten, der er meget at gøre, der ligger mange Byer. De, Kaptejn Y, tager fat paa Nordvestfronten, De har en haard Nød at knække med Kongens Lyngby, lad mig se, at De sætter Kraft ind derpaa. Kun ingen Betænkeligheder! Hvad siger De? Slottet? Aah, det kan vi min sandten ikke skaane, det maa væk, som alt det andet. Og De, Oberstløjtnant Z, Dem har jeg sat til det vanskeligste Hverv. Det vil koste en Del Anstrængelser at faa Dyrehaven væk, men med en god Vilje gaar det nok. Og nu afsted mine Herrer, il paa deres Poster, og husk paa mit Valgsprog: Alt for Fædrelandet!

Anden Akt.

(Fem Dage efter.)

1. Scene.

(Værelse i Krigsministeriet. Krigsministeren træder ind og griber hastig efter nogle Breve, der ligger paa Bordet.)

Krigsministeren: Ah! der er Rapporterne! Nu maa de jo snart være færdige derude. (læser): „Melding fra Vestfronten. Syv Landsbyer ere jævnede med Jorden, der er fri Udsigt alle Vegne! Bravo, bravissimo! Lad dem kun komme fra den Kant! (læser videre): Melding fra Nordvestfronten. Lyngby, Farum og Bagsværd er ikke mere (udmærket!), desværre vilde det ikke gaa med Oversvømmelsen, Furesøen er bleven for lav i Tørken, den giver ikke Vand". Hvad for noget, giver den ikke Vand, lad mig kun komme derud! (Tager et andet Brev.) „Melding fra Nordfronten. Alting er glat raseret, Dyrehaven ligger ned, ikke et eneste Træ staar der mere — men vi kan ikke se ud over Bakkerne og frit Skud har vi ikke. Blot vi ikke bliver angreben her". Aa Sludder og Vrøvl, der kommer Fjenden ikke. Men det er bedst, jeg idag tager derud.

2. Scene.

(Udenrigsministerens Arbejdskabinet. Et Bud træder ind og overrækker Ministeren en Depeche.)

Udenrigsministeren: Telegram fra Berlin? Hvad kan det være? Jeg skulde dog vel ikke tro — hvad behager?

Siden mangler

Siden mangler

Siden mangler

37 pCt.

Mel.: O, gid at jeg blot var forlovet.

Ak, hvem der dog var Aktionær i
Tivoli, det kunde jeg li',
den Have, den gaar jo enhver i,
og det skal nok Møntsorter gi',
man gemmer sin Aktie i Skabet,
der trækker den Penge som Græs;
man har blot at aabne Gabet,
og saa er man ret i sit Es.

Ja, jøsses! det maa være dejli',
derom er der slet ingen Tvivl,
Tivoli der er ingen Fejl i.
den narrer s'gu ingen April,
at sige, af Aktionær'ne,
os andre den narrer skam tit;
men li'efuldt den har en høj Stjerne
hos mig, ja, det siger jeg frit.

Men højere vilde den være,
i Fald at jeg blot hørte til
de lyk'lige Aktionærer,
saa havde jeg ret vundet Spil,
saa skulde skam ikke blandt alle
jeg misunde nogen hans Glans,
om ogsaa man vilde mig kalde
for Spurv i Thranedans.

Fra Amaliegade til Nørregade.

— Naa, hvorledes gaar det med Helsen — Gren?
— Skidt! Jeg er ikke rigtig i mit Es — mann!

*

— Men hvad er der dog i Vejen med „de kære Børn"?
— Aa, de Stakler har saa skrækkeligt orlam — ondt!
— Deres Fa'er er nok en rigtig Bus — Zeemann.
— Jamen, det bliver nok godt, naar „de kære Børn" kommer til at ride paa Abrahams' Skød lige som „de lette Dragoner"!

Enten — eller.

— Hvad mon det er for et Spektakel ovre i Værtshuset? Hør, hvor de skriger! Der maa være noget paa Færde!
— Aa, enten la'er de vel En leve eller — de slaar En ihjel.

En Dødssynd.

Han (eftertænksomt): Naar en Mand gifter sig to Gange, hvilken Kone tager han saa med sig, naar han en Gang himler?
Hun (meget forelsket, sværmerisk): Ingen af dem. En Mand, som gifter sig to Gange, kommer ikke i Himlen

I Skolen.

Læreren: Hvor meget betaler Du Urtekræmmeren, naar Du køber et Pund Sukker og et Fjerdingspund Kaffe til Din Moder?
Eleven: Ingenting; vi lader det skrive.

Store Mænds Ord.

Da Skønheden ikke eksisterer, har man opfundet Kunsten og da Godheden og Hjærteligheden ikke eksisterer, har man opfundet Høfligheden.

Georg Brandes.

*

„Naa! hvad mangler der? Den store Lænestol til Dem, gode Stole til Bisidderne, Taburetten til Birkeskriveren, to Bænke til Advokaterne, Pladsen paa Gulvet for de fine Folk, og Pakket kan staa bagved".

Beaumarchais.
(Fransk Forfatter; af „Figaros Bryllup".)

Skanker og Skoser.

Læreren: Hvor naar blev Pragerfreden sluttet?
Eleven: I Slutningen af Oktober 1893.
Læreren: Rigtig; og de krigsførende Magter?
Eleven: „National" i København og Direktør Tocky i Prag.
Læreren: Rigtig! og hvem maatte betale Krigsomkostningerne?
Eleven: Publikum.
Læreren: Bravo! Det skal Du have Ug. med Kryds for.

Fraværende.

Professoren: Død og Pine! Min Guldsdaase er stjaalet ud af min Lomme!
Fruen: Det var da skrækkeligt! Men har Du ikke mærket en Haand i Din Lomme?
Prof.: Jo—o, men jeg troede det var min egen!

Kompliment.

Frøkenen (koket): Jeg er dog rædsom grim, ikke sandt Hr. Bede?
Herren: Jamen, husk paa, kære Frøken, at til Gengæld er De eneste Barn og eneste Arving til Deres Fa'ers kolossale Formue!

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

Et Monument.

Haandværkeren udnævner højtidelig Kapitalisten til »Mester«.

(Frit efter Næringslovskommissionens Betænkning.)

Nr. 48.

RAVNEN

Søndag d. 26. November 1893.

Poesi og Prosa.

— Aa, Elskede, maa jeg i Morgen igen slutte Dig i mine Arme og med Fantasiens glødende Farver udmale Dig vor søde Fremtidslykke?
— Næ, Petersen, ikke i Morgen — i Morgen skal vi vaske!

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Du er rig, du er dejlig, o Syd.

Jorcks Passage har kostet lidt Sjov,
tænk at Slagt'ren ej vilde flytte,
skønt den trued at styrte, hans Hytte,
over Inderlaar, Højreb og Bov.
Dog han maatte ta' Skankerne med
sig, da Gavlen begyndte at revne,
:,: vi faar se nu hvad Fogden kan ævne
at faa' ud af Jorcks-Jensens Fortræd. :,:

Folk, som haver brændt Gasværkets Koks,
læser om Snyderi nu i Blade,
disse Kuske, ja tænk hvilke Rade,
drejed Kunderne Næser af Voks.
Sikket Omfang den Sag dog kan ta',
skønt man Skaden og Kusken ej kender,
:,: fine Koks efterhaanden man brænder,
hvem kan vide om han blev brændt a'. :,:

En Scholander har sunget saa rart,
disse gamle gemytlige Viser,
hvori Bellmann kun Livsglæden priser,
viser Livet skal leves i Fart.
Men om Elskov han nynned kun smaat,
ser De Bellmann var her lidt uartig,
:,: synge sligt i vort Land, det er klart De
det var vovet, ja næsten dels raat. :,:

Hr. Provst Bjerre har vaaset igen,
om den rødeste Socialisme,
Herregud, det er Idiotisme
ren og skær, det ved Gud, lille Ven.
Hold dog Næsen fra hvad Du ej kan,
Du maa heller i Landsthinget bavle
:,: og paa Prækestol vaase og savle,
end at blotte Dig helt, kære Mand. :,:

De Agrarer har faaet et Program,
alt for frisindet mener nu Højre,
og nu véd man jo ogsaa lidt nøj're,
at for Estrup den vil blive gram.
Korntold gik, den var dog hans Trøst,
nu kun Brændevinsskat er tilbage,
:,: men tog Fanden hans Buk, ku' han tage
Faaret med — nu er borte hans Lyst. :,:

Kaffesladder.

Fru Skade: Ja, det kunde saamæn nok behøves, min Kære, at vi fik en ny Næringslov, som der tales saa meget om i denne Tid, for allevegne raaber de med halv Pris og nedsatte Priser, saa man ikke kan nære sig, men maa rende helt ud i Amaliegade den ene Aften og op paa Nørregade den anden Aften, for at faa det altsammen med, og naar man saa endelig har set Hertuginde Anna Petterson af Gerolstein og Gjøngehøvdingen for 200. Gang, fordi Abrahams' de kære Børn endnu ikke kan gaa, saa maa man Dagen efter rende rundt i alle Butikerne, hvor de dsatte Priser staar i Vinduerne, men hvor det altsammen er lige yrt, naar man vil købe, saa bliver man jo snart klog paa, at den Næringslov vi har, er den bare Næringssorg, og at Slangedansen er det eneste, der betaler sig, og Skade gaar saamæn hver Dag og føler sig for, om vi dog ikke skulde gaa ud i National en Aften og se denne hersens Miss Fy-Føj eller hvad hun hedder, men jeg skøtter begribeligvis ikke meget om at la'e det letfærdige Mandfolk komme derind, og derfor sa'e jeg til ham i Gaar, at vi kunde jo vente til Sommer, naar hun skal danse i Tivoli, for til den Tid er hun nok gaaet af Moden, tænker jeg, lige som de andre Slangedanserinder rundt om i Provinserne, der heldigvis gør hvad de kan, for at gøre Folk kede af den Komedie, hvad man kan se med Fru Elisabeth Christensen, hvem det ligefrem gør mig ondt for. Hun kan tage Publikum med Storm, naar hun synger, saadan noget som det hun i Sommer sang i Tivoli-Revyen: „Vil de med, Hr. Petersen?" Men naar hun danser Slangedans, vil Hr. Petersen ikke med. Derimod tror jeg nok, at Hr. Petersen eller Københavns store Publikum, der jo i den sidste Uges Tid ikke har kunnet komme i det kongelige for bar røde Plakater, gærne vilde ha'e set de franske Skuespillere i deres Repræsentatjons-Feber paa Dagmarteatret, som skal ha'e været storartet, og alene det, at man Dagen efter blev sat i Bladene, naar man havde været der, var jo nok til at faa Naboer og Genboer til at revne af Misundelse og var alle Pengene værd, hvad gør saa det om de fleste Publikummere ikke forstod et Muk af det hele! Og saadan gaar det ogsaa mig, anbelangendes dette hersens Forslag om, at Urtekræmmerne skal gi'e Julegaverne til Understøttelsesforeningen i Stedet for til deres Kunder. Har de kendt Mage! Det er jo en himmelraabende Uretfærdighed! Men jeg sa'e ogsaa til min Urtekræmmer i Gaar,

Hør, Rasmussen, sa'e jeg, dersom De gaar med til det skammelige Komplot mod alle os, som De kan takke for den Søgning De har, og som har gjort dem til en Mand, der kører i Skoven hele Sommeren for vores Penge og om Vinteren abonnerer en Loge i det kongelige til Deres Kone, saa skal jeg aldrig købe en Bønne hos Dem mere, sa'e jeg. Jamen, bedste lille Fru Skade, sa'e han saa, De maa jo betænke, at vi Urtekræmmere saa faar noget at sige i Understøttelsen og jeg skal saa gærne — det vil være mig en sand Fornøjelse, hvis De — Naa, saa De tror, Hr. Rasmussen, at jeg vil nedværdige mig til at tigge Understøttelse om et lumpent Pund Chokolade! Ih, Du alstyrende! Det manglede bare! Farvel! sa'e jeg, og fløj ud af Døren med det samme. Men jeg havde rigtignok ikke troet at vores Urtekræmmere vilde blive saadan nogle væmmelige Anarkister til at sprænge en god gammel Skik i Luften, men jeg skal hævne mig, skal jeg, om jeg saa skal drikke Hømopatkaffe i et helt Aar! Aa, min kære! hvor Verden dog er en Jammerdal! Det nyeste og bedste Bevis er jo det, at ikke en Gang Guldkuren kan eksistere. Tænk Dem, nu har de ogsaa slaaet a' og tilbyder at kurere Drukkenboldtene for halv Pris! Tak for Kaffe!

Ubesindigt Ønske.

— Hvad hører jeg, Max, Du skal jo være lutter Fyr og Flamme for den ny Primadonna?

— Aa, min Ven, hun er guddommelig! Bare jeg var hendes første Kærlighed!

— Stakkels Dreng! Saa var Du en gammel Fyr!

Forsigtig.

Hun: Tilgiv, hvis jeg forstyrrer Dig i Din Læsning, jeg vilde bare spørge Dig, om Du synes om den Tjenestepige, jeg vil fæste?

Han: Jo, jeg synes ganske godt om hende.

Hun: Saa—aa? Saa fæster jeg hende ikke!

Pareret.

Fruen: Se her, Mine, hvor Møblerne er bedækkede med Støv. Det har nu allerede ligget der et halvt Aar ....

Pigen: Jamen, Frue, saa er det ikke min Skyld, for jeg har kun været her i tre Maaneder.

Fra Gaden.

— Næ, hvor Du er bleven tyk, Petersen, Du skulde se at blive alt det dovne Kød kvit igen.

— Jamen, saa blev der jo intet tilovers af mig!

Ved Koncerten.

— Hvorledes synes De om Pianisten Grøn?

— Hm! Grøn er god for Øjnene, men ikke for Ørerne?

Martyrer.

Mel.: Jeg vil sjunge om en Helt.

Kender Du en stakkels Sjæl,
for hvem Skæbnens Lod er fæl,
som har Sorger kun til Gæst,
saa er ganske vist han — Præst.

Kender Du en fattig Rad,
som har neppe nok til Mad,
som maa klare sig som bedst,
saa er ganske vist han — Præst.

Ser Du, rundt i al Slags Vejr,
én, der gaar med luvslidt' Klæ'er,
frysende i Regn og Blæst,
tro mig, han er sikkert — Præst.

Ser paa Gaderne, Du én,
som er bare Skind og Ben;
som er Samaritanens Gæst,
mærk Dig da, han er vist — Præst.

Ser Du Børn, forsultne smaa,
rundt paa bare Ben at gaa,
hulled' Bukser, ingen Vest,
tro mig, deres Fa'er er — Præst.

Kender Du en Tjenestetøs,
som i Vask og Pjask og Pøs,
slide maa som nogen Hest,
tro mig — hendes Fa'er er Præst.

Kender Du en Mo'er og Viv,
som i Kamp for ærligt Liv,
maa paa Arbejd gaa som bedst;
hendes Mand er sikkert — Præst.

Ser Du, kort sagt, Nød og Trang,
i et Hjem hver Dag saa lang;
ser kun Fattigdom til Gæst,
saa er Husets Fader — Præst.

Thi Martyrer for en Tro
endnu rundt iblandt os bo,
det maa Schepelern jo bedst
vide, saasom han er Præst.

Af to Onder o. s. v.

Manden: Den Unge gør mig rasende med sit Brøleri!

Konen: Nu skal jeg synge lidt for ham!

Manden: Nej, saa lad ham hellere skrige.

Konger er hurtige fordi de véd, at der ingen Evighed gives for dem, og Folkene er langsomme, fordi de véd, at de varer evig.

— Gamle Madam *Ploug* har nu i et halvt Hundrede Aar forsynet sin Samtid med smukke Kranse. Da hun nu har aldeles »Udsolgt«, hæver hun Geschæften. Taknemlige Medborgere har paa forskellig Vis hædret den gamle Mutter. »Ravnen« yder sit Bidrag ved at bringe et Billede af Md. Plougs Forretning i dens Blomstringstid.

Paa Strøget.

— Du, Mille, hvorfor gaar Baronen med saadan en kort Overfrakke?
— Skræderen vil vel ikke kreditere ham en der er længere!

Smykkerne.

Af G. de Maupassant.

(Sluttet.)

Juveleren fremtog atten store Pengesedler, talte dem op, rakte dem til Lantin, der kvitterede og med rystende Hænder stoppede Pengene i Lommen.

Saa vilde han gaa, men i Døren vendte han sig endnu en Gang til den stadig smilende Juveler og sagde med sænket Blik: .... jeg har endnu flere Smykker, som jeg .... ligeledes har arvet. Vil De ogsaa afkøbe mig dem?

Juveleren bukkede: „Meget gærne.“ En Kommis gik ud i Bagværelset for ret at give sin Latter Luft; en anden fik en voldsom Trang til at pudse Næsen.

Lantin sagde alvorligt: „Jeg vil bringe dem her hen.“ Og han tog en Droske for at hente Juvelerne.

Da han en Time senere kom tilbage til Juveleren, havde han endnu ikke spist Frokost. De gav sig i Færd med at vurdere hvert af Smykkerne, Stykke for Stykke.

Nu begyndte Lantin at handle, blev fordringsfuld, forlangte at se Forretningsbøgerne, og jo større Summen blev, desto grovere blev han.

De store Ørenlokker var tyve Tusind Francs værd, Armbaandene fem og tredive Tusind, Brystnaalene, Ringene og Medaillonen seksten Tusind, et Smykke af Smaragder og Safirer fjorten Tusind, en enkelt Diamant ved en Guld-Halskæde fyrretyve Tusind, det hele blev et Hundrede seks og halvfemsinstyve Tusind Francs.

Juveleren mente med godmodig Spot: „Det har vist tilhørt En, der har købt Smykker for alle sine Sparepenge.“

Hvortil Lantin alvorlig bemærkede: „Det er en Maade at anbringe sine Penge paa, som kan være lige saa god som en anden.“

Da han igen var ude paa Gaden, betragtede han Vendomesøjlen og vilde aller helst have klatret op paa den. Han følte sig saa let, at han kunde have slaaet en Saltomortale oven over Kejserens Statue, der ragede op mod Skyerne.

Han gik hen for at spise Frokost og drak Vin af den til tyve Francs Flasken. Saa tog han en Droske og kørte en Tur. Han maalte foragtelig Ekvipagerne, og han følte den største Lyst til at tilraabe dem, der sad i dem: „Jeg er ogsaa rig, jeg har to Hundrede Tusind Francs!“

Saa kom han i Tanker om sit Ministerium, lod sig køre derhen, gik til Chefen og erklærede: „Jeg beder om min Afsked; jeg har arvet tre Hundrede Tusind Francs.“ Han tog Afsked med sine hidtidige Kolleger; saa gik han hen og bestilte sin Middagsmad. I Restavrantensad der ved Siden af ham en fornemt udseende Herre, hvem han ikke kunde nægte sig den Fornøjelse at betro, at han havde arvet fire Hundrede Tusind Francs. For første Gang kedede han sig ikke i Teatret, og Natten tilbragte han i det behageligste Selskab.

Seks Maander efter giftede han sig igen. Hans anden Kone var anstændig, men meget lunefuld. Han havde meget at gennemgaa med hende.

Endnu lykkeligere.

— Og hvad blev der af Din smukke, elskelige Betty, Din første Kærlighed?

— Hun er nu lykkelig gift!

— Og hvorledes gaar det Dig?

— Jeg er endnu lykkeligere ugift.

Der hører ofte en fortrinlig Hukommelse til, for i det rette Øjeblik ikke at kunne erindre det mindste.

Sørgeligt, men sandt!

Mel.: Juleaften, aa hvor Du er sød!

Aarets bedste Tid er listet bort,
Natten er saa lang og Dagen kort.
Julen nærmer sig og Folk med Mønt
forbereder sig paa Julepynt.
I Butikerne er Varer nok,
men desværre kan den store Flok
ej betale Varerne kontant —
det er saagu' sørgeligt, men sandt!

Vor Regering har vist mærket at
det med denne Ordning galt er fat.
Den er kommen til at tænke paa,
at i Grunden noget laves maa.
Med et Forslag til en Næringslov,
kom Regeringen, saa flad og flov;
at den ej en bedre Udvej fandt,
er desværre sørgeligt, men sandt!

Kejseren af Tyskland, han er spyds;
for sin Garde holdt han Tale nys,
og blandt andet sa'e han desperat:
„Kristen være skal enhver Soldat;
I har ingen Vilje uden min!“ —
— Donnerwetter, sikken Disciplin,
men at man skal taale slig Drabant
det er saagu' sørgeligt, men sandt!

Spanien vil nu som Landeværn
have smaa Soldater, gjort af Jærn;
den Idé betragtes maa som god,
derved spares meget Kød og Blod.
Bahnson burde gribe den Idé,
men desværre det vil ikke ske;
han vil aldrig blive saa galant —
det er saagu' sørgeligt, men sandt!

Sidste Søndag en Del unge Mænd
gik paa Rejse til Vestindien
for at tjene som Soldater der,
da der intet er at tjene her.
De skal blive der seks lange Aar;
vi vil haabe at det godt dem gaar;
men at de ej faar det brilliant
er desværre sørgeligt, men sandt;

Store Mænds Ord.

Det er en af vore Pligter som Naturforskere at sørge for vor Videnskabs Udbredelse, og Kundskaben om de almindeligste Naturlove bør ikke tilhøre de Lærde alene, men være hele Folkets Eje.

Ernst Häckel.
(Tysk Videnskabsmand.)

*

Ene og alene Gærninger beviser Kærlighedens Kraft.

Goethe.
(Tysk Digter.)

*

Du skal elske Din Næste som Dig selv.

Jesus Kristus.
(Jødisk Religionsreformator.)

*

En Kvindes Fædreland er det Land, hvor hun elsker.

Alexandre Dumas.
(Fransk Digter.)

Julegave.

Elna: Hvad skal jeg gi'e min Fætter i Julegave — Du véd nok ham, der blev konfirmeret sidste Gang?

Hilda: En Barberkniv!

I Ridehuset.

Søndagsrytteren: Jeg vilde gærne ha'e en Hest, som jeg kan ride aldeles sikkert paa.

Staldmesteren (raaber ud i Stalden): Hans, en Gyngehest!

Ægteskabstilbud.

En ung, smuk, dannet, uformuende Dame ønsker at indgaa Ægteskab med en Herre, der er i Besiddelse af de modsatte Egenskaber. Billet o. s. v.

Hos Tandlægen.

Patienten (havde kun to Tænder til Rest): Aa, for Pokker! De har taget den gale Tand!

Tandlægen: Ja — jeg har naturligvis ladet den rigtige sidde!

Ved Døren.

Grossereren: De skulde foretage Dem noget andet end at tigge. Saadant et stort, kraftigt Menneske skulde se sig om efter noget Arbejde.

„Fægtemesteren": Næ, Tak, go'e Herre, jeg foretrækker det visse for det uvisse!

Bevis.

— Har Deres Gemal virkelig selv plukket denne Edelweis paa sin Udflugt i Bjærgene?

— Det har han! Tror De mig ikke, vil jeg vise Dem Doktorregningen.

Indkomne Løsninger
af
„Ravnen"s Præmieopgave.

Præmien tilfaldt nedenstaaende Digt, som vi aftrykker i sin Helhed, og bestaar af „Ravnen" for dette og næste Kvartal gratis.

Der var en Gang en Mand: Carl Ploug,
han var Oprørets Digter,
mod Rang og Adel var han grov,
saa det gav Lyd. Nu Gigt er
hans Muses Navn og flad og flov
han Idealet svigter;
hans Harpe klinger kun til Sjov;
nu har han andre Pligter.
En Frihedsmand paa anden Bov
blev Reaktionens Digter.

L. d.

Nedenstaaende aftrykker vi et Par Linier af hver af de bedste Løsninger:

Fred med hans Minde, stakkels gamle Ploug,
først var han Folkets, blev saa Hoffets Digter.

— — —

C. G.
Nørrebrogade.

— — —

i Ugebladet er han grov,
naar plaget han af Gigt er;
en Gang imellem bli'er han flov,
naar Højre hannem svigter.

— — —

Emanuel Petersen.

— — —

Han lagde om paa anden Bov,
nu er han glemt som Digter.

M. M. 40.

— — —

Sært han ikke er bleven flov,
da selv ej Venstreredaktører svigter.

— — —

A. P.
Aalborg.

— — —

Monstro endnu en Gang paa anden Bov
vil lægge om vor Ungdoms kække Digter.

C. T.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

Paa Jagt efter den røde Fane

Fogden: Se nu rigtig efter Hans Nielsen. Saadan en Fane kan gemme sig paa de mest umulige Steder.

Nr. 49.

RAVNEN

Søndag d. 3. December 1893

Diskret.

— Hans, hvor har De gjort af det Brev, der laa paa Skrivebordet?
— Det har jeg kastet i Postkassen, Fru Baronesse.
— Jamen, saa De da ikke, at der ingen Adresse var paa Konvoluten?
— Jo—o, men jeg tænkte, at Fru Baronessen vilde ikke ha'e at jeg skulde se, hvem De skriver til.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel. Ta ra ta bom tra ra.

Slagter Jensen blev ved Gud
dog alligevel smidt ud,
Fogden nok ham Medhold ga',
men hvor blev Butiken a'?
Jorck lod med Basun og Lur
blæse, til den arme Mur
sank i Brokker og i Grus,
borte er nu Stridens Hus.
:,: Ta ra ta bom, hu ha,
den Stædighed, ak ja,
Ruin for Slagtren bli'er,
men Prokuratorsvir. :.:

Bojsen var til Vending klar,
Love seks han færdig har,
for Agrarers Øjne han
være vil Aktionens Mand.
Lars er ikke rigtig klar
om han være skal Agrar,
Fredrik knurrer lydelig,
Estrup er fortrydelig.
:,: Ta ra ta bom ta ra.
mon han da vil gaa a'?
og tage Jesper med
og Thott og al Fortræd? :,:

Frederits skal lægges ned,
Bahnson er af Volden ked,
Byens glade Militær
tager sig det Budskab nær.
Byens Vold, du gode Gud,
staar jo ikke mer for Skud,
for en Men'skealder blot,
ku' det være meget godt.
:,: Ta ra ta bom tra ra
mon vore Forter ka'
en Barnealder staa,
før vi dem sløjfe maa? :,:

Præsterne gaar i sig sel',
beder hver en Præstesjæl
yde lidt til Herrens Sag:
Faareflokken under Tag,
en Snes Kroner blot det bli'r
(Kirken skal jo ej ha' Spir),
det ej dybt i Pungen sla'r,
naar man en Snes Tusind har.
:,: Ta ra ta bom, ja ja,
det er dog Vejen, a'
de Sorte maa gaa ud,
hvis de vil Liv i Gud. :,:

Tvende Præster: Madsen, Moe,
sorte Sjæle begge to,
dømte stakkels Fiskermand
ned i Helveds Baal og Brand.
Maa vi dømme nu: til Skræk
disse to samt Vilhelm Beck
og det fæle Klereſi
skulde ud paa Fiskeri,
:,: Ta ra ta bom tra ra
i Storm og Uvejr jo
med Møllestenen paa
saa vi ej mer dem saa. :,:

Reden paa Asfalten.

Et Storstadsbillede.

Stolene og Bordene udenfor Kaféen blev staaende paa Fortovet Natten over, og den lille Asfaltflade udenfor de lukkede Døre, der var indhegnet af Efeu, som voksede i lange Kasser, lignede en forladt Rede. Af det brogede Liv, som jeg Dag for Dag beundrede, naar jeg gik forbi Kaféen, var der nu ikke Spor. — De Vanille-Is slikkende smaa Damer og de flanerende unge Herrer, der plejede at tilbringe deres Eftermiddage i denne Rede, laa nu sandsynlig i dyb Søvn, og Reden stod ensom, tom og forladt.

Naa, naar Stolene nu engang staar udenfor, indser jeg ikke, hvorfor jeg ikke skulde slaa mig ned i denne elskelige Rede og hvile ud i den! . . . .

Den trykkende Hede vedvarede ogsaa om Natten. Hovedgadens kolossale Husmasser dampede formelig, medens de igen udstraalede den Varme, de havde suget til sig hele Dagen. Det saa ud, som om der lagde sig en Taage omkring Gasflammerne, men i Virkeligheden var det kun den trykkende Lufts dovne Leg.

De Barrikader af Stole, der var stablet ovenpaa Bordene, afsondrede fuldstændigt et Hjørne af Reden; det var en virkelig mindre Rede i selve Reden, hvor man altid ubemærket kunde tilbringe Natten. I denne Rede krøb jeg ind og var fast besluttet paa at blive der til om Morgenen; jeg tog en Stol og satte mig. Nu havde jeg ogsaa „Nattelogi".

Ovre fra den anden Side af Gaden hørte man dæmpet Støj; Varietéernes Artister og Skuespillere morede sig i deres Stamkafé. Undertiden hørte man et Kvindemenneskes forcerede Latter, saa saa man et Par stige i en Droske der kørte bort i Retning af den i Nærheden af Byen liggende Skov . . . . . snart blev der igen stille, saa at jeg meget tydeligere kunde høre et eller andet svirende Selskabs Raaben. Men efterhaanden vænnede jeg mig ganske til den sig gentagende Støjen; jeg kom i Tanker om, at jeg engang havde boet i en Fabriksbygning, i hvilken jeg ikke kunde falde i Søvn uden Maskinernes ensformige Larmen; men standsede Maskinerne tilfældig en Nat saa følte jeg det ubevidst og vaagnede. — Lidt efter lidt lullede Artisternes og Skuespillernes Støjen mig i Dvale; siddende i min Rede lukkede jeg Øjnene

Det forekom mig, at jeg drømte at min Moder stod foran mig med Taarer i Øjnene og bebrejdede mig, at jeg ikke bedre skaanede min Sundhed; jeg har jo desuden altid været svagelig og alligevel gennemvaager jeg Nætterne, bestandig gennemvaager jeg dem! Jeg syntes, at min Moder lagde sin Haand paa mit Hoved og jeg troede ogsaa at høre hendes sagte, afbrudte Graad.

Pludselig bragte Lyden af Skridt mig til at fare op; en ung Pige kom ilende ovre fra Kaféen, hvor Artisterne og Skuespillerne morede sig, nærmede sig Reden og smuttede hurtigt bag Efeuhegnet. Ved Skinnet fra en Gasflamme genkendte jeg Pigen; det var den lille Blomstersælgerske Lidi, hvem jeg saa ofte havde set i de større Varietéer. Se, se, jeg faar altsaa en Selskaberinde i Reden! Hvorledes, havde den Lille intet Nattelogi? For Pokker! saa maatte jo Varieté-Kavallerernes Race være uddød! Thi den lille Lidi er, trods den afskyelige Sminke, med hvilken hun af Vane vansirer sit Ansigt, en meget smuk Pige . . . .

Iøvrigt kan det være mig ligegyldigt, jeg vil dog ikke begræde, at hin Race af Kavallerer døer ud. I Mangel af en Bedre vil jeg være „Kavalleren."

Sagte vilde jeg rejse mig fra min Plads, men nu hørte jeg igen Lyden af Skridt, og medens jeg med tilbageholdt Aandedræt blev hvor jeg var nærmede en Mand sig Lidi; jeg saa ham godt: det var Jakob Zaizon, den evige juridiske Student, Kortspilleren, Pjalten . . . . Var han Lidis Elsker? Og dette et Stævnemøde? Naa vi vil engang passe paa!

Denne Rede paa Asfalten er jo næsten som Boccaccios fortryllende Lysthus.

Pjalten, Spilleren tiltalte den skælvende Blomsterpige meget groft; i hans raa Tone laa der intet, som tydede paa en Gnist

af Kærlighed. Han vedblev med undertrykt, næsten rasende Stemme: „Har Du noget til mig?"

„Ja!"

„Giv mig det!"

Saa gav den lille Blomstersælgerske Fyren et eller andet. Det forekom mig, at hun græd. Jeg tiggede gennem Stolenes Aabninger og saa, at han sad ned, mens Pigen stod ganske tæt ved ham. Jeg fik det Indtryk, at hun vilde skjule ham, for at han ikke skulde blive iagttaget. Nu begyndte hun igen: „Er Du vred paa mig Jakob?

„Ja, jeg er!"

„Og dog er det ikke min Skyld!"

Lidi græd, men Zaizon sagde med grove Ord, at hun skulde lade være at tude. (Sluttes.)

Eins Bier.

Mel.: Aa — Susanna!

Ovre hist paa Jyllands Østerkyst
ligger der en „Fæstning" lav,
fordum var den ikke blot til Lyst,
der var baade Vold og Grav;
nu den viet er til Fredens Id,
og til andet ej den dur
end for Byens Folk ved Bededagstid
at gaa sig der en Tur.
Aa, Fredericia!
det ned ad Bakke gaar,
dit Ry som Fæstning er — pst! — væk
om end dine Volde staar.

Hist ved Landets Kasse sidder tryg
Fatter Estrup tro paa Vagt;
han til mangt og meget laaner Ryg,
og han gør det uforsagt;
men forleden fik han en Idé,
og den mener han er god.
Vores Kasse, sa'e han, er maaske
nok lidt læns, men fat blot Mod:
Hist — Fredericia
jo med sine Volde staar,
lad os sløjfe dem og sælge væk,
saa vi Mønt i Kassen faar.

Hele Landet jublede derved,
og Fredericia ikke mindst,
vore Volde faar vi reven ned,
det er jo en ren Gevinst!
Men, o vé! tænk! Byen havde troet,
at den selv fik Mønten ind,
nu det harmer der hver Patriot,
at det Haab kun bli'er til Vind.
Aa! — Fredericia,
Du maa si'es at ha'e Dit Læs;
dine Volde skal nu rives ned
for at bygges andet Steds.

Ondskabsfuldt.

— Hvad, digter De nu ogsaa, Doktor?

— Ja, bare for at slaa Tiden ihjel!

— Har De da ikke nok i Menneskene?

Store Mænds Ord.

For mit personlige Vedkommende tror jeg ikke paa, at en guddommelig Aabenbaring nogensinde har fundet Sted.

Darwin
(engelsk Naturforsker).

*

Ingen har nogen Tid set Gud.

(Evangelisten Johannes.)

*

En større Skat end den, jeg vinder ved at fuldbyrde mit Kald paa Jorden, kan Ingen skænke mig.

C. Hauch
(dansk Digter).

*

Først i Samfundet ligger Spiren til Sædelighed.

W. Liebknecht
(tysk Socialist).

I La Morgue.

Petersen (har læst i Bladene, at hans Ven Didriksen er druknet og indlagt i Lighuset): Jeg vilde gærne konstatere, at den Døde er Didriksen.

Opsynsmanden: Har De særlige Kendetegn?

Petersen: Ja, han var stokdøv!

Virkning.

— Hvorledes synger Frøken Katzenschwanz?

— Jeg kan ikke bedømme det, men da hun i Gaar foredrog en Sang hjemme hos os, besvimede Kanarifuglen straks!

Fra Gaden.

— Ser Du den tykke Mand derovre? Han har snydt mig for 50,000 Kr.!

— Hvorledes det?

— Han vilde ikke lade mig faa sin Datter!

Hos Spaakonen.

— Der er en lille, lys Herre, der tænker meget paa Dem....

— Hm, lille, lys?

— Ja, Frøken, hvad mere vil De forlange for fem og tyve Øre?

Tynd Medgift.

Klara: Hvad gi'er Du mig, Fa'er, naar jeg gifter mig?

Gnieren: Mit Samtykke!

Zoologisk.

Professoren: Hvem kan nævne mig endnu et Dyr, der ruller sig sammen som et Pindsvin?

Eleven: Rollmops!

— Naa, Elsa, hvor langt spadserede Du saa med Guvernanten?
— Dertil hvor Onkel mødte Guvernanten, kyssede hende og lod mig sidde paa Bænken, medens de spadserede videre.

Salig.

Md. Svendsen: De tror altsaa, at min salig Mand er tilfreds hinsides?
Spaakonen: Det kan De laane paa, Madam. Han er meget lykkelig.
Md. Svendsen: Aa, Herregud! Saa maa Øllet være baade godt og billigt deroppe.

Kirkegaards-Tanker.

Naar stundom jeg vandrer til Kirkegaarden hen,
at følge til Jorden en kær, gammel Ven,
da skænker jeg Præsten en Tanke. —
Jeg tænker paa Talen, som vil blive holdt,
om Skudsmaalet vil blive varmt eller koldt
og hvad der ellers vil vanke.

Thi ofte jeg hørte i saadan en Stund
alt andet end smukt af de fromme Mænds Mund,
(som dog burde være de bedste).
Jeg hørte en Tale, alt andet end from,
en Tale, som slet ikke vidnede om,
at man bør elske sin Næste.

Det er ej besværligt, men tværtimod let,
at samle en nydelig lille Buket
af det, som de Præstemænd sige.
Der tales i Reglen om Helvedes Brand,
naar Liget er ud af den fattige Stand
— kun Himlen er for de Rige.

Jeg mindes blandt andet en Tale en Gang,
hvor Præsten mod Følget sin Knaldepisk svang
og dundrede løs om Tyranner;
om „ravende" Fædre og grusomme Hjem,
men Grunden til Galskaben var ligefrem,
— han saa vort blodrøde Banner.

En anden Pastor var endnu mere grov,
thi han kaldte Følget for tilfældigt **Sjov!**
(saaledes omtrent lød jo Talen),
men Følget var heldigvis dannet, det tav.
Pastoren fik slet ikke **Sjov** ved den Grav —
ene han blev om Skandalen.

Derovre i Jylland, ved Vestervovvov,
var nylig en Præst, som var svært med paa **Sjov,**
tiltrods for de sørgende Enker. — —
Om myldrende Djævle og Helvedes Brand,
om Satan selv, talte den fromme Guds Mand,
mens Liget i Graven man sænker.

Et Raad vil jeg give den gejstlige Stand:
vær kærlig og god mod den fattige Mand,
— for Guds Skyld, skift endelig Rolle,
thi bliver I ved paa den selvsamme Vov,
kan inden ret længe **det dundrende Sjov**
sin egen Ligtale holde.

Et Protestmøde.

Efter Indbydelse afholdt forleden Dag en Del Præster et Møde i Bethesda, for at drøfte: Opraabet fra Komitén for den danske Præstestands Indsamling til Opførelse af en Kirke i København. „Ravnen" er saa heldig at kunne bringe et Referat af Forhandlingerne.

Provst Tykvom indledede. Han betonede det ønskelige i en ny Kirke i København, men tillige det forargelige i, at Præsterne selv skulde bygge den. Vi Sjælehyrder, saaledes sluttede han, har saamæn Arbejde nok med vor Hjord; det vilde være ubilligt at paalægge os mere, og er ikke det, at tælle Penge ud af sin egen Pung, et Arbejde. (Jo — jo — Hør!)

Pastor Fedtsyl vilde i et og alt holde sig til sin ærede Trosbroder og Overordnedes Ord. Han var bange for, at det var en Skraaplan at komme ind paa. At give 25 Kroner om Aaret ser saa uskyldigt ud, men en Krone her og en Krone der er ogsaa Penge og dertil kommer Lønninger til Præsterne, der skal ansættes ved Kirken, og som naturligvis ogsaa gaar ud af vor Lomme. Han vil bede Gud oplyse ham og dem alle om det rette, men han for sin Part var vis paa, at det ikke var det rette at forlange af os Præster at træde til der, hvor Menigheden var nærmest til at komme i Betragtning. (Hør! Hør!)

Pastor Hykleprins var af samme Mening, som de to foregaaende. Han gav hellere end gærne, det vidste Gud, som kender Hjærterne, men han havde den Betænkelighed ved det foreslaaede, at det forekom ham urigtigt at nægte Menigheden den Glæde, der ligger i at bygge et nyt Gudshus. Den Glæde, at give for Guds Skyld, bør vi Præster kunne renoncere paa for andre, og hans Raad var derfor dette, at man hver for sig fra Prædikestolen lod sin Hjord vide, hvad Glæde man undte den, og var den beredt. Saa vilde den ny Kirke vist snart staa færdig til Troens Forkyndelse og Guds Ords Forherligelse.

Provst Gniepind var glad over at høre saa mange, Yngre saavel som Ældre, enige i det Væsentlige. 25 Kroner var vel ingen Præstegaard — men, som Skriften siger: den der giver til han tigger, skal slaas til han ligger, hvad som vel ikke skal forstaas altfor bagstaveligt, men dog er klare, tydelige Ord, som er gode at faa Forstand af. At give er skønt, men at give med Skøn, er endnu skønnere, og han var bange for, at det skortede lidt paa det gode Skøn i dette Tilfælde. Han var enig med Forsamlingen om det ønskelige i en ny Kirke, men han vilde dog dertil sige, at naar Kirken kun kunde komme til Stede ved Præsternes Midler, da var den rette Tid dertil endnu ikke kommen, da maatte man nøjes med dem, man havde, og takke og love Gud for dem. Amen!

Endnu havde flere Talere, deriblandt Provsterne Ædedolk og Hængehoved, Ordet, og til Slut blev der vedtaget følgende Resolution:

„En Kreds af Landets Gejstlige udtaler herved deres Misbilligelse af den Maade, hvorpaa „Komitén for den danske Præstestands Indsamling til Opførelse af en Kirke i København," gaa frem, idet Forsamlingen mener, at det vilde være urigtigt at betage den troende Menighed her i Landet den Glæde at rejse bemeldte Kirke. Hvad der ellers ved Bøn og Formaninger kan være at gøre, agter Forsamlingen i et og alt at opfylde.

(Navnene.)"

For Rigtigheden af ovenstaaende garanteres.

„Ravnen".

I Skolen.

Læreren: Det er en naturlig Fremtoning, at Varmen udvider og Kulden trækker sammen. Nævn mig et Eksempel!

Carl: Om Sommeren varer Ferien meget længere end om Vinteren.

Præster.

Hvor Vesterhavet kaster sit fraadende Skum
mod Fiskerens Baad, naar han kæmper for Føden,
hvor Hjemmet er fattigt — det daarlige Rum,
hvori han omsider maaske finder Døden.
Hvor tydeligt Stormnattens Rædsler han mindes,
man sorgfulde samles ved Ofrenes Baare
de smaa, som har Hjærte, — men andre der findes,
som ikke har Hjærte for Sørgendes Taare.

Enhver, som begriber den Fattiges Nød,
og véd, hvad en Vesterhavsfisker maa lide,
vil mindes de mange, som fandt deres Død,
imens de for Brødet haardt maatte slide.
Men Sortkjoler har vi med pibede Kraver,
de Fanden paa Væggen saa herligt kan male,
man Vesterhavsfiskerne sorgfuld begraver,
men Sortkjoleslænget, det laver Skandale.

Dog Visen om Helvedes Kvaler er kendt.
Naar først vi paa Jorden har Kvalerne døjet,
som Løn vi i Helvede kan blive brændt,
saa kan vi jo sagtens være fornøjet!
Riv Bindet fra Øjet — er ærlig din Tro,
i Gærning den vis — ej ved brovtende Tale,
og husk: at de kristnes Madsen og Moe
ved Fiskernes Hvilested laved' Skandale.

Skanker og Skoser.

Hr. v. Huth er bleven Spiritist. Naar man tager Ricard-affæren med i Betragtning kan man altsaa sige, at det gaar ned ad Bakke med die Herren Huth'er.

De Børn.

Faderen: Ja, ja, Børn, I kan tro mig om I vil, men da jeg var i Jeres Alder var jeg glad, naar jeg bare havde tørt Brød at spise.

Lille Erik: Jamen, Fa'er, saa kan Du jo være glad for, at Du nu har det bedre hos os.

Nu maa det da være Slut med Fæstningsbyggeriet, siden Bahnson begynder at sælge af Fæstningsværkerne.

Gode Veninder. (Paa Østergade.)

— Naa Kære, hvorledes har De det?

— Tak ganske godt, men hvorledes kunde De opdage mig her i denne Menneskevrimmel?

— Jo, jeg genkendte Dem paa Deres Hat, den har De jo allerede havt i tre Aar!

Talefærdighed kalder man det, naar Taleren aldrig kan blive færdig med at tale.

I Grønthandelen.

Kunden: Hvorfor er Kartoflerne i den sidste Tid saa fulde af Sand?

Grønthandleren: Fordi vi her sælger Kartoflerne efter Vægt!

I Skolen.

Læreren: Altsaa: De gode Mennesker kommer i Himlen. Men hvad bliver der af de onde Mennesker, der myrder og stjæler?

Advokatens lille Søn: Dem forsvarer min Fa'er!

Det passer.

— Den første Kærlighed er og bliver dog altid den skønneste.

— Rigtig! Thi den ender kun yderst sjældent med — Giftermaal.

Bortførelsen.

Hun: Her er et Telegram fra Fa'er!

Han (bevæget): Hvad skriver han?

Hun (læser): „Kom ikke tilbage og alt er tilgivet!"

Ikke fornøjet.

Damen: Men Gud, Petersen, De træder mig jo hele Tiden paa Tæerne!

Petersen: Jamen Frøken, det er ogsaa grænseløst letsindigt af Dem, at gaa paa Bal med Ligtorne!

Reporterstil.

(Af en Balberetning).... Friskhed og Sundhed stod malet paa Damernes yndige Ansigter.

I Frikvarteret.

— Hvoddan syns I om Jeres ny Lere?

— Han æ væmmeli'! For han er altfor samvittighedsfuld. Han æ a' di Mennesker, der aldrig føler sig voli'e nok til aa bli'e hjemme en eneste Da'!

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos R. Cohen. — København.

Agrarstorken.

Interiør fra Agrarsumpen.

Nr. 50.

RAVNEN

Søndag d. 10. December 1893

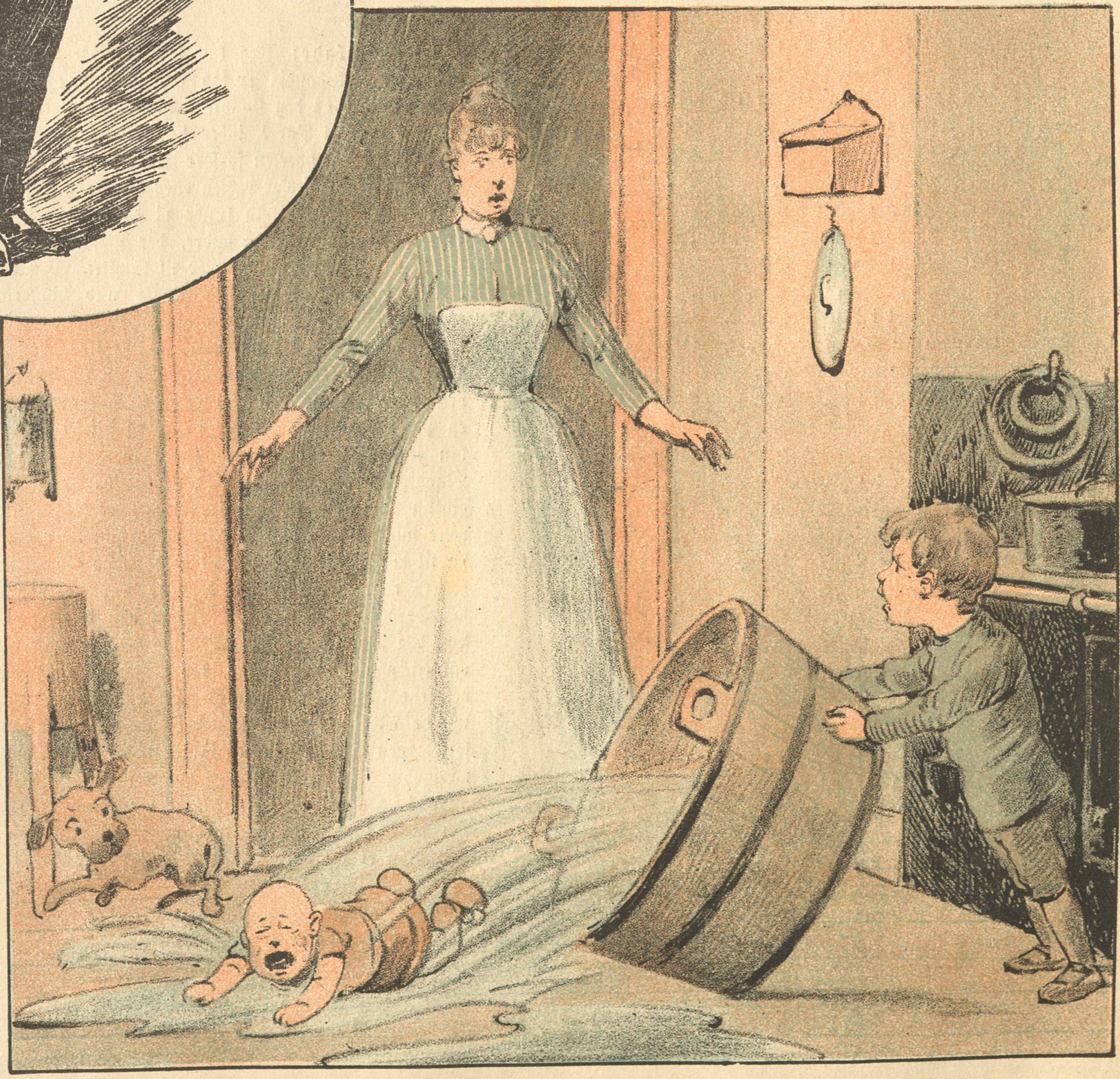

— Men, Erik, hvad er det Du har for?
— Ingenting, Mo'er, jeg leger bare Oversvømmelse.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel. Stakkels Hanne.

Jeg ku' næsten blive vred paa
dem, som al Tid river ned paa
alt det gamle her i Staden,
man paa Strøget vil ha' Gaden
lavet bred, Butiker flytte,
Husene med Søjler støtte,
det blir flot, gid vi maa faa 'en,
men Grundejerne gaar næppe paa 'en.

Hr. Alberti Sag anlægger,
og med ham gaar stakkels Secher,
Robert H. og Oscar Madsen,
„København" skal ha' paa Kassen.
Tro De mig, hvis Smørorganet,
havde Sagens Udfald anet,
som vor Hofret ku' forstaa 'en,
var Alberti ikke gaaet paa 'en.

Schovelin os lidt fortæller
om, hvad vore Landsmænd bæller;
efter Skatten paa vor Bajer
Folk med „Lærken" gaar og leger.
Landet snart i Fusel svømmer,
Estrup sin Moral berømmer,
han kan ikke selv forstaa'en,
men en Gang til gaar han gærne paa 'en.

Præsten hist i Harboøre,
Madsen, onde Ord maa høre,
Komiteen skulde vrage
ham, saa trak han sig tilbage.
Nu er der Forslag i Mønten,
uden Præsten klares Pynten,
Kystens Fisker vender Skraaen:
Madsen, hvorfor gik Du ogsaa paa 'en.

Fredrik Hansen holdt en Tale
for de rigtig kongegale,
patenterte Chauvinister,
og da Frederik han blev bister
slog han om sig med Tirader,
lærte hos hans Plejefader;
femte Kreds, kan Fredrik naa'en?
nej Gu' kan han ej, men han gaar paa 'en.

Kaffesladder.

Fru Skade: Jeg kan ikke begribe, min Kære, hvorfor Landsthinget bestandig er saa fjendsk mod os Kvinder og ikke engang under os den Smule kommunale Valgret, og hvad kunde det skade, at et Par Kvinder fik Plads i Borremtasjonen? Vi skulde saamæn hverken forføre Formanden eller Borgmestrene eller den lille Assessor Lassen eller den store Professor Thomsen, og for den Sags Skyld kunde vi da li'saa godt sidde i Landsthinget som saa mange andre, der maaske mere spiller gamle Koner end vi, naar det kommer til Stykket. Jeg véd da, at jeg aldrig kan se Landsthinget nusle med Lovforslagene, uden at jeg kommer til at tænke paa de kvindeagtige Mandfolk i Dronning Krinoline den store, som er li'saa bange for Kvindeherredømmet som Landsthinget. Se nu Steffensen! Han ligner præcis Helsengrens gamle forvrøvlede Nokkebølle, der gaar omkring og præker Moral og ryger Cigar og strikker Strømper, og saa kan jeg huske, at Fjelstrup havde lavet et grinagtigt Jomfru Mandfolk, der trissede omkring og var bange for sin Dyd, grangivelig som man ser den lange ranglede Frk. Jørgine Pedersen være snærpet mod de Radikale, mens hun lister om for at stjæle sig til et Stævnemøde med en af de unge Godsejere deroppe, og hellere end gærne lod sig bortføre, om bare nogen gad. Naa, saa De mener, at Thomas Nielsen han er da en rigtig Mand! Ved De hvad, min Kære, Thomas Nielsen minder mig slaaende om en gammel Graaspurv, der engang imellem letter lidt paa den ene Vinge og lægger Hovedet paa Siden lige som om den kiggede efter godt Vejr, men det gode Vejr kommer ikke, Provisorietaagen vil ikke lette, og derfor sidder lille Thomas fremdeles mismodig paa sin Pind med Hovedet paa Siden og slutter sig. „Pip"! siger han engang imellem, for „protestere" synes han nu dog at han skal, og sandt er det desværre: Hele den politiske Situation er det bare „Pip"! — Tak for Kaffe!

Godt Raad.

En bekymret Fader lod sine Sønner sværge ved sit Dødsleje, aldrig i deres Liv at spille Hasard. „Men hænder det alligevel," tilføjede han, „saa spræng i det mindste Banken!"

Martyren Madsen.

Frit efter Erik Bøgh.

:,: Hr. Madsen :,: er en uheldig Fyr,
til Lyst og til Trøst og til Glæde og Lise
for mange, jeg digte vil her nu en Vise,
:,: om hvordan :,: Hr. Madsen blev Martyr.

:,: Han præ'ked' :,: i Harboøre By;
naar han stod paa Stolen, Tilhørerne skælved',
thi han viste glatvæk Folk Vejen til Helved,
:,: og kroed' :,: sig dommerstræng og kry.

:,: For nylig :: der drukned', som bekendt,
en hel Mængde Fisk're derovre paa Kysten;
de kæmped' og stred, men de segned i Dysten,
:,: saalunde :,: er mangen Fisker endt.

:,: Den Harbo= :,: den Harboøre Præst,
fik nu ved Begravelsen fat i de Døde,
men milde just ikke de Ord var, der fløde,
:,: han gav dem :,: for Alvor deres Rest.

:,: De fleste :,: blev dømt til Baal og Brand,
i Helved', sa'e Madsen, var Pladsen beredt dem,
Hr. Satan han havde til Gæstebud bedt dem,
:,: der bleve :,: hist paa det salte Vand.

:,: Den Tale :,: var mange dog for kras;
Hr. Madsen blev angrebet rundt om i Landet,
og Bladene sagde om ham iblandt andet,
:,: at Kirken :,: var vistnok ej hans Plads.

:,: Det brød dog :,: Hr. Madsen ej sig om,
han Arbejder var i den Vingaard, han dyrked
Hr. Vilhelm Bechs, og den Tanke, den styrked'
:,: Hr. Madsen :,: den Sjælesørger from.

:,: Men en Ting :,: han havde ej betænkt,
at det kunde ske, som gør ham helt fra det,
at bede ham Fingrene holde af Fadet
:,: med Mønten, :,: som andre havde skænk't.

:,: Hr. Madsen :,: han fik den Visned gram,
dybt krænked han maatte sig trække tilbage
og kan ikke mele de Helliges Kage,
:,: den Tort er :,: skam næstendels for stram.

:,: I Blade :,: ne maa han skrive saa:
da Giverne ej vil ha'e mig til at dele,
saa overlader jeg andre det hele;
:,: lad se saa, :,: hvorledes det vil gaa.

:,: Men Præsten :,: kan være trøstig nok;
slet ingen skal blive forfordelt en Øre,
om ogsaa det vides, at ikke de høre
:,: til Vilhelm :,: til Vilhelm Bech's Flok.

:,: Saa trøst Dig :,: Du stakkels slove Fyr,
for os skal i Fremtiden leve i Ro Du;
Lev vel da med Tanken, at for Din Tro Du
:,: er bleven :,: er bleven — Ak! — Martyr.

Reden paa Asfalten.

Et Storstadsbillede.

(Sluttet)

Lidt efter rejste han sig og trak sig helt ind i Krogen, idet han i en arrig, dæmpet Tone sagde til Pigen: „Allerede i Forgaars skulde jeg betale. Hvorledes kan jeg studere, naar jeg stadig har Pengesorger? Jeg bliver aldrig færdig med mine Studeringer...."

Den lille Blomsterpige svarede sagte: „Du véd, Jakob, at Skylden ikke er min; jeg gør jo alt, bare for at Du skal kunne studere; jeg kom med Dig til Hovedstaden og hengav mig til dette afskyelige Liv bare for at Du herefter ikke behøver at trænge; jeg skammer mig for mig selv og afskyer mit hele Legeme, jeg tør ikke se et anstændigt Menneske i Øjnene og fører et slet Liv, for at Du uforstyrret kan studere, ikke skal lide Mangel, og kan tage Din Eksamen. Hvad jeg tjener, giver jeg Dig, da jeg ikke behøver noget til mig selv: Spise og Drikke faar jeg af de Folk, der — elsker mig.... Men selv om de intet gav mig, vilde jeg ikke bryde mig derom, jeg vil med Glæde selv sulte, naar bare Du bestaar Dine Eksamener. Kan jeg da gøre for, at...."

Det var, som om der lød Skridt paa Asfalten. Zaizon trak sig forskrækket tilbage i Mørket, idet han sagde:

„Hvis man saa mig sammen med Dig..."

„Vilde man tro, at Du er min Elsker... hvem véd, at Du er min Broder?"

Nu sneg den Lille sig behændigt ud af Reden og spejdede et Øjeblik langs Gaden; lidt efter vendte hun sagte tilbage og hviskede:

„Der er ikke et Menneske."

Zaizon beroligede sig igen, men slæbte Stolen, han havde siddet paa, hen i det mørkeste Hjørne og placerede den saaledes, at den foran ham staaende Pige ganske skjulte ham med sit Legeme.

Saa fortsatte Lidi:

„Er det min Skyld, at jeg i nogle Dage slet intet har tjent? Jeg vilde allerede begynde at laane, for at kunne give Dig Penge, men hvem udlaaner til en fattig Blomstersælgerske? Men i Dag lod jeg Dig sige, at Du skulde komme, fordi jeg nu har Penge; jeg turde ikke bringe Dig dem i din Bolig for ikke at genere Dig; jeg frygtede at man kunde — dømme slet om Dig; jeg tænkte at det heller ikke var for sent nu og bragte Dig Pengene her. — Hvorfor er Du da vred?"

Fyren blev opbragt: „Jeg trængte haardt til Pengene; fra alle Sider plagede man mig, at jeg skulde betale og jeg kunde ikke, hvad der var mig meget ubehageligt. Naar jeg har saadanne Bekymringer, kan jeg jo umuligt studere; gid Fanden tage alle mine Plageaander! Enten — eller: Jeg har allerede de hundrede Gange sagt, at jeg vil være Arbejder. Men Du vilde ikke have det, Du ønskede, at jeg skulde studere og blive Sagfører... Det er ogsaa en god Stilling, men der skal Penge til...."

Blodet skød mig op i Ansigtet af Harme. Skurken studerer aldrig, men svirer og spiller Kort.

Den lille Blomstersælgerske vedblev grædende: „Jeg har jo bragt Penge og vil igen bringe nogle, naar bare Du studerer. Ikke sandt, Du er ikke vred?"

„Nej."

„Kys mig, Jakob."

Zaizon drog den grædende Pige ned til sig og kyssede hende flygtigt, saa begyndte han at berolige hende, idet han med fremhyklet Varme sagde: „Nu vil jeg snart tilendebringe mine Studier; én Eksamen har jeg endnu at bestaa. Saa tager jeg Dig til mig. Du vil ikke mere behøve at plage Dig med dette elendige Liv."

Det var som om Lidi smilede: „Aa, dyrebare Jakob.... selv om det kun bliver som Din Pige.... men tag mig til Dig, for at jeg bestandig kan se Dig; jeg forlanger jo ikke meget, vil ikke være Din Søster, thi Du maatte skamme Dig ved mig; kun fra Køkkenet af, hemmelig vil jeg kunne se Dig. Jeg vil krybe sammen i en Krog, lige som Hunden, vil slet ingen Ønsker have, kun maa Du kysse mig en Gang imellem, naar Ingen ser det. Ikke sandt, Du vil kysse mig?"

Præsten: Trøst Dem, min Datter. Gud har taget Deres Mand fra Dem, men han vil nok give Dem en anden.
Enken: Ja, Tak, det er godt nok, Deres Velerværdighed — men til Jul faar jeg dog ingen.

Afkøling.

— Aa, Frøken, endelig træffer jeg Dem alene engang. I Dag maa De svare paa mit Spørgsmaal: Vil De være min for evig?

— Nej!

— Saa har jeg intet andet at gøre, end endnu i Dag at styrte mig ud af Vinduet!

— Hvor højt boer De, Hr. Blak?

Pigen lænede sig tæt ind til Zaizon, medens denne vedblev at berolige hende:

„Vær ikke bange, Du skal bo hos mig ....“

Nu hørte man virkelig Skridt. Jakob rejste sig hurtig fra sin Plads og skubbede blidt Pigen til Side, ilede ud af Reden og forsvandt i det natlige Mørke, uden at se tilbage. Men Lidi tørrede sine Øjne med Lommetørklædet, bragte sit Haar i Orden og ordnede Blomsterne i sin lille Kurv, saa gik hun med langsomme Skridt igen over i Artistfolkets Stamkafé, kastende et Blik ned ad den tilsyneladende næsten endeløse Gade.

Men hvis jeg endnu engang rækker Hasardspilleren Zaizon Haanden, saa maa man slaa Hovedet i Stykker paa mig. Derimod vil jeg i Morgen opsøge denne lille Blomsterpige og sige hende, at Zaizon er en Skurk.... Dog, nej! Jeg vil intet sige hende; Stakken vilde blive meget ulykkelig ....

Intet Forlig.

Assessoren: Lad os nu afgøre Sagen i Mindelighed. De har givet Hr. Petersen en Lussing, og derfor betaler De 20 Kroner til Fattigkassen.

Hr. Petersen: Det gaar jeg ikke ind paa. Det var mig og ikke Fattigkassen, der fik Lussingen.

Logisk Slutning.

— Skal det være en Cigar?

— Tak, jeg røger ikke mere.

— Saa—aa? Hvor naar havde Du da Bryllup?

Store Mænds Ord.

„Haabet er et Karaktertræk. Der gives Mennesker, som altid ser Fremtiden i et mørkt, andre, der altid ser den i et rødligt Lys. Det udspringer af en vis Elasticitet i Aanden, af en Fylde af Livskraft og Livsdrift, der ikke bliver formindsket ved de haandgribeligste Erfaringer, og selv efter Skæbnens haardeste Slag hæves Hovedet med det gamle Mod. Ingen Karakteregenskab er som denne afhængig af den almindelige legemlige Organisation og Blodlivets Indflydelse paa Nerve- og Hjærnelivet.“

E. v. Hartmann
(tysk Filosof).

*

At Arbejderen har Ret til en Beskæftigelse, naar han kan arbejde, og til Understøttelse, naar han er uarbejdsdygtig, er en Fordring, som er saa langt fra at være revolutionær, at den allerede findes i Fattigloven under Dronning Elisabeth af England. (i det sekstende Aarhundrede).

Manning
(engelsk Kardinal).

Ved juridisk Eksamen.

Professoren: Er Hundeskatten en direkte eller en indirekte Skat?

Kandidaten: En indirekte.

Prof.: Hvoraf slutter De det?

Kand.: Fordi Skatten ikke betales af Hundene selv.

En „Fif-Kopf“.

Mel: Krambambolivisen.

Hr. Rambusch er, efter hvad man siger,
i Fredstid en adræt Kaptejn;
han rasler med Sablen som en Kriger
for hvem der intet er i Vejen.
Han som en General sig kror
og slaar omkring med store Ord. —
— En „Fif-Kopf“ sikkert man
ham kalde kan!

Han nødig vil regnes blandt Kujoner,
derom han gav os klart Begreb,
da han gik til Vejrs med Luftballoner
(som tøjret var med stærke Reb).
Mod høje Skyer han hasted' op,
den sløje Fyr, han kasted op —.
Jovist, en „Fif-Kopf“ man
ham kalde kan!

Forresten han ta'er det ej saa nøje,
derom man nylig fik Besked;
da ej han fandt Standpunkt i det Høje,
saa dumped' han til Ferslew ned. —
Aa, Hellegud, ved Gammelstrand
fortæller nu den tapre Mand,
at som en „Fif-Kopf“ han
godt regne kan!

At han endnu „svæver“ straks man mærker,
thi han udregner nok saa kry,
at alle de gamle Fæstningsværker
har rigelig betalt de ny. — —
Naa, tilgiv blot den stakkels Mand,
han regner, som han har Forstand.
En „Fif-Kopf“ sikkert man
ham kalde kan!

Et Held er det dog for Ingeniøren,
at han er ved at gaa i Frø,
thi gik han i Skole — — Inspektøren
lod straks ham stille frem til Klø —
thi regne saadan, kan ej gaa
og Rambusch Strambuks vilde faa. — —
Selv for en „Fif-Kopf“ kan
ej Sligt gaa an!

Et Ord.

Nu lider Fiskerne ingen Nød;
husk nu vore egne herhjemme;
her sukkes ogsaa for dagligt Brød,
om ej med saa højlydt Stemme;
her aabner ej Vestervovvov sin Grav
for Mænd med blodige Vunder;
men i Samfundets brusende Menneskehav
gaar dog mangen en Livsskæbne under.

Saa glem da ej for den ædle Trang,
der bød jer at lindre Nøden
paa fjerne Strand, hvor den vaade Tang
er Hvilehynde for Døden,
at trindt omkring jer der sidder en Flok
af Faderløse og Enker,
hvis Forsørger gik bort i det brusende Choc,
hvor Arbejdsløsheden er Blænker.

Skanker og Skoser.

A.: Naa, nu er Rahden fri!

B.: Hvad for en Rad?

A.: Ih! Ham med die Weiss'e, Dame-Baronen.

B.: Naa ham; den Rahdenkop; ja, det har Du Ret i.

A.: Gud skal vide, hvem nu Rahden kommer til.

B.: Til at blive slaaet ihjæl, mener Du.

A.: Ja, naturligvis. — Hør, véd Du, hvad jeg vilde foreslaa.

B.: Nej.

A.: At han for Fremtiden antager Titlen: Hr. Commercien-Rahden.

B.: Ha! ha! Kommers-Rahden, ja, det har Du s'gu Ret i.

A.: Og skal vi saa for Resten ikke synge denne herses:

Ta—Rahden—bum! tra—ra.

B.: Jo (de stemmer begge to i).

*

A.: Er Moe mere i Harboøre?

B.: Nej, og han bliver forhaabentlig ogsaa den sidste Moe'hikaner dèr.

*

A.: Har Du købt Børnenes Juleroser?

B. Nej! men jeg har været ude at købe Børnenes Julehoser, det er nok saa fornuftigt.

De smukke Koner regnes nu til Dags med blandt deres Mænds Talenter.

Bønder — Fiskere.

Mens Klittefolket samler sine Døde,
mens Præst og Brænding brøle i ypperligt Spænd,
saa stod i Odense det store Møde
af Landbostandens første Klasses Mænd,
der skreg man højt! der lød blandt meget andet
de djærve Ord, som Bifald fik til Svar:
„Vi er et Folk, der ene bærer Landet!
kun vi er Kærnen, leve hver Agrar!"

Saa bænked' man sig om de store Borde
og kiled løs paa Skinke og paa Steg,
og en Agrar tog jublende til Orde:
„Du elske skal din Næste, glem det ej,
de andre Samfundsklasser, de har glemt
det store Bud, der Ulyksfolk forsoner — —
(Agrarer vil kun have Millioner,
og 3 a 4 fordre de bestemt)

Og mens de fede Markens Sønner klinke,
og om man bød forloren Ret med Snitter
og Gaasesteg og mere, mere Skinke —
saa kom der Budskab fra de nøgne Klitter:
„Det Folk, der pløjer Havet, — er i Nød!,
det Armodsfolk, der kun er rigt paa Hæder,
er bøjet ned ved Firti - Ottes Død,
og over 100 Børn en Fa'er begræder."

Ved dette Budskab blev bevæget Røre,
og paa et Vink Tallerknen gik omkring.
De fleste gav? ja, ti a femten Øre,
men Taleren for Næsten? Ingenting!
Han rejste sig og banked' paa sit Glas:
„Et Leve for det Folk paa Dødens Baarer!"
og skønt hans ene Øje var af Glas,
det tindred' dog og lyste gennem Taarer.

Det er forkert at sige, at Regnen falder baade paa Retfærdige og Uretfærdige. De sidste har nemlig al Tid en Paraply.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

Kvindens Pris.

Vogt Jer, vogt Jer, Landsthingsmænd,
for de træske Kvinder,
snart faar vi nu deres Rend,
da vor Fred forsvinder.

Vogt Jer, vogt Jer, hør mit Ord:
Kvinderne vil stemme,
sidde ved Kommunens Bord,
Borgmestre klemme.

Op Jer, op Jer, Steffensen,
Matzen, Sthyr og Kayser!
Op Jer, Reaktionens Mænd,
op Jer nu, Stabejser!

Jag de Kvinder hjem igen,
hjem til deres Vælling!
Lad os vise, vi er Mænd, —
kvæl den Valgrets-Ælling!

RAVNEN

Nr. 51.

Søndag d. 17. December 1893

Indremissionær Moe,
Præst i Skanderup.

Jeg roser ikke de Døde. Det er at gøre Nar ad dem, og det kan ikke frelse dem af Satans Haand.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel. Dinge ninge nater.

Ovre i Paris der faldt en „Bomme“,
Gud bevar's hvor Secher blev nervøs,
den ku', si'er han, store Farer rumme
for vort Land, ja vist er Fanden løs,
Hr. Alberti har jo sagt det selv og Secher, han er lydig og rar,
hyller sig i Dydens folderige fedtet moderate Talar,
lad os holde sammen baade Ferslews Bjerring, Fredrik Hansen og jeg,
hele Smørret, „Dannebroge“ lige foran, den skal nok vise Vej.
:,: Dinge ninge, ninge nater,
Smørsoldater,
tomme Tønder bom bom bom! :,:

Højres Delegeretmøde endte,
det gik af i Stilhed; der var Vagt,
ingen Moers Sjæl Debatten kendte,
ingen véd, hvad Kysselars har sagt.
Tænk naar blot en Kellner ind i Mødesalen i et Ærinde kom,
det gik tidt paa, for Professor Henning tog en højhælet Rom,
blev der ikke sagt et Ord, før Snapsen stod og Kelneren listed a',
hvor sku' „Politiken“ eller „Socialen“ da faa Oplysning fra?
:,: Dinge ninge ninge nater,
Tinsoldater,
Sammensmælteri, trom trom! :,:

Vilhelm Beck har atter holdt en Tale,
den har vistnok været meget go',
han har sagt Missionens Vindegale,
at han selv er salig ved sin Tro.
Sikket Sludder lille Vilhelm, du er bare bleven sørglig berømt,
Du har stakkels Folk paa Livets Skyggeside ind i Helvede dømt,
men dit Storhedsvanvid vil dog ikke vare Dig, Du skal klædes a',
Du, som dømmer andre, Dig kan Fanden aller snarest komme og ta',
:,: Dinge ninge ninge nater,
Svovlsoldater,
Helvedspølen skum skum skum! :,:

Som man tager det.

A. (til en Ven, der nylig har faaet et Telegram): Det er da vel ikke en sørgelig Efterretning?

B.: Hm, min Svigermo'er kommer i Morgen!

Uden Lykke.

Af W. George.

Nu var han Svend. Aa, hvor han glædede sig. Han kunde havde jublet a Fryd over, at den lange Læretid nu var endt. Han havde den største Lyst til at fortælle det til Spurvene, Stenene paa Vejen og Træerne, der stod langs Chausseen. Men de forstod ham jo ikke!

Bestandig igen mumlede han hen for sig: Svend! Han agtede ikke paa, at en barsk Vind blæste hen over Markerne og piskede ham tunge Regndraaber i Ansigtet. Han følte kun den ene frydefulde Følelse: Læretiden er endt.

Han hørte endnu bestandig Værkførerens Ord i det store Maskinbyggeri, da denne erklærede ham for at være Svend. Og saa mærkede han igen, hvorledes Værkføreren trykkede ham nogle Penge i Haanden, for at han kunde „give Indgang“ hos sine nye Kammerater. Ti Kroner havde han faaet! Sikken en Mængde Penge! Ti Kroner, saa mange Penge havde han endnu aldrig ejet! Og dem skulde han give ud? Aldrig! Hans syge Moder skulde have dem. Han vilde købe Vin, og noget Kød. Og skulde han faa Øje paa en eller anden Genstand, som han kunde gøre den gamle Kone en Glæde med, saa vilde han købe den.

Tanken om hans gode lille Mo'er drev ham bestandig fremad. Hvor hun vilde glæde sig, hvor hun vilde rose og kærtegne sin Carl, naar han kom hjem med al den Velstand.

Nu var han i Byen. Hurtig gjorde han sine Indkøb i de forskællige Butiker, og saa hjem! Endnu maatte han ile gennem nogle smaa, krumme Gader og stod saa endelig, dragende Vejret dybt, uden for sit gamle Hjem.

Men det kom ikke saaledes som han havde udmalet sig det. Hans gode lille Mo'er lagde ikke sin Glæde for Dagen saaledes som han saa længselsfuldt havde ønsket sig det. Hun drog kun sin Søn til sig, kyssede ham paa Panden og sluttede ham fast i sine Arme.

Men endelig maatte han give sit Hjærte Luft.

„Mo'er, gode, kære Mo'er,“ begyndte han, „er Du da slet ikke glad for Vinen, for Skinken og alt det andet, som jeg har bragt med til Dig?“

„Jo, min Søn! Men jeg glæder mig dog mest over Dig. Aa, havde Din gode Fader oplevet denne Dag!“ Graaden kvalte hendes Stemme.

„Græd ikke, lille Mo'er. Det skulde vel være saaledes“, kom det fra den unge Mand, der nu knælede foran Moderen og gemte sit Hoved i hendes Skød.

„Være saaledes? Nej! nej! Hvorfor lever Andre længere? Hvorfor maatte Din Fa'er dø i saa ung en Alder? Det strænge Arbejde, den elendige Føde var Skyld deri! Ja, hvis jeg dengang havde havt Penge til at betale Doktoren med og til at købe Medicin for, saa havde Din Fa'er været reddet. Men vi var fattige! Du var jo kun syv Uger gammel, jeg kunde ikke taale at arbejde meget, og den Smule vi havde, gik snart med. Saa begyndte Nøden. Din Fa'er bled forskaanet for det værste. Døden befriede ham. Ogsaa for mig havde det været bedst saaledes! Men nej, jeg maatte leve! Jeg havde jo Dig!“

Med Inderlighed knugede hun Sønnen ind til sig. Og som Minderne nu stormede ind paa hende! Den sørgelige Tids lange Aar. Hvor havde hun stridt og arbejdet, for at holde sig oppe! Kampen for Eksistensen var haard. Men hun havde jo kun et Maal for Øje: Hendes Søn skulde blive til noget! Han skulde ikke under Fattigvæsenet eller paa Fattighuset. Men dèr vilde han jo været kommet hen, hvis hun var gaaet bort fra ham. Nu var den haarde Kamp forbi. Hendes Søn var Svend, han kunde komme frem i Verden.

(Forts.)

Aa, hvis Nogen anede hvad vi maa lide for Kirkens Skyld! sa'e Præsten, han brændte Fingrene paa den stegte Høne.

Vise
ved Præsten Madsens Bortgang fra Komiteen for Indsamlingen til de forulykkede Vesterhavsfiskeres Efterladte.

Mel.: Rullen gaar.

Fra Harboøre kom der Bud
:,: Madsen gaar :,:
og sjæleglad brød Massen ud
:,: Madsen gaar :,:
Kun nødig han vilde trække sig,
men maatte dog hjem og lægge sig —
:,: Madsen gaar, :,:
Gud være lovet Madsen gaar!

Fra den bekendte Komité
:,: Madsen gaar :,:
han véd, at Massen helst vil se
:,: Madsen gaar. :,:
Han følte sig tvungen til at gaa,
da ellers et Spark han vilde faa.
:,: Madsen gaar, :,:
det er jo rart at Madsen gaar. :,:

Som Sjælesørger lovlig vidt
:,: Madsen gaar :,:,
som Herrens Tjener altfor frit
:,: Madsen gaar. :,:
Han talte om Straf i Helvede
saa selv de Frommeste skælvede —
:,: Madsen gaar. :,:
Mon selv til Helved' Madsen gaar?

I Ho'edet klør sig Wilhelm Beck
:,: Madsen gaar! :,:
nu kniber det for vor Præstesæk,
:,: Madsen gaar. :,:
Han tænker med Rette, hvad om det,
nu gaar hver eneste Præst, som det
:,: Madsen gaar, :,:
om det hver Præst som Madsen gaar.

Hver Helvedsprædikant det som
:,: Madsen gaar, :,:
det ganske sikkert dem ret som
:,: Madsen gaar. :,:
Bli'er ved en Grav de altfor fri,
saa faar de blive alene, thi
:,: Massen gaar, :,:
saa skal I se, at Massen gaar.

Paa Torvet.

Schrøder: Har Du hørt det sidste nye?

Sørensen: Næh, hvad er ded?

Schrøder: Jo, ser Du, nu har Værtshusholder Jensen fra Vildersplads, ham Du véd nok, købt hele Good Templar-Hjemmet og jeg tror med Inventar og Indhold.

Sørensen: Naa! ja saa vil jæ minsæl være Good Templar, for saa gør 'et nok itte saa nøje om vi ta'r os én lille Opstrammer.

Schrøder: Nej, min Ven, vi kan nok ta'e os en lille én, naar ingen ser det, vi er jo godt kendt i Brændekælderne i den røde Bygning ved Knippelsbro, saa vi skal' nok klare den!

Sørensen: Du, lad os gaa ud hos Jensen og faa os en Dram paa den Handel, den er Penge værd.

Paa Langelinie.

En gammel Ungkarl: Jeg gad vide, om de To dèr er gifte? Jeg kan ikke blive klog derpaa.

En gift Mand: Ægteskab er overhovedet ikke til at blive klog paa!

Tidens Barn.

Han: Min Frøken — hvilket Moment egner sig bedst til at erklære en Dame sin Kærlighed?

Hun: Efter Bryllupet og efter at hun har bragt i Erfaring, at Manden er en Grobian.

Uoverlagt.

Kontorchefen (til sin Skriver): De modsiger mig? Fra hvem andre har De da hele Deres Viden end fra mig? De Idiot!

Paa Torvet.

Damen (til en Bonde): Deres Dreng bliver ved at kaste Æbler i Hovedet paa Folk. Taaler De det?

Bonden: Hvorfor ikke — i Dag har vi jo nok af dem!

Samvittighedsfuldt.

Tanten (efter at have gennemset sin Nieces Dagbog): Naa — saa det er Din Dagbog! Men der staar intet om, at Du forleden Nat spadserede med Din Fætter i Maaneskin!

Niecen: Naturlig! Hvad der sker om Natten, hører ikke hjemme i en Dagbog.

Overflod.

En Fremmed (til Hotelværtinden i Provindsen): Har De her paa Egnen store Vanskeligheder ved at faa Tjenestefolk?

Hotelværtinden: Aa, nej ikke i mindste Maade! Vi har i de sidste to Maaneder havt otte Kokkepiger, fem Opvartningspiger og tre Vaskekoner!

I et haardt Kvindehjærte kan en Mand ofte kun indskrive sit Navn med Diamanter!

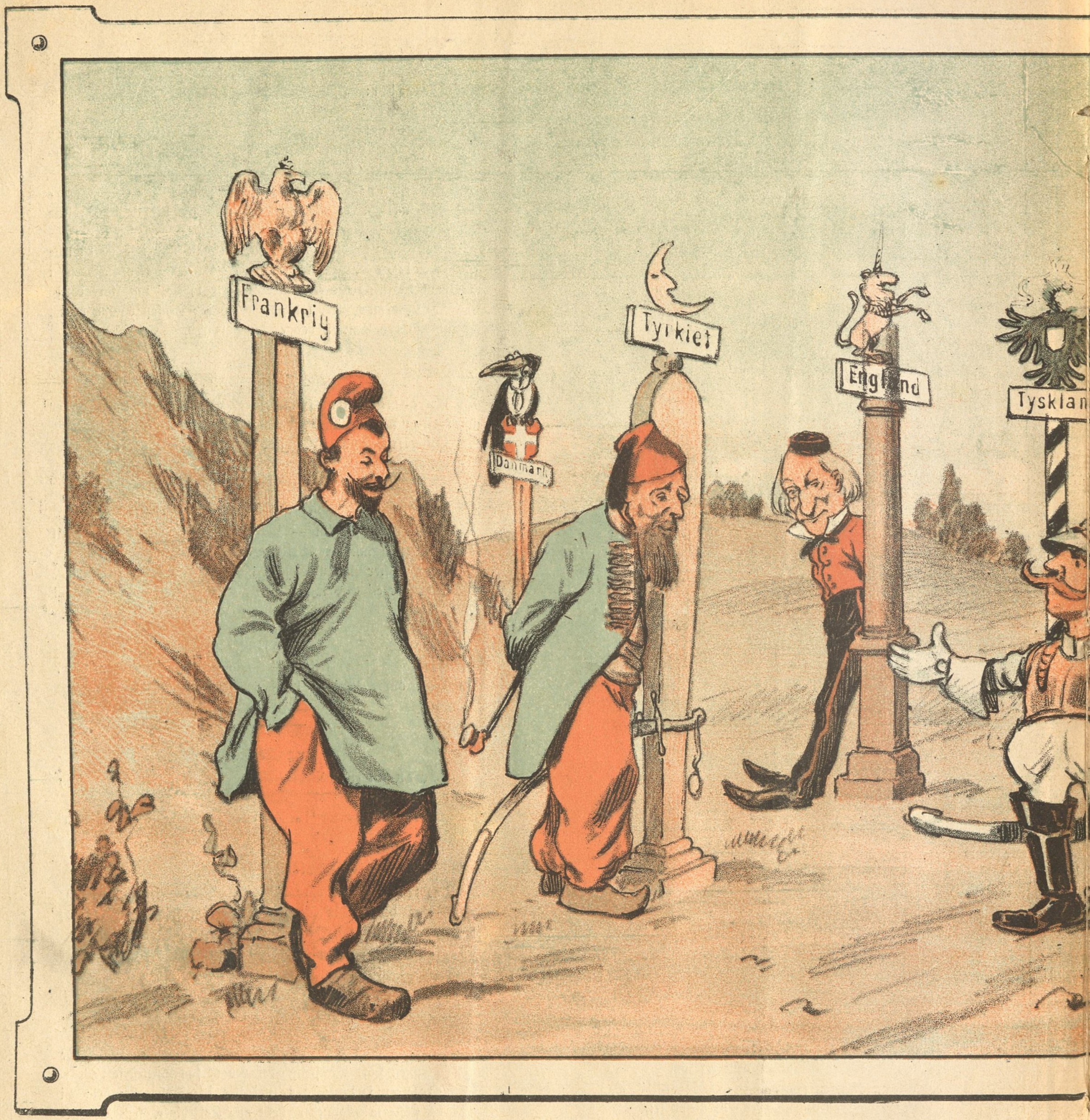

Monarkistfamilie

ens uartige Dreng.

Fra Harboøre.

Brudstykke af en Tale, som ikke først er gennemset og forbedret af Pastor Madsen.

— — — og derfor, mine Venner, Helvedes Ild skal fortære dem, fordi de gav Eder; thi naar Herren rammer Eder, da er det ikke Meningen, at de Ugudelige skal læge Saarene. Tvi over enhver Øre, der er kommen ind; der stikker en Djævel i hver, og denne Djævel har til Opgave at advare jer for mig, Eders Sjælesørger. Har de ikke tvunget mig til at trække mig tilbage fra Uddelingen af de Helvedes Stikpenge, og er det ikke klarligt fordi, at naar en hellig rører ved dem, da mister de deres Kraft. Jo, mine Venner, det er det — og derfor siger jeg: Hvis I ikke véd, at disse Penge kommer fra hellige, som Eder selv, og det gør kun de færreste, saa kast dem fra Eder, at de ikke skal tynge Eders Sjæle ned i det nederste gloende Helvede, hvor Djævelen i egen Person gaar og fyrer op under Kedlerne, hvor de Vantro pines til evig Tid. Kast dem fra Eder, siger jeg, eller giv dem til den indre Mission, thi da mister de deres onde Kraft og kan maaske frelse en Sjæl ud af den evige Pinsel og Fordømmelse. Jeg ser otte Mand her, der hører til de hellige; disse Mænd véd vel, hvad de har at gøre, og lad det ikke blive spurgt, at de Hellige i Harboøre forlod deres Præst i Nøden for selv at svælge i Vellevnet, men bagefter nedstyrte til den yderste Elendighed og Jammer og Graad og Tænders Gnidsel. Og til disse otte vil jeg sige: Kom til mig, naar dette Møde er sluttet, jeg har forfattet et Svar til de vantro, sam I maa underskrive. Thi, mine Venner o. s. v.

For Referatets Rigtighed indestaar

„Ravnen."

Bag Tæppet.

Direktøren (til en Skuespiller, der „kigger"): Er der fuldt?

Skuespilleren: Om der er! Der er rædselsfuldt!

Direktøren: Saa? Jamen noget Publikum er der vel, ikke sandt?

Skuespilleren: Jo — o, men vi er endnu bestandig det overvejsende Flertal!

Farlig.

Løjtnanten (i Kaféen, da en Dame tager Plads i hans Nærhed, affides): Dumdristige Person!

Gennemskuet.

Svigermoderen (til Svigersønnen, der udsender nogle vældige Skyer af Tobaksrøg): Bliv bare ved, Hr. Svigersøn, vi vil se, hvem der holder længst ud!

Utroligt.

Tanten (til sin Niece): Men, Edla, skammer Du dig ikke ved at kigge gennem Nøglehullet! I din Alder vidste jeg ikke engang, hvad et Nøglehul var!

Det kære Besøg.

Fru Blære (til sin Mand): Mærkværdigt, Professorens er aldrig hjemme, naar vi vil gøre Besøg; man skulde virkelig tro, at de bliver advarede!

En Kompliment.

Mel. af Genboerne.

O! Secher,
Du stikker
dem alle
i yderlig fin Politik,
selv Hansen,
Galfrands'en,
tør kalde
Dig frit for en topmaalt Strik;
i fin Tid, da Du Demokrat var,
Du vriste hver Socialist;
Nu siger Du: Folkens! Pst! Pst!
kun Brøvl dette Prat var.]

Da stod Du
med Mod Du
paa Siden
af Socialister i Kamp,
men fedt Flæsk
bli'er fedt Fjæsk
med Tiden,
og Frasehelts Ord er kun — Damp.
Du valgte det ene fornødne
modtag derfor vor Kompliment,
selv Vejrhaner maa ha' Talent,
til ikke at rødme.

Blandt Tyve.

— Hvad har det Uhr kostet Dig?
— 8 Maaneder!

Attest.

Sognefogden i en Landsby i Thüringen udstedte nylig følgende Attest:

„Det bevidnes herved, at Fru Pastorinde A. har Utøj og maa faa Gift."

I Marketenderiet.

Obersten (til en Menig): Er De tilfreds med Maden?

Den Menige: Javel, Hr. Oberst!

Obersten: Hænder det ikke undertiden, at En faaer en lille og en Anden en stor Portion?

D. M.: Næ, Hr. Oberst, vi faar allesammen smaa Portioner.

Bag Kulisserne.

Anmelderen: Og hvem er den Dame dèr, der har saa lidt paa?

Direktøren: Det er min ny Kostume-Subrette!

I Vinkælderen.

— Mener Du ikke ogsaa, at Drik forkorter Livet?
— Det vil jeg ikke sige, men jeg indrømmer, at naar man drikker, saa gaar Tiden hurtigere.

Store Mænds Ord.

Dyrene, som græsser paa Italiens Jord, have deres Udkomme og ethvert af dem finder et Leje, men de Mennesker, som kæmper og dør for Italien, have kun Luft og Lys, ellers intet, slet intet; for fremmed Vellevnet, for fremmed Rigdom kæmper og dør de. De har besejret Verden og hedde Verdens Herrer, men selv ejer de ikke en Fodsbred af Landet.

Tiberius Gracchus
(romersk Folkefører).

⁂

Arbejde, Frihed og Kærlighed er Livets Princip, dets Sandhed, dets Alvor og Skønhed.

Claudius Wilkens
(dansk Filosof).

Trumf!

— Ah, Du, vi har ha't levende Sild til Midda'!
— Jamen, vi har ha't levende Spegesild.

Man véd aldrig hvad virkelig Elendighed er førend man har en Anvisning i Lommen, som man ikke kan faa betalt.

De Børn.

Lille Erik: Fa'er, er det sandt, at Storkene drager bort om Vinteren?

Faderen: Ja, min Dreng, meget langt bort — til Ægypten!

Lille Erik: Jamen, hvem bringer saa om Vinteren de smaa Børn?

Under Skatteepidemien i Tyskland.

Regeringen varierer:
Hvem ej beskatter Vin, Børs og Cigar,
han bli'er sit hele Liv en Nar!

Havde Prins Hamlet levet i vor kapitalistiske Tidsalder, vilde han have givet sin berømte Monolog: At være eller ikke være, det er Spørgsmaalet, følgende Tillæmpning: at have Penge eller ikke have Penge, det er nu Spørgsmaalet!

I Nøden æder Djævelen Fluer — og Agraren Østers.

Det store Ocean kaldes ogsaa det stille Ocean, fordi der ingen Damebade findes dèr.

For Edsvorneretten.

Aktor: Den Anklagede har stjaalet 24 Faar! Hvilket betydeligt Antal! Dobbelt saa mange som De, mine Herrer Edsvorne.

Skanker og Skoser.

„Pennen“ er Titelen paa et nyt „literært“ Ugeblad, som trykkes hos Fehlhaber. Efter de foreliggende Numre at dømme, fornægter Bladet ikke sin Oprindelse. Det „haber“ en gebommerlig Mængde Tryk-Fehl'er!

⁂

Arbejderne paa Holmen synger:
Nej! stop nu lidt Schmidt,
det gaar for vidt, Schmidt,
sig ikke: Habs!
til vores Snaps;
lad os i Ro, Schmidt,
ved Hønsebro, Schmidt;
behandl os ej
som Attraps
for en Snaps,
gamle Laps.

Betænkeligheder.

Firmaets Chef (til den ny Rejsende): Vort Firma hedder altsaa: Jokumsen, Svindelstrup & Rummelberg.

Den Rejsende: Herregud, inden man faar udtalt alt det, er man jo for længe siden ude af Døren!

Sørensen: Hvorfor sang Koret ved Klubiens Bisættelse: „Stirrer ej i Graven ned —“?

Schrøder: Fordi han skal blive staaende i Kapellet!

Er Fiskene stumme, saa er deres Sælgerinder saa meget mere veltalende.

Individuelt Standpunkt.

— Sig mig engang, gaar det aandrigt til hos Kommerceraad Brasen?
— Aa ja, det aandrigste er — Kognaken!

Nyt Abonnement paa „Ravnen“
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN“
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

Oprørende.

— Næ, det er storartet! De sidder her og flotter Dem med Steg og Vin! Ja, saa er det saamæn intet Under, at De er nødt til hvert Øjeblik at rende mig paa Dørene for de lumpne Par Hundrede Kroner, jeg skylder Dem!

Nr. 52.

RAVNEN

Søndag d. 24. December 1893.

Pastor Madsen,

Harboøre.

Fra sidste Uge.
(Revyvise.)

Mel.: Juleaften, o hvor er Du sød.

Fredriksbergerne er kede a'
at de Højres Despoti skal ha',
de vil lignes pænere i Skat,
vi i Pengesækken maa ha'e fat,
Regnskabsførelsen maa eftersés;
hvad der foregaar i Højres Kreds
med den frie Fattigkasse maa
der sgu ogsaa passes bedre paa.

En Rekrut, som er lidt rund af Ryg,
Sergent R. faar fat, og han er styg,
over Ryggen faar Rekruten Dask,
den Methode er jo ganske rask,
men om ogsaa vor Sergent slaar til,
Ryggen sig kun nødig rette vil,
den Trafik gaar over Grænserne,
selv om Ofrene er Jenserne.

Jensen i vort kommunale Thing,
førte med Eugen omkring i Ring,
fire Tusind Kroner kappes væk
til den gæve Politimands Skræk.
Fem og tyve Tusind Kroner til
Børn, som frit paa Skolen spise vil,
ak, vor kære gode gamle By,
hvor de dog kan lave om, de ny.

Hele fem af Højres Storesmænd
vil nu ikke gaa til Valg igen,
Skuden synker og Kalotterne
gaar min Salighed til Rotterne.
Men der er skam mer, som ryddes maa,
og et Slag vi snart igen skal slaa,
otte nye Folk skal sættes ind
til Opmuntring for de gamle Skind.

Secher stander i sin Smørbutik
og forbi gaar tykke Frederik,
Fredrik, sej! vi to, vi passer godt
i et Antisocialist-Komplot,
jeg har før kaldt Socialismen god,
Du har rost Dynamitarders Mod,
Du og jeg vi er da maa jeg tro,
rigtig nette Mikler begge to.

Kaffesladder.

Fru Skade: Det er virkelig næsten en Skam, min Kære, at De skulde ha'e al den Ulejlighed med at lave Kaffe til mig paa denne Tid af Aftenen, men jeg vilde bare kigge op til Dem for at slaa Tiden ihjel til Klokken 9, for før sælger Lorry Feilberg ikke sit gamle Hvedebrød ud til halv Pris, og jeg gad saamæn ikke trave helt ud i Store Kongensgade til Olsen, for der risikerer man jo at blive revet ihjel af den Masse velsignede Børn, som ta'er Butiken med Storm og er færdig at ta'e Livet af de ulykkelige Bagerjomfruer bare for at komme først allesammen, men anbelangendes det billige Brød er man jo glad ved at kunne spare hvad man kan, for nu til Julen skal der jo Penge til alting, og hvorfor skulde man genere sig for at gaa ind hos Feilberg og spise en Napoleonskage til halv Pris og ta'e lidt med hjem til Kaffen? Og Skade si'er selv, at man skal la'e Hvedebrødsdagene vare saa længe de kan, og det kan være li'egodt ment om ogsaa det ikke er saa varmt som naar Hjærterne li'e kommer ud af Ovnen og man risikerer at brænde sig paa Bollerne, men det er nu ikke alle Steder at det gamle Brød til halv Pris gaar af som varme Hveder paa store Bededagsaften, det maa Kasino bekende, som hverken kan blive kureret med Husraad eller gamle Trylle-midler som Kapriciosa. Og nu bliver det nok slet ikke til noget med Erik Menved der gaar i Barndom, for man si'er jo at Grosserer Sander ikke mere vil spille Kas(se)sander, naar Esmann skal være Harlekin, og det er nok fordi Esmann ikke kender Taget med at esse Kroge til at fange Publikum paa, og der er desværre mest Udsigt til at Kasino, naar der ikke er en Øre i Kassen, bliver de stakkels Skuespilleres Harboøre, men en Trøst er det da, at ingen Djævlepræster ekspederer dem til at gi'e Gæsteroller i Helvede fordi de har indladt sig paa en Bortførelse og koketteret med den skønne Galathea og gaaet i Tivoli med Magdalene, og det kan saamæn gærne være, at Esmann endda redder Skuden hvis han lægger ud paany til en lille Sviptur Jorden rundt — til halv Pris, naturligvis, for nu har Folk engang lært at sætte Pris paa halv Pris, og de vil ikke for nogen Pris ha'e én til forhøjet eller Ordinær, næ, halv Pris for enhver Pris, det er det vi vil ha'e frem i fire og halvfems, si'er alle Mennesker og det samme vil jeg si'e til min Urtekræmmer. Det er lige meget Rasmussen, si'er jeg, vil De være den smaalige og fornægte Deres gamle trofaste Kunder et lumpent Pund Chokolade til Julen

saa skal De værsgo' fra Nytaar af sælge alle deres Varer til halv Pris om Aftenen. Og hvis han saa kommer med Indvendinger, saa henviser jeg ham bare til Danmarks billigste Barbérstue, hvor Skade nu har ladet sig barbere i mange Aar, og Barberen si'er selv, at det kan udmærket godt betale sig at ta'e Folk ved Næsen til halv Pris. Tak for Kaffe!

Julehilsen.

Nu er han født, den lyse Gud
med Glædesord og Lykkebud,
til Festen Klokker kalde,
nu synges der om „glade Jul",
om „Engle dale ned i Skjul"
og „Lænkehunden dobbelt Sul", —
vi kender dem jo alle.

Du glade Jul med Fred paa Jord,
med Barnejubel, dækket Bord
og Sang til Lysets Ære —
end uløst staar dit gamle Krav,
og Verden gaar som mod sin Grav,
men Tiden selv os Frelsen gav:
vor Sag, vor Tro, vor Lære.

Den peger mod den Overflod,
som Verden lægger for vor Fod,
og peger saa mod Nøden.
Den minder om Guds Kærlighed,
naar Præstemanden grim og led
har Armod dømt til Helved ned,
at sone Syndebrøden.

Den peger mod den vilde Krig,
der raser over Jorderig,
mens Kirkens Klokker ringe.
Men atter har, trods Svig og Mord,
de Ringe fundet Lykkens Spor,
og Julen i vort Folkekor
vi Sejrens Hymner bringe.

Uden Lykke.

Af W. George.

(Forts.)

Men den Styrke, hun saa længe havde følt, syntes paa engang at svinde. Hun følte nu, i denne Stund, at hun var syg og skrøbelig. Den fremad drivende Spore havde, som det syntes, forladt hende i samme Øjeblik da hun havde naaet Maalet. — Aa, hvor Hjærtet bankede, hvor det syge Bryst arbejdede! Et Hosteanfald bragte Sønnen til at fare op.

„Lille Mo'er, drik lidt Vin," bad han indsmigrende. Og han skænkede noget af den duftende Drik i en Kop, thi et Glas fandtes ikke i den lille Husholdning. Hun drak.

Hvor hans Øjne lyste! Saaledes skal Du nu have det bestandig, min dyrebare, søde Mo'er. Nu tjener jeg mange Penge. Tænk bare, jeg faar 15 Kroner om Ugen. Vilde jeg arbejde om Dagen saa kunde jeg kun tjene 12 Kroner, men jeg har bedt Værkføreren om at ansætte mig ved Natholdet. Og saa tjener jeg 15 Kroner.

Du skal have dem allesammen! Nu kan vi leje en bedre Lejlighed; Du kan drikke Vin, og Du skal altid have Kød paa Bordet. Og i Morgen gaar jeg til en Læge; han skal skrive Dig en Medicin op, som kan kurere Dig. Aa, vi skal have det rigtigt rart!

Saaledes passiarede den unge Mand videre. Moderen afbrød ham ikke. Hun vilde ikke forstyrre hans Glæde. Aa, hvor lidt han forstod sig paa Penge og deres Værd! Han bildte sig ind, at han kunde gøre Underværker med 15 Kroner om Ugen! Men lad ham kun have den Glæde. Han vilde vel snart indse, hvor lidt de slaar til. Hun havde kun én Bekymring: Hun holdt ikke af, at hendes Søn skulde arbejde om Natten. Hun vidste jo, hvor sund Søvnen er for det unge Legeme. Havde hendes afdøde Mand ikke arbejdet i saa mange Nætter, hvem véd, om ikke meget da havde været anderledes! Og nu skulde dette svage Legeme, dette unge Bryst ogsaa ødelægges af Natarbejdet! Aa, og blot for Pengenes Skyld! Hun kunde have skreget højt af Smærte, da hun hørte det unge Menneske snakke saaledes. Hans ellers saa blege Kinder var formelig blevet røde af Ivrighed.

I sit Hjærtes Bevægelse trykkede hun Sønnen fast ind til sig, saa slap hun ham igen med de Ord:

„Gaa nu til Ro, Du er træt."

Ak ja, han var træt af al den Bevægelse. Med et langt Kys sagde han Moderen God Nat, og kastede sig paa sit fattige Leje. Kort efter hørte Moderen hans rolige, dybe Aandedræt. Hendes Dreng sov trygt.

Selv sad hun endnu længe oppe. Hun tænkte paa de svundne Tider: paa sin afdøde Mand, paa deres smukke Forlovelsestid, men ogsaa paa Livets Sorger. Nu havde hun Sønnen saa vidt, at han stod paa egne Fødder, nu kunde ogsaa hun hvile ud, kunde søge den evige Hvile! Aa, hvor gærne hun havde levet lidt endnu! Men hun mærkede jo, at der ikke var langt tilbage. Hendes smærtefulde Hoste sagde hende, at hun var syg, meget syg. Selv om hun intet sagde til Sønnen derom, saa følte hun det saa meget mere.

Næste Morgen var Carl oppe førend den første Solstraale. Han gjorde Nytte i Huset, det bedste han kunde. Han vilde lette Moderen Arbejdet i den lille Husholdning. Saaledes gik Dagen. Han gik til Arbejdet længe førend det var nødvendigt. Han var aldrig tidligere vandret til Fabriken saa fornøjet og med saa godt Mod. Han tænkte kun paa de mange Penge, han nu skulde tjene. Atter og atter regnede han ud alt hvad han nu kunde købe.

Arbejdet begyndte. Susende løb de lange Drivremme hen over Hjulene. Maskinerne larmede; fra Værkstederne lød Klangen af Hammerslagene.

Carl havde indtaget sin Plads ved Boremaskinen. De første Nattetimer vare forbi. Han begyndte at blive søvnig. Det uvante ved Natarbejdet gjorde sig gældende. Han gjorde Kraftanstrængelser for at holde Øjnene aabne. (Sluttes.)

I Kupéen.

— Jeg gad nok vide, hvorfor dette fordømte Tog ogsaa holder i dette gyselige, forbandede Hul af en By?

— For at give mig Lejlighed til at stige ud, Højstærede.

— Det er en anden Sag. Saa har Stationen dog sine Fordele.

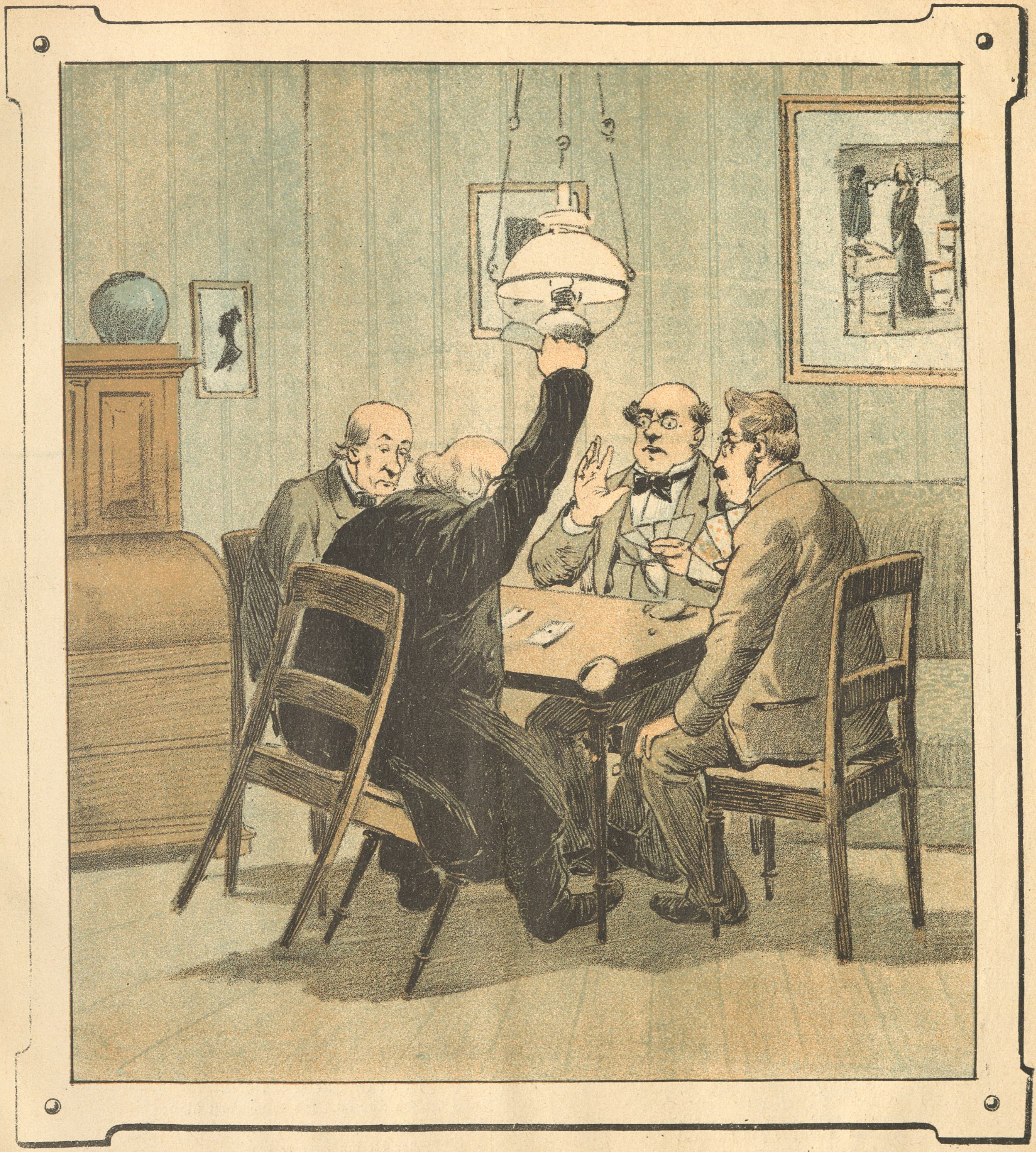

Byfogden: Smaa Slag, Hr. Pastor! Husk paa, her er De ikke paa Prækestolen.

Aabent Brev til Hedningerne.

Mel.: Snart jeg mit Farvel skal bringe.

Her i Harboøre By
har vi,
Gud han være lovet, Ny,
har vi
for at være hellige,
og deri vidt forskellige
vi hellige
fra andre Folk skam er,
er vi.
Vi er otte allermindst,
der betragter som Gevinst,
selv om Kassen den er tom,
at Hr. Madsen til os kom,
han er from og han er klog,
han taler til os som en Bog,
som en grumme dejlig Bog.

Han, vor egen rare Præst
og Moe,
har Folk givet deres Rest,
de to;
de hor talt om Helvede
og at vi skælvede
for Helvede
det finder Folk er galt;
jo, jo!
de har Penge givet os,
men vi byder Synden Trods,
Penge er nok rart, men bedst
er alligevel vor Præst,
Pastor Madsen — ja og Moe,
de er fejlfri begge to,
de er Helg'ner begge to.

Tag jer Gave og jer Skænk
igen;
men lad bare vær og krænk
vor Ven,
Madsen; ham der vore Sjæle
vil fra Djævlen bortstjæle
ja og fjæle
os i Jesu Favn.
Han er bedre end en Snes
af I Ugudeliges Kreds;
I kun fylder vores Bord,
men han vor Sjæl med Livsens Ord
I kun giver Eders Guld,
men han os maaler Skæppen fuld
af de Ord, der ej er Muld.

Derfor si'er vi otte Mand
nu her:
vid det rundt i Danmarks Land
at her
er vi allesammen hellige,
og deri vidt forskellige,
vi hellige,
fra en og hver.
I har givet jeres Mønt,
men det Offer er kun tyndt
mod hvad I har gjort vor Præst,
ham I Vantro gav sin Rest;
og derfor Venner, snart I brænder,
svart i Helved, for det kender
vi otte Mand skam allerbedst.

Paa Fiskerbefolkningens Vegne
med Tak for sidst:
8 hellige Mænd.

Slæb og Slid.

Studier fra „Asfalten".

Mel.; Skærsliservisen fra Nørrebros Sommer-Revy.

Har Du endt din Dag med Flid og Stræben
derhjemme i dit trange Bur;
er Du træt af Dagens Slid og Slæben,
saa tag Din Hat og gaa en Tur.
Bland Dig i Mængden, blandt de Glade,
om blot det er en Timestid,
spadser en Tur ad Østergade
at se paa andres „Slæb" og „Slid",
der slides Fliser, der slides Saaler,
Slæb, Fliser, Saaler slides,
ja, der er „Slæb" og Slid"!

Sagen er, at Østergadens Løver,
har ogsaa deres Slæb og Slid;
paa at slide Fliser de sig øver,
de slæber op og ned med Flid.
Og Damerne, med sminket Læbe,
med Slæbet fejer Gadens Flis.
Det kalder de nu for at slæbe,
enhver maa slæbe paa sin Vis.
De slider Fliser, de slider Saaler,
Slæb, Fliser, Saaler slides,
ja, de har „Slæb" og „Slid"!

Se en Gang paa disse Kavallerer
med vikset Skæg og „Klemmer" paa,
det er Folk, som stadigvæk spadserer,
skønt de har „Plader" nok at slaa.
De „slæber" sig igennem Livet
og „slider" mange Timer bort,
men den Ting er dog sikkert givet,
de driver Driveri som Sport.
De slæber Foden, de slider Saaler,
Asfaltens Flis de slider.
Uh! Sikket „Slæb" og „Slid"!

Damer promenerer, koketterer;
et lille Nik, et kælent Blik,
de sig sminker, pudrer, parfumerer,
thi det betragter de som Chic.
Paa Kjolens Slæb de voldsomt slider;
i Grunden kan jeg ej forstaa,
hvor det kan være at de gider
ha' saadant „Slæb" og „Slid", de Smaa.
De slider Fliser, de slider Saaler,
Slæb, Fliser, Saaler slides —
Uh, sikket „Slæb" og „Slid"!

Og da Du nu kommen er i Tøjet,
Du et Par Timer ofre bør;
Du kan tro, der bliver no'et for Øjet,
og more Dig, Du sikkert gør.
Fra Natbeværtninger en Klikke
af Mænd og Kvinder vælter frem,
med Fjas og Fnisen, Sang og Hikke,
de slider for at slæbe hjem —
De har et Slid med at slæbe fremad,
Slid med at slæbe hjemad —.
Uh! Sikket „Slæb" og „Slid".

Store Mænds Ord.

„Hvad for en sørgelig Leg af Tilfældet er dog ikke Menneskelivet! Dette skulde lære Menneskene ikke at forfølge hverandre. Medens den ene vil brænde den anden, sluger Jorden dem begge. Voltaire.

*

„Jeg følger den Religion, som jeg finder skreven i mit inderste Hjærte; den Religion, der bringer det højeste Væsen den reneste og værdigste Hyldest." Diderot.

*

„Alt kommer an paa ikke at vænne Mennesket fra Naturen, naar han skal erhverves for Samfundet."

Rousseau.

Paa Ballet.

Infanteriløjtnanten: Hvorledes danser hun saa, den lille Baronesse?

Husarløjtnanten: Aa, i Galop gaar hun ganske godt, men i Valsen rykker hun nederdrægtigt i Tøjlerne!

Vinket af.

— Hør, gamle Dreng, laan mig ti Kroner!

— Gør mig ondt, men jeg har ikke Spor af Mønt hos mig!

— Og hjemme!

— Tak, godt! Farvel!

Ved en Bajer.

— Her staar i Bladet om afdøde Philip W. Heyman, at han var en af „Spidserne".

— Naar man har staaet i Spidsen for et af de største Bryggerier, er det i Grunden drøjt at blive reduceret til en „Spids".

Et Englebarn.

Moder'en: Smaa Drenge maa ikke sidde med Armene paa Bordet, saadan som Du nu gør.

Willy (peger paa et Billede med Rafaels Engle): Jamen, naar Englene gør det, saa maa jeg vel ogsaa!

De fattiges Jul.

Julen den bringer velsignet Bud
til Folk, velforsynet med Penge,
men Julen den bringer kun Kulde og Slud
for dem, som blot kender at trænge.
Som kender kun Savnet af Klæder og Brød
og Varme i raakolde Stuer
For dem er Velsignelsen Spot over Nød,
som i Julen dem nager og truer.

Julen den bringer velsignet Bud
til Folk med de bugnende Borde,
men Budet kan slet ikke finde derud,
hvor kun Elendighed tager tilorde.
Der ængstes man kun for den glimrende Fest,
som synes kun skabt for de Rige,
man ængstes; thi Nøden den føles dog bedst,
naar den haanes og spottes tillige.

Og er det ej Haan, er det ej Spot,
naar der siges, at man skal sig glæde
til Julen, da alle skal have det godt
og saa nærmest har Grund til at græde,
ja, græde de blodige Taarer, fordi
man skal se paa at andre sig more
og selv kun ha'e Lov til at liste forbi,
pint af Duften af „Jul" hos „de Store".

Dog Julen bringer vel nok tilsidst
et Bud, ogsaa til Proletarer,
et Bud om Befrielsens Time forvist
for Arbejdets fattige Skarer.
Saa lev da i Haabet, Du fattige Mand,
men glem ej paa Fremtid at bygge,
og glem ej, at Visshed for Frelsen kun kan
Dig Socialismen betrygge.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

Jul.

To fattige, sultne og frysende Smaa,
to Stakler, som slet ikke kender til Glæde,
hvis Øjne saa ofte for Brødet maa græde,
men aldrig til Verdens Lyksalighed saa'.

To Børn, som blev født til at have det smaat;
thi Retten for Smaafolk er rent stænget ude.
Men snart kommer Tiden, da vi kan bebude,
at Uret og Vold under Fødder er traadt.

RAVNEN

Nr. 53.

Søndag d. 31. December 1893.

Glæde i Jerusalem.

— Aa, Hr. Pastor, jeg glæder mig altid til den Søndag, De præker!
— Synes De da saa godt om mine Prædikener, min gode Kone?
— Næ, inte justement derfor, men paa de Søndage er der immervæk saadan go' Plads i Kirken.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Højt fra Træets grønne Top.

Det var Jul, hvor frydeligt,
trende Dage lange,
og om Træet nydeligt
sang vi Julesange.
Men for den, som Dagløn har,
Julen slemt paa Mønten ta'er.
Julen vil os lære
Slapperas, Du Kære.

„Ravnen" Julemorgen stak
ind til Fro i Frue,
hørte lidt paa Præstens Snak
og gik hjem med Snue.
„Ravnen", der som Afholdsmand
ellers bare plejer Vand,
imod Influenzen
Kognak drak hos Svendsen.

Anden Juledag man først
kunde frit sig more,
slukke i en Øl sin Tørst
ved „Arena"s Borde.
Hele Byen var Succes:
Hjemmet, Lykke-Per; for de'
Stykke, som Fru Gad skrev,
Byen kun lidt flad blev.

Tænk Kasino er paa Knæer,
Fogden Sander gæster,
„hør en Gang, De, lille dèr,
der er lidt som rester;
op med Brikkerne, min Fa'r,
ellers vi en Sofa ta,er,
og en halv Snes Stole
vil vi derpaa hole"!

Julen kom og Julen gik
med sin Glands og Glæde,
Smaafolk hver en Genstand fik
og lidt godt at æde.
Fredrik aad, saa han fik ondt,
og for Henning alt løb rundt,
Lars han gik paa Grisen,
dermed slutter Visen.

Kaffesladder.

Fru Skade: Næ, de maa saamæn ikke tro, søde Fru Stork, at det var af lumpen Nærighed jeg ikke sendte Dem et Julekort, for hos Giese paa Østergade kan man jo faa de nydeligste Kort til 2 Øre og det var da ikke for meget at spendere paa en gammel Veninde som Dem, der ikke véd alt hvad De skal bakke op med hver Gang man kommer, men det forekom mig, oprigtig talt, at de stakkels forasede Postbude havde nok at rende omkring med alligevel, op ad Trapper og ned ad Trapper i det uendelige, og det var saamæn ikke saa underligt, hvis de tilsidst blev gnavne i Ansigterne og proppede Brevbunkerne i Brevkasserne med en lille Trumf, der maaske ikke al Tid har lydt som glædelig Jul, for nu til Dags faar man jo, kort sagt, Kort sendt fra al Verdens Mennesker, som gærne vil gøre det kort og godt med deres gode Ønsker, og billigere kan man jo ikke slippe, naar man endelig skal berede Folk en Smule Juleglæde, men det værste er, at nogle velsignede Mennesker aldeles misforstaar Situationen og nok saa højtidelig kommer anstigende Dagen efter for at „takke for Opmærksomheden", og saa har man dem paa Halsen alligevel og maa traktere dem med Kaffe eller Chokolade og Julekage, hvad jo slet ikke var Meningen, og saa maa man endda være glad, hvis man kan faa dem paa Døren inden Aften, for ellers kan man jo ikke selv komme til at aflægge en eneste Julevisit, men maa dække Aftenbord for dem oven i Købet, og det er slet ikke morsomt, naar man ikke har andet at byde paa end et afpillet Gaaseskrog, som Skade gjorde Kaal paa til Frokost, og naar man ikke en Gang kan faa købt en Fjerding Leverpostei eller et Par Frikadeller hos Svend Petersen eller et Par Skiver forskælligt hos Rennebarth, men saa var det jo et saa velsignet Held, at der denne Jul ikke kom et levende Menneske, formodenlig fordi der i denne Tid er saa voldsomt mange Begravelser, at der skal være solgt mange flere Ligkranse end Juletræer, og saa skyndte jeg og Skade os at komme i Tøjet og afsted helt ud til Jokumsens, som havde inviteret os til baade Middag og Aften første Juledag, og som var blevet frygtelig vrede, hvis vi havde narret dem, for det er en overordenlig elskværdig Familje, som jeg havde et gruligt Mas med at udspekulere en lille fiks Julegave til, som dog ikke maatte være for kostbar, og jeg rendte saamæn omkring i tre samfulde Dage og vendte op og ned paa alle Butikerne uden at jeg kunde bestemme

mig, men saa fik jeg en glimrende Idé oppe i Dina Schuldts Vindu, hvor der hænger saadan nydelige Glaskugler med Vand og et Par sjældne Blomster i og pyntet med lange kulørte Silkebaand og dem blev jeg naturligvis rasende forelsket i, kan De nok begribe — — Og saa købte jeg vel saadan en Kugle? mener De — næ, min Kære, det Stads var virkelig for dyrt for min stakkels Portemonæ, som skal gøre Kunststykker for at holde Pinen ud, til vi faar vores Smule Rentepenge, men jeg kom i Tanke om, at jeg hjemme paa Pulterkamret havde hængende et Par af dissehersens Skomagerkugler, fra den Tid vi havde Skomagersvende i Logi og som Skomagerne bruger til at se ved, naar de arbejder ved Lys, og dem fik jeg i en Fart vasket af og fyldt frisk Vand paa og pyntede dem med nogle gamle, røde og blaa Hagebaand, som jeg sprættede af min kasserede Sommerhat, og saa købte jeg nede paa Torvet et Par Krystaldimopper eller hvad disse hersens moderne Blomster hedder som jeg stak ned i Kuglerne og saa kan det jo nok være, at Gine Skade kunde møde med en Julegave, der var saadan forholdsvis vellykket, naar jeg selv skal si'e det. Og Jokumsens var ellevilde af Henrykkelse over de dejlige Blomsterkugler, men den gamle nærige Frøken Skralle var færdig at revne af Misundelse og kunde ikke dy sig førend hun havde afleveret en Spydighed om, at det var jo godt at nogen havde Raad til at flotte sig med Presenter fra Dina Schuldt. Tak for Kaffe!

Paa Bygningen.

Mureren: Naar Kælderetagen er færdig, hvad kommer saa?

Lærlingen: Stueetagen.

Mureren: Brøvl! Saa kommer den første Hypotek?

Ændringsforslag.

Lægen: Bliver De ved med saaledes at kigge i Glasset, saa bliver Deres Øjenlidelse uhelbredelig.

Patienten: Jamen, Hr. Doktor, saa kan jeg jo vænne mig til altid at drikke af Flasken.

Derfor.

— Hvorfor læser man stadig: „Naar Foredraget begynder lukkes Dørene?"

— For at forhindre, at Tilhørerne under Foredraget skal fristes til at forsvinde.

Epidemier, ødelæggende Brande, Oversvømmelser og andre Kalamiteter har sædvanlig Velgørenhedskoncerter til Følge. — En ny Bekræftelse paa den gamle Sætning: En Ulykke kommer sjælden alene.

Hvad er den saakaldte Pressens Frihed? Det samme som den Tilladelse en Statsfange har til paa Æresord at spadsere lidt om paa Fæstningsvolden.

1893.

Januar.

Mens Vinterens Strænghed os gæster
og Fattigfolk klager sin Nød,
man byder os Kirker og Præster,
med andre Ord: Stene for Brød.

Februar.

Mens Kullene stiger i Prisen
og Kulden for Alvor ta'er fat,
saa faar vi som Slutning paa Visen
et Løfte om — — Huslejeskat.

Marts.

Med Vaaren dog atter det dages,
med Byraadet ta'er vi et Tag,
de gamle Parykblokke jages
paa Porten og det med et Slag.

April.

I „Kana" man greb Vilhelmine,
som Kvinde i Fængsel hun kom,
men nu skal hun sin Krinoline
med Mandfolketøj bytte om.

Maj.

Mens Konger og Fyrster regerer
vi samles til Kamp for vor Sag. —
I Majmaaned vi demonstrerer
at faa en Normal-Arbejdsdag.

Juni.

Paa Fælleden, mødte den „5te"
vi frem med et storartet Tog,
mens Højre saa skamfuldt sig gemte
derhjemme i Kakkelovnskrog.

Juli.

De Store, som gerne vil fores,
opelsked' et Storborgerfrø,
og Misvæksten kaldte de »Stores«,
men heldigvis maatte den dø.

August.

„Avis Fred'rik" sa'e: Fy for Satan,
det var sgu et stygt Øjeblik,
da flot „Social-Demokraten"
de „Totifem Tusinde" fik.

September.

Hver Højreskribent frækt gav Møde
da Czaren var her paa Visit,
og Hofbager Olsen gav Bøde
fordi at han flaged' med „Split".

Kusken: Mæ Forlov, Hr. Jægermester, ska' je' i Ettermidda' køre for Fruen eller ska' je køre Møg?

1894

Glædeligt Nytaar.

Oktober.

To Herrer, et Par af de „høje",
en højere Løn vilde ha'e.
Vi vilde ej falde til Føje,
dog Strejke der blev intet a'.

November.

De vestjydske Fiskere skælved'
da Præsterne Madsen og Moe,
i Sorgen dem trøsted' med Helved',
med Svovlpøl og Djævelens Klo.

December.

En „ny Tid" fra Nyaar, det faar vi.
Rosinen i Pølsen bli'er den:
at fremad, ialtfald det naar vi,
omtrent ti Minuter, min Ven!

„I denne glade Juletid."

Kapitalisten: Mine Herrer og Damer! Vi vil ikke afslutte denne fornøjelige Aften uden at tænke paa de Fattige; i et af mine mange Huse boer en fattig Arbejder, som jeg en af Dagene bliver nødt til at kaste paa Gaden, hvis han ikke kan betale sin forfaldne Husleje... Hans, bring mig en Tallerken!

Økonomi.

— Hør nu, Kone, jeg er ked af disse dyre Vaskeregninger. Nu køber jeg en Vaskemaskine. Det bliver billigere!

(En Maaned senere.)

— Naa, hvorledes arbejder Vaskemaskinen?

— Ret godt! Men den er noget dyr at holde i Gang.

— Hvorfor det?

— Fordi Pigen har forlangt en Mand til at dreje den!

Julesorger.

— Tidligere sendte min Svigermo'er os en Gaas til Julen — i Aar kom hun selv!

Store Mænds Ord.

Staten selv er aldrig Øjemedet, den er kun vigtig som en Betingelse, under hvilken Menneskehedens Øjemed kan blive opfyldt, og dette Menneskehedens Øjemed er intet andet end Uddannelsen af alle Menneskers Kræfter, stadig Fremadskriden.

Friederich Schiller
(tysk Digter).

*

Det arbejdende Folk er et Æsel, men den Tid vil komme, da dette Æsel forvandler sig til en Løve, der sønderriver sine Drivere.

Victor Hugo
(fransk Digter).

Uden Lykke.

Af W. George.

(Sluttet.)

Han var sig bevidst, at det vilde have meget farlige Følger, hvis han lod sig overvinde af Søvnen. Bag ved ham Drivremmene og foran ham mange smaa og store Hjul; hvor let kunde han blive indviklet i et af dem, hvis han ikke holdt sig vaagen.

Saaledes forløb Kvarter efter Kvarter. Han regnede igen, men denne Gang drejede det sig ikke om Penge. Det var Minutterne, han talte. Bare Natten var forbi. Han var virkelig træt. Øjnene lukkede sig. Men med en voldsom Kraftanstrængelse strammede han sig op; ikke sove! Saaledes gik der igen en lille Tid, da, paa engang rystes det store Maskinrum af et Skrig, der trænger ind til Marv og Ben. Arbejderne løb et Øjeblik forvirrede om mellem hverandre, saa stod de mange Hundrede Hjul pludselig stille. Alles Øjne rettede sig paa et med Blod besudlet Legeme, som laa ved siden af Boremaskinen.

Endnu engang slaar den Ulykkelige Øjnene op, fra den blege Mund skyder sig en Strøm af rødt Blod, saa har Livet forladt det unge Legeme.

Værkføreren kom nu til. De Omstaaende viger dybt rystede til Side. Værkføreren erfarer Sammenhængen. Carl maa være falden i Søvn. Grebet af Drivremmene er han blevet draget til Vejrs af disse, er med al Kraft slynget op mod Loftet, for da at falde til Jorden som en knust Masse.

Den strænge Værkfører mumler nogle medlidende Ord, saa griber nogle af Arbejderne den unge Kammerats afsjælede Legeme og bærer det ud.

Alle tænker mere paa Moderen til den unge Mand, end paa denne selv. Hvad vil den stakkels Kone nu gribe til?

De fire Mand, der nogle Timer senere bragte Liget til Enkens Bolig, fandt hende mere fattet, end de selv var. Ingen Hændervriden, ingen krampagtig Hulken! Med tørre Øjne betragtede Moderen sin Yndling. En usigelig Smærte greb hendes syge Bryst! Det var altsaa Enden paa al hendes Kamp og alle hendes Bekymringer! Aar, lange Aar havde hun følt Længsel efter disse Dage; hun havde arbejdet og lidt Savn, kun for Sønnen, og nu! Død! — Ja, ja, hun vidste det jo, at for hende var der ingen Glæde i denne Verden. Ikke for hende, og for Sønnen lige saa lidt som for Faderen. Nu kunde ogsaa hun lægge sig hen og sove den lange Søvn! Aa, naar det dog bare maatte gaa lige saa hurtigt som med Drengen dér!

Nu kom Hosten igen. — Døren knirkede sagte, og de fire Mænd gik ud af det fattige Værelse, dybt bevægede og grebne. De kunde ikke taale at være Vidner til al denne stumme Smærte, men lod den stakkels Moder ene med sin døde Søn og sine Tanker.

I Entreen.

Hun: Lad mig være, Peter! Hvis Du ikke lader mig gaa, men vil kysse mig endnu en Gang, saa kalder jeg Fætter Carl til Hjælp!

Han: Altsaa er jeg Dig ikke nok! Aa, Du umættelige!

Av!

Ægteskabsagenten (til en Kunde): Her har jeg et fortræffeligt Parti for Dem. Den Dame, her er Tale om, kan jeg garantere for. Hun er elskværdig, dannet, huslig... her skal De se hendes Fotografi!

Kunden: Aa, De Snyder! Det er jo min fraskilte Kone!

Kantate ved Afløsningen.

Soli:

Farvel, Du gamle Aar, far hen i Fred,
nu kan Du dine Ben til Hvile lægge,
til mangt og meget har Du været med,
som lige glade for vi ej var begge;
Du har slæbt Tiden hen saa godt Du kan,
nu gaa Du da kun trygt til dine Fædre,
der kommer alt Din unge Eftermand;
han bli'er vel næppe slettere, næppe bedre.

Kor:

Mel. · Sof i Ro!

Vi lader Trommen røre,
vi Fanen præsenter';
Du skal paa Klangen høre,
Du var os meget kær,
trods al Din Stores Mudder,
Jubilæumssludder;
og Sa-Foy — og Dons-Dans m. m. m.
Sov i Ro — — —!
sov i Ro,
sov for to,
det har Du fortjent, min Tro!
sov i Ro,
sov for to,
Du var dog ret taalelig og go';
sov i Ro, sov i Ro,
sov, gamle Fatter,
Du træt og mat er,
sov sødt, sov blødt,
so — v — v — o — o —
ov i Ro.

Soli:

Saa Farvel, Du gamle, sov sødt

Kor:

og blødt!

Soli:

Du, vor unge Herre, vel mødt,

Kor:

Vel mødt.

Soli:

Lad Trommerne hvirvle,
lad Fanerne flagre,
vi sender imod Dig
de Ønsker saa fagre,
Ønsker om god Tid,
som stadig skal gælde;
fri os for Krigsskraal
og Præstevælde;
fri os for Misvækst,
for Sot og for Pest,
vær deri lidt bedre end
Din Formand, det Bæst.

Kor:

Det er hørt, det er hørt!

Afløsningen foregaar.

Det ny Aar synger:

Jeg lover jer alt,
man kan sagtens love
baade Sølv og Guld,
og de grønneste Skove,
for Sølvet er billigt
og Guldet er borte,
og de grønne Skove
er Fæstninger sorte.

Det gamle Aar løses af og gaar.

Jeg faar Spot paa min Bag,
det er fleres Lod;
men før jeg forsvinder
bag Tidens Skod,
da mærk Dig mit Ord,
Du min Efterfølger,
og tro ej, jeg Sandheden
for dig dølger:
ny hyldes Du, Haab om din Trone danser,
om et Aar man Dig tjatter med Nævesvanser.

(Det gamle Aar gaar, det nye ryster overmodig paa Hovedet.)

Skanker og Skoser.

Paa Kasino er ej i sit Es mann;
med Kasse og Krus har sit Læs man,
ej holde paa Tøjlen ka' Sander,
hvor fælt Aktionær'ne end bander!
Skuespillerne er ikke glade,
selv Hunderup og Kolling er flade,
og Helsengren, Steffensen, Pio,
de danner en sværgende Trio.

*

Samtale mellem en Døv og en Letsindig.

— Nu skal man nok have sit Ur stillet ti Minutter frem.

— Ja, hvis det ikke er stampet —

— Stampe! — det nytter skam ikke at stampe imod Braadden. Det er Solen, vi for Fremtiden skal rette os efter.

— Ja, naar den ikke er nede. — —

— Hva faller —?

— Jeg siger, naar den ikke er gaaet ned i Vesten.

— Ja vist vil det slide paa Vesten den første Uges Tid; det er meget sandt.

— Det er dog et fordømt døvt Asen, maa jeg nok sige.

— Nej! det har jo ikke meget at sige; det er ganske sandt. Naa! Farvel og glædeligt Nytaar.

— Tak i lige Maade!

— Maade med Glæden; aa ja; det kan nok være; det er jo ikke saa nemt at sige paa Forhaand.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.

Redigeret af G. Chr. Olsen.

Trykt hos N. Cohen. — København.

Et kritisk Øieblik.

Til Frøen er intet — forsent den nok kom,
thi nu er Tallerkenen fuldstændig tom,
forskrækket dog bliver den lille Person,
og værger sig med sin Kompensation.

6

Panamadramaets Hovedpersoner.

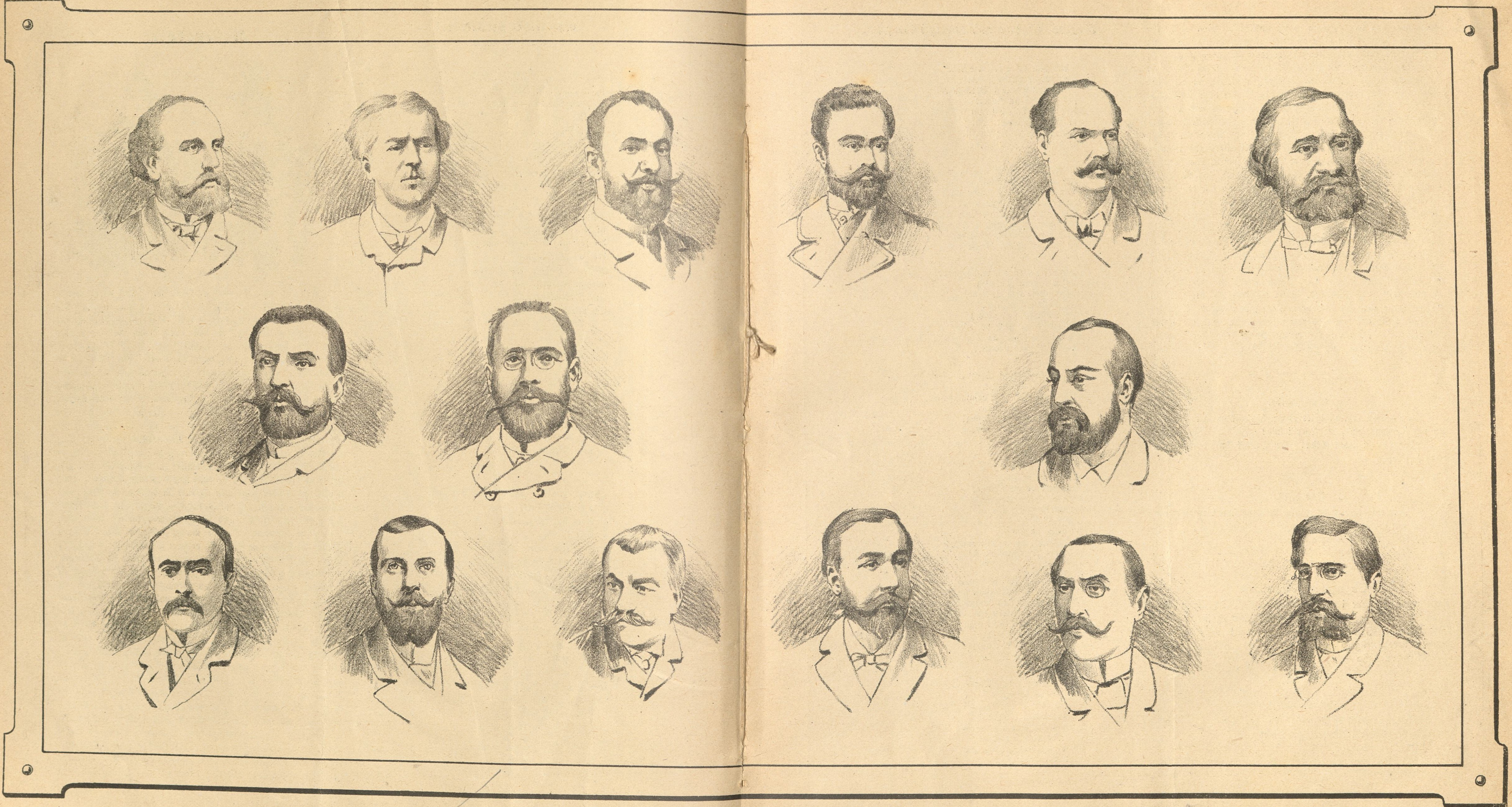

RIBOT, Konsejlpræsident.

CHARLES FLOQUET, Præsident for Deputeretkammeret.

BOURGEOIS, Justitsminister.

ARTON.

CORNELIUS HERZ

TIRARD, Finantsminister.

EMMANUEL ARÈNE, Deputeret.

ROUVIER, fh. Finantsminister.

CHARLES DE LESSEPS, Panamaselskabets Direktør.

CLEMENCEAU, Deputeret.

PAUL DÉROULÈDE, Depnteret.

ANDRIEUX, fh. Politipræfekt.

MARIUS FONTANE. Panamaselskabets Sekretær.

HENRI COTTU. Bestyrelsesmedlem.

SANS-LEROY, fh. Deputeret.

Natsamaritanen i Zinnsgade.

6—7. Februar 1893.

Vinternød.

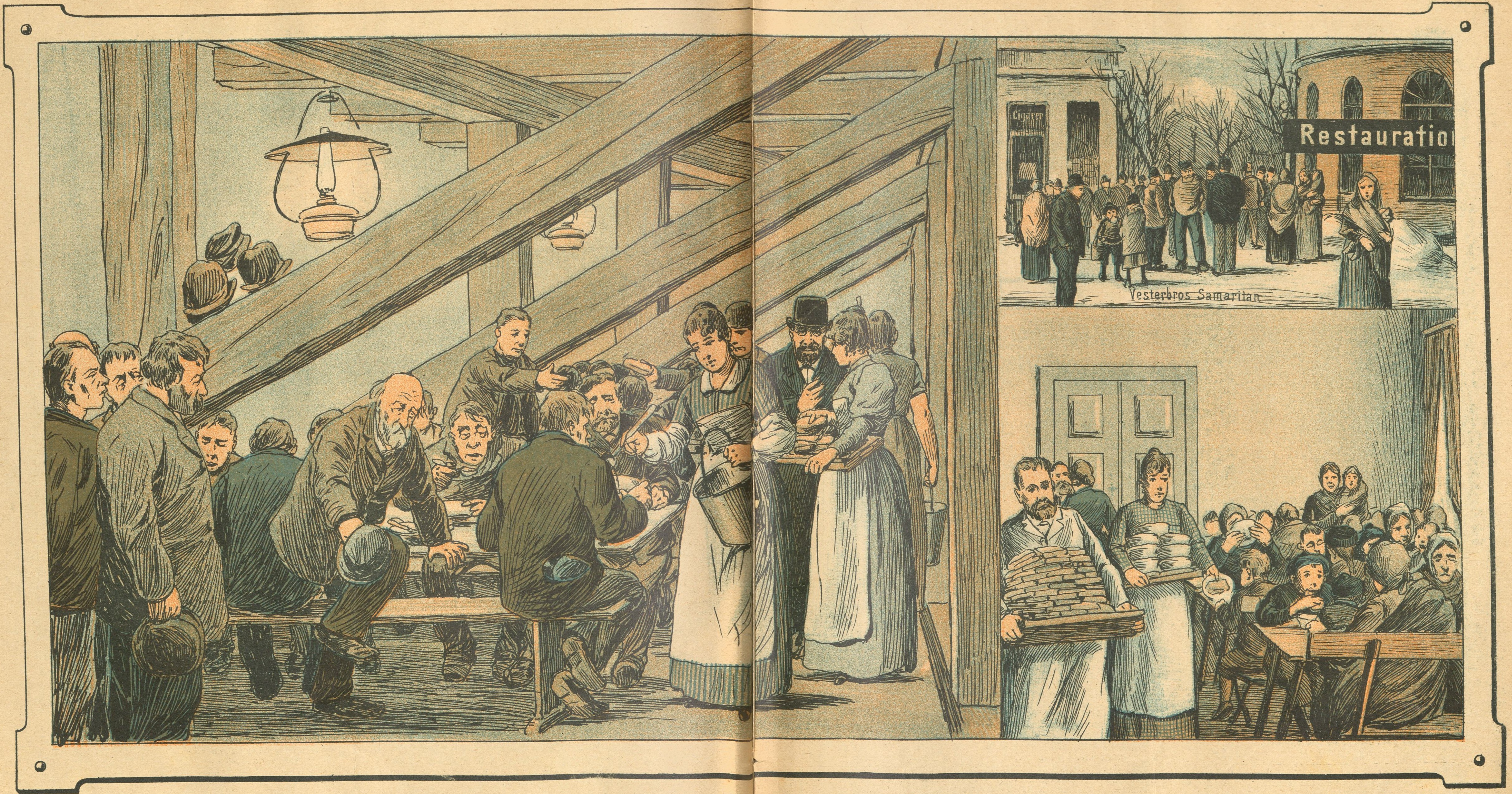

Bespisning i „Samaritanen"

Fra Halmen i — Dynerne.

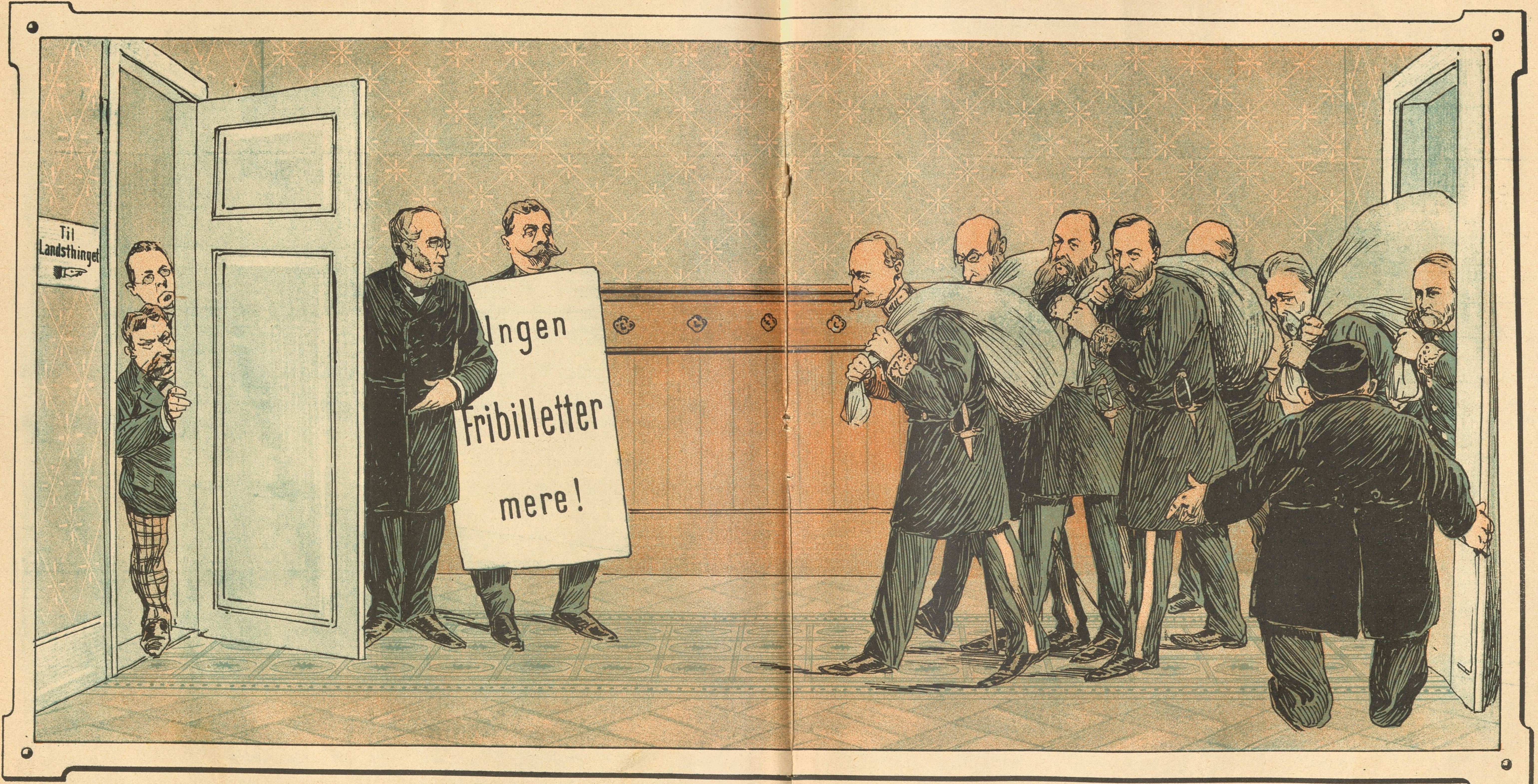

Fra Finanslovens Indtog i Landstinget.
(Et Øjebliksbillede.)

En Fremids Idyl.

Fra Gymnastikhuset for Rigsdagsmænd.

(Frit efter Octavius Hansen.)

Den store franske Revolution 1793.

Pariserne hylder Fornuftens Gudinde.

(Efter Coëssin de la Tolles Maleri.)

Naar de Smaa holder Fest.

Interiør fra Nørrefælled den 5. Juni 1893.

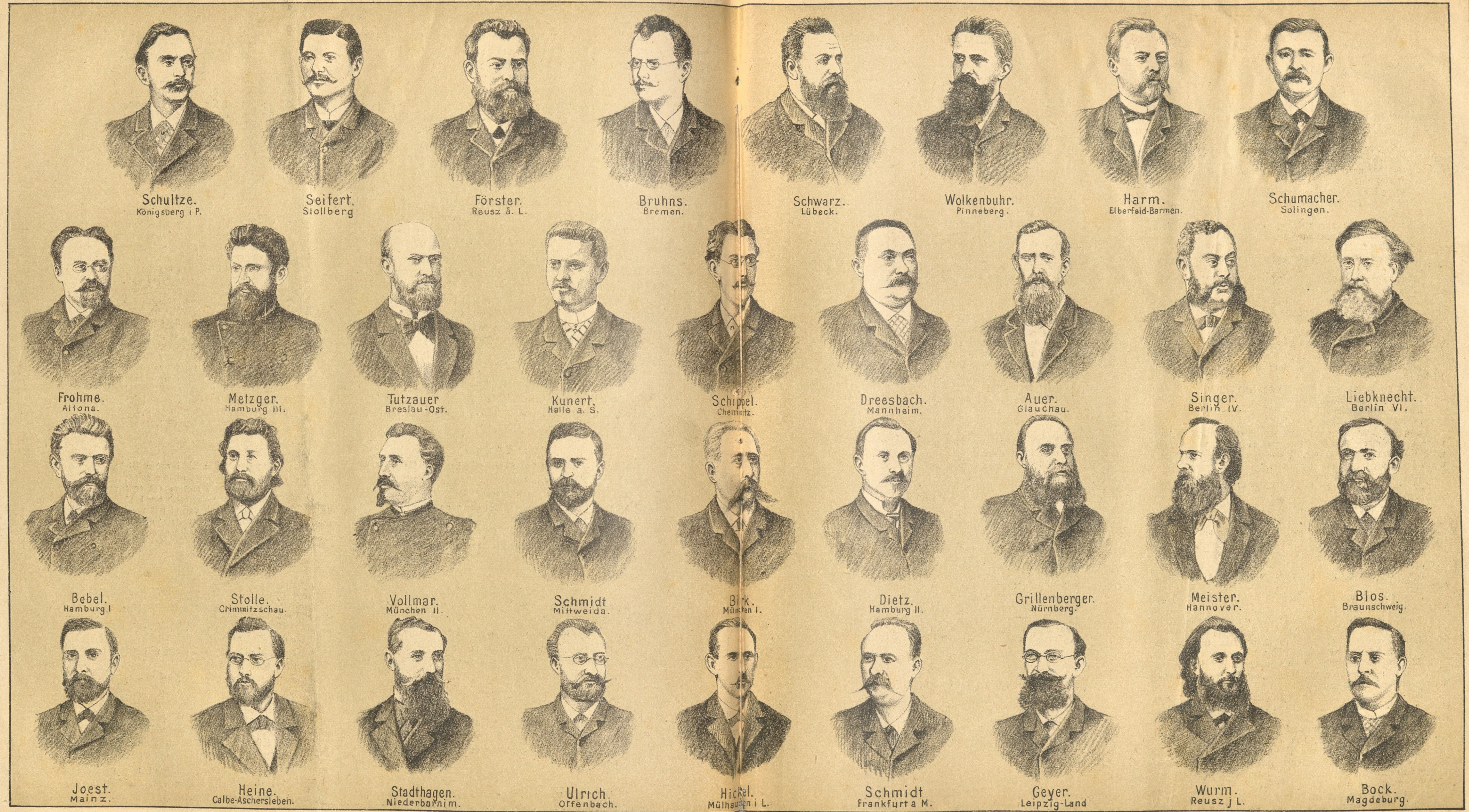

Den tyske socialistiske Rigsdagsfraktion.

Arbejderfesten i Helsingør.

De københavnske Arbejderes Ankomst den 16. Juli 1893.

Det absolute Monarki (Enevælden).

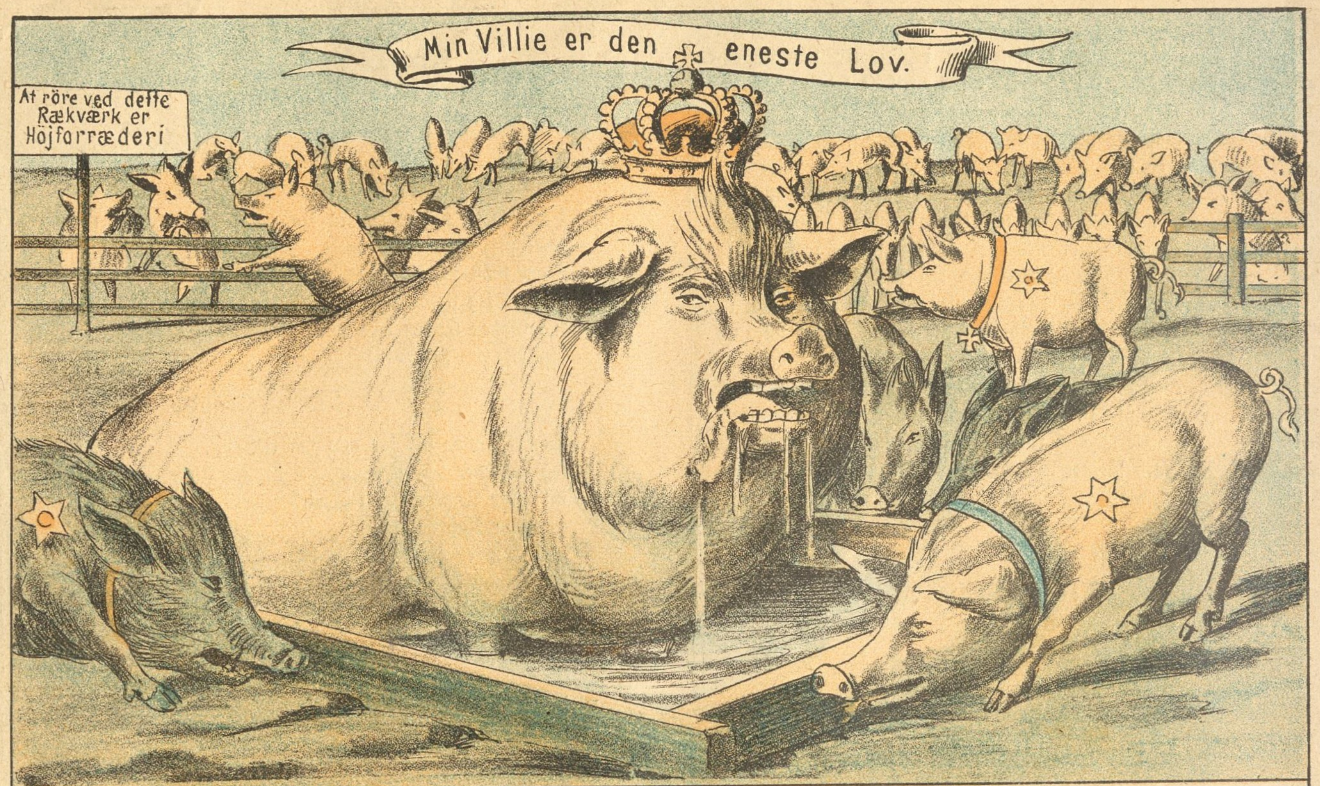

Den borgerlige Republik.

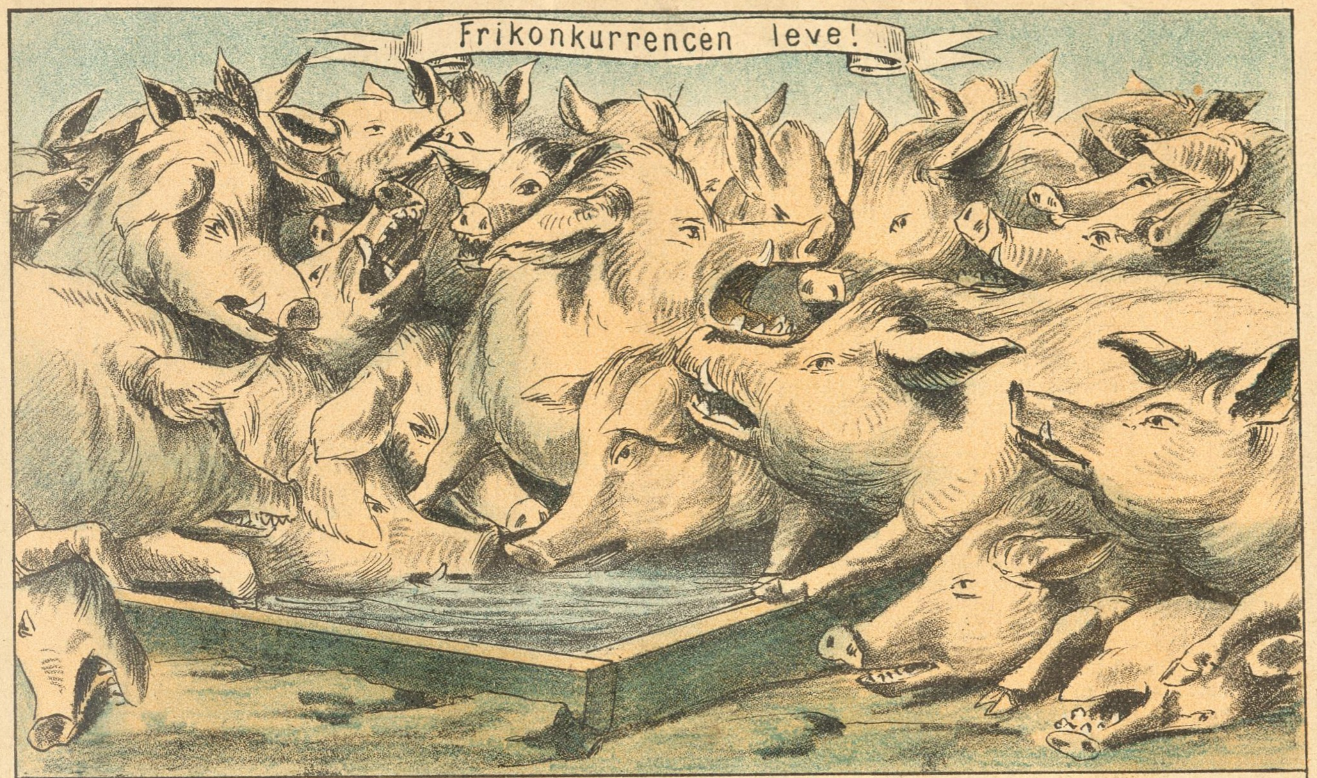

Det indskrænkede Monarki.

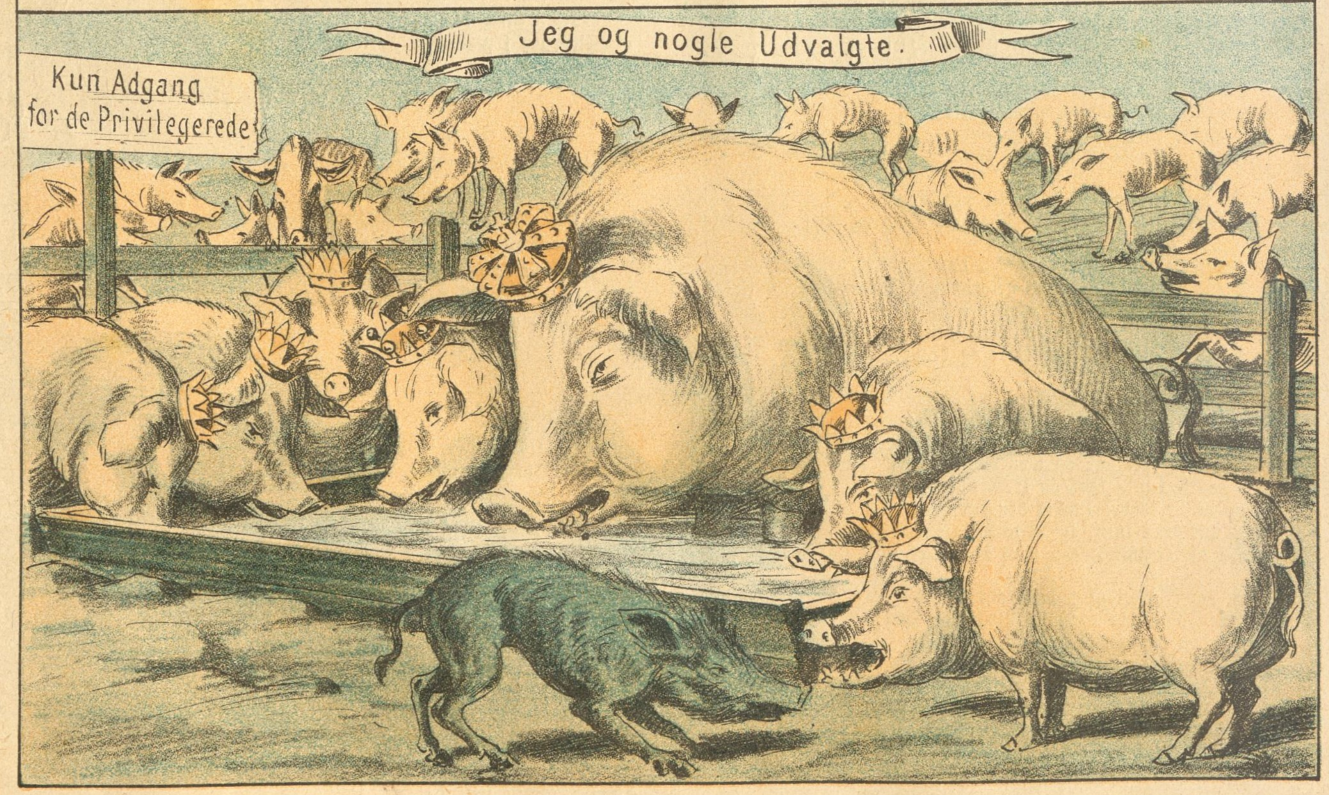

Den sociale Republik.

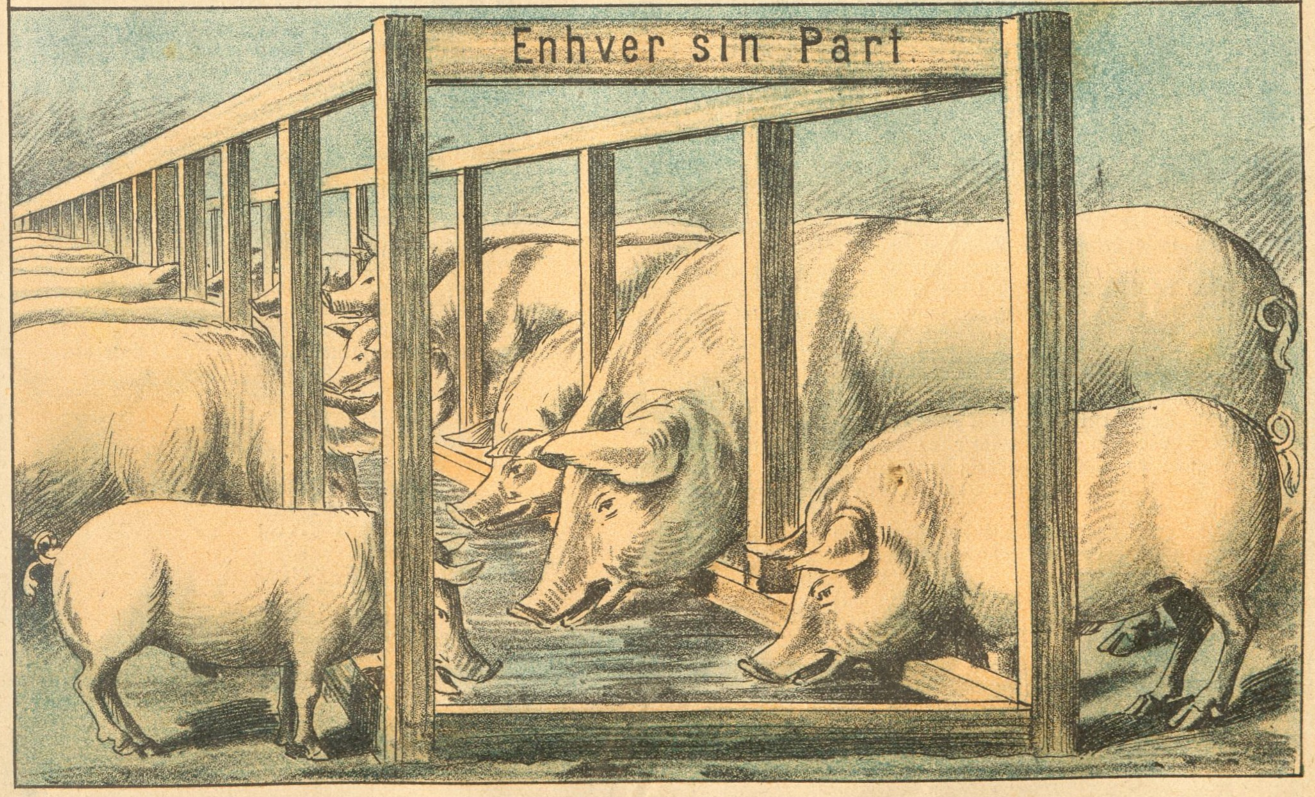

Forskellige Regeringsformer blandt Svinene.

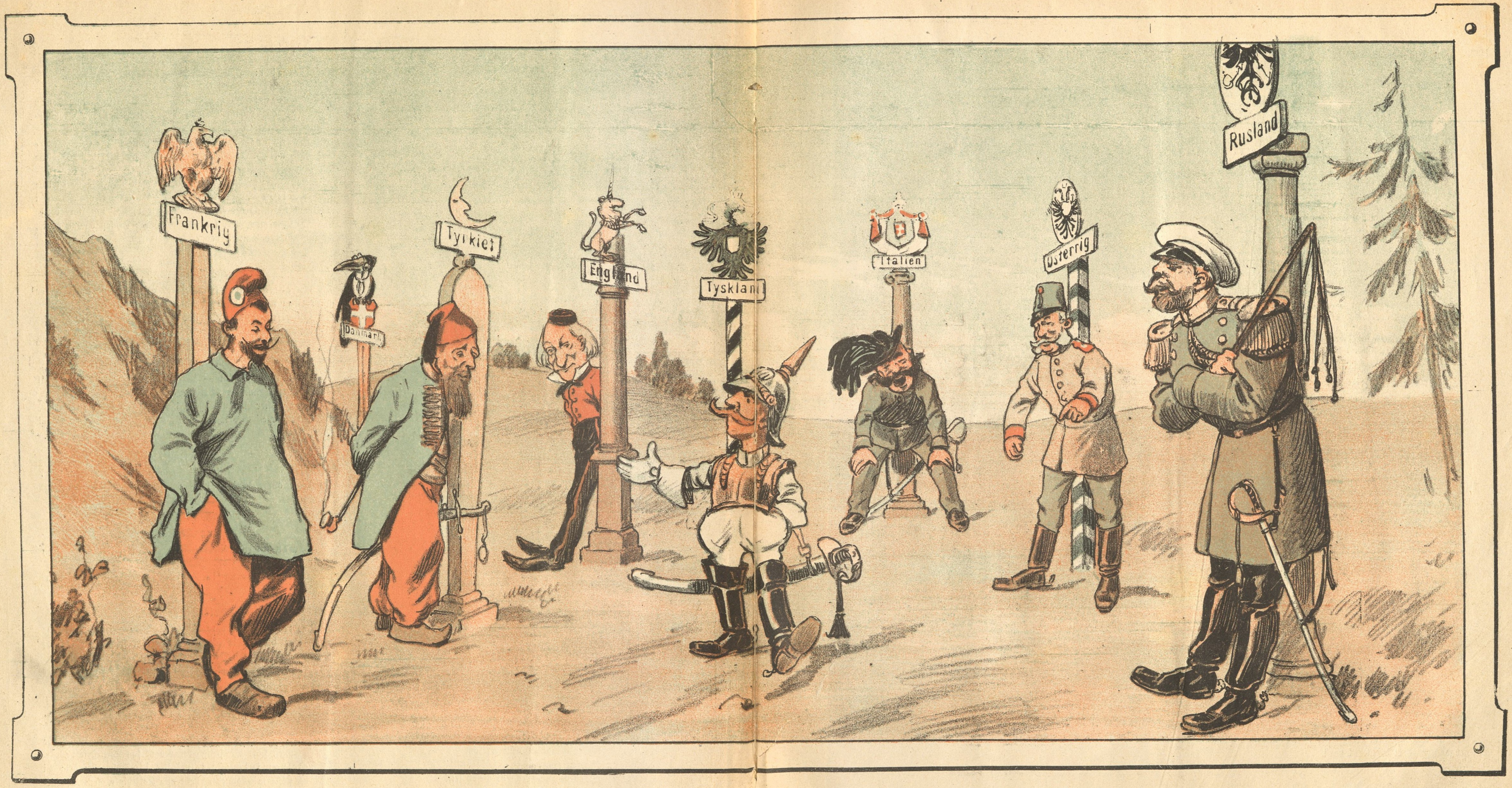

Monarkistfamiliens uartige Dreng.